Âu Thiên Phúc

Bách Cầm Sơn Chủ

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Âu Thiên Phúc

Bách Cầm Sơn Chủ

Mở đầu

Linh Sơn Huyết Lệ

Võ Lâm Trung Nguyên sau thời Minh Chủ Lục Chỉ Cầm Ma Lục Thừa Phong rơi vào cảnh quần long vô chủ, các môn phái nổi lên tranh giành quyền lực, chém giết lẫn nhau, tạo nên một trường sát kiếp vô tiền khoáng hậu.

Từ khi sau vụ huyết án kinh thiên động địa trên đỉnh Linh Sơn, cả gia đình Minh chủ Lục Thừa Phong, một trăm năm mươi nhân mạng phơi thây giữa điện Quang Minh, trải qua mười tám năm, vụ đó vẫn chìm trong bóng tối bí ẩn. Mười tám năm sau giang hồ mỗi khi nhắc đến vụ thảm sát "Linh Sơn Huyết Lệ" vẫn còn cảm thấy bàng hoàng cả gai ốc.

Sau vụ "Linh Sơn Huyết Lệ", các đại môn phái trên giang hồ hợp nhau tại điện Quang Minh, cùng thống nhất giữ nguyên hiện trường, ra điều kiện bất cứ nhân vật nào tìm ra chân tướng sự việc, vạch mặt hung thủ giết hại toàn gia đình Minh chủ Lục Thừa Phong sẽ được võ lâm đồng đạo tôn làm Minh chủ.

Điều kiện thứ hai là người đó tìm được "Minh chủ lệnh" cùng pho võ công bí kíp "Quy Nguyên Thần Công" đã bị thất lạc một cách vô cùng bí ẩn cùng với cái chết của Minh chủ Lục Thừa Phong.

Điều kiện thứ ba, hai mươi năm sau nếu công án vẫn chưa tìm ra hung thủ, "Minh chủ lệnh" cùng với "Quy Nguyên Thần Công" vẫn không có người kế truyền thì võ lâm sẽ một lần nữa họp lại trên đỉnh

Linh Sơn giữa điện Quang Minh cúng tế vong hồn tiền Minh chủ Lục Thừa Phong, sau đó thượng đài thí võ chọn ra tân Minh chủ.
Mười tám năm đã trôi qua, “Linh Sơn Huyết Lệ” kỳ án vẫn chìm trong bóng tối. “Quy Nguyên Thần Công” cùng với “Minh chủ lệnh” thất lạc không tìm ra tung tích. Cái tên Lục Chỉ Cầm Ma Lục Thừa Phong cũng dần chìm vào quên lãng.

Bách Cầm Sơn Chủ

Hồi 1
Đoạt báu vật

Nửa đêm, trong cánh rừng già âm u thỉnh thoảng vang lên tiếng sói tru dài rờn rợn da thịt. Trên bầu trời không một ánh sao khiến khu rừng dày đặc bóng cây dại càng thêm tăm tối, thỉnh thoảngloé lên nhữngđốm sáng hoang dã của loài ác thú ăn đêm. Trên cành cây xào xạc tiếng lá động do sự di chuyển của loài rắn độc tạo nên.
Những tưởng khung cảnh hoang vu đầy chết chóc ấy chỉ có sự ngự trị của côn trùng độc vật, không dấu chân người. Thế nhưng... ngay giữa rừng sâu lại mọc lên mộttoà thảo điện. Trong ngôi lều cỏ ấy thấp thoáng ánh đèn và một bóng người lay động.
Nhân vật nào dám to gan dựng nhà sống giữa muôn vàn độc vật? Vì sao hắn lại lìa xa thế giới làm người, chui thân vào giữa rừng rậm thâm u?
Tưởng đâu chỉ có nhân vật sống trong lều cỏ là người to gan duy nhất trên thế gian này, thế nhưng sự đời lắm lúc không ai ngờ được. Trong rừng xuất hiện hai bóng đen phi thân vùn vụt trên ngọn cây, thân pháp vật vờ,quỷ mị tựa như hai cô hồn dạ quỷ. Hai bóng đen du hành hướng thẳng về phía lều cỏ, nhẹ nhàng buông thân đáp xuống nhưmột lá rơi, người trong lều cỏ vẫn không hề hay biết.
Lại có tiếng sói tru lanh lảnh trong đêm. Người trong lều cỏ phát ra giọng bực tức :
- Độc vật khốn kiếp, làm cho lão phu phân tâm.
Đó là một lão quái nhân lùn tịt, tròn trịa như trái bí ngô. Hàm râu dài hơn thân hình của lão cuộn tròn trên chiếc cổ mập tròn trùng trục.

Tóc lão bạc trắng phủ quá lưng, hai hàng chân mày chổi xể che kín nửa gương mặt trên, chỉ chừa ra hai hốc mắt sáng như điện quang. Có thể nói cả người lão phủ đầy râu tóc, lão mà co tròn lại thì dễ lầm tưởng là một con nhím. Bởi vì lão quá lùn nên mọi vật trong nhà đều thấp lè tè.
Mà trong nhà cũng chẳng có gì ngoài một chiếc giường lót cỏ, một cái bàn gỗ mộc trên cắm ngọn bạch lạp.
Lão đi vòng vòng quanh bàn, đôi chân ngắn cũn cỡn cử động một cách buồn cười.
Đôi mắt sángquắc của lão nhìn trừng trừng trên bàn. Ở đó có trải một tấm da chi chít những hàng chữ bé li ti và những đồ hình minhhoạ .
Lão đi một lúc, bỗng lại vò đầubứt tóc ra chiều khổ sở.
- Khốn kiếp... khốn kiếp... khó hiểu... khó hiểu... Lão phu cho mi một mồi lửa là xong.
Lão chộp lấy miếng da địnhdí vào ngọn lửa, nhưng rồi lão lại giật tay về, gương mặt ngẩn ngơ đầy vẻ tiếc rẻ. Bỗng đâu có một giọng nói lanh lảnh vang lên :
- Trương Tử Thông chớ có làm ẩu!
Cùng với tiếng nói, bóng người xuất hiện nhanh như chớp. Người đó không đi qua cửa mà lại tông đại vào vách lều cỏ, sừng sững đứng cách lão già lùn không đầy hai trượng.
Tiếp sau đó lại một bóng người xuất hiện. Người đó vừa định thân liền cất giọng :
- Hì... hì... Thổ Hành Vương Trương Tử Thông! Lão giấu thân nơi chốn thâm u này tưởng đâu không có người tìm ra sao?
Thì ra lão già lùn ấy là Thổ Hành Vương Trương Tử Thông, nổi danh trên giang hồ nhờ vào tài địa hành, đào tường khoét vách.
Hai người mới xuất hiện là hai hán tử trung niên mặc áo xanh. Lạnh nhạt nhìn Trương Tử Thông, một người cất giọng hỏi :
- Thổ Hành Vương! Miếng da ấy đâu rồi?
Thì ra lão lùn đã nhanh tay giấu biến tấm da mà vừa nãy lão định thiêuhuỷ nó.
Lão dù sao cũng là nhân vật từng trải trên giang hồ nên đâu dễ gì bị bắt nạt. Mặc dù sự xuất hiện của hai trung niên võ sĩ làm lão kinh hãi không ít, nhưng lão vẫn điềm tĩnh hỏi lại :
- Các ngươi tìm được tới đây kể cũng là giỏi đấy, sao không báo danh đi?
Một trong hai người mới đến cất giọng kiêu ngạo :
- Linh Sơn Thánh Địa, Chính Nghĩa bang môn hạ.
Nhanh như chớp, trên tay gã xuất hiện một tấm lệnh bài bằng đồng

đen có khắc hai chữ “Chính Nghĩa”.
Chính Nghĩa bang thành lập sau vụ thảm sát gia đình Minh chủ Lục Thừa Phong,toạ lạc ngay dưới chân ngọn núi Linh Sơn. Chính Nghĩa bang được giang hồ xem như tạm quyền thay thế chức vụ Minh chủ. Tuy uy danh không bằng, nhưng vì Chính Nghĩa bang chủ Bán Nguyệt Song Đao Từ Đạt là em kết nghĩa của tiền Minh chủ Lục Thừa Phong nên nhờ đó mà cũng được nể trọng.
- Thổ Hành Vương! Ngươi nhìn thấy lệnh bài “Chính Nghĩa” sao còn không quỳ xuống?
- Ha... ha...
Trương Tử Thông ngửa cổ buông tiếng cười cuồng ngạo. Mặc dù thân hình lão chỉ cao không quá một thước năm tấc, nhưng giọng cười của lão to như tiếng trống lệnh. Dứt tiếng cười, lão lừ mắt nhìn hai gã hán tử mặc thanh bào.
- Chính Nghĩa bang là cái thá gì mà bắt lão phu phải quỳ? Thổ Hành Vương Trương Tử Thông ta trong đời chỉ kính nể có Minh chủ Lục Thừa Phong, chỉ quỳ gối trước “Minh chủ lệnh” mà thôi.
Gã hán tử giận dữ quát :
- Thằng lùn khốn kiếp, mau giao tấm da ra đây, kẻo uổng mạng đấy!
- Đâu có dễ dàng như thề! Bảo vật trong người lão phu, hai người có giỏi thì tới mà lấy.
- Được lắm!
Tiếng nói vừa dứt thì gã hán tử cầm lệnh bài khẽ động thân, hữu thủ của hắn vung lên rồi đập xuống thật mạnh. Vì Trương Tử Thông chỉ đứng dưới thắt lưng của hắn nên mới ra chiêu kỳ quặc như thế.
Thổ Hành Vương năm nay đã ngoài năm mươi tuổi, lăn lóc trên giang hồ cũng có chút danh, nên đối với tên hán tử này lão cũng có phần khinh lờn.
Vì lão quá lùn nên lão chẳng mấy khi đỡ chưởng đối phương, lão đâu có dại gì mà đứng dưới thấp, đỡ cái thế từ trên cao đánh xuống của người ta.
Bùng...
Một tiếng nổ làm rung rinh lều cỏ. Thổ Hành Vương vì thân phận trưởng bối mà đỡ một chưởng của đối phương. Sau chưởng đó, lão cảm thấy xương cốt chừng như gãy đoạn từng khúc. Sức chưởng của đối phương nặng tợ núi đè khiến lão xây xẩm mặt mày, chỉ kịp kêu lên một tiếng “không xong”, liền cuộn tròn người lại như con nhím lẹ làng lăn đi thoát khỏi tầm sát thương của địch thủ.
Thổ Hành Vương chưa kịp tung người đứng dậy thì thanh bào hán tử thứ hai đã lướt tới, vươn tay xuất một chiêu cầm nã thủ pháp nhanh

như chớp nhằm vào thân hình tròn lẳn của lão.
Trương Tử Thông võ nghệ không lấy gì làm xuất sắc nhưng thân thủ của lão thì nhanh nhẹn không thể tưởng. Lão cứ giữ y tư thế cuộn tròn ấy lăn đi khiến đối phương chụp hụt vào khoảng không.
Vừa thoát khỏi sát thủ của đối phương, lão lăn luôn xuống gầm bàn, vươn tay đập một cái, lập tức mặt đất vỡ ra một lỗ vừa đủ thân hình bé nhỏ của lão chui vào. Thoáng chốc đã không còn thấy lão đâu nữa chỉ có giọng cười đắc ý của lão để lại :
- Hì...hì... Lão phu không thèm hơn thua với các ngươi nữa.
Hán tử cầm lệnh bài cười gằn :
- Hừ! Lão chạy đâu cho thoát!
Dứt lời, thân hình hắn chớp lên xẹt ra ngoài. Hán tử còn lại vung tay đập một chưởng làm nát vụn chiếc bàn gỗ mộc, đồng thời lấp luôn cái miệng hang mà Thổ Hành Vương vừa chui vào.
Đánh xong chưởng đó, lập tức hắn tung mình vọt theo đồng bọn. Phút chốc lều cỏ chẳng còn một bóng người.
Thanh bào hán tử ra trước phóng thẳng đến dưới một gốc cây cổ thụ, cũng vừa kịp lúc Thổ Hành Vương Trương Tử Thông từ dưới đất chui lên.
Gã hán tử ngửa cổ cười dài :
- Ha ha... bản nhân nếu chẳng nắm rõ sở trường, sở đoản của ngươi thì làm sao dám đến đây đoạt bảo vật.
Trương Tử Thông thuỗn mặt nhìn đối phương một lúc thì thở dài :
- Lão phu có lời khen các ngươi đó.
Hán tử thứ hai cũng vừa phi thân tới, hai tên khoá đầu bịt đuôi làm cho Trương Tử Thông hết đường tiến thoái.
- Lão lùn, sao còn không giao vật ra?
- Hừ! Các ngươi muốn được bảo vật e rằng phải tốn chút công sức rồi.
- Bọn ta cũng không ngại ra công đâu.
Hai bóng áo xanh cùng chớp lên chộp vào người Trương Tử Thông. Hai người hành động tương thông lại tỏ ra amtường các ngón nghề của họ Trương, rõ ràng chúng đã có thời gian nghiên cứu đối phương khá kỹ lưỡng.
Trương Tử Thông điềm tĩnh đợi cho hai bàn tay của địch thủ đến gần mới lắc đầu một cái, chùm râu quấn trên cổ lão lập tức bung ra tua tủa như một cây phất trần của đạo sĩ cuốn vào tay địch nhân.
Dùng râu làm vũ khí, có lẽ trên thế gian này chỉ mỗi lão lùn Trương Tử Thông là luyện được. Tuy thế, hai hán tử áo xanh cũng không vì vậy mà bất ngờ, chúng rụt tay lại rồi nhanh chóng bổ ra bốn chưởng

vây chặt lấy Trương Tử Thông.
Bóng chưởng mờ mịt,toả ra chu vi hơn một trượng đè xuống thân hình lùn tịt của Trương Tử Thông, khiến lão hết đường trốn thoát. Trong lúc nguy cấp, lão cuộn tròn thân hình lại, vận chưởng khí hộ thân, cắn răng chịu đựng chưởng ấy.
Đùng... Đùng...
Mấy tiếng nổ cùng lúc làm dậy lên một đám bụi mù mịt. Chưởng của hai hán tử đánh vào thân hình tròn lẳn của Trương Tử Thông trượt qua một bên đập xuống đất mới tạo ra lớp bụi mù đó.
Sau một lúc, trời quang mây tạnh, gió lặng đá yên, nhìn lại thì thấy Trương Tử Thông mồm miệng tứa máu tươi, rõ ràng hồn đã lìa khỏi xác.
Một tên hán tử bước tới, cúi xuống thăm dò kinh mạch lão lùn một lúc thì thất thanh kêu lên :
- Lão chết rồi!
- Không có lý nào! - Tên còn lại lo lắng -Anh em ta đánh chưởng vừa rồi đã nương nhẹ ba phần, lẽ nào thằng già này lại yếu đến thế sao?
- Ngươi xem rõ ràng hắn đã tắt thở rồi.
- Bang chủ căn dặn phải bắt sống Trương Tử Thông. Giờ hắn chết rồi, anh em ta biết phúc đáp thế nào với Bang chủ đây?
- Ngươi đừng lo! Không bắt được hắn nhưng đã có bảo vật thế vào, chúng ta công nhiều hơn tội.
Dứt lời, hắn cho tay vào ngực xác chết lục soát. Một lúc sau, quả nhiên hắn lôi ra tấm da đã làm cho họ Trương phải uổng mạng. Tên kia nhắc đồng bọn :
- Chớ có để mất mà manghoạ đấy.
- Ta đâu có dại.
Nói xong, tên hán tử cẩn thận xếp tấm da lại. Hắn rút trong người ra một ống trúc đã lâu ngày nên lên nước bóng loáng. Đầu ống trúc có nút bịt, hắn tháo cái nút ra rồi nhét tấm davào trong đó.
Màn đêm đen kịt vẫn phủ đầy trong cánh rừng rậm, đột nhiên vang lên một tiếng sói tru rất gần làm cho hai tên hán tử mặc dù võ nghệ đầy mình cũng phải sờn lòng.
- Chỗ này không nên ở lại lâu. - Một tên nói -Chúng ta đi thôi!
- Còn cái xác này?
- Cứ để cho sói nó thanh toán, cục thịt này cũng chẳng đủ một bữa ăn cho nó.
Hai tên vừa xoay lưng định phóng đi thì quái sự xảy ra. Trương Tử Thông từ một xác chết nằm ngay đơ cán cuốc bỗng bật dậy, lẹ như chớp vung tay đập luôn hai chưởng vào lưng địch thủ.

Bùng... Bùng...
Hai tên hán tử vì quá bất ngờ nên lãnh trọn hai chưởng trầm trọng đó. Thân hình chúng văng đi xa ba trượng, đập vào một gốc cây dội ngược trở lại.
Hai tên lồm cồm bò dậy, mặt mày đã nhuộm đầy máu tươi. Chúng trợn mắt nhìn họ Trương vừa sợ vừa giận. Cả hai đồng thanh quát lên :
- Bổn nhân lấy mạng ngươi!
Dứt lời, chúng phóng tới, song thủ vươn ra khí thế tựa như mãnh hổ.
Trương Tử Thông thất kinh hồn vía cuộn tròn tấm thân một thước năm lăn biến vào bóng đêm phút chốc đã chạy mất dạng.
Họ Trương giả chết, bất ngờ ra tay tập kích dĩ nhiên đã có thời gian chuẩn bị khá kỹ lưỡng. Hai chưởng vừa rồi lão đánh ra với toàn bộ tu vi nội lực, tuy trong lúc bị thương nhưng sức chưởng đó có thể đập tan vàng vỡ đá, ấy thế mà hai tên thanh bào hán tử chẳng những không mất mạng mà còn đủ sức phản công khiến cho lão chẳng còn hồn vía vội vàng giở bài tẩu mã.
Thật ra vì Trương Tử Thông quá nhát gan, vả lại bản chất của lão cơ xảo không bao giờ chịu để rơi vào tình thế lâm nguy đến tính mạng, một phần cũng vì trong người lão sau khi lãnh chưởng của đối phương cũng đã bị nội thương trầm trọng nên chẳng còn lòng dạ nào mà ở lại tranh thắng.
Nếu lão chậm chân một chút thì sẽ thấy hai tên hán tử sau khi động thân chạm đến nội thương liền rên một tiếng té quỵ xuống đất.
- Chúng ta không xong rồi.
- Thằng lùn họ Trương quả là xảo quyệt.
Tên hán tử vừa nói xong liền phun mấy ngụm máu bầm đen, mặt mày hắn xanh như tàu lá, tay chân run lẩy bẩy. Hắn kêu hự một tiếng, nhổ thêm mấy ngụm máu nữa thì ngã lăn ra bất tỉnh.
Tên còn lại khá hơn một chút, tuy nhiên xem ra mạng sống cũng khó bảo toàn.
Sột soạt... Sột soạt...
Tiếng chân dã thú vang lên rất gần, có lẽ chúng đã đánh hơi thấy mùi máu tanh.
Tên hán tử còn tỉnh biết rằng nếu nấn ná ở lại đây thì dù không chết vì nội thương cũng làm mồi cho ác thú.
Hắn cúi xuống xem xét xác đồng bọn một lúc rồi thở dài lê chân bước đi. Những cử động ấy làm cho hắn khẽ rên lên vì đau đớn.
O0o
Ngoại vi phía Đông Nam thành Yên Lăng có mộttoà trang viện nguy

nga thuộc sở hữu của Đệ nhất tiêu “Thanh Long tiêu cục” Thành Yên Lăng là địa đầu biên giới phía Bắc, là nơi buôn bán, trao đổi hànghoá sầm uất. Từ đây, khách thương hồ xuôi Nam vận chuyển hànghoá về các tỉnh thành phía Nam vào kinh đô. Vì lẽ đó mà các tiêu gia mọc lên như nấm, chuyên nghề bảo tiêu cho các đoàn khách thương. Trong số đó, Thanh Long tiêu cục được suy tôn là “Đệ nhất bảo tiêu”.
Sáng hôm đó tiêu chủ Thanh Long -Yểm Nguyệt Đao Đàm Chấn Hưng đang ở trong võ đường rèn luyện đao pháp gia truyền cho hai cậu con trai thì tên tổng quản đi vào báo :
- Thưa lão gia, ngoài kia có người xin vào gặp lão gia.
Đàm Chấn Hưng lẳng lặng múa hết bài “Yểm Nguyệt Long Đao” mới dừng tay lại, hỏi :
- Khách có hẹn trước không?
Tên quản gia đáp :
- Thưa, không có hẹn trước.
Đàm Chấn Hưng trợn mắt mắng :
- Ngươi làm quản gia cho ta bao nhiêu năm mà không biết bổn lão gia không có lệ tiếp khách không hẹn sao?
Tên quản gia sợ sệt nói :
- Thưa lão gia, người này không phải là nhân vật tầm thường, hắn với một chưởng đã đập vỡ con thạch sư trước cổng bổn tiệm.
Đàm Chấn Hưng nghe thế thì giật mình. Nguyên đôi thạch sư được làm từ đá hoa cương nặng gần nghìn cân, đã trải qua ba đời họ Đàm, có thể xem là vật gia bảo của dòng họ nhà lão. Nay có người dám đến đập tan con sư tử của lão thì quả là không phải chuyện vừa.
Đàm Chấn Hưng đã ngoài năm mươi tuổi, là nhân vật lăn lóctừng trải giang hồ.
Với một cây Thanh Long Yểm Nguyệt đao, lão tung hoành khắp hai miền đại giang Nam- Bắc, mấy mươi năm hành nghề tiêu sư chưa hề bị thất tín bao giờ.
Lão quay lại căn dặn hai con tập luyện đao pháp, rồi dắt cây đại đao vào lưng cùng với tên quản gia ra đại sảnh.
Ngoài sảnh đường chính là thanh y hán tử đã đọ chưởng cướp bảo vật của Thổ Hành Vương Trương Tử Thông. Hắn mang trọng thương băng rừng về đến thành Yên Lăng, tự biết mình không thể toàn mạng vượt nghìn dặm đường mang bảo vật về cho chủ nhân nên lần mò tìm đến Thanh Long tiêu cục.
Thanh y hán tử mặt mày nhợt nhạt như tàu lá, nội thương trầm trọng, tuy nhiên vẫn còn đủ sức đập vỡ con thạch sư của họ Đàm để thị uy

khiến người ta không thể không khâm phục.
Dưới con mắt lão luyện của Đàm Chấn Hưng, điều đó càng làm cho lão phải kiêng dè. Họ Đàm mặc dù tức giận chuyện phá sư nhưng vẫn điềm đạm vòng tay thi lễ với đối phương :
- Lão phu họ Đàm, chẳng hay các hạ có điều gì cần chỉ giáo?
Thanh y hán tử mặt không đổi sắc, cất giọng lạnh băng :
- Bổn nhân tìm tới tiêu gia dĩ nhiên là muốn bảo tiêu.
Họ Đàm cũng lạnh nhạt nói :
- Xưa nay đâu có tiền lệngười đến nhờ bảo tiêu lại ra tayhuỷ vật trấn gia chi bảo của người ta. Các hạ trả lời lão phu hành động này thế nào đây?
- Hừ! Đàm tổng tiêu đầu danh vọng lớn quá, không chịu ra mặt tiếp khách khiến bổn nhân phải ra chút sức lực mới mong được diện kiến.
- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, các hạ hành động ngông cuồng, đã xem thường bổn tiêu quá rồi.
- Đàm tổng tiêu đầu nhất định truy cứu việc này sao?
Họ Đàm cười gằn :
- Lão phu xem chừng các hạ nội thương trầm trọng sống không được bao lâu nữa, sao còn lớn lối lắm vậy?
Thanh y hán tử khẽ giật mình. Hắn đã cố che giấu nội thương, lấy uy trấn đối phương nhưng không ngờ đã bị pháp nhãn của họ Đàm soi thấy ý đồ. Đến lúc này hắn đi thẳng vào vấn đề :
- Đàm tổng tiêu đầu! Rốt cuộc ông có nhận bảo tiêu không?
- Quy củ của Thanh Long tiêu cục, các hạ đã biết chưa?
- Quy củ thế nào?
Họ Đàm đưa mắt nhìn lão quản gia, tên này vội vàng nói :
- Bổn tiêu có hai nguyên tắc không thay đổi. Thứ nhất: không nhận hàng bất chính. Thứ hai: giao dịch không dưới một vạn lượng không nhận.
Thanh y hán tử nghe xong chưa kịp có ý kiến gì thì Đàm Chấn Hưng cất giọng lạnh lùng :
- Riêng đối với ngươi lão phu có thêm hai điều kiện nữa. Thứ nhất: ngươi làm cách nào phục hồi nguyên trạng con thạch sư chi bảo cho lão phu. Thứ hai: ngươi để mạng lại đây.
Họ Đàm nãy giờ nhẫn nhịn là cố ý dò la thân phận của đối phương. Đến giờ thì lão không nhịn nổi nữa, nên thay đổi thái độ.
Thanh y hán tử nghe xong liền ngửa cổ cất lên một tràng cười rộ. Giọng cười của hắn thập phần kiêu ngạo, nhưng cũng vì thế mà động đến nội thương làm hắn ho sặc sụa, phải cố lắm mới không

tràn máu ra miệng. Gương mặt của hắn nhợt nhạt như người sắp chết nhưng giọng nói thì đầy vẻ ngạo thị :
- Họ Đàm kia! Ngươi lắng tai nghe cho rõ đây. Thứ nhất: món hàng của bổn nhân là thánh vật, bất chính hay không là do thiên ý. Thứ hai: giao dịch lần này ngươi không có thù lao. Thứ ba: bổn nhân chỉ có cái mạng này, họ Đàm ngươi có gan thì cứ tới mà lấy.
Đàm Chấn Hưng mấy mươi năm tung hoành giang hồ chưa bao giờ bị người ta ngạo thị, xem lão như cỏ rác thế này. Lão vừa tức giận lại vừa sợ. Lão chỉ muốn rút đao xuất một chiêu cắt phăng đầu tên hán tử cuồng ngạo này cho hả giận, nhưng vẫn cố kềm chế là bởi vì mãi đến giờ lão vẫn chưa đoán ra chân tướng lai lịch của đối phương. Lúc này trong đại sảnh đã xuất hiện thêm mấy tên tiêu đầu, bọn chúng mặt mày hầm hầm chỉ chờ lệnh của họ Đàm là nhảy vào xé xác tên hán tử ngông cuồng.
Đàm Chấn Hưng run giọng quát lên :
- Cuồng đồ! Rốt cuộc ngươi là nhân vật nào đây?
- Bổn nhân thân phận thấp kém, ngươi không cần biết. Bổn nhân chỉ hỏi ngươi có biết vật này không?
Thanh y hán tử giơ cao tấm lệnh bài “Chính Nghĩa” thần sắc hắn cực kỳ lạnh lẽo.
Vừa nhìn thấy lệnh bài, họ Đàm liền tái mặt lùi lại một bước. Đám tiêu đầu, tổng quản, gia nhân của lão cũng thất kinh cúi rạp xuống ra dáng phục tùng.
Nên biết Chính Nghĩa bang được giang hồ bạch đạo suy tôn, Bang chủ Bán Nguyệt Song Đao Từ Đạt danh vọng chỉ dưới cố Minh chủ Lục Thừa Phong. Họ Đàm hành nghề bảo tiêu dĩ nhiên là phải phục tùng chính nghĩa, vì thế đối với Chính Nghĩa bang, các tiêu gia thập phần kính nể. Thanh y hán tử biết điều đó, nên mặc dù hắn đã gần đất xa trời, thương thế vô cùng trầm trọng nhưng đối với họ Đàm vẫn kiêu căng ngạo mạn ra vẻ bề trên. Quả nhiên, Đàm Chấn Hưng nhìn thấy lệnh bài trên tay hắn liền đổi thái độ cung kính :
- Đàm mỗ có mắt mà không thấy thái sơn, tội thật đáng chết.
Thanh y hán tử cười nhạt :
- Đàm tổng tiêu đầu! Chyến hàng này ông có nhận không?
- Nhận... Tất nhiên là nhận! Đàm mỗ lấy làm vinh dự được phục vụ Chính Nghĩa bang.
Thanh y hán tử lấy trong người ra cái ống trúc bóng loáng giờ đã niêm phong cẩn thận. Hắn trịnh trọng nói :
- Đây là món hàng bổn nhân cần ông bảo tiêu. Đàm tổng tiêu đầu! Bổn nhân kỳ hạn cho ông trong vòng bốn mươi ngày phải đưa vật

này đến Linh Sơn “Chính Nghĩa bang”, tận tay giao cho bổn Bang chủ. Về phần tiền phí, Bang chủ sẽ tự định đoạt.
Chuyến đi này, Thanh Long tiêu cục các người phải huy động toàn lực bảo vệ trên đường đi, chỉ được thành công, không được thất bại.
Đàm Chấn Hưng cung kính nói :
- Xin đại hiệp yên tâm, lão phu sẽ đích thân hộ tống tiêu xa an toàn về Chính Nghĩa bang. Chẳng hay đại hiệp căn dặn dò gì nữa không?
Thanh y hán tửcười nạt mộttiếng rồi trợn đối mắt trắng dã nhìn họ Đàm :
- Có một điều bổn nhân cần nói cho ông biết, nếu chuyến tiêu này có điều chi sơ thất thì toàn gia họ Đàm của ông cùng với Thanh Long tiêu cục nhất định sẽ không còn một mạng.
Câu nói khủng bố cùng cực đó làm cho người nghe không sốt mà phát run. Thanh y hán tử bước tới đặt ống trúc vào tay họ Đàm cùng tấm lệnh bài “Chính Nghĩa”.
- Tổng tiêu đầu hãy giữ lấy lệnh bài này, phòng khi có bất trắc lấy ra mà thị uy. Hãy nhớ lấy, chớ có sơ thất.
Dứt lời, hắn quay lưng đi thẳng ra khỏi ngoài cổng. Chỉ khi khỏi khuôn viên Thanh Long tiêu cục, hắn mới lảo đảo đứng không muốn vững nữa. Vừa rồi, hắn đã cố hết sức tàn hoàn thành nốt sứ mạng được giao phó.
Thanh y hán tử vừa đi khỏi, Đàm Chấn Hưng lập tức ra lệnh đóng cửa tiêu cục.
Lão vẫy tay gọi hai người sư đệ, cả ba vào trong phòng nghị sự.
Trong thư phòng, bọn họ đặt ống trúc và tấm lệnh bài trên bàn, ba người lấy mắt nhìn với vẻ cực kỳ căng thẳng. Đàm Chấn Hưng mãi mới lên tiếng được :
- Nhị đệ! Đối với sự việc này ngươi có ý kiến gì chăng?
Lão Nhị dáng người nho nhỏ, tuy tuổi tác đã cao nhưng giữa được phong thái tiêu dao, được giang hồ mệnh danh “Ưu Đàm tiên sinh”. Lão được xem là bộ óc của Thanh Long tiêu cục.
Ưu Đàm tiên sinh đối với sự việc trọng đại này vẫn giữ được vẽ điềm đạm vốn có.
Lão thong thả nói :
- Trong chuyện này, đệ có một thắc mắc lớn.
Lão Tam vốn là người nóng nảy liền hỏi chen vào :
- Có phải Nhị ca thắc mắc trong ống trúc này chứa đựng vật gì?
Ưu Đàm tiên sinh chỉ khẽ cười chứ không trả lời. Đàm Chấn Hưng lừ mắt nhìn lão Tam :
- Tam đệ cớ có đoán bừa, để cho Nhị đệ nói!

Lão Nhị bước tới cầm tấm lệnh bào “Chính Nghĩa” lên xăm soi một lúc mới nói :
- Đây chính là lệnh bài thật rồi. Tuy nhiên... Chính Nghĩa bang xưa nay hành động quang minh, lấy chính nghĩa làm tiêu chí, lần này đối với câu hămdoạ tru lục toàn gia đầy vẻ bá đạo khiến cho đệ không khỏi thắc mắc.
- Đúng là Chính Nghĩa bang mangdanh chính nghĩa thì không thể có hành động bá đạo như thế được.
Dứt lời, cả ba không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn ống trúc trên bàn.
Lão Tam không nhịn được quát lên :
- Chung quy của nợ này chứa đựng cái gì đây?
Lão vừa nói vừa hành động, tả thủ vươn ra nhằm vào ống trúc chộp tới.
Chát...
Đàm Chấn Hưng xuất thủ đánh vào tay lão Tam, khiến lão phải nhăn mặt lùi lại một bước. Họ Đàm tức giận mắng :
- Ngươi muốn chết sao?
Lão Tam bị đánh đau uất ức không chịu được :
- Đại ca việc gì phải sợ sệt như thế! Chính Nghĩa bang chẳng qua chỉ là cái thứ mất cọp bắt mèo thế vào (ý lão muốn ám chỉ tạm thời thay thế chức vị Minh chủ sau khi Lục Thừa Phong chết. Tiểu đệ không tin Chính Nghĩa bang dám làm càn.
- Ngươi thật hồ đồ. Chính vì Chính Nghĩa bang không phải là Minh chủ thật sự nên ta đây mới sợ. Ngộ nhỡ chúng làm càn thật sao? Danh hiệu Minh chủ là thực, không thểhuỷ . Còn Chính Nghĩa bang chỉ là hư danh,huỷ đi thì có gì đáng tiếc?
- Đại ca nói đúng lắm.
Lão Tam bị hai sư huynh thuyết phục nên chẳng dám nói thêm điều gì nữa. Đàm Chấn Hưng đối với lão Nhị có phần trọng thị nên việc gì cũng hỏi ý kiến lão :
- Nhị đệ tính sao về việc này?
- Hàng đã nhận, chuyến tiêu này không thể không lên đường.
- Đây là một chuyến hàng đặc biệt chúng ta phải chuẩn bị chu đáo.
- Còn ba tháng nữa là tới ngày đại thọ của đại ca, tính hành trình từ đây tới Linh Sơn, vừa đi vừa về cũng kịp lúc. Tiểu đệ có ý kiến này xin nói ra để cùng bàn bạc.
- Nhị đệ nói mau đi!
- Đại ca ngay lúc này nên phát thiệp cho các bằng hữu giang hồ mời ba tháng sau hội ngộ tại bổn tiêu, mở đại tiệc ba ngày ba đêm thết đãi. Qua đó, chúng ta lên tiếng nhờ họ ủng hộ chuyến phiêu xa này

bình yên đến Linh Sơn. Một mặt, chúng ta công khai đưa tin Thanh Long tiêu cục bảo vệ hàng cho Chính Nghĩa bang, thiết nghĩ bọn giang hồ hắc đạo cũng nể vì Chính Nghĩa bang, thiết nghĩ bọn giang hồ hắc đạo cũng nể vì Chính Nghĩa bang đôi phần mà không dám làm càn.
- Ý kiến hay lắm!
- Tiểu đệ sẽ nghiên cứu kỹ lộ trình đến Linh Sơn, bố trí trước nhân lực ở những nơi hiểm yếu đề phòng bất trắc.
Đàm Chấn Hưng tỏ vẻ hài lòng với kế hoạch của lão Nhị.
- Tốt lắm, cứ như thế mà hành động. Tam đệ! Phần ngươi lo việc phát thiệp mời.
Năm ngày sau chúng ta khởi hành, huy động toàn thể tiêu sư, tạm gác lại các công việc khác, dồn toàn lực vào chuyến tiêu này.
Trước khi chia tay đi lo công việc, bọn họ lại một lần nữa dồn mắt vào ống trúc đặt trên bàn, cùng một ý nghĩ trong đó đựng bí mật gì?
O0o
Trong cảnh hoàng hôn chập choạng giữa một bãi đất trống cạnh khu rừng già người ta nhìn thấy một chàng trai trẻ cởi trần đang vờn nhau với một con sư tử đực khổng lồ.
Người và vật thủ thế gườm nhau. Đôi mắt con sư tử đỏ như máu, nhỏ nước dãi lòng thòng, có lẽ cả tuần nay chưa được miếng mồi nào vào bụng.
Chợt con mãnh sư quật đuôi, rống lên một tiếng to, với cả thân hình khổng lồ của nó nhẹ nhàng phóng vào con mồi. Hai chân trước với những chiếc móng nhọn hoắt, vươn ra chụp xuống đầu chàng trai trẻ như một chiêu trảo thủ của tay cao thủ võ lâm.
Chàng trai không chút bối rối, nạt một tiếng to, song thủ vung lên chộp vào hai chân trước con ác thú. Cùng lúc chàng rùng mình, chuyển thân đập mạnh một phát, thân hình khổng lồ của con sư tử trong tay chàng trai chẳng khác gì trò chơi. Chàng trai vung lên đập xuống ba lần thì con ác thú thịt nát xương tan, chết nằm thẳng cẳng.
Chàng trai ném xác con sư tử xuống đất, mặt không hề đổi sắc, thật ghê gớm thay cho cái thần lực kinh hồn của người thiếu niên trẻ tuổi.
Chàng trai tuổi độ mười chín, hai mươi, thân hình rắn chắc cuồn cuộn những bắp thịt chứng tỏ một sức khoẻ sung mãn.
Nhìn lên gương mặt khiến người ta phải giật mình vì vẻ anh tuấn vô song của chàng.
Chàng không những có một vẻ đẹp tu mi nam tử mà còn có một cái gì đó đầy sức thuyết phục, một thần thái uy dũng, một khí độ quang minh lỗi lạc. Tất cả khí chất ấy của chàng tập trung vào đôi mắt sáng

như sao, vừa uy nghiêm vừa nhân ái, thần tình.
Có một điều đặc biệt là tả thủ của chàng, từ cườm tay trở xuống mang một chiếc bao tay bằng đồng đen, không biết là do dị tật hay vì một nguyên nhân nào khác.
- Súc sinh! Ta không muốn hại mi, chỉ vì mi có dã tâm với ta trước.
Nói rồi, chàng cúi xuống xách xác con mãnh sư để lên vai ung dung đi xuống núi.
Vừa đi, chàng vừa khe khẽ ngâm một bài thơ cổ, lòng nghĩ đến chiếc áo da thú cho mẹ già trước mùa đông sắp tới.
Đang đi, chàng bỗng dừng chân nghe ngóng. Xa xa vọng đến tiếng người la hét, tiếng binh khí chạm nhau xoang xoảng và cả những tiếng thét đau đớn của người bị trúng thương.
Chàng nhanh chân nhảy qua mấy ghềnh đá, băng quamột vạt rừng tiến về phía khu đất trống có người đang đánh nhau. Trước mặt chàng bày ra một khung cảnh chết chóc vô cùng thê thảm.
Một đoàn tiêu sư mấy mươi nhân mạng hầu như đã chết gần hết, chỉ còn lại ba lão già đang cố sức tàn chống cự với hai nhân vật mặc áo bào đen, mang mặt nạ ác quỷ trông vô cùng gớm ghiếc.
Trận chiến đã đến hồi kết thúc. Hai trong số ba lão già trúng chưởng của nhị quỷ văng ra xa bốn thước nằm bất động. Lão già còn lại quá đau lòng trước cái chết của đồng bọn, rống lên một tiếng thảm thiết :
- Địa Ngục Ác Quỷ! Lão phu liều mạng với các ngươi.
Lão vung cây Yểm Nguyệt Đao bổ về phía nhị quỷ, chỉ nghe cười gằn rồi "bùng" một tiếng, lão già loạng choạng lùi lại, cây bảo đao tuột khỏi tay bay xẹt vào rừng cách chỗ chàng trai đứng chỉ vài thước.
Nhị quỷ cất tiếng cười ré lên :
- Đàm Chấn Hưng! Mạng ngươi không xong rồi. Mau giao bảo vật ra đâyhoạ chăng còn có con đường sống.
Thì ra đoàn bảo tiêu chính là Đệ nhất tiêu sư Thanh Long tiêu cục do Đàm Chấn Hưng dẫn đầu trênđường áp tải bảo vật đến Linh Sơn, tới đây thì bị hại.
Mặc dù Ưu Đàm tiên sinh đa mưu túc trí, đã tính toán cẩn thận đường đinước bước, nhưng lão có biết đâu chuyến tiêu này, vật mà anh em lão áp tải lại chính là hung thần đại bảo mà giang hồ thèm khát.
Chính Nghĩa lệnh bài chỉ có tác dụng với một số giang hồ chính đạo chứ đối với bọn ma đầu đại gian đại ác thì đâu có ý nghĩa gì. Thanh danh của Chính Nghĩa bang cũng khôngdoạ được chúng, vì thế mà Thanh Long tiêu cục lần này đã manghoạ sát thân.

Đàm Chấn Hưng trước cái chết của hai sư đệ và sinh mạng mười mấy tiêu sư đã phẫn uất cực độ nên đâu cần thiết gì đến sinh mạng nữa. Lão chẳng nói chẳng rằng múa song chưởng bổ vào đối phương một chiêu liều mạng cuối cùng.
Hai tên mang mặt nạ ác quỷ không xem chưởng của họ Đàm vào đâu, chúng ré lên cười rồi hất chưởng đánh ra. Hai tiếng nổ vang lên, thân hình họ Đàm dội ngược về phía sau, vô tình lại rớt xuống chỗ chàng thiếu niên đứng nấp không đầy năm thước.
Họ Đàm trước ngực nhuộm đầy máu tươi, chòm râu của lão cũng đỏ ngoét những máu là máu. Hình ảnh thê thảm của lão cùng với cái chết của mười mấy nhân mạng ngoài kia bỗng làm bầu máu nóng trong huyết quản chàng thiếu niên sôi lên. Phút chốc, chàng quên mất lời dặn không được can dự vào chuyện thị phi của mẹ già.
Chàng rời chỗ nấp lẹ làng bước ra chặn đường nhị quỷ đang tiến tới ý muốn lấy mạng họ Đàm. Chàng trợn đôi mắt sáng quắc nhìn nhị quỷ, cất giọng lạnh lùng nhưng không kém phần oai nghiêm :
- Cácngươi nhẫn tâm quá rồi đấy.
Nhị quỷ là những tay giếtngười không chớp mắt, thế mà trước chàng thiếu niên trẻ tuổi này chúng bất giác phải lùi lại một bước :
- Tiểu quỷ! Ngươi muốn gì đây?
Chàng trai đưa mắt nhìn lão già họ Đàm đang nằm thoi thóp dưới đất rồi ôn tồn nói :
- Nhị vị có thể tha mạng cho lão trượng đây được không?
Nhị quỷ hét lên :
- Không phải chuyện của ngươi.
- Tại hạ đã ra mặt thì nhất quyết không để cho nhị vị hại người thêm nữa.
- Thằng nhỏ kia! Mày có biết bọn ta là ai chăng?
Thiếu niên chưa kịp đáp thì họ Đàm đã lồm cồm bò dậy nhìn chàng, với vẻ cảm kích :
- Tiểu huynh đệ chớ can dự vào mà uổng mạng. Mạng của lão phu hôm nay không giữ được rồi.
Không ngờ nghe lão nói như vậy, chàng trai lại càng quyết tâm muốn bảo vệ lão.
- Lão trượng chớ lo! Vãn bối nhất định không để chúng làm hại lão trượng đâu.
Họ Đàm nghe chàng nói chắc nịch như thế thì ngỡ rằng chàng trai trẻ này chắc cũng có chút bản lĩnh, bất giác trong lãoloé lên một tia hy vọng :
- Tiểu huynh đệ liệu chừng có thể đối phó với chúng được chăng?

- Vãn bối sẽ tận lực.
Từ nãy đến giờ, trong lúc nói chuyện chàng trai vẫn vác trên vai xác con sư tử mà không tỏ vẻ gì là nặng nhọc, thân hình lực lưỡng của chàng cùng với một bàn tay thiết thủ càng làm cho chàng có vẻ là một nhân vật cực kỳ lợi hại.
Chàng trai vốn là người có sẵn khí độ hiên ngang lẫm liệt nên càng làm cho đối phương e dè. Nhị quỷ trong lúc tiến thoái bất định bỗng đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, rồi bất ngờ đồng loạt xông lên xuất quyền đánh vào đối thủ.
Nhị quỷ ra tay lẹ như chớp, thế quyền đánh vào đối thủ biến ảo vật vờ như bóng quỷ, cho dù là tay cao thủ cũng khó lòng mà tránh khỏi.
Chàng thiếu niên vốn chẳng có chút võ công nào, lần này ra mặt chỉ vì hào khí tuổi trẻ, thấy chuyện bất bình không thể làm ngơ. Trước hai ngọn quyền tinh xảo của đối phương, chàng chỉ biết ngơ ngác đứng nhìn, phút chốc đã lãnh trọn hai quả đấm.
Bình...Bình...
Thiếu niên bị trúng quyền loạng choạng lùi một bước. Nhưng điều kỳ lạ hơn cả là nhị quỷ sau khi đánh trúng hai quyền đó liền kêu “ối chao”, rồi kinh hãi nhảy về phía sau, mặt mày nhăn nhó ra vẻ đau đớn lắm.
Chàng thiếu niên tự biết sức khoẻ của mình đã làm đối phương khiếp hãi, nhân đó chàng liền quát lên một tiếng rồi xách xác con sư tử tận lực đập vào nhị quỷ.
Cái đập đó mang một sức mạnh không thể tả. Mặc dù chẳng có chiêu thế gì nhưng tiếng gió rít vù vù cũng làm cho đối phương kinh sợ.
Nhị quỷ co giò nhảy ra xa bốn thước. Chỗ bọn chúng vừa đứng bị xác con sư tử đánh trúng kêu “bùng” một tiếng, cát bụi bay lên mịt trời, xác con sư tử cũng nát như tương.
Nhị quỷ là những nhân vật lịch lãm giang hồ, thấy thế đánh vừa rồi của chàng trai thì đã nhận ra chân tướng sự việc. Chúng cười gằn rồi đồng loạt nhảy vào công kích đối phương.
- Tiểu tử muốn chết!
Phút chốc, chàng trai bị trúng liên tiếp năm, sáu quyền nhưng vẫn không tỏ vẻ gì là đau đớn. Thân thể chàng tựa như tường đồng vách sắt khiến cho nhị quỷ càng đánh càng kinh hãi.
Đàm Chấn Hưng nãy giờ đứng ngoài quan sát cục diện trận đấu kỳ lạ, lão biết cho dù chàng thiếu niên có sức khoẻ đến đâu thì cũng đến lúc phải thảm bại trước hai tay cao thủ này.
Trong thời gian đó lão cố vận công gom góp chút nộ lực còn lại đưa

ra song chưởng lừa thời cơ xuất thủ. Chàng thiếu niên tuy không biết võ công nhưng vẫn vung tay vung chân đấm đá loạn xị. Mỗi quyền cước của chàng có sức mạnh vô song khiến cho nhị quỷ không dám khinh xuất. Nhân lúc chúng nhảy lùi ra tránh quyền của chàng thiếu niên, Đàm Chấn Hưng liền tận lực đánh ra hai chưởng đập thẳng vào lưng nhị quỷ.
Hai chưởng đó quá bất ngờ khiến cho nhị quỷ hết đường né tránh. Chúng bị sức chưởng hất nhào vào người chàng trai, còn họ Đàm bị cương khí hộ thân của đối phương phản chấn té ngửa xuống đất, nội thương càng thêm trầm trọng.
Chàng trai nhân cơ hội đó tống cho nhị quỷ mỗi tên một quyền như búa bổ khiến chúng mặt mày nổi đom đóm, té văng ra hai thước.
Chàng trai thiếu niên là người thông minh, quyền biến, tự biết mình không phải đối thủ của nhị quỷ nên nhân cơ hội đó liền xốc họ Đàm lên vai co giò chạy nhanh như biến. Nhị quỷ nén đau phóng mình đuổi theo.
- Tiểu quỷ chạy đi đâu!
Lúc này trời đã nhá nhem tối, trong cảnh tranh tối tranh sáng ấy chàng trai luồn lách trong rừng rậm, lủi vào những khe đá hiểm trở khiến cho nhị quỷ mặc dù có kinh công thượng thừa cũng không sao theo kịp đối phương.
Chàng trai nhờ có sứckhoẻ , chạy nhanh lại quen thuộc địa hình, nương theo bóng tối mà thoát thân. Nhị quỷ mất dấu đối phương tì tức giận gào thét ỏm tỏi,vì thế mà chàng thiếu niên trẻ tuổi càng dễ di chuyển xa khỏi phạm vi truy lùng của chúng.
Thoáng chốc đã không còn nghe thấy tiếng của nhị quỷ nữa.
Lúc này bầu trời đã có ánh trăng. Mặc dù phải vác trên vai một người nhưng chàng trai không hề tỏ vẻ mệt nhọc, quả thật chàng có một sức khoẻ đáng khâm phục.
Đàm Chấn Hưng vì nội thương quá nặng, phần vì bị vác chạy dằn xốc khiến lão lại ói thêm mấy ngụm máu tươi, thần trí nửa mê nửa tỉnh.
Lão tự biết mình không xong liền thều thào kêu lên :
- Tiểu...tiểu huynh đệ... Hãy đặt lão phu nằm xuống.
Chàng trai tìm một gò đất cao ráo nhẹ nhàng đặt họ Đàm xuống rồi hỏi với vẻ quan tâm tha thiết :
- Tiền bối cảm thấy trong người thế nào? Hãy để vãn bối đưa tiền bối về nhà, gia mẫu cũng biết chút y lý...
Họ Đàm xua tay cắt lời chàng :
- Tiểu huynh đệ! Lão phu không còn bao nhiêu thời gian nữa.

Lão tiêu đầu mỗi lời nói động đến nội thương khiến cho lão đau đớn khổ sở vô cùng. Lão mặc dù đã hai thứ tóc trên đầu nhưng lần này cũng phải rơi nước mắt. Thiếu niên nhìn thấy thế thì không kềm được xúc động, liền nắm tay lão hỏi :
- Phải chăng tiền bối có điều gì muốn căn dặn vãn bối?
- Ồ... Tiểu huynh đệ là người tốt, lại rất thông minh, lão phu thật may mắn mới gặp được thiếu hiệp đó.
Dứt lời, lão cho tay vào người lấy ra cái ống trúc đựng vật chết người.
- Lão phu và mười mấy nhân mạng của bổn tiêu hôm nay phải thác tử chính là vì vật này đây.
Thiếu niên nghe thế thì giật mình hỏi :
- Nó là thứ gì mà tai hại thế?
- Chính lão phu cũng không biết trong ống trúc này chứa đựng thứ gì.
Mặc dù rất đau đớn mệt nhọc nhưng lão vẫn cố kể vắn tắt câu chuyện bảo tiêu của lão. Kể xong, lão đưa mắt tha thiết nhìn chàng trai :
- Tiểu huynh đệ... Tiểu thiếu hiệp ơi... Giờ đây toàn gia của lão phu hơn một trăm sinh mạng Thanh Long tiêu cục đều trông mong vào thiếu hiệp đó.
Chàng trai nghe xong thì hiểu ý họ Đàm muốn gì rồi. Chàng thở ra có vẻ buồn rầu :
- Vãn bối không phải không có lòng giúp tiền bối, ngặt vì gia mẫu không cho đi xa. Việc này chưa được phép người vãn bối không dám nhận.
Họ Đàm nghe nói câu đó thì thất vọng tràn trề, chút nguyên khí còn lại trong người cũng vì thế mà tiêu tan. Lão rên một tiếng, máu lại trào ra khỏi miệng lai láng.
- Lão phu... lão phu chết không nhắm mắt!
Chàng trai trước thảm cảnh đó không cầm lòng được bất giác trút tiếng thở dài. Lại nghe họ Đàm ta thán :
- Hỡi ơi, vợ con ta... Ta hẹn các người ở suối vàng.
Chàng trai vốn sẵn lòng hào hiệp, vùng dậy nói :
- Thôi được... Vãn bối giúp người một tay.
Họ Đàm nghe được câu đó thì mừng đến độ hồn sắp lìa khỏi xác cũng ráng ở lại nấn ná một lúc. Lão kéo tay chàng trai trẻ khẩn khoản :
- Thiếu hiệp... người phải hứa chắc với lão phu nhé.
- Tiền bối yên tâm, vãn bối nhất định giữ lời hứa.

- Lão phu... nhờ thiếu hiệp... ba mươi lăm ngày sau đưa ống trúc này đến Linh Sơn Chính Nghĩa bang, tận tay giao cho Bang chủ Từ Đạt. Toàn gia... lão phu trông chờ vào thiếu hiệp đó.
Chàng đưa tay tiếp nhận ống trúc. Bỗng nhiên chàng cảm giác hồi hộp rất kỳ lạ.
Chàng tưởng đâu vì lần đầu tiên trong đời nhận một trách nhiệm nặng nề nên cảm thấy như thế chứ không nghĩ gì khác nữa.
Họ Đàm lại đặt vào tay chàng một vật nữa :
- Còn đây là Chính Nghĩa lệnh, chỉ hữu dụng với giang hồ bạch đạo. Thiếu hiệp hãy giữ lấy nó phòng khi cần đến.
Họ Đàm giao phó xong mọi công việc thì lấy làm yên lòng nhắm mắt lại. Thiếu niên tưởng đâu lão muốn nghỉ ngơi dưỡng thần nên lắc vai lão định cõng về nhà cho mẹ trị thương, ngờ đâu lão đã hồn lìa khỏi xác rồi.
Thì ra lão vì chưa yên tâm chuyện gia sư nên cố sức tàn giữ chút hơi thở để hoàn thành sứ mạng. Nay mọi việc đã xong nên lão nhẹ nhàng trút hơi thở cuối cùng, đến tên của ân nhân cũng không kịp hỏi.
O0o
Thiếu niên sau khi cẩn thận chôn cất họ Đàm, lần mò về nhà thì gần nủa đêm.
Ngôi nhà của chàng nằm ở lưng chừng núi, khuất sau những xẽo đá thiên nhiên, người lạ nếu không để ý sẽ không nhìn thấy.
Chàng về tới nhà nhưng chưa dám vào ngay, còn đang lẩn quẩn trước sân thì đã có giọng một người đàn bà từ trong nhà vọng ra :
- Có phải Tiểu Ngưu đó không?
Chàng rụt rè đẩy tấm phên tre đi vào nhà. Đó là một căn lều trúc nhỏ nhưng rất xinh xắn. Trong nhà mọi thứ đều tinh tươm. Trên chõng tre, một người thiếu phụ trung niên nhan sắc khá mặn mà ngồi bất động đưa mắt nghiêm khắc nhìn chàng.
Tiểu Ngưu lấm lét ra chiều biết lỗi :
- Mẫu thân! Ngưu nhi về rồi đây.
Thiếu phụ giận dữ quát :
- Ngươi đi đâu, làm gì đến giờ này mới vác mặt về?
- Ngưu nhi theo dấu con sư tử, vừa đánh nhau với nó một trận.
Thiếu phụ liếc mắt thấy trên người con đọng mấy vết máu thì dịu giọng nói :
- Mẫu thân bại liệt ngồi một chỗ trông chờ con lòng nóng như lửa đốt, con có biết không?
Tiểu Ngưu lật đật bước tới quỳ dưới chân mẹ khẩn khoản :

- Mẫu thân ơi! Ngưu nhi đã biết lỗi rồi.
Thiếu phụ đưa tay vuốt tóc con, bất giác hai dòng lệ chan hòa chảy dài trên má.
Tiểu Ngưu thấy thế thì sợ hãi :
- Mẫu thân ơi! Ngưu nhi biết tội, xin người cứ trách phạt con đi.
Chàng từ nhỏ sống bên mẹ, tuy người tàn phế đôi chân nhưng tính tình quật cường chưa bao giờ để rơi nước mắt. Ngày hôm nay nhìn thấy mẹ khóc đây là lần đầu tiên nên chàng vừa sợ vừa ân hận vô cùng.
Tiểu Ngưu có biết đâu tâm sự đau lòng của mẹ. Chàng cũng đâu biết mười mấy năm nay bà đã cắn răng nuốt ngược nước mắt vào lòng.
Thiếu phụ thở dài nói một câu chẳng ăn nhập gì :
- Tiểu Ngưu! Ngày nay con đã lớn rồi.
Chàng trai cúi đầu đáp :
- Ngưu nhi xin nghe lời mẫu thân dạy bảo.
Thiếu phụ nhìn chàng bằng ánh mắt chan chứa tình yêu thương :
- Thôi, con hãy đi tắm rửa, ăn cơm rồi ngủ một giấc. Sáng mai mẫu thân có chuyện hệ trọng muốn nói với con.
Tiểu Ngưu vẫn quỳ dưới chân mẹ nói :
- Mẫu thân ơi! Ngưu nhi có chuyện này muốn thưa với người.
- Con để ngày mai hẵng nói.
Giọng chàng ngập ngừng :
- Chuyện này... vô cùng hệ trọng.
Thiếu phụ thấy thái độ của con trai thì chú ý :
- Thế thì con nói đi.
Tiểu Ngưu tính tình dứt khoát, lại hiếu để với mẹ nên nhất nhất chuyện gì cũng không giấu giếm. Chàng đem câu chuyện cứu Đàm Chấn Hưng, đánh nhau với nhị quỷ kể lại một lượt, luôn cả việc nhận lời giúp họ Đàm cũng nói cho mẫu thân nghe.
Nghe xong, thiếu phụ nghiêm sắc mặt hỏi :
- Thế hai vật đó đâu?
Tiểu Ngưu đặt vào tay mẹ tấm lệnh bài Chính Nghĩa và ống trúc được niêm phong cẩn thận. Thiếu ohụ nhận rồi liền khoát tay :
- Con đi nghỉ đi.
- Mẹ... chuyện này...
Thiếu phụ nghiêm giọng :
- Ngày mai hẵng nói.
Tiểu Ngưu lâu ngày đã biết tính mẹ nên không dám cãi lời, vội vàng đứng lên lui ra nhà sau tắm rửa. Về phần thiếu phụ, bà không để ý đến tấm trúc mà chỉ giương mắt nhìn vào tấm lệnh bài Chính Nghĩa,

lòng ngổn ngang những hồi ức đau thương suốt đêm không hề chợp mắt.

Bách Cầm Sơn Chủ

Hồi 2
Mười tám năm di hận

Sáng hôm sau, Tiểu Ngưu thức dậy thì thấy mẹ vẫn ngồi y chỗ cũ dường như không dề di chuyển. Trải qua một đêm mà đôi vai bà oằn xuống, đôi mắt thâm quầng, gò má lõm sâu hốc hác như người bệnh nặng.
Tiểu Ngưu thấy mẹ như thế thì vô cùng sợ hãi, chàng đến nắm tay bà lo lắng nói :
- Mẹ ơi! Suốt đêm qua người không ngủ hay sao?
Thiếu phụ đưa mắt dịu dàng nhìn con trai :
- Ngưu nhi! Con hãy ngồi xuống đi!
Đợi con trai ngồi yên rồi bà mới nhẹ nhàng hỏi :
- Con có biết hai tên mang mặt quỷ mà con đã giao đấu lai lịch thế nào không?
- Hài nhi không biết, xin mẫu thân chỉ dạy.
- Chúng là môn hạ Địa Ngục môn.
- Địa Ngục môn?
- Phải! Đó là một môn phái bí mật ra đời cách đây hơn hai mươi năm, hành động bá đạo, không chịu sự sai khiến của đương kim Minh chủ thời bấy giờ là Lục Chỉ Cầm Ma Lục Thừa Phong. Ngưu nhi! Con chuốc họa vào thân rồi.
- Hài nhi... không nhẫn tâm để toàn gia Thanh Long tiêu cục bị tiêu diệt.
- Việc này con không thể làm được.
Tiểu Ngưu khẳng khái nói :
- Hài nhi đã lỡ hứa với người ta. Quân tử chỉ nói một lời, mẫu thân đã từng dạy hài nhi như thế. Xin mẫu thân để cho hài nhi thực hiện lời hứa với người đã chết.
- Con có thể nguy hiểm đến tính mạng.
- Hài nhi không sợ.
Nói câu này, đôi mắt Tiểu Ngưu sáng rực, thần khí hiên ngang lẫm liệt khiến thiếu phụ chạnh lòng nhớ đến hình ảnh một người...

Thiếu phụ bất giác nở một nụ cười mãn nguyện :
- Hài nhi khá lắm, không uổng công ta mười mấy năm dạy dỗ cho con.
Thiếu phụ này năm xưa được giang hồ mệnh danh là “Linh Sơn Ngọc Nữ” Diệp Tố Minh (Tiên Nữ núi Linh Sơn. Bà ta từng là một kỳ nữ trong thiên hạ, nhan sắc mỹ miều, học vấn uyên thâm, thông minh tuyệt đỉnh.
- Tiểu Ngưu! Hôm nay ta có câu chuyện hệ trọng muốn nói với con.
Diệp Tố Minh nhắm mắt hồi tưởng về quá khứ. Một lúc sau, bà mở trừng mắt ra thần thái cục kỳ nghiêm trọng :
- Ta phụng mệnh một người, đợi đến khi con mười tám tuổi sẽ kể lại câu chuyện mười tám năm trước tại núi Linh Sơn.
- Mẫu thân phụng mệnh người nào?
- Mẹ của con, Minh chủ phu nhân Diệp Tố Tố.
Tiểu Ngưu nghe câu nói đó thì chấn động tâm thần chỉ kêu lên được một tiếng :
- Mẫu thân...
- Ta không phải là mẹ của con. Ta tên thật là Diệp Tố Minh, là em gái của mẹ con.
Không đợi Tiểu Ngưu kịp nói gì, bà ta tiếp luôn :
- Còn con, tên thật là Lục Thừa Ân, con trai của Minh chủ Lục Chỉ Cầm Ma Lục Thừa Phong. Mười tám năm trước tại đỉnh Linh Sơn, trong điện Quang Minh, vào nửa đêm ngày tết Đoan Ngọ, cả gia đình Minh chủ Lục Thừa Phong đã bị thảm sát, toàn gia một trăm năm mươi nhân mạng đều bị hạ độc thủ.
Tiểu Ngưu (bây giờ là Lục Thừa Ân nghe đến đó thì cả thân hình run rẩy cơ hồ hầu như muốn ngất xỉu. Chàng chỉ kêu được mấy tiếng “mẫu thân”... chứ không nói được lời nào.
Diệp Tố Minh nghiêm giọng nói :
- Con hãy bình tĩnh lắng nghe dì nói đây. Năm xưa, cha con là đại kiếm khách từng trấn áp quần hùng lên ngôi Minh chủ. Mẹ con là đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ, mệnh danh là Bạch Nguyệt Long Mai Diệp Tố Tố. Mười tám năm trước, cả gia đình ta bị người sát hại, dì bồng cháu nhảy xuống suối Long Tuyền phía sau núi Linh Sơn, may mắn được dòng nước cuốn đi thoát chết, về đây dựng nhà ẩn cư mười tám năm chờ ngày cháu khôn lớn lo rửa thù huyết hận gia môn.
Lục Thừa Ân run run hỏi :
- Mẫu thân! Những lời người vừa nói điều là sự thật ư?
Diệp Tố Minh gằn giọng nói :

- Ta không phải là mẹ cháu.
- Di nương...
Diệp Tố Minh trừng mắt nhìn Thừa Ân :
- Cháu có biết vì sao đôi chân của di nương tàn phế không?
- Xin di nương nói cho cháu được rõ.
Diệp Tố Minh chợt nghiến răng kèn kẹt, đôi mắt long lên một nỗi oán giận vô biên.
- Đôi chân này do chính ta hủy đi đấy.
Thừa Ân hoảng kinh kêu lên :
- Di nương... Tại sao lại như thế?
- Là bởi vì ta muốn mình không thể đi trả thù được. Hung thủ võ công cao cường, thủ đoạn tàn độc, với sức của ta chắc chắn sẽ chuốc lấy thất bại. Ta tự hủy đi đôi chân để yên tâm nuôi dạy cháu nên người. Thừa Ân! Mối thâm thù đại hận của họ Lục từ nay trông mong vào cháu đấy.
Một người phụ nữ dám hủy đi đôi chân của mình, mười tám năm ngồi một chỗ nuôi mối đại hận trong lòng, bản lĩnh đó, ý chí đó, lòng thù hận ngất trời đó làm cho Lục Thừa Ân vừa nể vừa sợ.
Lục Thừa Ân vụt đứng lên, đôi mắt chợt đỏ ngầu :
- Di nương! Xin người cho Ân nhi biết kẻ thù là ai?
- Cháu đừng vội, sở dĩ dì đây mười tám năm nuôi hận không dám hé môi cho cháu biết là vì kẻ thù quá lớn, không dễ gì mà đánh gục được.
- Cho dù kẻ thù có là ai chăng nữa, dù hắn có bản lĩnh nghiêng trời, Ân nhi cũng thề sẽ đích thân hạ sát hắn trả thù cho cha mẹ cùng với hơn một trăm vong linh của Lục gia.
Diệp Tố Minh gật đầu với vẻ hài lòng :
- Tốt lắm! Chỉ cần cháu có quyết tâm tất sẽ làm được. Này Ân nhi! Cháu có biết vì sao mười tám năm qua di nương chỉ truyền dạy cho cháu khẩu quyết nội công không?
Lục Thừa Ân có cái thông minh tuyệt thế của dòng họ Lục, chàng không chỉ thừa hưởng sắc đẹp của mẹ, phong độ khí khái anh hùng của cha mà còn có cả trí tuệ của cả cha và dì cộng lại. Có thể nói chàng chính là một hạt giống cực tốt của hai nhà Lục và Diệp.
Thừa Ân suy nghĩ một lúc thì đáp :
- Di nương mười tám năm khổ sở nuôi dạy Ân nhi là hy vọng vào ngày Ân nhi xuất môn báo thù. Di nương không truyền dạy cho Ân nhi võ công của họ Lục là vì sợ kẻ thù đó phát hiện thân thế của Ân nhi.
- A...Ha ha...Cháu quả thật là thông minh. - Gương mặt Diệp Tố Minh

lộ đầy vẽ mãn nguyện - Bởi vì võ công của dì chẳng ra gì nên có truyền dạy cho cháu cũng vô ích, chỉ tổ giúp cho hung thủ phát hiện ra lai lịch của cháu mà thôi.
- Di nương thật là khổ tâm. Nhưng... kẻ thù là ai, xin Di nương nói cho cháu biết.
- Cháu không được nóng lòng báo thù, đó là điều tối kỵ. Di nương của cháu mười tám năm kiên nhẫn nuôi thù, cháu hãy lấy đó mà làm gương.
Lục Thừa Ân vốn đầy cơ trí, lại thấm sự dạy dỗ của Linh Sơn Ngọc Nữ Diệp Tố Minh, nên giờ đây có thể nói chàng đã thành tựu về mặt con người. Nghe xong mấy lời trách móc đó thì chàng đã thông suốt, tự biết kẻ thù không dễ đối phó, chàng cần nhẫn nại đi từng bước một mới mong được thành công.
Chàng trịnh trọng nói :
- Ân nhi xin ghi nhớ Di nương dạy bảo.
- Cháu hãy tháo bàn tay sắt ra.
Thừa Ân ngoan ngoãn làm theo. Thì ra tả thủ của chàng có đến sáu ngón tay. Điều đặc biệt là ngón tay trỏ của chàng mọc chia ra làm hai ngón chứ không giống những người sáu ngón thông thường khác (người sáu ngón thường là mọc thêm một ngón tay nhỏ dính liền ngón tay cái.
Diệp Tố Minh cầm bàn tay của cháu lên nói :
- Cha cháu năm xưa có ngoại hiệu là Lục Chỉ Cầm Ma.
Nghe đến đây Thừa Ân kêu lên :
- Thôi, cháu biết rồi, năm xưa cha cháu cũng có một bàn tay sáu ngón.
- Đúng vậy! Đó là huyết thống đặc biệt của họ Lục.
- Vì vậy Di nương mới cho cháu đeo bàn tay sắt để che giấu thân thế.
Diệp Tố Minh gật đầu nói :
- Nội công tâm pháp mà Di nương truyền cho cháu chỉ là tâm pháp nhập môn của “Quy Nguyên thần công” luyện thành Lục Chỉ Cầm Ma và Thông Linh kiếm pháp mà lên ngôi đệ nhất thiên hạ. Nhiệm vụ của cháu là phải tìm cho được ba món võ công bí kíp tối thượng này, cùng với Linh Thông bảo kiếm, vật chí bảo của cha cháu năm xưa, sau đó luyện thành tuyệt kỹ, rửa thù huyết hận.
- Nhưng võ công bí kíp cùng với bảo kiếm hiện giờ ở đâu, Di nương có biết không?
- Ta biết! Linh Thông kiếm mười tám năm vẫn cắm trên đỉnh Linh Sơn. Bảo kiếm được chính tay cha con cắm vào Tiên Thạch trước

khi qua đời.
- Tiên Thạch?
- Đó là một hòn đá ngũ sắc không biết có từ bao giờ, theo truyền thuyết giang hồ nó rơi từ trên trời xuống, ta cũng chỉ biết có vậy. Trên thế gian này chỉ có Linh Thông kiếm mới xuyên thủng Tiên Thạch và cũng chỉ có người nào sở hữu "Quy Nguyên thần công" mới đủ sức rút bảo kiếm ra khỏi Tiên Thạch. Chính vì lẽ đó mà mười i tám năm rồi, mặc dù giang hồ thèm khát, Linh Thông bảo kiếm vẫn tự tại trên đỉnh Linh Sơn.
- Thế còn võ công bí kíp?
- Cũng ở trên đỉnh Linh Sơn. Năm xưa sau khi cha cháu luyện thành thần công đã chôn bảo vật nhưng chỉ có ông ấy mới biết rõ chỗ nào. Ân nhi, nhiệm vụ của cháu là phải tìm ra chỗ giấu bí kíp. Di nương tin rằng anh linh của cha cháu sẽ giúp cháu đạt thành ý nguyện.
Mười tám năm qua, Chính Nghĩa bang và bọn hào khách giang hồ chắc đã lùng sục khắp cả Linh Sơn nhưng vẫn không tìm ra bí kíp, bởi vì nó là thánh vật của dòng họ Lục, trừ cháu ra sẽ không ai tìm thấy được.
Từ đầu đến cuối, Thừa Ân nhận thấy dì có một lòng tin mãnh liệt vào cơ hội báo thù của chàng. Mặc dù tất cả chỉ là hy vọng, một hy vọng rất mong manh. Nhưng giờ đây, vì lòng tin của dì, Thừa Ân cũng cảm thấy mình tự tin muôn phần.
Chàng vụt nói nhanh :
- Di nương! Cháu sẽ lập tức đến Linh Sơn.
- Âu đây cũng là cơ duyên của cháu.
Diệp Tố Minh cầm tấm lệnh bài và ống trúc lên rồi nói tiếp :
- Sau khi đem vật này đến Linh Sơn Chính Nghĩa bang, cháu hãy xin gia nhập bang hội rồi từ đó thừa cơ tìm bảo vật.
Lục Thừa Ân cầm hai vật đó cất vào người, nói vẻ xúc động :
- Di nương! Có phải đây là do vong linh tiên phụ độ trì cho cháu có cơ hội đi tìm thần công bí kíp?
- Dì cũng tin như thế. Cháu hãy chuẩn bị lên đường cho sớm. Nên nhớ, điều cần nhất là phải che giấu thân thế. Một khi cháu chưa luyện thành tuyệt kỹ võ công mà bị bại lộ thân thế thì ngay lập tức kẻ thù sẽ hạ sát cháu.
Đến đây thì Thừa Ân quá nóng lòng không nhịn được nữa liền hỏi :
- Di nương! Chung quy, kẻ thù là ai?
- Khi nào cháu tìm được võ công bí kíp, trở về đây luyện thành tuyệt nghệ, dì sẽ cho cháu biết kẻ thù. Giờ nói ra chỉ có hại chớ không có lợi.

Thừa Ân nghe nói mấy câu đó thì ngẩn ngơ, tức uất không chịu được nhưng nhìn gương mặt lạnh lùng nghiêm khắc của dì, chàng không dám hỏi thêm nữa.
Diệp Tố Minh trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Mười tám năm qua, võ lâm đồng đạo trên giang hồ vẫn giữ nguyên hiện trường vụ huyết án trên Linh Sơn, dì muốn cháu làm cho dì một việc nữa.
- Xin dì cứ dạy bảo.
- Khi nào lên được Linh Sơn cháu phải đếm số xác chết xem có tất cả bao nhiêu hài cốt. Nhà họ Lục một trăm năm mươi mạng, trừ dì cháu ta còn lại một trăm bốn mươi tám hài cốt, cháu hãy đếm xem có đủ số không?
- Ân nhi sẽ làm theo lời di nương dạy bảo.
- Một năm sau, cho dù có tìm được võ công bí kíp hay không, cháu cũng phải về đây gặp di nương.
Thừa Ân suy nghĩ một lúc chợt hỏi :
- Ân nhi còn một điều thắc mắc, xin di nương chỉ rõ.
- Cháu thử nói xem.
- Theo lời dì nói phụ thân cháu có võ công cái thế, vậy làm cách nào kẻ thù hại được cha cháu?
Nghe câu hỏi này đột nhiên thân hình Diệp Tố Minh rung động, thần sắc bàng hoàng ngơ ngẫn lộ vẻ đau đớn cực độ. Mãi một lúc lâu, bà ta mới mím môi đáp :
- Điều này... khi nào cháu luyện được thần công, di nương sẽ trả lời.
Thừa Ân biết có hỏi thêm cũng vô ích, đành tự an ủi rằng chỉ cần chàng quyết tâm tìm được bí kíp võ công gia truyền tất sẽ được sáng tỏ mọi việc.
Bất giác, chàng nghĩ đến cái chết của song thân cùng gia quyến hơn trăm mạng, mười tám năm qua phơi xương đồng nội, mồ mã không có thì run người cầm lòng không được khóc rống lên.
Không ngờ ngày hôm nay chàng được nghe một câu chuyện vô cùng thương tâm.
Chàng rốt cuộc không phải là Tiểu Ngưu. Người mẹ tàn phế bấy lâu thương yêu dạy dỗ chàng khôn lớn nên người lại là dì ruột. Chàng không phải là con một tiều phu sơn dã như bấy lâu dì vẫn nói, mà là con trai của cố Minh chủ thiên hạ đệ nhất giang hồ Lục Chỉ Cầm Ma Lục Thừa Phong và đệ nhất mỹ nhân Bạch Nguyệt Long Mai Diệp Tố Tố.
Giờ đây, chàng mang nặng trên vai mối huyết hải thâm thù, vâng lời dì hạ sơn tầm thù.

Hồi 3
Quỷ Diện Lang Nha

Lục Thừa Ân được dì chỉ vẽ đường đi nước bước, theo đó chàng băng rừng vượt suối, lặng lội theo lối đường tắt tìm đến Linh Sơn. Diệp Tố Minh nhiều lần căn dặn chàng trên đường đi không được xen vào những chuyện thị phi giang hồ, cốt sao càng chóng đến Chính Nghĩa bang, tìm cách gia nhập vào bang hội này, từ đó điều tra tung tích của bí kíp Lục gia.
Thừa Ân nóng lòng lo cho sinh mạng toàn gia Thanh Long tiêu cục nên đi bất kể ngày đêm, đó ăn lương khô, khát uống nước suối, ba ngày sau chàng đã vượt được gần một phần tư quãng đường, theo đó mà tính thì thời hạn ba mươi chín ngày cho chàng cũng không đến nỗi trễ.
Buổi chiều ngày thứ tư, chàng nghỉ chân bên một bờ suối vắng, mở bọc lấy lương khô ra lót dạ, vô tình nhìn thấy ống trúc lăn ra liền cầm lên xem thử.
Thật ra, vật ở trong người chàng từ mấy ngày qua nhưng chưa bao giờ chàng nhìn nó kỹ. Bởi Thừa Ân tính tình ngay thẳng mặc dù có chút tò mò nhưng vì nghĩ vật không phải của mình nên không muốn quan tâm tới.
Lần này cầm ống trúc trên tay, nhìn thấy nước trúc lâu ngày bóng loáng, lóng lành màu xanh lại có dấu niêm phong cẩn thận khiến chàng không khỏi thắc mắc, tự hỏi vật gì ở ống trúc mà khiến cho giang hồ tranh đoạt, nặng mùi tử khí đến dường ấy.
Nếu là người khác chắc sẽ không kềm được lòng tham, hoặc chí í là vì tính tò mò sẽ mở ra xem. Nhưng Lục Thừa Ân vốn có dòng máu quang minh lỗi lạc của người cha từng là Minh chủ võ lâm, lại được sự dạy dỗ tinh tế của Ngọc Nữ Linh Sơn vang bóng một thời, nên chàng có thừa cái khí chất của bậc đại trượng phu, hành động đường đường chính chính.
Vả chăng, đối với Thừa Ân lúc này chẳng có bảo vật gì quý giá đáng quan tâm hơn là pho bí kíp gia truyền “Quy Nguyên thần công”.
Chàng vừa định cất ống trúc vào bọc thì xẹt một tiếng, một con nhím từ trong rừng lăn vù đến trước mặt chàng.
Con nhím lăn với tốc độ rất nhanh khiến Thừa Ân chưa hết ngạc nhiên thì thân hình nó bung ra biến thành một lão già lùn tịt.

Lão lùn cả người đầy râu tóc ngoác miệng nhìn chàng cười :
- Hì... hì Lão phu theo dấu ngươi thật cực khổ.
Lão chính là Thổ Hành Vương Trương Tử Thông, vì không cam tâm mất bảo vật nên lần mò theo dõi, cuối cùng lão lại có cơ hội đoạt lại bảo vật.
Lục Thừa Ân sau lúc bàng hoàng đã bình tâm trở lại. Tuy thân hình Trương Tử Thông loắt choắt trông rất buồn cười nhưng Thừa Ân vẫn chấp tay cung kính với lão :
- Tiền bối sao phải theo vãn bối?
Trương Tử Thông từ xưa đến giờ hễ gặp người là bị chọc ghẹo khinh lờn, ngoài những kẻ biết danh sợ lão ra thì chẳng ai là không vì dị tướng của lão mà buông vài câu trêu cợt. Lần này lão được một chàng trai trẻ tuấn tú trọng thị khiến lão vô cùng thích thú, cười rung cả râu tóc :
- Ha ha... Tốt lắm... Tốt lắm! Tiểu tử rất ngoan.
Dứt lời, lão chỉ tay vào ống trúc, nói tiếp :
- Lão phu vì vật đó mà theo ngươi.
Thừa Ân giật mình nhưng lấy lại vẻ bình tĩnh thật nhanh :
- Tiền bối! Nếu không phải vật của mình thì chớ tranh đoạt làm gì?
- Ngươi làm sao biết nó không phải là vật của ta?
- Vật này vãn bối nhận được từ tay của một người khác.
- Ta biết! Thế ngươi có biết trong ống trúc đó đựng thứ gì không?
- Vãn bối không biết.
- Sao ngươi không mở ra xem thử?
- Vật này không thuộc về vãn bối thì không cần phải biết nó là cái gì.
Lão già lùn gật gù cái đầu có cái cần cổ ngắn ngủn làm cho cả thân hình lão chuyển động trông rất buồn cười.
- Tiểu tử! Lão phu thích ngươi rồi đó. Ta cho ngươi biết trong ống trúc chính là Lang Nha bí lục, một môn võ công tối thượng của Quỷ Diện Lang Nha. Thôi, ngươi giao ống trúc đó cho lão phu, rồi hai chúng ta tìm chỗ vắng vẻ nghiên cứu võ học trong bí kíp, may ra thành sự thì xuất đạo giang hồ ngạo thị một chuyến cho vui.
Lục Thừa Ân nghe đến bí kíp thì nghĩ tới gia thù, bất giác run giọng hỏi :
- Lang Nha bí lục so với “Quy Nguyên thần công” thì như thế nào?
- Cái này... thật khó mà nói. Có điều Quỷ Diện Lang Nha từng bại dưới tay Lục Chỉ Cầm Ma Lục Thừa Phong, không hiểu vì võ công kém tinh hay vì tu luyện không bằng.
Thừa Ân nghe nói cha mình từng thắng chủ nhân của pho bí kíp này thì tâm thần thơ thới, lấy làm vui vẻ. Chàng chưa kịp nói gì thì bỗng

trong rừng vang lên tiếng sói tru nghe rất rùng rợn. Có một điều là tiếng tru này thoạt đầu ở rất xa xa, trong tích tắc đã đến rất gần, nếu là loài chó sói thông thường thì không thể có tốc độ di chuyển kinh người như thế.
Trương Tử Thông nghe tiếng tru đó thì mặt mày thất sắc, tay chân run run lậy bẩy :
- Không xong... không xong rồi! Hãy chạy cho mau!
Lão chưa kịp động thân thì tiếng quát cùng với bóng người đến nhanh như quỷ hiện :
- Ngươi chạy đi đâu?
Người đó đứng cách Trương Tử Thông không đầy một thước khiến lão đứng ngẩn ra chẳng còn nghĩ đến chuyện chạy nữa. Thì ra tiếng tru vừa rồi không phải của chó sói mà chính là tiếng hú của hắn.
Nhân vật vừa mới xuất hiện chẳng những có tiếng hú hệt như loài sói mà cả gương mặt của hắn cũng mang những đường nét điển hình của một con chó sói.
Lão mặc chiếc áo lông sói, đôi tay dài khẳng khiu với những móng vuốt nhọn hoắc.
Mồm lão nhô ra dài ngoằng trên gương mặt loắt choắt. Hàm răng trên mọc ra hai chiếc răng nanh hệt như răng sói. Đặc biệt trên mặt lão có một vệt sẹo dài vắt ngang từ chân mày, vết thương do kiếm tạo ra làm hỏng của lão một con mắt.
Lục Thừa Ân tuy lần đầu bước chân ra giang hồ, nhưng nhờ được sự dạy dỗ của đệ nhất nữ võ lâm thiên hạ Diệp Tố Minh nên đối với những kiến thức giang hồ chàng không đến nỗi khờ khạo lắm. Vừa nhìn thấy nhân vật này thì chàng cũng run rẩy toàn thân không kém gì họ Trương.
Lão già mặc áo lông sói xạ tia mắt lang độc từ con mắt duy nhất vào người Thừa Ân không chớp. Gương mặt lão khích động biến chuyển từ xanh sang đỏ rồi trở lại xanh chứng tỏ lão đang bị kích động mạnh.
Cuối cùng, lão cất tiếng khe khé :
- Tiểu tử! Ngươi là gì của Lục Thừa Phong?
Thừa Ân có nằm mơ cũng không ngờ lão mặt sói này lại hỏi một câu thấu tâm can như thế. Tuy nhiên chàng là người có tâm cơ mẫn tiệp, đối với mọi sự việc cho dù hung hiểm đến đâu cũng giữ được vẻ bình tĩnh hơn người. Chàng điềm nhiên đáp :
- Vãn bối không biết ai là Lục Thừa Phong.
- Ngươi nói láo.
- Vãn bối không biết nói dối bao giờ.

- Tên họ ngươi là gì?
- Vãn bối mồ côi cha mẹ, chẳng được đặt tên, chỉ biết mọi người quen gọi là Tiểu Ngưu.
Lão già mặt sói vẫn chăm chú nhìn chàng. Một lúc sau, lão chợt thở dài than khẽ :
- Giống thật... giống thật...
Trong lúc lão đang bận suy nghĩ thì Trương Tử Thông đưa mắt nháy khẽ với Thừa Ân, ý ra dấu bảo chàng thừa cơ chạy đi,rồi đó lão cũng động thân đánh bài tẩu mã.
Không ngờ lão mặt sói thủ đoạn cao cường, lão chỉ khẽ ngoắc tay một cái thì thân hình bé tẹo của Trương Tử Thông như bị nam châm hút dội ngược trở lại té ngửa xuống đất.
- Ngươi chạy đi đâu?
Họ Trương nhân cơ hội đó liền cuộn tròn thân người lại lăn xẹt đi, đó là tuyệt kỷ địa hành của lão, chỉ xử dụng trong lúc nguy hiểm đến tính mạng.
Tuy nhiên lần này họ Trương đã gặp phải đại sát tinh. Lão già mặt sói không cử động mà thân hình xẹt đi như bóng quỷ. Lão chận đầu, khoá đuôi, thân ảnh mờ mịt nhanh nhẹn phi thường, khiến Trương Tử Thông ở dưới đất cứ lăn qua lăn lại như quả cầu bị người ta đá.
Sau một lúc đóng tuồng, lão mặt sói liền quát lên :
- Hiện nguyên hình đi!
Cùng với lời nói, lão quét ra một cước nhanh như gió, Trương Tử Thông mặc dù tránh được nhưng quả nhiên đã hiện hình không dám chơi trò con nhím lăn tròn nữa.
Họ Trương biết mình khó lòng trốn thoát nên miễn cưỡng hỏi :
- Quỷ Diện Lang Nha! Ngươi muốn gì đây?
Thì ra, lão già mặt sói chính là Quỷ Diện Lang Nha, chủ nhân Lang Nha bí lục mà Thừa Ân đang giữ trong mình.
Nói về lai lịch Quỷ Diện Lang Nha, cách đây ba mươi năm lão đã lừng danh trên giang hồ. Theo lời đồn đãi thì lão từ nhỏ sống trong rừng sâu, uống sữa sói mà sống. Từ đó, lão làm bạn với bầy sói dữ, nghiên cứu các đặc tính của sói mà chế ra pho Lang Nha bí lục.
Hỗn danh Quỷ Diện Lang Nha chỉ xuất hiện sau khi giao đấu với Lục Thừa Phong bị trúng một kiếm giữa mặt làm hỏng một con mắt.
Không biết bằng cách nào mà Trương Tử Thông trộm được bí kíp võ công của lão rồi chui vào rừng sâu nghiên cứu mười mấy năm, nhưng rốt cuộc vẫn không lãnh hội được một chút thành tựu nào.
Nguyên Lang Nha bí lục là dựa theo các tập tính săn mồi, phòng thủ khi gặp cường địch của loài sói hoang, chỉ có người sống với sói như

Quỷ Diện Lang Nha mới hiểu rõ đường lối mà sáng tạo, tập tành nên những lối đánh quái dị đó. Thổ Hành Vương thân thể lùn tịt, đầu óc cũng không lấy gì làm thông minh lắm nên dĩ nhiên không thể luyện thành tuyệt kỹ.
Quỷ Diện Lang Nha mười mấy năm lặn lội khắp hai miền đại giang Nam Bắc thu hồi bí kíp, nhưng họ Trương ẩn thân quá kỹ nên lão không thể tìm ra.
Ngày hôm nay quỷ thần xui khiến đưa lão tới đây, không ngờ lại tình cờ lại bắt gặp hung thủ, tìm lại được bảo vật. Thì ra trong ống trúc kia chính là Lang Nha bí lục, môn võ công tối thượng của Quỷ Diện Lang Nha, người có thể là nhân vật số hai trên giang hồ, chỉ đứng sau cố Minh chủ Lục Thừa Phong, điều đó giải thích vì sao từ Trương Tử Thông, Chính Nghĩa bang đến Địa Ngục môn đều muốn có được nó. Xem ra, tổng tiêu đầu Đàm Chấn Hưng và các huynh đệ của lão bị họa sát thân là điều dễ hiểu.
Riêng Lục Thừa Ân, ngày nào còn giữ Lang Nha bí lục trong mình là ngày đó chàng khó mà yên thân.
Trở lại với cục diện đang diễn ra, Quỷ Diện Lang Nha xạ con mắt duy nhất đầy vẻ ác độc vào người Trương Tử Thông, cười gằn :
- Thằng lùn khốn khiếp kia! Mày có hai tội chết, biết không?
- Lão phu làm gì mà mang hai tội chết?
- Thứ nhất: mày to gan dám lẻn vào Lang Nha động ăn trộm bí kíp, tội không thể tha.
- Ngươi làm sao biết bí lục do lão phu lấy?
- Cái lối đào hầm khoét vách của ngươi, lão còn lạ gì.
Trương Tử Thông biết có chối cũng không xong liền ngửa cổ cười lớn :
- Ha ha... Tưởng trên giang hồ cũng chỉ có mỗi lão phu mới vào tận Lang Nha động lấy được báu vật của Quỷ Diện Lang Nha ngươi.
- Điều đó thì đúng! Lão phu có lời khen ngươi đó. Tội chết thứ hai: vừa rồi ngươi lẻo mép dám nhắc lại chuyện lão phu bại dưới tay Lục Thừa Phong, đó là điều đại kỵ của lão phu, không thể tha cho ngươi được.
Quỷ Diện Lang Nha tuy là ma đầu giết người không chớp mắt nhưng lão không phải bạ đâu giết đó. Trước khi ra tay, bao giờ lão cũng hài tội đối phương, tự xem mình là kẻ giết người có lý do. Vì thế, mặc dù trong lòng đã nổi sát khí, đối với Trương Tử Thông, lão oán hận thấu xương nhưng vẫn tốn thời gian dài dòng giải thích này nọ.
Vừa nói xong thì lão không kềm được hung tính nữa, đôi mắt đỏ ngầu như máu, mồm quát lên :

- Nạp mạng cho ta!
Bùng...
Không nhìn thấy lão ra chiêu, kỳ thực là lão đánh quá nhanh. Trương Tử Thông mặc dù cũng là tay hữu danh trên giang hồ nhưng hầu như không có một cơ hội kháng cự nào.
Sau tiếng nổ ấy thì thân hình của lão bay ngang đập mạnh vào một gốc cây làm đám lá vàng rơi lả tả. Nhìn lại thì thấy Trương Tử Thông đã nằm chết thẳng cẳng. Thật ghê gớm thay cho cái công lực nghiêng trời lệch đất của Quỷ Diện Lang Nha.
Tuy nhiên lão vẫn chưa dừng lại ở đó. Bàn tay lão vung ra rồi rụt về, sử dụng tuyệt kỹ cách không đoạt vật, nhanh như chớp lôi cái xác Trương Tử Thông bay vèo vào tay lão.
Quỷ Diện Lang Nha là sói thành tinh, sống với sói, tru tiếng sói, võ công cũng của sói nên lối ra tay giết người cũng đặc biệt hung tợn như lang sói. Lão nắm hai chân Trương Tử Thông định xé làm hai mảnh, chợt có tiếng quát xé không gian :
- Dừng tay!
Thừa Ân thấy lão lùn không phải hạng người hung ác, lại thêm có tình cảm vì thân hình dị tật của lão nên không nỡ nhìn lão chết mà còn bị người ta xé xác, nên chàng liều mạng nhảy xổ vào người Quỷ Diện Lang Nha mà đánh.
Thừa Ân không thừa cơ bỏ chạy, lại còn ra tay cứu người không quen biết là bởi vì trong chàng có dòng máu hào hiệp của người cha Lục Thừa Phong.
Quỷ Diện Lang Nha tất nhiên đâu xem chàng ra gì, lão hừ nhạt trong cổ, vung tay đánh ngược về phía sau. Cái đánh của lão tuy nhẹ nhàng nhưng cũng mang tiềm lực ghê gớm của một tay võ công thượng thặng, tưởng đâu Lục Thừa Ân không chết thì cũng gãy xương, hộc máu. Nào ngờ chỉ nghe bộp một tiếng, thân hình chàng khựng lại, khẽ lắc lư rồi vẫn bình yên như không.
Quỷ Diện Lang Nha nghe bàn tay hơi đau, kinh ngạc kêu lên :
- Ối chà!
Lão quay lại trợn mắt nhìn chàng, qua đó cũng quên luôn việc xé xác Trương Tử Thông, tuy nhiên tay lão vẫn xách họ Trương như một con gà.
Trương Tử Thông cách đây mấy ngày giả chết trước hai môn đồ Chính Nghĩa bang, đó là nhờ lão có môn quái công Quy Tức đại pháp, tạm thời phong bế kinh mạch, tắt thở như người chết thật. Sau đó lão bất ngờ ra tay tập kích đối phương mới giữ được mạng sống. Ngày hôm nay họ Trương cũng dùng Quy Tức đại pháp giả

chết, nhưng ở trong tay đại ma đầu Quỷ Diện Lang Nha lão đâu dám sống dậy đánh lén. Tuy lão giống như xác chết nhưng mọi việc diễn ra lão đều nghe hết thảy.
Lúc Quỷ Diện Lang Nha sắp xé xác lão thì hồn vía lão lên mây, chút xíu nữa công phu Quy Tức mất công hiệu, cũng may nhờ có Thừa Ân can thiệp kịp thời nên lão cố gắng tiếp tục giả chết, dù vậy lão vẫn sợ muốn tè cả ra quần.
Quỷ Diện Lang Nha một chưởng không làm gì được anh chàng có tên Tiểu Ngưu quê mùa thì trong lòng sinh nghi quát hỏi :
- Tiểu tử! Sư phụ ngươi là ai?
Thừa Ân đối với hành động nhẫn tâm của lão đã có phần chán ghét nên lạnh lùng đáp :
- Tại hạ không có sư môn.
- Nói láo!
- Tin hay không là tùy tiền bối!
- Được, để lão phu xé xác thằng lùn này rồi tính sổ với ngươi sau.
- Người ta đã chết rồi, tiền bối sao còn hành hạ thêm làm gì?
- Đó là quy luật của lão phu.
- Làm sao lại có thứ quy luật tàn ác như thế?
- Ha ha... Lão phu nếu không nhẫn tâm ác độc thì sao gọi là Quỷ Diện Lang Nha.
Thừa Ân bướng bỉnh hỏi :
- Dù sao thì tại hạ cũng không để tiền bối làm càn.
- Ngươi tưởng có thể ngăn được lão phu sao? Ngươi có bản lĩnh gì thì thử đem ra thi thố xem!
- Tại hạ không biết võ công, tuy nhiên cũng không vì thế mà rút lại lời đã nói.
Quỷ Diện Lang Nha lúc này đối với chàng thiếu niên tuổi trẻ vừa ngạc nhiên vừa thích thú. Đầu óc bá đạo của lão bỗng nghĩ ra một việc thú vị khiến con mắt còn lại vụt sáng lên :
- Được lắm! Đã thế lão phu lấy mạng ngươi trước.
Dứt lời, một tay lão xách xác Trương Tử Thông, tay còn lại sử dụng chiêu cách không đoạt vật ngắc một cái, lập tức có một luồng khí đạo xô về phía Thừa Ân.
Luồng kình khí đó vừa tới gần chàng liền biến đổi tạo thành một sức hút kéo chàng vào người lão.Thừa Ân thất kinh vội xuống tấn, cố hết sức cưỡng lại sức hút của đối phương.
Quỷ Diện Lang Nha cười gằn thốt lên tiếng khen :
- Khá lắm!
Vừa dứt lời, cổ tay lão duỗi ra, luồng khí hút bây giờ lại biến thành

lực đẩy khiến Thừa Ân trong lúc đang cố sức ghì người lại không kịp đề phòng liền bật ngửa ra sau.
Tuy nhiên thân hình chàng chưa chấm đất thì Quỷ Diện Lang Nha biến chiêu, cổ tay lão ngoắc một cái, lập tức luồng khí lại thay đổi, sức hút mãnh liệt kéo tấm thân của chàng bay vọt về phía lão, phút chốc chàng đã bị Quỷ Diện Lang Nha nắm chặt mạch môn không còn cựa quậy được nữa.
Quỷ Diện Lang Nha công lực cái thế tùy ý thu phát, quả thật trên giang hồ không mấy tay được như lão. Thừa Ân mười mấy năm luyện nội công tâm pháp "Quy Nguyên thần công", tuy chỉ là tâm pháp nhập môn nhưng trong người chàng cũng có được nguồn công lực chính tông cực kỳ sung mãn, không ngờ dưới tay Quỷ Diện Lang Nha chàng chẳng khác gì một món đồ chơi.
Quỷ Diện Lang Nha bắt được chàng rồi thì lập tức khống chế mạch môn, sử dụng thần công rà soát các kinh mạch trong người chàng. Tuy lão không phát hiện ra chàng tu luyện "Quy Nguyên thần công" nhưng cũng biết chàng sở hữu gần hai mươi năm công lực chính tông huyền môn.
Nhìn lại cốt cách siêu phàm của chàng trai trẻ với chân lực sẵn có trong người chàng. Quỷ Diện Lang Nha biết ngay chàng là một đại nhân tài luyện võ. Trong ý đã quyết định lão liền thực hiện ngay.
- Tiểu tử! Ngươi bái ta là thầy, ta sẽ để cho thằng lùn này toàn thây.
Thừa Ân nghe thế thì giật mình :
- Điều đó đâu có thể được.
- Sao lại không được! - Quỷ Diện Lang Nha tức giận thét lên - Chỉ có người ta cần lão phu làm thầy chứ đâu có người được phước mà đâu biết hưởng như ngươi.
Lúc này Quỷ Diện Lang Nha đã buông Lục Thừa Ân ra. Chàng nghiêm mặt nói :
- Tại hạ chỉ học thứ võ công đệ nhất thiên hạ, tiền bối liệu mình có phải là đệ nhất nhân chưa?
Thừa Ân nói ra câu này có nửa phần chân thật. Bởi chàng là giọt máu của thiên hạ vô địch Lục Thừa Phong nên dĩ nhiên không thể bái một kẻ tầm thường làm sư phụ được.
Luận về võ công, Quỷ Diện Lang Nha kể ra cũng là tay có hạng, nhưng vì Thừa Ân thấy lão hành động bá đạo, võ công lại độc ác hơn người nên chàng đã có phần chán ghét.
Quỷ Diện Lang Nha nghe chàng hỏi như vậy thì tức giận gầm thét :
- Lão phu trên đời này chỉ thua nửa kiếm vào tay Lục Thừa Phong, mối hận đó tiếc là không thể trả được. Nếu Lục Thừa Phong còn

sống, lão phu nhất định sẽ tranh ngôi đệ nhất với hắn.
- Chừng nào tiền bối đoạt được ngôi đệ nhất thiên hạ, vãn bối sẽ bái người làm thầy.
Quỷ Diện Lang Nha tức giận phun khói :
- Thằng nhỏ không biết điều! Đã thế lão phu xé xác thằng lùn này rồi sẽ đập chết ngươi luôn thể.
Thừa Ân biết lão ma đầu này không nói đùa, chàng không phải sợ chết nhưng gia thù huyết hận chưa trả thù thì chàng không thể chết.
- Khoan đã!
Quỷ Diện Lang Nha đã nắm hai chân họ Trương chuẩn bị xé xác ra, trong khi họ Trương hồn vía lên mây, cầu trời khẩn phật cho thằng nhỏ đổi ý nhậnlời bái sư thì Thừa Ân lên tiếng. Quỷ Diện Lang Nha dừng tay lại vẻ hài lòng :
- Hì hì... Ngươi đổi ý rồi sao?
- Vãn bối có thể nhận ngươi làm thầy nhưng có điều kiện.
- Hừ! Mày là thằng nhỏ ngông cuồng, dám ra điều kiện với lão phu ư? Thôi được, lão phu vì đã thích ngươi nên cũng chiều ngươi một chút. Hãy nói điều kiện xem sao.
- Điều thứ nhất: vãn bối học nghề nhưng chưa bái sư.
- Khốn kiếp! - Quỷ Diện Lang Nha tức giận mắng - Làm gì có thứ học trò không bái sư.
- Vãn bối chưa nói hết, sao tiền bối nóng nảy thế?
- Hừ! Ngươi nói thử xem nào. Lão phu mà không nghe lọt lỗ tai thì bóp chết ngươi.
- Vãn bối đã nói chỉ nhận đệ nhất thiên hạ làm thầy, chừng nào tiền bối đoạt được danh hiệu đệ nhất, hoặc giả tiền bối đào tạo vãn bối trở thành vô địch thiên hạ, chừng đó vãn bối mới làm lễ bái sư.
Thừa Ân ra điều kiện đó cố ý kéo dài thời gian, một là giữ mạng sống cho mình, hai là cứu cái xác của Trương Tử Thông khỏi cảnh phanh da xẻ thịt, sau này sẽ lừa cơ hội trốn đi. Vả chăng, chàng có điều kiện nữa hy vọng sẽ cứu vãn tình thế.
Không ngờ với tính tình quái dị của mình, Quỷ Diện Lang Nha nghe thế thì cho rằng chàng Tiểu Ngưu tâm khí kiêu ngạo, tính tình bá đạo không khác gì lão.
Lão ngửa cổ cất giọng cười lang sói, ra chiều đắc ý lắm :
- Ha ha... Lão phu có lời khen ngươi đấy. Được, hai năm sau trên đỉnh Linh Sơn, lão bắt ngươi bái lão phu làm thầy.
Đó là lão muốn ám chỉ ngày hội hai mươi năm mà quần hùng đã ước hẹn trên đỉnh Linh Sơn, tỷ võ chọn Minh chủ. Tuy nhiên Thừa Ân không biết việc đó.

- Vãn bối còn một điều kiện nữa.
- Ngươi cứ nói đi!
Quỷ Diện Lang Nha lúc này đã vung tay ném cái xác của Trương Tử Thông đi. Lão đắc ý Tiểu Ngưu, quyết tâm nhận chàng làm đồ đệ truyền dạy sở học bình sinh cả đời của lão nên không còn nghĩ đến chuyện giết người, xé xác nữa.
Thừa Ân nói tiếp :
- Vãn bối hiện đang có sứ mạng trong mình nên chưa thể theo tiền bối ngay được.
- Sứ mạng gì?
- Thực hiện một lời hứa.
- Lời hứa như thế nào?
- Đem một vật đến Linh Sơn Chính Nghĩa bang.
Lục Thừa Ân là người thông minh mưu lược nên đã sắp sẵn kế hoạch định mượn tay Quỷ Diện Lang Nha đưa mình đến Chính Nghĩa bang an toàn cho kịp ngày giờ cứu toàn gia Thanh Long tiêu cục. Sau đó, chàng sẽ lấy ơn nhờ Chính Nghĩa bang chủ đuổi lão già này đi là xong chuyện rắc rối với lão.
Chàng đâu có ngờ Quỷ Diện Lang Nha là tay thần thông quán thế, lão đã nghe toàn bộ câu chuyện đó giữa chàng và Trương Tử Thông nên lão cười nhạt nói :
- Tiểu quỷ chớ có giở trò! Vật mà ngươi giữ trong người chính là Lang Nha bí lục vốn của lão phu. Ngươi không trả cho lão phu còn định đem đi đâu nữa?
Thừa Ân biết chuyện tính không xong nhưng vẫn cố cãi bướng :
- Đâu có được! Vãn bối đã hứa với người ta không thể không đến Chính Nghĩa bang một chuyến. Tiền bối nếu có giỏi thì đợi sau khi vãn bối giao vật cho Chính Nghĩa bang chủ rồi thì tự tay đoạt vật từ chỗ Bang chủ mới là phải.
Thừa Ân dụng ý nói khích Quỷ Diện Lang Nha, nhưng lão vốn là sói thành tinh nên đâu kể gì đến chuyện sĩ diện. Cả đời lão chỉ biết làm những việc có lợi cho bản thân, bất chấp nhân tình thế thái.
Lão ung dung nói :
- Việc gì phải rắc rối như thế, lão phu cứ việc từ tay ngươi lấy lại bảo vật là được rồi.
Quỷ Diện Lang Nha nói là làm, bàn tay lão vươn ra nhanh như chớp chộp lấy mạch môn của Thừa Ân. Lần này lão đã biết thực lực của chàng nên ra tay là đắc thủ liền.
Quỷ Diện Lang Nha ngày hôm nay giết được Trương Tử Thông, thâu lại võ công bí kíp còn được thêm một đệ tử đắc ý khiến lão thích thú

cất tiếng cười rờn rợn như tiếng sói tru. Rồi đó lão cắp Thừa Ân giở tuyệt đỉnh khinh công phóng đi như bay biến.

Bách Cầm Sơn Chủ

Hồi 4
Lang Nha động

Lục Thừa Ân bị Quỷ Diện Lang Nha bắt đi, trong lòng nóng như lửa đốt, lo lắng cho số phận Thanh Long tiêu cục, nhưng chàng bị lão khống chế huyệt đạo muốn nói cũng không nói được.
Trải qua ba ngày đêm băng rừng lội suối, cuối cùng Quỷ Diện Lang Nha đặt chân vào một cánh rừng già thâm u. Ngoài bìa rừng có cầm một tấm bảng với hàng chữ "Lang Nha động - Tử vong chi địa".
Quỷ Diện Lang Nha tay vẫn xách Thừa Ân, mồm rú lên một tiếng lanh lảnh. Trong rừng nhiều tiếng rú đáp lại rồi nhanh như chớp nhảy ra hai con chó sói cao lớn dị thường.
Soạt... soạt...
Một bầy sói mười con phóng tới phủ phục dưới chân Quỷ Diện Lang Nha. Hai con sói đầu đàn dựng đứng chân chồm lên người lão mừng rỡ, thân hình chúng cao to gần bằng Quỷ Diện Lang Nha, thật là hai con sói to lớn chưa từng thấy.
Quỷ Diện Lang Nha vuốt ve bầy sói chẳng khác gì người ta nựng con. Lão chỉ vào hai con sói lớn, nói với Thừa Ân :
- Chúng là Huyền Môn Trấn Võ nhị tướng của lão phu. Mấy mươi năm qua, trừ thằng lùn Trương Tử Thông, chưa hề có kẻ nào vượt qua tử địa vào đến giang sơn của lão phu.
Lão bỏ Thừa Ân xuống, giải huyệt cho chàng rồi nói với bầy sói :
- Trấn Võ tướng quân, mau đến chào thiếu chủ nhân đi.
Kỳ lạ thay, hai con sói dường như nghe được tiếng người, chúng lập tức đến trước Thừa Ân dựng chân lên vái chàng ba lạy. Bầy sói mười con cũng lập tức làm theo hai con đầu đàn.
Soạt... Soạt...
Trong rừng lại phóng ra thêm mấy bóng trắng nữa, lần này là năm trung niên hán tử mặc áo lông sói trắng, tay cầm xích sắt. Bọn chúng cung kính quỳ lạy Quỷ Diện Lang Nha :
- Kính mừng Lang Chủ hồi động!
- Miễn lễ! Sang chào thiếu lang chủ đi.

- Mừng Lang chủ thu được đồ đệ.
Nói rồi, năm tên quay sang vái lạy chúc mừng Thừa Ân. Chàng nhìn thấy cảnh tượng đó thì vừa sợ vừa phục con người của Quỷ Diện Lang Nha. Trên thế gian này tưởng chỉ có lão là người duy nhất thuần phục được sói, sống với sói mà thôi.
Bây giờ huyệt đạo đã được khai giải, chàng nghiêm mặt nói :
- Tiền bối! Vãn bối cần phải đến Chính Nghĩa bang một chuyến.
Quỷ Diện Lang Nha nổi giận :
- Ngươi cứ lải nhải chuyện vô ích đó làm gì. Mặc xác Chính Nghĩa bang với Thanh Long tiêu cục tàn sát lẫn nhau, chúng ta việc gì phải bận tâm.
- Đại trượng phu một lời đã hứa không thể không làm. Vãn bối nhất định phải đến Chính Nghĩa bang.
- Lão phu bất cần ngươi làm đại trượng phu, chỉ cần ngươi học cho giỏi Lang Nha thần chưởng, sau này thay lão phu giương danh thiên hạ, làm chuyện long trời đất lỡ, kinh thiên động địa là được rồi.
Dứt lời, lão kéo tay chàng lôi tuột vào rừng. Bầy sói tản mác ra lo việc canh phòng bên ngoài.
Vào đến trong rừng rồi mới biết bốn chữ "Tử Vong Chi Địa" hoàn toàn không phải khoác lác. Trong rừng, xương trắng chất đầy như lá, sọ người lăn lóc như trái khô. Ngoài xương người ra còn có cả xương súc vật, từ hươu nai cho đến sư tử, hổ báo đều vong mạng dưới móng vuốt bầy sói dữ của Quỷ Diện Lang Nha.
Đi khoảng hơn một dặm thì bỗng hiện ra một vùng đất rộng, cây cỏ xinh tươi, muôn hoa đua nở thật khác xa với khung cảnh thâm u rợn mùi tử khí trong rừng.
Giữa cảnh đào nguyên đó là một dòng suối chảy vắt qua, nước suối trong ngần thấy đáy, tung tăn bơi lượn là những con cá màu vàng óng ánh.
Trước động, mười thiếu nữ mặc áo lông sói trắng muốt, nàng nào cũng xinh đẹp lộng lẫy, và ra đón Quỷ Diện Lang Nha :
- Cung nghinh Lang chủ hồi động.
Mười cô thiếu nữ cất giọng oanh vàng, xúm xít vây quanh Quỷ Diện Lang Nha.
Lão cười tít mắt, bàn tay vuốt ve trên thân hình cong cong của đám mỹ nữ.
Thừa Ân là chàng trai mới lớn, nhìn thấy cảnh đó thì mặt mày nóng ran, hai má đỏ bừng. Quỷ Diện Lang Nha khoát tay nói :
- Hài tử! Trong đám mỹ nhân này ngươi thích nàng nào cứ việc chọn, lão phu tặng cho đấy.

Đám con gái xoay qua Thừa Ân liếc mắt đưa tình, lắc lư uốn éo tấm thân ngà ngọc nhao nhao hỏi :
- Lang chủ ơi! Người tìm đâu ra một Lang Nha mỹ nam tử như thế này?
- Chớ có vô lễ, từ nay hắn là Thiếu Lang chủ của các ngươi đấy.
- Chúng nô tỳ xin ra mắt Thiếu Lang chủ.
Mười nàng mỹ nữ đồng thanh hô lên, thật là một cảnh tượng chẳng khác gì chốn nội cung hoàng đế. Thừa Ân vừa thẹn vừa giận không nói được một lời nào.
Quỷ Diện Lang Nha lại kéo tay chàng đi :
- Lão phu cho ngươi xem Lang Nha bích động của lão phu.
Bước vào tòa thạch động, Thừa Ân không khỏi bàng hoàng sửng sốt trước cảnh xa hoa cực độ của nó. Động thất rộng lớn sáng rực bởi hàng ngàn hạt dạ minh châu lớn nhỏ đủ kiểu được gắn khéo léo trên vách đá.
Khắp nơi màn giăng trướng phủ, tất cả đều là lụa là thượng hạng. Từ bàn ghế, ly tách cho đến giường ngủ đều làm bằng vàng ròng, không có một vật tầm thường nào lẫn lộn vào.
Quỷ Diện Lang Nha tuy sống trong động đá giữa rừng sâu nhưng giang sơn của lão không kém gì hoàng cung của các bậc đế vương, quả thật thiên hạ vô song.
Tối hôm đó trong động mở tiệc linh đình, thức ăn là sơn hào hải vị, nem công chả phượng. Rượu nhắm là thứ rượu thương hạng được chưng cất công phu, chôn sâu dưới lòng đất mười năm mới lấy lên. Quỷ Diện Lang Nha ngồi trên ghế vàng lót da báo gấm, xung quanh mỹ nhân hầu hạ, phía dưới thì ca vũ xênh sang, trông lão chẳng khác gì bậc thiên tử.
Thừa Ân ăn uống qua loa cho đỡ đói, trong lòng rối rắm như tơ vò, nửa đêm tan tiệc, Quỷ Diện Lang Nha dựa tay hai mỹ nhân chệnh choạng đi vào tả động. Lão cũng không quên dặn dò mà cũng là cảnh cáo chàng :
- Này tiểu tử, ngươi thích mỹ nhân nào cứ việc chọn, mấy đứa cũng được, nhưng chớ có đi vào hậu động, cũng đừng mong trốn thoát khỏi đây. Không có lệnh của lão phu thì không ai ra khỏi tử vong lâm được. Ngươi chớ dại dột mà làm mồi cho mấy con sói của lão phu.
Lão không nói Thừa Ân cũng biết rõ chàng khó lòng mà trốn khỏi Lang Nha động, trừ khi là có võ công cái thế hoặc có pháp thăng thiên động thổ.
Chàng thở dài, thất thểu tìm đường đi ngủ cho lại sức để còn lo tìm kế khác. Trước đó chẳng phải một phen khổ sở, lo xua đuổi đám mỹ

nhân lăng loàn dâm đãng của Quỷ Diện Lang Nha cứ bám riết lấy chàng.
Quỷ Diện Lang Nha tuy dung mạo xấu xí, tính tình ác độc nhưng về bản lĩnh hưởng thụ thì hắn là bậc nhất trong thiên hạ. Lục Thừa Ân lần đầu tiên trong đời được nằm trên chăn nệm êm ái lại thoang thoảng hương thơm khiến chàng không sao ngủ được.
Trong tòa nhà Lang Nha động này ngày cũng như đêm đều sáng rực, thứ ánh sáng lung linh, mát lạnh của Ngọc Bích càng làm cho người không quen mất ngủ.
Giữa lúc chàng đang trằn trọc thì bỗng màn gấm vén lên, mộpt thiếu nữ cực lỳ xinh đẹp, mặt một thứ lụa mỏnh dính gần như nhìn thấu cả da thịt trèo lên giường của chàng.
Thừa Ân ngồi bật dậy lui vào góc giường hoảng hốt kêu lên :
- Cô nương... Cô nương làm gì thế?
Thiếu nữ nở nụ cười tươi như hoa nở, ánh mắt đung đưa tình tứ, giọng nàng ngọt như rót mật :
- Chàng ơi! Sao lại hoảng hốt như thế! Lang chủ sai nô tỳ đến hầu hạ chàng đây.
Thừa Ân từ nhỏ sống với dì nơi sơn lâm cùng có, cuộc sống ẩn cư khiến chàng không có cơ hội tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Lần đầu tiên nhìn thấy mỹ nhân, lại là thứ đàn bà dâm đãng khiến Thừa Ân hồn phi phách tán, tay chân luống ca luống cuống muốn tìm đường chạy trốn mà không được.
Người đẹp thấy chàng ngây thơ, trẻ con như thế thì càng thích thú. Nếu so với Quỷ Diện Lang Nha thì chàng trẻ trung hấp dẫn hơn nhiều. Nàng ta không thể kể gì liêm sỉ sấn tới cọ má vào mặt chàng. Phụ nữ vốn có mùi hương cực kỳ quyến rũ, thiếu nữ này lại là một đại mỹ nhân khiến Thừa Ân phút chốc nhũn ra như con chi chi.
Chàng chỉ còn biết rên lên :
- Tỷ tỷ ơi! XIn người hãy tha cho tôi...
- Chàng nói lạ, thiếp có phải là ăn thịt chàng đâu mà tha với không tha. Thôi để thiếp cởi áo cho chàng nhá.
Nàng ta miệng nói tay làm, Thừa Ân chỉ biết xua tay rối rít :
- Xin đừng... Xin đừng...
- Đã thế thì thiếp tự cởi áo cho thiếp vậy.
Đám thiếu nữ này đã được Quỷ Diện Lang Nha đào luyện nên các ngón nghề tình trường thuần phục chẳng thua gì các kỹ nữ lầu xanh. Nàng ta chỉ khẽ lắc vai một cái thì mảnh lụa khoát hờ trên người rớt xuống để lộ cả tấm thân ngà ngọc.
Thừa Ân huyết khí đảo lộn, hai mắt nhìn thân hình kiều diễm của mỹ

nhân từ trên xuống dưới. Nàng ta đưa tay mơn trớn đôi gò bồng đảo có hai cái núm tròn tròn như bớt son, thân hình uốn éo hỏi :
- Chàng ơi! Chàng thấy thiếp có đẹp không?
Lục Thừa Ân giữa lúc sắp đầu hàng thì bỗng trong đầu chàng nghĩ đến mối hận thù mười tám năm chưa rửa, chàng hình dung hơn một trăm nhân mạng Lục gia phơi xương đồng nội, những mảnh xương trắng hếu, đầu sọ lăn lóc giống như cảnh trong tử vong lâm mà sáng nay chàng đã chứng kiến.
Lục Thừa Ân trong người mang dòng máu anh hùng của cha, lại được sự giáo dục chính thống của Ngọc Nữ Linh Sơn Diệp Tố Minh nên đối với lễ nghi Nho giáo Khổng Tử chi đạo chàng đã thuộc làu trong lòng. Vì lẽ đó mà giữa lúc muôn phần nguy an, sự cám dỗ sắc dục và cuộc sống đế vương của Quỷ Diện Lang Nha vẫn không lung lạc được chàng.
Lục Thừa Ân như người vừa tỉnh cơn mê, xuất hạn mồ hôi dầm dề. Chàng vụt đứng lên cất giọng trang nghiêm :
- Cô nương hãy mặc áo vào, tại hạ cần yên tĩnh nghỉ ngơi.
Thiếu nữ tuy là hạng gái dâm đãng, nhưng trước khí độ của Thừa Ân nên cũng có phần mắc cỡ. Nàng ta bẽn lẽn mặc áo vào rồi ngoan ngoãn rút êm. Thừa Ân lúc này mới thở phào một tiếng, thầm trách mình, tự nhủ từ nay về sau sẽ tu tâm dưỡng tánh, chuyên lòng lo việc báo thù rửa hận.
Sáng hôm sau, mới bảnh mắt Quỷ Diện Lang Nha đã tới tìm chàng. Lão nheo con mắt độc nhất nhìn Thừa Ân ranh mãnh :
- Hài tử! Đêm qua mưa gió thế nào? Mỹ nhân có phục vụ ngươi tận tình không?
Thừa Ân nghiêm mặt đáp :
- Tiền bối, từ nay không nên làm thế nữa. Tiểu Ngưu tuy quê mùa ngốc nghếch nhưng quyết không làm những chuyện thương thiên bại lý.
Quỷ Diện Lang Nha thâm tâm muốn đào luyện chàng thành một Lang Nha thứ hai.
Lão tưởng đâu đêm qua chàng đã sa vào lưới tình, không ngờ sự việc xảy ra ngoài dự đoán khiến lão ngẩn ngơ một lúc, rồi tức giận gầm lên :
- Tiểu quỷ! Lão phu không tin là không huấn luyện được ngươi.
Thừa Ân có phần chán ghét thủ đoạn của lão nên lạnh lùng đáp :
- Hừ! Ta cũng không tin đám mỹ nữ lăng loàn của ngươi khuất phục được ta.
- Được, để lão phu cho ngươi thấy chút thủ đoạn của Quỷ Diện Lang

Nha ta.
Dứt lời, lão thét gọi một tên lang nô, lôi nàng mỹ nữ đêm qua ra rừng ném xác cho bầy sói ăn thịt. Thừa Ân kinh hãi gào lên nhưng không cách nào cứu được người con gái xấu số, phút chốc đã nghe gào thét kinh khủng của nàng ấy. Tiếng bầy sói tru lên man dại rồi tiếng người rên rỉ yếu dần cho đến khi tắt lịm. Lục Thừa Ân uất khí xung thiên nhưng không làm gì được, bất giác hai hàng lệ bi thương chảy dài trên má.
- Quỷ Diện Lang Nha! - Chàng trừng mắt nhìn lão già lang sói! - Ta mà luyện thành võ công sẽ đập chết ngươi ném xác cho bầy sói ăn thịt.
Không ngờ bị chàng mắng nhiếc như thế, lão lại lấy làm thích thú :
- Được lắm! Ít ra ngươi cũng có tâm tính như thế mới xứng đáng là học trò của Quỷ Diện Lang Nha ta. Lão phu muốn ngươi trở thành kẻ tham lam nhất, độc ác nhất, dâm đãng nhất trong thiên hạ.
Quả thật con người của Quỷ Diện Lang Nha vừa độc ác vừa quái dị không tưởng tượng được. Lão tập trung đám lang và bọn mỹ nữ lại ra lệnh cho chúng tìm bắt một thiếu nữ khác thế vào chỗ người xấu số. Lão còn tuyên bố một quyết định rùng rợn là hễ nàng nào không hầu được Tiểu Ngưu thì sẽ giống như số phận người con gái kia làm mồi cho sói dữ.
Sắp xếp xong xuôi đâu đó mọi việc Quỷ Diện Lang Nha lấy làm đắc ý nói :
- Bây giờ lão phu huấn luyện võ công cho ngươi.
Thừa Ân đã căm hận lão cực độ nên nói năng không còn kiêng nễ gì nữa :
- Điều kiện thứ hai của ta, ngươi chưa làm xong thì đừng có nói đến chuyện học võ vô ích.
- Hừ! Ngươi muốn lão phu đem võ công bí kíp của mình dâng cho người ta thì quả là chuyện điên rồ.
- Việc này ảnh hưởng đến lòi nói của ta và sinh mạng toàn gia Thanh Long tiêu cục ta không thể không làm được.
- Hừ! Lão phu mặc xác lời hứa của ngươi, đã là Lang Nha thì không có danh dự gì hết. Còn nhân mạng ở Thanh Long tiêu cục lại càng không liên quan đến lão phu.
Lục Thừa Ân biết mình hôm nay rơi vào tay lão ma đầu cùng hung cực ác vào bậc nhất thiên hạ, chàng chỉ còn biết kêu lên khổ mà không thể làm gì hon được.
Tuy nhiên, đối với việc võ công thì chàng nhất quyết không cho lão toại nguyện.

Cả buổi sáng đó, Quỷ Diện Lang Nha tức giận gào thét ỏm tỏi, thậm chí lão còn dùng thủ đoạn ác độc không chế đại huyệt, dùng Lang Nha thần công với thủ pháp phân thân thác cốt dã man tra tấn nhưng vẫn không khuất phục được chàng.
Quỷ Diện Lang Nha tâm tính ác độc như sói và cũng quái dị vô song. Mặc dù lão tức giận trước sự ngoan cố kiên cường của Thừa Ân nhưng mặt khác lão lại hài lòng, cho rằng mình đã tìm được một đồ đệ xứng đáng, tư chất hoàn toàn thích hợp cho việc đào tạo nên một Quỷ Diện Lang Nha thứ hai.
Cả ngày hôm đó không được việc gì nhưng tối đến Quỷ Diện Lang Nha vẫn vui vẻ mở tiệc tùng ca vũ vang rền cả động. Khi đã chếnh choáng men rượu, lão thì thầm với Thừa Ân :
- Đêm nay lão phu có một bất ngờ lý thú dành cho ngươi.
Thừa Ân đối với những thủ đoạn tàn độc nham hiểm của lão đã có phần khiếp sợ.
Chàng anh dũng kiên cường không sợ lão ra tay với mình, nhưng nếu vì chàng mà mỗi đêm phải chết một mạng người thì chàng thật không thể chịu đựng nổi.
Thừa Ân về giường nằm nhưng trằn trọc hoài không sao ngủ được. Có lúc chàng định liều thân tìm đường trốn thoát, nhưng chàng cũng thừa biết với thân thủ hiện tại của chàng thì không thể thành công được.
Quả nhiên, nửa đêm Quỷ Diện Lang Nha bắt đầu giở trò. Lần này lão đích thân mang đến một thiếu nữ trẻ cực kỳ xinh đẹp, trên mình vẫn còn mặc một chiếc áo tân nương. Thì ra đám thuộc hạ của lão cũng tàn độc không kém gì chủ nhân. Sáng nay được lệnh, chúng đã vào thành lùng sục gái tơ, tình cờ bắt gặp một đám rước dâu, thấy tân nương xinh đẹp, chúng tiện tay cướp luôn kiệu hoa mang cô dâu về nạp cho chủ nhân. Quỷ Diện Lang Nha đẩy cô gái lên giường chàng cười với vẻ khoái trá :
- Tiểu hài tử! Lão phu vì quá cung mi nên có món mồi ngon cũng dành tặng cho mi. Đêm qua mi chê mỹ nhân của lão phu hoa tàn nhụy rữa, thì nàng này là gái tơ mới lớn, chắc mi không chê nữa chứ?
Lục Thừa Ân tức giận tràn hông nhưng không thể làm gì được chỉ biết giương mắt đứng nhìn. Quỷ Diện Lang Nha đoán biết tâm lý của chàng nên lão xảo quyệt nói :
- Chắc hài tử ngươi không muốn lão phu lại đem món mồi thơm này quăng cho sói ăn thịt chứ.
Dứt lời, lão phất tay giải huyệt cho thiếu nữ tội nghiệp, ngửa cổ cười

to đầy vẻ đắc ý. Lão đã đi xa nhưng vẫn dùng nội công thượng thừa truyền vọng đến tai chàng :
- Hài tử ngoan, hãy nếm mùi đời cho biết, lão phu chẳng xúi dại ngươi đâu.
Lúc này trong căn phòng đá dùng làm chỗ ngủ tráng lệ chỉ còn lại hai người. Thừa Ân đưa mắt nhìn thiếu nữ thì chợt giật mình trước nhan sắc yêu kiều diễm lệ của nàng.
Nàng chừng mười sáu, mười bảy tuổi, mày thanh mắt sáng, môi đỏ như son, da trắng mịn như tuyết. Đôi mắt hồ thu đen láy, to tròn như hạt nhãn của nàng mở to nhìn Thừa Ân vừa có vẻ sợ hãi, oán hờn, lại có vẻ uất hận phiền muộn... Chao ôi! Đôi mắt của nàng tựa như một kỳ quan của thế giới, có vẻ đẹp tráng lệ huy hoàng, lại vừa có chút gì đó thâm u huyền bí. Quả là một đôi mắt tuyệt thế vô song.
Thừa Ân ngẩn ngơ nhìn nàng một lúc thì giật mình, có phần ngượng ngùng vì thái độ vô lễ vừa rồi. Chàng lúng túng nói :
- Xin cô nương tha lỗi cho tại hạ vừa rồi vô phép.
Thiếu nữ ngẩn ngơ một chút rồi chợt cười gằn :
- Ngươi đừng đóng kịch trước mặt ta vô ích. Bổn cô nương trước sau gì cũng chết, ta thà chết chứ nhất định không để cho ngươi làm nhục.
Thiếu nữ tuy còn nhỏ nhưng khí độ của nàng làm cho Thừa Ân phải bội phục. Lại thêm giọng nàng dù trong lúc tức giận cũng thanh tao trong sáng như tiếng họa mi khiến cho Thừa Ân không khỏi rung động cõi lòng.
Chàng mỉm cười nói :
- Cô nương xin đừng hiểu lầm tại hạ.
- Hừ! Hạng người như ngươi cho dù có tỏ vẻ thanh cao cũng không lừa được bổn nương đâu.
Thừa Ân thấy nàng quá kiên cường thì lấy làm thích thú, trong lòng muốn thử nàng một chút :
- Cô nương đã rơi vào tay ta sao còn ngang tàng lắm thế.
Nàng hất mặt lên nhìn Thừa Ân, có một chút ngang bướng, ngây thơ trong giọng nói của nàng :
- Cùng lắm là chết, bổn cô nương có gì phải sợ. Ngươi đừng có hòng làm nhục ta.
Thừa Ân vì sợ đám thuộc hạ của Quỷ Diện Lang Nha đứng bên ngoài rình nghe nên chàng rảo bước ra xem thử. Không thấy ai chàng mới yên tâm trở vào. Mỗi lần chàng bước lại gần thiếu nữ để đi ngang qua nàng thì nàng lùi lại một chút thủ thế trông rất buồn cười.

Thừa Ân lại buông một câu dọa dẫm :
- Cô nương không biết một khi đã rơi vào tay võ lâm cao thủ thì dù có muốn chết cũng không chết được sao.
- Ngươi đừng dọa ta.
- Tại hạ dọa cô nương làm gì.
- Đã thế ta cắn lưỡi chết trước cho xem.
Thừa Ân nghe nàng nói vậy thì hốt hoảng kêu lên :
- Ấy... Ấy! Cô nương đừng làm thế... có chuyện gì chúng ta từ từ bàn bạc sau.
Thừa Ân đâu biết thiếu nữ này tuy còn nhỏ nhưng cực kỳ thông minh tinh tế. Qua mấy câu trò chuyện nàng đã ngờ ngợ nghi ngờ tư cách của Thừa Ân có gì khó hiểu nên vừa rồi giở một chút thủ đoạn dọa dẫm Thừa Ân.
Nàng lại chau mày nhăn mặt nói :
- Ta với ngươi có gì mà bàn bạc.
- Cô nương nếu không muốn chết thì phải nghe lời tại hạ.
Thừa Ân thấy nàng chẳng những cực kỳ xinh đẹp mà còn có phong độ khác phàm, trước cảnh nguy hiểm mà vẫn không hề tỏ vẻ khiếp nhược thì trong lòng chàng đã cảm phục, yêu quý nàng hết mực rồi.
Không ngờ thiếu nữ nghe đến cái chết thì mặt hoa sa sầm, lạnh lùng nói :
- Ta trước sau gì cũng chế, muốn hay không cũng thế mà thôi.
Nàng nói như thế là còn có tâm sự khác nữa, nhưng Thừa Ân đâu hiểu được, chàng cứ đinh ninh nàng vì hoàn cảnh này mà tỏ vẻ bi quan như thế.
Thấy nàng quá tội nghiệp nên thôi chàng không đùa nữa :
- Để tại hạ nói cho nàng biết, chính tại hạ cũng bị Quỷ Diện Lang Nha bắt vào đây. Hắn là tên đại ma đầu cùng hung cực ác, giết người trong nháy mắt, cho nên nếu muốn giữ mạng, ta không thể chọc giận hắn được.
- Hừ! Ngươi đừng hòng lừa gạt ta. Nếu ngươi không phải là quý tử hoặc đồ đệ yêu của hắn thì sao hắn lại đem... đem...
Nói đến đây, nàng gượng đỏ mặt, vì thế mà dung mạo nàng lại càng thêm xinh đẹp. Thừa Ân cố định tâm không dám nhìn nàng nữa, bởi vì trong khung cảnh này rất dễ khiến người ta ngã lòng.
- Cô nương nói đúng lắm, Quỷ Diện Lang Nha chính là muốn bắt tại hạ làm đồ đệ của hắn.
- Ngươi càng nói ta càng cảm thấy hồ đồ khó hiểu.
Thừa Ân bèn sơ lược tóm tắt kể lại câu chuyện của mình cho nàng nghe. Nàng vốn thông minh tinh tế, qua đôi mắt nhìn người đã tin

Thừa Ân đến mười phần, nhưng vẫn giả vờ :
- Ngươi chịu làm đồ đệ Quỷ Diện Lang Nha gì đó vừa được học võ công cái thế, mỹ nữ hầu hạ, cuộc sống đế vương thì cớ sao lại từ chối?
Thừa Ân thấy nàng có chút khinh thường mình thì lạnh nhạt đáp :
- Đó là việc của tại hạ, cô nương không cần biết tới. Có điều nàng muốn toàn mạng thì phải nghe lời ta.
- Ta lại thích chết hơn. Nếu ta là ngươi thì thà chết chứ không chịu để cho ma đầu làm nhục.
Thừa Ân nghe xong mấy câu nói đó thì giật mình ngẩn ngơ nhìn nàng. Chàng thật không ngờ trên đời này lại có người con gái can đảm phi thường, xem cái chết nhẹ tợ lông hồng như nàng. Cũng vì thế mà chàng cảm thấy nóng mặt, máu nóng tuổi trẻ dồn lên huyết quản. Chàng nghĩ tới huyết thù gia hận, đôi mắt chợt ánh lên tia sáng rợn người, cất giọng lạnh lùng :
- Tại hạ còn sứ mạng trọng đại, lúc này chưa thể chết được.
Thiếu nữ chớp mắt hỏi :
- Ngươi có sứ mạng gì?
- Điều đó thì cô nương không cần phải biết.
- Ngươi...
Thiếu nữ tức giận đỏ mặt, mím môi trừng mắt nhìn chàng chứ không nói gì thêm.
Thừa Ân nói mà không thèm nhìn nàng :
- Đêm rồi, Quỷ Diện Lang Nha đưa đến đây một cô gái, vì bị tại hạ từ chối nên sáng ra lão đã ném nàng cho bầy chó sói ăn thịt. Cô nương chắc không muốn mình bị sói xé xác chứ?
Thiếu nữ lúc bị bắt vào đây đã nhìn thấy bầy chó sói hung tợn của Quỷ Diện Lang Nha. Tuy nàng không sợ chết thật nhưng đối với một cô gái mà nói, chỉ nghĩ đến cảnh bầy sói hung dữ xông vào mình thì cho dù nàng có can trường cứng cỏi đến mấy cũng phải sợ xanh mặt.
Nàng muốn xuống nước nói với Thừa Ân vài lời, nhưng thấy chàng chấp tay sau lưng, lạnh lùng quay đi không thèm nhìn mình nữa thì bất giác tủi thân sa hai hàng lệ.
Nàng lại nghĩ đến thân phận tủi nhục của mình thì không kềm lòng được nữa bật khóc thành tiếng. Thừa Ân nghe tiếng khóc giật mình quay lại, bỗng nghe tim mình đập mạnh một cách kỳ lạ.
Từ xưa đến nay, anh hùng vốn không qua ải mỹ nhân. Đến như bậc đế vương như Đường Minh Hoàng còn mất nước vì tay Dương Qúy Phi, hay như Sở Bá Vương Hạng Võ một đời vô địch cũng vì nàng

Ngu Cơ mà bỏ mạng thì huống chi là chàng trai mười tám tuổi như Thừa Ân tránh sau khỏi động lòng trước mỹ nhân.
Thừa Ân nhẹ nhàng nói một câu an ủi :
- Cô nương đừng khóc nữa, tại hạ đã có cách giúp cô nương.
Nàng thút thít nói :
- Tôi... không muốn bị chó sói xé xác. Chết như thế xấu lắm.
Thừa Ân suýt bật cười. Đến chết mà còn nghĩ đến chuyện xấu đẹp thì chắc chỉ có nàng là người duy nhất trên thế gian này. Chàng lắc đầu nói :
- Đã thế thì cô nương phải nghe lời tại hạ.
- Ngươi... có cách gì?
Lúc này nàng đã xuống nước nên trông nàng nhu mì, yếu đuối lại càng xinh đẹp hơn nữa. Thừa Ân vì nhan sắc diễm lệ của nàng mà nhiều lần phải khốn đốn cúi gầm mặt nhìn xuống đất.
Chàng cố định tâm trấn tĩnh tinh thần, nói :
- Cách thì đã có, chỉ vì...
Thấy chàng nhập ngừng nàng giục :
- Vì sao? Ngươi mau nói đi.
- Cô nương... cô nương phải đóng giả với tại hạ...
Thiếu nữ nghe nói đến đó thì đã hiểu chuyện, bất giác mặt nàng đỏ rần cả lên.
Hai người một nam một nữ đều còn trẻ tuổi, lại thanh kỳ tuấn tú hiếm có trong thiên hạ, ngày hôm nay rơi vào hoàn cảnh oái oăm khiến tâm hồn họ lâng lâng một cảm giác rất kỳ lạ.
Thiếu nữ mãi một lúc mới nói được :
- Không... không còn cách nào... khả dĩ hơn sao?
- Tại hạ cũng không biết làm sao nữa.
Thiếu nữ ức lòng quá, bất giác lại rơi lệ :
- Nếu thế thì... ta... ta thà bị sói xé xác còn hơn.
Thừa Ân cũng quá đau lòng mà thở dài. Đợi nàng khóc một lúc, chàng mới nói :
- Tại hạ cũng biết là sỉ nhục cho cô nương lắm. Nhưng chỉ cần chúng ta tấm lòng thanh tao trong sáng, hành động quang minh có trời đất chứng giám là được rồi. Cô nương, ngộ biến phải tùng quyền, chỉ cần giữ được sinh mạng sau này sẽ báo thù.
- Tôi phận gái yếu đuối, thân mình giữ còn chưa xong nói gì đến chuyện báo thù.
- Tại hạ xin thề một ngày gần đây sẽ thay mặt cô nương, vì sinh linh thiên hạ mà san bằng tòa Lang Nha quỷ động này.
Lúc nói câu đó, Thừa Ân toát lên khí độ hiên ngang lẫm liệt của các

bậc anh hùng khiến thiếu nữ bất giác nghe trái tim mình đập liên hồi. Đêm đó, chàng nhường nàng ngủ trên giường, còn mình đem chăn xuống sàn lót nằm. Đôi nam thanh nữ tú ấy trải qua một đêm trằn trọc, gần nhau trong gang tấc nhưng vẫn giữ được gia nghiêm lễ giáo thật là điều hiếm có trên đời.

O0o

Sáng ngày Thừa Ân và thiếu nữ xinh đẹp giả tuồng như thẹn thùng e lệ, lại tỏ ra tâm đầu ý hợp khiến Quỷ Diện Lang Nha thích chí cười vang cả thạch động. Đám mỹ nữ thì nguýt háy ghen tỵ với nàng, tỏ vẻ oán ghét Thừa Ân ra mặt.

Quỷ Diện Lang Nha vỗ vai chàng bảo :

- Hảo hài tử! Ngươi chịu nghe lời lão gia thì sẽ được sung sướng suốt đời. Nay ta tặng luôn người đẹp cho ngươi đấy. Chùng nào chán chê thì lão gia lại sai người đi tìm cho ngươi đứa khác.

Thừa Ân ậm ừ cho qua chuyện. Quỷ Diện Lang Nha lại dịu dàng dỗ ngọt :

- Bây giờ hài tử ngoan ngoãn theo gia gia luyện tập võ công nhé!

Thừa Ân nghiêm mặt đáp :

- Chừng nào tiền bối đưa vãn bối đến Chính Nghĩa bang thực hiện lời hứa, vãn bối mới chấp nhận cùng người luyện võ.

Quỷ Diện Lang Nha cau mày bực bội nói :

- Ngươi việc gì phải bận tâm đến chuyện vô ích đó lắm thế?

- Vãn bối một lời đã hứa thì không thể làm sai được.

Quỷ Diện Lang Nha sạm mặt lại, con mắt độc nhất lộ ra tia sát khí :

- Bây giờ nếu lão phu đập chết mi thì sao?

- Vãn bối mà có nửa lời van xin thì chẳng phải anh hùng.

- Được lắm...!

Quỷ Diện Lang Nha cất chưởng nhằm đầu Thừa Ân bổ xuống. Thật sự lão đã nổi sát khí nhưng không hiểu sao nữa chừng lão hạ tay, trợn mắt hậm hực nhìn chàng những muốn ăn tươi nuốt sống.

Tại sao Quỷ Diện Lang Nha lại nhẫn nại với chàng như thế?

Con người của lão vô tình ác độc thì không phải bàn nữa. Lão là người tự phụ tự cho mình thông minh quán thế mới chế ra được pho võ công Lang Nha bí lục độc nhất thiên hạ.

Dưới mắt của lão, con người chẳng ai hơn lão nữa, vì vậy nên đối với chuyện tìm truyền nhân phát dương quang đại sở học đắc ý của mình lão đặt biệt quan tâm.

Từ khi phát hiện Thừa Ân là người có tư chất thông minh, cốt cách phi phàm thì lão đã vô cùng hài lòng, tự nhủ trên thế gian này không còn ai xứng đáng để lão thu nạp làm đồ đệ hơn nữa. Qua đó cũng đủ

biết lão có cặp mắt tinh đời và thật sự rất thông minh.
Còn một lý do nữa là vì lão năm nay đã ngoài bảy mươi, dương thọ cũng chẳng còn bao nhiêu nên đối với việc thu nhận đồ đệ, lo chuyện mai hậu cũng có phần gấp rút.
Vì những lý do đó mà Quỷ Diện Lang Nha nhiều phen tha chết cho Thừa Ân, mặc dù lão thèm giết chàng cũng không kém gì muốn được chàng làm đệ tử.
Quỷ Diện Lang Nha quỷ chưởng đánh ra nửa chừng lại biến thành Lang Trảo ấn vào phong huyệt của Thừa Ân khiến chàng đau đớn kêu rú, cả người co giật, hai mắt trợn trừng, lưỡi thè ra, nước dãi chảy lòng thòng trông giống như con sói điên, thật là một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp. Thủ đoạn tàn độc đó chắc cũng chỉ có Quỷ Diện Lang Nha mới nghĩ ra.
Đêm qua Thừa Ân đã biết hôm nay thế nào mình cũng bị hành hạ nên đã căn dặn thiếu nữ xinh đẹp dù có thấy chuyện gì cũng cứ làm ngơ im lặng, đó là vì chàng lo trong lúc nóng giận, con quỷ Lang Nha thuận tay giết nàng luôn.
Thừa Ân cả người co giật liên hồi, tay chân quíu lại nằm lăn lộn dưới đất trông vô cùng thê thảm. Thiếu nữ xinh đẹp dù đã được dặn trước nhưng nhìn thấy sự đau đớn cùng cực của Thừa Ân thì cầm lòng không được bật khóc.
Trong lúc đó thì Quỷ Diện Lang Nha lại lấy làm đắc ý tru lên những tiếng cười quái gở. Thật ra, lão lòng dạ lang sói không có chút tình người nào. Đối với việc thu nhận Thừa Ân làm đệ tử chẳng qua chỉ vì lão muốn lưu truyền thanh danh của lão cho hậu thế, hoàn toàn vì lợi ích cá nhân lão mà thôi.
Thiếu nữ xinh đẹp trải qua một đêm kề cận với Thừa Ân lòng đã phát sinh tình cảm, vì đau xót cho chàng mà bất chấp nguy hiểm tính mạng, vội vàng nhảy ra cầu xin :
- Lang chủ ơi, xin người hãy dừng tay!
Quả nhiên đúng như lời Thừa Ân đã đoán, Quỷ Diện Lang Nha nổi sát khí, lão quát :
- Khốn kiếp! Mi dám xen vào chuyện của lão phu ư?
Đám mỹ nử vốn đã sẵn ghét nàng, lại ở lâu ngày trong động nên cũng lây nhiễm tính tình lang sói ác độc của chủ nhân nên hùa nhau đốc thêm vào :
- Lang chủ giết quách con tiện tỳ đó đi.
- Hà... hà... Lão phu ngày hôm nay chưa giết người nên cũng ngứa ngáy tay chân lắm rồi.
Giữa lúc nghìn cân treo sợi tóc đó bỗng trong đầu thiếu nữ lóe lên

một mưu kế, nàng liền nói :
- Nếu Lang chủ tha chết cho nô tỳ, nô tỳ sẽ có cách khuyên nhủ chàng nghe lời Lang chủ.
- Ngươi có cách gì nói lão phu nghe thử.
- Nô tỳ sẽ cố gắng khuyên nhủ chàng.
- Ngươi không làm được đâu. Thằng nhỏ ương gàn này đâu dễ gì nghe lời ngươi.
- Nô tỳ tự tin mình sẽ làm được.
Quỷ Diện Lang Nha liếc nhìn thấy nàng dung mạo khá xinh đẹp, tuy đối với lão cũng chẳng là cái gì, nhưng lão lại nghĩ Thừa Ân còn trẻ tuổi chưa trải mùi đời có lẽ là sẽ nghe lời mỹ nhân.
Ngfhĩ thế, lão liền gật đầu :
- Được lắm, lão phu cho ngươi thời gian từ giờ đến sáng mai. Nếu ngươi không làm được thì hãy tự vác xác ra rừng cho bầy sói ăn thịt.
-Vậy xin Lang chủ giải huyệt cho chàng.
- Không được, lão phu phải hành hạ nó đúng một canh giờ mới hả giận. Nếu ngày mai mà nó vẫn còn chưa ngoan ngoãn thì lão phu tăng lên hai canh giờ, cứ như thế xem nó cứng đầu tới đâu.
Quỷ Diện Lang Nha tự cho mình thủ đoạn cao cường nên khoái chí cười khà khà rồi chắp tay sau lưng đủng đỉnh đi ra ngoài động.
Thừa Ân bị hành hạ đúng một canh giờ thì huyệt đạo tự khai giải, lúc đó vì lăn lộn dưới nền đá nên khắp người chàng đều trầy xước, áo quần rách tả tơi, máu me nhuộm đỏ toàn thân.
O0o
Thừa Ân tỉnh dậy thì thấy mình nằm trên giường, ê ẩm rát buốt cả người. Thiếu nữ xinh đẹp ngồi bên cạnh chiếu tia mắt long lanh dịu dàng nhìn chàng. Hai người không nói lời nào, nhìn nhau một lúc rồi chợt mỉm cười.
Thiếu nữ cất tiếng dịu dàng :
- Ngươi còn cười được ư?
Thừa Ân chống tay ngồi dậy :
- Một chút thủ đoạn của lão thì làm gì được tại hạ.
Thừa Ân vốn có căn cơ nội công vững chắc nên sức khoẻ bình phục rất nhanh.
Thiếu nữ lại nói :
- Hôm nay thiếu chút nữa thì lão giết người rồi. Thôi, ngày mai nghe lời lão luyện võ cho xong, thiết nghĩ cũng không có hại gì cho ngươi.
- Chuyện đó thì không thể được.
- Nhưng tôi đã trót hứa với lão sẽ khuyên người ngoan ngoãn nghe lời lão.

Thừa Ân trong lúc bị hành hạ đau đớn nên không biết gì về chuyện nàng hứa hẹn với Quỷ Diện Lang Nha. Chàng khẽ cau mày trách :
- Tại hạ đã dặn cô nương đừng xen vào chuyện của tại hạ kia mà.
Thiếu nữ bị Thừa Ân trách móc oan uổng thì lấy làm giận ngoảnh mặt nhìn đi chỗ khác. Thừa Ân thấy thế thở dài nhỏ nhẹ nói :
- Tại hạ vì mắc một lời hứa nên không thể chiều ý lão được.
- Tôi không biết, chỉ có điều lão buộc tôi nếu không khuyên được chàng thì mang xác ra rừng làm mồi cho bầy sói.
Thừa Ân giật mình ngó sững nàng một lúc rồi buồn bã thở dài. Hai người im lặng một lúc lâu, thiếu nữ không chịu được cuối cùng lên tiếng :
- Sao, người chắc cũng muốn tôi bị sói ăn thịt cho rảnh nợ lắm?
- Cô nương...
Thừa Ân chỉ thốt được như thế rồi ngừng ngang, gương mặt dàu dàu đầy vẻ tâm sự.
Thiếu nữ thấy thế thì hỏi tiếp :
- Sao không nói tiếp đi?
- Tại hạ có một lời hứa rất quan trọng...
Thừa Ân kể lại câu chuyện của mình. Nghe xong nàng nói :
- Nếu đã như thế thì cứ để tôi chết quách đi cho xong. Dù sao tôi sống trên đời này cũng không có ích gì.
- Tại hạ... làm sao có thể nhìn cô nương chết được.
Thừa Ân nói xong mấy lời ân tình tha thiết ấy thì tự thẹn cúi đầu gầm mặt nhìn xuống. Thiếu nữ cũng hơi thẹn, giả vờ nhìn vẩn vơ nói :
- Nhưng lời hứa của ngươi là rất quan trọng. Người đâu thể vì tôi mà để tính mạng hon trăm người của Thanh Long tiêu cục phải chết thảm.
Thừa Ân chợt cất giọng khẳng khái :
- Tại hạ thân làm trai mà vô dụng thôi thì sáng mai tình nguyện cùng chết với cô nương. Thà chết đi còn hơn sống mà lương tâm cắn rứt với trời đất.
Thiếu nữ nghe chàng nói mấy câu chí tình đó thì bồi hồi xúc động, nước mắt rưng rưng chực rơi xuống.
Thừa Ân chợt mĩm cười hỏi :
- Cô nương có vui lòng cho tại hạ cùng xuống tuyền đài chăng?
- Nàng lườm mắt nhìn chàng, trách móc :
- Giờ phút này mà còn đùa được ư?
Thừa Ân chợt kêu lên :
- Ồ! Trước sau gì cũng chết, tại sao chúng ta không thử liều một phen?

- Liều thế nào?
- Cùng bỏ trốn.
- Vô ích thôi! Quỷ Diện Lang Nha đâu phải là hư danh, đống xương trắng trong rừng chẳng phải đã cho thấy điều đó sao? Theo tôi thì... chưa chắc lão lại giết người.
- Không đâu, hắn đối với việc nhận người làm đồ đệ rất có lòng thành, tất sẽ nghĩ ra cách khác chế phục người.
- Thôi thì hãy phó mặc cho số mệnh.
Hai người trò chuyện đến đó thì không còn chuyện gì để nói nữa, sự im lặng bỗng làm họ bối rối ngượng ngùng...
Thiếu nữ ngẩn ngơ suy nghĩ đến số phận của mình. Thân gái giờ phải chịu cảnh chung chạ cùng một chàng trai xa lạ trong căn phòng bé tí, còn phải đóng giả này nọ... thật không còn gì là danh tiết nữa. Bất giác, nàng tủi thân nước mắt rưng rưng...
Thừa Ân thấy nàng khóc thì lòng dạ xốn xang, nhưng vốn không phải là kẻ miệng lưỡi nên chỉ thốt được hai tiếng "cô nương" rồi im bặt.
Nàng đưa mắt nhìn chàng vừa có vẻ buồn phiền lại vừa trách móc :
- Chúng ta đến hoàn cảnh này rồi mà đến danh tánh cũng chưa biết, sau này chết xuống địa ngục cũng chẳng biết tên nhau.
Thừa Ân trước khi xuống núi được di nương nhiều lần căn dặn dù thế nào cũng không được tiết lộ danh tánh, nhưng đối với nàng thiếu nữ này chàng lại không muốn nói dối.
Chàng ngập ngừng, lưỡng lự một lúc mới nói :
- Tại hạ là Tiểu Ngưu.
Không ngờ thiếu nữ là người thông minh nhạy bén nên thấy thái độ của chàng thì biết ngay chàng chẳng thật tình. Nàng chỉ cười nhạt một tiếng chứ không nói gì.
Thừa Ân thấy nàng như thế thì nhột nhạt khó chịu nhưng chẳng biết làm sao, chàng nghĩ ngợi một chút thì hỏi lại :
- Cô nương tên họ là gì?
- Tôi là Tiểu Miêu.
Nàng kéo dài giọng chế nhạo, rõ ràng muốn trả đũa Thừa Ân. Chàng bảo mình là con trâu nhỏ thì nàng nói mình là chú mèo con.
Thừa Ân thấy tình hình căng thẳng, sợ nàng giận luôn thì khốn nên tìm cách cứu gỡ, mặc dù biết như thế là phạm đến điều đại kỵ :
- Tại hạ trong lòng có nỗi khổ tâm, mong cô nương đừng trách móc.
- Nỗi khổ gì mà đến tên thật cũng chẳng dám nói ra, người thật chẳng thật lòng.
- Tại hạ... có mối huyết hải gia cừu chưa trả. Kẻ đại thù mà biết được thân thế của tại hạ tất sẽ trừ cỏ tận gốc.

Thiếu nữ nghe xong thì trong lòng dịu lại, đôi mắt đằm thắm nhìn chàng :
- Kẻ thù của người ghê gớm lắm sao?
- Tại hạ cũng chưa biết hắn là ai, nhưng nhất định là một nhân vật lẫy lừng trong thiên hạ.
- Người nói sao nghe khó hiểu quá? Tại sao người không biết kẻ thù là ai?
- Chuyện này... xin tha lỗi cho tại hạ không thể nói ngay được.
Rồi như sợ nàng giận chàng nói thêm :
- Nếu chúng ta may mắn còn sống, hoặc giả sau này hữu duyên gặp lại, tại hạ tùy lúc mà nói rõ cho cô nương biết chuyện mình.
Thiếu nữ nhớ lại đêm qua chàng có nói một câu "tại hạ còn sứ mạng trọng đại, lúc này chưa thể chết được". Bây gờ hiểu ra, nàng vừa thương vừa ân hận vì lúc đó mình đã nói lời không phải.
Nàng tuy có hối hận trong lòng nhưng cũng chẳng nói ra. Từ hôm qua nàng đã chú ý bàn tay thiết thủ của chàng, bây giờ đem ra hỏi :
- Bàn tay của người sao thế?
Thừa Ân một lần nữa lại rơi vào tình thế khó xử. Thật ra chàng có thể nói dối như đã từng nói với Quỷ Diện Lang Nha, chắc chắn nàng sẽ tin ngay mà chẳng tra hỏi gì thêm.
Tuy nhiên... có một điều lạ lùng là chàng không muốn nói dối nàng. Đối với nàng, chàng cảm thấy một lời nói không thành thật là xúc phạm đến nàng.
Thiếu nữ thấy chàng ngẩn ngơ thì hiểu phần nào :
- Phải chăng người lại có điều khó nói?
Thừa Ân được lời như cởi tấm lòng liền vội gật đầu.
Thiếu nữ thấy chàng tuy không nói ra sự thật nhưng đối với mình có lòng chân thành thì rất cảm động. Cũng từ lúc đó nàng bắt đầu cảm thấy con người của Thừa Ân không chỉ có vẻ đẹp khôi ngô bên ngoài mà còn có khí chất của bậc nam tử đại trượng phu.
Buổi sáng vừa bảnh mắt ra, Quỷ Diện Lang Nha đã đến tìm hai người, cho thấy đối với việc này lão rất quan tâm. Lão lừng khừng nhìn chàng hỏi :
- Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?
Trong lòng đã quyết định, Thừa Ân dứt khoát đáp :
- Vãn bối không có gì phải suy nghĩ.
- Hừ! Lão phu cũng biết thằng nhỏ nhà ngươi cứng đầu ương bướng, lão phu không thể không phục ngươi. Tuy nhiên ngươi nỡ lòng nào nhìn con nhãi xinh đẹp này bị làm mồi cho lũ sói sao?
- Ngày hôm nay chúng tôi đã rơi vào tay lão sớm muộn gì cũng phải

chết, thôi thì chết sớm một chút càng tốt.
Dứt lời, Thừa Ân nắm tay thiếu nữ, hai người đủng đỉnh đi ra. Họ đánh một ván bài liều, đem sinh mạng mình ra đặt cuộc. Quỷ Diện Lang Nha gầm lên :
- Các ngươi định đi đâu?
Thừa Ân thản nhiên đáp :
- Chẳng phải bầy sói của lão đang đói bụng sao?
- Khốn kiếp! Lão phu đâu thể để ngươi chết dễ dàng như thế được.
- Tiểu Ngưu ta đến chết còn không sợ thì sợ gì thủ đoạn của lão.
- Vậy để lão phu cho ngươi tận mắt chứng kiến Huyền Môn Trấn Võ nhị tướng xé xác con nhãi trước đã.
Thừa Ân trợn trừng mắt nhìn Quỷ Diện Lang Nha :
- Nếu lão hại nàng thì ta nhất quyết không đời nào học võ công của lão. Xem thử lão chết rồi còn ai nối nghiệp của Quỷ Diện Lang Nha.
Thiếu nữ tiếp lời Thừa Ân :
- Xem ra cái tên Quỷ Diện Lang Nha lừng lẫy trong giang hồ chỉ được một đời lão là hết rồi.
Hai người đánh đúng vào chỗ khổ tâm của Quỷ Diện Lang Nha, khiến lão tức giận râu tóc dựng đứng cả lên mà không làm gì được. Con người của Quỷ Diện Lang Nha không chỉ ác độc mà còn khôn ngoan, nham hiểm dị thường. Lão làm việc gì cũng cân nhắc lợi hại, vì lẽ đó mà lão kiên nhẫn chừa mạng Thừa Ân cho đến ngày hôm nay.
Quỷ Diện Lang Nha suy nghĩ một lúc thì cười nhạt nói :
- Hay lắm! Hai người đã nhìn ra chỗ yếu của lão phu thì kể ra cũng đáng khen. Các ngươi đã dám đem sinh mạng ra làm trò đùa thì lão phu cũng nhân nhượng các ngươi một chút vậy.
Thừa Ân và thiếu nữ nghe lão nói thế thì thở dài trút đi gánh nặng, biết rằng Quỷ Diện Lang Nha không còn ý giết người nữa.
- Tiểu tử! Ngươi nghe cho rõ đây!
Quỷ Diện Lang Nha gằn giọng :
- Lão phu tất nhiên không thể đem thần công bí kíp của mình dâng cho người ta được, cho nên Linh Sơn Chính Nghĩa bang không cần đến nữa. Tuy nhiên lão phu sẽ vì ngươi mà ra một chút công sức đến Thanh Long tiêu cục bảo vệ cho bọn chúng một phen. Ngươi thấy thế nào?
Lục Thừa Ân biết Quỷ Diện Lang Nha nhân nhượng bấy nhiêu là quá lắm rồi, không thể đòi hỏi thêm ở lão được nữa. Tuy nhiên, chàng vẫn chưa đồng ý ngay :
- Làm sao biết được lão có đủ sức bảo vệ người không?

Quỷ Diện Lang Nha nghe chàng nói như thế thì ngửa cổ cười như điên dại. Tiếng cười của lão nhọn như dao, sắc như báu kiếm, rền rỉ như tiếng sói tru. Thừa Ân có căn cơ nội lực cố gắng chịu đựng, còn thiếu nữ thì phải một phen bịt tai mà vẫn đau đầu tưởng chừng như muốn vỡ cả óc.
Cũng may Quỷ Diện Lang Nha không có ý hại người, lão chấm dứt tràng cười rồi lạnh lùng nói :
- Nếu lần sau ngươi có lời lẽ miệt thị như thế thì lão phu sẽ cắt lưỡi ngươi.
- Thôi được, cứ cho là lão giỏi đi. Nhưng tại hạ làm sao tin được lão có giữ lời hay không? Thôi thì đợi sau khi dàn xếp việc Thanh Long tiêu cục hãy bàn đến chuyện học võ.
- Không được! Lão phu đã quá nhường nhịn ngươi rồi. Tuy ngươi có cốt cách khá tốt nhung chưa chắc gì lãnh hội được thần công cái thế của lão phu. Bắt đầu từ ngày hôm nay, mỗi ngày ngươi phải luyện được một chiêu trong Lang Nha bí lục. Ban ngày tập luyện chiêu thức, buổi tối luyện nội công. Nếu ngươi không làm được thì... ha ha... lão phu sẽ cho ngươi một cái chết thê thảm nhất từ trước đến nay.
Quỷ Diện Lang Nha mỗi lời nói ra đều có căn cứ. Võ công của lão từ sói mà ra, thiên hạ độc nhất, không phải người nào cũng lãnh hội được. Vì thế mà Thổ Hành Vương Trương Tử Thông nghiên cứu mười mấy năm trời vẫn không hiểu một câu, một chữ nào trong Lang Nha bí lục.
Còn như Quỷ Diện Lang Nha mặc dù rất thích Thừa Ân nhưng vì chàng nhiều lần chống lại lão nên lão căm hận chàng cũng không ít. Tỷ như chàng mà tối dạ chẳng tiếp thu được sở học của lão thì hỡi ơi, Quỷ Diện Lang Nha sẽ vô cùng sung sướng mà hiết phức chàng đi. Không chỉ thế, lão còn tìm cho chàng cái chết đau đớn nhất.
Quỷ Diện Lang Nha rút trong người ra một tấm da, chính là vật mà Trương Tử Thông đã đốt đèn nghiên cứu mười mấy năm, là thứ mà vì nó đệ nhất tiêu đầu Đàm Chấn Hưng phải vong mạng. Lão ném tấm da cho Thừa Ân, khinh khỉnh nói :
- Lẽ ra lão phu tận tình chỉ dạy cho ngươi, nhưng vì ngươi quá ngông cuồng phách lối làm cho lão phu vừa yêu vừa hận. Thôi thì ngươi hãy tự nghiên cứu lấy, thử xem ngươi được bao nhiêu bản lĩnh mà kiêu căng lắm vậy.
Thừa Ân trong lòng lo lắng lắm nhưng cũng vờ phách lối đáp :
- Hừ! Với mấy ngón võ sói của lão, ta mà không lãnh hội được thì dù sống trên đời cũng vô dụng.

Quỷ Diện Lang Nha cười sằng sặc một lúc rồi nói :
- Giỏi lắm... giỏi lắm... Sáng mai lão phu trở lại lấy mạng ngươi.
Dứt lời, lão lắc mình biến mất như bóng ma, giọng nói văng vẳng để lại :
- Ngươi vào khu rừng bên trái động mà tập luyện.
o0o
Hai người tìm được khoảng đất trống trong khu rừng mà Quỷ Diện Lang Nha chỉ.
Họ giật mình khi thấy ở đây bày la liệt hàng trăm chiếc sọ người trắng hếu. Những chiếc sọ sắp xếp thành hình một con sói khổng lồ, chính giữa đặt một phiến đá bằng phẳng, mặt đá láng mịn chứng tỏ đã từng có người ngồi lên đó.
Thừa Ân run giọng nói :
- Lẽ nào Quỷ Diện Lang Nha dùng sọ người để luyện công?
Chàng quan sát kỹ thì quả nhiên mỗi chiếc sọ đầu có dấu năm ngón tay nông sâu khác nhau, từ đó suy ra thì Quỷ Diện Lang Nha quả nhiên dùng sọ người luyện thành ngủ trão, những vết tay nông sâu là do võ công của lão từng lúc tiến bộ theo thời gian.
Hai người xem xong thì toát mồ hôi lạnh. Thừa Ân vừa sợ vừa giận, nghiến răng nói :
- Lão tặc tử này quả nhiên là độc ác như lang sói.
- Ha ha... Lão phu nếu không ác độc thì sao gọi là Quỷ Diện Lang Nha!
Giọng nói từ xa truyền lại có cái công lực rền rĩ làm người nghe phải đau đầu nhức óc. Thì ra Quỷ Diện Lang Nha vẫn đang theo dõi họ.
Thiếu nữ xinh đẹp run run nói :
- Thôi, ngươi lo tập võ công đi, đừng chú ý đến lão làm gì.
Thừa Ân hôm nay vì lo cho sinh mạng của hơn một trăm người Thanh Long tiêu cục mà miễn cưỡng làm theo ý của Quỷ Diện Lang Nha, thâm tâm chàng tự nhủ một ngày nào đó tự tay chàng sẽ đập chết lão độc vật này trừ họa cho võ lâm.
Chàng giở tấm da ra nhìn vào những hàng chử chi chít trên đó cùng với những đồ hình minh họa.
Lang Nha bí lục chia làm ba phần. Phần thứ nhất là nội công tâm pháp, chỉ dẫn cách thu nạp chân khí, bồi bổ nguyên thần. Phần thứ hai bao gồm những chiêu thế kỳ ảo, dự theo sự di chuyển, cách săn mồi, những tập tính ác độc của loài sói mà viết ra.
Phần thứ ba là môn võ công tối thượng dùng sọ người mà luyện thành, chính là Lang Nha Thực Cốt trảo.
Thừa Ân xem sơ qua một lượt Lang Nha bí lục rồi bắt đầu nghiên

cứu chiêu thứ nhất trong phần thứ hai có tên là Lưỡng Lang Phân Cốt. Trong lúc chàng nghiên cứu võ công thì thiếu nữ xinh đẹp đứng gần đó quan sát chàng.
Thừa Ân có trí tuệ hơn người, trời phú cho căn cơ cốt cách để luyện tập võ nghệ, lại được dì là bậc kỳ nữ trong thiên hạ dạy dỗ tận tình suốt mười mấy năm, nên giờ đây có thể nói chàng là nhân vật hiếm có trong đời.
Đối với Lang Nha bí lục là một môn võ công độc nhất vô nhị, tối thượng trên giang hồ, nếu là người thường thì không thể trong thời gian ngắn có thể tham thấu được.
Thừa Ân đọc đi đọc lại vài lần thì đã thấu hiểu phần lý thuyết của chiêu Lưỡng Lang Phân Cốt. Càng đọc, chàng càng kinh hãi, sắc mặt thay đổi từng lúc trông thật khó coi. Nhớ lại đây chính là chiêu mà Quỷ Diện Lang Nha định dùng để xé xác Trương Tử Thông.
Thiếu nữ thấy chàng sắc mặt liên tục thay đổi thì lo lắng, tiến tới hỏi :
- Ngươi có sao không?
Thừa Ân thẫn thờ nói :
- Ác quá... độc quá! Ta không thể luyện môn tà công này được.
- Nhưng người không thể không luyện.
Thừa Ân lắc đầu :
- Ta không muốn trở thành Quỷ Diện Lang Nha thứ hai.
Thực ra, Quỷ Diện Lang Nha biết rõ nếu Thừa Ân tu luyện võ công trong Lang Nha bí lục thì tâm tính chàng theo đó mà thay đổi. Chừng ấy, chàng sẽ có lòng dạ lang sói đúng như ý của lão.
Con người của Quỷ Diện Lang Nha thâm hiểm, ác độc, đã tính tới mức độ đó, nhưng không ngờ Thừa Ân quá thông minh đã nhìn thấu sự việc.
Chàng đọc xong khẩu quyết chiêu đầu Lưỡng Lang Phân Cốt, xem qua phần đồ hình minh họa thì giật mình kinh hãi, vừa sợ vừa luyến tiếc.
Chàng sợ vì chiêu thế quá ác độc, tiếc vì Lang Nha bí lục quả là một môn võ công đặc sắc trong thiên hạ, không luyện nó thì thật uổng phí.
Thiếu nữ thấy chàng ngẩn ngơ, liền thắc mắc hỏi :
- Ngươi đang nghĩ gì thế?
Thừa Ân lắc đầu thở dài :
- Trên đời này sao lại có người ác độc lại thông minh như Quỷ Diện Lang Nha chứ?
- Ngươi nhất quyết không luyện võ công của lão ư?
- Không thể luyện được.

- Không kể mạng sống của chúng ta, người phải nghĩ đến Thanh Long tiêu cục hơn một trăm mạng chứ.
- Ta đành thất lỗi với lão tiêu đầu, sau này gặp nhau dưới suối vàng sẽ tạ tội cùng lão.
Thiếu nữ nhận thấy con người của Thừa Ân tuy thông minh tuyệt đỉnh nhưng đôi lúc gàn dở không chịu nổi nên bực mình giật miếng da trên tay chàng xem thử.
Nàng vốn chẳng có chút võ nghệ nào nhưng cũng là bậc kỳ nữ, có trí tuệ hơn người, nên xem đi xem lại một lúc thì cũng thấu đáo được phần nào thứ võ công độc đáo của Quỷ Diện Lang Nha. Quả nhiên nàng cũng toát mồ hôi sợ hãi.
Tuy nhiên, nàng quyền biến, cơ trí hơn Thừa Ân nên ngẫm nghĩ một lúc thì nói :
- Tôi tuy không biết gì về võ công nhưng thiết nghĩ võ nghệ là tĩnh vật, con người mới chính là động vật. Võ công là thứ do con người chế tạo ra, con người làm chủ nó, tùy cơ ứng biến tùy lúc vận dụng cho thích hợp.
Tóm lại, con người làm chủ võ công. Tuy trên đời có thứ võ nghệ ác độc thật nhưng nếu con người có thiện tâm biến hung thành cát, biến dữ hóa lành thì thiết nghĩ thiên hạ sẽ thái bình.
Thừa Ân nghe nàng lý giải thâm sâu tinh tế như thế, ngẩn ngơ nhìn nàng, trong lòng đã muôn phần bội phục. Chàng được nàng khai thông tư tưởng một cách khéo léo, nhưng thâm tâm còn chút nghi ngại :
- Tại hạ sợ mình không làm được như thế?
- Người có thiện tâm sẽ được việc thiện, chỉ cần trong lòng có quyết tâm.
Thừa Ân quả cảm động buột miệng hỏi :
- Nàng thật ra là người như thế nào? Nàng tên gì, nàng từ đâu tới?
Thiếu nữ nở nụ cười duyên dáng :
- Tôi tên là Tiểu Miêu, từ trong kiệu hoa bị người ta cướp tới đây.
- Tiểu Miêu... Tiểu Miêu! Tuy không phải là tên thật của chàng nhưng rất phù hợp. Từ nay ta gọi nàng là Tiểu Miêu cô nương nhá.
- Thế là tôi gọi người là Tiểu Ngưu. Cái tên đó cũng hợp với người lắm.
Nói rồi, nàng che miệng cười khúc khích. Nụ cười làm gương mặt nàng rạng rỡ như ngàn vạn đóa hoa xuân khiến Thừa Ân mê mẩn ngắm nhìn như kẻ mất hồn.
Mãi đến khi nàng đập vai chàng khẽ nhắc, chàng mới giật mình sực tỉnh.

Ngày hôm đó Thừa Ân luyện chiêu đầu Lưỡng Lang Phân Cốt trong pho Lang Nha thần công Bí Lục.
Buổi tối, Quỷ Diện Lang Nha cho người mang thức ăn đến, đợi họ ăn xong người đó dẫn họ đến một tòa động thất nhỏ nằm phía sau Lang Nha động.
Trong động không có thứ gì khác ngoài một chiếc giường đá và vài ngọn đuốc cắm trên vách. Thừa Ân bắt đầu nghiên cứu phần nội công tâm pháp, trong lúc đó Tiểu Miêu vẫn ở bên cạnh quan sát chàng tập luyện.
Thừa Ân từ nhỏ được dì truyền dạy khẩu quyết "Quy Nguyên thần công", một môn nội công huyền môn chính tông, dựa theo nguyên lý cơ bản của đạo pháp Nho gia mà chế thành.
Hôm nay nghiên cứu Lang Nha thần công, Thừa Ân giật mình nhận ra hai pháp môn này hoàn toàn khác nhau.
Người luyện "Quy Nguyên thần công" ngồi xếp bằng tĩnh tọa, ngược lại Lang Nha thần công thì chiếu theo tư thế ngồi xổm hai tay và chân chụm lại gống như loài sói trong lúc chuẩn bị tấn công con mồi.
"Quy Nguyên thần công" nạp khí vào đan điền, từ đó vận chuyển đi kỳ kinh bát mạch. Còn Lan Nha tâm pháp thì dạy cách thổ nạp chân khí qua hàng vạn lỗ chân lông trên khắp toàn thân, thật là một cách tu luyện nội công độc nhất vô nhị.
Đó chỉ là nguyên lý cơ bản, đi sâu vào chi tiết thì rõ ràng cách vận chuyển chân khí, điều hoà kinh mạch của hai loại võ công tâm pháp này hoàn toàn khác nhau.
Thừa Ân vì tính hiếu kỳ nên chiếu theo trong đồ hình minh họ a bắt đầu luyện cách thổ nạp chân khí mới lạ.
Chàng chuyên tâm tập luyện, ban đầu gặp chút khó khăn nhưng đến khi tập trung cao độ thì cảm thấy có sự biến chuyển.
Đầu tiên, các sợi chân lông trên người chàng ngọ nguậy, dần dần chúng dựng đứng lên, qua đó thu nạp luồng hàn khí lạnh lẽo trong thạch động vào cơ thể.
Hàn khí sau khi xâm nhập bắt đầu chống chọi với luồng nhiệt năng vốn có trong cơ thể, ban đầu hàn khí yếu ớt nhưng sau đó mạnh dần lên vô tình tạo thành một trận chiến giữa nóng và lạnh.
Cuộc chiến nửa nóng nửa lạnh khiến sắc diện cũng thay đổi từng lúc. Mặt chàng bây giờ nửa xanh nửa đỏ, con mắt bên xanh thì trắng dã không còn nhìn thấy tròng đen, con bên đỏ thì sáng rực vằn lên những tin máu trông thật khủng khiếp.
Thừa Ân trong lúc luyện công, thần trí hỗn loạn nhìn thấy toàn những chuyện chém giết đánh nhau. Con mắt xanh thấy lang sói giết người

xé xác, máu me dầm dề.
Con mắt đỏ lại cảnh tượng ra cảnh mây mưa dâm loạn, còn đôi tai thì nghe tiếng sói tru, tiếng người rên xiết vô cùng khoái lạc.
Thừa Ân lúc này khi cười khi khóc, khi thì rên rỉ lúc lại tru lên như sói làm cho Tiểu Miêu vô cùng sợ hãi. Nàng vội nắm tay chàng giật mạnh :
- Tiểu Ngưu...Tiểu Ngưu... Người làm sao thế?
Nàng vô tình đâu biết Thừa Ân đang lạc vào thế giới ma quái của Quỷ Diện Lang Nha. Thừa Ân vừa phát giác ra nàng thì lập tức cuồng tính nổi lên, cảnh dâm đãng trong con mắt đỏ kích thích cực độ khiến chàng nhảy xổ vào chộp lấy nàng như chó sói chộp mồi. Bàn tay của Thừa Ân nhanh như chớp xé toạc áo nàng, tay còn lại xiết cổ khiến Tiểu Miêu hãi hùng khiếp sợ mà chẳng kêu lên được tiếng nào.
Thừa Ân hơi thở khò khè, dục tính lên tới cực điểm. Chàng vật Tiểu Miêu xuống giường toan giở trò thú vật. Giữa lúc đó bỗng vang lên tràng cười sằng sặc kéo dài không dứt, đích thị là tiếng cười của Quỷ Diện Lang Nha.
Tiếng cười đầy vẻ khoái trá của lão xa dần... xa dần rồi im bặt. Lão cho rằng Thừa Ân đã rơi vào tâm ma nên thích thú mà yên tâm bỏ đi. Tiểu Miêu chẳng có chút võ công, ở trong đôi tay thô bạo của Thừa Ân chẳng khác gì con thỏ rơi vào tay sói. Nàng biết Thừa Ân vì luyện ma công nên ma tính phát động làm u mê tinh thần, nhưng không có cách gì giúp chàng, cũng như tự cứu mình.
Nàng vì quá uất ức, đau lòng, bất giác nước mắt trào ra như suối. Chính lúc đó đôi mắt của Thừa Ân chạm vào mắt nàng, kỳ lạ thay, đôi mắt trong veo ngấn lệ ấy có một sức mạnh vô song đánh thức bản năng con người trong Thừa Ân.
Trong khoảng khắc những tạp niệm biến mất, thay vào đó là cảnh gia thù huyết hận, là hình ảnh tàn phế của Ngọc Nữ Linh Sơn Diệp Tố Minh. Rồi văng vẳng bên tai chàng là những giáo huấn nghiêm khắc của di nương, rồi giọng đọc Đạo Đức Kinh, Khổng Tử chi đạo, rồi những vần thơ kim cổ, những câu chuyện, điển tích anh hùng chính trực trong nhân gian mà chàng đã từng nghe dì giảng dạy. Thừa Ân thoát khỏi tâm ma trong gang tấc.
Chàng kêu hự lên một tiếng rồi ngã luôn xuống giường bất tỉnh. Tiểu Miêu thoát nạn vùng ngồi dậy, quần áo nàng bị Thừa Ân gần như xé vụn nhưng nàng không lo gì cho mình mà vội vàng xốc chàng dậy cất tiếng gọi tha thiết :
- Ngưu ca... Ngưu ca...!

Hồi 5
Chính khí diệt tà tâm

Lục Thừa Ân vì luyện ma công phát động dâm tính, chút xíu nữa là hại Tiểu Miêu. Nhờ đôi mắt kỳ diệu của nàng đánh thức tâm linh, khiến chàng ngã ra bất tỉnh.
Thừa Ân không biết mình mê man nằm bao lâu, chừng tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên giường còn Tiểu Miêu quấn chăn ngồi trong góc giường giương mắt nhìn chàng.
Khi chạm phải ánh mắt nàng Thừa Ân lại giật mình, dần dần nhớ lại những chuyện đã xảy ra khiến chàng kinh hồn táng đởm vùng dậy kêu to :
- Thật là độc ác!
Chàng hướng vào Tiểu Miêu vừa ngượng ngùng vừa ân hận nghẹn ngào nói :
- Miêu cô nương! Tiểu Ngưu mạo phạm đến người, xin cô nương cứ ra tay trừng phạt.
Chàng cúi đầu quỳ trước mặt nàng đầy vẻ thống khổ khiến Tiểu Miêu cảm động ứa nước mắt :
- Thôi, ngươi hãy đứng lên đi.
- Không! Tiểu Ngưu đáng bị trừng phạt.
Ngày còn ở với dì mỗi lần phạm lỗi, chàng cũng làm như thế. Nay trước mặt chàng, Tiểu Miêu cũng khiến chàng mến yêu và có phần tôn kính nên khiến chàng làm vậy.
Nói chàng tôn kính nàng thì hơi quá đáng, nhưng kỳ thực giữa lúc nguy nan đôi mắt của nàng đã đánh thức tâm linh chàng khiến cho chàng giờ đây không thể không tôn kính nàng.
- Người sao trẻ con thế? - Tiểu Miêu nhăn mặt - Ai bắt người phải quỳ xuống xin lỗi bao giờ.
- Cô nương không giận Tiểu Ngưu thật chứ?
- Ai thèm giận ngươi làm gì?
Chàng nhớ đến chuyện đã xảy ra thì nổi giận, mắng :
- Lão độc vật khốn kiếp! Ta từ nay không bao giờ luyện thứ tà công ấy nữa.
- Nhưng lão chắc gì chịu để yên cho người.
- Cho dù thế nào tại hạ cũng không luyện.

Tiểu Miêu biết chàng lại giở thói ương bướng, gàn dở, nhưng nghĩ lại cảnh tượng đáng sợ lúc nãy thì nàng cũng hãi hùng quá, không muốn chàng luyện tiếp thứ ma công ghê gớm đó nữa.
Thôi thì cứ mặc cho số phận.
Thừa Ân chạy ra ngoài tìm cho nàng bộ y phục khác để thay. Không ngờ trong động này người nào cũng mặc áo lông sói, ngoài ra chẳng có thứ y phục nào khác.
Tiểu Miêu sau khi mặc áo lông sói vào thì nhan sắc càng thêm xinh đẹp. Thừa Ân bây giờ được ở cạnh nàng lại cảm thấy vui sướng trong lòng, tinh thần chấn chấn hẳn lên.
Nàng không chỉ xinh đẹp mà còn thông minh tài giỏi hơn người. Thừa Ân đã được dì dạy dỗ có thể nói đã trở thành nhân vật làu thông kinh sử, học vấn uyên thâm, thế mà Tiểu Miêu mỗi chuyện đều trả lời thông suốt, hơn nữa, đôi khi còn đặt ra những câu hỏi hóc búa khiến chàng không sao giải đáp được.
Hai người ở chung một phòng tâm đầu ý hợp, nói cười rất vui vẻ. Nếu không phải vì hoàn cảnh, họ ước gì cứ sống mãi thế này cũng hay.
Sáng hôm sau, Quỷ Diện Lang Nha tìm tới, thấy cả hai vẫn bình yên thì lão vô cùng ngạc nhiên. Theo lẽ thường thì người mới luyện Lang Nha thần công ma tính bộc phát, lúc đó nhất định phải giết người hãm hiếp mới hả lòng. Cũng vì lẽ ấy mà lúc chàng luyện công,lão vẫn để Tiểu Miêu kề cận bên chàng.
Đêm qua lão đã tận mắt chứng kiến Thừa Ân đến lúc phát động ma tính mới bỏ đi, tưởng đâu sáng ngày sẽ nhìn thấy một xác chết thê thảm, không ngờ sự việc lại hoàn toàn trái ngược.
Quỷ Diện Lang Nha mưu kế thâm sâu, dự định dùng Lang Nha thần công biến đổi tâm tính Thừa Ân, không ngờ bước đầu đã thất bại, nhưng lão vẫn tin tưởng một khi chàng luyện tiếp Lang Nha thần công thì sớm muộn cũng rơi vào ma tính.
Lão thấy Thừa Ân định lực thâm sâu thì càng thích chàng hơn, quyết ý phải thâu phục chàng cho bằng được. Lão chẳng đả động gì chuyện đó, chỉ bắt chàng biểu diễn chiêu Lưỡng Lang Phân Cốt.
Ba người kéo ra cánh rừng hôm qua Thừa Ân luyện võ. Thừa Ân huơ tay múa chân thoáng chốc đã biểu diễn xong một chiêu sáu thức Lưỡng Lang Phân Cốt.
Quỷ Diện Lang Nha cả đời kiêu ngạo, đối với Lang Nha bí lục là tâm huyết sở trường vô cùng đắc ý của mình. Lão tự cho rằng trên đời này trừ lão ra khó có người thứ hai tham thấu được võ công kỳ ảocủa lão.

Không ngờ Thừa Ân chẳng cần chỉ dạy trong một ngày đã luyện thành chiêu Lưỡng Lang Phân Cốt, tuy có vài chỗ sai sót nhưng được như thế đã ngoài sức tưởng tượng của lão. Bất giác, Quỷ Diện Lang Nha rừng mình sợ hãi. Lão tự nhủ :
“Tiểu quỷ này thông minh cái thế, định lực siêu phàm. Nếu ta không cải được tâm tính của nó, mà để nó luyện hết các chiêu thức trong Lang Nha bí lục thì tai hại vô cùng”.
Lão nghĩ thế nhưng không nói ra, lại bắt chàng luyện tiếp chiêu thứ hai.
Thừa Ân cùng Tiểu Miêu nghiên cứu kỹ phần thứ hai trong Lang Nha bí lục, gồm có bốn mươi chiêu, mỗi chiêu sáu thức, biến hóa kỳ ảo khôn lường. Đừng nói gì Lang Nha Thực Cốt trảo, chỉ cần luyện hết bốn mươi chiêu này đã có thể bước ra giang hồ, giương danh thiên hạ.
Lang Nha bí lục quả thật độc ác không lường. Chiêu nào cũng dạy cách xé xác phân thây, móc mắt moi tim rùng rợn không thể tưởng tượng được.
Thừa Ân trong lòng bất mãn nhưng nhờ có Tiểu Miêu động viên, nên ngày hôm đó chàng cũng luyện thành chiêu thứ hai Quần Lang Đả Hổ.
Buổi tối, Thừa Ân không dám luyện nội công nữa, Tiểu Miêu cũng có phần sợ hãi nhưng Quỷ Diện Lang Nha đâu có dễ dàng bỏ qua cho họ.
Không thấy người nhưng tiếng lão rền rĩ truyền tới :
- Tiểu tử! Ngươi chờ gì mà không luyện công đi?
Hai người đưa mắt nhìn nhau, Thừa Ân mím môi nói :
- Tà công ác độc của lão, ta không thèm luyện nữa.
- Ha ha... ngươi quên mất lời giao kết của chúng ta rồi sao?
Thừa Ân nghẹn lời không biết nói gì thêm. Lại có giọng Quỷ Diện Lang Nha truyền đến :
- Ngươi mà chểnh mảng luyện tập thì lão puh không giữ lời hứa cứu người, tới chừng đó ngươi đừng trách.
Thừa Ân tức giận gầm lên :
- Ma công của lão, ta không thể luyện.
- Tùy ý ngươi thôi.
Có tiếng động nhẹ bên ngoài dừng như Quỷ Diện Lang Nha bỏ đi.
Tiểu Miêu thấy Thừa Ân sững sờ đâu khổ thì biết chàng vốn là người chính trực nên vì một lời đã hứa với người chết khiến chàng phải khổ sở vô cùng.
Nàng vốn thông minh lanh lợi nên cố nghĩ cách giúp chàng :

- Hôm qua trong lúc luyện công, người đã nhìn thấy những gì?
Nàng hỏi. Thừa Ân ngượng ngùng đỏ mặt nhưng cũng lần lượt cảm tượng mình đã thấy trong khi tu luyện Lang Nha thần công.
Tiểu Miêu là cô gái mới lớn, nghe những câu chuyện trăng gió diễm tình thì cũng ngượng ngùng, nhưng nàng lại có cái cứng cõi hơn người nên cố tỏ vẻ thản nhiên hỏi tiếp :
- Thế sao cuối cùng người cũng chế ngự được tinh thần?
Thừa Ân thành thật đáp :
- Lúc đó tại hạ nhìn thấy đôi mắt của cô nương.
- Đôi mắt của tôi! -Nàng kinh ngạc hỏi -Mắt của tôi làm sao?
- Tôi... tôi... không biết! Chỉ cảm thấy mình như bừng tỉnh cơn mê. Đôi mắt của cô nương... thật là khó nói.
Tiểu Miêu hai má ửng hồng, cúi đầu nhìn xuống lí nhí nói :
- Thế thì người hãy nhìn vào mắt tôi mà luyện công.
- Không được! Ngộ nhỡ tại hạ không chế ngự được ma tính làm hại cô nương thì sao?
- Mạng của tôi là do người cứu, nếu tôi chết vào tay của người thì cũng không có gì ân hận.
- Không thể được! Nếu tại hạ có luyện công thì cô nương phải tránh xa tại hạ.
Nàng bướng bỉnh đáp :
- Tôi không đi.
Thừa Ân ngẩn ngơ nhìn nàng :
- Tại sao lại thế?
- Hừ! Ngươi muốn biến thành Quỷ Diện Lang Nha thật hay sao? Ngươi không thấy con sói già đó đang muốn như thế đó sao?
Thừa Ân trong lòng rúng động, bồi hồi cảm xúc, bất giác miệng thốt lên :
- Tiểu Miêu nhi...
Tiểu Miêu cũng cảm động nhìn chàng nói :
- Chúng ta ngày hôm nay ở chung một hoàn cảnh. Ngưu ca! Tiểu Miêu nhi sẽ giúp sức đại ca, giả như có chết cũng không ân hận.
Thừa Ân được mấy lời đó của nàng thì hùng tâm tráng khí nổi lên :
- Được lắm! -Chàng khẳng khái nói - Đã thế, Ngưu huynh cũng liều một phen. Nếu trong lúc luyện công ngu huynh làm càng, Miêu nhi cứ giết chết ta. Còn giả như Ngưu huynh lỡ tay hại nàng thì nhất định sẽ tự vẫn theo nàng xuống suối vàng mà đền tội.
Tiểu Miêu cũng gật đầu mạnh mẽ :
- Được lắm! Chúng ta cứ thế mà làm.
Thừa Ân lại chiếu theo tư thế mà trong đồ hình đem nội công tâm

pháp ra luyện tập tầng thứ nhất trong Lang Nha thần công.
Ngày hôm nay Tiểu Miêu ngồi trước mặt chàng, đôi mắt trong như nước hồ thu, lóng lánh ánh sáng rực như ánh trăng rằm của nàng chăm chú vào mắt Thừa Ân.
Kỳ lạ tha đôi mắt của nàng, Thừa Ân nhìn như nhìn thấy trong đáy mắt ấy thế giới tươi đẹp, khung cảnh thần tiên nơi hạ giới. Chàng thấy hoa thấy cỏ, thấy cảnh núi non hùng vĩ, hươu nai gặm cỏ nhởn nhơ, chim chóc líu lo trên cành. Rồi chàng thấy cảnh gia đình êm ấm, chồng vợ yêu thương nhau nhiệt tình trong sáng.
Trải qua ba canh giờ Thừa Ân đã luyện xong tầng thứ nhất Lang Nha thần công.
Chàng thở phào một tiếng, điều hòa tâm mạch, cảm thấy tâm thần phấn chấn, sức khỏe gia tăng một bực.
Tiểu Miêu hớn hở nhìn chàng :
- Chúng ta thành công rồi.
Chỉ nghe một tiếng hừ lạnh lẽo ở xa xa, rõ ràng Quỷ Diện Lang Nha vẫn theo dõi họ. Thừa Ân không màng để tâm đến lão, mà chỉ chăm chú nhìn Tiểu Miêu không chớp.
Tiểu Miêu dường như cũng biết tâm sự của chàng nên thẹn thùng ửng hồng đôi má.
Nàng cúi đầu lí nhí nói :
- Bây giờ có phải là lúc luyện công đâu mà Ngưu ca nhìn người ta ghê thế?
Thừa Ân thành thật nói :
- Ta tự hỏi đôi mắt của Tiểu Miêu nhi làm sao lại kỳ diệu đến thế?
- Ngưu ca đã nhìn thấy gì trong mắt Miêu nhi?
- Nhiều lắm! Tất cả đều là cảnh thái bình hạnh phúc, tình yêu trong sáng. Đôi mắt của nàng thật là kỳ diệu.
Tiểu Miêu suy nghĩ một lúc thì nói :
- Có lẽ không phải thế. Mắt của muội cũng bình thường như bao con mắt khác, chỉ vì Ngưu ca tâm chính, dạ ngay... tấm lòng của đại ca quang minh chính trực khiến tâm ma không thể xâm nhập.
- Bất luận thế nào, huynh cũng cám ơn muội.
Từ lúc đó hai người trò chuyện quên cả thời gian, đến gần sáng họ mới chợp mắt một chút.
O0o
Tính ra, Thừa Ân ở Lang Nha động đã hai mươi ngày, luyện đến chiêu thứ mười hai và tầng thứ ba trong Lang Nha bí lục.
Lang Nha bí lục chiêu sau uyên thâm hơn chiêu trước, biến hóa kỳ ảo rất khó luyện tập nên có khi Thừa Ân mất hai ba ngày mới luyện

xong một chiêu. Quỷ Diện Lang Nha cũng chẳng thắc mắc gì chuyện ấy.
Về phần nội công lại càng khó khăn khổ sở hơn nhiều. Trong lúc luyện tầng thứ hai Lang Nha thần công, Thừa Ân đã mấy lần suýt hại Tiểu Miêu. Trong thời gian đó chàng tâm tính bất thường khiến cho Tiểu Miêu rất lo lắng.
Ngày đầu tiên luyện tầng thứ ba Lang Nha thần công, Thừa Ân lại một lần nữa bóp cổ, xé y phục của Tiểu Miêu, nhưng lần này Thừa Ân hồi tỉnh kịp lúc. Đó là nhờ chàng mười mấy năm tu luyện "Quy Nguyên thần công", một pháp công huyền môn chính tông nên có nguồn nội công căn bản và định lực uyên thâm.
Tất cả những sự việc đó đều không qua được cặp mắt của Quỷ Diện Lang Nha.
Lão tin chắc một điều rằng không sớm thì muộn Thừa Ân sẽ bị tâm ma chi phối, tính tình thay đổi. Chừng đó giang hồ sẽ xuất hiện Quỷ Diện Lang Nha đời sau lưu truyền hậu thế. Nghĩ đến đó, lão vô cùng đắc ý.
Trong khoảng thời gian ngắn đó, nội công của Thừa Ân tiến bộ gấp bội, có thể nói trong hai mươi ngày luyện tập này, chàng đạt được thành tựu gần hai mươi năm tu luyện "Quy Nguyên thần công".
Vì sao?
Không phải vì "Quy Nguyên thần công" kém hơn, lý do là bởi phương pháp tập luyện cũng như nền móng cơ bản của hai nội công thượng thừa này hoàn toàn khác nhau.
"Quy Nguyên thần công" này lấy vạn vật, chúng sanh làm gốc, hấp thụ tinh hoa trời đất dần dần chuyển thành nội gia chân khí, có thể nói là nội công chính tông.
Ngược lại Lang Nha thần công muốn gồm thu vũ trụ, hút nguyên thần tà khí của vạn vật làm bản chủ nên sự tiến bộ rất nhanh chóng, nhưng nếu so về sức mạnh và sự vững chắc thì không thể sánh được với "Quy Nguyên thần công".
Thừa Ân tính toán ngày tháng thì thấy chỉ còn năm ngày nửa là đến kỳ hẹn, nên buổi sáng hôm ấy chàng nhắc Quỷ Diện Lang Nha về lời hẹn ước.
Lão nghe chàng nói thì thản nhiên hỏi :
- Ngươi luyện xong tầng thứ ba Lang Nha thần công chưa?
- Lão cũng biết võ công tà dị quái gở của lão khó luyện tập, tại hạ làm sao trong thời gian ngắn có thể luyện tập nổi.
- Hừ! Chỉ vì ngoan cố cưỡng lại tự nhiên, không chuyên tâm tập luyện nên có sự chậm trễ như thế. Ngươi cứ luyện xong tầng thứ ba

Lang Nha thần công lão phu sẽ dẫn ngươi đến Thanh Long tiêu cục.
Thừa Ân tức giận nói :
- Thời gian không cò kịp nữa, lão chớ có tìm cách trì hoãn cho qua chuyện.
- Lời lão phu đã nói không thể thay đổi. Ngươi cứ luyện xong tầng thứ ba hẳn hay.
Dứt lời, lão rũ tay áo bỏ đi. Thật ra, Quỷ Diện Lang Nha đã có sẵn tính toán. Thứ nhất, lão biết Thừa Ân chỉ vì lo lắng cho Thanh Long tiêu cục mới chịu tập luyện võ công Lang Nha bí lục. Một khi lão thực hiện lời hứa rồi thì không còn gì câu thúc nữa, tất chàng sẽ không nghe lời lão.
Thứ hai, lão muốn chàng phải vội vàng luyện công khiến cho tinh thần mất ổn định, bộc phát ma tâm. Chỉ cần một lần như thế là lão sẽ có cách không chế chàng.
Chừng đó coi như chàng nằm trong tay lão.
Sự tính toán của Quỷ Diện Lang Nha thâm sâu ác độc khôn lường. Từ đầu đến cuối câu chuyện này, lão luôn nắm phần chuôi, chừa cho Thừa Ân phần lưỡi.
Tuy nhiên, có một sai lầm lớn mà Quỷ Diện Lang Nha đã mắc phải, đó là lão để cho Tiểu Miêu kề cận bên Thừa Ân. Không phải lão không biết nàng giúp cho chàng ổn định tinh thần trong bấy lâu nay. Nhưng lão tự tin chỉ cần chàng luyện đến tầng thứ ba hoặc cùng lắm là tầng thứ tư Lang Nha thần công thì dù có mười Tiểu Miêu cũng không giúp được chàng.
Lão muốn nạn nhân đầu tiên của Thừa Ân chính là Tiểu Miêu, chàng càng ân hận thì sau này sẽ càng trở nên ác độc hơn. Chung quy lão muốn đào tạo Thừa Ân thành Quỷ Diện Lang Nha đặc sắc nhất trong thiên hạ.
Thừa Ân vì biết mình bị Quỷ Diện Lang Nha gạt nên buồn bực không vui. Tối đến suy nghĩ nát nước chàng nói :
- Tiểu Miêu nhi! Đại ca muốn nàng tạm thời tránh mặt đi.
- Ngưu ca định làm gì?
Thừa Ân chỉ thở dài nói :
- Đại ca chẳng còn cách nào khác, đành phải luyện nốt tầng thứ ba Lang Nha thần công.
Tiểu Miêu suy nghĩ một lúc thì kề tai Thừa Ân nói nhỏ, cốt ý để Quỷ Diện Lang Nha có rình rập cũng không nghe được.
- Đại ca luyện xong tầng thứ ba rồi thì còn đâu tính người mà nghĩ đến chuyện đi cứu Thanh Long tiêu cục nữa.
Thừa Ân nghe xong thì giật mình tỉnh ngộ. Giữa lúc tiến thoái lưỡng

nan bỗng họ nghe có tiếng người vo ve bên tai nhỏ rí như tiếng muỗi kêu :
- Tiểu huynh đệ! Lão phu là Trương Tử Thông đây.
Dứt lời, đá dưới chân rúng rính, rồi một viên đá bị đẩy lên, từ lỗ hổng đó xuất hiện cái đầu to tròn như trái bí ngô. Người đó nhảy phóc lên gọn gàng đứng trước mặt hai người, đích thị là Thổ Hành Vương Trương Tử Thông.
- Tiểu huynh đệ, ta đến cứu ngươi đây.
Thừa Ân hai mắt trợn tròn như gặp phải quỷ, ấp a ấp úng hỏi :
- Tiền bối... Tiền bối chẳng phải đã chết rồi sao?
- Hì hì... lão phu đâu dễ chết như thế được.
- Nhưng chính mắt vãn bối đã nhìn thấy.
- Ngươi thấy lão phu chết chứ gì? Đến như Quỷ Diện Lang Nha mà còn bị ta lừa thì huống chi tiểu huynh đệ ngươi. Lão phu có môt môn võ công gọi là “Quy Tức đại pháp”. Có thể nín thở giả chết, thần không hay quỷ không biết.
Thừa Ân lúc này mới tin lão lùn họ Trương thật sự không chết. Nhưng chàng vẫn thắc mắc :
- Tiền bối làm sao tới được đây?
- Ngươi ngạc nhiên lắm phải không? Có gì mà trố mắt nhìn lão phu như thế?
Ngươi quên lão phu có hỗn danh là Thổ Hành Vương đó sao?
Thừa Ân xua tay nói :
- Tiền bối đừng lớn tiếng, Quỷ Diện Lang Nha mà nghe được thì khốn.
- Ngươi yên tâm, lão quỷ đó đi hưởng thụ rồi. Hì hì... lão phu tới đã mấy ngày nay nhưng phải chờ cơ hội này mới dám lên gặp ngươi.
Tiểu Miêu là người thông minh linh lợi, thoạt đầu thấy thân hình lùn tịt của Trương Tử Thông có phần kinh ngạc, nhưng sau nghe lão ăn nói lưu loát thì mừng rỡ hỏi :
- Tiền bối đến cứu chúng tôi chăng?
- Chà, chà... tiểu cô nương xinh đẹp lão phu mới được thấy đây là lần đầu. Tiểu huynh đệ xem ra trong họa được phước rồi.
Thừa Ân ngượng đỏ mặt :
- Tiền bối chớ nói đùa.
- Hì hì... lão phu mấy đêm liền ở dưới đã nghe tất cả rồi, hai người tình ý ra sao, lão già này lẽ nào chẳng đoán ra. Dù sao lão cũng có lời khen tâm địa quang minh của cô cậu đây.
Tiểu Miêu sợ lão nói huyên thuyên chuyện của hai người thêm mắc cỡ nên hỏi sang chuyện khác :

- Tiền bối đào đường hầm đến đây chăng?
- Tất nhiên rồi! - Trương Tử Thông huyênh hoang khoe - Lần trước bị lão phu đào hầm vào tận ổ, lão độc vật xảo trá sai người gài thuốc nổ khắp nơi nhưng trò trẻ con ấy làm gì được lão phu.
Rồi lão nghiêm giọng nói :
- Tiểu huynh đệ! Lần trước ngươi xả thân giữ xác cho lão phu, vì thế lão không thể không đến đây cứu ngươi.
Thừa Ân cảm động chắp tay xá lão một cái. Vì Trương Tử Thông quá lùn nên Thừa Ân phải cúi sát đất.
- Tiền bối đến đây thật đúng lúc, vãn bối đang trong lúc thập phần nguy hiểm.
- Tốt lắm! Hãy theo lão phu, nhưng phải chịu khổ một chút đấy nhé.
Thừa Ân lấy trong người ra tấm da ghi Lang Nha bí lục ném lên giường ý muốn để lại. Trương Tử Thông thấy thế thì nhảy dựng lên :
- Ấy, ấy! Sao không đem của quý đó theo luôn một thể.
- Vật không phải của mình thì giữ lại làm gì.
- Ngươi thật ngốc, Lang Nha bí lục cả võ lâm đều thèm khát, cớ sao lại bỏ đi?
Đó là vì họ Trương chưa biết, kỳ thực đây là của độc, ai có nó chỉ tổ chuốc họa vào thân.
Lời nói của Thừa Ân là lời thành thật nhưng trên đời này có ai có được cái tâm như chàng. Đối với nhân vật giang hồ thì võ công bí kíp quý còn hơn sinh mạng, nên họ đâu ngại gì họa hay phúc.
Trương Tử Thông thấy chàng nhất quyết không đem theo bảo vật lão liền xúi chàng và Tiểu Miêu chiu xuống đường hầm trước, còn lại một mình lão thuận tay quơ tấm da nhét vào bụng, tiện đó nhảy lên gỡ một mớ hạt minh châu, lớp cho vào người lớp cầm trên tay, đến khi hết mang nổi nữa lão mới chịu bỏ đi.
Vì Trương Tử Thông thân hình bé nhỏ lùn tịt nên đường hầm lão đào cũng chẳng lớn gì lắm khiến Thừa Ân và Tiểu Miêu di chuyển vô cùng vất vả. Nhờ có mấy viên ngọc Trương Tử Thông lấy của Quỷ Diện Lang Nha phát ra ánh sáng nên sự di chuyển cũng đỡ vất vả phần nào.
Đường hầm quanh qua lộn lại, theo lời Trương Tử Thông nói là do phải tránh đá ngầm, thuốc nổ gài sẳn. Dù sao thì danh hiệu Thổ Hành Vương mà giang hồ tặng cho Trương Tử Thông là độc nhất vô nhị, trên thế gian nàykhông thể có người thứ hai.
Trải qua hai canh giờ vất vả trong đường hầm, cuối cùng họ cũng thoát ra ngoài.
Chỗ đó là một bìa rừng cách Lang Nha động hơn một dặm. Thừa Ân

nhìn thấy một cỗ xe song mã đậu ở đó thì lấy làm ngạc nhiên.
Trương Tử Thông giải thích với vẻ đắc ý :
- Quỷ Diện Lang Nha bản lĩnh cao cường, nếu không chuẩn bị trước làm sao thoát khỏi hắn.
Nói xong, lão giục hai người trèo lên thùng xe, còn lão thì đích thân ngồi lên chỗ xà ích ra roi vụt ngựa phónh như bay. Thừa Ân không thể không thán phục tâm cơ linh mẫn của lão lùn này.
Ngồi trong cỗ xe, hai người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng vui mừng khôn tả vì thoát được tử nạn trong Tử Vong Lâm, Lang Nha động. Họ nhìn nhau một lúc thì bất giác cùng phì cười.
Thì ra trong lúc bò lê trong đường hầm mặt mày quần áo người nào cũng lem luốc trong vừa khó coi vừa buồn cười.
Tiểu Miêu lấy ra chiếc khăn tay thẹn thùng trao cho Thừa Ân :
- Đại ca... lau mặt đi.
Thừa Ân đưa tay nhận chiếc khăn mà lòng chợt run lên, thứ cảm giác hồi bồi hồi rung động lần đầu tiên chàng có được trong đời.
Chiếc khăn phảng phất một vị hương thơm cực kỳ quyến rũ khiến Thừa Ân đưa lên mặt mà vẫn không lau. Thấy thế Tiểu Miêu ngạc nhiên :
- Sao đại ca không lau mặt đi?
- Chiếc khăn xinh xắn thế này... mà đem lau mặt thì uổng quá.
Tiểu Miêu che miệng cười khúc khích :
- Ngưu ca mới kỳ! Khăn bẩn rồi đem giặt lại sạch ngay, có gì đâu mà tiếc.
Thừa Ân bất giác ngượng ngùng đỏ mặt. Tiểu Miêu nhi làm sao hiểu thấu tâm trạng của chàng. Cỗ xe song mã do Trương Tử Thông điều khiển vẫn bon bon trên đường.
Đến một ngã ba, Trương Tử Thông bỗng ghì cương cho đôi ngựa dừng lại, lão nhảy xuống đường. Thừa Ân và Miêu Nhi cùng lồm cồm chui ra.
Trương Tử Thông nheo mắt nhìn họ hỏi :
- Thế nào đôi bạn trẻ, hai người định về đâu để lão phu đưa đi?
Câu hỏi của lão làm cả hai giật mình, biết chắc rằng giờ khắc chia tay đã đến.
Thừa Ân đưa mắt nhìn nàng không giấu được vẻ buồn bả, chàng hỏi :
- Tiểu Miêu nhi, nhà cửa ở đâu, đại ca sẽ đưa về tận nơi?
Từ lúc gặp nhau đây là lần đầu tiên chàng hỏi đến chuyện nhà của nàng. Không phải chàng không quan tâm, nhưng vì hoàn cảnh khiến chàng không thể mở lời được.

Không ngờ Tiểu Miêu nghe chàng hỏi như thế thì rớm nước mắt. Đôi mắt đẹp mê hồn của nàng mỗi lần long lanh lệ là một lần Thừa Ân lòng dạ xốn xang, đau xót vô cùng :
- Miêu Nhi...
Thấy Thừa Ân ăn nói ngập ngừng, Trương Tử Thông xen vào :
- Này, nhóc con có việc gì cứ nói, sao cứ ấp a ấp úng mãi thế?
Tiểu Miêu gạt lệ mím môi nói :
- Thôi, tiền bối với đại ca cứ lên đường, cứ để Miêu Nhi ở lại đây là được.
- Miêu Nhi! Muội có việc gì khó nói phải không?
Tiểu Miêu lắc đầu nhìn xuống, Thừa Ân lại càng thêm nóng ruột. Bấy lâu trong lòng chàng có một tâm sự không tiện hỏi, lần này chàng liền đánh bạo nói ra :
- Hôm Miêu Nhi bị bắt trên người mặc áo cô dâu, có phải vì việc này mà đau lòng không?
Tiểu Miêu đưa mắt nhìn chàng oán trách, như thể muốn nói tại sao tới giờ chàng mới hỏi đến việc đó. Thừa Ân thành thật đâu có biết, chàng thật lòng lo lắng cho nàng nên hỏi :
- Nếu Miêu Nhi lo sợ việc hôn sự thì đại ca và tiền bối sẽ đưa nàng đến nhà trai đứng ra làm chứng giải thích mọi việc, nàng thấy như thế có được không?
Tiểu Miêu quay mặt đi giận dỗi :
- Tôi không cần.
- Vậy nàng muốn sao thì cứ việc nói đi?
Tiểu Miêu gắt lên :
- Đã bảo người ta không cần, cứ để người ta ở đây là được rồi mà.
Thừa Ân ngơ ngác nhìn Trương Tử Thông cầu cứu. Không ngờ lão già tuy lùn nhưng cũng lém lỉnh tinh quái vô cùng. Lão cười hăng hắc lên rồi nói :
- Lão phu không giúp gì được cho ngươi. Tiểu huynh đệ! Ngươi tự lo lấy thân đi, lão phu đến đằng kia đứng chờ.
Lão lùn không chỉ tinh tường mà còn tế nhị để hai người tự do nói chuyện. Nhưng Thừa Ân thông minh tuy có thừa nhưng tình trường nam nữ thì kinh nghiệm lại chẳng có được chút nào.
Tiểu Miêu trong lòng lại có tình cảm sâu đậm với Thừa Ân, nhưng thân gái chẳng lẽ nói ra. Về kinh nghiệm tình trường, nàng lại kém hơn Thừa Ân. Tuy nhiên, nàng được cái thông minh lanh lợi nên bậm môi lấy hết can đảm mà nói :
- Đại ca sao không đi đi?
- Ta... ta...

- Đại ca muốn nói gì?
- Tiểu Miêu nhi! Đại ca làm sao nỡ bỏ nàng bơ vơ ở đây được.
Cuối cùng, chàng cũng nói được một câu ra hồn. Tiểu Miêu hai mắt long lanh nhìn chàng :
- Thế đại ca có vui lòng đưa Miêu Nhi đi cùng không?
Thừa Ân đôi mắt vụt sáng như sao run giọng hỏi lại :
- Miêu Nhi...Miêu Nhi muốn đi với đại ca?
- Nếu đại ca thấy không tiện thì thôi vậy.
- Không... không phải thế! - Thừa Ân xua tay rối rít - Có gì mà không tiện.
Tiểu Miêu mỉm cười như hoa nở. Nàng chợt khóc chợt cười, tâm trạng thật không sao hiểu nổi. Nàng vui vẻ nói :
- Thế thì chúng ta lên đường thôi.
- Nhưng... còn chuyện nhà của nàng? Miêu Nhi không muốn về nhà sao?
Tiểu Miêu sa sầm nét mặt lạnh lùng hỏi :
- Đại ca muốn Miêu Nhi về nhà hay đi với đại ca?
Chàng lại ấp úng :
- Ta... ta...
Tiểu Miêu tức giận giậm chân thình thịch :
- Ta... ta cái gì? Việc nhà của người ta ai cần đại ca lo.
Thừa Ân đã sợ nàng giận dỗi nên vội nói :
- Thôi thôi... ta không hỏi nữa. Chỉ cần Tiểu Miêu nhi đi với đại ca là được.
Chàng quay lại gọi Trương Tử Thông. Lão lùn ụt ịt đi tới trong như heo mọi. Lão ranh mãnh nhìn hai người :
- Thế nào, giải quyết chuyện "nhà" xong chưa?
Tiểu Miêu lườm mắt nhìn lão :
- Tiền bối chớ nói đùa.
- Ha ha... lão phu lại cứ thích đùa. Nha đầu, ngươi đi với bọn ta chứ?
Không ngờ lão đoán trúng phóc tâm tư của Tiểu Miêu khiến nàng thẹn thùng không biết chui vào đâu cho khỏi.
Trương Tử Thông khoái chí cười ha hả một lúc rồi vỗ vai Thừa Ân hỏi :
- Tiểu huynh đệ! Ngươi muốn về đâu, lão phu sẽ đưa đi một chuyến, coi như đáp lại mối thâm tình của ngươi.
- Vãn bối xin đa tạ trước. Tiền bối là người lịch duyệt giang hồ, có lẽ biết đến Linh Sơn Chính Nghĩa bang mất bao nhiêu thời gian?
- Lão phu đương nhiên là biết. Từ đây đến Linh Sơn đường xa ngàn dặm, phải mất mười mấy hai mươi ngày mới đến nơi.

Thừa Ân thở dài :
- Hỏng rồi!
- Ngươi nói cái gì hỏng rồi?
- Chuyện này rất dài dòng, để lên xe vãn bối sẽ kể cho tiền bối nghe. Bây giờ vãn bối muốn đi Yến Lăng, Thanh Long tiêu cục một chuyến, không biết phải mất bao nhiêu thời gian?
Trương Tử Thông trả lời ngay :
- Nhanh thì bảy ngày, chậm thì mười ngày.
Thời gian chính thức chỉ còn lại bốn ngày, nhưng Thừa Ân hy vọng nếu Chính Nghĩa bang có phát động cuộc tấn công cũng phải tốn một ít ngày chuẩn bị này nọ, nếu chàng đến Thanh Long tiêu cục sớm cho người ta biết tin thì may ra có thể cứu vãn được tình thế.
Trong lòng đã có tính toán, chàng liền hối thúc Trương Tử Thông đưa chàng và Tiểu Miêu đến Thanh Long tiêu cục. Trên đường đi, chàng kể lại sự việc Đàm Chấn Hưng nhờ vả chàng thế nào. Trương Tử Thông trước đó đã có một khoảng thời gian theo dõi chàng nên lão cũng biết chút ít câu chuyện.
Lão nói :
- Chính Nghĩa bang xưa nay vẫn tự xưng là đại bang Chính Nghĩa, dưới chân núi Linh Sơn, thay mặt Minh chủ võ lâm, không ngờ lần này vì Lang Nha bí lục mà hành sự bá đạo như thế. Tuy nhiên, lão phu đoán chúng không dám ra tay hạ sát toàn gia Thanh Long tiêu cục đâu. Chính Nghĩa bang mà công khai làm việc đó còn gì là thanh danh nữa.
- Vãn bối cũng mong được như thế.

Bách Cầm Sơn Chủ

Hồi 6
Ám Sát hội

Ba người gấp rút lên đường bất kể ngày đêm, nên nửa đêm ngày thứ sáu đã đến ngoại vị thành Yên Lăng, liền tìm thẳng đến Thanh Long tiêu cục.
Còn cách hơn một dặm, lão lùn đã kêu lên :
- Không xong... không xong rồi! Lão phu ngửi thấy mùi máu tanh.
Thừa Ân lòng nóng như lửa đốt, nhảy xuống xe phóng mình đi trước. Vừa tới cổng tiêu cục, chàng đã nhìn thấy hai xác người mặc áo tiêu

sư, trên trán thủng một lỗ tròn bằng ngón tay, máu đã đông lại bầm đen.
Trương Tử Thông và Tiểu Miêu cũng vừa đến nơi. Lão lùn giậm chân :
- Chúng ta tới trễ một bước rồi.
Ba người băng qua cổng vào nội trang. Trước mắt họ bày ra một thảm cảnh chết chóc vô cùng thê thảm khắp nơi xác người la liệt, mùi máu tanh bốc lên nồng nặc khiến Tiểu Miêu không chịu nổi nôn oẹ tức thì.
Thừa Ân điên cuồng chạy khắp nơi trong tiêu cục, chỗ nào cũng gặp xác người không còn một ai còn sống sót.
Trong giây phút đó, Thừa Ân bỗng nghĩ đến vụ án Linh Sơn Huyết Lệ mười tám năm trước. Tuy lúc đó chàng còn nhỏ tuổi không nhớ gì, nhưng giờ đây nhìn thảm cảnh toàn gia vong mạng này chàng mường tượng như đây chính là hình ảnh họ Lục của chàng mười tám năm trước.
Thừa Ân trong lòng vừa đau xót vừa thù hận, hai mắt đỏ ngầu như máu ngửa cổ gào lên :
- Chính Nghĩa bang...
Thừa Ân sau khi luyện Lang Nha thần công, cộng với nguồn công lực sẵn có giờ đây nội lực của chàng đã cực kỳ sung mãn. Trong lúc uất hận tiếng gầm của chàng tựa như long ngân hổ rống, kinh động cả đất trời. Đến Trương Tử Thông cũng giật mình kinh hãi lẩm bẩm nói một mình :
- Tiểu tử này thân tàng bất lộ, công lực thật ghê gớm.
Giữa lúc đó bỗng có tiếng động khẽ rồi một bóng trắng xuất hiện nhanh như chớp.
Người đó nhìn kỹ lại là một ni cô đầu chít khăn bát nhã, tay cầm phất trần, tuổi ngoài bảy mươi nhưng sắc mặt vẫn tươi nhuộm, thần thái tiêu dao, cốt cách phi phàm.
Ni cô hai mắt long lanh thần khí nhìn Thừa Ân không chớp, vẻ mặt lúc xanh lúc đỏ ra vẻ kích động khác thường. Rồi bà đột ngột lên tiếng :
- Tiểu thí chủ đây phải chăng là họ Lục?
Thừa Ân trong lòng rung động nhưng nhờ từ trước khi xuống núi đã được dì chuẩn bị tâm lý cho nên không vì thế mà bối rối. Chàng thấy đạo cô cốt cách thanh cao, liền chắp tay cung kính đáp :
- Sư thái có lẽ lầm vãn bối với ai rồi chăng?
- Không thể được! Không thể nhầm lẫm được.
Trương Tử Thông thấy thế liền tươi cười nói :

- Tiểu tử này quả giống một người họ Lục, chính lão phu mới nhìn cũng lầm tưởng.
Tuy nhiên, nghĩ kỹ lại thì họ Lục làm gì còn ai trên thế gian này nữa.
Ni cô chớp mắt nhìn Thừa Ân một lúc nữa thì buông tiếng thở dài :
- Trương cư sĩ nói đúng, họ Lục từ lâu đã tận tuyệt rồi.
Thừa Ân nghe hai người nói về gia đình mình mà không sao biểu lộ được thân thế, trong lòng rất đau đớn. Từ khi bước chân ra giang hồ, những nhân vật võ lâm mà chàng gặp hầu như ai cũng biết cha chàng, chứng tỏ năm xưa người oai danh vang lừng bốn bể, chấn động Trung Nguyên.
Nghĩ thế, Thừa Ân càng đặt quyết tâm một ngày nào đó nhất định phải khôi phục Lục gia, giương danh thiên hạ.
Trương Tử Thông nghe đạo cô gọi đúng họ mình thì lấy làm ngạc nhiên hỏi :
- Sư thái chẳng hay tu tại am nào, sao lại biết Trương mỗ?
Ni cô mỉm cười đầy vẻ từ ái :
- Bần ni là người xuất gia, từ lâu đã lánh việc hồng trần. Tuy nhiên đại danh của Thổ Hành Vương Trương cư sĩ thì trên đời này có một chẳng có hai.
Trương Tử Thông bản tính vốn thích nghe người ta ca ngợi, nên được mấy lời đó lão thích chí cười vang.
Dứt tràng cười, lão hỏi :
- Chẳng hay sư thái pháp danh là gì, sao lại xuất hiện ở chốn trần tục tanh hôi mùi máu này?
- Bần ni pháp danh "Đoạn Trần", trên đường đi hóa duyên tình cờ ngang qua đây. Vừa rồi, nghe tiểu thí chủ hét to ba tiếng Chính Nghĩa bang không biết là vì ý gì?
Thừa Ân nghe hỏi đến ình thì nghiến răng đáp :
- Chính Nghĩa bang chính là hung thủ tại đây.
- Vì sao thí chủ lại cương quyết như thế?
- Tại hạ tất nhiên là có lý do.
- Bần ni lại có ý khác.
- Sư thái tại sao nói thế?
Đoạn Trần sư thái mỉm cười từ tốn nói :
- Các vị thử nhìn lên tấm bảng hiệu Thanh Long tiêu cục kia xem.
Mọi người cùng đưa mắt nhìn theo tay sư thái chỉ thì thấy trên tấm bảng hiệu to lớn có in hình một chiếc sọ người rỉ máu với hai mũi tên gạch chéo. Trương Tử Thông kêu to :
- Ám Sát hội!
Thừa Ân ngày còn ở với dì từng nghe nói về bang hội khủng bố

chuyên giết người thuê này. Đây là một bang hội rất bí mật, thành viên là những cao thủ bậc nhất giang hồ, chuyên đâm thuê chém mướn, thủ pháp cực kỳ tàn bạo.
Trên giang hồ không ai biết mặt hội chủ cũng như những thành viên trong hội. Chỉ biết mỗi khi có ai cần thuê giết người thì cứ lên ngọn Hỏa Sát đài đốt đèn làm hiệu, lập tức sẵn có người đến thương lượng, mấy mươi năm qua không hề sai lệnh bao giờ. Ám Sát hội cũng chưa từng thất bại trong một phi vụ nào.
Đoạn Trần sư thái lên tiếng hỏi :
- Trương cư sĩ với thủ pháp giết người này có ý kiến gì không?
Trương Tử Thông đáp :
- Lão phu đã quan sát xác chết, hung thủ ra tay không chỉ mau lẹ mà còn cực kỳ chính xác. Vết thương không phải đao, không phải kiếm, rất khó nhận biết.
Quả nhiên, mỗi xác chết đều bị một vết thương tròn ngay giữa trán, không chênh lệch một ly nào.
Lục Thừa Ân lên tiếng :
- Phải chăng Chính Nghĩa bang đã thuê Ám Sát hội thực hiện vụ giết người này?
Đoạn Trần sư thái nói :
- Xét về danh vọng Chính Nghĩa bang không thể làm như thế.
- Cái đó thì không chắc. Rất có thể Chính Nghĩa bang không tiện ra tay nên mượn đao giết người.
Lời nói của Trương Tử Thông như có một cái gì đó làm cho Đoạn Trần sư thái chao đảo tinh thần, gương mặt bà nhợt nhạt ra chiều đau đớn lắm.
Thừa Ân tinh mắt nhìn thấy thái độ của Đoạn Trần sư thái thì rất lấy làm thắc mắc.
Bà này là người xuất gia, đoạn tuyệt thế tục, tại sao đối với sự việc liên quan đến Chính Nghĩa bang lại có sự quan tâm đặc biệt như thế?
Đoạn Trần sư thái thấy Thừa Ân chú ý đến mình thì vội nói sang chuyện khác :
- Sự việc đã ra nông nỗi này chúng ta cũng không thể làm gì hơn nữa, thôi thì hãy để sáng ngày mai nha môn họ tự giải quyết lấy.
Thừa Ân đối với việc này trong lòng buồn bả ân hận vô cùng, vì thế mà cứ thở dài than oán mãi. Tiểu Miêu đi đến bên chàng nói mấy lời an ủi :
- Đại ca đừng buồn nữa. Trong chuyện này đại ca đã tận lực hành sự rồi.

Thừa Ân nghiến răng nói :
- Đàm lão tiêu đầu! Vãn bối xin thề có ngày sẽ thay người thực thi vụ công án này. Cho dù là Chính Nghĩa bang hay Ám Sát hội, vãn bối cũng bắt chúng phải đền nợ máu.
Thừa Ân đôi mắt long lanh sáng rực, sát khí ngút trời khiến cho Đoạn Trần sư thái là người thanh tu cũng phải giật mình kinh hãi.
Trương Tử Thông đến bên Thừa Ân, vì lão quá lùn nên chỉ vỗ đến mông của chàng.
- Chúng ta đi thôi!
Thừa Ân chưa kịp đáp thì bỗng đâu vang lên tiếng "hừ" lạnh lẽo, nhìn lại thì thấy hai bóng đen mang mặt nạ ác quỷ xạ bốn luồng nhãn quang lập loè như ánh ma trơi nhìn Thừa Ân không chớp.
- Tiểu tử! Bọn ta tìm ngươi thực quá cực khổ.
Dứt lời, nhị quỷ giẫm lên xác người tiến về phía Thừa Ân. Tiểu Miêu đang đêm nhìn thấy hai nhân vật người không ra người, quỷ không ra quỷ, mặt mày gớm ghiếc thì sợ quá kêu "á" lên một tiếng nhảy ra sau lưng Thừa Ân đứng.
Thừa Ân trong lúc đang bi phẫn vì cái chết thê thảm của toàn gia Thanh Long tiêu cục, nay nhìn thấy nhị quỷ thì máu nóng sôi lên.
Chàng nghiến răng nói :
- Hay lắm! Các ngươi đến thật đúng lúc. Trong chuyện này các ngươi cũng có phần trách nhiệm đây.
- Nói nhảm! Trách nhiệm thế nào?
- Nếu không phải hai con quỷ các ngươi chận đường bức tử Đàm tổng tiêu đầu thì đâu xảy ra cớ sự ngày hôm nay. Hai ngươi định trả món nợ này thế nào đây?
Nhị quỷ nghe xong thì ngửa cổ cất tràng cười rờn rợn như tiếng oan hồ dạ quỷ kêu gào. Dứt tràng cười, một trong hai tên nói :
- Hừ! Bọn ta lần đầu tiên nghe có người đòi Địa Ngục môn phải trả nợ, ngươi thật ngông cuồng. Tiểu tử! Nếu người biết điều thì giao họ Đàm ra đây, bọn ta sẽ nể tình chừa mạng cho ngươi.
Nhị quỷ từ đầu đến giờ chỉ đối thoại với Thừa Ân, không màng chú ý đến họ Trương và Đoạn Trần sư thái, thái độ của chúng vô cùng kiêu ngạo.
Nghe chúng nhắc đến họ Đàm, Thừa Ân lại càng sôi máu quát lên :
- Đàm lão tiêu đầu bị các ngươi hại chết rồi còn đâu.
- Nếu lão chết, miếng da chắc rơi vào tay ngươi rồi, mau giao ra đây.
- Miếng da các ngươi nói phải chăng là Lang Nha bí lục?
- Đúng thế.
- Các ngươi vì Lang Nha bí lục mà ra tay giết người. Đã thế, hơm

nay ta sẽ cho các ngươi chết vì Lang Nha thần công.
Nhị quỷ nghe Thừa Ân nói tronglòng còn bán tín bán nghi. Giữalúc đó thì chàng đã tiến lên ba bước, ngầm vận công đưa song chưởng. Chỉ nghe Thừa Ân quát to một tiếng :
- Chết!
Thừa Ân lần đầu tiên xuất thủ vận hết sức bình sinh, sử dụng chiêu Lưỡng Lang Phân Cốt. Chỉ thấy chàng nhảy xổ vào đối phương, song thủ huơ lên chập chờn biến ảo, hư thực khôn lường. Sau đó là một tiếng rú thê thảm, thân hình nhất quỷ bị Thừa Ân xé toạt ra làm đôi, tim gan lòng ruột phơi cả ra ngoài, thật là một cảnh tượng dã man vô cùng rùng rợn.
Cả người Thừa Ân từ đầu tới chân nhuộm đầy máu tươi của địch thủ. Lang Nha bí lục không những kinh người, biến ảo dị thường mà còn chứa đựng cả tâm ma khiến người luyện nó thay đổi tâm linh, lòng dạ trở nên ác độc như lang sói. Thừa Ân sử dụng Lang Nha thần công trong lúc say máu, hai mắt đỏ ngầu nhảy xổ vào tên ác quỷ thứ hai.
Tiểu Miêu và Trương Tử Thông đứng ngoài nhìn thấy Thừa Ân hung dữ như một con quỷ nhưng không biết làm sao cản trở chàng. Trong chớp mắt, tên mang mặt nạ quỷ thứ hai đã bị chàng túm lấy đôi chân, cái chết phân thây đã cầm chắc trong tay. Giữa lúc đó thì một thanh âm từ ái, hiền hòa vang lên :
- Thật là độc ác!
Chỉ thấy thân hình đạo cô chớp lên, cây phất trần trong tay bà cuốn lấy bàn tay Thừa Ân giật mạnh một phát. Thừa Ân trong lúc đang say máu không phân biệt phải trái, phát hiện có người đánh lén liền thu tay về, đảo người quay lại tấn công đạo cô. Tên mang mặt nạ quỷ thừa cơ hội tung mình tẩu thoát.
Thừa Ân lúc này đã bị Lang Nha tâm pháp làm cho mê loạn, liền vũ lộng song chưởng một lúc mười mấy thức Lang Nha thần công tấn công đạo cô tới tấp.
Lang Nha bí lục mỗi chiêu mỗi thức đều tàng ẩn sát cơ, độc ác vô cùng. Thừa Ân tuy còn trẻ nhưng công lực cái thế khiến cho đạo cô phải nhiều phen lâm nguy.
Tuy nhiên cây phất trần trong tay bà ta cũng cực kỳ lợi hại, lúc thì mềm mại uyển chuyển, lúc lại cứng rắn như sắt thép, có thể đâm như kiếm, chém như đao, quấn như nhuyễn tiên... thật là một môn võ công cực kỳ lợi hại.
Trương Tử Thông tuy là tay lão luyện giang hồ nhìn thấy trận chiến này cũng phải lắc đầu le lưỡi thán phục.

Thừa Ân trước sau chỉ học được mười hai chiêu Lang Nha bí lục, đánh đi đánh lại đã bị đạo cô nắm rõ lợi hại, qua đến chiêu một trăm thì cây phất trần của bà ta dựng đứng lên, những sợi dây gân tua tủa đâm vào hai mươi bốn đại mạch trên người Thừa Ân.
Chỉ nghe chàng "hự" lên một tiếng ngã ra bất tỉnh tức thì.
Gương mặt đạo cô hiền từ bác ái cúi xuống nhìn Thừa Ân thở dài :
- Oan nghiệt... oan nghiệt quá!
Tiểu Miêu vội vàng chạy tới quỳ xuống van xin ho Thừa Ân :
- Tiểu nữ xin sư thái dung thứ cho chàng một phen, chàng vốn không phải hạng người ác độc, chỉ vì bị người ta ép luyện Lang Nha bí lục nên tâm tính mới thay đổi thất thường như thế.
Đoạn Trần sư thái chăm chú nhìn Tiểu Miêu như nghĩ ngợi điều gì.
Một lúc sau, bà ta hỏi :
- Nữ thí chủ là gì của vị công tử này?
- Tiểu nữ... - Tiểu Miêu hai má đỏ bừng ấp úng nói - Tiểu nữ với chàng tình cờ gặp nhau kết thành huynh muội.
- Hắn quả thật đã luyện Lang Nha thần công?
- Đúng như vậy.
- Theo chỗ bần ni biết người luyện Lang Nha thần công sẽ phát động tâm ma, ác độc vô cùng. Vị công tử này tuy đã nhiễm tâm ma nhưng xem ra không phải là hạng cùng hung cực ác, chẳng lẽ Lang Nha thần công không đủ sức chế ngự hắn?
Tiểu Miêu liền đem từ đầu tới cuối câu chuyện luyện công thuật lại.
Đoạn Trần sư thái nghe xong thì gật gù nói :
- Hi hữu, thật là hi hữu! Đêm nay tình cờ gặp gỡ kể như có duyên, bần ni vì đức hiếu sinh tha chết cho hắn một lần vậy.
- Tiểu nữ xin thay mặt đại ca tạ ơn sư thái.
Đạo cô đưa mắt nhìn Tiểu Miêu một lúc nữa, chợt hỏi :
- Nữ thí chũ đã có sư thừa chưa?
Tiểu Miêu ngơ ngác đáp :
- Tiểu nữ con nhà dân dã, từ nhỏ chưa hề tập võ.
- Bần ni thấy thí chủ cốt cách thanh kỳ, có ý muốn thu làm đồ đệ, chẳng hay nữ thí chủ có thuận tình không?
Tiểu Miêu từ khi thấy sư thái vũ lộng thần oai áp chế Lang Nha thần công của Thừa Ân, lại thấy bà hiền từ bác ái trong lòng đã mến mộ lắm, nhưng đối với lời đề nghị bất ngờ này khiến nàng trong lòng một lúc không sao trả lời được.
Nàng lại đưa mắt nhìn Thừa Ân lòng quyến luyến không nỡ rời xa.
Đoạn Trần sư thái như đọc được tâm sư của nàng, liền mỉm cười hỏi :

- Nữ thí chủ phải chăng không nỡ rời xa đại ca?
- Tiểu nữ...
Tiểu Miêu nghe mặt mày nóng ran không thốt nên lời. Ni cô lại nói :
- Bần ni xem vị công tử này sát nghiệp rất nặng, trong lòng một năm tới sẽ gặp rất nhiều điều kỳ biến khôn lường, họa phúc không thể nói trước. Tuy nhiên hắn là người có phúc tướng, nhất định sẽ biến hung hoá cát, chỉ có điều không được vướng bận tình ái nam nữ, nêu không sẽ mang họa sát thân.
Tiểu Miêu trong lòng bán tín bán nghi, còn chưa quyết định thì Đoạn Trần sư thái nói tiếp :
- Nữ thí chủ nếu dứt được tư tình, theo bần ni tu đạo, một năm sau xuất quan gặp lại sẽ được điều đại cát đại lợi. Bần ni đã nói hết lời, thí chủ hãy quyết định lấy.
Tiểu Miêu từ ngày gặp Thừa Ân, tuy rằng chẳng phải là cùng vào sống ra chết gì cho cam, nhưng cũng từng trải qua những thời khắc sinh tử có nhau, ngày nay há rời xa thật tình không nỡ.
Hơn nữa, Thừa Ân lúc này tình trạng không tốt nàng càng không đành lòng bỏ đi.
Trương Tử Thông chứng kiến từ đầu đến cuối câu chuệyn biết Đoạn Trần sư thái bản lĩnh cao siêu nên cũng khuyên Tiểu Miêu một lời :
- Tiểu cô nương nên biết đây là cơ hội hiếm có, không nên bỏ qua.
Không ngờ vì câu nói đó, Tiểu Miêu cho rằng nếu mình đi theo Đoạn Trần sư thái là vì hám lợi mà bỏ rơi Thừa Ân sao. Nghĩ thế chàng cương quyết nói :
- Tiểu nữ tạ ơn sư thái, nhưng tiểu nữ không thể bỏ rơi đại ca trong lúc này được.
- Thí chủ đi theo hắn chỉ có hại chứ không có lợi.
Tiểu Miêu nghĩ đến Thừa Ân trong lúc luyện Lang Nha thần công phải nhìn vào đôi mắt mình để ổn định tinh thần, đó là điều có lợi cho chàng, vì thế nàng không tin lời Đoạn Trần sư thái nói.
Thấy lòng nàng đã quyết, Đoạn Trần sư thái thở dài nói :
- Ý trời khó cãi, bần ni xin cáo từ!
Bà ta thông thả bước đi, được một đoạn chợt quay đầu nhìn lại nói :
- Nữ thí chủ! Điều cần nhất là phải khuyên đại ca cô không được sử dụng võ công Lang Nha bí lục nữa.
- Tiển nữ xin ghi nhớ lời của sư thái.
Bà khẽ gật đầu, tà áo phất phơ phút chốc đã ra đi mất dạng. Tiểu Miêu và Trương Tử Thông è ạch dìu Thừa Ân ra xe ngựa nhắm hướng thành Yên Lăng thẳng tiến.
O0o

Thừa Ân tỉnh dậy thì thấy mình ở trong một phòng khách điếm sang trọng tại thành Yên Lăng. Từ lúc chàng bị Đoạn Trần sư thái điểm huyệt hôn mê cho đến khi các huyệt đạo tự giải đã trải qua ba canh giờ.
Người đầu tiên chàng nhìn thấy là Tiểu Miêu. Nàng ngồi bên chàng, đôi mắt vụt sáng lên :
- Ôi, đại ca! Người tỉn rồi đấy ư?
Thừa Ân chống tay ngồi dậy, cảm thấy trong lòng khỏe khoắn như thường.
Chàng hỏi :
- Miêu nhi! Tại sao chúng ta lại ở đây?
Tiểu Miêu đem câu chuyện đánh nhau giữa chàng và nhị quỷ ở Thanh Long tiêu cục kể lại, chỉ có việc Đoạn Trần sư thái muốn nhận nàng làm đồ đệ nàng không hé răng nữa lời.
Nghe xong, Thừa Ân thở dài :
- Không ngờ Lang Nha bí lục lợi hại ghê gớm như thế. Từ nay về sau, tiểu huynh không dùng đến nữa.
Tiểu Miêu mỉm cười nhìn chàng :
- Đại ca đã đói bụng chưa? Miêu nhi đi gọi tiểu nhị mang thức ăn lên nhé.
Thừa Ân gật đầu. Lát sau, trên bàn đã có mấy món xào nướng thơm lừng.
Thừa Ân không thấy Trương Tử Thông thì ngạc nhiên hỏi :
- Miêu nhi! Trương tiền bối đâu rồi?
- Ông ta đưa chúng ta tới đây thì từ biệt, nói là có việc gấp phải làm.
Kỳ thực, Trương Tử Thông thấy Thừa Ân trong thời gian ngắn mà đã luyện thành Lang Nha thần công uy lực nghiêng trời khiến lão quá hào hứng liền cáo biệt tìm nơi thanh vắng tiếp tục nghiên cứu bí quyết trong tấm da. Vì lão quá say mê võ học nên đâu màng đến lời cảnh báo của Đoạn Trần sư thái.
Cơm nước xong, hai người ra mái hiên hóng gió.
Thành Yên Lăng cách nhà không xa khiến Thừa Ân nhớ Di nương nhưng không dám về thăm. Một là thời hạn chưa đến, hai vì hành sự thất bại khiến chàng xấu hổ không dám về gặp dì.
Tiểu Miêu thấy Thừa Ân ưu tư buồn bã thì hỏi :
- Ngưu ca đang nghĩ gì thế?
Thừa Ân thở dài đưa mắt nhìn Tiểu Miêu :
- Đại ca có chuyện này nói ra sợ Tiểu Miêu sẽ buồn.
- Đại ca nếu sợ Miêu nhi buồn thì đừng nói ra.
- Chuyện này... đại ca không thể không nói được.

- Đã như thế thì cho dù có buồn Miêu nhi cũng phải nghe. Đại ca nói đi!
Thừa Ân liếc mắt nhìn nàng rồi mím môi cương quyết nói :
- Miêu nhi! Chúng ta chia tay tại đây thôi.
Tiểu Miêu giật mình biến sắc, lòng chợt trào lên chút tự ái nhi nữ :
- Nếu đại ca muốn thế thì Miêu nhi sẽ đi ngay.
Nàng ngẹn ngào muốn khóc mà không khóc được. Nghĩ đến chuyện mình cự tuyệt Đoạn Trần sư thái để ở bên chàng, không ngờ bây giờ chàng lại xua đuổi khiến nàng vừa tủi thân vừa oán hận chàng, run rẩy cả người.
Thừa Ân biết nàng oán hận nên khổ sở nói :
- Đại ca có nỗi khổ tâm, xin Miêu nhi đừng oán trách đại ca.
- Miêu nhi có hờn trách ai đâu.
Nói tới đây, nàng không kiềm được nước mắt lã chã rơi. Thừa Ân thấy nàng khóc thì càng đau lòng hơn, nhưng ý chàng đã quyết :
- Miêu nhi nghe đại ca nói đây! Sự thật, đại ca đang mang trên vai mối huyết hải thâm thù không biết ngày nào mới trả được. Ngày hôm nay đại ca đã kết oán với Địa Ngục môn, bọn chúng tất sẽ không bỏ qua cho đại ca. Miêu nhi còn đi chung với đại ca sẽ gặp nhiều nguy hiểm.
- Đó chẳng qua chỉ là cái cớ đại ca muốn xua đuổi Miêu nhi.
Nói rồi, nàng tức tưởi chạy về phòng đóng chặt cửa lại...
Thừa Ân thẫn thờ nhìn theo bóng giai nhân, lòng muốn đuổi theo mà chân không sao nhích nổi.
Rồi chàng mím môi tự nhủ :
- “Thừa Ân ơi Thừa Ân! Ngày hôm nay gia thù chưa trả, lẽ nào mi vì nhi nữ thường tình mà quên chuyện đại thù hay sao? Mi càng không thể để cho Tiểu Miêu nhi liên lụy vì mi”.
Trong lòng đã quyết tâm, Thừa Ân liền gạt hình ảnh Tiểu Miêu ra khỏi tâm trí, lo việc suy tính đường đi nước bước trong những ngày tới. Điều cần nhất bây giờ là chàng phải nghĩ cách an toàn đến Linh Sơn trà trộn vào Chính Nghĩa bang, rồi từ đó truy tìm tung tích “Quy Nguyên thần công”.
Thừa Ân còn đang suy nghĩ mông lung thì bỗng nghe trong đêm văng vẳng tiếng ngọc tiêu. Chàng vốn được Ngọc Nữ Linh Sơn dạy dỗ nên cũng am tường nhạc lý. Người lữ khách thổi bài “Hạng Vũ biệt Ngưu Cơ”, tiếng tiêu lúc khoan lúc nhặt, lúc hùng tráng lúc bi ai làm động lòng người.
Thừa Ân lần theo tiếng tiêu đi tới hoa viên trong khác điếm. Xa xa, chàng nhìn thấy một văn nhân thư sinh chừng hơn hai mươi tuổi

đang ngồi trên hòn giả sơn thổi tiêu, cạnh đó là một thiếu nữ áo lụa phất phơ múa bài “Ngọc Nữ kiếm pháp”.
Hai người một tiêu một kiếm, nhạc tiêu như muôn vạn hùng binh, kiếm pháp như nước chảy hoa rơi thật là một màn trình diễn vô cùng đẹp mắt. Thừa Ân say mê đứng nhìn quên cả tâm sự trong lòng.
Thoạt sau, tiếng tiêu dứt, thiếu nữ cũng thu kiếm về. Thừa Ân thấy mình nhìn trộm người ta thật không phải, định tìm đường rút lui, không ngờ chàng vừa nhấc chân thì một giọng oanh vàng thỏ thẻ vang lên :
- Người đã đến rồi sao không hiện thân đi?
Thừa Ân giật mình phục thầm tai mắt linh mẫn của đối phương. Chỗ chàng đứng cách họ năm trượng, trong lúc thổi tiêu múa kiếm mà vẫn phát hiện ra chàng quả là không phải dễ.
Thừa Ân bị phát hiện nên ngượng ngùng bước ra vòng tay thi lễ :
- Tại hạ lỡ bước làm mất nhã hứng của nhị vị thật là có lỗi.
Thư sinh văn nhân dắt Ngọc Tiêu vào áo rời khỏi giả sơn đến đứng cạnh thiếu nữ cùng đưa mắt nhìn Thừa Ân. Lúc này Thừa Ân mới giật mình trước thần sắc lạnh lùng của văn nhân thổi tiêu. Nhưng chính nhan sắc cực kỳ diễm lệ của thiếu nữ mới làm Thừa Ân rúng động.
Nàng chừng hai mươi tuổi, môi son, má hồng, mắt sáng như sao, mày thanh, mũi tú... Quả thật là một đại mỹ nhân trong thiên hạ, cho dù là nhan sắc chim sa cá lặn như Tiểu Miêu cũng không hơn nàng được.
Văn nhân thư sinh cũng đáng gọi là bậc mỹ nam tử nhưng phải tội gương mặt quá lạnh lùng, đôi mắt rờn rợn tử khí khiến người nhìn vào phải sợ hãi.
Hắn nhìn Thừa Ân nhếch môi hỏi :
- Các hạ đang đêm giá lâm không biết có gì chỉ giáo?
- Tại hạ làm phiền nhị vị rồi... - Thừa Ân vẫn giữ lễ - Vừa rồi, nghe Ngọc Tiêu tựa tiếng nhạc tiêu, tại hạ không cưỡng được lần bước tới đây, không ngờ đã làm phiền cao hứng.
Văn nhân thư sinh vẫn lành lạnh giương mặt, nhìn Thừa Ân bằng nửa con mắt :
- Như ngươi thì biết gì mà bình luận tiếng tiêu của ta.
Thừa Ân thấy hắn lạnh lùng làm phách lại buông lời khinh thường thì trong lòng bất mãn. Ban đầu chàng mến tài hai người, những muốn làm quen kết bạn, bây giờ thấy hắn như thế chàng mất cảm hứng. Tuy nhiên chàng cũng không thể để người ta xem mình như hạng ếch ngồi đáy giếng nên cất giọng cười dài nói :

- Tại hạ ngu dốt làm sao dám bình phẩm tiêu nhạc của huynh đài. Chỉ có điều bài "Hạng Vũ biệt Ngu Cơ" của huynh đài vừa rồi ở đoạn cuối hơi lệch một chút. Lẽ ra, lúc Hạng Vũ đưa Ngu Cơ lên tuấn mã, cho dù hắn là bậc anh hùng cũng phải rơi nước mắt.
Cho nên có thể nói bài tiêu của huynh đài thiếu mất hai giọt lệ anh hùng.
Hai người kia nghe Thừa Ân bình phẩm nhạc lý sâu sắc từng chút một thì lấy làm kinh ngạc lẫn khâm phục.
Thừa Ân lại vòng tay thi lễ :
- Tại hạ mấy lời thô thiển, mong huynh đài thứ tội. Giờ tại hạ xin phép không làm phiền hai vị nữa.
Thiếu nữ vội vàng lên tiếng :
- Xin công tử đừng đi vội. Biểu huynh tôi xưa nay quen lạnh nhạt, nếu có gì mạo phạm cúi xin công tử lượng thứ.
Thừa Ân thấy thiếu nữ không chỉ xin đẹp mà còn ăn nói nhỏ nhẹ nhu mì thì cảm mến quên cả sự hờn giận vừa rồi.
- Cô nương quá lời, tại hạ đâu có gì phiền trách. Vừa rồi, tai được nghe tiêu nhạc, mắt được chiêm ngưỡng phụng kiếm, với tại hạ mà nói thật là vinh hạnh.
Không ngờ văn nhân thư sinh vẫn một giọng lạnh lùng :
- Người đã đến đây còn người bạn đồng hành sao không thấy?
Thừa Ân chau mày hỏi lại :
- Huynh đài muốn hỏi người nào?
- Hừ! Chẳng phải cùng đi với ngươi còn có một cô gái xinh đẹp đó sao?
Thừa Ân lúc này mới giật mình đề phòng. Thì ra đối phương đã biết rõ hành tung của mình, hắn lại không có vẻ gì là thân thiện khiến Thừa Ân càng thêm thắc mắc.
Chàng nói một câu thăm dò :
- Huynh đài muốn gặp người bạn đồng hành của tại hạ chăng?
- Hừ! Người cần gặp đã gặp rồi.
Câu nói khó hiểu làm cho Thừa Ân ngơ ngác. Thiếu nữ thấy thế thì cất tiếng cười trong như ngọc vỡ, đôi mắt long lanh nhìn Thừa Ân :
- Biểu ca tôi ăn nói không khéo chắc làm công tử khó chịu. Chuyện là thế này, anh em tôi chiều nay thấy nhị vị anh tuấn phong nhã, trai tài gái sắc nên lấy làm hâm mộ. Anh tôi thắc mắc không biết nhị vị quan hệ với nhau thế nào?
Thừa Ân thật tình đáp :
- Chúng tôi tình cờ gặp gỡ nên đồng hành.
- Chẳng hay công tử có thể gọi người bạn ra đây cùng làm quen

không?
- Chuyện này...
Thừa Ân còn đang phân vân chưa quyết thì văn nhân thư sinh đã lạnh lùng nói :
- Ngươi bảo nàng là có cố nhân cần gặp.
Thừa Ân giật mình trố mắt nhìn đối phương.
- Hóa ra huynh đài có quen biết Tiểu Miêu?
- Ai là Tiểu Miêu?
Thừa Ân lúc này mới nhớ đó không phải là tên thật của Tiểu Miêu. Chàng đưa mắt nhìn đôi nam nữ, trong lòng vô cùng hoang mang.
Văn nhân thư sinh vẫn một giọng khinh bạc :
- Người chờ gì mà không đi gọi người?
Thừa Ân thấy đối phương vô lễ quá tức giận trong lòng, nghiêm giọng nói :
- Tại hạ với huynh đài tình cờ gặp gỡ, nếu không trọng thì khinh. Huynh đài lời lẽ lạnh lùng kiêu ngạo chắc là khi tại hạ nhỏ tuổi không biết gì. Thôi thì chúng ta coi như không biết.
Nói xong, Thừa Ân quay lưng bỏ đi, không ngờ thư sinh kia gằn giọng nói :
- Ngươi chưa đi được.
Thừa Ân chau mày khó chịu định quay lại nói cho ra lẽ, vừa lúc đó nhãn quang bỗng nhìn một bóng trắng nhỏ nhắn chạy qua trước sân khách điếm, rõ ràng là bóng của Miêu nhi.
Thừa Ân vội vàng đuổi theo chặn nàng lại :
- Nửa đêm nàng định đi đâu?
Miêu nhi nước mắt lưng tròng, cất giọng oán trách :
- Tôi đi đâu việc gì đến người?
Thừa Ân cúi đầu thở dài :
- Tiểu Miêu oán đại ca lắm phải không?
- Người là người, tôi là tôi, có liên quan gì mà oán với giận.
Nói rồi, nàng lách qua người Thừa Ân định bỏ đi. Bỗng đâu một chiếc bóng xanh chập chờn lướt tới, chận ngay trước mặt nàng. Thì ra đó là văn nhân thư sinh. Gương mặt hắn từ đầu đến cuối vẫn lạnh lùng vô cảm, tia mắt xạ ra luồng hào quang lạnh lẽo :
- Nàng có nhận ra ta không?
Tiểu Miêu lùi lại một bước, trợn tròn hai mắt nhìn văn nhân thư sinh, mặt mày thất sắc. Nàng lắp bắp nói không ra lời :
- Ngươi... ngươi làm sao biết ta ở đây mà tìm tới?
- Điều đó nàng không cần biết. Ta chỉ hỏi nàng một câu, tại sao nàng không về nhà?

Tiểu Miêu sau một lúc liền định thần lại, nàng mím môi quắc mắc nhìn gã thư sinh :
- Bổn cô nương đi hay ở thì việc gì đến ngươi.
- Nói ngông! - Thư sinh văn nhân quát lên - Nàng là gái đã có chồng, đâu lý nào lại buông lung hư thế.
Thừa Ân nghe mấy câu đó thì chấn động tinh thần, lùng bùng lỗ tai tưởng đâu đứng không vững nữa. Tiểu Miêu đảo mắt liếc nhanh Thừa Ân một cái, không ngờ không qua được nhãn quan tinh tường của văn nhân thư sinh. Hắn cười nhạt, giọng nói nghe rờn rợn :
- Phải chăng nàng vì tên tiểu tử này?
- Ngươi nói bậy! - Tiểu Miêu quát to - Bổn cô nương sao lại gọi là gái đã có chồng?
- Nàng còn cãi bướng nữa sao?
- Chính ngươi mới là không biết lý lẽ. Ngươi lo lót lão gia khiến người ép ta phải lấy ngươi. Bổn cô nương tuy đã lên kiệu hoa nhưng chưa hề đến nhà mi thì sao gọi là gái đã có chồng?
Lúc này Thừa Ân mới hiểu, thì ra đám thủ hạ Lang nô của Quỷ Diện Lang Nha cướp nàng từ trên kiệu hoa, trong lúc nàng trên đường về nhà chồng. Mà chú rể bị cướp mất cô dâu chẳng phải ai khác chính là văn nhân thư sinh này.
Thiếu nữ múa kiếm lúc nãy bây gờ mới bước lên nói :
- Biểu tức! Chuyện đã lỡ xảy ra như vậy, thôi thì bây giờ biểu tức hãy theo biểu ca tôi về nhà chuẩn bị rước dâu lại.
Tiểu Miêu cự tuyệt :
- Ta không đi!
Văn nhân thư sinh gương mặt lạnh như tiền lúc này càng thêm nhợt nhạt, hắn gằn giọng :
- Nàng định bỏ trốn sao?
- Ngươi lại nói bậy rồi. Bổn cô nương chưa hề tới nhà ngươi sao gọi là bỏ trốn?
- Trên danh nghĩa nàng đã là vợ ta.
- Nói thế lại càng sai. Lúc trước ta là nô tì ở trong nha phủ, ngươi cho bạc huyện lão gia khiến ông ta ép hôn buộc ta phải lấy ngươi chứ nào phải do cô nương tình nguyện. Ngày hôm nay ta đã được tự do, đi hay ở là quyền của bổn cô nương.
Tiểu Miêu mồm mép linh hoạt cãi bay cãi biến một hồi khiến văn nhân thư sinh cứng họng. Thì ra nàng là nô tì của nha phủ, văn nhân thư sinh tình cờ bắt gặp thấy nàng xinh đẹp mới lo tiền cho huyện thái gia hỏi cưới nàng, không ngờ trên đường rước dâu đã bị người ta cướp mất kiệu hoa.

Văn nhân thư sinh là người lạnh lùng ít nói, tâm tính kiêu ngạo, lần này bị cái nhục quá lớn, lại bị Tiểu Miêu sỗ sàng cự tuyệt khiến hắn kích động tâm cơ, lòng nỗi sát khí, quay sang Thừa Ân, cười nhạt :
- Có phải nàng vì tên tiểu tử này cự tuyệt ta?
- Tại sao ngươi lời nào nói ra cũng nhảm nhí thế? Vị công tử này nhân phẩm cao quý làm gì ngó ngàng đến ta. Bổn cô nương và hắn chẳng qua chỉ tình cờ gặp gỡ.
- Hừ! Nàng chớ gì mồm! Hai người tình ý thế nào làm sao qua được mắt ta. Các ngươi một ngươi là gái lăng loàn, một người là tiểu nhân dâm đãng. Để ta lấy mạng tên tiểu tử này trước rồi bắt nàng về cho lão huyện gia trị tội.
Văn nhân thư sinh vừa dứt lời, đã ra tay nhanh như chớp. Thừa Ân trong lúc chưa kịp chuẩn bị đã cảm thấy luồng kình khí xô mạnh tới, ngột ngạt khó thở vô cùng. Trong chớp mắt, đơn chưởng của đối phương chỉ còn cách đỉnh đầu chàng trong gang tấc. Lối ra tay nhanh chóng dị thường đó khiến Thừa Ân chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết.
Ngay lúc đó đột nhiên chàng cảm thấy có bàn tay ai nắm vai chàng kéo mạnh một cái, lập tức chàng thoát ra khỏi vùng chưởng phong của văn nhân thư sinh. Định thần nhìn lại thì thấy thiếu nữ múa kiếm lúc nãy vẫn còn nắm vai chàng. Vô tình hai người đứng gần sát nhau, hương thơm từ thân thể nàng tỏa lên ngào ngạt khiến Thừa Ân phải đỏ cả mặt.
Văn nhân thư sinh trợn mắt quát :
- Biểu muội làm gì thế?
Nàng thiếu nữ hai má đỏ hồng đáp :
- Biểu ca! Gã này không đáng tội chết.
- Nói bậy! Hắn quyến rũ vợ người, tội đó còn không đáng chết sao?
Thừa Ân lúc này máu nóng đã bốc lên đỉnh đầu. Vừa nãy, chàng suýt vong mạng vì một chưởng bất ngờ của văn nhân thư sinh, giờ lại bị hắn mắng là quyến rũ vợ của người ta khiến cho chàng tức giận cực độ.
Chàng lách người thoát khỏi bàn tay thiếu nữ, trợn mắt nhìn gã thư sinh, quát :
- Ngươi mới là ăn nói bậy bạ, hãy trả chưởng vừa rồi cho bổn nhân.
Trong lúc nóng giận, Thừa Ân không kể hay dở, sử dụng ngay chiêu Lưỡng Lang Phân Cốt. Tiểu Miêu thấy thế thì sợ hãi kêu lên :
- Dừng tay!
Tiếng thét chói tay của Tiểu Miêu làm Thừa Ân giật mình đứng sững lại. Nàng hai mắt trợn tròn long lanh nhìn chàng, trách :

- Người muốn chết hay sao mà còn sử dụng môn tà công đó?
Thừa Ân mím môi hỏi :
- Tiểu Miêu nhi! Gã này phải chăng đã bắt ép nàng làm vợ gã?
- Chuyện đó không liên quan đến người.
- Nàng không nói ta cũng biết rồi. Ngưu ca ngày hôm nay nhất định sẽ đứng ra bảo vệ cho nàng.
- Hừ! Chẳng phải vừa rồi người muốn xua đuổi tôi đó sao?
- Đại ca xin nàng tha lỗi vậy.
Thừa Ân quay lại chắp tay bái thiếu nữ nọ, nói :
- Vừa rồi cô nương ra tay cứu mạng, tại hạ xin ghi nhớ ơn sâu.
Không đợi nàng kịp nói gì, Thừa Ân quay lại quắc mắt nhìn gã thư sinh :
- Các hạ là thân nam nhi mà dùng thủ đoạn bức hôn, lại vô dụng để người ta trộm mất kiệu hoa, bây giờ lại còn ở đây phách lối thật là chướng mắt. Ngày hôm nay Tiểu Miêu nhi không muốn theo ngươi thì ngươi hãy cút đi.
Văn nhân thư sinh vốn tính kiêu ngạo, lần này bị người ta cướp mất kiệu hoa đối với hắn là một sỉ nhục ghê gớm khiến hắn uất hận tột cùng. Bây giờ bị Thừa Ân nói trúng chỗ đau khiến hắn nỗi máu xung thiên ngửa cổ cất tràng cười rùng rợn.
- Ha ha... Bổn nhân đối với kẻ cướp kiệu hoa nhất định sẽ tìm hắn thanh toán. Còn mạng của ngươi, bổn nhân cũng nhất định phải lấy.
Tiểu Miêu nhi thấy tình hình căng thẳng lo sợ cho tính mạng của Thừa Ân bèn nghĩ ra một kế dọa nạt :
- Ngươi chớ nói khoát. Người cướp kiệu hoa là Quỷ Diện Lang Nha, ngươi có dám tìm hắm mà đòi nợ chăng?
Quả nhiên gã thư sinh nghe đến tên Quỷ Diện Lang Nha thì giật mình trố mắt nhìn Tiểu Miêu :
- Nàng bảo ai cướp kiệu hoa?
- Chính là Quỷ Diện Lang Nha.
- Hừ! Lão độc vật khốn kiếp!
Gã vừa dứt lời thì trong thinh không bỗng vang lên tiếng hừ nhạt, tiếp sau đó giọng người truyền đến :
- Kẻ nào vừa mắng lão phu?
Tiếng nói từ xa vọng tới nhưng bóng người thì xuất hiện lẹ làng trong cái chớp mắt, nhìn lại đã thấy Quỷ Diện Lang Nha đứng sững giữa cục trường. Con mắt độc nhất đầy thâm hiểm, độc ác của lão nhìn láo liên một hồi rồi lão há mồm để lộ cặp nanh ghê tởm.
- Tên nào vừa rồi dám mắng lão phu?
Sự xuất hiện đột ngột của Quỷ Diện Lang Nha làm cục trường càng

thêm ngột ngạt. Thừa Ân và Tiểu Miêu đã biết rõ thủ đoạn của lão nên dĩ nhiên là sợ hãi không ít.
Chỉ có văn nhân thư sinh chẳng biết hay dở, tiến lên một bước gằn giọng hỏi :
- Các hạ chính là Quỷ Diện Lang Nha?
Lão một mắt ngửa cổ cất tiếng cười như sói tru ngạo nghễ đáp :
- Chính là lão phu.
- Hừ! Các hạ thừa lúc bổn nhân không có mặt đánh cướp kiệu hoa, bây giờ trả lời thế nào đây?
- Ha ha... lão phu xưa nay hành động không cần biết đến hậu quả. Nếu ngươi thắc mắc thì tìm lão phu mà đòi nợ.
- Bổn nhân hôm nay chính là muốn đòi nợ ngươi đây.
Quỷ Diện Lang Nha và văn nhân thư sinh một già một trẻ khác nhau nhưng cả hai tâm tính đều kiêu ngạo, lần này gặp nhau sẵn đã có nợ tất không tránh khỏi một trận quyết đấu.
Quỷ Diện Lang Nha nhìn gã thư sinh bằng nửa con mắt, khinh khỉnh nó i :
- Có nợ nần gì chốc nữa lão phu sẽ thành toàn cho ngươi, bây giờ để lão phu hỏi thăm tên nghịch đồ này một chút đã.
Lão quay lại trừng mắt nhìn Thừa Ân, gã thư sinh cũng tròn mắt xạ vào chàng :
- Hóa ra ngươi là đệ tử của lão độc vật?
Thừa Ân bĩu môi :
- Nói bậy! Ta đường đường chính nhân quân tử lẽ nào nhận lão làm thầy.
- Hừ! Ngươi đã nói như thế thì ngày hôm nay lão phu cũng không niệm tình ngươi nữa... - Quỷ Diện Lang Nha mắt lộ sát khí lom lom nhìn chàng, bàn tay đầy những móng nhọn gớm ghiết của lão xòe ra
- Mau trả Lang Nha bí lục cho lão phu.
Bên kia thiếu nữ múa kiếm và văn nhân thư sinh nghe thấy thế cùng giật mình, đột nhiên cả hai cùng nhích động thân pháp tiến tới kẹp chặt Thừa Ân vào giữa.
Quỷ Diện Lang Nha nhìn thấy hành động đó của hai người nhưng lão chỉ cười nhạt không thèm đếm xỉa tới. Tiểu Miêu thấy Thừa Ân lâm nguy thì động lòng chạy đến bên chàng như muốn cùng chàng chia sẻ sống chết.
Phút chốc, Thừa Ân và Tiểu Miêu ba bên đều thọ địch, sống chết chỉ trong gang tấc. Thừa Ân cảm động đưa mắt nhìn Tiểu Miêu chứa chan tình cảm. Chàng mỉm cười với nàng rồi quay lại nhìn Quỷ Diện Lang Nha :

- Lão chớ có nói nhảm, Tiểu Ngưu ta trước khi rời Lang Nha động đã để Lang Nha bí lục lại, tại sao lão còn đến đây đòi?
- Hừ! Ngươi đừng có già mồm. Lão phu lẽ nào lại đi vu oan cho ngươi.
Thấy thái độ của Quỷ Diện Lang Nha, Thừa Ân biết lão không nói dối, mà lão cũng chẳng việc gì phải nói dối cho tốn hơi. Chàng ngẫn ngơ một lúc chợy vỡ lẽ hiểu ra là do lão lùn Trương Tử Thông động lòng tham chắc đã thừa cơ trộm mất Lang Nha bí lục.
Tuy nhiên vì họ Trương có ơn với mình nên Thừa Ân cũng chẳng đổ cho lão.
Chàng chỉ nghiêm sắc mặt nói :
- Tại hạ đã bảo không lấy là nhất định không có, lão mất bí kíp thì đi tìm kẻ khác mà đòi.
- Hừ! Ngươi cho lão phu là trẻ con hay sao? Lang Nha bí lục trên chốn võ lâm vạn người thèm muốn, ngươi lẽ nào lại không thừa cơ đánh cắp. Lão phu không tìm ngươi thì còn biết tìm ai.
Quả thật không ai dám tin Thừa Ân lại không có lòng tham cuốn võ công bí kíp đó.
Văn nhân thư sinh và thiếu nữ xinh đẹp cũng không tin. Hai người họ tuy cũng biết danh tiếng Quỷ Diện Lang Nha nhưng một người vì lòng tham bí kíp, người kia lại có một chút ân oán riêng khiến họ quyết định cùng với Quỷ Diện Lang Nha tranh chấp một phen.
Hai huynh muội họ tâm ý tương thông, đưa mắt láy nhau một cái lập tức ra tay hành động.
Thiếu nữ xinh đẹp ngoc thủ vươn ra chụp lấy Thừa Ân. Quỷ Diện Lang Nha tai mắt linh mẫn cười nhạt một tiếng :
- Ngươi muốn chết!
Chỉ thấy lão khẽ phất tay lập tức một luồng kình lực ào ạt như sóng vỗ bờ xô về phía thiếu nữ nọ. Văn nhân thư sinh đã có chuẩn bị từ trước liền đánh ra một chưởng chặn luồng kình lực của Quỷ Diện Lang Nha lại.
Lão sói già thấy huynh muội họ đồng loạt ra tay thì tức giận gầm lên :
- Lão phu lấy mạng ngươi!
Lão lập tức vận thêm hai thành công lực vào đón chưởng tiếp tục đánh tới. Trong lúc đó ngọc thủ của thiếu nữ đã chộp tới vai của Thừa Ân.
Thừa Ân trong người sở hữu một nguồn nội gia chân khí dồi dào, lại có mười mấy chiêu Lang Nha thần công tinh diệu nhưng không dám đem ra sử dụng. Trong lúc cấp bách, chàng tùy tiện vung tay gạt chưởng của thiếu nữ.

Bốn người cùng lúc động thủ, tuy nói ra dài dòng nhưng thực tế sự việc diễn ra trong chớp mắt. Hai ngọn chưởng của Quỷ Diện Lang Nha và văn nhân thư sinh chạm vào nhau nổ bùng một tiếng đinh tai, nhức ốc. Cùng lúc đó thiếu nữ vì xem thường Thừa Ân, bị cái vung tay của chàng đánh trúng, ngọc thủ đau nhói cơ hồ muốn gãy xương thất thanh kêu lên :
- Ối chao...
Thiếu nữ xinh đẹp nhảy ra ôm cổ tay nhăn nhó vì đau đớn, đôi mắt ngọc tròn tròn nhìn Thừa Ân kinh hãi.
Văn nhân thư sinh sau khi đối chưởng với Quỷ Diện Lang Nha bị kình lực của đối phương đẩy lùi ra ba bước, rõ ràng đã bị chấn động mạnh.
Lão sói với Lang Nha thần công một chiêu đánh ra quyết tâm hạ gục đối phương, không ngờ gã thư sinh trẻ tuổi chỉ bị bức lùi ba bước, trong khi bản thân lão cũng bị kình lực của đối phương làm cho chấn động thân hình lắc lư một lúc sao mới định thân lại được.
Trong bọn chỉ có Tiểu Miêu là thê thảm nhất. Nàng không có một chút võ công, lại đứng quá gần Thừa Ân nên lãnh đủ dư lực của bốn tay cao thủ làm cho nàng ngã nhào xuống đất, tay hân bủn rủn, đầu váng mắt hoa không sao ngồi dậy nổi nữa.
Thừa Ân lật đật chạy đến đỡ nàng dậy rối rít hỏi :
- Tiểu Miêu nhi! Nàng có sao không?
Tiểu Miêu hơi thở đứt đoạn, nói không thành lời. Thừa Ân tức giận quắc mắt nhìn ba người :
- Ngày hôm nay Tiểu Miêu có mệnh hệ nào thì ta liều mạng với các người.
Văn nhân thư sinh đầu óc suy tính rất nhanh, với tay ra sau rút chiếc ngọc tiêu, quát lên :
- Biểu muội! Chúng ta cùng ra tay đối phó với lão già trước.
Gã thư sinh qua một chưởng vừa rồi đã biết rõ sự lợi hại của Quỷ Diện Lang Nha, tự xét hắn không thể thủ thắng đối phương nên mới gọi cô em cùng nhau vây đánh. Hơn nữa, hắn nhận thấy Thừa Ân cũng có chút công phu nên nếu hai huynh muội cùng ra tay đánh hai người thì chỉ có hại chứ không có lợi. Quả nhiên sự tính toán của hắn rất hợp lý.
Văn nhân thư sinh vũ lộng tiêu pháp phát ra kình lực vo vo vây phủ thân hình Quỷ Diện Lang Nha. Cây tiêu trên tay hắn có năm lỗ, tiếng kêu vo vo chính là phát ra từ những lỗ nhỏ ấy.
Quỷ Diện Lang Nha lúc đầu khinh thường đối thủ nhưng thoáng chốc lão đã bị màng tiêu pháp của văn nhân thư sinh vây chặt vào giữa,

buộc lòng lão phải sử dụng thân pháp hết sức né tránh. Trong tích tắc, gã thư sinh nọ đã đánh ra mấy chiêu tất cả đều nhắm vào những tử huyệt trên người lão sói già.
Vừa nãy, Thừa Ân đã được chứng kiến thiếu nữ xinh đẹp nọ múa bài Ngọc Nữ kiếm pháp, tuy nhiên đó chỉ là màn trình diễn ẻo lả, đẹp mắt. Bây giờ mới thật sự là công phu kiếm pháp thượng thừa.
Kiếm của nàng mềm mại phất phơ như tà áo lụa lay động trong gió thu nhưng kỳ thực tiềm ẩn sát khí cực kỳ ghê gớm. Đôi thanh niên nam nữ nọ phối hợp Ngọc Tiêu, Ngọc Kiếm như mưa sa bão táp vây khốn một trong những đại ma đầu lừng danh bậc nhất võ lâm thiên hạ. Quả thật là chuyện không thể tưởng tượng được. Văn nhân thư sinh bỗng thét to :
- Sát...
Chỉ thấy cổ tay hắn xoay tròn, cây tiêu nhoáng lên biến thành hàng chục bóng tiêu làm đối phương hoa cả mắt. Ngọc Tiêu lẹ như chớp đâm thẳng vào mặt Quỷ Diện Lang Nha.
Lão sói già là tay lão luyện giang hồ, có lý nào không biết hư chiêu của đối phương.
Chỉ có điều gã thư sinh ra tay quá lẹ lại là kỳ chiêu tuyệt mỹ nên làm Quỷ Diện Lang Nha toát cả mồ hôi lạnh. Tuy lão kịp thời phát giác lắc đầu né tránh nhọn tiêu nhưng luồng kình lực dũng mãnh phớt qua mặt làm da thịt lão rát buốt, đau đớn vô cùng.
Ngọc Tiêu của thư sinh đánh hụt Quỷ Diện Lang Nha, luồng kình khí phóng thẳng vào hòn giả sơn kêu chát một tiếng, nhìn lại thì thấy vách đá bị khoan thủng một lỗ tròn nho nhỏn bằng đầu ngọn đũa.
Thừa Ân tinh mắt nhìn thấy cảnh đó thì nhớ đến một sự việc liền thất thanh kêu lên :
- Hóa ra là ngươi!
Lời chàng vừa dứt thì Quỷ Diện Lang Nha cất tiếng rú lên. Lão độc vật vừa rồi suýt chết nên đã nổi sát khí đưa nguồn nội lực hùng hậu phát ra tiếng sói tru làm vang động cả đất trời, mấy khu nhà trong khách điếm không chịu nổi kình lực ghê gớm đó chuyển động răng rắc làm mái ngói khua động rơi loảng xoảng. Đám khách trọ nửa đêm đang ngon giấc một phen kinh động chạy nháo nhào như có hỏa hoạn. Thật ghê thay công lực hãn hữu của Quỷ Diện Lang Nha.
Văn nhân thư sinh và thiếu nữ xinh đẹp bị tiếng rú đó làm chấn động tinh thần Ngọc Tiêu và Ngọc Kiếm thoáng lơi tay lộ ra kẽ hở.
Quỷ Diện Lang Nha cười nhạt rồi quát lên :
- Chết!
Con mắt độc nhất của lão xạ ra luồng hung quang như điện chớp,

song thủ vươn ra xoay tròn tạo thành một cơn trốt xoáy về phía đối phương.
Quỷ Diện Lang Nha với hai bàn tay đầy những móng nhọn hoắc như những móng sói chụp xuống đầu đôi thanh niên nam nữ nọ. Điều kỳ lạ là lão chỉ huơ tay một cái thì lập tức song thủ chập chờn bủa vây khiến đối phương không biết đường đâu mà chống đỡ.
Ở bên ngoài Thừa Ân thất thanh kêu lên :
- Lang Nha Thực Cốt trảo! Coi chừng bảo vệ trái tim.
Đôi thanh niên nam nữ nọ được lời nhắc nhở của Thừa Ân liền dựng chưởng bảo vệ vùng ngực, tay còn lại vũ lộng tiêu và kiếm đâm thẳng vào lang thủ của Quỷ Diện Lang Nha.
Chát... Chát...
Chưởng của song phương chạm vào nhau bức đôi thanh niên nam nữ thối lui bốn năm bước, mặt mày nhợt nhạt, rõ ràng là họ vừa thoát chết trong gang tấc. Quả nhiên Quỷ Diện Lang Nha với chiêu Lang Nha Thực Cốt trảo vừa rồi chủ ý muốn móc trái tim của hai người nọ. Nếu không nhờ Thừa Ân chỉ điểm thì họ đã là hai cái thây không có tim rồi.
Quỷ Diện Lang Nha con mắt trợn trừng căm hận nhìn Thừa Ân. Chiếc sẹo vắt ngang trên mặt lão giật giật trông giống như một con rắn đang bò làm gương mặt xấu xí của lão trông càng gớm ghiếc. Lão nhe hai chiếc răg nanh lừ đừ tiến về phía Thừa Ân, giọng lão rít qua kẻ răng :
- Tiểu quỷ! Ngươi dám chỉ điểm cho đối phương, lão phu không thể tha cho ngươi được rồi.
Thì ra, Thừa Ân tuy chưa luyện xong qua Lang Nha Thực Cốt trảo nhưng chàng vốn thông minh lại có trí nhớ tốt, chỉ cần xem qua một lần là có thể nhớ ngay. Đối với Lang Nha bí lục, chàng đã đọc đi đọc lại nhiều lần, hư thực thế nào chàng đều biết rõ, nên vừa rồi Quỷ Diện Lang Nha ra tay, chàng đã biết ngay thực chiêu của lão chính là nhằm vào quả tim của địch nhân. Vì vậy chỉ một lời của chàng đã khiến Quỷ Diện Lang Nha thất bại.
Lão căm hận chàng thấu xương nên liền bỏ đôi thanh niên nam nữ nọ xoay qua quyết lấy mạng Thừa Ân. Quỷ Diện Lang Nha tuy trong lòng có mến tài Thừa Ân thật nhưng sau khi chàng trốn khỏi Lang Nha động lại còn lấy luôn bí kíp võ công của lão khiến lão không còn ý niệm thu chàng làm đồ đệ nữa mà chỉ muốn giết chàng cho kỳ được. Đó là vì lòng tham của Trương Tử Thông mà hại Thừa Ân không ít.
Giữa lúc Thừa Ân đang nguy khốn thì bỗng thiếu nữ nọ lách mình

đến cạnh chàng chống kiếm chĩa vào Quỷ Diện Lang Nha :
- Lão không được làm hại người này.
- Hừ! Lão phu có lệ là hễ ai đỡ được một chiêu Lang Nha Thực Cốt trảo thì trong hôm đó lão phu tha chết cho. Nha đầu ngươi không tránh đi để lão phu đổi ý thì mang khốn.
Văn nhân thư sinh đứng bên ngoài nói :
- Biểu muội, chớ xen vào chuyện của người ta.
Rõ ràng vừa rồi hắn đã bị oai lực ủa Quỷ Diện Lang Nha làm cho khiếp vía. Không ngờ thiếu nữ nọ có lòng nghĩa hiệp hơn biểu ca của mình. Nàng cười khẩy nói :
- Biểu huynh sao lại nói thế? Vừa rồi nếu không nhờ huynh đài đây chỉ điểm thì tính mạng anh em ta còn đâu nữa. Ơn đó không trả lúc này còn đợi đến bao giờ?
Văn nhân thư sinh chỉ "hừ" một tiếng chứ không đáp.
Thừa Ân lúc này đã biết gã chính là hung thủ hủy diệt Thanh Long tiêu cục, tuy chàng chưa nói ra nhưng đã xem gã như kẻ thù. Còn thiếu nữ đã hơn một lần đứng ra bênh vực chàng, tuy nhiên vì thấy nàng là biểu muội của gã thư sinh nọ nên Thừa Ân đối với chàng cũng có phần lạnh nhạt.
Chàng hờ hững nhìn nàng, nói :
- Cô nương đã một lần giúp tại hạ, vừa rồi chỉ là đáp lễ. Vậy giữa chúng ta không còn ân oán gì nữa, xin mời cô nương lui ra.
Nàng nọ thấy Thừa Ân quá lạnh lùng như thế thì tức uất, trợn mắt nhìn chàng rồi giậm chân giận dỗi phóng ra đứng cạnh biểu ca. Chỉ có Tiểu Miêu từ đầu đến cuối vẫn nắm chặt tay Thừa Ân không rời nửa bước. Hành động đó càng làm gã thư sinh căm hận Thừa Ân hơn.
Thừa Ân biết ngày hôm nay khó tránh khỏi cái chết nhưng không vì thế mà tỏ ra run sợ. Chàng quắc mắt nhìn Quỷ Diện Lang Nha :
- Tại hạ nhắc lại một lần nữa, đối với Lang Nha bí lục, tại hạ không hề lấy.
- Lão phu mặc kệ ngươi có lấy hay không, cứ đánh trước ngươi chết rồi lục soát trong người sau.
Thừa Ân cười nhạt rồi quay sang nhìn Tiểu Miêu đầy vẻ trìu mến :
- Miêu nhi ra ngoài đứng chờ đại ca nhé!
Tiểu Miêu rớm nước mắt nhìn chàng :
- Đến giờ phút này mà Ngưu ca vẫn còn muốn hắt hủi muội sao?
- Miêu nhi đừng hiểu lầm. Từ đầu đến cuối, đại ca chỉ vì không muốn làm liên lụy đến Miêu nhi.
- Đại ca có biết Tiểu Miêu có "bốn cái không" chăng?

- Thế nào gọi là “bốn cái không”?
- Miêu nhi không nhà, không cha, không mẹ, không có tiền đồ...
Nói đến đây, nàng nghẹn ngào rơi nước mắt.
Thừa Ân đã thấu hiểu tâm tình của nàng, bất giác nghe cõi lòng rung động.
Chàng siết tay nàng, hỏi nhỏ :
- Miêu nhi phải chăng muốn cùng đại ca sinh tử?
- Chính là như thế.
- Được lắm! Nếu ngày hôm nay đại ca may mắn còn sống sót, suốt đời sẽ ghi nhớ lời nói này của Miêu nhi.
Bên ngoài, Quỷ Diện Lang Nha sốt ruột hét lên :
- Hai ngươi đã nói hết chưa?
Thừa Ân khẽ đẩy vai Tiểu Miêu :
- Miêu nhi cứ ra ngoài đứng chờ đại ca. Nếu đại ca thất thủ thì nhất định sẽ chờ Miêu nhi cùng xuống suối vàng.
Thừa Ân đã nói cạn lời, Tiểu Miêu hội ý liền dịch người bước ra ngoài, trong lòng quyết tâm nếu Thừa Ân bỏ mạng dưới quỷ chưởng của lão độc vật thì nàng sẽ lập tức tự vẫn chết theo chàng.
Thừa Ân trước cái chết mà có được một hồng nhan tri kỷ dám vì mình xem nhẹ mạng sống khiến trong lòng thơ thới chẳng còn biết run sợ là gì nữa. Tuy chàng có nghĩ đến gia thù chưa trả, lòng có chút uất ức nhưng cũng đành phó mệnh cho trời.
Chàng quắc mắt nhìn lão độc vật :
- Quỷ Diện Lang Nha! Ta tuy không phải là đối thủ của ngươi nhưng quyết không buông tay chịu chết. Ra tay đi!
Quỷ Diện Lang Nha tuy độc ác vô cùng, nhưng trước khí phách của Thừa Ân cũng thầm khâm phục chàng. Lão lại lấy làm tiếc vì không thể thu nhận chàng là đồ đệ đắc ý được.
Lão thở khì một tiếng rồi nói :
- Lão phu có một quy định, bất cứ kẻ nào hễ đỡ nỗi một chiêu Lang Nha Thực Cốt trảo thì sẽ tha chết cho. Ngươi hãy gia tâm phòng bị. Từ xưa đến nay, Quỷ Diện Lang Nha giết người không chớp mắt, dĩ nhiên cũng không hề nhắc nhở ai bao giờ. Hôm nay lão đối xử vói Thừa Ân có chút luyến tiếc nên mới mở lời ra như thế.
Chỉ thấy song chưởng lão cất lên, mười ngón tay nhọn hoắt cong lại thành hình quỷ trảo, lập tức Thừa Ân cảm thấy một lồng áp lực dồn về phía chàng nặng như núi đá ngột ngạt khó thở vô cùng. Thừa Ân mười mấy năm tập luyện “Quy Nguyên thần công”, có thể nói chàng đã có một nội lực căn bản cực kỳ hùng hậu. Trong võ lâm hiện tại những kẻ hậu sinh cùng tuổi hoặc hơn chàng chút ít khó mà tìm

được người có nội lực bằng chàng.
Sau khi tập luyện hai thành Lang Nha thần công giờ đây nội lực của chàng lại càng tăng tiến gấp bội, có thể sánh ngang với tay cao thủ bốn mươi năm tu luyện. Đó là nhờ chàng có tư chất thông minh, lại được trời phú cho một cốt cách siêu phàm mới có được sự tiến bộ như thế. Chính Quỷ Diện Lang Nha cũng không ngờ chàng lại phát triển nhanh chóng tột bực đến vậy.
Lại nói về Quỷ Diện Lang Nha song thủ cất lên sử dụng tuyệt chiêu tối thượng trong Lang Nha Thực Cốt trảo, chiêu này vừa nhanh lại vừa biến ảo vô cùng, phút chốc không còn nhìn thấy hình bóng Thừa Ân nữa. Khắp nơi, đâu đâu cũng là bóng quỷ trảo.
Tiểu Miêu ở bên ngoài không nhịn được kêu rú lên.
Thừa Ân từ trước đã xem thường cái chết nên trong lòng không chút nao núng, nếu như chàng có một chút bối rối thì đã bị quỷ trảo làm cho hoa mắt không còn biết đâu mà đối phó.
Chàng còn có sự bình tĩnh nên nhận ra đây chính là một chiêu tối độc trong Lang Nha Thực Cốt trảo, ngươi bị trúng chiêu này thì từ vai trở xuống sẽ bị tuốt da lột xác, chỉ còn lại xương thịt trắng hếu, đó chính là sở trường lột da của loài sói hoang độc ác vào bậc nhất.
Thừa Ân sau khi nhận biết thủ đoạn của đối phương liền vận công đưa luồng nội gia chân khí lên hai vai bảo vệ các trọng huyệt. “Quy Nguyên thần công” hãn hữu ở chỗ lúc tấn công thì cuồn cuộn như sóng thần, khi phòng thủ thì vững như tường đồng vách sắt, có thể sánh với môn khí công thượng thừa Kim Cương Bất Hoại của nhà Phật.
Quỷ Diện Lang Nha song thủ chụp trúng hai vai Thừa Ân, định bụng tuốt da chàng đến chân nhưng không ngờ đâu mười ngón tay của lão bấu vào da thịt chàng tợ như bấu phải đồng thau, dội lên những tiếng kêu “coong, coong...” như tiếng chuông ngân, thật là một hiện tượng ngoài sức dự liệu của lão.
Quỷ Diện Lang Nha kinh hãi vội vận thêm nội công vào song thủ, nhưng đã muộn.
Chỉ thấy Thừa Ân lắc vai một cái thân hình đã thoát khỏi quỷ trảo đứng ngoài xa trợn mắt nhìn lão.
Vừa rồi, Quỷ Diện Lang Nha vì có chút luyến tiếc Thừa Ân nên một chiêu đánh ra đã không sử dụng hết chân lực, chừng phát hiện thân thủ của đối phương thì đã quá muộn. Hơn nữa, lão đánh ra chiêu vừa rồi cũng hơi chậm nên Thừa Ân đã có đủ thời gian nhận định chiêu thức kịp thời vận hết công lực bảo vệ đôi vai. Tuy không phải thực tâm Quỷ Diện Lang Nha muốn nương tay, nhưng có thể coi như

lão không dùng hết sức, nếu không thì dù Thừa Ân có thêm vài mươi năm công lực cũng không kịp thời hóa giải kỳ chiêu tuyệt học vừa rồi.
Quỷ Diện Lang Nha sau khi thất thủ, ngẩn ngơ một lúc thì ngửa cổ cười dài :
- Ha ha... lão phu ngày hôm nay ba lần thất thủ chung quy cũng vì một tay ngươi. Tiểu quỷ! Hôm nay lão phu tha chết cho ngươi, nhưng lần sau gặp lại thì nhất định lấy mạng ngươi.
Lão dừng lại một lúc rồi quắc mắt nhìn Thừa Ân :
- Mau giao Lang Nha bí lục ra đây.
- Tại hạ đã bảo là không có lấy bí kíp của lão.
- Hừ! Lão phu không thể tin ngươi được.
- Tin hay không là tùy ở lão.
Quỷ Diện Lang Nha vì một lời đã hứa nên giờ đây không thể ra tay với Thừa Ân được nữa. Tuy nhiên đối với bí kíp võ công của lão cũng không thể xem thường. Suy đi tính lại một lúc, lão đành hậm hực nói :
- Hôm nay lão phu gởi mạng ngươi lại đó, bí kíp võ công cũng gởi cho ngươi. Lần sau gặp lại, nếu hỏi ra không có thì lão phu sẽ cho ngươi chết cái chết khủng khiếp nhất.
Nói xong, lão quay lại lừ mắt nhìn gã thư sinh và thiếu nữ nọ :
- Các ngươi cũng chớ có tơ tưởng đến Lang Nha bí lục, lão phu có lời cảnh cáo đấy.
Dứt lời, lão hú lên một tiếng, thân hình bốc lên cao ba trượng bay xẹt đi như ánh chớp bạc.
Quỷ Diện Lang Nha bỏ đi rồi, mọi người không ai bảo ai cùng thở phào nhẹ nhõm.
Thế mới biết vừa rồi tính mạng của họ tựa như ngàn cân treo sợi tóc. Họ mà giữ được mạng sống đây cũng có thể gọi là chuyện hãn hữu kỳ tích.
Gã thư sinh lúc nãy mới hướng vào Thừa Ân nói :
- Vừa rồi có ơn cứu mạng, bổn nhân coi như xóa bỏ hiềm khích cũ. Nếu bây giờ ngươi chịu giao Lang Nha bí lục ra, chúng ta đường ai nấy đi.
Thừa Ân nghe thế thì không nhịn được cười khẩy :
- Hừ! Ngươi cũng có lòng muốn đoạt võ công bí kíp ư?
- Ngươi chớ nhiều lời làm gì, cứ giao bí kíp ra là được.
- Ngươi không sợ Quỷ Diện Lang Nha lấy mạng ngươi sao?
Thiếu nữ xinh đẹp thấy hai người căng thẳng thì tiến tới dịu dàng nói :
- Huynh đài chớ hiểu lầm anh em tôi có lòng tham bí kíp, chẳng qua

chúng tôi chỉ vì thực thi mệnh lệnh của thượng cấp.
- Nhị vị làm theo lệnh của ai?
- Việc đó... thứ lỗi, tôi không thể nói được.
Thừa Ân nhếch môi cười nhạt :
- Hừ! Nhị vị không nói tưởng có thể giấu được ta sao?
Chàng hướng ánh mắt vào gã thư sinh gằn giọng :
- Ngươi trả lời thế nào về vụ thảm sát Thanh Long tiêu cục?
Gã thư sinh thoáng giật mình. Hắn tưởng đâu hành động của mình ma không biết, quỷ không hay. Ngờ đâu gã thiếu niên này đã thấu rõ sự việc.
Hắn không đáp ngay mà lửng lờ hỏi lại :
- Ngươi còn biết gì, sao không nói ra đi?
Thừa Ân không biết hay dở nên buột miệng nói luôn :
- Ngươi phải chăng là người của Ám Sát hội?
Gã thư sinh nghe xong thì gương mặt tái xanh, hai mắt lộ sát khí nhìn Thừa Ân không chớp. Thừa Ân có ngờ đâu quy luật của Ám Sát hội là hành động bí mật, nếu để lộ tung tích thì phải tội chết. Thừa Ân đã biết hắn là hội viên của Ám Sát hội thì dĩ nhiên hắn không thể để cho chàng sống nếu hắn không muốn chết.
Vì lẽ đó gã thư sinh liền đưa mắt nhìn cô em gái :
- Biểu muội, gã này không thể sống được rồi.
Thiếu nữ đó từ đầu đến cuối dường như rất có cảm tình với Thừa Ân, nhưng lần này nàng cũng không bênh vực chàng được nữa. Chỉ thấy nàng rút kiếm cùng biểu ca vây Thừa Ân vào giữa.
Tiểu Miêu thấy thế liền thét lên :
- Văn Hạo Nham! Ngươi mà giết chàng thì bổn cô nương sẽ liều mạng với ngươi.
Thì ra gã thư sinh nọ họ Văn tên Hạo Nham. Nhưng Tiểu Miêu có ngờ đâu Thừa Ân đã phạm vào đại kỵ bang quy của họ Văn, nên gã không thể tha chàng được. Mà ngay cả tính mạng của nàng cũng không giữ được, bởi vì Ám Sát hội nghiêm cấm tiết lộ thân phận dù là với vợ con trong nhà.
Văn Hạo Nham phớt lờ Tiểu Miêu, gã còn định bụng sau khi hạ sát Thừa Ân rồi sẽ lấy nốt mạng của nàng. Phút chốc, tính mạng của Thừa Ân lại như chỉ mành treo chuông.
Chỉ thấy Ngọc Tiêu nhoáng lên đập thẳng vào huyệt linh cái của chàng, chiêu thế nhanh như điện xẹt.
Ngay lúc đó bỗng vang lên tiếng niệm Phật hiệu :
- A Di Đà Phật.
Cùng với tiếng người là một vật bay xẹt đến đỡ cây Ngọc Tiêu của

họ Văn, hai vật chạm nhau kêu “coong” một tiếng, họ Văn nghe hổ khẩu mình tê rần, Ngọc Tiêu suýt chút nữa là rời khỏi tay.
Người mới tới là Đoạn Trần sư thái, bà chân không chạm đất, tung cây phất trần ra đỡ Ngọc Tiêu cứu mạng Thừa Ân, tả thủ vươn ra ngắc một cái, kỳ lạ thay cây phất trần vụt bay ngược trở lại nằm gọn trong tay bà ta. Thủ pháp tinh kỳ và công lực cách không đoạt vật của Đoạn Trần sư thái làm cho bốn kẻ hậu sinh phải ngỡ ngàng kính phục.
Lúc này, Đoạn Trần sư thái đã hạ thân đứng giữa cục trường, gương mặt hiền từ bác ái của bà khiến cho người ta thoạt nhìn thấy đã đem lòng cảm mến ngay.
Tiểu Miêu nhìn thấy bà thì nhớ lại việc cũ, động lòng kêu lên :
- Sư thái!
Bà mỉm cười với Tiểu Miêu rồi quay lại đưa mắt nhìn hai anh em họ Văn :
- A Di Đà Phật. Bần ni vừa rồi nhiễu sự mong nhị vị tha thứ.
Họ Văn vốn tính kêu ngạo, nhưng đối với vị ni cô này dường như có chút gì đó kiêng dè, chỉ thấy hắn xanh mặt nói :
- Sư thái, tốt nhất đừng xen vào chuyện này!
- Mô Phật. Bần ni là người xuất gia, lấy chúng sinh độ thế làm gốc. Văn thí chủ tha thứ cho bần ni không thể tuân lệnh được.
Họ Văn mím môi nói :
- Gã này phạm vào đại kỵ của bổn hội, không thể không chết.
- Văn thí chủ trở về phúc đáp mọi chuyện cứ đổ cho bần ni.
Anh em họ Văn mặt mày ngẩn ngơ, tiến thoái lưỡng nan đầy vẻ khổ sở. Xét về bản lĩnh kiêu ngạo cũng như võ công thì gã họ Văn nhất định không phải sợ sư thái là tay đối thủ, chỉ có điều dường như hắn bị trói tay vì một chuyện gì đó.
Đoạn Trần sư thái nghiêm nét mặt nói :
- Nhị vị thí chủ còn không đi đi!
- Sư thái làm khó dễ cho anh em vãn bối quá.
- Văn thí chủ nói sai rồi. Xét về hành vi bá đạo của thí chủ lẽ ra bần ni không thể buông tha, nhưng bần ni vì đức hiếu sinh lần này không truy cứu trách nhiệm. Văn thí chủ nên tự xét mà hối cãi.
Họ Văn trước sau vẫn không dám vô lễ với vị lão ni này. Hắn đưa mắt nhìn Thừa Ân một cái rồi vẫy tay cùng cô em phóng mình đi mất.
Thừa Ân trước đây đã có ý nghi ngờ lai lịch Đoạn Trần sư thái, nay thấy họ Văn là người của Ám Sát hội lại có ý tôn kính bà ta thì càng thêm thắc mắc. Bà rõ ràng là thân hoài tuyệt học, nhưng có điều chàng chưa bao giờ nghe Di nương là Ngọc Nữ Linh Sơn Diệp Tố

Minh nhắc qua lần nào, khiến chàng đối với lai lịch bà ta càng thêm mù mờ khó hiểu.
Suy nghĩ một lúc, Thừa Ân liền bước tới cung kính nói :
- Sư thái hai lần ra tay cứu mạng, đệ tử thật không biết lấy gì đền đáp.
Đoạn Trần sư thái nhìn Thừa Ân không chớp mắt. Lần đầu tiên gặp mặt, bà đã có ý nghi ngờ chàng là người họ Lục, lần này bà lại quan sát chàng quá tỉ mỉ khiến Thừa Ân không khỏi chột dạ, nhất là bây giờ chàng đang ngờ bà có liên hệ với Chính Nghĩa bang hoặc là Ám Sát hội.
Đoạn Trần sư thái đột ngột hỏi :
- Thí chủ vì sao phải đeo thiết thủ?
Thừa Ân đã chuẩn bị tâm lý nên đáp ngay :
- Đệ tử từ nhỏ làm nghề đốn củi trên núi, không may bị cây ngã đè hư mất một tay.
- Thí chủ công lực thâm hậu, có thể cho bần ni biết sư thừa chăng?
- Đệ tử có tập một chút phương pháp hít thở để điều hòa chân khí. Vừa rồi có luyện qua Lang Nha thần công, tuy không nhận Quỷ Diện Lang Nha làm thầy nhưng cũng có thể nói nội công của đệ tử từ đó mà ra.
Thừa Ân nói dối trơn tru khiến Đoạn Trần sư thái vốn là người lịch duyệt cũng không phát hiện ra.
Thừa Ân bị Đoạn Trần sư thái truy cứu một hồi, bây gờ hỏi lại :
- Sư thái vừa rồi chắc đã biết gã họ Văn là môn hạ của Ám Sát hội?
- Bần ni có biết.
- Theo chỗ đệ tử nhìn thấy thì họ Văn có phần vị nể sư thái,không biết vì sao lại có chuyện ấy?
- Điều đó thì bần ni không biết?
- Đệ tử lại hỏi: phải chăng sư thái có liên hệ với Chính Nghĩa bang?
Đoạn Trần sư thái mặt thoáng đổi sắc, ngập ngừng ra vẻ khó nói. Dường như bà có tâm sự, nhưng vốn là người xuất gia nên không nói dối :
- Thí chủ quả nhiên có cặp mắt tinh tường.
Thừa Ân thấy bà công nhận thì mừng rỡ nói :
- Sư thái có quan hệ với Chính Nghĩa bang, không biết có thể giúp đệ tử một chuyện không?
- Thí chủ cứ nói.
- Đệ tử tâm nguyện đầu thân Chính Nghĩa bang, xin sư thái tiến cử cho.
Đoạn Trần sư thái khẽ chau mày nhìn chàng hỏi :

- Thí chủ tại sao lại muốn gia nhập Chính Nghĩa bang?
Thừa Ân đã có chuẩn bị từ trước nên nói ngay :
- Ngày hôm nay võ lâm đại loạn khắp thiên hạ, thiết nghĩ chỉ có Chính Nghĩa bang là đại bang danh môn. Đệ tử thân tại giang hồ, nếu không gia nhập Chính Nghĩa bang còn biết chọn nơi nào tốt hơn nữa.
Đoạn Trần sư thái nghe chàng nói xong thì lim dim đôi mắt như bận suy nghĩ việc gì.
Một lúc sau, bà nói :
- Theo chỗ bần ni thì thí chủ cốt các phi phàm, sau này tiền đồ rạng rỡ, giương danh thiên hạ, không nhất thiết phải gia nhập môn phái nào.
- Đệ tử vẫn muốn vào Chính Nghĩa bang mong góp chút sức lực cho công cuộc giữ gìn chính khí võ lâm.
Đoạn Trần sư thái hai mắt lộ tinh quang nhìn Thừa Ân, nghiêm nghị nói :
- Thí chủ nên biết trên đời này nhiều việc không thể lường trước được. Thiện mà không thiện, ác mà không ác, chân gỉa thực hư khó lòng phân biệt.
Thừa Ân nghe mấy câu đó thì khẽ giật mình hỏi :
- Sư thái nói thế là có ý gì?
- Thí chủ sau này sẽ hiểu.
Đoạn Trần sư thái nói tới đây thì quay sang Tiểu Miêu tỏ ý chấm dứt câu chuyện với Thừa Ân.
Tiểu Miêu nảy giờ trải qua một trận phong ba sống chết, nghĩ lại lời Đoạn Trần sư thái nói lần trước bất giác chạnh lòng hai mắt đỏ hoe.
Đoạn Trần sư thái biết ý nên nhìn nàng bằng ánh mắt từ ái :
- Nữ thí chủ đối với lời đề nghị lần trước của bần ni chẳng hay đã suy nghĩ chưa?
- Sư thái phải chăng vì tiểu nữ mà trở lại đây?
- Bần ni với thí chủ cũng có chút nhân duyên nên không nỡ dứt áo bỏ đi.
Tiểu Miêu thấy đạo cô có lòng, còn Thừa Ân thì trước đó đã nói lời chia tay. Tuy không phải nàng giận hờn gì chàng, bởi chính nàng vừa rồi cũng thấy rõ nàng đi theo chàng chỉ có hại chứ không có lợi, đúng như lời sư thái đã nói.
Hơn nữa, thấy Sư thái đức độ thanh cao, võ công cái thế, được làm đồ đệ người cũng có thể là cái may trong thiên hạ. Nghĩ thế, Tiểu Miêu liền quỳ xuống trước mặt Sư thái làm đại lễ.
- Đồ nhi xin bái kiến sư phụ.

Đoạn Trần sư thái gật đầu tỏ vẻ hài lòng :
- Tốt lắm! Tốt lắm...
Thừa Ân không hiểu sao đột nhiên Tiểu Miêu lại bái sư bất ngờ như thế, chàng vừa ngơ ngác vừa sợ hãi kêu lên :
- Tiểu Miêu nhi! Muội làm gì thế?
Tiểu Miêu hai mắt u ám buồn bã nhìn Thừa Ân.
- Ngưu ca! Tiểu Miêu nhi đã quyết lòng theo sư thái học đạo. Từ nay, đại ca một mình trên giang hồ phải hết sức bảo trọng.
Thừa Ân kinh hãi kêu lên :
- Miêu nhi, sao bỗng dưng nàng lại muốn làm ni cô như thế? Nàng... nàng...
Thừa Ân trong lòng cuống quýt nói không ra lời. Đoạn Trần sư thái hiểu ý liền cười nói :
- Thí chủ yên tâm! Miêu nhi tuy nhận bần ni làm thầy nhưng chỉ là đệ tử tục gia. Một năm sau, nàng ta lại xuất quan gặp lại thí chủ.
Nghe xong, Thừa Ân thở phào trút đi gánh nặng trong lòng. Tiểu Miêu thì hai má nóng bừng, nguýt chàng thật sắc.
Đoạn Trần sư thái vẫy tay nói :
- Đồ nhi! Thầy trò ta đi thôi!
Đoạn Trần sư thái là người xuất gia, nói đi là đi, lập tức nắm tay Tiểu Miêu phóng mình vào màn đêm mất dạng. Rốt cuộc, Thừa Ân và Tiểu Miêu chia tay mà chẳng nói được lời nào.
Còn lại một mình, Thừa Ân cũng vội vàng rời khách điếm. Vừa rồi, đám khách giang hồ làm kinh động một phen nhưng gia chủ vốn đã quen với những chuyện như thế nên chỉ biết cắn răng chịu đựng.

Bách Cầm Sơn Chủ

Hồi 7
Bại Lộ Thân Thế, Tình Cờ Gặp Cố Nhân

Lục Thừa Ân đầu tiên xuất đạo giang hồ, vai mang nặng trọng trách, tuy nhiều phen thất bại nhưng cương quyết không nản chí. Sẵn trong người còn tấm lệnh bài chính Nghĩa bang, chàng dự tính tìm đến Linh Sơn gia nhập bang này, chờ có cơ hội lên điện quang minh tìm lại bí kíp võ công của Lục gia.
Sau những việc đã xảy ra, Thừa Ân có chút nghi ngờ thanh danh của Chính Nghĩa bang, nhưng chàng mặc kệ, miễn sao đạt được mục

đích của mình thì thôi.
Chàng rời thành Yên Lăng men theo đường núi vắng vẻ xuôi về kinh đô. Thừa Ân một mình băng núi vượt ngàn, đói ăn lương khô, khát uống nước suối trong lòng cầu mong sao lộ trình suôn sẻ, nhanh chóng tìm đến Linh Sơn. Tuy nhiên chàng cũng biết Địa Ngục môn vì thèm khát Lang Nha Bí Lục, Quỷ Diện Lang Nha vì hiểu lầm tưởng chàng ăn cắp bí kíp của lão sẽ không tha cho chàng.
Trong vụ này còn có Chính Nghĩa bang và cả hai anh em họ Văn. Chàng tự hỏi lời của Văn Nhược Lan nói là muốn lấy Lang Nha Bí Lục cho thượng cấp, phải chăng thượng cấp ở đây chính là Ám Sát hội chủ ? Nhân vật khủng bố này cho đến nay trên giang hồ vẫn chưa ai biết được chân diện mạo của hắn.
Thừa Ân trong lòng lo lắng, vừa đi vừa suy nghĩ, bỗng chàng nghe tiếng “hừ” nhạt, ngửa đầu nhìn lên thì không khỏi giật mình toát mồ hôi lạnh.
Trước mắt chàng là hai con quỷ hắc bạch. Một tên mặc áo bào đen, gương mặt đen như lọ nồi để lộ đôi mắt trắng dã. Tên kia ngược lại, mặc toàn đồ trắng, da mặt xanh xao nhợt nhạt như người chết. Có một điểm chung là cả hai tên đều để lộ răng nanh trắng nhởn như hai con quỷ sống.
Thưa ân chẳng tin chuyện ma quỷ nên sau lúc đầu giật mình liền lấy lại bình tĩnh hỏi:
- Nhị vị chặn đường tại hạ có việc gì chăng ?
Hắc quỷ cất giọng rờn rợn:
- Ngươi có phải là tên tiểu tử thay mặt Đàm Chấn Hưng đến Chính Nghĩa bang?
Nghe đối phương hỏi như thế, Thừa Ân đã phần nào đoán ra lai lịch của của chúng, chàng biết nguy nan đã đến nhưng vẫn đường hoàng đáp:
- Chính là tại hạ. Nhị vị giữa ban ngày ban mặt giả ma giả quỷ muốn hù doạ người chăng ?
- Câm miệng ! Bọn ta chính là Địa Ngục môn, Câu Hồn sứ giả Hắc Bạch Vô Thường. Ngươi khôn hồn thì giao Lang Nha Bí Lục ra đây.
- Thừa Ân vốn đã chán ghét thủ đoạn độc ác tham lam của giới giang hồ hắc đạo nên lạnh nhạt nói:
- Lang Nha Bí Lục phải chăng là sở hữu của Địa Ngục môn các ngươi ?
- Không phải!…
- Đã không phải của các ngươi sao lại tìm ta mà đòi?
Hắc Vô Thường bị chàng chất vấn hơi ngẩn người ra một chút rồi

bỗng cất tiếng cười ảo não như tiếng ma kêu quỷ khốc. Dứt tràng cười, hắn loé mất nhìn Thừa Ân
- Tiểu quỷ ngu dốt, cứ gì phải là vật của bổn môn mới có quyền đòi ngươi? Nếu khôn hồn giao Lang Nha Bí Lục ra thì bổn sứ sẽ cho ngươi chết được toàn thây.
- Hừ ! Địa Ngục môn các ngươi mở miệng là đòi giết người, hành động độc ác vô thiên, đừng nói Lang Nha Bí Lục không có trong tay ta, dầu có ta cũng không giao.
Bạch quỷ nãy giờ vẫn im lặng, gương mặt lạnh như xác chết của hắn không chút lay động. Lúc nấy hắn mới cất giọng ồm ồm nói:
- Lang Nha Bí Lục nếu không có trong tay ngươi thì hiện giờ ở đâu ?
Thừa Ân suy nghĩ thật nhanh rồi đáp:
- Bí kíp của Quỷ Diện Lang Nha lão đã thu hồi rồi.
- Nói láo !
Tất nhiên là Thừa Ân đã đặt điều. Đối với Quỷ Diện Lang Nha chàng còn căm ghét hơn nữa nên định bụng xúi bẩy cho hai bên đánh nhau một phen, không ngờ mưu kế của chàng bị đối phương lật tẩy.
- Tiểu tử nhà ngươi định lừa quỷ gia sao? Nói cho ngươi hay, Quỷ Diện Lang Nha đang sai môn hạ ngày đêm lùng sục tung tích của ngươi đấy. Nếu ngươi không muốn chết phân thây thì mau giao bí kíp cho bọn ta.
Bấy giờ Thừa Ân mới biết thật sự chàng đã rơi vào vòng tranh chấp của ma đạo. Ngọc Nữ Linh Sơn Diệp Tố Minh trước khi cho chàng xuống núi có lẽ cũng dự đoán được điều này, nghĩa là tính mạng Thừa Ân sớm tối sẽ nguy ngập, nhưng bà ta một là nóng lòng báo thù, hai là đặt lòng tin vào hai chữ duyên phận nên mới để Thừa Ân bôn ba mạo hiểm một phen. Thừa Ân đến nước này cũng đành liều đáp:
- Bí kíp không có trong tay ta.
- Hừ ! Ngươi muốn chết rồi.
Nhị quỷ đã hết kiên nhẫn, đưa mắt nhìn nhau rồi đồng loạt nhảy xổ vào Thừa Ân, thân thủ vô cùng mau lẹ.
Thừa Ân trước đây đã từng đối phó với Địa Ngục Ác quỷ hai tên, nhưng bọn chúng chỉ là cao thủ hạng tư trong Địa Ngục môn, so với Hắc Bạch Vô Thường còn kém xa lắm.
Thừa Ân bị hai cánh tay một trắng một đen chụp vào người, bàn tay chưa tới đã cảm thấy cơ thể rát buốt, huyệt đạo tê chồn. Chàng vội vàng vận cương khí hộ thân “Quy Nguyện Thần Công” bảo vệ các kinh mạch, đồng thời nhảy lùi ra sau ba bước, tuy nhiên vẫn bị nhị quỷ chụp trúng.

Hắc Bạch Vô Thường ra tay mau lẹ phi thường, cái chụp vừa rồi không hề có ý nương nhẹ, tuy nhiên khi chạm vào người đối phương, chúng tưởng đâu đụng phải thép nguội, bàn tay tê buốt đến tận bả vai. Kết quả chỉ xé được một vạt áo của đối phương.
Chúng có biết đâu "Quy Nguyên Thần Công là võ lâm chi bảo, oai lực không hề thua kém công phu kim cương bất hoại của nhà Phật. Đó là Thừa Ân mới luyện phần khẩu quyết nhập môn, nếu chàng tìm được bí kíp, luyện được phần tinh hoa của môn nội công tâm pháp này thì nội ngoại bất xâm, thiên hạ vô địch.
Nói về nhị quỷ, sau chiêu đầu thất bại thì ngạc nhiên vô cùng. Tuy nhiên, bản lĩnh của chúng có thừa, tâm địa lại độc ác chẳng kém gì ác quỷ thật, chỉ cất tiếng cười nham hiểm rồi song chưởng cùng lúc vung lên đẩy về phía Thừa Ân.
Thừa Ân sau khi thoát hiểm chưa kịp định thần đã cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương xông đến thâm nhập vào cơ thể.
Trong bóng chưởng mập mờ, chàng cơ hồ cảm thấy hai cánh tay xương xẩu đang phóng về phía mình, đó chính là tuyệt chiêu Diêm Vương Đoạt Hồn chưởng của Địa Ngục môn.
Thừa Ân hoảng kinh không kịp tránh né vội vung tay đánh bừa ra, "Quy Nguyên Thần Công" chạm với Diêm Vương Đoạt Hồn chưởng nổ "ầm... ầm..." hai tiếng làm đất đá bay lên mù mịt.
Diêm Vương Đoạt Hồn chưởng không chỉ có uy lực kinh người mà còn biến ảo khôn lường. Vừa rồi, sở dĩ Thừa Ân đánh trúng chưởng của đối phương là vì chàng chậm chạp không võ công chiêu thế gì, đến lúc chưởng của nhị quỷ sắp đánh vào mình mới vung tay đánh bừa ra khiến nhị quỷ không kịp trở tay biến thế. Sau một chưởng vừa rồi, Thừa Ân bị bắn lùi ra năm, sáu thước cảm thấy có một luồng hàn khí lạnh buốt xâm nhập vào cơ thể làm chàng run lẩy bẩy đứng không vững.
Bên này, Hắc Bạch Vô Thường cũng hơi chấn động, chúng không thể không thán phục nội lực của chàng thiếu niên trẻ tuổi.
Hắc Bạch Vô Thường chính là hai con quỷ câu hồn của Diêm Vương địa phủ nên ác độc, lạnh lùng vào bậc nhất thiên hạ. Chúng đã ra tay thì không chừa mạng ai bao giờ. Thừa Ân chưa kịp định thần thì đã thấy Diêm Vương Đoạt Hồn chưởng ào ạt xô tới chỉ còn biết cố sức vận "Quy Nguyên Thần Công" hộ thể, nhắm mắt chịu đựng.
Bình…Bình…
Thừa Ân cùng lúc nhận hai chưởng, thân hình bị bắn vèo đi bảy, tám thước, máu từ miệng chàng vọt ra như vòi nước. Chàng dù có "Quy Nguyên Thần Công" hộ thể, nhưng vì tu luyện còn kém nên sao chịu

nổi Diêm Vương Đoạt Hồn chưởng của cao thủ Địa Ngục môn!
Thừa Ân nằm dài dưới đất không làm sao đứng dậy nổi. Luồng khí âm hàn của Diêm Vương chưởng xâm nhập vào cơ thể tưởng chừng như bảng giá làm đông đặc khí huyết, nếu không nhờ chàng đã từng luyện "Quy Nguyên Thần Công", một môn nội công chính tông thượng thừa thì đã bị đặc máu mà chết.
Chàng nằm dưới đất hai mắt lờ mờ nhìn nhị quỷ tiến sát tới bên mình mà không làm gì được.
Gương mặt Hắo quỷ cúi xuống nhe chiếc răng nanh nhọn hoắt đe doạ:
- Mau giao Lang Nha Bí Lục ra !
Bạch quỷ đứng gần đó nhắc:
- Cứ lục trong người nó mà lấy, việc gì phải hỏi.
- Hì hì... Bạch quỷ ngươi nói đúng. Hắc Vô Thường dứt lời, liền vươn cánh tay dài khẳng khiu ra, thình lình bỗng có tiếng thét:
- Muốn chết !
Thừa Ân trong lúc mơ màng nhưng cũng kịp nhìn thấy một bóng áo xanh vật vờ xuất hiện vung chưởng đập vào Hắc Vô Thường. Hắc quỷ rút vội tay về, lật chưởng chống đỡ. Sau một tiếng nổ lớn, thân hình hắn dội ngược về phía sau bảy, tám bước, rõ ràng công lực thua sút đối phương một bậc.
Người mặc áo xanh chân không chấm đất nhanh nhẹn sớt lấy thân hình Thừa Ân như diều hâu đớp mồi, nhún mình một cái đã bay xẹt vào rừng. Thừa Ân lờ mờ nhìn thấy một gương mặt chằng chịt những vết sẹo trông rất gớm ghiếc, rồi đó chàng ngất đi không còn biết gì nữa.

O0o

Không biết thời gian bao lâu, Thừa Ân dần dần tỉnh lại, nhận ra mình nằm trên chiếc chõng tre trong một túp lều tiều phu giữa rừng rậm hoang vắng.
Chàng trở mình ngồi dậy thì cảm thấy xương cốt đau nhức, một luồng lãnh khí chạy suốt sống lưng khiến chàng bủn rủn tay chân không ngóc đầu dậy nổi nữa.
Chợt có một giọng nói vang lên:
- Tiểu huynh đệ vừa rồi trúng Diêm Vương chưởng của Địa Ngục môn đã bị lãnh khí công tâm. Tuy ta đã giúp ngươi trục bớt hàn khí ra khỏi cơ thể, nhưng bản thân ngươi cũng phải vận động điều hoà chân khí vài canh giờ mới mong khỏi hẳn.

Thừa Ân đưa mắt nhìn thấy người đó mặc áo bào xanh đứng ngoài cửa quay lưng về phía chàng. Bấy giờ Thừa Ân thần trí đã tỉnh táo, nhớ lại mọi việc nên nói:
- Tiền bối vừa rồi ra tay cứu mạng, vãn bối muôn vàn cảm kích, tha thứ cho vãn bối không thể hành đại lễ được.
- Không cần !
Người mặc áo bào xanh vẫn quay lưng về phía Thừa Ân, dường như hắn không muốn chàng nhìn thấy mặt hắn!
- Ta có vài việc muốn hỏi ngươi!
Thừa Ân vì mang ơn cứu mạng nên một mực lễ phép nói:
- Xin tiền bối cứ hỏi.
- Ngươi phải chăng là họ Lục?
Đối với việc người giang hồ suy đoán lai lịch của mình, Thừa Ân đã không còn bất ngờ nữa, nhưng lần này có khác hơn là bởi vì giọng nói của người mặc thanh bào run run đầy vẻ kích động.
Thừa Ân nằm trên giường nhìn ra thì thấy đôi vai người đó cũng run rẩy giống như giọng nói thì biết rằng người này có mối quan hệ rất lớn với người cha quá cố của mình, tuy nhiên quan hệ thế nào, là địch hay bạn vẫn còn chưa biết được.
Nghĩ thế, Thừa Ân vẫn đáp như mọi khi:
- Vãn bối tên Tiểu Ngưu, không phải họ Lục.
- Ngươi giải thích thế nào về vật này ?
Thừa Ân giật mình khi thấy bàn tay thiết thủ của mình đang nằm trong tay của đối phương...Thì ra trong lúc chàng hôn mê bất tỉnh người đó đã tháo thiết thủ và nhìn thấy ngón tay trỏ sáu ngón kỳ dị của chàng. Tuy nhiên Thừa Ân vẫn điềm tĩnh đáp:
- Tiền bối phải chăng muốn hỏi bàn tay sáu ngón của vãn bối ?
- Đúng thế !
- Đó là dị tật bẩm sinh.
- Ta lại hỏi ngươi, cha me ngươi hiện giờ ở đâu?
- Song thân đã sớm qua đời.
- Ngươi còn người thân nào không ?
- Tại hạ từ nhỏ đã mồ côi, không có thân nhân họ hàng.
- Không đúng !
Giọng người áo xanh cực kỳ kích động - Ngươi có phải có một người dì ngoại hiệu là Ngọc Nữ Linh Sơn Diệp Tố Minh. Ngươi chính là họ Lục, tên Lục Thừa Ân.
Người áo xanh nói vanh vách thân thế của chàng khiến cho Thừa Ân dù có điềm tĩnh đến đâu cũng không tránh khỏi xúc động. Tuy nhiên trong lúc bạn thù chưa phân biệt chàng cũng không để lộ thân thế.

Cũng may người mặc thanh bào kia vì đứng quay lưng lại nên không nhìn thấy sắc mặt thay đổi của Thừa Ân, nếu không chàng đã sớm lộ tẩy.
Thừa Ân cố giữ giọng bình tĩnh nói:
- Tiền bối chắc đã nhầm vãn bối với ai rồi.
- Không,…không thể như thế! Gương mặt của ngươi, bàn tay sáu ngón độc nhất vô nhị ấy ta không thể nhầm được.
- Trên thế gian này người giống người là chuyện thường tình…
Người áo xanh định nói gì nữa thì bỗng xa xa vang lên tiếng nổ lụp bụp rồi từ dưới đất bay xẹt một làn khói xanh cao mấy mươi trượng mới vụt tắt.
Người áo xanh nhìn thấy ám hiệu đó thì tâm thần bất ổn run giọng nói:
- Tiểu huynh đệ ! Bất kể lai lịch thế nào, ta khuyên ngươi sắp tới phải thận trọng, nhất là không được để người khác nhìn thấy bàn tay sáu ngón của ngươi.
Dứt lời, người đó ném ngược thiết thủ trả cho Thừa Ân. Tuy là đứng quay lưng về phía chàng nhưng cái ném đó cực kỳ chính xác thiết thủ vừa vặn rớt ngay tầm tay của Thừa Ân.
Người đó gấp rút hỏi tiếp:
- Lang Nha Bí Lục vốn đã rơi vào tay ngươi, tại sao ta không tìm thấy?
- Tiền bối phải chăng cũng muốn đoạt bảo vật?
- Ta đang phụng mệnh hành sự.
- Tiền bối phụng mệnh ai ?
- Điều đó ngươi không cần biết, ta hỏi ngươi Lang Nha Bí Lục hiện giờ ở đâu ?
Thừa Ân đối với những người có lòng tranh đoạt bí kíp rất chán ghét, nhưng với người mặc thanh bào này thì có khác hơn. Hắn dù sao cũng từng ra tay cứu mạng chàng. Hơn nữa, dường như hắn có liên quan đến lai lịch thân thế của chàng. Tuy chưa phân biệt bạn hay thù nhưng Thừa Ân vẫn có chút ít tình cảm với hắn.
Suy nghĩ một lúc, chàng đáp:
- Lang Nha Bí Lục đã không còn ở trong tay vãn bối
- Bất kể thế nào, ta khuyên ngươi tốt nhất hãy giao của nợ đó ra, nếu cãi lời sẽ mang hoạ sát thân.
Hắn vừa dứt lời thì lại có tín hiệu khói xanh. Người đó vội vàng nói:
- Ta còn nhiều chuyện muốn nói với ngươi, nhưng hiện giờ có việc gấp phải đi. Tiểu huynh đệ, hẹn gặp ngươi bà ngày sau, vào lúc nửa đêm tại Thập Lý đình cách đây ba mươi dặm về phía Nnam. Người

nhất định phải có mặt.
Lời chưa dứt bóng người thấp thoáng lao đi, phút chốc đã mất dạng.
Thừa Ân lần này thoát khỏi tay Địa Ngục môn hạ, Hắc Bạnh Vô Thường nhị quỷ là nhờ ơn của người mặc thanh bào. Người đó tại sao lại biết quá rõ về thân thế của chàng, thậm chí biết rõ việc chàng được Linh Sơn Ngọc Nữ Diệp Tố Minh cứu sống? Chuyện này ngoài hai dì cháu chàng chỉ có một người nữa biết được, theo như lời Diệp Tố Minh nói, chính là người mẹ quá cố của chàng.
Rốt cuộc...người mặc Thanh bào này là ai? Tại sao hắn giấu mặt, không cho chàng nhìn thấy? Thừa Ân tiếc là hắn ra đi quá sớm nên chàng không kịp hỏi chút gì về lai lịch của hắn.
Tuy nhiên có một điều an ủi là người này dường như đối vội chàng có vẻ thân hơn là thù. Nghĩ tới đó, Thừa Ân lấy thiết thủ đeo vào, sau đó chàng gượng đau ngồi dậy vận công trị thương.

O0o

Cái hẹn ba ngày với Thanh bào quái khách nọ, Thừa Ân rẽ về hướng Nam. Tuy nhiên, thời gian không gấp rút nên chàng cứ thủng thẳng mà đi.
Đến ngày thứ hai, trong lúc Thừa Ân thả bước thong dong trong rừng bỗng giật mình vì nghe tiếng xa xa có tiếng sói tru. Hiện tại chàng đối vội tiếng chó sói có phần kiêng kỵ nên vội dừng chán nghe ngóng xem đó là tiếng sói thật hay là Đại ma đầu Quỷ Diện Lang Nha lại xuất hiện.
Lúc này nội công của Thừa Ân rất khá nên tai mắt cũng khá linh mẫn. Chàng phát hiện từ xa có tiếng chân người đi lại liền chui ngay vào một bụi rậm ẩn núp. Không bao lâu sau quả nhiên có người đi tới. Bọn chúng có hai tên mặc áo lông sói trắng, đích thị là bọn Lang nô, thủ hạ của Quỷ Diện Lang Nha. Chúng vừa đi vừa trò chuyện, Thừa Ân nín thở lắng nghe:
- Lang chủ nóng lòng thu hồi bí kíp làm bọn ta vất vả quá.
Tên kia nói:
- Thằng quỷ con đó không biết chui trốn ở xó nào mà anh em mình lùng sục mãi chẳng ra.
Thì ra bọn chúng được lệnh Quỷ Diện Lang Nha đang ra sức tìm Thừa Ân, chúng có biết đâu chúng vừa đi qua cạnh chàng trong gang tấc.
Đợi cho hai tên đi khỏi Thừa Ân liền chui ra khỏi bụi rậm. Chàng biết chỗ này đang nằm trong tầm lục soát của đám thủ hạ Lang nô nên

không dám chần chừ ở lâu. Chàng không sợ đám Lang nô này, nhưng lỡ Quỷ Diện Lang Nha cũng xuất hiện thì cho dù có mọc cánh chàng cũng khó mà thoát thân.
Nghĩ thế, Thừa Ân vội vàng tìm đường ra khỏi khu rừng. Nhưng rừng rậm mênh mông, đi mãi mà không có lối ra. Giữa lúc đó lại có tiếng sói tru rất gần, may mắn sao Thừa Ân nhìn thấy một toà miếu hoang liền đi luôn vào.
Ngôi miếu lâu ngày không có người chăm sóc nên hoang tàn, đổ nát trông rất thê thám. Giữa lúc đó, Thừa Ân lại nghe tiếng bước chân đạp trên lá khô. Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy trong miếu chỉ có gầm thờ Thành Hoàng là khả dĩ có thể ẩn náu được nên không suy nghĩ gì nữa liền chui vào ngay.
Dưới gầm thờ ánh sáng mờ mờ, mùi ẩm mốc cùng với tơ nhện, bụi bặm vô cùng khó chịu.
Tiếng chân người đến gần, dừng lại một chút rồi đi luôn vào miếu.
Thừa Ân lắng nghe tiếng bước chân thì biết là có hai người, tưởng đâu lại là hai tên Lang nô vừa nãy, nhưng không ngờ lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc, giọng nói của một cô gái:
- Biểu huynh xem có đúng ngôi miếu này là chỗ hẹn không?
- Biểu muội làm sao vậy ? Vừa nãy muội không nhìn thấy ký hiệu ngoài cửa miếu sao?
Thừa Ân nghe giọng nói thì đúng là anh em họ Văn, nhưng khi chàng ghé mắt nhìn lại thấy hai người đó dung mạo hoàn toàn khác. Họ đã hoá thân thành đôi trung niên lão phụ, nhưng ngọc tiêu và ngọc kiếm thì không lẫn vào đâu được. Thừa Ân đoán ước đôi hung thần này đã hoá trang.
Hai người đứng trong miếu tiếp tục trò chuyện, không ngờ có người nghe lén, người đó lại không phải ai lạ mà chính là Lục Thừa Ân.
Văn Hào Nham nói:
- Mấy ngày nay huynh thấy biểu muội không vui, dường như có tâm sự gì đó.
Thừa Ân nghe tiếng Văn cô nương thở dài :
- Muội đối với hành động lần này có chút bất mãn!
- Muội muốn chết hay sao mà nới thế?
- Biểu huynh! Hơn một trăm mạng người ở Thanh Long tiêu cục tuy muội chẳng giết mạng nào, biểu huynh thay muội làm hết nhưng dù sao muội cũng có phần, trong lòng cứ thắc thỏm không sao ngủ được.
- Biểu muội từ lúc nào tính tình đã trở nên yếu đuối như thế. Chúng ta thân là sát thủ, điều đại kỵ chính là sự mềm yếu.

- Muội thật không muốn làm sát thủ nữa!
- Nói bậy ? Chúng ta từ nhỏ được ân sư nuôi dạy nên người, công sâu như biển, cao như trời, nay có bồi đắp một chút cho người cũng chưa gọi là đủ.
- Nhưng biểu huynh nghĩ xem vì sao ân sư lại chọn cái nghề giết người tàn nhẫn vậy chứ?
- Việc đó là của ân sư, chúng ta không được phép hỏi tới.
Thiếu nữ thở dài, im lặng một lúc lại lên tiếng:
- Theo biểu huynh vì sao ân sư lại căn dặn chúng ta không được đối phó với Đoạn Trần sư thái.
Thừa Ân nghe tới đây thì rất hứng thú muốn biết câu trả lời của họ Văn, không ngờ hắn chi lạnh lùng nói:
- Biểu muội lại phạm giới luật của bổn hội rồi.
Tới đây thì hai người im lặng không nói nữa. Vì ngôi miếu nhỏ bé, khoảng cách rất gần nên Thừa Ân không dám thở mạnh sợ bị người phát giác.
Chẳng bao lâu sau, chàng nghe có tiếng động nhẹ, tiếp sau đó anh em họ Văn đồng thanh nói:
- Đệ tử kính bái ân sư ?
Thừa Ân chỉ nghe tiếng "hừ" nhạt, tò mò ghé mặt nhìn ra thì thấy người mới tới thân hình cao lớn dị thường, mặc trường bào màu đen, đeo chiếc mặt nạ đồng mỏng, dính sát trên da mặt. Chàng biết nhân vật này cực kỳ lợi hại nên càng thận trọng không dám thở mạnh.
Văn Hạo Nham lên tiếng:
- Ân sư hẹn chúng đệ tử tới đây không biết có gì sai khiến?
Người mang mặt nạ đồng, theo Thừa Ân đoán chắc là Ám Sát hội chủ, hắn cất giọng ồm ồm khó nghe:
- Vừa rồi hai người để lộ thân thế sát thủ thì đáng tội gì ?
Văn Hạo Nham run giọng đáp:
- Đệ tử tội thật đáng chết !
- Bổn hội chủ niệm tình các ngươi gặp phải đại kình địch là Quỷ Diện Lang Nha, lại thêm Đoạn Trần sư thái nên dung thứ một phen.
Hai anh em họ Văn đồng loạt nói:
- Chúng đệ tử tạ ơn ân sư.
Ám Sá hội chủ im lặng một chút rồi nói:
- Tứ Sát, Ngũ Sát nghe lệnh !
- Xin ân sư dạy bảo.
Thừa Ân nghe tới đó thì biết anh em họ Văn chính là Tứ Sát và Ngũ Sát. Thì ra trong Ám Sát hội không sử dụng tên mà dùng số, lại luôn

luôn đeo mặt nạ, dù là người trong hội cũng không biết mặt thật của nhau. Chỉ duy nhất có anh em họ Văn này là huynh muội đồng hành nên được dùng mặt thật
Ám Sát hội không chỉ là tổ chức khủng bố bậc nhất thiên hạ, mà còn có quy luật khắt khe, hành sự kín đáo vô cùng.
Bên ngoài, Ám Sát hội chủ giao lệnh cho môn hạ:
- Hai người phải gấp rút tìm ra tên tiểu tử rồi giết chết không tha, đem Lang Nha Bí Lục về cho bổn nhân.
- Đệ tử xin lĩnh mệnh.
Thừa Ân núp dưới bệ thờ trong lòng cười thầm đối phương. Nhưng chàng chưa đắc ý được bao lâu thì đã nghe tiếng cười nhạt của Ám Sát hội chủ:
- Con chuột nạo núp dưới bệ thờ sao còn không chui ra đây?
Thừa Ân nghe mấy lời đó thì rụng rời tay chân, mồ hôi toát ra đầy mình. Thật ghê gớm thay cho công lực cái thế của Ám Sát hội chủ. Đến nước này thì Thừa Ân không thể không hiện thân. Chàng tự cho số mình xui xẻo tránh ma lại gặp quỷ. Chàng vừa ló mặt ra khỏi bệ thờ thì anh em họ Văn đồng loạt kêu lên:
- Ồ!…
Văn Hạo Nham cất giọng khoái trá:
- Hoá ra lại là ngươi. Thiên đường có lối ngươi không đi lại chui vào địa ngục.
Vân cô nương thẫn thờ nhìn chàng một lúc không nói được một lời nào.Văn Hạo Nham quay lại báo với Ám Sát hội chủ:
- Thưa ân sư, đây chính là tên tiểu tử giữ Lang Nha Bí Lục.
Ám Sát hội chủ không nói một lời nào, đôi mắt đằng sau chiếc mặt nạ đồng của hắn lom lom nhìn chàng không chớp. Chợt hắn quát lên:
- Tiểu tử ! Lục Thừa Phong là gì của ngươi?
Đối với câu hỏi này Thừa Ân đã quá nhàm. Bấy giờ đứng trước cái chết đã cầm chắc trên trên tay, Thừa Ân cũng không lấy làm sợ hãi. Chàng nghiêm giọng hỏi lại:
- Ngươi phải chăng là Ám Sát hội chủ ?
- Ngươi chưa trả lời lão phu.
Thừa Ân không chút run sợ quát trả:
- Ta hỏi ngươi vì sao thảm sát toàn gia Thanh Long tiêu cục.
Ám Sát hội chủ tức giận run rẩy cả thân hình, đôi mắt lão nhìn xuống bàn tay thiết thủ của Thừa Ân, đột nhiên ánh mắt loé lên một tia sáng rợn người.
Không thấy Ám Sát hội chủ cử động nhưng thân hình hắn bay xẹt tới chỗ Thừa Ân nhanh tựa sao băng. Lục Thừa Ân không kịp phản ứng

đã bị đối phương chộp lấy mạch môn, cùng lúc bàn tay thiết thủ của chàng đã nằm gọn trong tay hội chủ.
Gã trố mắt nhìn bàn tay sáu ngón của chàng một lúc. Chợt ngửa cổ cất tiếng cười như điên như dại. Tràng cười của Ám Sát hội chủ mang theo công lực cái thế làm cho toà miếu hoang cũ nát chuyển động cơ hồ muốn đổ sụp xuống, tiếng cười truyền đi làm kinh động cả muôn thú trong rừng.
- Không ngờ... thật không ngờ... Ha ha…
Thừa Ân mạch môn bị siết chặt đau đớn vô cùng nhưng chỉ biết lấy oán hận nhìn Ám Sát hội chủ mà không làm gì được hắn.
Dứt tràng cười, Ám Sát hội chủ đôi mắt đầy sát khí nhìn Thừa Ân:
- Tiểu tử ơi tiểu tử! Ngày hôm nay không ngờ ngươi tự sa vào tay lão phu, thật không uổng phí mười mấy năm tìm kiếm cực khổ.
Lão lại cười một chặp nữa đầy vẻ khoái trá rồi lại nói :
- Lục Thừa Phong ơi Lục Thừa Phong ! Ngày hôm nay họ Lục ngươi tận tuyệt rồi.
Thừa Ân nghe tới đây thì máu nóng dồn lên mặt, biết rằng Ám Sát hội chủ chính là kẻ đại thù bất cộng đái thiên của nhà họ Lục. Đến nước này thì Thừa Ân cũng không còn kiêng dè sợ sệt gì nữa mà không lộ thân thế. Chàng trừng mắt nhìn đối phương:
- Lão ma đầu ! Phải chăng năm xưa chính ngươi là hung thủ tàn sát Lục gia ?
- Lão phu ư ? Ha ha... Ngươi làm sao mà hiểu hết chuyện xưa?
Câu nói không thừa nhận cũng không phủ nhận của Ám Sát hội chủ làm Thừa Ân vô cùng bối rối.
- Ngươi nói thế nghĩa là sao?
- Lão phu hỏi ngươi có công nhận mình là họ Lục chăng?
Thừa Ân biết ngay ngày hôm nay có chối cũng không xong, vì dòng máu kiêu hãnh của Lục gia chàng ngẩng cao đầu đáp:
- Thiếu gia chính là Lục Thừa Ân.
- Linh Sơn Ngọc Nữ Diệp Tố Minh hiện giờ ở đâu ?
- Hừ ! Sao ta phải nói cho ngươi biết ?
- Ha ha... Ngươi không nói cũng không sao. Diệp Tố Minh sống chết; lão phu mặc xác, chỉ cần giết được ngươi thì lão phu yên lòng rồi.
Ám Sát hội chủ đơn chưởng cất lên bổ vào đầu Thừa Ân.
Lục Thừa Ân từ khi xuất đạo giang hồ đã bao phen đứng trước cái chết, nhưng chưa lần nào chàng cảm thấy lòng dạ đau đớn như lúc này. Linh Sơn Ngọc Nữ Diệp Tố Minh mười mấy năm tâm huyết nuôi nấng chàng nên người chờ ngày trả đại thù, nhưng bà có biết đâu đứa cháu hy vọng của bà ngày hôm nay lại mất mạng trong tay của

chính kẻ thù xưa.
Lục Thừa Ân hai dòng nước mắt chảy dài trên má.
Vừa lúc đó bỗng ngoài cửa vang lên tiếng cười khẩy:
- Lão phu tới rồi đây
Bóng người vật vờ xuất hiện. Ám Sát hội chủ dừng tay quắc mắt nhìn nhân vật mới xuất hiện, bất giác lão cũng phải run giọng:
- Hoá ra là ngươi.
Người mới tới không phái ai khác mà là chính đại ma đầu Quỷ Diện Lang Nha.
Anh em họ Văn nhìn thấy lão thì mặt mày thất sắc, Thừa Ân thầm kêu khổ thêm nữa.
Ngoài cửa, hai tên thủ hạ Lang nô của lão cũng chầm chậm bước vào nhìn anh em bọ Văn.
Ám Sát hội chủ cất giọng lạnh lùng hỏi:
- Các hạ đến đây có việc gì ?
- Hì hì... lão phu tất nhiên là có chuyện mới tìm tới.
Quỷ Diện Lang Nha chấp tay sau lưng thần thái cực kỳ ung dung. Trên thế gian này người đứng trước mặt Ám Sát hội chủ mà giữ được thái độ ngạo thị như thế những tưởng cũng chỉ có Quỷ Diện Lang Nha mà thôi. Đến Ám Sát hội chủ cũng kiêng nể lão đôi phần:
- Các hạ có việc gì nói mau đi.
- Được được lão phu có vài việc. Thứ nhất ngươi không được giết tên tiểu tử này.
- Vì sao ?
- Lão phu ý muốn như thế, ngươi không cần biết lý do. Thứ hai: lão phu nghe nói ngươi sai môn hạ tìm Lang Nha Bí Lục, ngươi không sợ lão phu lấy mạng ngươi sao?
Ám Sát hội chủ bị người ta không coi ra gì thì tức giận run cả người. Đột nhiên, lão ngửa cổ cất tiếng cười cuồng ngạo rồi quắc mắt nhìn Quỷ Diện Lang Nha, gằn từng tiếng một:
- Lão sói già ! Ngươi quá ngạo mạn rồi.
- Ha ha... Lão phu không kiêu ngạo thì để cho ngươi chắc !
Dừng lại một chút, lão gằn giọng:
- Việc thứ ba: lão phu muốn lột mặt nạ ngươi.
- Hay lắm ! - Ám Sát hội chủ đã hết sức chịu nổi - Nếu lão sói già ngươi làm được thì bổn hội chủ từ nay quy ẩn giang hồ, giải tán Ám Sát hội.
- Cũng nên như thế. Lão phu nghe giang hồ đồn đại Ám Sát hội chủ hành tung bí ẩn không ai được nhìn thấy mặt thật. Hôm nay lão phú nhất quyết phải lột mặt nạ ngươi.

Quỷ Diện Lang Nha cậy tài làm phách khiến cho Ám Sát hội chủ không sao nhẫn nhịn được nữa. Lão đẩy Thừa Ân sang một bên, cất từng bước chầm chậm đi về phía đối phương.
Văn Hạo Nham thấy thế liền nhảy ra:
- Ân sư để cho dê tử.
- Lui ra!
Ám Sát hội chủ khẽ vung tay đẩy họ Văn trở về chỗ cũ. Văn Hạo Nham đứng im không nói năng gì nữa. Thật tình, hắn sợ Quỷ Diện Lang Nha còn hơn sợ thần chết, vừa rồi chỉ vì nghĩa sư đồ mà phải liều mạng bước ra.
Trong toà miếu hoang vắng, hai tay đại cao thủ gườm nhau tạo nên một bầu không khí ngột ngạt khó thở vô cùng. Bên ngoài có năm kẻ hậu sinh gồm có anh em họ Văn, hai tên thủ hạ Lang nô và Lục Thừa Ân dạt ra xa trố mắt nhìn vào cục trường.
Ám Sát hội chủ tuy có danh nhưng từ xưa tới giờ chưa ai được mục kích lão ra tay bao giờ, hôm nay cũng có thể gọi là cơ hội ngàn năm có một.
Chỉ nghe Ám Sát hội chủ "hự" lên một tiếng, song chưởng đẩy ra không một tiếng động.
Quỷ Diện Lang Nha nhìn thấy thế chưởng đó thì biến sắc kêu khẽ:
- Khá lắm !
Đôi tay lão vung lên, tà áo phất phơ liên tục vẩy về phía đối phương.
Bùng…Bùng…Bùng…
Trong nháy mắt, song phương đã trao đổi sáu chưởng. Ám Sát hội chủ ra tay trầm lặng, chưởng lực âm nhu tưởng như nhẹ nhàng nhưng kỳ thực có sức mạnh vô biên, uy lực dời non lấp biển.
Sau mấy chưởng đó, Quỷ Diện Lang Nha thần sắc thay đổi không còn ngạo thị nữa.
- Khá lám:.. khá lắm! Lão phu có lời khen ngươi đó.
Ám Sát hội chủ cười khẩy:
- Hoá ra Quỷ Diện Lang Nha cũng chỉ có thế mà thôi. Bổn hội chủ truyền lệnh từ nay không cần tìm Lang Nha Bí Lục nữa.
Quỷ Diện Lang Nha bị người ta coi thường võ công bí kíp thượng thặng của lão thì tức giận đến nỗi lông tóc dựng đứng lên, con mắt. lang sói bắn ra tia sát khí lạnh lẽo:
- Được lắm ! Đã thế, lão phu cho ngươi nêm mùi Lang Nha Thực Cốt Trảo.
Vừa dứt lời, đói tay lão vươn lên bàn tay cong cong lộ ra những mộng vuốt nhọn hoắt. Thừa Ân nhìn thấy tư thế đó thì biết Quỷ Diện Lang Nha đang giở thần công cái thế của lão ra đối phó với Ám Sát

hội chủ.
- Chết !
Cùng với tiếng thét, thân hình của Quỷ Diện Lang Nha bay xẹt tới nhanh như tia chớp. Khắp nơi trong miếu hoang đâu đâu cũng nhìn thấy bóng quỷ trảo tựa như có hàng trăm cánh tay của Quỷ Diện Lang Nha bổ tới, vừa móc mất, moi tim vừa lột đa xẻ thịt, toàn là những chiêu thế độc ác bậc nhất thiên hạ.
Lục Thửa Ân tuy có đọc qua Lang Nha Bí Lục và luyện được mười mấy chiêu đầu nhưng đó chỉ là những chiêu thế nhập môn đơn giản, ngày hôm nay thấy tận mắt Quỷ Diện Lang Nha thi triển Lang Nha Thực Cốt Trảo, trong nháy mắt đã đánh mấy mươi chiêu trảo phong rít gió vù vù như mưa sa bão táp, khiến chàng đứng bên ngoài cũng phải đồ mồ hôi lạnh.
Ám Sát hội chủ thân hình thoắt ẩn thoắt hiện, vừa né tránh vừa phòng thủ không lộ chút sơ hở, quả thật lão cũng đã đạt đến trình độ thần công cái thế.
Hai tay cao thủ ra tay nhanh như điện chớp, thoáng chốc đã trao đổi mười mấy chiêu, mỗi người dạt về một góc đứng yên bất động. Nhìn lại thìn thấy Ám Sát hội chủ tà áo bị thủng vài chỗ, rõ ràng đã trúng quỷ trảo nhưng không phạm đến da thịt.
Bên này, Quỷ Diện Lang, Nha thần sắc thay đổi lúc xanh lúc đỏ, con mắt trợn ngược ra chiều kinh ngạc khôn xiết.
Lão đứng ngẩn ngơ một lúc thì ngửa cổ cười dài:
- Ha ha…lão phu thật không ngờ…không ngờ Ám Sát hội chủ ngươi đỡ được Lang Nha Thực Cốt trảo của lão phu kể ra cũng là tay hữu hạng rồi! Lão phu ngày hôm nay tha chết cho ngươi.
Quỷ Diện Lang Nha vừa rồi đã dùng tám thành công lực thi triển Lang Nha Thực Cốt Trảo cố ý gỡ mặt nạ của Ám Sát hội chủ nhưng không thành công khiến cho lão trong lòng không thể không bội phục. Theo quy luật thì lão không ra tay nữa.
Thừa Ân trước nay vẫn ngạc nhiên vì Quỷ Diện Lang Nha tâm tính độc ác, Lang Nha Thần Công lại đầy dã tính, một khi sử dung thì lập tức tâm ma nổi dậy, giết người, hãm hiếp chuyện gì cũng muốn làm, nhưng lão quỷ này lại có quy luật hễ ai đỡ được Lang Nha Thực Cốt Trảo thì lão dừng tay không đánh nữa, điều đó thật là khó hiểu. Chàng có biết đâu lão quỷ đã luyện tới mức thăng hoa cực điểm, giờ đây lão làm chủ tâm ma chứ lẽ nào lại bị tâm ma chi phối!
Ám Sát hội chủ tuy nói là đỡ được Lang Nha Thực Cốt Trảo nhưng áo quần bị móc rách tả tơi theo lẽ cũng gọi là thua. Lão thần là hội chủ, danh vọng trên giang hồ rất lớn, nay lại ở trước mặt hai tên môn

đồ mà bị người ta khinh nhờn khiến lão không cam tâm, liền buông tiếng cười nhạt lạnh lùng nói:
- Quỷ Diện Lang Nha ! Ngươi là cái thá gì mà nói tiếng tha với bổn hội chủ. Vừa rồi, ngươi đánh ta máy cái thế mèo quào, giờ cũng nên nhận lại một chút sở học của bổn hội chủ mới gọi là công bằng.
- Ha ha... lão phu cố ý buông tha mà ngươi không thức thời, vậy thì lão phu đành phá lệ thôi.
Thật lòng, Quỷ Diện Lang Nha đâu có muốn tha cho Ám Sát hội chủ. Lão xưa nay lấy việc giết người làm vui, nhưng vì bản tính kiêu ngạo tự đặt ra điều giao ước hễ ai đỡ được một chiêu Lang Nha Thực Cốt Trảo thì thôi không đánh nữa. Nay lại có người muốn gây chiến thì hạp ý lão vô cùng.
Hai tên đại ma đầu một người là môn chủ một môn hội chuyên giết người thuê, tên kia là Lang chủ giết người không chớp mắt, cả hai mở ra một trận thường quyết đấu không khoan nhượng.
Quỷ Diện Lang Nha có Lang Nha Thần Công giang hồ ai cũng biết. Còn Ám Sát hôi chủ lai lịch thế nào, võ công ra sao thì vẫn là điều bí ẩn.
Chỉ thấy Ám Sát hội chủ đưa hai tay lên ngang ngực, ngón cái đặt vào tâm chưởng, ngón trỏ dựng đứng lên, ba ngón tay kia cong lại thoạt trông như một con cua nhưng nhìn kỹ thì giống chiếc mai rùa. Ngón tay trỏ chĩa ra kia chỉnh là đầu rùa, còn ngón cái nằm trong tầm chưởng là thân rùa.
Thừa Ân nhìn thấy lối bắt quyết quen thuộc đó thì kinh hãi buột miệng kêu lên:
- “Quy Nguyền Thần Công” !
Quỷ Diện Lang Nha dường như cũng nhận ra đường lối quen thuộc của đối phương, lão trợn mắt quát:
- Ám Sát hội chủ ! Chung quy ngươi là ai ?
- Hừ ! Lão đỡ chưởng này của bổn hội chủ rồi hãy nói chuyện sau.
Dứt lời, song chưởng lão từ từ đẩy ra, thoạt tiên bình lặng như tờ, tưởng chừng như thế đánh đó rất tầm thường.
Ám Sát hội chủ song chưởng đánh ra nửa chừng thì có sự thay đổi. Ngón tay trỏ chĩa ra bây giờ cụp lại, ba ngón tay kia ngược lại mở ra, ngón cái ấn mạnh vào tâm chưởng, lập tức huyền cơ phát động, “Quy Nguyên Thần Công” như sóng vỡ ba đào ầm ầm cuốn theo những vật cản trên đường đi của nó.
Quỷ Diện Lang Nha tới chừng phát hiện ra thần chưởng thì không còn đủ thời gian né tránh nữa, lão vội vàng vận Lang Nha Thần Công hộ thân, song chưởng vùng lên đỡ trận cuồng phong đang ào ào thổi

tới.
Ầm... ầm...
Hai tiếng nổ long trời lở đất vang lên.
Toà miếu hoang không chịu nổi sức chấn động dữ dội của chưởng phong, đổ sụp xuống tạo thêm một tiếng động lớn nữa làm rung rinh cả mặt đất.
Anh em họ Văn và hai tên Lang nô vung chưởng đỡ nào là mái ngói, nào là kèo cột đang đổ ụp xuống đầu. Rồi đó, thân hình bốn người cất lên bay vọt ra ngoài.
Lục Thừa Ân tuy chậm chạp hơn nhưng nhờ có "Quy Nguyên Thần Công" hộ thân nên không đến nỗi bị thương.
Hồi lâu cát bụi vẫn chưa yên. Mở mắt không nhìn thấy bóng người, đột nhiên Thừa Ân nghe có tiếng gió rất gần, giật mình định vung tay đánh ra, nhưng liền sau đó đã cảm thấy bả vai tê buốt không cử động được nữa. Người đánh lén chàng nhanh tay điểm luôn vào huyệt khiến Thừa Ân lập tức hôn mê, tuy nhiên chàng vẫn còn kịp nhận thấy thần hình mình bị nhấc bổng lên rồi không biết chuyện gì xay ra nữa.
Thừa Ân bị người đó điểm mê huyệt cắp đi tới chừng tỉnh lại thì thấy mình nằm trên một thảm cỏ xanh cạnh bìa rừng, trước mắt chàng là người mặc Thanh bào lần trước đã ra tay cứu mạng chàng.
Người mặc áo xanh vẫn đứng quay lưng về phía chàng có ý không để chàng thấy mặt. Thừa Ân trong lòng xúc động vội vàng đứng lên cung tay bái người đó nói:
- Tiền bối hai lần cứu mạng, vãn bối muôn vàn cảm kích.
Người mặc áo xanh giọng nói run run xúc động:
- Ngươi…đúng là Lục Thừa Ân rồi !
Biết không thể giấu nữa, Lục Thừa Ân gật đầu. công nhận:
- Tiền bối đã biết lai lịch của vãn bối, vậy vãn bối cũng không giấu nữa. Vãn bối đây chính là con trai của Lục Thừa Phong.
Người mặc áo Thanh bào toàn thân run rẩy từ từ quay lại. Thừa Ân suýt chút nữa kêu rú lên vì gương mặt người đó chằng chịt những vết sẹo đao kiếm. Những vết sẹo dài ngắn đủ cả, lâu ngày nổi lên những thớ thịt đỏ hỏn, lồi lõm làm gương mặt người trông cực kỳ xấu xí.
Người đó đôi mắt rưng rưng nhìn chàng đầy vẻ kích động:
- Hài nhi... Ân nhi... Ta thật không ngờ !
Thừa Ân trong lòng cũng cực kỳ xúc động run giọng hỏi:
- Đại thúc... có quan hệ gì với Ân nhi, xin người hãy cho ân nhi biết.
- Chuyện ấy...không vội! Tiểu hài nhi, đại thúc hỏi ngươi một câu,

Ngọc Nữ Linh Sơn Diệp Tố Minh hiện giờ thế nào ?
- Di nương vẫn khoẻ.
- Nàng... nàng đang ở đâu?
- Đại thúc thứ cho Thừa Ân không thể nói được.
- Ngươi không tin ta chăng?
- Đại thúc đã hai lần cứu mạng, Thừa Ân rất cảm tạ. Tuy nhiên vì họ Lục kẻ thù vô số nên cần phải thận trọng.
Người mặc thanh bào nhìn sững chàng một lúc rồi chợt mỉm cười gật đầu:
- Hài nhi cẩn thận như thế là tốt.
Nói rồi, ông ta ngẩng mặt nhìn trời buông tiếng thở dài:
- Ta ngày nay biết nàng vẫn còn sống trên thế gian này đã mãn nguyện lắm rồi.
Thừa Ân nhìn thấy thái độ của người đó thì đã khẳng định ông ta phải là người rất thân thiết với họ Lục nhà chàng. Từ ngày bước chân ra giang hồ từng giờ từng phút đều phải đối diện với kẻ thù, nay bỗng gặp một người có quan hệ thân thiết, khiến Thừa Ân không kềm được xúc động, hai mắt đỏ hoe nhìn người đó nghẹn ngào nói:
- Đại thúc ơi ! Sao người không cho Thừa Ân biết rõ lai lịch thế nào để tiện việc xưng hô.
- Ta,..chưa thể nói được.
Người mặc thanh bào từ từ bước về phía Thừa Ân, gương mặt ông ta tuy gớm ghiếc nhưng đôi mắt nhìn chàng thì thiết tha từ ái vô cùng.
Ông cất giọng nhẹ nhàng nói:
- Hài nhi chỉ cần biết ta là người thân, là bạn của cháu. Tuy nhiên có một điều cháu cần nhớ kỹ là trước mặt người lạ, chúng ta không được nhận nhau mà phải xem nhau như kẻ thù. Ta đây hiện nay chính là Thanh Y sát Sứ, môn hạ Chính Nghĩa bang!
- Đại thúc là người của Chính Nghĩa bang?
- Tạm thời như thế. Ta lại có chuyện muốn hỏi cháu, vừa rồi có thật Ám Sát hội chủ đã sử dụng “Quy Nguyên Thần Công” ?
- Thưa, đúng như vậy. Không biết lão ta làm sao học được “Quy Nguyên Thần Công”.
Thanh Y Sát Sứ chợt cười gằn:
- Ta biết hắn là ai rồi.
- Hắn là nhân vật nào ?
Điều này cháu chưa chưa biết vội.
Thừa Ân trong lòng có muôn vàn thắc mắc nhưng Thanh Y Sát Sứ chuyện gì cũng không chịu nói khiến chàng ấm ức vô cùng nhưng

cũng đành bó tay.
Người mặc áo xanh lại hỏi tiếp:
- Di nương của cháu phải chăng muốn cháu đi làm việc gì ?
Thừa Ân suy nghĩ một lúc thì hỏi lại:
- Đại thúc là người của Chính Nghĩa Bang? Vậy có thể giúp cháu gia nhập bang hội này không?
- Cháu muốn vào Chính Nghĩa bang làm gì?
- Điều này... cháu không thể nói được.
- Cháu không nói, đại thúc đây có thể đoán được.
Thừa Ân tỏ vẻ không tin, người đó liền mỉm cười nói:
- Phải chăng Diệp Tố Minh muốn cháu lên đỉnh Linh Sơn truy tầm bí kíp Lục gia luyện thành võ công trả thù cho song thân?
Thừa Ân hai mắt nhìn lom lom người mặc Thanh bào tự xưng là Thanh Y Sát Sứ một lúc rồi thở dài:
- Đại thúc chuyện gì cũng biết, khẳng định là người rất thân thiết với họ Lục. Sao người không cho cháu biết, còn giấu cháu làm gì?
- Không phải ta cố ý giấu cháu, mà hiện giờ nói ra không có lợi. Ta khuyên cháu đừng tới Chính Nghĩa bang nữa.
Thừa Ân nhớ tới Đoạn Trần sư thái, trước đây bà cũng từng khuyên chàng đừng tới Chính Nghĩa bang. Trong chuyện này tất phải có lý do. Chàng thắc mắc hỏi:
- Vì sao cháu không thể tới Chính Nghĩa bang ?
- Vì thân thế cháu đã bại lộ.
Thừa Ân khẽ giật mình:
- Nói như vậy, Chính Nghĩa bang chủ cũng là kẻ thù của Lục gia ?
(Chính Nghĩa bang chủ là em kết nghĩa của Lục Thừa Phong nhưng điều này Diệp Tố Minh chưa bao giờ nói cho Lục Thừa Ân biết).
Thanh Y Sát Sứ đáp:
- Cháu chỉ cần biết hiện nay thân thế của cháu đã bại lộ, không chỉ có Quỷ Diện Lang Nha, Ám Sát hội chủ mà còn rất nhiều kẻ khác muốn giết cháu, bởi vì năm xưa cha cháu mang trọng trách Minh chủ đã có rất nhiều ân oán với giới giang hồ hắc đạo.
Thừa Ân nghe tới đó thì thở dài buồn:
- Nếu thế thì cháu làm sao báo mối gia thù đại hận này đây ?
- Đại thúc sẽ an bài cháu đến một nơi an toàn, công việc truy tìm thần công bí kíp cứ để đại thúc lo, chừng nào tìm được sẽ mang đến cho cháu.
Thừa Ân trong lòng buồn bã cúi mặt làm thinh. Người mặc áo Thanh bào thấy thế khẽ vỗ vai chàng an ủi:
- Điệt nhi ! Đại trượng phu trả thù mười năm chưa muộn, cháu không

nên thất lòng nản chí.
Thừa Ân rơi nước mắt nói:
- Di nương của cháu đã cắn răng chịu đựng mười tám năm rồi.
Người mặc áo xanh toàn thân rung động, giọng nói chứa đầy cảm xúc:
- Mười tám năm, thời gian tuy rất dài nhưng chừng nào còn hơi thở tất còn có thể báo thù:
Hai người nói tới đó bỗng phía Tây khu rừng cách chừng năm dặm có viên pháo xanh bay lên. Người mặc áo xanh nói nhanh:
- Đó là ám hiệu của Chính Nghĩa bang, ta phải đi đây. Đêm mai, vào lúc canh ba gặp tại Pháp Lý đình, đại thúc sẽ bố trí chỗ ở an toàn cho cháu.
Thanh Y Sát Sứ đưa mắt nhìn Thừa Ân một lần nữa rồi nhún mình đi mất dạng.
Còn lại một mình, Thừa Ân ngẩn ngơ suy nghĩ cố đoán xem Thanh Y Sát Sứ, có liên quan gì đến họ Lục nhà chàng nhưng nghĩ mãi vẫn không ra. Dầu sao cũng có một điều an ủi là chàng ít nhất đã có một người thân trên con đường tầm thù đầy chông gai trắc trở này.
Đối với sự việc Ám Sát hội chủ sử dụng “Quy Nguyên Thần Công” lại là một câu hỏi khó mà giải đáp. Phải chàng hắn đã tìm được võ công bí kíp trên núi Linh Sơn ?
Nghĩ tới đây, Thừa Ân thở dài buồn bã, trong lòng thất vọng không ít.
Chàng cảm thấy đói bụng định giở lương khô ra ăn thì vừa hay gói lương khô không biết đã rơi mất từ lúc nào. Cái hẹn với Thanh Y Sát Sứ còn một ngày một đêm nữa, Thập Lý đình lại cách trấn Hương Yên không xa, nên Thừa Ân quyết định vào thành Hương Yên ăn một bữa cơm tươi rồi sẵn mua một ít lương khô để dành.
Quyết định như vậy rồi Thừa Ân rời khu rừng tìm đường cái quan đi vào thành Hương Yên. Từ lúc xuống núi, chàng ít khi chường mặt ra chỗ phố chợ đông đúc, nay đi trên đường núi nhìn xe đi qua lại, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ đôi chút.
Chàng đang thong thả bước đi bỗng thấy đám khách bộ hành phía trước chạy nháo nhào, quang gánh hành lý vứt bừa bãi giữa đường, mặt mày hớt hơ hớt hải ra vẻ kinh sợ tột cùng.
Thừa Ân lấy làm ngạc nhiên liền chặn một gã trai lại hỏi:
- Huynh đài, có chuyện gì thế?
Gã trai nọ mặt mày xanh mét nói không ra nói :
- Chó sói... chó sói đến ! Ngươi còn không chạy mau.
Nói xong, gã vùng thoát khỏi tay Thừa Ân, cắm đầu chạy thẳng.
Thừa Ân vốn đã có lòng kiêng kỵ hai tiếng chó sói, vừa nghe gã trai

nọ nói như thế cũng có ý sợ.
Sói hoang lẽ nào ban ngày ban mặt lại dám xuất hiện giữa chốn thị thành thế này, chàng còn đang suy tính lưỡng lự thì phía trước đã xuất hiện mấy cái bóng trắng nhanh như chớp phóng về phía chàng, nhìn lại thì thấy hai con bạch lang cao lớn dị thường, đích thị là Huyền Môn Trấn Võ Nhị Tướng của Quỷ Diện Lang Nha, theo sau là hai tên Lang nô mặc áo lông sói trắng, tay cầm roi gân trâu thong thả đi tới.
Thừa Ân trong lòng kêu khổ nhưng đã hết đường né tránh, đành đứng nguyên một chỗ chờ xem sự việc sẽ ra sao.
Hai tên Lang nô nhìn thấy chàng thì vui mừng hớn hở cất tiếng cười khoái trá:
- Ha.. ha... Không ngờ tiểu quỷ ngươi lại tự đem mình tới nạp, bọn ta ngày hôm nay đã gặp may rồi.
Thừa Ân biết bọn Lang nô này độc ác không kém gì chủ nên trong lòng rất căm ghét, lạnh lùng hỏi:
- Các ngươi muốn gì đây ?
Một tên lên tiếng:
- Tiểu tử ngốc, mau theo bọn ta về Lang Nha động đi thôi.
- Hừ ! Thiếu gia sao lại phải đi theo các ngươi ?
- Ngươi không đi cũng không được.
- Các ngươi làm gì được thiếu gia.
- Ngươi cũng phách lối quá đấy. Thôi được cho ngươi nếm mùi lợi hại của Huyền Môn Trấn Võ Tướng.
Dứt lời, gã vung chiếc roi gân trâu quất đét một cái. Hai con bạch lang nãy giờ giương cặp mát đỏ lòm như lửa nhìn Thừa Ân chờ lệnh chủ. Lập tức chúng chồm lên nhảy xổ vào chàng khí thế cực kỳ hung hãn.
Thừa Ân sức khoẻ có thừa, đối với loài cọp beo, sư tử còn không sợ thì huống chi hai con chó sói. Chàng bình tĩnh đợi chúng nhảy tới gần liền cúi người xuống tránh bốn cái vuốt sắt, đồng thời song thủ vung lên đấm hai quả thôi sơn vào hai cái ức trắng hếu.
Tuy nhiên, đôi bạch lang này không phải loài chó sói thường, chúng là thần vật của đại ma đầu, đã được huấn luyện tỉ mỉ nên thân thủ của chúng có thể sánh với một tay cao thủ võ lâm.
Chúng thấy song thủ của Thừa Ân đánh tới thân hình đang lơ lửng trên không vậy mà hai chân trước rút về chộp nhanh vào tay chàng.
Thừa Ân có nằm mơ cũng không ngờ hai con bạch lang này lại lợi hại đến thế. Nháy mắt tay chàng đã bị chộp trúng, xoẹt một tiếng tay áo bên hữu chàng rách toạc năm cái vuốt sắt như gươm bấu vào da

thịt chàng đau thấu xương. Tay bên hữu nhờ có đeo thiết thủ nên không bị phạm đến da thịt.
Thừa Ân vừa đau vừa giận gầm lên một tiếng, vung chân tung một cước vào đầu con sói bên tả. Cú đá này uy mạnh vô song nhưng tầm thường chậm chạp nên con chó sói dễ dàng né tránh.
Con sói kia thừa thế nhảy lên lưng chàng bấu mười cái vuốt sắc ngập sâu vào da thịt, Thừa Ân đau quá kêu rú lên, máu từ mấy vết thương chảy ra như suối.
Hai tên Lang nô huýt sáo gọi cặp chó sói về rồi đưa mắt nhìn Thừa Ân, cười khoái trá :
- Ngươi đã biết sự lợi hại của Huyền Môn Trấn Võ Nhị Tướng chưa ? Khôn hồn thì hãy ngoan ngoãn theo bọn ta về Lang Nha động chịu tội với Lang chủ.
Thừa Ân hai mắt đỏ ngầu, gầm lên:
- Hôm nay nếu thiếu gia không giết được hai con chó sói này thì thề không người.
Dứt lời, chàng nén đau xô tới, hai con chó sói cũng nhảy xổ vào chụp lấy chàng, thân thủ của chúng mau lẹ vô cùng.
Vừa lúc đó bỗng có tiếng thét lanh lảnh:
- Súc sinh vô lễ !
Chỉ thấy hai ánh chớp bạc loé sáng lập tức cặp chó sói hung tợn tru lên một tiếng đau đớn ngã ngửa xuống đất giãy giụa mấy cái thì nằm chết thẳng cẳng.
Hai tên Lang nô mặt mày thất sắc, nhìn lại thì thấy Huyền Môn Trấn Võ Nhị Tướng mỗi con lãnh một ngọn phi đao ngay giữa yết hầu đã tắt thở rồi. Chúng đưa mắt nhìn nhân vật vừa xuất hiện vừa sợ vừa giận, ú ớ chẳng nói được tiếng nào.
Người đó là một thư sinh tuổi chừng mười sáu, mười bảy, ăn mặc cực kỳ phong lưu tuấn nhã. Hắn thủng thẳng bước tới, đôi môi đỏ chót như son điểm một nụ cười tươi tắn, giọng nói trong trẻo thanh tao hướng về phía Thừa Ân:
- Huynh đài thương thế có nặng không?
Thừa Ân thấy chàng trai lạ mặt ra tay giúp mình, lại còn tỏ vẻ quan tâm nên cảm động vái tạ:
- Đa tạ huynh đài tương trợ, một chút thương thế có thấm tháp gì.
Hai tên Lang nô thấy cặp sói cưng đã chết thì biết phen này thế nào cũng bị Lang chủ lấy mạng, nên chúng vừa sợ vừa giận, thét lên:
- Tên tiểu quỷ kia! Mi có biết Huyền Môn Trấn Võ Nhị Tướng của ai không mà dám làm càn như thế?
Thiếu niên tuấn tú nọ không thèm để ý đến hai tên Lang nô, thản

nhiên nhìn Thừa Ân, cất giọng trong trẻo:
- Tiểu đệ có thuốc trị thương gia truyền rất công hiệu, huynh đài trong uống ngoài thoa sẽ khỏi ngay tức khắc.
Nói xong, hắn móc trong người ra một lọ thuốc nước màu trong đục như sữa trao cho Thừa Ân.
Thừa Ân tuy ngoài miệng nói cứng nhưng mấy vết thương vuốt sói đau nhức vô cùng. Chàng cảm động nhận lọ thuốc, mở nắp ra thì nghe hương thơm sực nức xông lên tận mũi, uống vào mùi vị ngọt lịm, thơm tho vô cùng.
Lập tức các vết thương hết đau nhức, quả nhiên là một loại thuốc quý.
Trong khi Thừa Ân thoa thuốc, gã thiếu niên nọ quay lại nhìn hai tên Lang nô, cười nhạt:
- Cái gì mà Huyền Môn Trấn Võ Nhị Tướng ? Chúng chẳng qua chỉ là hai sói thành tinh. Bổn thiếu gia đã lấy mạng chúng rồi, hai ngươi làm gì được ta nào ?
- Bọn ta bắt ngươi về cho Lang chủ trị tội.
- Hai ngươi nếu không sợ phi đao của thiếu gia thì cứ tiến lên !
Hai tên Lang nô đưa mắt nhìn nhau, quả nhiên chúng kiêng dè tài phóng phi đao của đối phương. Cặp chó sói của chúng lanh lẹ là thế mà vừa rồi chết trong nháy mắt, tài phi đao của gã thiếu niên nọ quả nhiên không thể xem thường.
Tuy nhiên chúng lần này để chết cặp sói yêu quý của Quỷ Diện Lang Nha, nếu không bắt được hung thủ trở về tay không thì cũng cầm chắc cái chết. Bọn chúng liều mạng xông lên, song thủ đặt trước ngực đề phòng ám toán.
Gã thiếu niên nhếch môi cười khẩy:
- Hai ngươi muốn chết ?
Cùng với lời nói, đôi tay gã vung lên. Hai tên Lang nô vì đã sợ thủ pháp ném phi đao của đối phương nên vội vàng múa tít song chưởng gạt đỡ lung tung, trông cứ như hai con rối.
Gã thiếu niên thấy vậy thì thích chí vỗ tay cười to. Hai tên Lang nô biết mình mắc lỡm nên tức giận xanh cả mặt. Chúng đưa mắt nhìn nhau rồi đồng loạt bước tới vung chưởng bổ xuống đầu gã thiếu niên nọ.
- Coi chừng bổn thiếu gia phóng phi đao vào mặt các ngươi đấy !
Gã thiếu niên miệng nói, tay vung lên làm ra vẻ như vừa phóng phì đao thật.
Hai tên Lang nô sợ quá vội thâu chưởng về ngồi thụp xuống, gã thiếu niên lại vỗ tay cười ngất.

Thừa Ân đứng bên ngoài thấy thủ đoạn hài hước của hắn cũng không nhịn được cười. Gã thiếu niên đưa mắt nháy chàng, ra vẻ đắc ý lắm. Đuôi mắt của hắn dài ngoằng, đáy mắt sâu thẳm, đen láy vô cùng xinh đẹp.
Hai tên Lang nô nhiều lần bị sỉ nhục hoá giận, gầm lên:
- Bọn ta lấy mạng ngươi!
Thân hình chúng cất lên nhảy xổ vào gã thiếu niên, tư thế hung dữ chẳng kém gì chó sói. Chỉ nghe gã thiếu niên nọ cười nhạt:
- Lần này bổn thiếu gia phóng phi đao vào tim của các ngươi đấy.
Miệng nói nhưng thân hình gã vẫn đứng im không động đậy. Hai tên Lang nô tưởng đâu đối phương lại hù doạ, phần vì chúng đã nổi điên lên nên chỉ muốn lấy mạng gã nọ cho bằng được. Chúng vẫn giữ nguyên tư thế tấn công, bốn bàn tay vươn ra nhằm tim, mắt, bụng của đối phương chụp tới.
Thừa Ân đứng bên ngoài trố mắt nhìn vào chỉ thấy tả thủ gã thiếu niên nọ khẽ động đậy lập tức bay ra hai vật sáng bạc lao vút đi như điện xẹt, liền sau đó vang lên hai tiếng rú kinh hãi, thân hình hai tên Lang nô ngã vật xuống chết liền tức khắc. Quả nhiên trên ngực chúng, ngay giữa tim đã cắm ngập hai ngọn phi đao màu sáng bạc lấp lánh.
Gã thiếu niên sau khi giết người, thản nhiên bước tới rút mấy ngọn phi đao chùi sạch máu rồi cho vào ống tay áo.
Xong đâu đấy, hắn quay lại thấy Thừa Ân trố mắt nhìn mình, liền hỏi:
- Huynh đài thấy tiểu đệ giết người phải chặng không vui lòng ?
Thừa Ân thoáng giật mình thấy gã này quá thông minh, chỉ nhìn thoáng qua đã đọc thấu tâm cơ của chàng.
Trong lúc chàng còn ấp úng chưa biết trả lời thế nào thì gã thiếu niên đã liến thoắng nói:
- Đám thủ hạ của Quỷ Diện Lang Nha này thường ngày ức hiếp dân lành, bắt cóc gái tơ, tội ác chồng chất, tiểu đệ không trừ khử chúng mới là có tội với bá tánh.
Thừa Ân thấy gã ra tay tuy tàn bạo nhưng cũng có lòng chính nghĩa nên vui vẻ nói:
Huynh dài nói đúng lắm, tiểu đệ quả thật không sao bằng được.
Chàng trả lọ thuốc, lúc gã đưa tay ra nhận thì chàng nhìn thấy bàn tay gã nhỏ nhắn, trắng trẻo như tay con gái. Đôi bàn tay ấy thật không sao ngờ được lại có tài phóng phi đạo quỷ khốc thần sầu đến thế.
- Đa tạ huynh đài đã cho thuốc trị thương.
Gã nọ khoát tay ra vẻ khảng khái:

- Chỉ là chuyện nhỏ, huynh đài chớ bận tâm.
Nói rồi, gã đưa mắt nhìn hai cái xác chết:
- Chúng ta nên đi khỏi chỗ này thì hơn.
Thừa Ân mới từ trong rừng ló mặt ra chỗ thị tứ đã gặp chuyện không hay nên trong lòng phân vân không muốn đi nữa. Không ngờ gã thiếu nên nọ như có nhãn thần, một lần nữa đọc thấu tầm sự của Thừa Ân.
- Huynh đài chớ sợ, đã có tiểu đệ đây. Trừ khi đích thân Quỷ Diện Lang Nha tới, đệ không dám nói chứ bằng vào bọn Lang nô này thì dù chúng có kéo đến mười tên đệ cũng chấp.
Thừa Ân thấy gã nọ còn nhỏ tuổi hơn mình mà phong độ hiên ngang khiến lòng tự ái nổi dậy, liền cất tiếng cười sảng khoái nói:
- Tiểu đệ lẽ nào lại đi sợ bọn nô tài lang cẩu này. Thôi được, để đền ơn tri ngộ, tiểu đệ đầy xin mời huynh đài chén rượu nhạt.
- Hay lắm ! Chúng ta đi thôi !
Gã thiếu niên nói rồi, nhanh nhảu rảo bước đi trước. Thừa Ân thấy chân gã bước thoăn thoắt, tà áo phấp phới, cốt cách cực kỳ thanh nhã, tiêu dao thì đem lòng cảm mến, hắn vội vàng đuổi theo.
Hai người vàothành Hương Yên chọn ngôi tửu lâu sang trọng, to nhất có tấm biển đề là Sư Tử lầu. Vào đời nhà Tống, có người anh hùng Lương Sơn bạc là Võ Tòng y trả thù cho anh là Võ Đại Lang đã ở trên lầu Sư Tử đập Chết Tây Môn Khánh, điển tích đó vần còn lưu truyền đến hôm nay. Ngôi tửu lầu này chính là lấy tên trong điển tích đó mà dặt tên cho bản hiệu của mình.
Hai người một trước một sau đi thẳng lên lầu. Một số thực khách đưa mắt nhìn họ ra vẻ chú ý. Chẳng là thiếu niên nọ hình dáng mảnh mai, phong lưu, anh tuấn, trang phục lại cực kỳ sang trọng. Còn Thừa Ân thì ngược lại, ăn mặc giản dị, thân hình cao lớn vạm vỡ, thật khác nhau một trời một vực.
Hơn nữa, Thừa Ân một ống tay áo rách toạc vẫn còn vết máu, bàn tay kia lại mang thiết thủ khiến người ta phải để ý. Trong lúc Thừa Ân cảm thấy áy náy vì những cặp mắt tò mò, thì gã thiếu niên cứ thản nhiên đến ngồi bàn, lớn tiếng gọi tiểu nhị.
Tên hầu bàn vội vàng chạy tới xun xoe hỏi:
- Chẳng hay nhị vị khách quan dùng gì ?
Gã thiếu niên chẳng cần nhìn thực đơn gọi vanh vách một lúc năm sáu món ăn, món nào cũng sang trọng đắt tiền.
Sau cùng, hắn gọi một bình Mai Quế Lộ thượng hạng rồi hối tiểu nhị đi làm gấp.
Gã gọi món ăn xong rồi mới quay lại nhìn Thừa Ân, cười hỏi:

- Tiểu đệ chọn mấy món đó, huynh đài có vừa vừa ý không ?
Thừa Ân thật tình đáp:
- Tiểu đệ quê mùa sơn dã, về ẩm thực không rành mấy, huynh đài cứ làm chủ là được!
- Huynh đài quá khiêm tốn rồi.
Thừa Ân cười gượng đáp:
- Tiểu đệ tình thật chứ không phải khiêm tốn gì đâu. Gã thiếu niên phẩy tay, cất tiếng cười giòn tan rồi nói:
- Thôi đi, chúng ta hai người nãy giờ khách sáo quá. Theo tiểu đệ nhận xét thì huynh đài ít nhất phải lớn hơn tiểu đệ vài tuổi. Chẳng hay huynh đài quý tánh đại danh là gì ?
Thừa Ân cũng mỉm cười đáp:
- Đệ tên là Tiểu Ngưu, năm nay mười tám.
Chàng vừa nói xong thì gã thiếu niên vội nghiêm sắc mặt tỏ vẻ không vui.
- Huynh đài không thật lòng, phai chăng khí dẻ tiểu đệ không xứng kết bạn ?
Thừa Ân thấy gã này thông minh quá đỗi thì nhớ đến Tiểu Miêu, nàng cũng không tin khi chàng nói mình tên là Tiểu Ngưu.
Thừa Ân cười gượng đáp:
- Huynh đài sao lại cho rằng tiểu đệ không thật lòng ?
- Tiểu đệ dám quyết huynh đài chắc không phải tên là Tiểu Ngưu.
- Huynh đài dựa vào đâu mà dám chắc như thế ?
Gã thiếu niên kia mắt long lanh nhìn Thừa Ân một lúc không biết nghĩ gì rồi lại vụt thay đổi thái độ vui vẻ nói:
- Ngưu đại ca! Tiểu đệ họ Từ tên Tam, năm nay mười sáu tuổi. Vậy ra Ngưu huynh lớn hơn đệ hai tuổi, từ nay cứ gọi tiểu đệ là Từ Tam là được rồi.
Thừa Ân thấy gã phóng khoáng như thế, lại có phần giống như trường hợp của chàng và Tiểu Miêu trước đây nên lấy làm vui vẻ nói:
- Được lắm, tà là Tiểu Ngưu, còn đệ là Từ Tam đệ. Bất luận tên tuổi thật giả thế nào, chỉ cần biết hai chúng ta trong lòng quang minh là được.
- Nói hay lắm ! Tiểu đệ xin kính đại ca một chung gọi là kết bái sơ giao.
Vừa lúc tiểu nhị dọn rượu thịt lên bàn, Từ Tam vén tay áo để lộ ra cổ tay trắng ngần tròn trịa, hắn vừa rót rượu vừa đưa mắt nhìn Thừa Ân ra chiều vui vẻ lắm.
Hai người cạn ly rượu đầu.Trong khi Từ Tam uống ngon lành, còn Thừa Ân thì mặt mày nhăn nhó như con khỉ làm Từ Tam không nhịn

được cười.
- Đại ca bộ mới lần đầu uống rượu hay sao ?
Thừa Ân ngượng ngùng nói:
- Huynh đúng là mới uống rượu lần đầu!
- Hì hì... nhìn tướng đại ca như vậy không thể tin được là chẳng biết uống rươu
- Còn Từ đệ mảnh mai trắng trẻo như con gái mà uống rượu như uống nước lã, Ngưu huynh đây xin bái phục. Phục nhất vẫn là tài phóng phi đao của đệ.
- Đó chỉ là tài vặt, đại ca đừng cười đệ. Theo chỗ đệ nhìn thấy thì đại ca mới chính là thần thông quảng đại, chân nhân bất lộ tướng.
Thừa Ân khẽ giật mình hỏi:
- Từ đệ sao lại nói như thế ?
- Đại ca nội công thâm hậu, chẳng qua chưa luyện tập võ nghệ đó thôi. Tiểu đệ nói như thế có đúng không ?
Đến lúc này Thừa Ân mới thật sự khâm phục con người của Từ Tam. Hắn tuy kém chàng hai tuổi nhưng tải nghệ và cặp mắt tinh tường hơn chàng gấp bội.
Từ lúc gặp gã ttliếu nhện này, trong lòng Thừa Ân cứ nghĩ đến Tiểu Miêu, nhớ thương vô cùng. Hai người tuy thời gian ở bên nhau chẳng bao lâu nhưng hoàn cảnh đã tao nên tình cảm đặc biệt khó mà quên được.
Hai người chuyện trò tâm đắc một lúc, Từ Tam chợt hỏi:
- Đại ca sắp tới đi đâu, làm gì ?
Thừa Ân không tiện kể thật, đành nói qua loa cho qua chuyện:
- Ngu huynh rày đây mai đó, không có mục đích gì cả.
Từ Tam nghe thấy thế thì thích chí vỗ tay reo lên:
- Hay lắm ! Tiểu đệ cũng lang bạt giang hồ, ngao du sơn thủy. Không hay đại ca có bằng lòng đồng hành với đệ chăng ?
Thừa Ân thấy gã quá nhiệt tình bất giác ngẩn ngơ trong một lúc không sao trả lời được.
Từ Tam khẽ chau mày hỏi:
- Đại ca làm sao thế ? Hay người cho rằng đệ không xứng đồng hành?
- Không... Không phải như thế !
Thừa Ân xua tay rối rít - Ngu huynh nào có ý như thế. Chỉ vì...
- Thế nào ? Đại ca cứ nói đi !
- Chỉ vì ngu huynh đây kẻ thù khắp nơi, chỉ sợ làm liên lụy đến Từ Tam đệ.
Không ngờ gã Từ Tam nghe chàng nói như thế thì bật cười khanh

khách, giọng nói vô cùng sảng khoái:
- Tiểu đệ lại thích được phiền phức, đại ca chớ lo điều đó.
Thừa Ân chăm chú nhìn gã một lúc rồi hỏi:
- Ngu huynh thấy đệ cốt cách tao nhã, đích thực là con nhà quyền thế, tại sao lại thích cuộc sống phiêu bạt ?
Từ xưa đến nay, những bậc văn nhân kỳ sĩ. đều lấy thiên hạ làm nhà. Ngay như Đức Khổng tử cũng từng chu du lục quốc, gót chân in dấu khắp hai miền đại giang Nam Bắc. Đệ đây không dám sánh với bậc thánh hiền nhưng cũng quyết không ngồi nhà an hưởng phú quý, uổng phí một đời người.
Thừa Ân nghe mấy lời khí khái của gã thì lấy làm cảm động !
- Từ Tam đệ khí phách hơn người, ngu huynh thật lấy làm cảm phục.
- Tiểu đệ có chuyện này muốn hỏi đại ca.
- Từ đệ cứ hỏi, ngu huynh nếu giải đáp được thì quyết không làm cho đệ thất vọng.
Từ Tam hại mắt long lanh nhìn thẳng vào Thừa Ân, chàng cũng nhìn lại vào mắt hắn, không ngờ trong đôi mắt cua gã họ Từ có một cái gì đó rất kỳ lạ làm cho Thừa Ân phải chột dạ bối rối, trong lòng hồi hộp lạ, trái tim đập mạnh.
Họ Từ nghiêm sắc mặt hói:
- Đại ca tại sao lại gây thù chuốc oán với Quỷ Diện Lang Nha ?
- Về chuyện này... thứ lỗi cho ngu huynh không thể giải đáp cho đệ được.
Từ Tam thoáng thất vọng, nhưng ngay lập tức vui vẻ như thường.
Gã lại rót rượu mời, Thừa Ân muốn từ chối nhưng tự ái đành bồi tiếp gã. Chẳng mấy chóc Thừa Ân mặt mày nóng ran, chếnh choáng hơi men.
Từ Tam thấy chàng sắc mặt đỏ gay thì thích chí vỗ tay cười lớn:
- Coi đại ca kìa ! Nam nhi đại trượng phụ gì mà tửu lượng kém thế!
- Từ Tam đệ có hợn gì ta đâu, nhì xem hai má đệ đỏ hồng như con gái rồi còn gì.
Từ Tam nguýt chàng một cái, vẻ giận dỗi:
- Đại ca sao lại đem tiểu đệ sánh với hạng quần thoa?
- Ái chà ! Đệ tự ái gớm nhỉ ? Thôi được, ngu huynh xin lỗi vậy.
- Đâu thể nói suông thế được. Tiểu đệ phạt đại ca một chén.
- Từ Tam đệ muốn đại ca té vật ra tại đây sao ?
- Đại ca mà say thì tiểu đệ Từ Tam này sẵn sàng cõng đại ca đi tìm quán trọ.
- Được lắm ! Từ Tam đệ đã nói như thế thì hôm nay ngu huynh không thể không bồi tiếp đệ.

Hai người ăn uống trò chuyện vui vẻ, tuy mới sơ giao nhưng vô cùng tâm đắc. Rượu được vài tuần thì bỗng đám khách trọ trên tửu lầu nhốn nháo cả lên rồi mạnh ai nấy tìm đường rút lui, phút chốc cả tòa lầu rộng lớn không còn một bóng thực khách nào.
Hai người ngơ ngác đưa mắt nhìn quanh thì thấy ở bàn gần đó không biết tự lúc nào đã xuất hiện hai con quỷ Vô Thường tay cầm khốc tang trượng, mặt mày cực kỳ gớm ghiếc; lõ mắt lom lom nhìn về phía họ.
Thừa Ân thấy chúng thì giật mình biến sắc, trong khi gã họ Từ cười nhạt:
- Hừ ! Mấy con quỷ Địa Ngục môn ngày càng lộng hành. Chúng giữa ban ngày ban mặt dám xuất hiện đe dọa bá tánh, thật không còn ra thể thống gì nữa.
Thừa Ân trong lòng hồi hộp đưa mắtn nhìn người bạn mới, nói:
- Từ Tam đệ ! Chúng ta chia tay tại đây thôi.
Họ Từ Nhướng mắt ngạc nhiên hỏi:
- Đại ca làm sao vậy ?
- Chúng tới đây là để tìm ngu huynh đấy.
- Chà ! Đại ca không chỉ ân oán với Quỷ Diện Lang Nha, mà còn dây dưa với bọn Địa Ngục môn. Chung quy, đại ca là người có lai lịch thế nào đây ?
Thừa Ân vụt nghiêm sắc mặt nói:
- Bây giờ không phải lúc nói đùa. Đại ca đi đây, nếu có duyên sau này gặp lại.
Sở dĩ Thừa Ân muốn bỏ đi là vì chàng biết Hắc Bạch Vô Thường bản lĩnh cao cường, không muốn làm liên lụy đến người bạn mới.
Không ngờ gã họ Từ nắm tay chàng kéo lại:
- Đại ca định đi đâu ?
- Ngu huynh mà còn ở đây thì án mạng sẽ xảy ra, làm liên luỵ đến đệ.
- Đại ca cứ yên tâm, hai con quỷ Vô Thường kia giao cho đệ
Gã dứt lời đã nhảy nhổm dậy muốn đi sanh sự. Thừa Ân vội ngăn gã lại:
- Từ đệ định đánh nhau ở đây ư?
- Tiểu đệ thấy hai con quỷ dọa người kia đã chướng mắt lắm rồi.
- Không được đâu, chỗ này đông người qua lại, đánh nhau thế nào cũng liên lụy đến thường dân bá tánh.
- Đại ca nói phái lắm. Đã thế, chúng ta cứ kéo bọn chúng ra ngoại thành đánh nhau một trận cho đã đời.
Thừa Ân thấy gã Từ Tam này tuy mới quen biết nhưng tính tình

khảng khái, lại có lòng tương trợ thì vô cùng cảm động. Gã lại biết rõ nào là Quỷ Diện Lang Nha, Địa Ngục môn toàn là những tên tuổi lẫy lừng, bá đạo trên giang hồ mà không có chút kiêng kỵ, càng khiến Thừa Ân khâm phục gã sát đất.
Hai người gọi tiểu nhị đến tính tiền, tranh giành nhau một lúc, Từ Tam nhường cho Thừa Ân trả. Xong đâu vào đấy, họ thủng thẳng rời tửu lâu ra khỏi thành Hương Yên.
Hắc Bạch Vô Thường quả nhiên theo hai người bén gót.
Ra khỏi thành hai dặm, đến một khoảng rừng vắng vẻ, họ Từ nắm tay Thừa Ân kéo lại:
- Chúng ta đứng đây chờ hai con quỷ đến xem chúng muốn gì.
Thừa Ân từng chạm trán với Hắc Bạch Vô Thường, biết rõ bản lĩnh của chúng nên lấy làm e ngại cho người bạn mới. Chàng nắm tay gã tha thiết nói:
- Từ Tam đệ ! Ngu huynh cảm tạ tấm lòng nnghĩa hiệp của đệ nhưng chuyện này đệ không nên xen vào thì hơn.
Từ Tam nghiêm sắc mặt nói:
- Đại ca phải chăng không coi Từ Tam này là huynh đệ ?
- Tiểu huynh ta ngày hôm nay được kết giao bằng hữu với một người khảng khái anh hùng như đệ thật không uổng phí cuộc đời. Chỉ có điều…
Từ Tam nhăn mặt cắt ngang lời chàng:
- Đại ca nếu đã coi tiểu đệ là bằng hữu thì không nên nói những điều chia rẽ như vậy. Đệ đây nếu thấy đại ca lâm nguy mà bỏ mặc thì từ nay làm sao sống trong thiên hạ, ngửa mặt nhìn đời.
Thừa Ân nghe mấy lời đó thì quá cảm động nhìn gã họ Từ không chớp mắt,
Không ngờ gã rụt bàn tay nãy giờ vẫn bị chàng nắm về, hai má ửng, hồng nguýt chàng một cái:
- Đại ca làm gì nhìn người ta ghê thế.
Từ Tam đệ! - Thừa Ân xúc động nói - Nếu đệ không chê ngu huynh thô thiển thì từ nay xin kết làm huynh đệ, sống chết có nhau.
Họ Từ thích chí vỗ tay cười lớn :
- Hay lắm... Hay lắm! Đợi tiểu đệ xử trí xong hai con quỷ Vô Thường này chúng ta lại trở vào thành uống ly rượu kết bái chi giao.
Gã vừa dứt lợi, quả nhiên Hắc Bạch Vô Thường đã đến nơi. Họ Từ đẩy Thừa Ân qua một bên, nháy mắt với chàng:
- Đại ca cứ đứng xem đệ xử trí chúng.
Dứt lời, gã quay lai nhìn nhị quỷ, xoa tay hỏi:
- Hai con quỷ ác ngươi theo bọn chúng ta từ trong thành ra đây ý

muốn gì?
Hắc Vô Thường da đen như cột nhà cháy. Còn Bạch Vô Thường thì sắc mặt xanh lè như xác ngươi chết, người bình thường nhìn thấy chúng dù là ngày hay đêm đều sợ phát khiếp, riêng gã họ Từ cứ ngông nghênh không coi chúng ra gì.
Hắc Vô Thường cầm khốc tang trượng chỉ vào mặt Từ Tam, nói:
- Bọn ta không có chuyện với ngươi, mau tránh ra.
Gã họ Từ ưỡn ngực nói lớn:
- Ngươi nói nghe hay nhỉ ! Bổn thiếu gia cứ thích đứng ở đây, ngươi làm gì được ta nào ?
- Hừ ! Ngươi chắc không biết sự lợi hại của Địa Ngục môn Hắc Bạch Vô Thường rồi.
Từ Tam nhe răng cười hì hì:
- Hấe Bạch Vô Thường là hai con quỷ câu hồn, bổn thiếu gia lẽ nào không biết. Cho dù là quỷ câu hồn thật cũng không doạ được thiếu gia, huống gì hai con quỷ giả các ngươi.
Hắc Vô Thường tức giận thét lên:
- Ngươi muốn chết !
Miệng nói tay hắn giơ cao khốc tang trượng định đập xuống đầu họ Từ.
Thừa Ân đứng phía sau lo lắng cho huynh đệ, liền bước lên quát:
- Dừng tay !
Bạch Vô Thường lúc này mới cất giọng the thé:
- Tiểu tử ! Nghe đồn ngươi họ Lục có đúng như vậy không ?
Thừa Ân biết thân thế mình đã bại lộ không còn giấu được nữa, nên cũng chẳng buồn cãi:
- Thiếu gia họ gì có liên quan gì đến các ngươi ? Hắc Bạch Vô Thường ! Bổn thiếu gia đã nói không có giữ Lang Nha Bí Lục, các ngươi sao cứ lằng nhằng theo ta mãi thế ?
- Lang Nha Bí Lục có hay không, bọn ta không cần đến nữa. Quỷ Diện Lang Nha chẳng qua chỉ đau ngang ngửa với Ám Sát hội chứ có gì ghê gớm đâu. Họ Lục kia ! Khôn hồn thì mau theo bọn ta về Địa Ngục môn diện kiến bổn môn chủ.
Thì ra trận chiến vừa rồi giữa Quỷ Diện Lang Nha và Ám Sát hội chủ đã không phân thắng bại. Thừa Ân lại giật mình vì không hiểu Địa Ngục môn chủ tại sao lại muốn bắt chàng ? Theo chàng hắn cũng là một trong những kẻ thù của họ Lục, mười tám năm trước đã gây ra vụ án Linhsơn huyết Lệ!
Trong lòng đầy nghi vấn, Thừa Ân tìm cách thăm dò:
- Tại sao thiếu gia phải đi với các ngươi ?

- Ngày hôm nay ngươi không đi không được.
- Địa Ngục môn chủ muốn chủ cần gặp thiếu gia có việc gì ?
- Ngươi cứ theo bọn ta đến tổng dàn kác biết
- Vậy thì các ngươi cứ về bảo môn chủ các ngươi tự đến đây gặp ta.
Từ Tam nghe đến đó thì thích chí cười vang:
- Nói hay lắm! Nói hay lắm!
Hắc quỷ tính tình nóng nảy không chịu được thái độ của Từ Tam liền tiện tay phóng cho gã một khốc tang trượng nhằm vào huyệt khí hải.
Từ Tam bình tĩnh nghiêng người tránh một trượng đó, mặt mày vẫn tươi cười như không, lại buông lời châm chọc:
- Dở quá... Dở quá ! Hắc Vô Thường đánh lén mà chả nên trò trống gì, thật là xấu hổ!
Hắc Vô Thường tức giận gầm lên:
- Quỷ gia ngày hôm nay nhất định phải cắt cái lưới của ngươi.
Vừa nói, gã vừa vũ lộng khốc tang trượng đánh vào người Từ Tam như mưa sa bão táp. Cây khốc tang rít lên những tiếng quái dị tựa như tiếng kêu của oan hồn uổng tử làm cho người ta tầm thần bấn loạn, sơ sẩy một chút là tức khắc chết ngay.
Từ Tam thân hình nhỏ bé, nhảy qua nhảy lại như con sóc, né tránh gậy khốc tang không một chút lúng túng. Chẳng những thế, gã con luôn miệng chọc ghẹo đối phương:
- Dở quá…Dở quá... Hụt rồi... Lại đánh hụt nữa rồi !
Hắc Vô Thường lửa giận bốc lên tới đầu, khốc tang trượng càng múa càng nhanh nhưng không mảy may chạm được chéo áo của Từ Tam.
Đùa giỡn một lúc, họ Từ nhảy ra ngoài nghiêm sắc mặt nói:
- Hắc Quỷ nãy giờ đánh ta chán rồi cũng phải nếm thử một chút bản lĩnh của, bổn thiếu gia chứ.
Hắc Vô Thường chống gậy thở dốc, rồi tức giận nói :
- Người có bản lĩnh gì cứ đem ra đây quỷ gia xem thử.
- Được lắm !
Từ Tam vừa dứt lời, không biết bằng cách nào đã thấy trên tay gã cầm một ngọn phi đao sáng quắc, thủ pháp nhanh nhẹn vô song khiến nhị quỷ nhìn tháy phái tái mặt.
Từ Tam cười hề hề nói:
- Thiếu gia không có bản lĩnh gì, chỉ có vài ngọn phi đao, ngươi thử nếm xem mùi vị thế nào. Đỡ này !
Không thấy bàn tay gã cử động nhưng lưỡi đao đã phóng ra bay xẹt đến người của Hắc Vô Thường.
Hắc quỷ nhìn thấy thủ pháp phóng đao tài tình đó thì thất kinh hồn

vía, vội cử gậy Khốc Tang lên đỡ.
“Keng” một tiếng, ngọn đao đã bị đánh rớt. Qua đó cũng đủ biết bản lĩnh của Hắc Bạch Vô Thường cao siêu hơn bọn Lang nô nhiều.
Từ Tam thấy phi đao của mình bị đánh rớt thì cười nhạt:
- Khá lắm ! Hãy đỡ tiếp xem sao!
Lần này, ngọn đao từ tay hắn chầm chậm bay ra, mới đầu chậm chạp không có gì lợi hại nhưng gần đến đích thì nhanh dần nhắm giữa mặt đối phương bay xẹt tới
Hắc Vô Thường vung gậy lên bảo vệ vùng mặt, không ngờ ngọn phi đao như có mắt, chỉ thấy Từ Tam khẽ vẫy tay, lập tức phi đao đổi hướng uốn cong xuống đâm thẳng vào tim địch thủ.
Hắc Vô Thường hãi hùng kêu thét lên:
- Nguy tai !
Bên ngoài, Bạch Vô Thường cũng la chói lói:
- Hãy coi chừng !
Chỉ thấy Hắc Vô Thường ngã vật xuống đất lăn vòng mấy vòng tránh được ngọn đao trong gang tấc. Tuy hắn thoát chết nhưng trong lòng khiếp sợ đến toát mồ hôi. Vả chăng, tư thế bò lăn vừa rồi của hắn cũng chẳng đẹp đẽ gì, khiến hắn vừa ngượng vừa giận, hai mắt trợn trừng nhìn họ Từ.
Từ Tam thấy đối phương bò dưới đất thì thích quá nhảy cẫng lên như một đứa trẻ:
- Đẹp quá ! Hay quá ! Thân pháp thật là tuyệt diệu !
Hắc Bạch Vô Thường biết hắn chọc quê mình thì giận quá cùng ném khốc tang trượng xuống đất, đồng loạt vung chưởng lên:
- Ngươi đỡ được chưởng này rồi hãng nói chuyện.
- Ấy chết ! Ta chưa phóng hết phi đao, sao ngươi vội thế?
Nhị quỷ đã nếm mùi lợi hại của phi đao nên không dám chần chờ nữa, vội vàng vung tay đẩy ra tuyệt chiêu Diêm Vương Đoạt Hồn chưởng. Kình lực vừa rời khỏi tâm chưởng lập tức khí lạnh thấu xương, chưởng lực phát ra tiếng vang tựa như ma kêu quỷ gào.
Thừa Ân đứng bên ngoài thất sắc kêu:
- Từ Tam đệ hãy coi chừng!
Không ngờ Từ Tam bán tánh kiêu ngạo, coi trời bằng vung liền cử chưởng lên đỡ.
Bùng…bù ng…
Mấy tiếng nổ vang liên tiếp làm kinh động cả núi rừng, cát bụi bốc cao cả trượng, mờ mịt trời đất. Từ Tam hự lên một tiếng bị đẩy lùi ra sau bảy tám bước, khóe miệng rỉ máu tươi. Bên này, thân hình nhị quỷ chỉ bị chấn động chút ít rồi trở lại bình thường.

Nên biết Hắc Bạch Vô Thường, Diêm Vương Đoạt Hồn chưởng đã luyện đến mức tinh vi, hàn khí âm độc vô cùng. Từ Tam cho dù có bản lĩnh nghiêng trời thì chẳng qua cũng chỉ là gã trai mười sáu tuổi, công lực làm sao chọi được với nhị quỷ. Chưởng Vừa rồi không làm hắn mất mạng cũng là đáng khen cho hắn lắm rồi.
Từ Tam sắ mặt nhợt nhạt, chưa kịp định thần thì nhị quỷ đã đồng loạt xông tới vung chưởng định đánh tiếp tục.
Lục Thừa Ân thấy bạn lâm nguy không kể gì đến sống chết nhảy xổ vào nhị quỷ, vận hết sức bình sinh đánh ra hai quyền cực kỳ dũng mãnh.
Nhị quỷ thấy chàng xông tới liền bỏ Từ Tam quay lại vung tay gạt quyền của chàng.
Chát…Chát…
Song thủ chạm vào nhau đôi bên cùng dội ngược trở lại, nhị quỷ cảm thấy cánh tay tê chồn, chúng vốn đã biết sức mạnh của Thừa Ân nên cười nham hiểm, đồng loạt sử dụng thân pháp quỷ mị tiến tới một lúc điểm luôn vào mười mấy đại huyệt trên người chàng.
Thừa Ân cảm thấy mắt hoa lên, thân hình nhị quỷ chập chờn lướt tới thì biết nguy hiểm đã đến liền vận “Quy Nguyên Thần Công” hộ thân. Cùng lúc đó chàng cảm thấy khắp người các đại huyệt đều bị tê chồn, chân lực tan mất không quy tụ được nữa.
Thừa Ân há miệng hít vào một hớp không khí rồi rùng mình một cái, “Quy Nguyên Thần Công” tụ trở lại ở huyệt đan điền rồi vận chuyển toàn thân. Thần công đi đến đâu công phá huyết đạo tới đó, thoáng chốc đã khai thông toàn bộ các huyệt đạo vừa bị điểm.
Nhị quỷ tuy điểm trúng người Thừa Ân nhưng bị sức phản chấn của “Quy Nguyên Thần Công” hộ thể làm mấy đầu ngón tay đau nhói, nhìn lại thì thấy Thừa Ân vẫn bình yên vô sự thì kinh ngạc há hốc miệng ra nhìn chàng.
Hắc Vô Thường run giọng nói:
- Tiểu tử ! Ngươi có tà thuật gì mà chống được thủ pháp điểm huyệt của bọn ta ?
Thừa Ân không thèm để ý đến chúng, quay đầu nhìn lại, thì thấy Từ Tam vừa bỏ vào miệng một viên thuốc màu đỏ như máu, trong khoảnh khắc thần sắc hắn đã khôi phục lại như cũ.
Thừa Ân lúc này mới yên tâm phần nào, liền trợn mắt nhìn nhị quỷ, mắng:
- Hai con quỷ đói khốn kiếp, bổn thiếu gia không thù oán gì với các ngươi sao cứ theo ám ta mãi thế? Thiếu gia một ngày nào đó nhất định sẽ lột da các ngươi, san bằng Địa Ngục môn.

- Hừ ! E rằng ngươi không có ngày đó rồi!
Dứt lời, nhị quỷ lại dựng chưởng lên, định bụng sử dụng tuyệt chiêu Diêm Vương Đoạt Hồn chưởng hạ chàng cho bằng được.
Bên này, Từ Tam đã khỏi phục nguyên khí, mặt hắn bừng bừng giận dữ mắng:
- Hai con quỷ đói, hãy xem đao pháp của thiếu gia đây!
Hắn miệng nói, tay luồn vào thắt lưng rút song đao nhanh như chớp. Từ xưa tới nay chỉ có liễu kiếm là thứ binh khí vừa mềm vừa mỏng mới có thể quấn vào thắt lưng được. Không ngờ họ Từ sử dụng song đao, cặp đao hình bán nguyệt chỉ dài mấy tấc lại mềm mại như lá liễu, vì thế hắn mới giấu được trong thắt lưng gọn gàng không ai nhìn thấy.
Cặp đao trong tay họ Từ sáng choang vì quá mỏng nên chúng rung rung phát ra tiếng kêu tinh tang như người ta đánh đàn.
Nhìn qua thì biết ngay đó là lợi khí sắc bén vô cùng. Hắc Bạch Vô Thường vừa thấy cặp đao trên tay họ Từ liền kinh hãi kêu lên :
- Bán Nguyệt Long Đao ! Người... ngươi là gì của...
Không đợi chúng nói hết, họ Từ đã máy động thân pháp, thân hìnhăănh tia chớp lao đến, cặp đao trên tay hắn múa tít lên, không nhìn thấy bóng chỉ nghe tiếng kêu tinh tang... tinh tang mỗi lúc mỗi dồn dập.
Hắc Bạch Vô Thường ngay lập tức bị song đao vây phủ, phái trổ hết tài nghệ khinh công ra né tránh nên không rảnh tay đánh trả được một chiêu nào, thậm chí cũng không còn hơi để mà nói.
Từ Tam vũ lộng song đao như mưa sa bão táp, ban đầu còn nghe tiếng kêu tinh tang, về sau âm thanh đó dồn dập, liên miên bất tận tựa như một bản nhạc đến hồi cao trào. Tuy nhiên, vì công lực hắn còn sút kém đối phương nên trong một lúc cũng không làm gì dược nhị quỷ.
Từ Tam bỗng hét lên một tiếng, sử dụng thân pháp quỷ mị kết hợp với đao pháp, càng đánh càng nhanh khiến nhị quỷ không kịp trở tay, trúng liền một lúc mấy đao, cũng may là không phạm đến chỗ hiểm yếu.
Từ Tam thắng thế vừa đánh vừa cất lời trêu chọc.
- Hi... hi... phen này, thiếu gia cho hai ngươi làm quỷ thật. Các ngươi muốn làm quỷ không đầu hay quỷ cụt tay?
Thừa Ân đứng bên ngoài cũng vỗ tay khen ngợi :
- Từ Tam đệ đánh hay lắm ! Chớ có để chúng chạy thoát.
Nhị quỷ lúc này đã đầu váng mắt hoa, biết tình thế không xong bèn liều mạng chịu một đao của đối phương, song chưởng đẩy ra bức Từ

Tam lùi lại một bước. Nhân cơ hội đó chúng nhảy khỏi vòng chiến. Vừa thoát khỏi màn đao khí của Từ Tam, chúng không dám chậm trễ điểm thân phóng luôn vào rừng, chỉ nghe giọng nói để lại:
- Họ Từ kia ! Ngày hôm nay bọn ta sơ ý bị ngươi hại, lần sau gặp lại quyết lấy mạng ngươi.
Từ Tam vì thiếu chút kinh nghiệm chiến đấu để cho Hắc Bạch Vô Thường chạy thoát thì ngẩn ngơ tiếc nuối, giậm chân than:
- Tiếc quá... Tiếc quá ! Thiếu chút nữa đã biến chúng thành quỷ thật rồi.
Thừa Ân bước tới mỉm cười nhìn hắn thán phục:
- Từ Tam đệ đao pháp như thần, ngu huynh phục sát đất.
Từ Tam được khen đắc ý vênh mặt trông như một đứa trẻ:
- Tiểu đệ mà nhanh tay một chút đã lấy mạng chúng rồi.
- Dẫu sao chúng đã sợ khiếp vía. À phải ? Vừa rồi, Từ đệ trúng Diêm Vương Đoạt Hồn chưởng không sao chứ ?
- Đại ca đừng lo, thứ võ công âm phủ đó thì làm gì được đệ.
Thừa Ân đã từng trúng chưởng của nhị quỷ nên biết rõ sự lợi hại âm độc của Diêm Vương chưởng, nay thấy họ Từ bị đánh trúng chẳng những không bị thương tích, mà sau đó còn trở lộng đao pháp đánh lại nhị quỷ khiến phải chạy dài, chàng càng khám phục sát đất.
Chàng có ngờ đâu Từ Tam sở dĩ không bị hàn khí âm độn của Diêm Vương chưởng hại là bởi vì hắn có Linh dược hộ thân. Chính viên thuốc màu đỏ vừa nãy hắn uống vào đã giúp hắn nhanh chóng trục hàn độc ra ngoài, hồi phục công lực.
Thừa Ân trong lòng đã phục nghĩa đệ nhỏ tuổi, liền hỏi:
- Vừa nãy, Từ đệ sử dụng thân pháp gì mà ngu huynh nhìn thầy hoa cả mắt, chóng cả mặt ?
Từ Tam lại được dịp khoe khoang:
- Đại ca không biết đó thôi, bộ pháp đó gọi là “Thất Cửu Vi Hồi Bộ” là độc môn gia truyền của họ Từ không truyền cho người ngoài...
- Ngu huynh thấy đệ luồn lách như con sóc, nhanh nhẹn phi thường khiến nhị quỷ không làm gì được thật là thích mắt.
Từ Tam thấy Thừa Ân tỏ vẻ thích thú “Thất Cửu Vi Hồi Bộ” của mình ngẩn ngơ một lúc thì hỏi:
- Đại ca có muốn tập luyện bộ pháp đó không ?
- Không phải vừa rồi Từ đệ nói Thất Cửu Vi Hồi Bộ không truyền cho người ngoài đó sao ?
Họ Từ chớp mắt nhìn chàng một lúc, không biết hắn nghĩ gì mà hai má ửng hồng, nhợt cười nói:
- Đại ca với đệ không phải đã kết bái chi giao rồi đó sao ? Chúng ta

đâu phải người ngoài nữa.
Thừa Ân thấy gã chân thành như vậy thì quá cảm động nắm lấy tay Từ Tam, nói:
- Từ đệ ! Chúng ta tuy nới sơ giao nhưng tâm đầu ý hợp, tình như thủ túc. Đại ca nguyện từ nay sẽ coi đệ như ruột thịt, sống chết có nhau.
Từ Tam miệng cười chúm chím, đôi mắt long lanh nhìn Thừa Ân, ra vẻ sung sướng 1ắm. Rồi gã kéo tay chàng:
- Đi ! Chúng ta tìm chỗ vắng, đệ truyền cho huynh Thất Cửu Vi Hồi Bô.
- Không được ! Tuy nói chúng ta là anh em, nhưng đại ca không thể lợi dụng lòng tốt của đệ mà học võ công gia truyền của họ Từ được.
Từ Tam nghiêm sắc mặt nói:
- Đại ca nói thế là không xem Từ Tam này là anh em rồi.
- Y huynh không phải thế. Chỉ vì...
Từ Tam dứt khoát cắt ngang lời chàng:
- Đại ca không phải nói lôi thôi gì nữa. Nếu đại ca còn từ chối thì chúng ta chia tay tại đây, coi như chưa từng gặp nhau.
Thừa Ân từ ngày xuống núi gặp kẻ thù nhiều hơn bạn, giờ khắc nguy hiểm nhiều hơn giây phút bình yên, nay có được người bạn chân thành như Từ Tam thì cảm thấy sung sướng không gì bằng. Rồi đó hai người nắm tay nhau đi vào rừng tìm chỗ vầng vẻ luyện Thất Cửu Vi Hồi Bộ.

Bách Cầm Sơn Chủ

Hồi 8
Vì Bạn Quyên Mình, Sa Vào Tay Quỷ

Từ Tam tìm được một bãi đất trống ưng ý liền kéo Thừa Ân lại đó bắt đầu giảng giải tâm pháp của môn Thất Cửu Vi Hồi Bộ. Hắn vừa nói vừa biểu diễn chầm chậm để Thừa Ân dễ dàng tiếp thu.
- Thất Cửu Vi Hồi Bộ là do gia phụ rút tỉa từ hai môn tâm pháp thượng thừa của Đạo gia là Cửu Cung Bát Quái và Thất Tinh Bắc Đẩu mà chế luyện thành, nên mới gọi là Thất Cửu Vi Hồi Bộ. Người luyện bộ pháp này đến độ tinh vi thì có thể tùy ý di chuyển, biến ảo khôn lường. Nếu như gia phụ mà thi triển bộ pháp này thì người không nhìn thấy bóng, xuất kỳ bất ý có thể công địch từ bốn phía. Bất

kể là tiến công hay phòng thủ đều linh nghiệm vô cùng. Theo như lời gia phụ nói thì từ trước đến nay người chỉ mới sử dụng thân pháp này để đối địch một lần duy nhất. Ngoài tiểu đệ gia phụ và đại ca Từ Bách Quyền, hôm nay Lục đại ca là người thứ tư biết được trên giang hồ có một môn võ công thân pháp gọi là Thất Cửu Vi Hồi Bộ.
Quả nhiên đúng như lời Từ Tam nói, Thất Cửu Vi Hồi Bộ biến ảo tinh vi vô cùng vô tận, mỗi khi thi triển thân pháp thì bước chân như nước cuốn hoa trôi, thân hình phiêu hốt liên miên bất tận.
Từ Tam biểu diễn sơ qua một lượt rồi bẻ nhánh cây vạch trên mặt đất một đồ hình bát quái có đầy đủ âm dương ngũ hành. Hắn lại vẽ thêm một đồ hình thái tinh bắc đẩu tương ứng theo bảy phương vị tinh tú rồi bảo Thừa Ân đứng vào đó luyện tập.
Sư phụ tận tám chi dạy, học trò chăm chỉ tập luyện, bắt đầu từ giữa trưa đến xế chiều thì Thừa Ân đã thông suốt từ đầu đến cuối môn võ công thân pháp Thất Cửu Vi Hồi Bộ, chỉ vì chưa thuần thục nên đôi lúc còn lúng túng chậm chạp.
Từ Tam đứng bên ngoài vòng bát quái nhìn Thừa Ân tập luyện với vẻ đăm chiêu. Không biết hắn suy nghĩ điều gì rồi bỏ đi lúc nào Thừa Ân cũng không hay biết.
Một lúc sau, Tử Tam trở lại đã thấy trên tay xách một còn thỏ rừng còn sống, hẳn là hắn vừa đi săn, trổ tài khinh công mà bắt sống thỏ.
Từ Tam thấy Thừa Ân luyện tập say mê quần nén khôlg gọi, một mình lẳng lặng đi gom củi đốt lửa nướng con thỏ ấy. Xong xuôi đầu đó hắn mới bước tới gọi:
- Đại ca nghỉ ngơi một chút đi.
Thừa Ân thu hồi thân pháp nhảy ra khỏi vòng bắt quái, tuy cả người ướt đẫm mồ hồi nhưng mặt mày thì vô cùng hớn hở:
- Từ đệ thấy lại ca luyện tập thế nào ?
Từ Tam chẳng nói chẳng rằng, cẩn thận xóa sạch dấu vết đồ hình mà hắn vừa vẽ, rồi quay lại nhìn Thừa Ân giải thích:
- Không lên để người khác nhìn thấy. Nếu gặp phải tay võ lâm cao thủ thì không chừng hắn sẽ đoán ra cơ sự.
Nói rồi, hắn cười hỏi:
- Đại đa có biết đệ mất bao lâu mới luyện xong bộ pháp này không ?
- Đệ nói xem !
- Tiểu đệ ngu dốt phải học năm ngày mới gọi là tạm được. Đại ca thông minh tuyệt đỉnh, chỉ mới luyện tập nửa ngày đã tiếp thu hết phần căn bản rồi. Chỉ cần luyện tập cho thuần thục thì tin rằng tiểu đệ cũng không sánh kịp đại ca.
Từ Tam có biết đâu Thừa Ân nội công hơn hắn gấp bội, chàng không

chỉ trí tuệ thông minh mà còn có căn cơ cốt cách của con nhà võ, cộng với nguồn nội lực làm căn bản nên mới luyện tập chóng thành như thế.
Từ Tam kéo Thừa Ân đến chỗ đống lửa, lấy con thỏ nướng xuống bẻ một cái đùi, còn bảo nhiêu đưa hết cho chàng.
Thừa Ân cười nói:
- Từ đệ sao chỉ lấy có cái đùi ? Chúng ta huynh đệ phải chia đều chứ.
Từ Tam lắc đầu:
- Tiểu đệ bây nhiêu là đủ rồi.
- Từ đệ nhường cho đại ca hay sao ?
- Không phải. Tiểu đệ... vốn chẳng cần nhiều.
Thừa Ân tập luyện nửa ngày đã đói nên không khách sáo nữa, cầm con thỏ nướng ăn ngon lành. Từ Tam thì nhai thủng thẳng nhì nhằng, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Thừa Ân cười chúm chím.
Thừa Ân chén xong con thỏ liền đứng dậy luyện thêm máy lần thân pháp Thất Cửu Vi Hồi Bộ nữa. Chàng càng luyện tập càng tiến bộ, thân pháp mỗi lúc một nhanh nên trong lòng phấn chấn vô cùng.
Lúc này trăng đã lên cao, Thừa Ân sực nhớ đến cái hẹn nửa đêm với Thanh Y Sát Sứ liền đến bên Từ Tam hỏi:
- Đại ca có hẹn với một người ở Thập Lý Đình. Từ đệ đi cùng đại ca không ?
- Đại ca hẹn với người nào ?
- Đến đó đệ sẽ biết.
Từ Tam gật đầu:
- Được đệ đi với huynh.
Thừa Ân vốn không biết khinh công, nhưng từ nhỏ chàng sống trong rừng núi quen leo trèo chạy nhảy lại có sức khoẻ nên cũng chạy khá nhanh. Tuy nhiên nếu so với khinh công của Từ Tam thì chàng còn thua xa.
Từ Tam thấy chàng chậm chạp quá thì ngạc nhiên hỏi:
- Đại ca không biết khinh công sao ?
- Ngu huynh không biết.
- Thế người nào đã truyền nội công tâm pháp cho đại ca ?
- Di nương của huynh.
- Thế sao dì của đại ca không dạy đại ca khinh công và võ công ?
- Điều này…huynh có chỗ khó nói.
Thừa Ân tính tình trung thực, lại không muốn đặt điều nói dối Từ Tam nên nói như thế. Không ngờ Từ Tam có vẻ không vui, hắn đang đi liền dừng lại nhìn Thừa Ân, nghiêm sắc mặt nói:

- Đại ca vẫn còn xem đệ như người ngoài sao ?
Thừa Ân ngẩn mặt nhìn người em kết nghĩa mà không nói được lời nào.
Từ Tam hỏi tới:
- Đại ca họ Lục, tên không phải là Tiểu Ngưu, có đúng không?
Thừa Ân buông tiếng thở dài buồn rầu nói:
- Từ đệ đối với đại ca đã trọn tình, lẽ ra đại ca không còn gì giấu đệ nữa. Hiềm một nỗi đại ca đầy khắp trời đều có kẻ thù, đại ca không lo cho mình, mà chỉ lo cho đệ. Đại ca đã dự tính hết đêm nay huynh đệ chúng ta tạm chia tay. Chờ ngày đại ca luyện thành tuyệt nghệ, trả được đại thù sẽ đi tìm đệ, lúc đó anh em ta đi cùng nhau ngao du sơn thủy.
Từ Tam nghe nói tới đố thì sắc mặt tái xanh, mím môi nhìn Thừa Ân, lạnh nhạt hỏi:
- Hóa ra đại huynh đã có dự tính chia tay với đệ ?
- Đại ca có nỗi khổ tâm, mong Từ đệ hiểu cho.
- Đại ca đã quyết định rồi chăng?
- Thừa Ân thấy Từ Tam giận, nghĩ đến sự tận tâm của hắn thì rất đau lòng, nhưng chàng biết rõ để Từ Tam đi với mình chỉ có hại cho gã, nên mặc dù trong lòng rất đau buồn nhưng vẫn cương quyết nói:
- Đại ca đã quyết định.
Từ Tam giậm chân la lên:
- Ừ ! Người sao khinh ta lắm thế?
Dứt lời, gã quay lưng phóng mình lao vào bóng đêm, Thừa Ân ngẩn ngơ nhìn theo, trong lòng muốn gọi một tiếng “Từ Tam đệ” mà sao không mở miệng được.
Từ Tam trong lúc giận dỗi cắm đầu chạy một hơi mấy dặm đường mới đừng chân ngồi bệt xuống một gốc cây bên dường lẩm bẩm nói một mình:
- Họ Lục đáng ghét ! Ngươi đối với ta không thật lòng thì ta cũng mặc ngươi, không thèm quan tâm nữa.
Từ Tam ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng buồn bã đưa mắt nhìn lại đoạn đường mình vừa đi qua như muốn tìm kiếm một hình bóng nào đó. Rồi hắn thở dài:
- Người ta giận dỗi bỏ đi như thế mà ngươi cũng không đuổi theo, đồ kiêu ngạo đáng ghét.
Hắn ngồi một mình giữa đêm thanh vắng lòng suy nghĩ vẩn vơ, tự hỏi Thừa Ân thật ra là người có lai lịch như thế nào? Tại sao hắn chỉ mới từng tuổi đầu mà đã gây thù chuốc oán với Địa Ngục môn và Quỷ Diện Lang Nha ? Hắn nói đến gia thù đại hận gì đó, phải chăng là có

thù với hai nhân vật ma đầu bá đạo kia?
Nghĩ tới đây, Từ Tam bỗng kêu lên:
- Không xong rồi, nếu hắn quả có thù với Địa Ngục môn và Quỷ Diện Lang Nha thì mạng hắn nguy trong sớm tối. Bất kể nhân vật nào, hắn cũng không đủ sức đối phó.
Từ Tam tại sao mới gặp Thừa Ân lần đầu mà trong lòng đã quyến luyến, lo lắng cho người ta đến như vậy, thậm chí còn đem cả võ công bí quyết gia truyền ra dạy cho Thừa Ân, quả thật chỉ có Từ Tam mới hiểu được hắn đang nghĩ gì?
Từ Tam đã lo lắng cho Thừa Ân liền đứng lên đi lộn trở lại tìm người. Hắn bất chấp tự ái, gạt bỏ sĩ diện chứng tỏ tâm tư gã vô cùng quyến luyến người bạn mới.
Từ Tam mới đi được mấy bước thì bỗng thấy trước mặt hoa lên, định thần nhìn lại thì ra Hắc Bạch Vô Thường nhị quỷ đã đứng trước mặt, giương mắt nhìn gã đầy vẻ thù địch.
Từ Tam thấy Hắc Bạch Vô Thường thì mỉm cười:
- Hì hì . . . Hai con quỷ thất bại các ngươi lại tìm đến thiếu gia hù dọa chăng? Lần trước hai ngươi phải chăng là chưa phục?
Hắc Vô Thường tính tình nóng nảy hơn dí cây gậy khốc tang vào mặt Từ Tam, mắng:
- Tiểu tử chết tiệt ! Lần trước anh em ta sơ ý bị ngươi đả thương, đêm nay ngươi đừng hòng chạy thoát.
- Hay lắm ! Bổn thiếu gia trong lòng đang buồn bực cũng muốn đánh nhau chơi. Hai ngươi nếu không sợ thì cứ tiến lên.
Hắc Quỷ chập chờn muốn xông tới, Bạch quỷ vốn điềm tĩnh hơn đưa tay cản đồng bọn lại rồi nhìn Từ Tam, hỏi:
- Quỷ gia thấy ngươi sử dụng Bán Nguyệt Long Đao, ngươi là gì của Từ Đạt?
Từ Tam nổi nóng mắng:
- Hỗn láo ! Tên húy của cha ta lẽ nào để cho ngươi gọi suông như thế ?
Thì ra Từ Tam chính là con của Bán Nguyệt Long Đao Từ Đạt, bang chủ Chính Nghĩa bang. Thảo nào, hắn còn trẻ tuổi mà bất kể võ công, khí độ đều cao hơn người thường một bực.
Từ Tam vừa nói dứt lời thì giữa thinh không bỗng vang lên tiếng cười lạnh lẽo, rồi có bóng người xuất hiện thanh như bóng quỷ. Không biết hắn từ xó nào chui ra, chỉ chớp mắt một cái đã đứng sững giữa đương trường.
Hắc Bạch Vô Thường thấy người đó thì cung kính vái chào:
- Đệ tử Câu Hồn Sứ Giả ra mắt Diêm La Cửu Điện chủ.

Người mới tới mang mặt nạ vàng ởn, tóc tai bù xù, từ đầu tới chân toàn một màu đen tuyền. Hắn không thèm để mắt đến Hắc Bạch Vô Thường, mà lom lom nhìn Từ Tam một lúc rồi mở miệng nói, để lộ hàm răng trắng nhởn:
- Tiểu tử ! Ngươi là con của Từ Đạt ?
Từ Tam vốn tính kiêu ngạo không coi trời đất ra gì, nhưng nhìn thấy đôi mắt xạ ra luồng điện quang sáng ngời của nhân vật được gọi là Diêm La Cửu Điện chủ này bất giác nghe lạnh buốt xương sống. Tuy nhiên hắn vẫn làm cứng vênh mặt đáp:
- Người đã biết bổn thiếu gia là ai sao còn không cút đi ?
- Ha ha…
Gã điện chủ cất tiếng cười cuồng ngạo rồi đắc ý nói:
- Bổn môn ngày hôm nay may mắn rồi. Để ta bắt ngươi trước rồi mới khống chế cha ngươi sau.
Từ Tam khẽ giật mình:
- Ngươi muốn đối phó với cha ta ?
- Chính là như thế.
- Địa Ngục môn các ngươi có thù oán gì với cha ta ?
- Thù oán thì không. Chỉ có điều cha ngươi ngồi ở Linh Sơn làm chức vụ quyền minh chủ đã lâu, nay cũng đến lúc nhường cho người khác rồi.
Từ Tam thông minh nghe thế liền hiểu:
- Hóa ra, Địa Ngục môn các ngươi muốn tranh giành ngôi Minh chủ.
- Ngươi cũng khá thông minh đấy.
Đến đây thì Từ Tam đã biết Địa Ngục môn muốn bắt gã để làm áp lực với cha gã, hòng trừ khử bớt những thế lực có thể tranh chấp ngôi Minh chủ trong kỳ đại hội Linh Sơn sắp tới.
Giữa lúc gã còn chưa biết đối phó ra sao thì đã nghe Diêm La Cửu Điện chủ hỏi:
- Tên tiểu tử họ Lục đi với ngươi đâu rồi?
Từ Tam nhân cơ hội liền tìm hiểu về người anh kết nghĩa của mình.
Địa Ngục môn các ngươi sao lại muốn đối phó với nghĩa huynh ta ?
- Chẳng lẽ ngươi không biết lai lịch của gã thọ Lục?
- Lai lịch hắn như thế nào ?
- Ngươi dẫn bổn điện chủ đi tìm hắn xong sẽ nói cho ngươi biết.
Từ Tam bĩu môi cười nhạt:
- Ngươi nằm mơ rồi.
- Bổn điện chủ cũng biết ngươi cứng đầu không chịu nói, vậy để ta bắt ngươi trước rồi hẵng hay.
Từ Tam trong đầu tính toán nhanh, gã biết rằng nếu mình gã đối phó

với Hắc Bạch Vô Thường thì còn miễn cưỡng, nay lại có thêm Diêm La Cửu Điện chủ, gã này lại có vẻ lợi hại hơn nhiều, hắn khó mà đương cự nổi. Chi bằng ra tay trước rồi thừa cơ tháo chạy là thượng sách.
Từ Tam ngày thường ở Chính Nghĩa bang vốn coi trời bằng vung, kiêu căng ngạo mạn vô cùng, nhưng gã có trí óc linh mẫn biết người biết ta, đêm nay tự xét khó mà thủ thắng được nên quyết tâm tìm cách đào tẩu.
Trong lòng đã suy tính, gã liền lẳng lặng xuất thủ. Chỉ thấy hai cánh tay gã cử động nhẹ, lập tức từ trong ống tay áo bay ra hàng loạt những vệt sáng lấp lánh nhắm vào ba con quỷ sống nhanh như tia chớp.
Từ Tam vốn có tài phi đao, lần này hắn cùng lúc phóng hai mươi bốn ngọn phi đao, dốc sạch túi sử dụng tuyệt kỹ ám khí độc môn quyết lấy mạng đối phương, hoặc ít nhất cũng thừa cơ hội địch nhân bận đối phó phi đao mà đào tẩu.
Hắc Bạch Vô Thường đã nếm tài phi đao lợi hại của Từ Tam, vừa thấy ánh chớp bạc loé lên đã kêu thất thanh vội vàng múa tít khốc tang trượng bảo vệ toàn thân.
Chúng nhanh tay nhanh mắt nhưng cũng chậm hơn Từ Tam một chút, mỗi tên lãnh ngay một mũi phi đao cũng may không phạm vào chỗ hiểm.
Từ Tam sau khi dốc túi phóng hết hai mươi bốn ngọn phi đao, bất kể kết quả ra sao lập tức quay lưng phóng đi. Hắn nghe hai tiếng kêu đau đớn của Hắc Bạch Vô Thường, trong bụng đã mừng thầm.
Nhưng ngay sau đó hắn nghe có tiếng gió lướt nhẹ trên đầu, ngẩng mặt nhìn lên không thấy gì nhưng lại nghe tiếng cười lạnh lẽo trước mặt.
- Ngươi chạy đi đâu ?
Từ Tam định thần nhìn lại thì thấy Cửu Điện Diêm La gương mặt đeo mặt nạ vàng ởn lạnh lùng vô cảm nhìn hắn.
Từ Tam tay chân rụng rời, trong lòng thầm khiếp sợ tài năng vượt bậc của đối phương.
Tuy nhiên, Từ Tam là con của Chính Nghĩa bang chủ nên bản lãnh đâu phải tầm thường. Hắn thấy tình thế không xong liền chẳng nói chẳng rằng thò tay vào thắt lưng định bụng rút cặp song đao ra ứng địch.
Không ngờ Diêm La Điện chủ mắt sáng như sao, vừa nhìn thấy hắn cử động Liền quát lên:
- Nằm xuống cho ta ?

Diêm La điện chủ cánh tay vung lên, ngay lập tức Từ Tam cảm thấy toàn thân lạnh buốt, luồng chân khí trong người hắn tản mát không sao quy tụ được nữa. Hắn muốn giở Thất Cửu Vi Hồi Bộ ra cũng không xong. Giữa lúc nguy ngập, hắn nhanh tay rút ra một viên phảo khói quăng luôn lên trời, viên pháo nổ bụp một tiếng phát ra luồng sáng nửa xanh nửa đỏ bay cao hàng chục trượng.
Từ Tam vừa phóng xong pháo hiệu cầu cứu đã cảm thấy kinh mạch bị người ta khống chế. Cửu Điện Diêm La một cái nhấc tay đã điểm luôn một lúc mười mấy đại huyệt trên người Từ Tam làm hắn ngã lăn ra bất tỉnh.
Cửu Điện Diêm La sau khi đánh ngã Từ Tam liền vẫy tay gọi Hắc Bạch Vô Thường đến hạ lệnh:
- Chỗ này không nên ở lâu, hai ngươi tìm bắt cho được gã họ Lục rồi đến chỗ liên lạc gặp bổn điện chủ, ta chờ hai ngươi ở đó.
Dứt lời, gã điện chủ cúi xuống sớt Từ Tam như xách một con gà, không thấy hắn cử động mà thân hình bay xẹt đi như tia chớp. Hắc Bạch Vô Thường cũng lập tức phóng đi mất dạng.
Nói về Thừa Ân, sau khi Từ Tam bỏ đi thì trong lòng buồn bã như vừa mất mát một cái gì đó quý giá vô cùng, mới biết rằng tuy chỉ sơ giao nhưng tình cảm giữa hai người đã sâu đậm không khác gì huynh đệ thủ túc tình thâm. Thừa Ân nén buồn rảo bước đi đến chỗ hẹn.
Thập Lý đình nằm lưng chừng ở một quả đồi nhỏ, phong cảnh khá hữu tình nên ban ngày thường có bóng tao nhân mặc khách lai vãng, nhưng lúc này là nửa đêm nên tuyệt nhiên không có một bóng người nào.
Thừa Ân theo con đường mòn đi lên đồi, chẳng mấy chốc đã đặt chân vào ngôi đình nhỏ. Trong đình có đặt một chiếc bàn tròn, bốn chiếc đèn, trên mái mỗi góc treo một chiếc phong linh dù là ngày hay đêm, hễ có gió là khua lên những âm thanh réo rắt như tiếng đàn.
Thừa Ân đứng trong đình ngửa mặt nhìn trời thấy bạch nguyệt lơ lửng trên cao toả ánh sáng dịu dàng lên vạn vật muôn loài. Bên tai văng vẳng tiếng phong linh tựa như tiếng đàn tránh khiến chàng tức cảnh sinh tình, động lòng nhớ đèn di nương vốn là một tài tử lãng mạn mà nay phải chịu cảnh tàn phế, cam lòng ngồi một chỗ nuôi mối đại hận trong lòng…
Nghĩ đến gia thù khó trả Thừa Ân không kềm được nước mắt để rơi hai giọt lệ anh hùng. Trong lúc bi thương, chàng không để ý đến người mặt sẹo Thanh Y Sát Sứ đã đến bên cạnh chàng nhẹ nhàng không gây ra một tiếng động…

Người đó thấy chàng bi lụy bất giác cũng buông tiếng thở dài. Thừa Ân giật mình quay lại, nhìn thấy người ta đã đứng sát bên mình mà không hay biết thì ngượng ngùng gạt lệ nói:
- Tiền bối đã đến đấy ư?
Thanh Y Sát Sứ giọng nói rè rè rất khó nghe:
- Điệt nhi ! Có phải cháu dang nghĩ đến việc nhà?
Thừa Ân chắp tay cung kính nói:
- Tiền bối gọi cháu là diệt nhi, vậy người là ai? Sao không cho cháu biết đi ?
- Ta là ai bây giờ chưa thể nói ra, cháu có biết cũng không ích lợi gì.
Thừa Ân thở dài ngao ngán, biết có hỏi thêm cũng vô ích nên im lặng, lại ngửa mặt nhìn trăng.
Người mặt sẹo cất giọng xúc động:
- Mẹ cháu năm xưa ngoại hiệu là Bạch Nguyệt Long Mai là bậc đại mỹ nhân trong thiên hạ, dì cháu là Linh Sơn Ngọc Nữ, tài trí hơn người, thông minh tuyệt thế. Cha cháu là Lục Chỉ Cầm Ma, võ công cái thế, anh hùng vô địch. Dượng cháu là Bạch Diện Thư Sinh Ngạo Thiên Kiếm, tất cả võ công, tài mạo đều hơn người. Cả nhà họ Lục từ trên xuống dưới đều là bậc kỳ nhân trong thiên hạ. Thế mà…chỉ trong một đêm….Ôi thôi…Thật thảm thương!
Người mặt sẹo nói tới đó không kềm được xúc động toàn thân run rẩy, kích động cực độ. Thừa Ân cũng đau lòng quá nghiến răng quát lên:
- Rốt cuộc kẻ thù là ai ? Kẻ nào có bản lĩnh làm hại Lục gia nhà ta ?
- Kẻ thù ư? - Người mặt sẹo ngửa cổ cười uất hận:
- Ha ha... kẻ thù nham hiểm độc ác phi thường. Hắn ném đá giấu tay, mười mấy năm qua, ta cố công tìm kiếm nhưng vẫn chưa có bằng chứng chính xác. Điệt nhi ! Cháu phải nghe lời ta kiên nhẫn chờ đợi !
- Tiền bối ! Thừa Ân có việc này muốn hỏi:
- Cháu cứ nói đi !
- Ám Sát hội và Địa Nguc Môn sau khi biết thân thế của cháu đều tỏ ý thù nghịch. Địa Ngục môn muốn bắt sống cháu, còn Ám Sát hội chủ muốn giết cháu trừ hậu họa. Hai nhân vật này phải chăng đều là kẻ thù của Lục gia ?
Người mặt sẹo suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Địa Ngục môn chủ là nhân vật nào cho đến nay giang hồ vẫn không ai biết rõ. Địa Ngục môn trước nay hành sự bí ẩn, tổng đàn ở đâu cũng không ai biết. Chỉ thời gian gần đây chúng cho nhiều môn hạ ra đời tranh chấp với võ lâm, chủ yếu là để tạo thế lực trước kỳ đại hội

anh hùng trên đỉnh Linh Sơn sắp tới.
- Đại hội anh hùng ?
- Chắc là cháu chưa biết cái hẹn hai mươi năm trên đỉnh Linh Sơn chọn ra một vị Minh chủ mới ?
Người mặt sẹo giải thích tỉ mỉ chuyện ước hẹn của võ lâm giang hồ cho Thừa Ân nghe rồi nói:
- Địa Ngục môn có thù vời Lục gia hay không cái đó chưa biết, tuy nhiên môn hội này hành động bá đạo cần phái trừ khử. Ngày nào cháu luyện thành tuyệt nghệ Lục gia phải đứng ra thay trời hành đạo, tiêu diệt Địa Ngục mồn.
- Thế còn Ám Sát hội chủ ?
- Hắn có thể là một trong những kẻ đại thù của Lục gia. Ám Sát hội gồm những tay sát thủ máu lạnh sẵn sàng giết người không cần lý do. Dù có thù với Lục gia hay không, bang hội này cũng phái bị tiêu diệt.
Thừa Ân nghĩ đến cái chết thê thám của Thanh Long tiêu cục toàn gia, trong lòng đã đặt Ám Sát hội lên mục tiêu hàng đầu cần phải tiêu diệt. Sau đó là Địa Ngục môn và Quỷ Diện Lang Nha. Thừa Ân tự nhủ một ngày nào đó chàng sẽ chính tay diệt sạch những thế lực tà đạo này.
Thừa Ân đột nhiên hỏi sang chuyện khác:
- Tiền bối nhiều năm ở trong Chính Nghĩa bang, vậy Chính Nghĩa bang chủ là người như thế nào?
Người mặt sẹo ngẫm nghi một lúc rồi đáp:
- Cáu hỏi này về sau ta sẽ cho cháu biết.
Thừa Ân không hài lòng lại hỏi tiếp:
- Phải chăng Chính Nghĩa bang đã thuê Ám Sát hội tiêu diệt Thanh Long tiêu cục ?
- Việc này... ta đang điều tra.
- Tiền bối ở trong Chính Nghĩa bang mục đích là để điều tra kẻ thù của Lục gia ?
Người mặt sẹo nhìn chàng, có vẻ xúc động:
- Diệt nhi ! Cháu ngày hôm nay đã khôn lớn, mối thù của Lục gia đặt cả trên vai cháu. Có những chuyện lúc này ta chưa thể cho cháu biết, nhưng ta hứa với cháu có ngày ta sẽ lôi kẻ thù ra ánh sáng, trả lại công bằng cho họ Lục. Bây giờ cháu phải nghe lời ta, tạm thời ẩn thân chờ ngày báo thù.
Thừa Ân nghẹn ngào nói:
- Tiền bối...Lòng cháu nóng như lửa đốt.
- Ta biết cháu nóng lòng báo thù, nhưng bảy giờ thời cơ chưa đến.

Ngày hôm nay ta gởi cháu đến một người bạn, người này nhiều năm ẩn cư giang hồ, từng là bạn của cha cháu. Người này đã nhận lời ta sẽ truyền võ công cho cháu. Tuy không thể trả thù ngay được, nhưng cháu hãy nghe lời ta hãy chăm chỉ tập luyện, sau này sẽ có ích cho cháu.
Thừa Ân thật lòng khống muốn trong lúc này mà đi ẩn cư, nhưng xét tình thế hiện tại thật không còn cách nào tốt hơn nữa.
Giữa lúc đó, hai người bỗng nhìn thấy một tia sáng nửa xanh nửa đỏ bay xẹt lên trời. Người mặt sẹo nhìn thấy áng sáng đố thì tái mặt nói:
- Ta có việc gấp phải làm, không thể đích thân đưa cháu đi được.
Ông ta lấy trong người ra một chiếc quạt xếp trao cho Thừa Ân, giọng gấp rút:
- Cháu hãy tìm đến Bách Cầm Sơn, cách đây một trăm dặm về phía Tây, tìm một nơi gọi là Phụng Hoàng Cư, giao cây quạt này cho một người họ Chu. Hãy kể rõ thân thế của cháu cho người đó biết, người đó tự khắc sẽ thu nhận và truyền dạy võ công cho cháu. Sau này có thời gian, ta sẽ đến thăm cháu.
Thừa ân đưa tay nhận chiếc quạt, cảm thấy nó nhẹ như tơ, mềm mại vô cùng, rõ ràng là một chiếc quạt rất quý.
Người mặt sẹo lại nói:
- Ta phải đi đây, cháu hãy bảo trọng.
Vừa dứt lời, bóng người đã nhoáng lên, chỉ nhún mình vài cái đã ra khỏi Thập Lý đình đi mất dạng. Thừa Ân trong bụng muốn gửi gấm nhờ ông ta tìm Từ Tam, nhưng chưa kịp nói thì ông ta đã đi mất.
Còn lại một mình, Thừa Ân nhìn lại cây quạt thì thấy nó được dệt bằng một loại tơ rất mịn, mềm mại nhưng rất bền chắc, mở ra thì nghe phảng phất một hương thơm tự nhiên. Trên cánh quạt có thêu hình một đóa phù dung và một cây bảo kiếm nét thêu tinh xảo, cực kỳ khéo léo, nhưng điều làm Thừa Ân giật mình chính là hai câu thơ đề:
“Tu mi nam tử Ngạo Thiên Kiếm.
Ngọc Nữ Linh Sơn Lục Diệp Phong”.
Hai cáu thơ với nét bút tinh kỳ, sắc sảo tựa như thanh long, bạch phụng vô cùng quen thuộc mà vừa nhìn thấy, Thừa Ân đã biết ngay đó chính là nét bút của Di nương Ngọc Nữ Linh Sơn Diệp Tố Minh.
Người mặt sẹo này sao lại có cây quạt do chính tay dì chàng đề bút?
Thừa Ân giật mình nhớ đến câu nói của ông ta: “Dượng cháu là Bạch Diện Thư Sinh Ngạo Thiên Kiếm ... Vậy thì ngoại hiệu của người đó đã ứng với câu đầu “Tu mi nam tử Ngạo Thiên Kiếm” trong cánh quạt này...

- Thôi, phải rồi !
Thừa Ân thầm kêu lên, ông ta chính là dượng của chàng, là chồng của Ngọc Nữ Linh Sơn Diệp Tố Minh. Thảo nào trước lúc chàng xuống núi, dì Diệp đã căn dặn chàng nếu có lên điện Quang Minh thì phải kiếm tra xác chết, hóa ra bà ta đã nuôi hy vọng chồng mình còn sống, quả nhiên người chưa chết.
Tuy nhiên có một điều làm Thừa Ân thắc mắc là dượng của chàng ngoại hiệu là Bạch Diện Thư Sinh, dì chàng lại tặng cho bốn chữ "Tu mi nam tử" thì sao người này dung mạo xấu xí, mặt mày đầy những vết sẹo như thế?
Thừa Ân càng nghĩ càng cảm thấy rối rắm, không tìm ra câu giải đáp thích hợp, bèn cất chiếc quạt vào bọc áo rồi nhân đêm trăng sáng nhằm hướng Tây khởi hành đi Bách Cầm Sơn.
Thừa Ân đi không bao lâu thì bỗng nhiên nghe có tiếng gió lộng trên đầu. Từ ngày xuống núi gặp nhiều biến cố, nay đã có chút ít kinh nghiệm giang hồ, nghe tiếng gió biết có người tập kích, chàng vội vàng sử dụng Thất Cửu Vi Hồi Bộ đảo người tránh né, nhìn lại thì thấy Hắc quỷ vừa chụp vào khoảng không, ngẩn lặt nhìn chàng, ra vẻ ngạc nhiên.
Thừa Ân nhìn thấy con quỷ đen thì tức giận mắng:
- Bổn thiếu gia có thù oán gì với Địa Ngục môn các ngươi mà cứ theo ám ta mãi thế?
- Thù oán gì ngươi theo bọn ta về Tổng đàn gặp Môn Chủ tự khắc sẽ biết.
Tiếng nói vọng đến từ phía sau. Thừa Ân biết ngay là Bạch Quỷ. Quả nhiên chàng lưỡng đầu thọ địch, bị hai con quỷ vô thường chặn đầu khóa đuối hết đường tẩu thoát.
Hắc Vô Thường cười hắc hắc hỏi:
- Ngươi theo bọn ta hay chờ bọn ta phải ra tay ?
Thừa Ân nghĩ đến Thất Cửu Vi Hồi Bộ vừa học được liền cười nhạt:
- Đêm này thiêu gia sẽ trừ ma diệt quỷ!
Vừa dứt lời, chàng đã máy động thân pháp, ngay lập tức bóng chàng mờ mịt như sương khói trong chớp mắt đã áp sát Hắc Quỷ, hắn hoảng hồn vung tay đánh bừa ra một chưởng. Nhưng Thừa Ân đã có Thất Cửu Vi Hồi Bộ, chỉ một cái động chân chàng luồn ra phía sau thẳng cánh đập mạnh vào lưng hắc quỷ.
Sau một tiếng nổ nhỏ, thân hình Hắc Quỷ bị đẩy nhào về phía trước, suýt chút nữa là té bò càng. Thừa Ân võ công chẳng ra gì nhưng sức mạnh thì có thừa, cái đánh vừa rồi có thể đánh chết một con bò mộng, Hắc quỷ dầu có võ công cao cường cũng không sao chịu nổi.

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn đưa mắt kinh hãi nhìn Thừa Ân.
Bạch Quỷ thấy thân pháp quỷ mị của chàng có vẻ quen thuộc, hắn nhớ ra liền quát:
- Tiểu tử Ngươi có quan hệ gì với Từ Tam ?
Nghe nhắc đến bạn, Thừa Ân xúc động nói:
- Hắn là nghĩa đệ của ta.
- Thân pháp ngươi vừa sử dụng phải chăng do họ Từ truyền dạy ?
- Phải, thế thì sao ?
- Thân pháp đó tên gọi là gì ?
Hắc Bạch Vô Thường từng đối đầu với Từ Tam, bị Thất Cửu Vi Hồi Bộ làm cho điêu đứng, nay Thừa Ân lại dùng thân pháp đó, hơi động chan một cái đã đánh cho hắc quỷ xiểng niểng khiến bọn chúng làm sao mà không sợ.
Thừa Ân biết thế nên cười nhạt đáp:
- Thiếu gia việc gì phải nói cho các ngươi biết?
Nhị quỷ là nhân vật hữu hạng trong Địa Ngục môn, nay bị thằng nhóc khinh rẻ khiến máu giận bốc lên đầu, liền gầm lên một tiếng đồng loạt múa khốc tang trượng bổ vào đầu Thừa Ân, miệng hét lên:
- Xem quỷ gia đập què giò ngươi đây.
Quả nhiên, hai cây gậy khốc tang cứ nhè vào chân Thừa Ân mà đập.
Tuy nhiên ngày hôm nay Thừa Ân đã có Thất Cửu Vi Hồi Bộ linh diệu vô cùng. Bước chân chàng thoăn thoắt như nước cháy hoa trôi, nhị quỷ không làm sao đụng vào người chàng được.
Thừa Ân sử dụng thân pháp né tránh, ban đầu còn hơi lúng túng nhưng càng về sau càng thuần phục, nhanh nhẹn vô cùng.
Chàng thích chí cười vang:
- Hai con quỷ đói ! Các ngươi làm gì được thiếu gia nào ?
Nhị quỷ giận quá gầm thét vang trời, gậy khốc tang múa vù vù nhằm vào các yếu huyệt của Thừa Ân mà đánh, nhưng tuyệt nhiên vẫn không sao chạm vào Thừa Ân dù là cái chéo áo.
Thừa Ân thấy thân pháp của mình dư sức đối địch thì rất biết ơn Từ Tam, trong lòng lại bình tĩnh nghĩ cách phản công.
Chàng tuy có Lang Nha Thần Công nhưng không dám đem ra sử dụng, nếu không Hắc Bạch Vô Thường khó mà toàn mạng.
Trong lúc nhảy nhót né tránh, thỉnh thoảng Thừa Ân lại nhằm chỗ sơ hở của đối phương vung tay đánh bừa ra một quyền, quyền thế tuy thô thiển nhưng sức mạnh có thừa, chỉ nội tiếng gió rít vù vù cũng đủ làm cho nhị quỷ hoảng sợ né tránh.
Đánh nhau máy chục hiệp rốt cuộc Thừa Ân vẫn không suy suyển chút nào, chẳng những thế mà thân pháp mỗi lúc càng nhanh thêm

khiến cho nhị quỷ mệt bở hơi tay, hơi thở khò khè muốn đứt.
Bạch quỷ vốn thông minh xảo trá hơn, nhận thấy nếu tình hình này kéo dài thì chúng sẽ đuối sức, không khéo sẽ bị Thừa Ân đập chết. Hắn liền thu gậy lại nhảy ra ngoài vòng chiến, Hắc Quỷ thấy thế cũng dừng tay không đánh nữa.
Thừa Ân biết đối phương đã ngán mình thì thích chí cười nhạo:
- Sao các ngươi không đánh tiếp ? Thiếu gia vẫn còn dư sức tiếp hai ngươi thêm vài trăm hiệp nữa.
Bạch quỷ nhếch môi cười nhạt:
- Ngươi nhảy nhót như con khỉ thì có hay ho gì mà đắc ý.
- Con quỷ ngu ngốc nhà ngươi nói bậy, quyền môn thân pháp của thiếu gia sao lại gọi là nhảy như con khỉ?
- Ngươi có giỏi thì đứng im tiếp bọn ta một chưởng xem sao.
Thừa Ân biết đối phương dùng lời nói khích, chàng cũng biết quá rõ sự lợi hại của Diêm Vương Đoạt Hồn chưởng nên đâu ngu dại gì mà mắc bẫy:
- Hai ngươi nghe cho rõ đây, bổn thiếu gia đâu ngốc đến nỗi đem sở đoản mà đấu với sở trường của các ngươi. Còn nếu hai ngươi muốn đấu chưởng thì bổn thiếu gia hẹn hai ngươi trong thời gian tới, nhất định sẽ có lúc thiếu gia đây bồi tiếp.
Bạch quỷ thấy tình thế trước mắt thì biết rằng đêm nay khó lòng bắt được Thừa Ân theo lệnh trên. Hắn suy nghĩ mau lẹ, tìm một kế liền nói :
- Nghĩa đệ Từ Tam của ngươi hiện ở trong tay bọn ta, ngươi có muốn gặp hắn chăng ?
Thừa Ân hơi giật mình, rồi chàng cười nhạt:
- Đồ quỷ nói láo ! Từ Tam đệ của ta bản lĩnh thế nào mà bị các ngươi bắt ? Đến như ta đây hai ngươi còn chưa đụng tới được thì nói gì từ đệ.
- Ha ha... tất nhiên bọn ta không thể bắt được hắn. Nhưng bổn môn cao thủ nhiều như lá trên cây, chỉ một cái búng tay của Diêm La Cửu Điện chủ cũng đủ hạ thằng oắt con đó rồi.
Thừa Ân trong lòng bán tín bán nghi nhưng rất lo lắng cho Từ Tam.
Bạch quỷ liếc mắt nhìn thấy thái độ của chàng thì đoán biết nên cười nhạt nói:
- Nếu ngươi không tin cứ đứng đáy chờ để bọn ta trở về xẻo một cái tai của hắn mang đến cho ngươi làm tin!
Thừa Ân lúc này bất kể là chúng nói thật hay giả cũng khiến chàng nóng lòng như lửa đốt. Bạch quỷ mỉm cười nham hiểm:
- Nếu ngươi muốn gặp nghĩa đệ thì đi theo bọn ta.

Thừa Ân làm sao không biết đây chỉ là quỷ kế của đối phương, nhưng nghĩ đến Từ Tam chàng không sao chịu đựng nổi bất giác nghe mắt mình cay xè.
Từ Tam không chỉ một lần cứu mạng chàng mà còn đem võ công bộ pháp bí truyền của họ Từ truyền lại cho chàng, tình cảm đó khiến chàng suốt đời không quên được. Ngày hôm nay bất kể Từ Tam có bị bắt thật hay không, chàng cũng quyết vì hắn mà mạo hiểm một phen.
Trong lòng đã quyết định Thừa Ân trợn mắt nhìn nhị quỷ, gằn giọng:
- Được lắm, thiếu gia đi với hai ngươi. Nếu Từ đệ của ta mà có suy suyển chút gì, hoặc giả hai người đặt điều nói láo thi thiếu gia thề sẽ san bằng Địa Ngục môn, tru diệt họ nhà quỷ các ngươi.
Thừa Ân lúc đó giọng nói rờn rợn, hai mắt đỏ ngầu như lửa khiến cho nhị quỷ dù là những tay giang hồ lăn lóc, giết người như rạ bất giác cũng phải sờn lòng. Khí độ của Thừa Ân khiến chúng không dám nhìn vào chàng nữa, vội vàng quay lưng đi:
- Ngươi cứ theo bọn ta sẽ rõ:
Thừa Ân mím môi cắm đầu chạy theo bọn chúng.

O0o

Nhị Quỷ đi trước dẫn đường, Thừa Ân cứ cắm đầu chạy theo, độ khoáng hai canh giờ, lúc đó trời đã sắp sáng, đột nhiên phía trước hiện ra một tòa trang viện rộng lớn nhưng đã hoàn toàn hoang phế, khắp nơi cỏ mọc um tùm.
Hắc Bạch Vô Thường chẳng nói chẳng rằng đi luôn qua cánh cổng lâu ngày không có người chắm sóc mọc đầy dây leo cỏ dại. Thừa Ân cũng không chút chậm trễ nhảy Luôn vào.
Tòa trang viện này trước đây có lẽ là của một hào gia cự phú, không biết vì lý do gì mà chủ nhân không còn ở nữa, khung cảnh tiêu điều xơ xác trông rất thê thảm.
Hắc Bạch Vô Thường dừng chân trước tòa nhà ngang dãy dọc nhưng hoàn toàn tối om, chúng cất tiếng rít nghe rờn rợn, lập tức trong nhà có tiếng hú đáp trả. Ngay sau đó ánh đèn sáng lên trong một gian phòng lớn.
Từ trong phòng đó nhảy ra hai bóng người, khi chúng dừng lại trước mặt Hắc Bạch Vô Thường, Thừa Ân nhận ra chúng là hai tên đại hán mặc áo đen đeo mặt nạ quỷ giống như tên Địa Ngục Ác Quỷ mà chàng đã từng chạm mặt trước đây.
Hai tên Địa Ngục Ác Quỷ vừa ra tới liền cung kính nói:

- Cửu Điện chủ chờ nhị vị sứ giả đã lâu!
Bạch Vô Thường cất giọng lành lạnh hỏi:
- Báo với Điện chủ, bọn ta đã mang người đến.
- Điện chủ đã biết, xin mời nhị vị sứ gi vào ra mắt!
Bạch Vô Thường quay đi nhìn Thừa Ân:
- Ngươi muốn gặp nghĩa đệ thì theo bọn ta.
Thừa Ân lạnh lùng đáp:
- Ngươi chớ nói khích, thiếu gia đã tới đây thì cho dù chỗ này có nhung nhúc quỷ thiếu gia cũng không sợ.
Thật ra, Thừa Ân đã biết mình đi vào hang quỷ thật sự lành ít dữ nhiều, nhưng chàng đã quyết tâm nếu không xác minh được tung tích của Từ Tam thì quyết không lùi bước.
Hắc Bạch Vô Thường cười nhạt rồi tung mình nhảy vào tòa nhà, Thừa Ân cũng lập tức bước theo. Hai tên Địa Ngục Ác Quỷ đến trước căn phòng có ánh đèn, nói vọng vào:
- Hồi báo Cửu Điện chủ, Hắc Bạch Sứ Giả đã đến.
Bên trong vọng ra tiếng người lành lạnh:
- Vào đi !
Địa Ngục Ác Quỷ đẩy cánh cửa kêu kẹt một tiếng. Từ bên trong, ánh sán lọt ra. Hắc Bạch Vô Thường đưa mắt nhìn Thừa Ân cười nhạt rồi bước luôn vào trong. Thừa Ân thấy thái độ của bọn chúng cũng buông tiếng cười lạnh lẽo rồi kiêu ngạo đi qua hai tên Địa Ngục Ác Quỷ bước vào phòng.
Trong phòng không có gì ngoài một cái bàn và vài chiếc ghế. Trên ghế, một người khoác trường bào màu đen, da mặt vàng ởn, tóc tai bù xù, đưa mắt hững hờ nhìn Thừa Ân rồi quay sang Hắc Bạch Vô Thường, lạnh lùng hỏi:
- Chuyện này là thế nào đây?
Hắc Bạch Vô Thường không dám giấu, tình thật khai:
- Chúng tôi không đối phó nổi hắn, nên bảo hắn đến đây gặp nghĩa đệ của hắn là gã họ Từ.
Thừa Ân nóng lòng quát lên:
- Nghĩa đệ của ta đâu ?
Vừa lúc đó, Thừa Ân nghe có tiếng rên khẽ trong góc phòng liền đưa mắt nhìn về hướng ấy. Quả nhiên, chàng thấy Từ Tam nằm co ro, thần sắc cực kỳ thê thảm.
Thừa Ân kêu lên một tiếng nhảy xổ về phía Từ Tam đỡ hắn lên:
- Từ Tam đệ…Từ Tam đệ…
Từ Tam mình mẩy yếu ớt, tay chân bủn rủn, rõ ràng bị người ta khống chế huyệt đạo. Hắn nghe tiếng Thừa Ân thì mở mắt ra nhìn:

- Đại ca...- Hắn kêu lên - Tiểu đệ không mơ đấy chứ?
Thừa Ân xúc động nghẹn ngào:
- Từ đệ không mơ đâu, ta chính là nghĩa huynh của đệ đây.
Từ Tam níu lấy cánh tay Thừa Ân, môi lở một nụ cười, đôi mắt vụt sáng rực lên. Rồi như bỗng nhớ ra chuyện gì, hắn hốt hoảng hỏi:
- Đại ca sao lại tới đây ?
- Nghĩa huynh nghe Từ đệ bị bắt nên tới xem sao, quả nhiên chúng đã bắt đệ.
Từ Tam kêu lên:
- Đại ca sao khờ khạo thế? Đại ca tới đây chẳng khác nào nạp mạng cho chúng rồi.
Thừa Ân ánh mắt tha thiết nhìn người em kết nghĩa:
- Chúng ta là huynh đệ chi giao, tình như thủ túc. Ngày hôm nay Từ đệ gặp nạn, ta là đại ca lẽ nào không đến cứu? Nếu đại ca không cứu được đệ thì anh em ta cùng chết vậy.
Từ Tam nghe mấy lời chí tình đó thì đôi mắt long lanh sa hai dòng lệ mỏng. Hắn xúc động quá, nghẹn ngào kêu lê hai tiếng “đại ca” rồi klông nói gì được nữa.
Ngay lúc đó bỗng vang lên một giọng lạnh lùng:
- Các ngươi nói xong chưa ?
Thừa Ân đỡ Từ Tam đứng lên, gã có vẻ rất khó nhọc. Chàng hỏi:
- Đệ bị điểm huyệt phải không ?
Từ Tam gật đầu. Thừa Ân lại hỏi:
- Để ngu huỳnh thanh toán mấy con quỷ này xong sẽ tìm cách giải huyệt cho đệ.
Từ Tam đưa mắt long lanh nhìn thừa Ân:
- Đại ca !
- Đệ muốn nói gì ?
Từ Tam khẽ thở dài:
- Chúng ta hôm nay khó thoát rồi. Đại ca nếu có thể chạy được thì cứ chạy đi sau này tìm cơ hội trả thù cho đệ.
Họ Từ biết rõ bản lĩnh cao cường của Diêm La Cửu Điện chủ nên gã hoàn toàn không có hy vọng Thừa Ân thủ thắng. Tuy nhiên, Thừa Ân đã có chủ định liền bỏ Từ Tam quay sang lạnh lùng nhìn gã mang mặt nạ vàng:
- Ngươi báo tên đi.
Diêm La Điện chủ là tay võ công cao cường nhưng nhìn thấy khí độ của Thừa Ân bất giác cũng sờn lòng. Đôi mắt sáng rực của chàng chứng tỏ một nguồn nội lực hùng hậu khiến hắn phái e dè.
Hắc Bạch Vô Thường đoán biết liền mách khẽ:

- Điện chủ! hắn chỉ có sức khỏe và bộ pháp linh diệu, ngoài ra không có võ công gì hết.
Gã khoát tay cho Hắc Bạch Vô Thường lùi lại rồi nhìn Thừa Ân, ngạo nghễ đáp:
- Bổn nhân đáy chính là Diêm La Cửu Điện chủ, Địa Ngục môn môn hạ. Nên biết trong Địa Ngục môn vai vế thấp kém nhất chính là Địa Ngục Ác Quỷ, sau đó đến Hắc Bạch Vô Thường rồi đến Thập Điện Diêm La.
Thập Điện Diêm La bao gồm mười điện, người đứng đầu gọi là Điện chủ, cai quản khoảng gần năm mươi tên địa Ngục Ác Quỷ chia ra mà hành sự. Gã đeo mặt nạ vàng chính là Diêm La Cửu Điện chủ.
Thừa Ân nhìn thẳng vào đối phương hỏi:
- Các ngươi năm lần bảy lượt muốn bắt thiếu gia là vì lẽ gì?
Diêm La Điện chủ hỏi lại:
- Ngươi có đúng là họ Lục chăng ?
Thừa Ân không cần giấu nữa:
- Phải thế thì sao ?
- Lục Thừa Phong là cha cua ngươi ?
- Hỗn láo ! Đại danh của cha ta đâu để ngươi gọi bừa như thế.
Diêm La Điện chủ ngửa cổ cười dài, rồi nói:
- Hay lắm ! Đã thế, ngươi phải đi một chuyến đến tổng đàn bổn môn!
- Tại sao?
- Vấn đề đó bổn môn chủ sẽ giải thích cho ngươi hiểu.
- Thiếu gia không đi thì sao ?
- Ta e rằng ngươi không tự chủ được.
Thừa Ân buông tiếng cười gằn, hai mắt chợt đỏ ngầu vằn lên tia sát khí rợn người.
Đến Cửu Điện Diêm La là nhân vật cực kỳ lợi hại nhìn thấy tia mắt đó bất giác cũng phải phát run. Hắn có biết đâu Thừa Ân đã ngầm vận công Lang Nha Thần Công quyết liều mạng một phen.
Thừa Ân biết ngày hôm nay chàng khó lòng thoát khỏi bàn tay bọn Địa Ngục môn. Hơn nữa, còn có sinh mạng của Từ Tam khiến cho chàng không thể không liều được.
Lang Nha Thần Công một khi đã khởi động là ma tính bộc phát, Thừa Ân lại chưa luyện tới mức khống chế tâm ma như Quỷ Diện Lang Nha, nên nếu chàng sử dụng môn võ công này thì lập tức lòng tràn đầy sát khí.
Thừa Ân vận công lực tối đa vào song thủ, bất ngờ thét lên một tiếng, sử dụng thân pháp Thất Cửu Vi Bộ nhanh như chớp áp Sát Diêm La Điện chủ, song thủ chàng vươn ra sử dụng chiêu Lưỡng Lang Phân

cốt quyết ý xé đối phương ra làm hai mảnh.
Cửu Điện Diêm La chỉ thấy thân hình Thừa Ân chớp lên, lập tức hắn hoa cả mắt, đồng thời cảm thấy một luồng áp lực nặng nề dồn về phía hắn tựa như thác lũ.
Cửu Điện Diêm La là tay hữu hạng trong địa Ngục môn nên đâu dễ gì bị hại, hắn biết tình thế nguy cấp vội vàng nhảy lui ba bước, tuy nhanh nhẹn là thế nhưng bả vai của hắn vẫn bị Thừa Ân chộp trúng, mấy ngón tay cắm ngập vào da thịt hắn đau thấu tận tim gan.
Hắn hét lên một tiếng hãi hùng, chưa kịp phản công đã thấy Thừa Ân theo hắn như hình với bóng, chiêu Quần Lang Đả Hổ ập đến nhanh như gió cuốn.
Thừa Ân sử dụng Lang Nha Thần Công cùng với Thất Cửu Vi Bộ, chiêu thế vừa nhanh vừa ác độc phi thường. Cửu Điện Diêm La nhảy lùi thêm ba bước nữa, lúc này lưng hắn đã chạm vào vách tường. Trong khi song thủ của Thừa Ân đã vờn ngay trước mặt hắn, chỉ trong tích tắc nữa thôi là hắn sẽ bị móc mắt, cào rách mặt.
Hắc Bạch Vô Thường đứng bên ngoài thấy rõ Cửu Điện Diêm La lâm nguy, nhưng tình huống diễn ra quá nhanh lại bất ngờ ngoài dự đoán khiến chúng không kịp tương trợ.
Cửu Điện Diêm La trong giờ phút nguy nan mới bộc lộ hết bản lĩnh thần thông cái thế. Hắn hét lên một tiếng, song chưởng đẩy ra một chiêu Diêm Vương Đoạt Hồn chưởng, trong khi hữu thủ của Thừa Ân đã chạm vào mặt hắn.
Đây là chiêu thí mạng của Cửu Điện Diêm La, chưởng của hắn tuy đánh sau nhưng vì lúc đó Thừa Ân đã áp sát hắn nên gần như đến cùng lúc. Nếu Thừa Ân quyết ý lấy mạng hắn thì tất cũng không tránh khỏi một chưởng đoạt hồn của hắn. Còn nếu Thừa Ân sợ chết mà thối lui thì song phương sẽ cùng thoát hiểm.
Tuy nhiên, Thừa Ân sát khí đã bốc lên đỉnh đầu, ý niệm chỉ muốn giết người chứ đâu còn nghĩ đế chuyện giữ mạng nữa. Chàng vẫn giữ nguyên thế đánh, hữu thủ chộp vào mặt Cửu Điện Diêm La.
- Bùng...
- Á...
Tiếng thét của Diêm La Điện chủ và tiếng chưởng đập vào người Thừa Ân vang lên cùng một lúc. Bên ngoài lại có tiếng thét hãi hùng của Từ Tam khi hắn thấy Thừa Ân trúng chưởng dội ngược về phía sau ngã lăn xuống đất.
Bên này, Diêm La Điện chủ bị Thừa Ân chộp trúng, mặt mày đầy mau, cũng may là hắn kịp đánh văng Thừa Ân nên gương mặt của hắn chỉ bị thủng năm lỗ nhỏ, đồng thời vẫn giữ được đôi mắt.

Diêm La Điện chủ trong nháy mắt trúng hai chiêu ác độc của Thừa Ân nên cả người nhuộm đầy máu, đau đớn thấu tận xương tủy, hắn nổi điên lao đến bên Thừa Ân lúc này vẫn chưa ngồi dậy nổi, bổ xuống một chưởng.
Từ Tâm mắt thấy Thừa Ân lâm nguy mà không làm gì được chỉ biết kêu thét lên.
Hắc Bạch Vô Thường đồng loạt nhẩy tới xô hai chưởng nhằm vào bả vai Cửu Điện Diêm La đẩy hắn văng ra khiến cho chưởng của hắn không trúng đích, cứu Thừa Ân thoát chết trong gang tấc.
Diêm La Điện chủ không ngờ bị đồng bọn ra tay cứu Thừa Ân, khiến hắn nổi giận xung thiên nhìn Hắc Bạch Vô Thường gào lên:
- Các ngươi muốn tạo phản chăng ?
Hấn Bạch Vô Thường sợ quá vội quỳ xuống:
- Xin Điện phủ bớt giận, chúng tôi nào dám thế.
- Các ngươi...
Bạch Vô Thường vội nói:
- Điện phủ xét lại, chẳng phải môn chủ có lệnh bất kể thế nào cũng phải bắt sống hai tên này đó sao? Vừa rồi Cữu Điện Diêm La giận quá suýt chút nữa quên mất lệnh trên. Bây giờ nghĩ lại hắn toát mồ hôi lạnh, trong lòng thầm cám ơn Hắc Bạch Vô Thường đã kịp ngăn trở hắn.
Tuy nhiên hai vết thương làm hắn đau đớn quá liền co giò đá Thừa An một phát văng ngay vào chân Từ Tam khiến hắn ngã nhào lên người chàng. Thừa Ân bi thêm một cú đá thì bất tỉnh không ngồi dậy nổi nữa.
Đó cũng là cái may của Thừa Ân. Nếu còn tỉnh táo chàng sẽ bị tâm ma hoành hành, nếu không giết được người thì sẽ phát cuồng mà chết.
Vừa lúc đó bên ngoài bỗng vang lên một tiếng hừ lạnh lẽo, rồi nhanh như chớp bóng người xuất hiện. Người đó toàn thán đỏ rực, mang một chiếc mặt nạ quỷ chỉ để lộ ra cặp mắt sáng như điện.
Bọn Diêm La Điện chủ thấy người đó thì vội vàng cung kính nói:
- Thuộc hạ cung nghinh Tổng Đàn hộ pháp.
Nhân vật mặc áo bào đỏ đứng sừng sững ngay trước cửa, trên tay hắn cầm một tấm lệnh bài giơ cao lên:
- Môn chủ có lệnh.
Cả bọn lập tức quỳ xuống vái lạy tấm lệnh bài trên tay gã hộ pháp.
Tấm lệnh bài bằng đồng đen khắc hình chiếc sọ người. Trên sọ có hai con mắt phát ra tia sáng màu lục nhìn kỹ thì thấy đó là hai viên ngọc lục bảo cực kỳ quí giá. Đó chính là “Ác Quỷ lệnh”, tượng trưng

cho quyền lực tối thượng của Địa Ngục môn chủ.
Người mới tới mặc áo bào đỏ tức là Tổng Đàn hộ pháp, nhân vật có địa vị rất cao trong Địa Ngục môn. Hắn giơ cao tấm lệnh bài cất giọng sang sảng đầy uy lực.
- Bổn tòa truyền đạt mệnh lệnh của môn chủ, ngay lập tức đưa tù nhân về tổng đàn.
Cữu Điện Diêm La đáp:
- Thuộc hạ xin nhận lệnh.
Gã hộ pháp hạ tay xuống, lập tức tấm lệnh bài đã bị hắn giấu biến đi, nhanh nhẹn vô cùng, hắn hạ giọng nói:
- Cửu Điện chủ phải thận trọng, trên đường đi nếu có sơ thất gì, hoặc tù nhân chết hoặc không về tới tổng đàn, điện chủ không gánh nổi trách nhiệm đâu:
- Thuộc hạ sẽ tận lực hành sự.
Gã hộ pháp liếc mắt thấy cả người Diêm La Điện chủ toàn máu me, liền nói:
- Ngươi bị thương rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút trước khi khởi hành. Bên ngoài có sẵn xe ngựa và bốn tên Địa Ngục Ác Quỷ do ta đưa tới. Các ngươi tổng cộng chín người cố gắng mà báo vệ tù nhân về tổng đàn. Bổn tòa đi đây.
Hắn dứt lời nhún mình một cái đã không còn thấy tăm dạng nữa, khinh công của hắn quá thật khiến cho người ta phải bội phục.
Gã hộ pháp đi rồi Cửu Điện Diêm La liền khoát tay ra lệnh:
- Đưa tù nhân ra xe ngựa, lập tức khởi hành.
Sở dĩ gã nhanh chóng lên đường, không màng gì đến thương thế là vì gã biết rõ lai lịch của Từ Tam, tất nhiên hiện nay Chính Nghĩa bang đang cho người lùng sục tung tích tủa gã. Đồng thời gã cũng biết Thừa Ân cũng là mục tiêu của một số nhân vật có thế lực trên giang hồ. Đối với nhiệm vụ lần này, gã rất lo lắng.

Bách Cầm Sơn Chủ

Hồi 9
Tâm Tình Nhi Nữ, Anh Hùng Gạt Lệ

Ngày hôm đó trên đường cái quan xuất hiện một cỗ xe ngựa song

mã phủ vải đen bịt bùng lao nhanh về hướng Bắc.
Đường đi càng lúc càng vắng vẻ bởi đã cách xa khu dân cư phố thị.
Xà ích là một gã mang mặt nạ vàng ởn, vẽ vằn vện những đường nét, tựa như quỷ sống. Gã chính là Cửu Điện Diêm La.
Phía trước, Hắc Bạch Vô Thường cưỡi hai con ngựa một trắng một đen mở đường.
Sáu tên Địa Ngục Ác Quỷ còn lại chia nhau cưỡi ngựa đi kèm hai bên và phía sau chiếc xe. Tất cả bọn chúng đều có vẻ khẩn trương, suốt đoạn đường cứ ra roi cho tuấn mã phi nước đại, làm khổ không ít kẻ đi đường.
Khỏi nói cũng biết bên trong thùng xe chính là Lục Thừa Ân và Từ Tam. Hai người từ lúc trong trang viện bỏ hoang bị bắt đưa lên xe xong hoàn toàn không biết mình đang đi về hướng nào.
Trong lúc Từ Tam bị khống chế huyệt đạo mất hết võ công thì Thừa Ân vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Từ Tam ngồi một bên Thừa Ân, đưa mắt lo lắng nhìn đại ca. Thỉnh thoảng, Thừa Ân lại rên lên một tiếng, vẻ đau đớn, đó là vì hàn độc của Diêm Vương chưởng đang hành hạ chàng.
Bên ngoài bỗng xuất hiện vài bóng kỵ mã mác áo xanh vượt qua cỗ xe ngựa, chúng chính là bọn kiếm sĩ Chính Nghĩa bang đang truy tìm tung tích của Từ Tam. Chúng để mắt đến cỗ xe song mã nhưng thấy phe Địa Ngục môn đông quá nên chúng không dám ra tay.
Gã Cửu Điện chủ thấy đối phương xuất hiện chỉ cười nhạt, tiếp tục ra roi cho đôi ngựa chạy nhanh hơn.
Trong cỗ xe, Từ Tam thấy Thừa Ân đau đớn quá liền đỡ đầu chàng cho gối trên đùi gã. Thừa Ân tuy bị trúng Diêm Vương chưởng rất nặng, nhưng nhờ chàng có căn cơ tốt, lại được luyện tập Quy Nguyên Thần Công từ nhỏ nên dần dần chân khí hồi phục, vài khắc sau thì chàng tỉnh lại.
Thừa Ân mở mắt, thấy mình nằm bên cạnh Từ Tam, đầu gối lên đùi gã, còn thân hình cứ lắc lư thì biết họ đang ở trên xe ngựa.
Từ tam thấy chàng tỉnh thì vui mừng kêu lên:
- Đại ca ! Đại ca tỉnh lại rồi !
Thừa Ân gắng gượng nở một nụ cười:
- Từ đệ...
Từ Tam không biết nghĩ gì mà bất giác đôi mắt đỏ hoe, nhỏ hai giọt lệ rơi xuống đúng ngay má Thừa Ân. Thái độ của gã làm cho Thừa Ân vô cùng cảm động.
- Từ đệ khóc vì ta đó ư?
- Đệ đệ không ngờ đại ca vì đệ mà bất kể đến tính mạng.

Nói rồi, Từ Tam lại khóc. Thừa Ân mỉm cười trêu gã:
- Từ đệ sao mau nước mắt như đàn bà thế ?
Từ Tam nghe chàng nói thế bất giác hai má đỏ hồng, gương mặt xinh xắn của gã quả nhiên rất giống một thiếu nữ đang thẹn thùng.
Thừa Ân bỗng phát hiện có mùi thơm thoang thoáng phát ra từ người Từ Tam. Chàng lại có cảm giác cái đùi mà chàng đang gối đầu nhỏ nhắn, mềm mại một cách khác thường.
Vì cỗ xe chật hẹp nên hai người phải ngồi sát nhau khiến bao nhiêu hương thơm từ người Từ Tam toả ra Thừa Ân đều ngửi được cả.
Bất giác chàng hoảng kinh ngồi bật dậy, trợn mắt nhìn Từ Tam, ấp úng kêu lên:
- Từ đệ ! Ngươi là... là...
Từ Tam biết mình đã bại lộ thân thế thì thẹn quá cúi gằm mặt không dám nhìn Thừa Ân nữa. Thừa Ân thấy thái độ gã như thế thì biết gã mười phần gã đúng là con gái rồi. Bất giác chàng cũng ngượng ngùng không nói được gì.
Hai người im lặng mãi một lúc, Thừa Ân mới áp úng nói:
- Từ đệ...
Từ Tam đưa mắt nguýt chàng một cái:
- Đại ca còn gọi người ta là Từ đệ nữa sao ?
Thừa Ân dở khóc dở cười, không ngờ bấy lâu bị gã họ Từ ranh mãnh lừa gạt mà không biết chút gì, quả thật là hổ thẹn.
Bất giấc, chàng buông tiếng thở dài:
- Ta thật hồ đồ quá !
Từ Tam trợn mắt nhìn chàng:
- Thế nào ? Bảy giờ đã biết... đại ca hối hận vì kết giao với…với người ta phải không ?
- Ý đại ca không phải thế. Từ... .Từ muội tại sao phải giả trai ?
- Người ta thích thế ?
Họ Từ nói rồi nghểnh mặt nhìn chàng, thái độ quả đúng là một cô gái.
Rồi gã lại tiếp tục tra vấn Thừa Ân:
- Bây giờ đã biết muội là con gái, đại ca nghĩ sao ?
Thừa Ân ấp úng:
- Đại ca... đại ca không nghĩ gì hết.
Thật ra, từ lúc biết Từ Tam là gái giả trai, Thừa Ân cứ lúng ta lúng túng không biết ăn nói thế nào cho phải.
Từ Tam vẫn chưa chịu buông tha cho chàng:
- Có phải đại ca đã chán ghét muội rồi không ?
- Từ muội sao lại nói thế? Cho dù muội là gái hay trai thì đáu có gì quan trọng. Chúng ta vẫn là huynh đệ kết nghĩa như trước đây.

Họ Từ nở nụ cười như hoa nở, sửa lại câu nói của Thừa Ân:
- Bày giờ phải là huynh muội chứ.
- Phải... phải ! Huynh muội ! Đại ca lại nói sai nữa rồi.
Từ Tam gật đầu có vẻ hài lòng lắm. Nàng ta hai mắt long lanh nhìn Thừa Ân với vẻ quan tâm:
- Bây giờ đại ca cảm thấy trong người thế nào?
Thừa Ân thử vận công thì biết đã bị thủ pháp điểm huyệt độc môn của đối phương khống chế công lực. Chàng cố gắng đẩy chân khí xông phá huyệt đạo nhưng không thành công. Họ Từ đã biết trước nên nói:
- Đại ca đừng tốn công vô ích. Thủ pháp điểm huyệt của Địa Ngục môn tinh vi không dễ dàng phá giải được. Muội đã thử rồi, nhưng không thành công.
Thừa Ân đưa mắt nhìn ra ngoài nhưng vì cỗ xe phủ vải đen nên không thể nhìn thấy gì.
Chàng buột miệng hỏi:
- Bọn chúng định đưa chúng ta đi đâu đây ?
- Về tổng đàn Địa Ngục môn.
- Tại sao Địa Ngục môn cũng muốn bắt sống muội ?
- Thế còn đại ca ? Đại ca là nhân vật gì mà gây thù thuốc oán với cả Quỷ Diện Lang Nha và Địa Ngục môn ?
Họ Từ không chỉ võ công cao cường mà còn thông minh lém lỉnh vô cùng. Nàng đã sớm đoán biết Thừa Ân có lai lịch khống nhỏ nên nhân cơ hội này buộc chàng phải nói ra.
Thừa Ân nghĩ tới hoàn cảnh của mình thì không kềm được buông tiếng thở dài:
- Đại ca khắp trời đều có kẻ thù.
- Đại ca phải chăng là họ Lục ?
- Đúng vậy !
- Trên giang hồ, muội không nghe có người họ Lục nào.
- Họ Lục của đại ca mười mấy năm trước đã bị kẻ thù hủy hoại rồi.
Thừa Ân nói tới đây hai mắt đỏ ngầu, gương mặt đầy vẻ bi thương thống hận. Nàng họ Từ thấy chàng như thế thì càng yêu mến. Bất giác, nàng nắm tay chàng trìu mến nói:
- Lục đại ca đừng buồn nữa ! Muội hứa với đại ca, sau khi thoát hiểm sẽ giúp đại ca báo thù.
Thừa Ân được người quan tâm thì cảm động nói:
- Đại ca xin đa tạ tấm lòng của Từ muội. Nhưng... đừng nói lúc này chúng ta khó lòng mà thoát nạn, cho dù có thoát được thì muội cũng không thể giúp đại ca.

Trong lúc Thừa Ân quá bi quan, không ngờ nàng họ Từ lại cười nhạt, thản nhiên nói:
- Đại ca chớ lo, nếu muội đoán không lầm thì phía trước đây sẽ có người của chúng ta.
- Muội làm sao biết được.
- Đại ca có để ý nãy giờ có nhiều tiếng vó ngựa vượt qua cỗ xe của chúng ta không ?
- Huynh có nghe... nhưng...
Nàng mỉm cười nói:
- Bọn chúng đều là tay chân thủ hạ của muội.
- Làm sao Từ muội biết ?
- Trước khi bị bắt, muội đã phát tín hiệu cầu cứu và để lại một chút dấu hiệu hiện trường. Nếu muội đoán không lầm thì lúc nãy người của bốn bang đanh đi tìm muội.
- Từ Muội là người của bảng phái nào?
- Chốc lát nữa đây đại ca sẽ biết ! Nàng nở một nụ cười ra vẻ bí hiểm rồi
nói tiếp:
- Còn chuyện gia thù của đại ca muội sẽ nhờ một người đứng ra giúp đai ca giải quyết. Cho dù là Quỷ Diện Lang Nhh hay Địa Ngục môn, chỉ cần người này nhúng tay vào là mọi việc đều xong cả.
Thừa Ân đưa mắt sững sờ nhìn nàng họ Từ. Đến lúc này chàng đã biết nàng có lai lịch rất lớn nàng còn nhỏ tuổi nhưng không chỉ có võ công cao cường mà còn bộc lộ tư thế hiên ngang của con nhà danh gia. Chung quy nàng là ai ? Nàng là nhân vật như thế nào mà có vẻ xem thường cả Địa Ngục môn lẫn đại ma đầu Quỷ Diện Lang Nhà ?
Thừa Ân trong lòng ng. rất thắc mắc, nhưng thấy nàng tỏ vẻ bí hiểm, chàng cucng không hoi thêm gì nữa.
Bên ngoàị tiếng vó ngựa càng đồn dập, từng tốp võ sĩ thạnh y vượt qua cỗ xe đầy vẻ khả nghi. Bạch Vô Thường. giục ngựa tới sát bên gã đánh xe là Cửu Điện chủ, nói:
- Điện chủ ! Chúng ta bị người của Chính.Nghĩa bang phát giác rồi.
Gã vừa dứt lời, phía trước cách chừng vài dặm bỗng bay xẹt lên một viên .pháo khói màu xanh.
Diêm Lạ Điện chủ cười nhạt:
- Ta biết rồi!
Hắc Vô thường nói tiếp:
- Phía trước là đèo Bạch Mã thuộc hạ tin rằn Chính Nghĩa bang chặn đường chúng ta ở đó. Điện Chủ thấy có nên đổi hướng đi không ?
Cửu Điện Diêm La lạnh lùng đáp:

- Hành tung đã bại lộ, cho dù đi ngả nào cũng thế thôi. Chính Nghĩa bang với bổn môn trước sau gì cũng đánh nhau một trận. Hãy cho chúng nếm mùi Diêm Vương đoạt Hồn chưởng của bổn môn.
Cỗ xe song mã tiếp tục lao về phía trước. Trong xe nàng họ Từ mỉm cười nói với Thừa Ân:
- Đại Ca đã bao giờ đến Linh Sơn chưa ?
Thừa Ân nghe nhắc đến hai tiếng Linh Sơn thì giật mình:
- Bỗng dưng sao Từ muội hỏi huynh như thế?
- Đại ca cứ trả lời muội đi đã.
- Ta chưa tới đó bao giờ.
- Chuyến này Tiểu muội mời đại ca đến thăm Linh Sơn nhé.
Thừa Ân chưa kịp đáp thì bỗng bên ngoài vang lên tiếng ngựa hí vang trời, cỗ xe đang ngon trớn bỗng đứng khứng lại làm Thừa Ân ngã nhào vào người nàng họ Từ, vô tình đầu chàng chúi đúng ngay vào ngực nàng, làm cả hai ngượng ngùng đỏ cả mặt mày.
Thừa Ân vội vàng ngồi ngay ngắn lại, ấp úng nói:
- Đại ca... đại ca xin lỗi.
Nàng họ Từ nguýt chàng một cái rồi nói bâng quơ:
- Chúng ta sắp được cứu rồi.
Thừa Ân ngơ ngác chứa hiểu. Nhưng quả đúng như nàng nói, bên ngoài hơn một chục kiếm sĩ thanh y Chính Nghĩa bang dàn ra chặn đường cỗ xe song mã ngay dưới chân đèo Bạch Mã.
Đám người của Chính Nghĩa bang dẫn đầu là người mặt sẹo Thanh Y Sát Sứ lom lom nhìn vào cỗ xe ngựa bịt bùng đầy vẻ gây hấn.
Diêm La Điện chủ vẫn ngồi trên xe ngựa, gương mặt đeo mặt nạ của gã lạnh lùng vô cảm nhìn đối phương buông tiếng cười nhạt:
- Hừ ! Các ngươi chặn đường bổn nhân là có ý gì ?
Người mặt sẹo tiến lên một bước nhỏ nhẹ nói:
- Tiểu đệ là Chính Nghĩa bang môn hộ, Thanh Y Sát Sứ Trương Vô Mệnh có lời chào các huynh đệ Địa Ngục môn...
Cửu Điện chủ vung chiếc roi ngựa quát:
- Chớ nhiều lời vô ích. Các ngươi đã biết lão gia là người của Địa Ngục môn mà còn dám chặn đường chặn ngõ, chắc là chán sống rồi…
Thanh Y Sát Sứ Trương Vô Mệnh vẫn giữ phái độ ung dung từ tốn:
- Tiểu đệ không phải ngẫu nhiên mà làm phiền chư vị huynh đệ…Chả là vừa rồi có người thông báo với Chính Nghĩa bang rằng môn hạ Địa Ngục môn vô cớ bắt người, người bị bắt là một cô gái mới lớn. Chẳng hay huynh đài trả lời sao về chuyện này ?
- Trả lời cái khi khô ! Bổn nhân việc gì phải trả lời trả vốn với các

ngươi.
Trương Vô Mệnh nghiêm sắc mặt nói:
- Chính Nghĩa bang dưới chân đỉnh Linh Sơn giữ chức vụ quyền Minh chủ, thay trời hành đạo giữ lẽ công bằng trong võ lâm. Địa Ngục môn không biết điều đó chăng?
Diêm La Điện chủ bĩu môi xì một tiếng:
- Hư danh ! Địa Ngục môn ta có bao giờ công nhận các ngươi.
- Nói vậy là Địa Ngục môn muốn gây chiến với bổn bang rồi.
- Phải thế thì sao ?
Trương Vô Mệnh gằn giọng:
- Bổn sứ hỏi ngươi trong cỗ xe chở thứ gì ?
Cửu Điện Diêm La cũng cười nhạt:
-Ngươi muốn biết e rằng phái tốn chút công sức đó.
Trong này Thừa Ân và nàng họ Từ đều nghe rõ bên ngoài nói chuyện đối đáp thế nào.. Hai. người tuy cử động được, nhưng sức lực yếu ớt mà cỗ xe lại che bạt ràng buộc rất kỹ nên không sao ra ngoài được.
Thừa Ân đã nhận ra Thanh Y Sát Sứ chính là người có quan hệ mật thiết với chàng. Hắn đến giải cứu họ Từ, như vậy nàng họ từ này phải có liên quan đến Chính Nghĩa bang. Phát hiện đó làm cho Thừa Ân ngạc nhiên không ít.
Nàng bọ Từ thấy vẻ mặt ngơ ngác của Thừa Ân thì mỉm cười có vẻ đắc ý:
- Đại ca thấy tiểu muội nói có sai đâu, nhất định chúng ta sẽ được cứu mà.
Thừa Ân chưa kịp nói gì thì nàng đã lên giọng kêu lên:
- Thanh Y Sát Sứ ! Ta ở trong này. Ngươi mau giết con quỷ mặt vàng đó cho ta.
Trương Vô Mệnh ở ngoài nghe tiếng nàng thì cười nhạt, khoát tay cho đám thủ hạ bao vây cỗ xe ngựa và bọn chín người Địa Ngục môn thật chặt. Rồi gã lớn giọng nói:
- Thuộc hạ đến đầy rồi, xin nhị tiểu thơ đừng lo lắng.
Thừa Ân lại một phen giật mình sửng sốt, chàng có nằm mơ cũng không ngờ nàng chính là con gái của Chính Nghĩa bang chủ.
Ngoài kia, Cửu Điện chủ cất tiếng cười lạt:
- Hôm nay xem ra không thể không đánh nhau rồi.
Trương Vô Mệnh nói:
- Nếu các hạ chịu thả người thì coi như sự việc hiểu lầm, đường ai nay đi.
Cửu Điện chủ ngạo nghễ đáp:

- Bổn Môn đã bắt người lý nào lại thả ?
- Đã thế, các hạ báo danh đi! Bổn sứ không giết kẻ vô danh.
- Ngươi nghe cho rõ đây, bổn nhân chính là Cửu Điện Diêm La!
Địa Ngục môn không biết thành lập từ bao giờ, trước đây không hề ra tranh chấp giang hồ. Nhưng từ sau khi Minh chủ Lục Thưa Phong bị hại thì Địa Ngục môn bắt đầu có hành động, tuy nhiên trên võ lâm cũng chưa có mấy người chạm trán với chúng. Trong Địa Ngục môn chỉ dùng ngoại hiệu và thứ bậc mà xưng danh, cho nên Cửu Điện Diêm La hoặc Hắc Bạch Vô Thường đều không có tên tuổi cụ thể.
Cửu Điện Diêm La sau khi báo danh rồi thì ngấm ngầm vận công vào song chưởng chuẩn bị ra tay, hắn xét tình hình hiện tại thì thấy phe mình ít người hơn. Vả lại Chính Nghĩa bang xưa nay nổi tiếng trên giang hồ không phải là hư danh. Mỗi tay kiếm sĩ trong Chính Nghĩa bang đều là binh tốt tinh nhuệ, kiếm thuật rất cao minh.
Vì lẽ đó Cửu Điện Diêm La quyết một chiêu thanh toán Trương Vô Mệnh mới mong thủ thắng trong trận chiến không cân sức này.
Trong lòng gã đã có tính toán nên tập trung toàn bộ công lực gầm một tiếng, thân hình từ trên cỗ xe ngựa bay xẹt lên như một viên pháo thăng thiên.
Cửu Điện Diêm La từ trên cao đánh xuống một chiêu Diêm Vương Đoạt Hồn chưởng sức mạnh tan vàng xẻ đá. Bên này, Thanh Y Sát Sứ cười nhạt, cử song chưởng lên đỡ.
Bùng... Bùng...
Hai tiếng nổ long trời lở đất vang lên, cát bụi mịt mù. Nhìn lại thì thấy Cửu Điện Diệm La bị hất ngược trở lại cỗ xe ngựa, còn Thanh Y Sát Sứ thì thân hình lắc lư lay động một lúc sau mới đứng yên được.
Đôi ngựa kéo xe bị một chưởng vừa rồi làm cho hoảng kinh lồng lên.
Giữa lúc đó bỗng xuất hiện một bóng trắng thân hình chớp nhoáng như điện xẹt.
Không biết hắn dùng thủ pháp gì mà hai con tuấn mã đang lồng lộn chợt đứng yên như hình nộm, giương mắt sợ hãi nhìn hắn.
Người vừa mới tới là một thiếu niên chừng hai mươi tuổi, mặc áo thư sinh màu trắng, tay phe phẩy chiếc quạt nan, thần thái cực kỳ ung dung tuấn nhã.
Thiếu niên mặt đẹp như ngọc, mắt sáng như sao, môi điểm một nụ cười tủm tỉm.
Chỉ có điều nụ cười trên gương mặt xinh đẹp của hắn mang một chút gì đó của sự chết chóc khiến người nhìn thấy phải rờn rợn da thịt.
Thiếu nên vừa xuất hiện khống chế đôi tuấn mã, cùng đi với hắn có hai thiếu nữ xinh đẹp ăn mặc theo lối tì nữ đứng bên ngoài nhìn vào.

Thanh Y Sát Sứ nhìn thấy thiếu niên nọ thì lật đật vòng tay cung kính vái chào:
- Đại công tử giá lâm, thuộc hạ Thanh Y Sát Sứ Trương Vô Mệnh xin chờ lệnh.
Thiếu Niên nọ một tay cầm quạt phe phẩy, một tay chắp sau lưng, cất giọng lạnh nhạt hỏi:
- Trương Vô Mệnh! Em ta có trên cỗ xe chăng ?
Họ Trương chưa kịp trả lời thì trong xe đã vọng ra giọng nàng họ Từ:
- Đại ca ! Tiểu muội ở đây. Mấy con quỷ Địa Ngục môn dám ức hiếp muội, nhờ đại của đập chết chúng đi.
Thì ra thiếu niên này với nàng họ Từ là hai anh em. Gã chẳng nói chẳng rằng đưa mắt nhìn Diêm La Điện chủ. Túy gương mặt gã vẫn tươi cười nhưng sát khí ẩn tàng trong đôi mắt khiến cho Cửu Điện Diêm La dù là một ma đầu Địa Ngục cũng phải sờn lòng, bất giác toàn thân rung động.
Gã thiêu niên môi mỉm cười, miệng nói:
- Đến bổn bang mà Địa Ngục môn các ngươi cũng dám trêu chọc thì quả thật là gan của ngươi cũng quá to đấy, Cửu Điện Diêm La!
Lời nói của hắn tuy nhẹ nhàng nhưng vẫn làm cho Diêm La Điện chủ khiếp đảm. Hắn run giọng:
- Ngươi…ngươi là ai ?
- Thiếu gia họ Từ.
- Ngươi chính là con trai của Từ Đạt?
- Hừ ! Tên của cha ta mà ngươi cũng dám gọi sao?
Cửu Điện Diêm La sau phút đầu bị thần khí của thiếu niên làm cho khiếp đảm bây giờ đã phần nào bình tĩnh lại. Hắn cười khẩy nói:
- Hừ ! Họ Từ các ngươi cũng sắp đến ngày diệt vong rồi đó.
Thiếu niên hai mắt lộ hung quang:
- Ngươi muốn chết ?
Trương Vô Mệnh lật đật bước tới:
- Đại công tử để thuộc hạ thu thập tên cuồng đồ này.
Thiếu Niên khoát tay:
- Ngươi lui lại! Hắn đã xem thường họ Từ vậy để thiếu gia cho hắn nếm một chút lợi hại của họ Từ ta.
Dứt lời, gã quay lại trừng mắt nhìn Diêm La Điện chủ, nụ cười trên môi gã vụt tắt, khi hắn không còn tươi cười nữa, thì lập tức gương mặt của hắn trở nên lạnh lùng như băng tuyết, tàng ẩn một mối đe dọa đầy chết chóc. Giọng hắn khô khốc:
- Cửu Điện Diêm La ! Ngươi chuẩn bị tiếp chiêu đây!
Cây quạt nan trên tay hắn từ từ xòe ra. Thân hình hắn không cử

động, chỉ thấy bàn tay cầm quạt khẽ vẫy một cái lập tức cuồng phong nổi lên ào ào cuốn về phía Diêm La Điện chủ.
Thiếu niên họ Từ một cái phẩy tay kình lực đánh ra nhanh như điện chớp, sức chưởng rít gió ào ào chụp xuống đầu Cửu Điện Diêm La.
Gã Điện chủ tuy đã có lòng kiêng kỵ thiếu niên có gương mặt đầy vẻ lạnh lùng đe dọa này, hắn đã sớm đề phòng nhưng vẫn không sao kịp trở tay. Lúc chưởng của đối phương chỉ còn cách đỉnh đầu hắn trong gang tấc, hắn mới giật mình kinh hãi, vội vàng cất chưởng lên đỡ nhưng đã muộn.
Chỉ nghe Cửu Điện Diêm La kêu rú lên một tiếng, nhìn lại thì thấy đầu hắn đã bị đập nát, xương sọ vỡ vụn, tủy não trắng hếu văng tứ tung.
Bọn Hắc Bạch Vô Thương tận mắt nhìn thấy Cửu Điện chủ trong một chiêu bị người ta đập vỡ sọ thì sợ quá kêu rú lên. Thiếu niên họ Từ vừa giết người xong, đôi môi lập tức lại điểm một nụ cười tươi tắn như hoa. Hắn cất giọng truyền lệnh:
- Bang chủ có lệnh bắt hết bọn Địa Ngục môn về Linh Sơn quy án.
Lời hắn vừa dứt, đám môn hạ Chính Nghĩa bang dạ ran, lập tức mở ra một trận đau hỗn loạn. Trong nháy mắt, bọn Hắc Bạch Vô Thường bảy tên đã bị Thanh Y Sát Sứ và bọn kiếm sĩ áo xanh khống chế huyệt đạo không còn nhúc nhích được nữa.Tấm bạt phủ xe ngựa được hai tên Thanh y kiếm sĩ mở ra, lập tức hai thị nữ áo hồng bước tới dỡ thiếu nữ họ Từ xuống xe, Thừa Ân cũng cất bước khó nhọc leo xuống.
Nàng họ Từ được hai thị nữ dìu đi, nàng nhìn thiếu niên, vui vẻ nói:
- Đại ca đến thật đúng lúc.
Thiếu niên nọ không để ý gì đến cô em gái mà đưa mắt chăm chú nhìn Thừa Ân. Đôi mắt của hắn có một cái gì đó làm cho người ta phải rờn rợn da thịt, mặc dù môi hắn vẫn tươi cười vui vẻ.
Thừa Ân bước xướng cỗ xe ngựa thì nhìn thấy Thanh Y Sát Sứ Trương Vô Mệnh. Ông ta thấy chàng thì tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức quay mặt đi làm ra vẻ như không hề quen biết. Thừa Ân nhớ ông ta đã từng căn dặn chàng trước mặt kẻ khác không được nhận quen biết nên chàng cũng lờ di làm ra vẻ như không biết đến ông ta.
Thiếu niên họ Từ quan sát Thừa Ân một lúc thì hất đầu hỏi cô em gái:
- Gã là ai, tại sao cùng ở trên cỗ xe với Nhị muội ?
- Đại ca khoan hỏi đã, hãy giúp tiểu muội giải huyệt rồi nói chuyện sau.

Thiếu niên họ Từ đưa mắt nhìn cô em gái một lúc rồi hăn khẽ vung tay nhanh như gió cùng lúc điểm vào mười mấy đại huyệt đạo trên người nàng nọ. Lập tức kinh mạch nàng thông suốt, võ công phục hồi như cũ.

Thủp pháp của thiếu nhện họ Từ vừa nhanh vừa chính xác lạ lùng. Nàng họn Từ được giải huyệt rồi liền tươi cười nói:

- Cám ơn đại cà ! - Nàng chỉ vào Thừa ân-Bạn của muội cũng bị điểm huyệt, nhờ đại ca giúp luôn một thể.

Thiếu niên họ Từ đưa mắt nhìn Thừa Ân, rồi từ từ bước tới trước mặt chàng. Cũng như lần trước, chỉ một cái phất tay của hắn, Thừa Ân đã cảm thấy kinh mạch thông suốt, phục hồi công lực tức thì. Huyệt đạo đã được khai giải rồi, Thừa Ân liền vòng tay bái tạ:

- Tiểu đệ hôm nay được huynh đài trợ giúp, xin ghi nhớ trong lòng, ngày sau nếu có cơ hội sẽ đền đáp.

Thiếu niên họ Từ không nói gì. Nàng họ Từ chạy tới kéo tay đại ca của mình vui vẻ giới thiệu:

- Đại ca! Vị này là công tử họ Lục, đã kết nghĩa huynh muội với muội.

Thì ra thiếu niên nọ họ Từ tên Bách Xuyên, là con trai lớn của Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt. Từ Bách Xuyên vừa nghe em gái giới thiệu xong gương mặt lập tức thay đổi cất giọng vui vẻ:

- Té ra huynh đài đây họ Lục, phải chăng là Lục Thừa Ân đại ca?

Thừa Ân từ lúc nhìn thấy thiếu niên nọ tuổi tác xuýt xoát bằng mình mà võ công quá cao cường, thủ đoạn lại có phần nhẫn tâm, lại thêm gương mặt bề ngoài vui tươi khoáng đạt mà bên trong lại tiềm ẩn sát khí rờn rợn, khiến chàng trong lòng đã có một chút phản cảm. Chàng không ngờ hắn gọi đích danh tên mình thì hơi nghi ngại đề phòng. Chàng thong thả nói:

- Chính là bí danh của tiểu đệ, Từ huynh tại sao lại biết được?

Từ Bách Xuyên, bật cười sảng khoái:

- Ha ha... Tiểu đệ mà nói ra chắc Lục huynh sẽ ngạc nhiên, số là gia phụ ở Linh Sơn nghe tin Lục huynh liền sai tiểu đệ rời núi đi tìm huynh cho bằng được. Tiểu đệ vất vả tìm kiếm bấy lâu không ngờ hôm nay lại tình cờ gặp mặt. Thật là may mắn.

Thừa Ân trong lòng nghi ngại hỏi:

- Không hay Từ huynh vâng lời lệnh tôn tìm tiểu đệ có việc gì ?

- Gia phụ không nói, chỉ bảo tiểu đệ nhất định phải mời Lục huynh đến thăm hàn xá một chuyến. Gia phụ còn nói thêm là người ngày đêm trông chờ tin tức của Lục huynh.

Giữa lúc Thừa Ân còn dang bán khoăn chưa quyết, thì bỗng chàng nghe có một thanh ầm vo ve bên tai, rồi tiếp đó tiếng người vang lên

như tiếng muỗi kêu:
- Điệt nhi, Linh Sơn Chính Nghĩa bang cháu nhất định không thể tới.
Giọng nói quá bất ngờ làm Thừa Ân giật mình, không ngờ chỉ một chút thay đổi thần sắc của chàng đã không qua khỏi cặp mắt tinh tường của Từ Bách Xuyên.
- Lục huynh có chuyện gì thế?
Lúc này Thừa Ân đã biết có người dùng công phu vạn lý truyền âm nhắc nhở chàng, chàng cũng biết người đó chính là Thanh Y Sát Sứ Trương Vô Mệnh. Tuy chưa biết lý do vì sao họ Trương nhiều lần ngăn trở chàng đến Chính Nghĩa bang, nhưng với những sự kiện đã xảy ra trong thời gian qua, Thừa Ân đã cảm thấy nghi ngờ thanh danh của Chính Nghĩa bang.
Bây giờ trước mắt nhìn thay cái xác vỡ đầu bể sọ của Cửu Điện Diêm La, Thừa Ân lại càng tin rằng Chính Nghía bang cũng khá tàn độc.
Chàng muốn từ chối lời mời, nhưng nghĩ đến thiếu nữ họ Từ, đưa mắt nhìn sang thì không biết nàng ta và hai cô tỳ nữ đã bỏ đi đâu từ lúc nào không còn nhìn thấy tăm dạng nữa.
Không thấy nàng ở đó, Thừa Ân càng tiện từ chối hơn. Chàng vòng tay hướng vào Từ Bách Xuyên nói:
- Thịnh tình của Từ huynh tiểu đệ xin tâm lĩnh, nhưng vì trong mình có việc phải làm nên không thể cùng huynh đến Linh Sơn bái kiến lệnh tôn được. Tiểu đệ xin hẹn Từ huynh vào dịp khác.
Từ Bách Xuyên bị Thừa Ân từ chối thì chưng hửng nhìn chàng. Nên biết anh em họ Từ vốn rất kiêu ngạo, xưa nay ở Chính Nghĩa bang vẫn cho mình là đệ nhất bang phái, danh vọng rất lớn. Ngày hôm nay đích thân gã chuyển lời của cha gã mà bị Thừa Ân từ chối, khiến gã bẽ bàng, khó chịu vô cùng.
Giọng gã lành lạnh:
- Lục huynh lẽ nào không coi trọng lời mời của gia phụ ?
- Xin Từ huynh đừng nói thế ! Tiểu đệ thật tình có chút việc không thể đi được.
Từ Bách Xuyên sắ mặt tái xanh có ý giận. Gã quay sang Trương Vô Mệnh, hỏi:
- Thanh Y Sát Sứ có ý kiến gì chăng ?
Họ Trương đáp:
- Thuộc hạ cho rằng chúng ta nên trở về thỉnh thị ý kiến bang chủ.
Từ Bách Xuyên quay lại nhìn Thừa Ân, hỏi:
- Tiểu đệ nghe đồn Lục huynh có nhận lời đưa một vật đến Chính Nghĩa bang, không hay sự việc đó như thế nào?

Thừa Ân nghiêm sắc mặt đáp:
- Tiểu đệ cũng có một việc muốn lãnh giáo Từ huynh.
Lục huynh cứ nói:
- Vụ án ở Thanh Long tiêu cục phải chăng do Chính Nghĩa bang chủ trì ?
Họ Từ tái mặt, gằn giọng hỏi:
- Lục huynh tại sao lại nói thế?
- Mấy tháng trước, người của quý bang đến Thanh Long tiêu cục nhờ bảo tiêu với lời đe dọa nếu vật không tới nơi sẽ tận diệt bảo tiêu. Sự việc này khiến cho người ta phải nghi ngờ Chính Nghĩa bang.
- Lục huynh ! Chính Nghĩa bang xưa nay không hành động mờ ám. Lục huynh nói như thế là quá xem thường bổn bang rồi. Vả lại, trên giang hồ đều biết vụ án Thanh Long tiêu cục là do Ám Sát hội gây ra!
- Ám Sát hội hành dộng đâm thuê chém mướn, giang hồ ai cũng biết.
- Lục huynh phải chăng muốn ám chỉ bổn báng đứng sau lưng Ám Sát hội?
- Tiểu đệ không thể không nghi vấn.
- Nói nhảm ! Trương Vô Mệnh quát lên - Bổn bang hành động quang minh chính đại, lẽ nào lại đi thuê mướn sát thủ. Sự việc ở Thanh Long tiêu cục, bổn bang chủ đã có lệnh điều tra, một ngày nào đó sẽ vì võ lâm đồng đạo mà tiêu diệt Ám Sát hội! Họ Lục, ngươi chớ có hổ đồ!
Câu chuyện đang lúc căng thẳng thì bỗng một nàng thị nữ áo hồng xuất hiện hướng vào Thừa Ân, cung kính nói:
- Lục công tử ! Tiểu thơ tôi mời công tử qua bên kia nói chuyện:
Thừa Ân đưa mắt nhìn quanh nhưng không thấy nàng họ Từ đâu. Ả thị nữ biết ý liền nói:
- Tiểu thơ tôi chờ công tử trong vạt rừng đằng kia.
Thừa Ân không muốn dây dưa với Từ Bách Xuyên nữa, liền nhân cơ hội vái chào gã:
- Từ huynh ! Tiểu đệ còn nhiều việc phải làm, đối với lời mời của lệnh tôn xin hẹn dịp khác. Tiểu đệ xin cáo từ.
Chàng nói rồi lập tức quay lưng bỏ đi, không thèm để ý đến gương mặt Từ Bách Xuyên lúc ấy rất khó coi. Gã cất tiếng “hừ” khẽ trong cổ, đưa mắt tức tối nhìn theo Thừa Ân.
Ả thị nữ đi trước dẫn đường, đưa Thừa Ân rời đường cái quan vào cánh rừng trước mặt.
Giữa lúc chàng còn đang ngạc nhiên thắc mắc không hiểu sao nàng họ Từ hẹn chàng vào đây thì bỗng chàng dừng phắt lại ngẩn ngơ như người mất hồn.

Trước mắt chàng không kể hai ả thị nữ áo hồng xinh xắn là một thiếu nữ trẻ trung cực kỳ xinh đẹp. Nàng mặc chiếc áo lụa màu lam, thắt lưng màu hồng, đôi mắt long lanh, làn da trắng trong như tuyết. Nàng thấy Thừa Ân ngẩn ngơ nhìn mình thì đỏ mặt khoát tay cho hai thị nữ lui lại, rồi chớp mắt nhìn lại chàng, đôi môi đỏ mọng nở nụ cười xinh đẹp như hoa.
Giọng nàng lúc này không còn cố giả giọng đàn ông nữa, thanh tao như tiếng oanh vàng:
- Đại ca làm gì mà nhìn người ta ghê thế ?
Thừa Ân giật mình, xấu hổ vì thái độ của mình nên mặt mày đỏ rần lên. Nàng họ Từ thấy thế thì bật cười khúc khích làm cho Thừa Ân càng thêm ngượng.
Nàng cất bước đi về phía chàng, lập tức Thừa Ân choáng váng vì hương thơm dịu dàng toả ra từ người nàng, một thứ mùi thơm lan xạ cực kỳ quyến rũ. Nàng dừng trước mặt chàng, rất gần, đôi má ửng hồng, ánh mắt long lanh:
- Lục đại ca, huynh có muốn biết tên thật của muội không?
Thừa Ân lòng không khỏi không nghĩ đến cảnh hai người chung đụng trên cỗ xe ngựa bịt bùng, không thể không nhớ chàng từng gối đầu trên dùi nàng, từng vô tình ngã chúi vào ngực nàng. Chàng cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn khiến cho nàng họ Từ phải gọi một lần nữa chàng mới giật mình bừng tỉnh.
Thiếu nữ họ Từ cười khúc khích hỏi:
- Đại ca làm gì như người mất hồn vậy?
- Ta... ta đang nghĩ đến Từ Tam.
- Thế đại ca thích muội là Từ Tam hay muội như bây giờ ?
Câu hỏi cắc cớ của nàng thật khó trả lời. Đôi mắt nàng ánh lên tia ranh mãnh, rồi nàng thúc giục:
- Đại ca trả lời muội đi chứ?
Thừa Ân qua phút đầu bối rối, bây giờ giật mình nhớ lại nàng chính là con gái của Chính Nghĩa bang chủ hành động không được quang minh như cái tên của nó.
Nghĩ đến đó, Thừa ăn vụt nghiêm sắc mặt đáp:
- Từ muội, chúng ta tình cờ gặp gỡ, đã có lời kết bái huynh đệ. Bây giờ tuy muội là con gái nhưng huynh vẫn xem muội như nghĩa đệ Từ Tam trước đây.
- Thế đại ca có muốn biết tên thật của muội không ?
- Điều đó không quan trọng. Đại ca cứ nhớ muội là Từ Tam là được rồi.
Nàng họ Từ nghe chàng nói có phần vô tình như thế thì biến Bấc

mặt. Nhưng nàng nghĩ có lẽ Thừa Ân tính tình chất phác thật thà nghĩ sao nói vậy, nên nàng không trách gã nữa.
Nàng lại cất giọng nhỏ nhẹ nói:
- Lục huynh ! Vừa nãy, có phải đại ca của muội chuyển lời gia phụ mời huynh đến Linh Sơn ?
Thừa Ân đoán nàng không nghe được phần cuối câu chuyện giữa chàng và Từ Bách Xuyên, chàng đã từ chối lời mời, Tuy nhiên bây giờ đứng trước mặt nàng, chàng cảm thấy khó mở miệng vô cùng.
Nàng không biết trong lòng Thừa Ân đang nghĩ gì nên vui vẻ liến thoắng nói:
- Đại ca còn nhớ muội từng nói sẽ mời đại ca đến Linh Sơn du ngoạn một chuyến không?
Thừa Ân ấp úng:
- Từ muội...
- Đại ca muốn nói gì ?
- Huynh không thể cùng muội đến Linh Sơn được.
Thiếu nữ họ Từ giật mình trố mắt nhìn chàng:
- Đại ca... đại ca nói thế là có ý gì?
Thật ra, tình ý của nàng đối với chàng người ngoài cũng có thể nhìn thấy được. Nàng cứ đinh ninh Thừa Ân cũng có tình cảm với nàng, đó là vì nàng tự tin và đầy tính kiêu hãnh. Bây giờ bị Thừa Ân từ chối khiến nàng không khỏi bàng hoàng.
Thừa Ân cũng chẳng vui vẻ gì. Trong thâm tâm chàng rất yêu quý gã Từ Tam trước đây và càng không thể ghét bỏ nàng họ Từ. Bây giờ nàng hoàn toàn hồn nhiên trong trắng chứ không có cái tà khí của anh nàng Từ Bách Xuyên.Tuy nhiên hiện nay chàng thân tại giang hồ, kẻ thù bốn phía không thể để vướng bận tình cảm nhi nữ được.
Nghĩ như thế, Thừa Ân dứt khoát nói :
- Từ muội ! Lục đại ca có nhiều việc phải làm, đành chia tay muội tại đây.
Nàng họ Từ nghẹn ngào nói:
- Đại ca đã một lần xua đuổi Từ Tam bây giờ lại muốn xua đuổi muội sao ?
Thừa Ân mím môi lạnh lùng đáp:
- Đại ca không thể làm khác được.
- Thế thì tại sao đại ca liều mạng đến cứu Từ Tam làm gì ? Sao đại ca không để Từ Tam chết quách cho rồi?
- Đại ca với Từ Tam có tinh huynh đệ kết bái chi giao.
Nàng họ Từ trong lòng, đau đớn trố mắt oán hờn nhìn Thừa Ân. Xưa nay nàng ở Linh Sơn kiêu hãnh đã thành nết, nàng không quen bị

người ta từ chối bao giờ. Ngày hôm nay, Thừa Ân làm nàng vừa đau đớn vừa bẽ bàng, muốn khóc mà không khóc được.
Chính Thừa Ân cũng cảm thay lòng đầy bứt rứt xôn xang, chàng biết mình phái rời chốn này thật nhanh. Nếu không, chàng sẽ thay đổi chủ ý bất cứ lúc nào.
Chàng hạ quyết tâm nói thật nhanh:
- Từ muội ! Đại ca phải đi rồi đây.
Nàng họ Từ quay lưng, buông giọng lạnh nhạt:
- Tùy ý đại ca.
Thừa Ân đưa mắt nhìn nàng một lần cuối rồi cất bước, trong lòng nặng nề, sầu thảm vô cùng. Bỗng có giọng nàng:
- Muội từng hứa sẽ nhờ người đứng ra giải quyết ân oán của đại ca, người đó chính là gia phụ. Chỉ cần đại ca đồng ý, Chính Nghĩa bang sẽ thay người báo thù.
Thừa Ân thấy nàng kiêu ngạo một cách ngây thơ thì biết nàng là một cô gái tâm địa ngay thẳng, đối với chuyện giang hồ còn chưa hiểu rõ lắm. Chàng nói:
- Đại ca cảm tạ tâm ý của Từ muội. Nhưng kẻ thù của đại ca rất khó đối phó.
- Hừ ! Cho dù kẻ đó là ai, gia phụ cũng sẽ bắt hắn đền tội.
Thừa Ân cười một tiếng rồi nói:
- Từ muội, hẹn ngày gặp lại !
Dứt lời, chàng cất bước nhắm hướng rừng rậm đi thẳng. Bên tai chàng bỗng có tiếng người truyền đến:
- Điệt nhi hãy lập tức đến Bách Cầm Sơn nương náu. Hiện nay giang hồ các bang phái đều muốn tìm bắt cháu đó.
Thừa Ân biết tiếng nói đó là của người mặt sẹo Thanh Y Sát Sứ Trương Vô Mệnh, chàng không nói không rằng cất bước đi thẳng, phút chốc không còn thấy tăm dạng nữa.
Thiếu nữ họ Từ lại không nghe tiếng chân chàng nữa thì vội vàng quay lại dõi mắt nhìn theo, đôi mắt nàng long lanh hai giọt lệ như châu như ngọc. Một lúc sau, nàng ra khỏi khu rừng đến chỗ bọn Từ Bách Xuyên vẫn đứng đợi. Thấy chỉ có mình nàng trở lại, Từ Bách Xuyên hỏi:
- Nhị muội ! Gã học Lục đâu rồi?
- Hắn đi rồi!
Từ Bách Xuyên giậm chân trách:
- Sao muội để cho hắn đi như thế?
Nàng họ Từ trả lời dám dẳng:
- Hắn có chân tự hắn đi, muội làm sao cản được?

Trương Vô Mệnh đứng gần đó lên tiếng:
- Đại công tử và Nhị tiểu thơ nên về Linh Sơn ngay đi thôi, kẻo bang chủ lo lắng.
Nàng họ Từ đôi mắt nhìn mông lung một lúc rồi nói:
- Các người cứ về trước, tôi còn có việc phải làm.
Từ Bách Xuyên chau mày nói:
- Không được ? Lần này muội không nói không rằng trốn khỏi Linh Sơn làm cho cha rất tức giận. Bây giờ muội còn muốn đi nữa sao ?
Nàng họ từ chợt thở dài:
- Đại ca! Anh em ta từ nhỏ lớn lên ở Linh Sơn không hề bước chân ra giang hồ, chẳng khác gì ếch ngồi đáy giếng. Lần này muội đi ra ngoài mới biết được nhiều chuyện mà trước đây muội không bao giờ nghĩ đến.
- Chuyện thị phi trên giang hồ, muội là con gái cần gì phải tìm hiểu!
- Muội đã quyết định rồi, đại ca đừng ngăn cản nữa. Nhờ đại ca về nói với cha, tiểu muội đi ngao du vài tháng sẽ trở về.
Từ Bách Xuyên vốn biết tính cô em gái ngang tàng bướng bỉnh không nghe lời ai bao giờ nên gã thở dài nói:
- Nếu muội đã quyết ý thế thì đại ca để Thanh Y Sát Sứ theo bảo vệ muội.
- Không cần, tiểu muội đi một mình là được rồi.
Trương Vô Mệnh nói:
- Giang hồ hiểm ác, xin Nhị tiểu thơ để lão đi theo hộ tống cho cô.
- Ý tôi đã quyết, các ngươi không cần nói nhiều nữa.
Dứt lời, nàng chẳng chào ai cất bước đi liền. Từ Bách Xuyên tuy là anh nhưng không thể ra lệnh cho nàng là bởi vì thiếu nữ họ Từ rất được cha cưng chiều, ở Chính Nghĩa bang, ngoài bang chủ Từ Đạt ra nàng không nghe lệnh bất cứ người nào.
Từ Bách Xuyên thấy em gái bỏ đi mà không ngăn cản được thì giậm chân than:
- Khổ rồi ! Chuyến này ta biết ăn nói với cha làm sao đây.
Trương Vô Mệnh nói:
- Đại công tử hãy để lão phu âm thầm bảo vệ tiểu thư.
- Phái lắm ! - Từ Bách Xuyên gật đầu đồng ý- ông bí mật theo dõi báo vệ Nhị muội. Còn ta trở về Linh Sơn bẩm báo với bang chủ. Phen này e rằng đích thân cha ta phải hạ sơn rồi.
- Vậy lão phu đi đây.
Trương Vô Mệnh nhận lệnh của Từ Bách Xuyên lập tức phi thân phóng theo hướng nàng họ Từ vừa đi.

O0o

Thừa Ân sau khi chia tay nàng họ Từ liền nhắm hướng Tây tiếp tục hành trình tìm đến Bách Cầm Sơn. Từ lúc bước chân vào giang hồ trải qua nhiều phen sống chết, chàng đã biết được đôi điều về lai lịch của cha chàng năm xưa.
Từ Ám Sát hội, Địa Ngục môn cho đến Quỷ Diện Lang Nha, bất kể là chúng có tham gia vào vụ huyết án Linh Sơn hay không thì chúng cũng là kẻ thù của cha chàng. Trong thâm tâm Thừa Ân đã đặt ba thế lực kể trên vào thế đối địch cần phải tiêu diệt.
Riêng về Chính Nghĩa bang, liệu bang hội này có đứng sau lưng vụ thảm sát Thanh Long tiêu cục hay không, đồng thời Chính Nghĩa bang có thực sự là danh bang chính phái hay không, sau này chàng nhất định sẽ điều tra.
Chàng cũng nghĩ đến Đoạn Trần sư thái đức độ hiền từ nhưng lại có mối Liên hệ khó hiểu với Ám Sát hội, câu hỏi đó cũng cần phải giải đáp.
Nghĩ tới đó, Thừa Ân không khỏi nghĩ đến Tiểu Miêu. Tiểu Miêu nhi có đôi mắt trong sáng kỳ lạ, hơn một lần cứu chàng khỏi tâm ma, có thể nói là hơn cả cứu mạng cho chàng.
Rồi Thừa Ân cũng không thể không nghĩ đến nàng họ Từ. Nàng không chỉ có ơn cứu mạng mà còn đem võ công bộ pháp gia truyền dậy chàng, ân tình đó chàng suốt đời không thể nào quên được.
Chàng lại nghĩ đến lúc họ cùng ở trên xe ngựa, đầu chàng gối trên đùi nàng, rồi chàng vô tình ngã vào ngực nàng, chạm phải chỗ kiêng kỵ kín đáo của một người con gái... Những tình tiết đó đã vô tình gieo mầm tình cảm sâu đậm giữa hai người khó mà quên được.
Thừa Ân chân bước đi mà lòng suy nghĩ miên man, đầu óc hiện lên hình ảnh của những người con gái đã đi qua trong cuộc đời chàng.
Bỗng Thừa Ân giật mình đứng sững lại. Vì sao ?
Không phải chàng gặp kẻ thù trước mắt, cũng không phải dã thú chặn đường, thế thì sao chàng lại có thái độ như thế. Đó là vì chàng vừa nhìn thấy một dung mạo xinh đẹp nhất trong những người con gái mà chàng đã quen biết.
Trong số họ, nàng lớn tuổi nhất nhưng cũng xinh đẹp hơn cả. Nàng không chỉ có giọng nói thanh tao mềm mại, mà còn có một thân hình yêu kiều diễm lệ nhất. Lúc nàng múa bài Ngọc Nữ Kiếm Pháp trong tiếng tiêu của Văn Hào Nham, thần hình lả lướt như tiên nữ giáng trần, thật vô cùng xinh đẹp.
Thừa Ân thở hắt ra, cố xua đuổi hình ảnh của nàng ấy đi. Nàng thân

là sát thủ của Ám Sát hội, tuy tính tình có dung dị hiền hòa đôi phần, nhưng cũng không thể xem nàng như hạng người tốt được. Một khi chàng tiêu diệt Ám Sát hội tất không thể bỏ qua cho nàng được.
Thừa Ân lòng gạt bỏ tạp niệm, đi được một đoạn nữa thì bỗng nghe phía trước có tiếng nước chảy. Chàng nhắm hướng đó tiến tới thì ra khỏi cánh rừng, nhìn thấy một dòng suối chảy cắt qua vạt cỏ xanh rờn. Trên bờ suối có một lão ngư đang ngồi câu cá.
Mấy ngày nay chỉ được ăn lương khô khiến bây giờ nghĩ đến món cá nướng mà phát thèm, chàng liền lò mò bước tới bên lão ngư, định bụng xem thử lão có câu được con cá nào chưa, nhưng nhìn quanh quất mãi vần không có mà cũng chẳng thấy lão mang theo cái gì khả dĩ có thể đựng được.
Chàng nhìn kỹ lại thì thấy lão già râu tóc bạc phơ nhưng da mặt thì láng mịn như một đứa trẻ. Chàng hơi thắc mắc nhưng nghĩ lão chắc là bậc tao nhân ẩn dật nên dù lớn tuổi nhưng vẫn giữ được thần khí.
Chàng bên cung kính nói:
- Vãn Sinh hậu bối xin chào lão trượng.
- Đến rồi đó ư?
Lão già cất giọng khàn khàn quái dị, câu nói của lão cũng thật khó hiểu vô cùng.
Thừa Ân cảm thấy có điều bất lành, nhưng vì đã lỡ đến nên không thể bỏ đi ngay được, đành hỏi một câu:
- Lão trượng đã câu được nhiều cá chưa?
- Ta đây câu cá mà chẳng phải câu cá.
Lão lại trả lời một câu rất quái dị, rồi từ từ nâng cần trúc lên. Thừa Ân nhìn thấy sợi dây câu của lão không có cái lưỡi nào thì không nhịn được bật cười thành tiếng.
Lão già quay lại trừng mắt nhìn chàng, đôi mắt lão sáng như điện, tinh anh vô cùng. Rõ ràng không phải là một đôi mắt của người già.
Lão trừng mắt nhìn chàng quát:
- Ngươi cười cái gì ?
- Lão trượng câu cá không có lưỡi chẳng phải đã phỏng theo Khương Trượng trong tích Phong Thần đó sao?
- Thế thì sao ?
Ngày xưa Khương Tử Nha ngồi bên bờ Tích Thủy buông câu là chờ bậc hiền sĩ trong thiên hạ. Ngày hôm nay lão trượng phỏng theo người xưa ngồi buông câu không biết vì lẽ gì ?
- Lão phu chờ ngươi ?
Lão già buông gọn một câu nói làm cho Thừa Ân phải giật mình. Nếu chiếu theo câu đầu tiên của lão: “Đến rồi đó ư?” thì đúng là lão đang

chờ chàng. Nhưng hai người không quen biết thì làm sao có chuyện lão ngồi đây chờ chàng?
Thừa Ân đã gặp quá nhiều tai biến trong đời, chuyện thập tử nhất sinh cũng đã trải qua không ít nên mặc dù hơi lo sợ nhưng vẫn điềm tĩnh hỏi:
- Lão trượng thực sự chờ vãn bối sao ?
- Có phải ngươi họ Lục tên Thừa Ân ?
Lão miệng hỏi mắt nhìn xuống bàn tay thiết thủ của chàng. Thừa Ân biết có giấu cũng vô ích nên gật đầu luôn:
- Chính là vãn bối.
- Vậy lão phu đúng là đang chờ ngươi.
- Tiền bối có thể nói rõ hơn được không?
Lão già câu cá bấy giờ mới ngửa ổ cất một tràng cười làm kinh động cả đám chim muôn trong khu rừng cạnh đó khiến chúng bay túa lên.
Dứt tràng cười, lão đưa mắt nhìn Thừa Ân, tỏ vẻ thích thú:
- Nói rõ hơn là thế này. Có người trao giải thưởng mạng người là mười vạn lượng, bất kể sống hay chết. Lão phu ngồi đây câu cá không cần lưỡi không phải vì bắt chước cổ nhân, lại càng không phải cáu cá mà là câu người. Nói chính xác hơn, lão phu đang câu tiền.
Thừa Ân biến sắc mặt quát lên:
- Ngươi phải chăng là người của Ám Sát hội.
- Kể ra ngươi cũng có kiến thức đó. Thôi, để lão phu cắt đầu ngươi đem về lĩnh thưởng cho gọn.
Dứt lời, chiếc cần câu trong tay lão vung lên, tiếng nhợ câu rít gió nghe vù vù. Chớp mắt, sợi dây cước đã chực chờ quấn vào cổ chàng. Thừa Ân kinh hãi vội vàng khởi động thân pháp Thất Cửu Vi Hồi Bộ nhanh như cắt thoát khỏi vùng sát thương của sợi dây câu. Tiếng gió rít qua đầu làm chàng phải một phen dựng tóc gáy. Lão già có vẻ kinh ngạc “ủa” một tiếng.
Thừa Ân quát lên:
- Lão tặc, ta với ngươi không thù không oán sao lại cố ý muốn giết ta ?
Lão già cất tiếng cười khằng khặc:
- Ngươi còn chưa biết sao, Ám Sát hội giết người đâu phải vì thù oán.
Lão vừa nói vừa vung cần câu bổ vào người Thừa Ân. Sợi dây câu là một thứ vũ khí mảnh mai, mềm dẻo trong bàn tay điều khiển của lão già quấn chặt lấy Thừa Ân, khiến chàng dù có Thất Cửu Vi Hồi Bộ cũng không sao thoát đi được.
Cây cần câu đã dài, lại thêm sợi dây câu cũng dài nên lão chỉ cần

đứng một chỗ cũng đủ sức khống chế Thừa Ân. Tiếng dây câu rít gió, rờn rợn trở thành một thứ vũ khí sắ bén vô cùng, phút chốc trên người Thừa Ân đã bị mấy vết thương rướm máu.
Thừa Ân có nội cộng thậm hậu, lại có thân pháp tinh vi nhưng vì không biết võ công chỉ lo phòng thủ, tránh né thì làm sao chống chọi được với một tay võ công hữu hạng trong Ám Sát hội. Lão già mỗi chiêu đánh ra đều tàng ẩn sát cơ, chực chờ lấy mạng chàng.
Lão già đánh một lúc thì dừng tay lại cười nhạt:
- Kể ra ngươi nhảy nhót cũng giỏi đấy. Lão phu đùa với ngươi bấy nhiêu đủ rồi. Lão nói xong hai mắt trợn trừng phát ra tia hung quang rợn người, kèm theo đó là tiếng quát:
- Nằm xuống cho ta !
Chỉ thấy chiếc cần câu vung lên múa tít trên không. Lúc đầu, dây câu còn phát ra tiếng gió, tốc độ cực nhanh khiến Thừa Ân như nhìn thấy có hàng trăm sợi dây câu bủa vây quanh làm chàng hoa cả mắt.
Chiếc cần câu trong tay lão già càng múa càng nhanh, về sau lặng im như tờ, dây câu biến mất trở thành vô ảnh. Thừa Ân mắt vừa không nhìn thấy sợi dây câu thì biết nguy khốn, vội vàng sử dụng cước pháp, tuy nhiên vì dây câu vố hình lại không phát ra tiếng động nên chàng không biết đâu mà tránh né, bất giác mồ hôi túa ra đầy mình. Tai chàng chỉ nghe một tiếng “chết” lạnh lẽo phát ra từ miệng lão già rồi đó da trịt rát buốt, sơi đây câu quấn vào người chàng cắt sâu vào cơ thể máu tuôn ra dầm dề.
Lão già thu cần câu lại đưa mắt nhìn Thừa Ân có vẻ ngạc nhiên. Chiêu vừa rồi lão cố ý muốn cắt người chàng ra làm đôi nhưng kết quả chỉ làm chàng trọng thương khiến lão không khỏi không kinh ngạc.
Lão có biết đâu Thừa Ân có Quy Nguyên Thần Công hộ thân nên đã thoát chết trong gang tấc, tuy nhiên chàng cũng bị thương rất nặng, máu tuôn ra dầm dề, làm ướt đẫm cả cơ thể.
Lão già thấy chàng vẫn còn sống sau một chiêu sát thủ thì buông tiếng cười khẩy:
- Hừ ! Kể ra ngươi cũng khá lắm! Nhưng đáng tiếc, hôm nay ngươi rơi vào tay lão phu thì hết đời rồi.
Lão nói xong, một lần nữa vung cây cần câu lên. Thừa Ân đã bị một vết thương trí mạng đã không còn hơi sức đành nhắm mắt chờ chết.
Giữa lúc chàng đang ai oán đau đớn cho số phận thì bỗng nghe một âm thanh quen tai vang lên:
- Dừng tay !
Chàng mở mắt ra thì thấy cây cần câu chỉ còn cách đỉnh đầu chàng

một tấc được lão già thu về thật nhanh.
Trước mắt chàng xuất hiện một người đàn bà mặc áo đen dung mạo cực kỳ xấu xí đưa mắt lom lom nhìn chàng.
Lão già lạnh lùng hỏi:
- Ngươi là ai ?
Người đàn bà xấu xí lấy trong tay áo một vật hình tròn bằng đồng đen giơ lên:
- Ngươi có biết vật này chăng?
Thì ra đó là một tấm thẻ bài có khắc hình chiếc sọ người rỉ máu cùng với hai mũi tên gạch chéo. Người đàn bà lật tấm thẻ bài lại thì thấy phía sau có khắc con số năm.
Thừa Ân vừa nhìn thấy vật đó liền nhớ ngay đến ký hiệu tại hiện trường vụ án Thanh Long tiêu cục, chính là ký hiệu của Ám Sát hội. Tuy nhiên chính giọng nói trong trẻo, thanh tao của người đàn bà xấu xí mới làm chàng xúc động hơn cả. Chàng đoán chắc người này không phải ai khác hơn mà chính là thiếu nữ họ Văn. Thanh Ngọc kiếm sáng chói trên tay nàng càng khẳng định thêm điều đó. Đích thị nàng đang cải dạng trở thành một người có dung mạo xấu xí.
Lão già nhìn thấy thẻ bài trên tay người đàn bà thì tươi cười nói:
- Té ra là Ngũ Sát !
Thiếu nữ họ Vãn cất tám thẻ bài vào tay áo rồi lạnh nhạt hỏi:
- Thẻ bài của ngươi đâu? Lão già chẳng nói chẳng rằng nhanh tay lấy ra tấm thẻ bài. Mặt sau thẻ bài có con số sáu tượng trưng cho số bí danh của hắn. Hắn chính là Lục Sát!
Bây giờ Thừa Ân mới biết trong Ám Sát hội mọi người đều có một tấm thẻ bài gọi là Ám Sát lệnh. Thẻ bài này tượng trưng lai lịch hội viên của từng cá nhân. Đồng thời mỗi hội viên trong Ám Sát hội khi hành sự đều mang mặt nạ hóa trang. Bây giờ Thừa Ân mới biết vì sao lão già này râu tóc bạc phơ mà da dẻ căng trơn như một tráng niên.
Hai nhân vật trong Ám Sát hội sau khi trình thẻ bài nhận biết nhau xong thì lão già đưa mắt nhìn thiếu nữ họ Văn, vẻ nghi ngờ:
- Ngũ Sát sao lại ngăn Lục mỗ hạ sát tên tiểu từ này ? Phải chăng muốn tranh công với mỗ ? Thiếu nữ họ Văn quát lên:
- Nói nhảm ! Cô nương lẽ nào lại đi tranh công với ngươi. Lục Sát nghe đây, hội chủ có lệnh phải bắt sống họ Lục.
- Ủa! Chẳng phải trước đây hội chủ ra lệnh truy sát họ Lục, bất kể sống chết đó sao ?
- Đúng là như thế. Nhưng bây giờ tình hình lại thay đổi.
Lão già Lục Sát hai mắt ánh lên vẻ tinh ranh, cất giọng nghi ngờ:

- Lục mỗ có một điều hơi thắc mắc.
- Ngươi không tin bổn cô nương chăng?
Lục sát mở miệng cười hềnh hệch:
- Không phải vậy, nhưng có điều trước đây mệnh lệnh đều do đích thân hội chủ truyền đạt, sao lần này lại qua miệng Ngũ Sát vậy ?
- Hừ ! Lục Sát ngươi vừa nghe tiền thưởng mười vạn lượng đã vội vàng cong giò chạy đi, còn tìm ngươi được đâu mà truyền lệnh. Trong bổn hội, tất cả đều nhận lệnh này rồi, chỉ trừ có ngươi. Tin hay không thì tùy ngươi. Chỉ có điều ngươi mà trái ý hội chủ thì liệu cái mạng đấy.
Lục Sát nghe nàng họ Văn hăm dọa thì cũng sợ, nhưng hắn có tính đa nghi cứ sợ nàng bày mưu cướp công, ngần ngại chưa quyết. Hắn biết rằng nếu bắt chàng đưa về thì khó lòng mà tránh được tai mắt giang hồ, an toàn về tới căn cứ.
Nàng họ Văn dường như đoán biết ý nghĩ của gã, liền hỏi:
- Hội chủ có cái này cho ngươi đây.
Lục Sát toẹt miệng cười:
- Nếu có tín vật của hội chủ sao ngươi không đưa ra cho sớm chút.
Thiếu nữ họ Văn cho tay vào bọc áo có vẻ như định lấy một vật gì đó, đồng thời chân nàng bước về phía Lục Sát. Khi đã đến gần gã rồi, nàng dừng lại từ từ rút tay ra. Trong lúc gã Lục Sát đang chú tám xem đó là vật gì, thiếu nữ họ Văn bỗng đưa mắt nhìn ra sau lưng gã rồi kêu lên:
- Ồ! Tứ Sát cũng đến rồi kìa !
Thật ra đó chỉ là một trò trẻ con, người đa nghi như Lục Sát lẽ ra không dễ gì mắc mưu, nhưng vì trước nay, Tứ Sát và Ngũ Sát vẫn thường đồng hành, lần này chỉ một mình Ngũ Sát xuất hiện đã làm cho gã hơi ngạc nhiên. Bây giờ nghe nói Từ Sát đến, bất giác gã quay lại nhìn. Mắt gã không nhìn thấy người thì tâm cơ máy động lập tức biết nguy hiểm đến tính mạng, vừa muốn tung mình nhảy đi thì đã muộn mất rồi.
Thiếu nữ họ Văn cho tay vào bọc không phải lấy tín vật gì mà là một lưỡi dao. Truỷ thủ dài chừng ba tấc, lưỡi dao mỏng như lá lúa, ánh thép xanh ngời, bén ngọt. Trong tích tắc ngọc thủ nàng vung lên, lưỡi dao đâm thẳng vào tim Lục Sát làm gã ngã ra chết tức thì.
Lục Sát chết rồi mà hai mắt vẫn còn trợn tròn kinh hãi, có lẽ gã vẫn tưởng đồng môn vì ham món tiền thưởng mười vạn lượng mà ra tay hạ sát gã.
Lục Thừa Ân tận mắt nhìn thấy nàng họ Văn một dao giết đồng bọn thì kinh ngạc không sao hiểu được dụng ý của nàng.

Trong lúc chàng vẫn còn đang thắc mắc thì nàng họ Văn cúi xuống từ từ lột chiếc mặt nạ da người trên mặt Lục Sát. Hoá ra hắn không chỉ đeo mặt nạ mà còn đội tóc và gắn râu giả.
Lục Sát bây giờ là một trung niên hán tử độ chừng ba mươi thổi.
Nàng họ Văn sau khi lột mặt nạ Lục Sát xong thì cho tay vào ào lấy một lọ thuốc màu trắng. Nàng mở nắp lọ rắc thứ bột trắng ấy lên chỗ vết thương của Lục Sát.
Thứ bột kỳ dị gặp máu lập tức sôi lên, thi thể Lục Sát tan dần, trong chốc lát chỉ còn lại một bãi nước vàng, đến một đốt xương cũng không nhìn thấy. Nàng họ Văn, tiện tay cầm chiếc cần câu của Lục Sát ném luôn xuống suối.
Nàng họ Văn sau khi thủ tiêu xác chết của Lục Sát thì ngước lên nhìn Thừa Ân, hỏi:
- Lục công tử thương thế có nặng lắm không?
Thừa Ân trong lòng thắc mắc không màng gì đến vết thương, cất tiếng hỏi:
- Văn cô nương tại sao phải làm như thế?
Nàng họ Văn ngạc nhiên hỏi lại:
- Công tử nhận ra tôi sao ?
- Tại hạ vẫn còn nhớ giọng nói của cô nương.
Nàng họ Văn nghe chàng nói như thế thì chớp mắt có vẻ cảm động. Đôi mắt xinh đẹp của nàng đằm thắm nhìn chàng:
- Lục công tử hiện nay đang là mục tiêu truy sát của bổn hội, công tử có biết không ?
- Ám Sát hội tại sao lại muốn giết tại hạ ?
- Công tử không biết Ám Sát hội xưa nay chuyên hành động theo đơn đắt hàng sao?
- Như vậy, kẻ nào đã thuê Ám Sát hội giết tại hạ?
- Điều này tôi cũng không biết, e rằng chỉ có hội chủ mới trả lời được cho công tử.
- Như vậy cô nương cũng đã nhận lệnh truy sát tại hạ ?
- Điều đó là đương nhiên. Ám Sát hội đã huy động toàn bộ lực lượng vào việc này. Từ xưa tới nay, trong bổn hội chưa từng có tiền lệ như thế bao giờ.
Thừa Ân không quan tâm đến điều đó mà chỉ muốn giải đáp một câu hỏi lớn trong lòng. Chàng hỏi:
- Văn cô nương vừa rồi đã cứu tại hạ, cô nương hành động như thế là có ý gì ?
- Điều đó công tử không cần biết.
Nàng họ Văn dừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Tôi có một lời muốn khuyên Lục công tử chẳng hay người có chịu nghe không?
- Xin cô nương cứ nói.
- Từ xưa đến nay, Ám Sát hội chưa bao giờ thất bại trong một phi vụ nào, kẻ nào đã là mục tiêu của bổn hội thì nhất định phải chết. Vì vậy, tôi khuyên công tử hãy tìm chỗ ẩn thân, không nên chường mặt ra giang hồ nữa.
Đến lúc này Thừa Ân đã biết nàng một lòng muốn cứu chàng đã phản bội lại bang hội của mình. Hành động đó là hết sức nguy hiểm đối với nàng, chàng biết vì sao vừa rồi nàng đã thủ tiêu xác chết của Lục Sát không để lại dấu vết.
Thừa Ân hồi tưởng lại những sự việc đã qua thì thấy nàng họ Văn luôn luôn có ý bênh vực chàng. Nàng không chỉ cứu mạng chàng lần này, mà trước đây cũng đã nhiều lần đứng về phía chàng.
Thừa Ân mang ơn cứu mạng trong lòng quá cảm động, lại hình dung gương mặt xinh đẹp như tiên của nàng, nhất là cảnh nàng múa bài Ngọc Nữ kiếm pháp trong tiếng tiêu của Văn Họo Nham, quả thật là một hình ảnh không làm sao quên được. Bất giác, Thừa Ân không ngăn được lòng thốt lên:
- Văn cô nương sao không bỏ lớp mặt nạ gớm ghiếc kia đi?
Nàng họ Văn nghe chàng nói như thế thì kích động run giọng hỏi:
- Lục công tử muốn nhìn thấy mặt thật của tôi sao ?
- Tại hạ... tại hạ...
Thừa Ân ngượng ngùng áp úng mãi không nói nên lời. Nàng họ Văn thấy thế cũng e thẹn cúi đầu nói:
- Công tử thế nào ?
- Tại hạ... muốn nhìn thấy dung mạo của ân nhân.
- Chẳng phải công tử đã thấy rồi đó sao?
Thừa Ân bị thiếu nữ họ Văn bắt bẻ đến cứng miệng, mặt mày đỏ bừng. Nàng thấy chàng như thế thì tủm tỉm cười, ngọc thủ từ từ đưa lên tháo bỏ lớp da mặt xấu xí hoá trang bên ngoài để lộ ra một gương mặt cực kỳ xinh đẹp.
Quả thật, nhan sắc của nàng là một công trình phi thường của tạo hóa. Ngay khi nàng rũ bỏ lớp hóa trang, trời đất lập tức như chợt sáng bừng lên, vạn vật quanh nàng như hưởng lây nhan sắc tuyệt trần cua nàng cũng trở nên xinh đẹp hơn và quyến rũ hơn bao giờ hết.
Thừa Ân đã trải qua những giờ khắc chung đụng gần gũi vội Tiểu Miêu từng gối đầu trên đùi nàng họ Từ, hai người đó đều là bậc mỹ nhân trong thiên hạ, nhưng nếu sánh với nàng thì vẫn còn kém xa

lắm. Họ cũng chưa bao giờ làm cho trái tim của chàng trai mới lớn như Thừa Ân đập mạnh như lúc này!
Thiếu nữ họ Văn thấy Thừa Ân ngẩn ngơ nhìn mình thì đôi má ửng hồng, môi điểm một nụ cười tươi như hoa nở làm dung nhan càng thêm muôn phần xinh đẹp.
Nàng cất giọng thỏ thẻ hỏi:
- Lục công tử làm gì nhìn tôi ghê thế?
Thừa Ân ấp úng nói:
- Cô nương vì sao phải mạo hiểm cứu tại hạ ?
- Lục công từ nhất định phải biết lý do sao ?
- Tại hạ rất thắc mắc.
- Sau này nếu có duyên gặp lại, tôi sẽ cho công tử biết.
- Văn cô nương...
Nàng nhẹ nhàng ngắt lời chàng:
- Công tử cứ gọi tôi là Văn cô nương không nghe chướng tai lắm sao?
- Tại hạ…chưa được biết cao danh ?
- Tôi tên là Nhược Lan. Văn Nhược Lan...
Thừa Ân lặp lại tên nàng, chàng cảm thấy ngay cả cái tên của nàng cũng cực kỳ xinh đẹp.
Văn Nhược Lan đôi mắt long lanh nhìn Thừa Ân hỏi:
- Lục công tử năm nay bao nhiêu tuổi ?
- Tại hạ mười tám.
- Vậy công tử nhỏ hơn tôi hai tuổi rồi. Vậy công tử…Công tử cứ gọi tôi là Nhược Lan tỷ
- Vâng, Nhược Lan tỷ tỷ.
Thừa Ân cảm thấy mình không biết từ lúc nào đã hoàn toàn nghe theo từng lời nói của Văn Nhược Lam ngoan ngoãn giống hệt như đứa em ngoan. Còn Nhược Lan, nghe chàng gọi mình hai tiếng tỷ tỷ thì mỉm cười tỏ vẻ hài lòng lắm.
Hai người nãy giờ trò chuyện qua lại say mê đến đỗi Thừa Ân quên cả việc mình bị thương. Các vết thương cũng đã khô miệng không còn chảy máu nữa.
Văn Nhược Lạn bỗng cất giọng nghiêm trang hỏi:
- Lục đệ sắp tới có dự tính gì không?
Thừa Ân nghe câu hỏi của nàng thì giật mình trở về với hoàn cảnh thực tại. Chàng hiện ang bị những thế lực ma đạo trên giang hồ đồng loạt truy nã khó mà thoát thân được. Chàng cũng sực nhớ người con gái xinh đẹp đứng trước mặt chàng đây là sát thủ giết người không gớm tay. Nghĩ tới đó, bất giác Thừa Ân nghe lòng đau đớn, buồn bã

đến độ không kềm được tiếng thở dài. Văn Nhược Lan nhìn thấy thái độ chàng thì chau mày hỏi:
- Lục đệ đang nghĩ gì thế?
Thừa Ân đưa mắt ái ngại nhìn nàng:
- Nhược Lan tỷ tỷ ! Tiểu đệ có thể nói một lời chăng ?
Nhược Lan không trả lời mà quay mặt nhìn chỗ khác, đôi mắt trong sáng của nàng chợt tối sầm lại. Thừa Ân thấy nàng như thế cũng không dám lên tiếng:
Một lúc sau, nàng nói:
- Lục đệ có phải muốn đề cập đến thân thế của tỷ ?
Thừa Ân không khỏi thán phục sự tinh tường của nàng. Nàng không chỉ xinh đẹp, võ công cao cường, mà còn có trí tuệ hơn người, quả thật là tài nữ trong thiên hạ. Chỉ đáng tiếc nàng thân là sát thủ, bàn tay vấy máu.
Thừa Ân suy nghĩ một lúc thì nói:
- Tỷ tỷ tại sao phải đầu thân Ám Sát hội?
- Lục đệ không nên biết thì hơn.
Thừa Ân nhớ câu chuyện đã nghe được trong miếu Thành Hoàng hôm nọ, anh em họ Văn gọi Ám Sát hội chủ là ân sư, lại nói rằng Ám Sát hội chủ có ơn lớn với mình. Chàng liền hỏi tiếp:
- Phải chăng Ám Sát hội chủ có ơn với tỷ tỷ?
Văn Nhược Lan bỗng quát lên:
- Đã bảo đệ đừng hỏi đến chuyện đó kia mà.
Thừa Ân thấy nàng nổi giận thì nín thinh không dám nói nữa, tuy nhiên trong lòng chàng đau đớn, buồn bã vô cùng.
Văn Nhược Lan đột nhiên quay lại chiếu tia mắt sáng rực vào Thừa Ân, sắc lặt nàng nhợt nhạt xanh xao, giọng nôi run run kích động:
- Phải chăng nếu tỷ tỷ không từ bỏ danh phận sát thủ thì Lục đệ sẽ coi tỷ như kẻ thù?
Thừa Ân bị nàng đọc thấu tim gan thì cúi đầu buồn bã đáp:
- Tiểu đệ đã thề sẽ có ngày tiêu diệt Ám Sát hội. Đừng nói Ám Sát hội có thù riêng với đệ, cho dù không như thế đệ cũng buông tha cho những hành động bạo ngược của Ám Sát hội được.
- Đệ không đủ sức đối đầu với Ám Sát hội đâu.
- Nhất định có một ngày đệ sẽ làm được điều đó
Văn Nhược Lan từ lâu đã nhìn thấy khí độ hiên ngang, tấm lòng chính trực của Thừa Ân, nàng biết rõ giữa chàng và Ám Sát hội rồi đầy sẽ là hai kẻ thù không đội trời chung. Tất nhiên nàng cũng biết mối quan hệ giữa họ không thể có kết quá tốt đẹp một khi nàng còn là sát thủ trong Ám Sát hội.

Sự đời có đôi khi vượt ra ngoài tầm kiểm sát của con người, trường hợp đó lại đang rơi vào chính nàng họ Văn. Đôi mắt nàng chợt phủ lên một màn tối u ám, nàng thở dài nói:
- Lục đệ sau này nếu có thành tựu võ công đứng ra tiêu diệt Ám Sát hội thì xin hãy nghĩ đến tình nghĩa hôm nay mà cho tỷ tỷ một cái chết nhẹ nhàng.
- Tỷ tỷ sao lại nói như thế?
Thừa Ân nghe nàng nói những lời đau lòng thì bàng hoàng kêu lên.
Không ngờ Văn Nhược Lan mặt lạnh như tiền đưa mắt nhìn chàng:
- Ngày hôm nay tỷ tỷ cứu Lục đệ, nhưng lần sau gặp lại có thể tỷ tỷ giết đệ. Hiện tại, tỷ chỉ có thể khuyên đệ phải tạm lánh mặt đi. Chừng nào đệ chưa luyện được võ công cái thế thì không nên chường mặt ra giang hồ.
Văn Nhược Lan nói những lời lẽ phũ phàng nhưng cũng rất thực tế chứng tỏ nàng thông minh sáng suốt vô cùng.
Thừa Ân nói:
- Tiểu đệ hy vọng một ngày nào đó tỷ tỷ sẽ rời bỏ Ám Sát hội.
- Lúc này hãy nói về đệ đi đã.
- Tỷ tỷ muốn nói gì ?
Nhược Lan nhìn thẳng vào mắt chàng, bất ngờ hỏi:
- Đệ và biểu tức quan hệ thế nào ?
Thừa Ân ngơ ngác một lúc mới giật mình chợt hiểu ra nàng muốn ám chỉ Tiểu Miêu nhi. Chàng chau mày đáp:
- Tiểu Miêu chưa về nhà của biểu ca tỷ sao gọi là biểu tức được ?
Văn nhược Lan cất tiếng cười nhạt
- Hừ ! Người ta đã có mai mối, đàng gái cũng đã nhận sính lễ, sao không thể gọi là biểu tức ?
- Theo như lời Tiểu Miêu nói thì biểu ca của tỷ đã bức hôn.
Văn Nhược Lan đỏ mặt nhìn chàng, giọng gắt gỏng:
- Chung quy đệ muốn gì đây? Đệ nói đi, có phải đệ vì ta định chống đối với biểu ca?
- Hôn nhân là do hai bên tự nguyện, biểu ca tỷ bức ép người ta là hành động không chính đáng.
Nhược Lan mím môi nhìn chàng, giọng nói run run:
- Đệ hết lòng bênh vực người ta, có phải đệ đã…yêu rồi không ?
Thừa Ân bị nàng truy vấn cứng miệng không trả lời được. Nàng buông tiếng cười nhạt:
- Hừ ! Đệ tơ tưởng đến vợ người ta mà gọi là chính nhân quân tử sao ?
Thừa Ân đỏ mặt cố cãi:

- Đệ không có như thế.
- Có hay không đệ biết rõ hơn ai hết.
Thừa Ân bị nàng khép tội mà không nói được khiến chàng bực tức vô cùng. Chàng có hiểu đâu tâm tình của nàng họ Văn không phải vì bênh vực cho biểu ca, mà vì ghen tức với Tiểu Miêu.
Bởi vì không hiểu điều đó nên chàng tức giận nói:
- Biểu ca của tỷ độc ác vô thiên, vụ án ở Thanh Long tiêu cục hơn một trăm mạng người đều do tay y giết hại. Một con người như thế không xứng đáng làm trượng phu của Tiểu Miêu. Ngày nào đệ còn sồng nhất định sẽ không để hắn ức hiếp Tiểu Miêu nhi.
Văn Nhược Lan thấy chàng đối với Tiểu Miêu ưu ái như thế thì quá đau lòng, lạnh lùng nói:
- Vụ án ở Thanh Long tiêu cục cũng có phần của ta, nếu đệ muốn truy cứu thì cứ tìm ta mà hỏi tội.
- Không đúng! Đệ biết tỷ tỷ không có giết một mạng người nào ở đó.
- Biểu ca vì không muốn bàn tay ta nhuốm máu đã thay ta hành sự, như vậy không thể gọi là không có phần của ta được.
Thừa Ân trước vong linh người chết đã từng buông lời thề sẽ tìm hung thủ trả thù, nay hung thủ đứng trước mặt mà chàng không thể ra tay được khiến chàng đau đớn buồn bã vô cùng.
Chàng đưa mắt nhìn gương mặt xinh đẹp của Nhược Lan lúc này lạnh lẽo nhơ băng giá khiến chàng cảm thấy giữa hai người có một khoáng cách quá xa không thể nào san lấp được.
Nhược Lan dường như cũng hiểu điều đó, lòng nàng cực kỳ chua xót, nhưng nàng thân là sát thủ máu lạnh, với bất cứ tình huống nào cũng không để cho mình mềm lòng.
Nhược Lan rắn giọng nói:
- Lục đệ nếu đã xem biểu ca của ta là kẻ thù thì giữa chúng ta cũng không thể là bạn. Nhưng vì đệ đã gọi ta hai tiếng tỷ tỷ, ta khuyên đệ trước mắt hãy đi tìm Đoạn Trần sư thái nương náu ở chỗ bà ta. Khắp gầm trời này chỉ có Đoạn Trần sư thái mới bảo vệ được cho đệ dưới bàn tay của ám Sát hội.
Thừa Ân còn nhớ hôm ở khách điếm, anh em họ kiêng kỵ không dám ra tay với Đoạn Trần sư thái liền hỏi:
- Chung quy sư thái có quan hệ thế nào với Ám Sát hội ?
- Điều đó ta không biết.
Nhược Lan im lặng một lúc rồi hỏi:
- Có phần Tiểu Miêu nhi của đệ đang ở chỗ sư thái không ?
Thừa Ân giật mình vì không ngờ nàng cũng biết chuyện này. Nếu nàng đã biết thì tất nhiên Văn Hạo Nham cũng biết, như vậy hắn thế

nào cũng tới đó mà tìm Tiểu Miêu.
Chàng còn chưa nói ra tâm sự của mình thì Nhược Lan đã nhìn thấu, nàng cười lên một tiếng lạnh lẽo rồi nói:
- Đệ cứ yên tâm, biểu ca ta không dám đến chỗ sư thái làm nhiễu đâu.
Thừa Ân biết nàng nói thật, trong lòng cũng đỡ lo lắng.Vừa lúc đó từ xa bỗng vọng đến tiếng tiêu, thanh âm réo rắt chứng tỏ người thổi tiêu công lực rất cao.
Nhược Lan biến sắc nói:
- Biểu ca đến rồi, Lục đệ mau đi thôi.
Thừa Ân trong lòng bỗng xốn xang, luyến tiếc đưa mắt nhìn nàng thốt lên:
- Nhược Lan tỷ tỷ... !
Văn Nhược Lan gò má ửng hồng cầm lấy tay Thừa Ân nói nhanh:
- Lục đệ nếu có lòng nghĩ đến tỷ tỷ thì xin hãy bảo trọng thân mình.
Nói rồi, nàng vận sức vào song thủ đẩy mạnh khiến thân hình Thừa Ân bay xẹt đi hàng chục trượng. Trong giờ khắe ấy chàng đã nhìn thấy hai giọt nước mắt long lanh trong đáy mắt hồ thu sáu thẳm, xinh đẹp tuyệt trần của nàng.

Bách Cầm Sơn Chủ

Hồi 10
Bách Cầm Sơn, Thừa Ân Học Nghệ

Thừa ân nhắm hướng Tây đi được mười ngày, trên đường bình yên không xảy ra việc gì.
Sáng sớm ngày thứ mười một, chàng đặt chân tới một nơi núi non hùng vĩ, rừng rậm bao la bạt ngàn. Theo lời chỉ dẫn của Trương Vô Mệnh thì nơi đây rất có thể là Bách Cầm Sơn.
Giữa lúc chàng còn đang phân vân chưa biết đi về hướng nào, thì may thấy trên đường mòn xuất hiện một lão tiều phu tay cầm chiếc búa có lẽ đang trên đường đi đốn củi
Thừa Ân chặn đường lão tiều phu, vòng tay cung kính nói:
- Xin chào lão trượng. Vãn bối muốn tìm một nơi gọi là Bách Cầm Sơn, lão trượng có biết xin chỉ đường giúp, vãn bối muôn vàn cảm tạ.
Lão tiều phu tuổi ngoài năm mươi, mái tóc hoa râm nhưng thán hình

vẫn còn tráng kiện lắm. Lão nghe Thừa Ân nói ba tiếng Bách Cầm Sơn thì biến sắc mặt nhìn chàng, hỏi:
- Công tử chán sống rồi hay sao mà muốn đến Bách Cầm Sơn?
Thừa Ân ngạc nhiên hỏi lại:
- Lão trượng sao lại nói như thế?
- Công tử không biết hay sao ? Bách Cầm Sơn chính là nơi ẩn cư của Bách Cầm Sơn chủ.
Thừa Ân nghĩ Trương Vô Mệnh giới thiệu mình tới đây thì vị Bách Cầm Sơn chủ thì đó không thể là hạng người cùng hung cực ác được. Vậy thì tại sao lão tiều phu lại có vẻ sợ sệt như thế? Cảm thấy trong lòng thắc mắc chàng liền hỏi:
- Vị Bách Cầm Sơn chủ đó phải chăng là rất hung ác?
Lão tiều đáp:
- Nói hung ác thì cũng không phải chỉ có điều Bách Cầm Sơn là cấm địa của ông ta, người ngoài không được đặt chân đến.
- Ông ta là hạng người gì mà độc chiếm đất đai vương thổ làm của riêng ?
- Công tử không biết đó thôi, từ bao đời nay Bách Cẩm Sơn không quan hệ với bên ngoài.. Lão đây từ nhỏ đã nghe ông bà căn dặn không được đặt chân đến vùng đất ấy.
Thừa Ân nghe tới đây thì trong lòng rất thắc mắc muốn đi ngay đến Bách Cầm Sơn xem thử võ lâm cấm địa là như thế nào.
Lão thiếu phụ thấy chàng là người lạ không biết nên tận tình giải đáp:
- Người trong Bách Cầm Sơn cũng chẳng phải là hạng người cùng hung cực ác gì cho lắm. Vả chăng, bao đời nay cũng chưa từng có ai nhìn thấy người ở trong Bách Cầm Sơn, thậm chí còn không biết được ở đó có người hay là không!
- Rốt cuộc tại sao mọi người phải sợ hãi đến như vậy?
- Công tử thật không biết hay sao ?
- Vãn bối thật tình không biết.
- Thế công tử nghĩ tại sao lại gọi là Bách Cầm Sơn?
- Vãn bối cho rằng nơi đó có rất nhiều muông thú.
- Chính là như thế, mà lại toàn là thú dữ, từ cọp, voi, hổ, báo, sư tử đều có cả. Theo như lời ông cha kể lại thì trong Bách Cầm Sơn có một người gọi là Bách Cầm chủ, người đó thuần phục, nuôi dưỡng đám thú dữ này, biến Bách Cầm Sơn trở thành cấm địa người lạ không bao giờ dám đặt chân tới.
- Nói như vậy Bách Cầm Sơn chủ đã sống hơn trăm tuổi ?
- Điều đó lão đây không biết rõ.
Thừa Ân nghe giai thoại về Bách Cầm Sơn thì trong lòng hiếu kỳ.

Chàng đoán chắc bên trong có uẩn khúc gì đây nên nóng lòng nói:
- Xin lão trượng chỉ đường giúp.
- Công tử nhất định đến Bách Cầm Sơn sao ?
- Vãn bối muốn đi thử xem sao.
- Lão khuyên công tử không nên mạo hiểm thì hơn. Trước đây cũng có một số nhân vật võ lâm hiếu kỳ đột nhập vào cấm địa, kết quả đều bị bầy thú dữ xé xác. Đám xúc vật này không phải loại thú dữ bình thường, mà dường như đã được nuôi luyện thuần phục, tinh khôn vô cùng.
Thừa Ân biết lão tiều phu có lòng thành thật lo cho mình, chàng mỉm cười nói:
- Lão trượng cứ yên tâm, vãn bối đến đó nhất định sẽ cẩn thận.
Lão tiều phu thấy chàng cương quyết thì lắc đầu thở dài:
- Trên đời này thật lạ, sao có người lại không biết sợ chết như thế. Trước đây lão cũng từng ngăn cản một số người nhưng họ nào có nghe lão, kết quả thì...
Lão tiều phu không nói hết câu cũng biết lão muốn nói gì rồi. Tuy nhiên, cuối cùng lão cũng đồng ý chỉ đường.
- Công tử có thấy ngọn núi trước mặt kia không? Công tử cứ theo đường này đi tới chân núi sẽ nhìn thấy một cây đại thụ thật to. Đấy, cây đại thụ cao ngất ngưởng tận mây xanh, đứng đây cũng nhìn thấy. Công tử tới đó sẽ thấy giữa gốc cầy có một cái bộng lớn ăn thông với vách núi, chui vào cái bộng cây đó đi tiếp một lúc sẽ tới nơi gọi là Bách Cầm Sơn. Có điều công tử nên biết, chừng nào còn ở trong con đường hầm đó thì còn được an toàn. Một khi hết đường hầm, đặt chân vào vùng đất bên kia núi là kể như mất mạng. Lão đây khuyên công tử lần cuối không nên mạo hiểm tính mạng làm gì.
Thừa Ân mỉm cười cúi đầu cảm tạ lão tiều phu rồi lập tức ra đi. Sau lưng chàng có tiếng thở dài cảm thán của lão tiều.
- Đáng tiếc... thật đáng tiếc...
Thừa Ân theo lời chỉ dẫn của lão tiều phu cắm đầu đi một mạch. Đến gần giữa trưa thì chàng đã đứng dưới chân núi, bên cạnh gốc cây đại thụ.
Cây đại thụ này to lớn dị thường, thân của nó có lẽ đến hàng chục người ôm cũng không hết. Ở giữa thân cây quả nhiên có một cái bộng lớn tạo thành lối đi ăn liền với vách núi. Thừa Ân không chút chậm trễ chui luôn vào cái bộng ấy.
Con đường hầm rất rộng in đầy dấu chân dã thú. Trong hầm tối tăm, hăng hắc mùi phân thú. Thừa Ân đi chừng một dặm thì nhìn thấy phía trước có ánh sáng le lói.

Ánh sáng càng lúc càng rõ, cuối cùng hiện ra ở cuối đường hầm là một vùng đất hoang sơ kỳ vĩ. Thừa Ân chưa kịp quan sát thì bỗng có tiếng voi rống đinh tai nhức óc.
Tiếng rống của voi vọng vào đường hầm dội lại những âm thanh liên miên bất tận. Thừa Ân vừa ló mặt ra khỏi đường hầm đã nhìn thấy một cặp voi cực kỳ lớn đứng trấn ngay tại đó.
Cặp voi nhìn thấy chàng thì rống lên hai tiếng nữa, lập tức trong rừng có nhiều tiếng gầm rống đáp lại.
Rồi đó, núi rừng chuyển động. Thừa Ân cảm thấy đất dưới chân rung lên, trong chớp mắt khoảng đất trống trước cửa hang đã có hàng mấy chục con ác thú xếp hàng tề chỉnh giương những đôi mắt đỏ lòm nhìn về phía cửa hang nơi có Thừa Ân đang đứng.
Thừa Ân mặc dù đã từng giết cọp bắt beo nhưng nhìn thấy cảnh tượng này bất giác cũng phải rung cả người. Bầy dã thú rõ ràng đã được huấn luyện cẩn thận, cứ xem cách chúng xếp thành đội ngũ tề chỉnh thì cũng đoán biết người ở trong Bách Cầm Sơn này là một nhân vật phi thường.
Giữa lúc Thừa Ân chưa biết tiến thoái như thế nào thì xa xa bỗng vọng đến giọng nói lạnh lùng:
- Kẻ nào to gan dám dẫn xác đến Bách Cầm Sơn ?
Thừa Ân nhớ lời Thanh Y Sát Sứ bảo chàng xưng rõ lai lịch liền vận sức nói to:
- Vãn bối Lục Thừa Ân xin được cầu kiến Chu lão tiền bối.
Trong rừng bỗng vang lên những tiếng “toong...toong...” kỳ dị. Tiếng động đó từ xa đến gần, chớp mắt đã thấy bóng người xuất hiện.
Người đó vừa đến, bầy dã thú lập tức dạt ra hai bên mở lối đi. Sự di chuyển của mấy chục con mãnh thú to lớn làm rung chuyển mặt đất, cát bụi bốc lên mù trời.
Tuy nhiên chúng di chuyển rất có thứ tự, hàng lối thẳng tắp chẳng thua kém gì một đội quân tinh nhuệ. Thừa Ân trong lòng phải thầm thán phục người nào đó đã huấn luyện bầy dị thú này.
Người mới đến mắc áo da báo, tóc xõa dài quá lưng, râu ria mọc tua tủa thoạt nhìn giống như một dã nhân tiếng động “toong…toong phát ra từ hai cây nạng có đầu bịt sắt. Hoá ra người này cụt cả hai chân.
Người đó hai mắt sáng như điện lom lom nhìn Thừa Ân không chớp. Mặc dù hai chân cụt đến đầu gối, nhưng ông ta di chuyển cực kỳ mau lẹ, chứng tỏ võ công của ông ta không tầm thường chút nào.
Ông ta nhìn Thừa Ân một lúc thì đôi vai run rẩy, giọng nói hàm chứa sự kích động:
- Ngươi... ngươi họ Lục thật sao?

Thừa Ân đã nghe Trương Vô Mệnh nói người này từng là bạn của cha chàng năm xưa nay nhìn thấy thái độ của ông ta khiến chàng không khỏi cảm động, run giọng nói :
- Có phải là Chu tiền bối đó không ? Vãn bối đây chính là Lục Thừa Ân vâng lời Trương tiền bối đến xin được bái kiến tôn nhan.
- Lão phư họ Chu. Trương Vô Mệnh bảo ngươi tới đây, thế có tín vật gì không?
Thừa Ân thò tay vào bọc lấy ra chiếc quạt xếp của họ Trương ném sang cho người họ Chu. Lão bắt lấy, mở quạt ra xem rồi đưa mắt nhìn Thừa Ân, đột nhiên hai dòng lệ chảy dài trên gương mặt đầy lông lá của lão. Chỉ thấy lão cất hai cầy gậy bịt sắt động xuống đất phát ra hai tiếng “tong…tong...”. Lập tức thân hình lão bay xẹt đến trước mặt Thừa Ân, đôi mắt lão nhìn chàng đầy vẻ bi thương, từ ái. Lão nhìn chàng một lúc nữa rồi lẩm bẩm nói:
- Giống lắm... giống lắm ! Hài tử, quả nhiên là cháu đây rồi !
Nói rồi lão ngửa cổ cười dài, tiếng cười của lão cực kỳ hùng hậu, vừa có vẻ bi thương lại vừa chất chứa niềm vui sảng khoái cao vút tận trời xanh. Lão già hết khóc rồi cười, lại cất tiếng kêu rền rĩ:
- Ha ha... Họ Lục không ngờ còn có hậu nhân. Trời xanh ơi, ông quả nhiên là có mắt.
Thừa Ân nhìn thấy thái độ của lão cũng không tránh khỏi xúc động, nước mắt trào ra. Lão họ Chu kẹp hai cây gậy vào nách vươn tay nắm lấy vai chàng lắc mạnh. Đôi mắt lão già tràn ngập niềm vui sướng không sao tả xiết. Rồi lão cất giọng run run:
- Điệt nhi ! Ta đây họ Chu, năm xưa là bạn thân của cha cháu.
Thừa Ân quá vui mừng, giọng nói cũng nghẹn ngào:
- Chu thúc thúc !
- Tốt... tốt lắm! Trương Vô Mệnh gởi cháu đến đây thật không còn gì vui sướng bằng. Hãy đi theo ta !
Dứt lời, lão quay lại khoát tay một cái lập tức bầy dã thú chuyển động phút chốc đã mất dạng trong rừng sâu. Chỉ còn lại hai con voi đứng trước cửa hang, có lẽ nhiệm vụ của chúng là canh gác con đường độc đạo này.
Họ Chu đi trước dẫn đường, đôi gậy bịt sắt của lão phát ra nhưng tiếng “tong...tong...” kỳ dị. Mặc dù lão cụt hết hai chân nhưng sự di chuyển của lão cực kỳ mau lẹ. Mỗi lần lão dộng đầu gậy xuống đất là thân hình bốc lên bay xa ba bốn trượng. Thừa Ân mặc dù cố chạy hết sức vẫn không sao theo kịp.
Họ Chu dừng lại nhìn chàng tỏ vẻ không hài lòng:
- Hài tử ! Cháu không biết khinh công sao?

Thừa Ân thành thật đáp:
- Di nương không dạy cháu môn võ công nào, chỉ cho cháu học nội công tâm pháp.
- Thôi được, để về nhà rồi cháu hãy kể tường tận mọi việc cho Chu thúc thúc nghe.
Thừa Ân lúc này mới quan sát cánh vật thì thấy đó mà một khu rừng hoang sơ hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài. Trong rừng có rất nhiều chim muông cầm thú sinh sống. Ngoài bầy dã thú được huấn luyện bảo vệ Bách Cầm Sơn, còn có hàng đàn hươu nai đang nhởn nhơ gặm cỏ. Dường như ở đây tồn tại một cuộc sống tự nhiên hoang sơ kéo dài từ đời này sang đời khác.
Giữa rừng có một cái hồ lớn, bên cạnh hồ là một thác nước trắng xóa. Giữa hồ mọc lên một tòa thảo điện rộng lớn. Dưới hồ, từng đàn cá bơi lượn quanh những đài sen nở hoa rất đẹp. Thừa Ân chưa báo giờ nhìn thấy khung cảnh thiên nhiên nào kỳ bí, hùng vĩ mà cũng thơ mộng xinh tươi như ở chốn này.
Người họ Chu dừng chân bên bờ hồ chỉ gian nhà cổ, nói:
- Đó chính là Phụng Hoàng Cư. Nơi đây, trừ thúc thúc ra không có dấu chân người thứ hai.
Thừa Ân thấy khoảng cách từ bờ hồ đến gian lều cỏ hơn mười trượng mà trên hồ không có chiếc thuyền hay bè nào dùng để đi lại thì lấy làm ngạc nhiên không hiểu sao người họ Chu vào nhà được.
Họ Chu nhìn sắc mặt chàng thì biết chàng đang nghĩ gì, ông ta không nói không rằng chỉ cười nhẹ một tiếng, đầu gậy điểm xuống đất, lập tức thân hình ông ta cất lên bay xẹt đi.
Thừa Ân đứng trên bờ hồ thấy họ Chu thân pháp la đà trên mặt nước lướt đi như tên bắn thì vô cùng khâm phục.
Thân hình ông ta lướt đi chừng sáu trượng thì hết đà từ từ hạ xuống. Chỉ thấy ông ta đầu gậy khẽ điểm xuống lá sen không làm mặt nước gợn lên một chút són nào, thân hình lại tiếp tục bay lên rồi nhẹ nhàng đáp xuống lều cỏ.
Thừa Ân tận mắt nhìn thấy một người cụt hết hai chân mà sử dụng môn khinh công tối thượng “Đăng Bình Độ Thủy” một cách điêu luyện như thế thì không kìm được thốt lên:
- Thân pháp tuyệt hảo!
Họ Chu đứng trên lều cỏ giữa hồ nhìn chàng mỉm cười, nói:
- Đó gọi là môn khinh công “Phượng Hoàng Đô Hải” Lục hiền diệt, cháu cũng sang đây đi !
Thừa Ân gãi đầu xấu hổ nói:
- Chu thúc thúc ! Cháu có thể lội sang được không ?

Họ Chu chỉ cười rồi đi vào nhà. Phút chốc, ông ta trở ra, trên tay cầm một sợi dây thừng. Ông ta đứng trên lều cỏ, một chiếc nạng kẹp vào nách, bàn tay khẽ vung lên :
- Đón lấy này !
Thừa Ân nhìn thấy sợi dây trong tay ông ta bay vút ra xẹt đến trước mặt chàng, vừa nhanh vừa chính xác vô cùng. Chàng vừa túm láy đầu dây thì đã nghe ho Chu nói:
- Cháu hãy vận công dồn tức xuống gan bàn chân, sau Đó tập trung đưa toàn bộ công lực ra mười đầu ngón chân hết sức nhảy một phát xem sao.
Thừa Ân được người chỉ dẫn lập tức lám theo. Chàng vố đã có sẵn nguồn nội công khá hùng hậu do nhiều năm tụ luyện “Quy Nguyên Thần Công”. Sau khi đã dồn toàn bộ chân lực ra mười đầu ngón chân, Thừa Ân nhún mình một cái, thân hình chàng lập tức bay vọt lên cao hơn ba trượng.
Trước đây, Thừa Ân chưa bao giờ sử dụng cách này, bầy giờ chính chàng cũng ngạc nhiên vì không ngờ mình lai nhảy cao đến thế.
Giữa lúc chàng còn đang lơ lửng ở trên không sắp rơi xuống, lúng túng không biết làm sao, thì họ Chu giật mạnh sợi dây một phát, lập tức Thừa Ân cảm thấy có một sức mạnh vô song kéo chàng lao vút đi, phút chốc đã hạ chân dừng trên lều cỏ ngay trước mặt người họ Chu.
Ông ta mỉm cười với chàng, thu sợi dây lại rồi đi vào nhà. Trong nhà mọi vật dụng đều làm bằng trúc xanh, tuy bài trí đơn giản như cực kỳ tao nhã.
Thừa Ân thấy trên bàn trúc có đủ nghiên mực, bút lông, giấy trắng. Trên vách treo một cây sáo trúc màu xanh lục óng ánh. Còn có rất nhiều bộ xương thú gồm những loại phi cầm bách điểu cực kỳ quý hiếm như phượng hoàng, trĩ bạc, hắc tinh...
Ngoài ra còn có giường cỏ, chõng tre, một bộ bàn ghế phía trên có nuột bàn cờ tướng và bộ ấm trà, khung cảnh quả thật là một nơi đào viên thế ngoại, u nhàn thoát tục hiếm có trong trời đất. Thừa Ân ngay lập tức cảm thấy yêu thích nơi này vô cùng.
Người họ Chu nãy giờ quan sát Thừa Ân, bây giờ mỉm cười nói:
- Hiền điệt thấy thế nào ?
Thừa Ân không trả lời ngay mà đi về phía giường cỏ, nơi đố trên vách có treo một bức họa chân dung. Nàng thiếu phụ trong tranh cực kỳ xinh đep, tay dắt một bé gái chừng hơn mười tuổi, gương mặt bầu bĩnh trông đáng yêu vô cùng.
Thừa Ân càng ngắm càng bị sức thu hút mãnh liệt của người thiếu

phụ trong tranh làm cho chàng ngơ ngẩn cả tâm hồn.
Họ Chu chống gậy đến bên chàng ngắm nhìn bức tranh một lúc chợt buông tiếng thở dài, giọng nói có chút cay đắng:
- Người đó chính là hiền thê của lão phu! Bé gái kia là con của vợ chồng lão.
Thừa Ân lẩm bẩm nói:
- Lạ thật...lạ thật...
Họ Chu ngạc nhiên nhìn chàng:
- Hiền điệu nói lạ là lạ làm sao ?
- Chu thúc thúc ! Cháu cảm thấy như đã gặp bá mẫu ở đầu rồi.
Họ Chu cười buồn:
- Người chết đã gần mười năm, hiền điệu làm sao gặp được.
- Vậy là bá mẫu đã…
Thừa Ân không nói hết cầu vì thấy gương mặt họ Chu co rúm lại tỏ vẻ vô cùng đau đớn. Thừa Ân ân hận nói:
- Chu thúc thúc ! Cháu xỉn lỗi đã làm người đau lòng.
Họ Chu trút tiếng thở dài:
Chuyện qua rồi không, nên nhắc lại nữa. Nào, qua đây nghỉ uống chung trà rồi hiền điệt kể cho thúc thúc nghe mười mấy năm qua cháu sống như thế nào.
Hai người qua ngồi bên bàn trúc. Họ Chu trót trà ra hai chiếc chung nhỏ bàng gỗ trầm hương được chạm trổ rất tinh tế. Mùi gỗ trầm phảng phất quyện với hương trà tạo nên một thứ hương thơm đặc biệt, trà uống vào khỏi cổ có vị ngọt thanh tao làm tinh thần phấn chấn một cách kỳ lạ.
Rồi đó, Thừa Ân bắt đầu kể về cuộc sống của mình. với dì Diệp trong mười tám năm ẩn cư. Họ Chu trong lúc nghe chàng kể chuyện không ngừng quan sát chàng. Lão cảm thấy Thừa Ân không chỉ tuấn tú khôi ngô mà còn ăn nói lưu loát, kiến thức sâu rộng. Lão biết chàng được như thế là hoàn toàn nhờ công lao dạy dỗ của Ngọc Nữ Linh Sơn Diệp Tố Minh.
Nghe đến đoạn Ngọc Nữ Linh Sơn tự đánh gãy đôi chân mình để kiềm hãm khát vọng đi trả thù, dồn hết tâm lực nuôi dạy Thừa Ân, lão không kiềm được phải thốt lên lời tạ thán:
- Thật đáng khen thay ! Đáng phục thay ! Quả nhiên không uổng phí một đời Ngọc Nữ Linh Sơn.
Thừa Ân cũng nghẹn ngào xúc động nói:
- Chu thúc thúc ! Vì mối thù của Lục gia, yì nỗi khổ tâm của dì Diệp, mối thù này cháu không thể không trả!
- Hiền điệt yên tám ! Nhất định có ngày cháu sẽ trả được đại thù!

- Trương thúc thúc bảo cháu đến đây nhờ Chu thúc thúc thuyền dạy võ công.
- Cách đây mười mấy ngày ta có nhận được bồ câu đưa thơ của Trương Vô Mệnh, hẹn bảo ta kể cho cháu nghe câu chuyện mười tám năm trước trên đỉnh Linh Sơn.
Thừa Ân thật ra chỉ biết gia đình mình mười tám năm trước bi thảm sát, còn chi tiết như thế nào, kẻ thù là ai chàng không hề được nghe nói đến. Nay nghe họ Chu định kể lại chuyện xưa, bất giác chàng cảm thấy tâm thần chấn động, toàn thân run rẩy, đôi mất mờ lệ nhìn họ Chu, cất giọng khẩn thiết:
- Ân nhi cúi xin chu thúc thúc kể rõ chuyện xưa.
- Dì Diệp của cháu không hề nói gì với cháu về vụ án năm xưa sao ?
- Di nương không nói một lời nào
Họ Chu bỗng thở dài:
- thật ra có lẽ dì cháu cũng không biết đích xác hung thủ là kẻ nào. Hiền điệt, Chu thúc thúc hỏi cháu, vậy Cháu có biết Trương Vô Mệnh thật ra là gì của cháu không ?
- Trương thúc thúc không nói, tuy nhiên cháu đoán người có mối quan hệ mặt thiết với dì Diệp. Năm xưa phải chăng người mệnh danh là Tu Mi Nam Tử Hạo Thiên Kiếm.
- Không sai ! Hắn chính là Di Trượng của cháu, là chồng của Ngọc Nữ Linh Sơn Diệp Tố Minh. Hắn họ Trương, tên thật là Thiên Hạo. Hắn là nhân vật thông minh xuất chúng đã chế ra một pho kiếm pháp rồi lấy tên mình đảo lại, gọi là Hạo Thiên Kiếm! Còn mỹ danh Tu Mi Nam Tử do chính dì cháu tặng cho hắn. Mười tám năm trước, Trương Thiên Hạo và Diệp Tố Minh, hợp thành một đôi Tiên Đồng-Ngọc Nữ lừng danh trong thiên hạ. Tiếc thay...
Họ Chu dừng lại bằng một lời cảm thán.
Thừa Ân mường tượng năm xưa dì và dượng chàng tài sắc vẹn toàn, kết thành một đôi phu phụ hẳn là sung sướng và hạnh phúc lắm. Tuy nhiên, bấy lâu chàng vẫn có một thắc mắc, hôm nay nhân dịp bèn đem ra hỏi:
- Chu thúc thúc ! Dượng cháu được mệnh danh là Tu Mi Nam Tử, như vậy phải là một người đẹp trai tuấn nhã mới đúng. Nhưng cháu nhìn thấy Thanh Y SÁT Sứ dung nạo rất khó coi, tại sao lại như thế.
Họ Chu cất giọng nghiêm trang nói:
- Ta nghĩ đến dì cháu vì đại cuộc mà tự hủy hoại đôi chân, quả thật trên thế gian này ngoài phu phụ họ không còn có người nào khác làm được như thế nữa.
Thừa Ân nghe tới đó thì giật mình kêu lên thảng thốt:

- Lẽ nào dượng cháu cũng...
- Phải ! Trương bằng hữu vì muôn trà trộn vào Chính Nghĩa bang điều tra hung thủ nên tự hủy dung mạo của mình.
Thừa Ân nghe đến đó thì cõi lòng rung động, nước mắt trào ra như suối. Chàng nhớ lại gương mặt chằng chịt vết sẹo của Trương Thiên Hạo rồi hình dung ra cảnh ông tự rạch mặt mình, chịu trăm ngàn đau đớn chỉ vì mối đại thù của Lục gia, bất giác rú lên mặt tiếng máu trào ra miệng đỏ lòm.
Thừa Ân bi thương quá đỗi đến độ máu trào ra miệng khiến cho họ Chu cũng sôi lòng căm hận hai mắt trợn trừng, bàn tay cầm chung trà bóp vụn ra như cám.
Một lúc sau, Thừa Ân quệt dòng máu rỉ trên khóe miệng cất giọng khàn khàn hỏi:
Nói như vậy, phải chăng Chính Nghĩa bang chính là hung thủ?
- Điều đó cho đến nay chưa thể khẳng định. Tuy nhiên Chính Nghĩa bang là nghi can số một.
- Chu thúc thúc vì sao đại khẳng định như thế?
- Hiền điệu chắc không biết Chính Nghĩa bang chủ Thanh Long Yểm Nguyệt Đao Từ Đạt là em kết nghĩa của cha cháu?
Thừa Ân nghe được thông tin này, thì bàng hoàng sửng sốt nhìn họ Chu.
Ông ta nói tiếp:
- Năm xưa cha cháu có hai người anh em kết nghĩa, Từ Đạt nhỏ tuổi hơn cả là em thứ ba. Cha cháu đứng hàng thứ hai, đại ca là một người họ Tạ, tên Văn ngoại hiệu là Truy Hồn Nhất Tiếu. Người này kể từ khi cha cháu đăng quang ngôi Minh chủ, kết hôn cùng mẹ cháu thì mất tích trên giang hồ không ai nhìn thấy ông ta nữa. Từ Đật sau đó cũng về quê nhà ở Sơn Tây cưới vợ sinh con.
- Nhưng vì sao Chu thúc thúc khẳng định Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt là hung thủ nghi vấn số một ?
- Năm xưa, cha cháu là đương kim Minh chủ, võ lâm vô địch, thử hỏi ai có đủ khả năng giết hại cha cháu?
- Câu hỏi này điệt nhi cũng từng hỏi Di nương!
- Ngọc Nữ Linh Sơn trả lời như thế nào?
- Di nương bảo chừng nào cháu tìm được võ công bí kíp của Lúc gia luyện thành thần công sẽ nói cho cháu biết hung thủ.
- Bởi vì hung thủ phải chắc chắn là một người rất thân thiết với cha cháu. Những người đó bao gồm mẹ, dì, dượng, của cháu và hai người anh em kết nghĩa.
- Cháu vẫn chưa hiểu rõ.

- Hiền điệu ơi ! Cháu có biết vụ án Linh Sơn xảy ra vào ngày nào không ?
- Vào ngày tết Trung Thu, ngày mười lăm tháng tám.
- Cháu có biết cha cháu có một nhược điểm chết người là mỗi năm đúng nửa đêm ngày rằm Trung Thu vào lúc trăng tròn nhất thì ông ấy mất hết nôi công trong thời gian một canh giờ không? Bí mặt đó ngoài năm người kể trên không còn ai được biết nữa.
Thừa Ân nghe đến đó thì ,đã hiểu được phần nào câu chuyện, Dì, dượng và mẹ của chàng tất thiên không thể là hungthủ, vậy hung thủ phai là một trong hai người anh em kết nghĩa của cha, hoặc là cả hai. Câu chuyện năm xưa được kể lại khiến Thừa Ân đau đớn cào xé ruột gan, càng đau lòng hơn khi biết hung thủ lại là một người thân của cha.
Tuy nhiên Thừa Ân bầy giờ đã khôn lớn, có đủ trí khôn để suy đoán sự việc. Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:
- Như vậy ngoài Từ Đạt Thì Truy Hồn Nhất Tiếu Tạ Văn cũng có thể là hung thủ.
- Như ta đã nói, Tạ Văn sau, khi cha cháu cưới mẹ cháu thì biệt tích giang hồ cho đến tận ngày hôm nay cũng không rõ còn sống hay đã chết. Còn Từ Đạt sau khi cha cháu chết thì từ Sơn Tây trở về dẫn theo hai người con, lúc này vợ hắn cũng đã chết.
Hắn đến chân núi lập ra Chính Nghĩa bang, hô hào truy tìm hung thủ! Vì hắ võ công cao cường, lại là em kết nghĩa của cha cháu nên được giang hồ chính phái công nhận là quyền Minh chủ, tạm thời chủ trì công cuộc điều tra, giữ nguyên hiện trường, chờ tìm được hung thủ tế vong linh người chết khiến cả nhà họ Lục mười tám năm qua không có được nấm mồ, xương phơi đồng nội...
Dượng của cháu sau khi gia nhập Chính Nghĩa bang, được biết Từ Đạt dưới chân núi Linh Sơn phong tỏa điện Quang Minh, mục đích là để độc chiếm việc truy tìm Quy Nguyên Thần Công Bí Lục. Từ ngày giữ chức quyền Minh chủ, hắn có rất nhiều hành động mờ ám, tuy qua mặt được giang hồ chính đạo nhưng dượng cháu thì biết rất rõ. Vì thế mời cho rằng Từ Đạt là hung thủ nghi vấn số một.
Thừa Ân bất giác nghĩ đến nàng họ Từ, người em kết nghĩa tình sâu nghĩa đậm đã đem Thất Cửu Vi Hồi Bộ truyền cho chàng thì trong lòng đau đớn không sao kể xiết.
Đến giờ phút này, Thừa Ân mời biết thật ra trong tâm tư chàng đã khắc sâu hình bóng người cón gái họ Từ đó. Tuy thời gian quen nhau chưa bao lâu, nhưng với những gì họ đã đối xử với nhau thật không còn thứ tình cảm nào có thể hơn được nữa.

Họ Chu thấy chàng bỗng ngơ ngẩn như người mất hồn thì thắc mắc hỏi:
- Hiền điện đang suy nghĩ điều gì thế?
Thừa Ân sực nhớ đến một chuyện liền hỏi lại:
- Cháu có một thắc mắc, năm xưa dượn cháu làm sao thoát khỏi bàn tay hung thủ ?
- Thật ra, đó chỉ là một sự may mắn. Thúc thúc đây họ Chu, tên chỉ có một chủ Thông. Năm xưa, cha cháu có ơn cứu mạng ta. Từ đó, thúc thúc đến Linh Sơn đầu thân dưới trướng cha cháu. Hôm đó là ngày người bốn cha cháu cử thúc thúc và Trương Thiên Hạo đi điều tra một vụ án mạng giang hồ, hẹn nửa đêm ngày mười lăm phải có mặt tại Linh Sơn. Thật ra, ngày mười lăm nào, cha cháu cũng có sự phòng bị rất nghiêm ngặt. Không ngờ lần đó trên đường đi bị phi tặc phục kích nên về muộn, kết quả hai người chúng tôi về tôi Linh Sơn thì thảm kịch xảy rạ. Sau này mới biết vụ phục kích đó cũng khống nằm ngoài âm mưu của hung thủ.
- Như vậy, hung thủ biết hai người còn sống chắc chắn sẽ truy sát?
- Đúng như vậy. Lúc dó gia đình vợ con thúc thúc ở cách Linh Sơn ba mươi dặm. Thúc thúc và Trương Thiên Hạo sau khi chứng kiến thảm kịch ở Linh Sơn mặc dù rất đau đớn, nhưng cũng tức tốc chạy đến nhà thúc thúc vừa may kịp lúc sát thủ cũng vừa tới. Hai người chúng tôi ra sức đánh lui đÁm Sát thủ đưa vợ con thúc thúc đi ẩn trốn.
Trong mười năm sau đó, ta và dượng cháu vừa bảo vệ con ta là một đứa cháu trai, vừa nghe ngóng tin tức trên giang hồ. Suốt mười năm đó chúng tôi năm người luôn luôn bị sát thủ của Ám Sát hội truy sát. Cho đến một ngày...

o0o

Thừa An được Bách Cầm Sơn chủ Chu Thông kể cho nghe câu chuyện năm xưa, tuy chưa biết chính xác hung thủ là ai, nhưng ít ra cũng biết được chúng là một trong hai người anh em kết nghĩa năm xưa của cha. Chàng nhớ lại lời mời của Chính Nghĩa bang chủ do con trai của hắn là Từ Bách Xuyên truyền lại thì tự hỏi phải chăng hắn muốn dẫn dụ chàng đến Linh Sơn để nhổ cỏ tận gốc?
Cũng may, dượng chàng là Trương Thiên Hạo đã sớm biết được nên âm thầm cản trở chàng. Có một điều an ủi chàng là chắc hẳn nàng bọ Từ không biết gì về vụ án Linh Sơn, cũng như âm mưu của cha nàng, bằng chứng là mặc dù biết chàng tên Lục Thừa Ân, những

nàng không hề biết chàng chính là con trai của Minh chủ Lục Thừa Phong trước đây. Lẽ nào nàng ở Linh Sơn mà không mảy may biết gì về vụ ấn kinh thiên động địa này ?
Còn một điều làm Thừa Ân rât ngạc nhiên là nếu dì chàng Ngọc Nữ Linh Sơn Diếp Tố Minh biết Từ Đạt là hung thủ thì tại sao bà ta bảo chàng đến Linh Sơn đầu thân vào Chính Nghĩa bang? Bà phải biết rõ với dung mạo rất giống cha và bàn tay sáu ngón của chàng rất khó mà che đậy thân thế dưới con mắt của Từ Đạt, vậy thì tại sao?
Chỉ có hai cách giải thích. Thứ nhất bà biết, Từ Đạt không phải là hung thủ. Nhưng nếu như thế Tại sao bà không nói rõ cho chàng biết. Từ Đạt là em kết nghĩa của cha chàng rồi qua đó nhờ ông ta tìm giúp thần công bí kíp. Như vậy nhất định dưới con mắt của dì chàng, Từ Đạt cũng là hung thủ nghi vấn.
Vậy chỉ còn lý do thứ hai, nghĩ đến điều này Thừa Ân cảm thấy đau lòng bởi vì chỉ có thể giải thích sự việc theo cách dì chàng vì mười mấy năm ôm hận trong lòng quá đau đớn, quá thống hận nên đã hồ đồ không còn sáng suốt nữa.
Bách Cầm Sơn chủ dẫn Thừa Ân ra khỏi lều cỏ cũng bằng cách mà họ đã vào. Sau đó ông ta đưa chàng đến bìa rừng, nơi đó có một vách núi cao mấy chục trượng tạo thành địa thế che chắn, bảo vệ cho Bách Cầm Sơn.
Dưới chân vách núi có một chiếc lồng khổng lồ đan bằng day mây rừng cực kỳ chắc chắn. Trong lồng nhốt hai con mãnh sư rất hung dữ, vừa thấy bóng người chúng đã lồng lên, gầm rống vang trời.
Chu Thông chỉ chiếc lồng nói:
Chỗ này dùng để nhốt những con thú hoang chưa thuần phục.
Rồi ông ta chỉ lên vách núi nói:
- Mười năm tước ta và dượng cháu bị sát thủ Ám Sát hội truy sát đến đây thì cùng đường. Hai người chúng ta và hiền thê của ta bị đánh rớt xuống đây, may mắn rơi trúng chiếc lồng này, sau đó được Bách Cầm Sơn chủ đời trước cứu sống. Hỡi ơi ! Con gái và cháu của ta, hai đứa bé tội nghiệp không biết hiện giờ số phận ra sao!
Chu Thông nói tới đó thì không ngăn được nước mắt chảy dài, nghẹn ngào kể tiếp:
- Ta bị kẻ thù đánh nát đôi chân, kết quả phải chịu cảnh tàn phế suốt đời. Vợ ta vì thương thế quá nặng cũng không sống nổi. Trương Thiên Hạo sau đó ít lâu tự hủy hoại dung mạo lên đường tầm thù. Còn ta vì cầm ơn cứu mạng của Bách Cầm Sơn chủ nhân lời kế tục sự nghiệp của ông ta, phát lời thề suốt đời không rời khỏi Bách Cầm Sơn. Sau đó hai năm thì Bách Cầm Sơn chủ vì tuổi cao cũng viên

tịch. Ông ấy trước khi chết đã truyền dày võ công cũng như cách thuần phục muông thú cho ta, ta trở thành Bách Cầm Sơn chủ đời thứ tư.
Thừa Ân được nghe một câu chuyện có thể gọi là kỳ tích trên võ lâm. Nhìn thấy gương mặt thống khổ của Chu Thông, nghĩ đến nỗi đau mất vợ của con ông ta mà lòng, vừa thương vừa giận.
Chàng suy nghĩ một lúc thì hỏi:
- Chu thúc thúc ! Theo lời người nói thì hung thủ truy sát mọi người là sát thủ Ám Sát hội vậy Ám Sát hội nhất định có liên quan đến vụ án Linh Sơn năm xưa.
- Ám Sát hội hành động theo đơn đặt hàng. Chúng có liên quan hay không điều đó chưa biết, nhưng nhất định chúng không phải là kẻ chủ mưu.
- Như vậy, chúng ta cứ việc tìm Ám Sát hội mà đòi nợ. Chúng nhất định phải biết người thuê mướn chúng.
- Hiền điệt nói đúng ! Nhưng có điều cháu không biết, Ám Sát hội mỗi sát thủ đều được đào luyện rất chu đáo, chúng không, chỉ võ công cao cường mà còn là sát thủ máu lạnh, đặc biệt rất trung thành, chúng, có thể chết chứ không bao giờ chịu tiết lộ tung tích người thuê mướn chúng, bởi vì như thế là phạm vào môn quy đại kỵ.
Thừa Ân lúc này không thể không nghĩ đến nàng họ Văn. Về võ công thì quả đúng sát thủ Ám Sát hội mỗi nhân vật đều lợi hại phi thường!
Chàng sực nhớ đến một việc liền hỏi:
- Cháu đã từng chứng kiến Ám Sát hội chủ sử dụng “Quy Nguyên Thần Công”, thúc thúc có thể giải thích được việc này không?
Chu Thông có vẻ ngạc nhiên:
- Thật thế sao?
- Cháu đã tận mắt chứng kiến!.
- Năm xưa Quy Nguyên Thần Công là Độc môn gia truyền của cha cháu, ngoài những người thân họ hàng trong gia đình thì không truyền lại cho kẻ khác. Ngay chính dì Diệp cũng chỉ biết phần nội công nhập môn mà thôi.
- Phải ! Vậy thì tại sao Ám Sát hội chủ lại biết Quy Nguyên Thần Công? Việc này thật khó hiểu.
Dượng cháu dường như biết rõ chuyện này, nhưng ông ấy không chịu nói.
Chu Thông gật đầu nói:
- Trương Thiên Hạo hành sự cẩn thân, nếu hắn chưa chịu nói ra có nghĩa là chưa tới thời điểm thích hợp, cháu hãy kiên nhẫn chờ đợi.

Thừa Ân ngẫm nghĩ một lúc rồi nói tiếp:
- Rất có thể dì Diệp của cháu biết rõ hung thủ là ai. Dì không nói với cháu, nhưng nếu dượng cháu và thúc thúc đến chắc chắn dì sẽ nói ra. Chu thúc thúc ! Chúng ta có nên đi một chuyến không?
Họ Chu đặt tay lên vai Thừa Ân vỗ nhẹ:
- Điệt nhi ! Thúc thúc biết cháu nóng lòng trả thù. Nhưng cháu thử nghĩ xem, nếu bây giờ có bằng chứng cụ thể chứng minh hung thủ là ai thì thử hỏi với thực lực hiện tại chúng ta làm sao trả thù?
Thừa Ân ngẩn ngơ một lúc không nói được gì, rồi chàng quá đau lòng nước mắt lại trào ra.
Họ Chu lại nói:
- Năm xưa thúc thúc và dượng cháu dự tính nếu chứng minh được hung thủ sẽ nhờ võ làm chính đạo đứng ra tiêu diệt chúng. Nhưng này hôm nay tình thế đã thay đổi. Ngày nay ma đạo hoành hành, những đại môn phái như Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi lại đều không có thực lực. Còn một điều quan trọng nữa là ngày nay chúng ta được biết họ Lục vẫn còn lại giọt máu là cháu. Như vậy, mối huyết hải thâm thù này không thể nhờ tay người khác trả thù, mà phải do chính tay họ Lục, người đó là cháu! Chính cháu phải trả mối đại thù này.
Thừa Ân nghe mấy lời đó thì uất khí xung thiên ngửa cổ gào lên :
- Trả thù... trả thù... !
Tiếng thét của chàng ầm vang trong rừng sâu, dội vào vách núi ngân dài trong thinh không. Đó là một thứ âm thanh hào hùng tráng khí của một con người trong lòng chất chứa mối thù bất cộng đái thiên. Người đó là Lục Thừa Ân.
Ngày hôm sau Bách cầm Sơn chủ dẫn Thừa Ân đi tham quan khung cảnh trong rừng. Ông ta nói:
- Theo lời sư phụ ta, tức là Bách Cầm Sơn chủ đời thứ ba kể lại thì hơn một trăm năm trước, Tổ sư là một người Khiết Đan lạc bước đến đây, nhận thấy nơi này địa thế hiểm trở, trong rừng có rất nhiều muông thú sinh sống cho nên đặt tên là Bách Cầm Sơn.
Từ đó, ông ở lại đây ngày ngày làm bạn với muông thú, nuôi dưỡng huấn luyện chúng thành một đàn thú tinh khôn bảo Vệ Bách Cầm Sơn. Sau đó, ông quan sát những tập tính sinh sống, săn mồi của dã thú sáng chế ra pho võ công gọi là Bách Cầm Phục Ma Tam Thức. Ngoài ra, ông ta còn quan sát các loài phi điểu luyện thành một môn khinh công gọi là Phi Thiên Điểu.
Thừa Ân nghe nói đến những môn võ công lạ lùng đó thì rất hứng thú, nhưng Chu Thông chỉ nói bấy nhiêu rồi khung đề cập gì đến chuyện đó nữa.

Ông ta đưa Thừa Ân đến một nơi hoa cỏ tốt tươi, hàng đàn hươu nai nhởn nhơ gặm cỏ, trên cây chim hót vượn kêu, thật là một khung cảnh đào nguyên tái thế.
Thừa Ân nhìn thấy giữa khoảng đất trống mọc lên ba ngôi mộ xen lẫn với những loài hoa dại lạ mắt. Chu Thông đứng trước ba ngôi mộ kính cẩn vái lạy rồi nói:
- Đây là phần mộ tam vị Tổ sư của Bách Cầm Sơn.
Họ Chu khấn lạy ba ngôi mộ xong thì bước sang bên tả, cách đó chừng mười trượng có một ngồi mộ nhỏ hơn nhưng trồng rất nhiều hoa. Ông ta đứng lặng nhìn ngôi mộ một lúc rồi nói giọng thì thào:
- Đây là nơi yên nghỉ của vợ ta.
Họ Chu mười năm mất vợ nhưng nỗi đau dường như lưới chỉ hôm qua. Vẻ mặt đau khổ cùng cực của ông thực làm cho người ta phân cảm động.
Thừa Ân đến trước những ngôi mộ đó khấn vái xong rồi cùng với Chu Thông đi chếch về bên hữu gần nơi thác nước. Chốc lát sáu, hai người đã đứng trước cái thác nước khổng lồ ầm ầm đổ xuống mặt hồ.
Thừa Ân nhìn qua màng nước, bỗng thấy có bóng hai con sư tử ngồi chầu trước một cái cửa hang đen ngòm. Chu Thông chỉ vào thác nước, nói:
- Trong kia là hang Bách Cầm, người ngoài không được vào. Hang Bách Cầm là nơi thờ cúng linh vị của tam vị Tổ sư. Ngày nào Chu thúc thúc của cháu chết cũng sẽ được đặt một bài vị ở trong đó.
Thừa Ân lên tiếng hỏi:
- Chu thúc thúc là Bách Cầm Sờn chủ đời thứ tư, vậy đời thứ năm sẽ là ai ?
- Người nào có lòng yêu thiên nhiên, muông thú sẽ được chọn làm Bách Cầm Sơn chủ, được truyền dạy Bách Cầm Phục Ma Tam Thức và Phi Thiên Đẩu để bảo vệ cơ nghiệp tổ tiên. Đồng thời người đó cũng phải phát thệ suốt đời không được rời hang Bách Cầm.
Thừa Ân trước khi đến đây đã được Trương Thiến Hạo cho biết là người họ Chu sẽ truyền dạy võ công cho chàng. Nay chàng nghe quy luật của Bách Cầm Sơn thì thất vọng vô, cùng.
Thật ra, Thừa Ân đã có lòng yêu thích chỗ này nhưng vì đại thù chưa trả, chàng không thể suốt đời ở lại đây được.
Trong lúc Thừa Ân suy nghĩ, Chu Thông lặng lẽ quan sát chàng. Rồi ông ta không nói không rằng trở về Phụng Hoàng Cư.
Ngày hôm sau, Chu Thông cầm theo cây sáo trúc dẫn Thừa Ân vào rừng. Ông ta chọn một bãi đất trống, ngồi trên một phiến đá cao rồi

bắt đầu thổi sáo. Thoạt đầu, ông ta thổi một khúc nhạc hùng tráng, tiết tấu nhanh như nước chảy, mạnh như có muôn vạn hùng binh xua tuấn mã trên thảo nguyên.
Phút chốc, núi rừng lay động, tiếng chân dã thú ầm ầm như thác đổ kéo về tụ tập trước bãi đất trống. Thừa Ân nhìn thấy nào là voi; hổ, báo, sư tử... tập họp như đạo quân chờ lệnh thống soái.
Thấy bầy dã thú tập hợp đông đủ, Chu Thông liền thay đổi tiết tấu. Bây giờ tiếng nhạc nhanh như gió, vút cao tận trời xanh. Bầy dã thú con nào cũng dựng đứng hai chân trước, múa may quay cuồng trông rất lạ mắt.
Thì ra Chu Thông dùng tiếng sáo điều khiển thú dữ. Một lúc sau, ông ta lại thay đổi tiết tấu. Tiếng nhạc bây giờ trầm lắng bi ai, lững lờ như nước hồ thu. Lập tức bầy dã thú sắp thành đội ngũ chỉnh tề, quỳ móp xuống nằm im thin thít.
Thừa Ân không thể không thán phục phương pháp huấn luyện độc nhất vô nhị của: Bách Cầm Sơn chủ. Chàng chợt nghĩ nếu một người có dã tâm mà làm chủ được bầy thú dữ này sẽ là tai họa vô song.
Chu Thông dường như đoán biết suy nghĩ của chàng, hạ cây sáo trúc xuống nói:
- Bách Cầm Sơn mỗi đời chỉ thu nhận một người đệ tử. Trước đó phải phát lời thề trung thành, suốt đời không ra khỏi Bách Cầm Sơn.
Thừa Ân nói:
- Lòng người nham hiểm, một lời thề thì có nghĩa lý gì.
Chu Thông đôi mắt trìu mến nhìn Thừa Ân:
- Hiền điệu quả là người có tâm có cơ. Tuy nhiên có điều cháu không biết, nếu một người không có lòng yêu thiên nhiên, muông thú thì không thể học được mấy điệu nhạc thô thiển vừa rồi.
Thừa Ân lúc nãy nghe tiếng nhạc cũng biết đó không phải là thứ âm nhạc bình thường. Chàng nhìn Chu Thông hỏi:
- Chu thúc thú từ lúc phát lời thề không lúc nào có ý nghĩ rời Bách Cầm Sơn tầm thù rửa hận, tìm lại con gái hay sao?
Họ Chu nghe câu hỏi của chàng thì ngẩn ngơ một lúc mới nói:
- Ta đây là người chứ nào phải cỏ cây. Mối thù giết vợ mất con đến chết cũng không quên. Nhưng nếu một khi đã dẫn trăm ngàn con thú dữ này ra khỏi Bách Cầm Sơn thì thử hỏi sẽ có bao nhiêu vạn sinh linh phải làm mồi cho chúng.
Thừa Ân mỉm cười nói:
- Chính vì Chu thúc thúc có cái tâm lương thiện như thế nên mới được chọn làm Bách Cầm Sơn chủ.

Chu Thông im lặng không nói gì nữa, dường như ông ta bận suy nghĩ điều gì đó.
Tối đến, họ Chu bày bàn cờ ra rủ Thừa Ân cùng đánh. Ban đầu, ông ta có phần xem thường địch thủ nhưng đi vài nước thấy kỳ nghệ Thừa Ân rất cao thì ông ta lấy làm thích thú vô cùng.
Hai người đánh năm ván hoà hết ba, hai ván còn lại mỗi người thắng một. Chu Thông không thắng được Thừa Ân thì ngửa cổ than:
- Ta mấy năm qua chuyên tâm nghiên cứu kỳ nghệ, tưởng rằng đã thiên hạ vô địch, thật không ngờ...
Thừa Ân hỏi :
- Chu thúc thúc chỉ có một mình thì đánh cờ làm sao được?
- Có gì đâu, ta cứ mỗi bên đi một nước.
Họ Chu đối với môn cờ tướng có vẻ rất say mê. Lão không thắng được Thừa Ân thì không cam tâm, cứ bày hết bàn này đến bàn khác. Không ngờ Thừa Ân càng đánh càng lên tay, nước cờ mỗi lúc một tinh kỳ hơn. Chu Thông sóng mười năm cô quạnh, nay gặp được Thừa Ân, lại là tay kỳ thủ xứng đôi khiến lão vô cùng hứng chí. Hai người đánh cờ cho đến trời sáng lúc nào không hay.
Ngày hôm sau, Chu Thông đem sáo ra trước lều cỏ thổi một khúc nhạc dịu dàng êm ái, tiếng nhạc réo rắt du dương, có lúc tựa như tiếng gió lùa qua song cửa, có lúc lại giống như tiếng nước chảy qua khe đá, kỳ lạ thay, trong phút chốc bầu trời Bách Cầm Sơn tối sầm lại, thì ra hiện tượng đó là do bóng hàng ngàn cơn chim đang kéo về bay lượn dày đặc cả một góc trời.
Tiếng chim kêu oang oác, tiếng hót líu lô, tiếng vỗ cánh phần phật cùng tiếng sáo du dương trầm bổng biến thành một thứ âm thanh hỗn độn, nhưng nếu là người tinh ý biết thưởng thức âm nhạc thì sẽ nhận ra đó là một bản hòa âm đặc sắc, độc nhất vô nhị.
Thừa Ân vốn được dì dạy dỗ nên có thể nói chàng cũng là một tài tử trong thiên hạ, đối với âm nhạc chàng rất có sự hiểu biết.
Ngày hôm nay tai chàng được nghe tiên nhạc, mắt được nhìn thấy một khung cảnh kỳ vĩ vô song do hàng nghìn con phi điểu kết cánh vào nhau tạo thành một tấm thảm mây khổng lồ thì cho rằng trong thiện hạ không còn nơi nào đáng sống hơn ở Bách Cầm Sơn này nữa.
Từ hôm đó, chàng và Chu Thông ngày ngày chơi đùa với chim thú, tối đến đấu với nhau trên bàn cờ. Trong suốt mười ngày, Chu Thông không hề đả động gì đến việc dạy võ công khiến Thừa Ân rất nóng lòng mà không dám mở miệng hỏi.
Một hôm, sáng sớm vừa ngủ dậy, Thừa Ân đã không thấy Chu

Thông. Chàng quanh quẩn trong nhà cỏ chờ mãi vẫn không thấy ông ta về. Buồn tình, Thừa Ân lấy cây sáo Trúc ra ngồi trước mái hiên, nhớ lại khúc nhạc mà Chu Thông hay thổi để rủ chim về. Chàng vốn thông minh, có trí nhớ tốt lại am tường nhạc lý. Qua nhiều lần nghe Chu thông thổi sáo, chàng đã nắm bắt được âm luật trong bài nhạc đó.
Thừa Ân trong lác buồn chán đem sáo ra thổi nhái theo Chu Thông, không ngờ tiếng nhạc vừa cất lên núi rừng đã xao động, phút chốc từng đàn chim kéo về bay lượn đen kín cả bầu trời.
Thừa Ân chỉ vô tình thổi sáo, không ngờ đã thành công, đàn chim mỗi lúc tụ về một đông, cảnh tượng chẳng khác gì chính Chu Thông đang ngồi thổi sáo.
Trong lúc chàng say mê hứng chí để hết tâm trí vào âm nhạc không nhìn thấy Chu Thông thân hình phất phới bay qua hồ nước nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh chàng. Chu không ban đầu nhìn chàng với vẻ vui mừng hớn hở, sau đó ông ta làm mặt nghiêm quát lên:
- Tiểu quỷ ! Ai cho phép ngươi học lóm Bách Cầm Phi Điểu Thuật ?
Thừa Ân nghe tiếng Chư Thông thì giật mình hạ cây sáo xuống. Bầy chim không nghe tiếng sáo nữa, vỗ cánh bay đi, phút chốc chẳng còn một con.
Thừa Ân trông thấy gương mặt bừng bừng nổi giận của Chu Thông thì sợ hãi nói:
- Chu thúc thúc ! Ân nhi đâu cố cố tình học lén nhạc thuật của người.
Chu Thông gầm lên:
- Ngươi còn già mồm chối cãi nữa sao? Vừa rồi chẳng phải ngươi thổi sáo rủ bầy phi điểu của ta bay về là gì?
Thừa Ân tình ngay lý gian khổ sở phân trần:
- Ân nhi vô tình đem sáo ra thổi, không ngờ lũ chim nghe tiếng bay về. Thật tình cháu không cố ý học lén gì cả.
Chu Thông vẫn một mực tức giận :
- Hừ ! Rõ ràng ngươi đã học được nhạc thuật của ta. Nói không chừng ngươi cũng học luôn cách chiêu dụ bầy thú dữ trong rừng rồi. Hỡi ơi ! Lão phu đã phạm vào lời thề linh thiêng của Tổ sư rồi.
Chu Thông vừa nói vừa rơi nước mắt đầy vẻ thống khổ. Thừa Ân nhìn thấy thái độ của lão thì vô cùng ân hận. Chàng nắm tay lão nói:
- Chu thúc thúc ! Thúc thúc nói lời thề linh thiêng là như thế nào?
Chu Thông trợn mắt nhìn chàng :
- Ngươi còn giá vờ không biết hay sao ? Bách Cầm Sơn bao đời nay chỉ truyền dạy Bách Cầm Phục Ma Tam Thức và Bách Cầm Phi Điểu Thuật cho một người duy nhất, người đó nhất định phải là Bách Cầm

Sơn chủ tương lai. Đó là quy luật do Tổ sư đặt ra. Hỡi ơi ! Họ Chu ta vô tình đã để người ngoài học được độc môn sư truyền, thử hỏi ta còn mặt mũi nào chết xuống suối vàng gặp lại tam vị Tổ sư.
Thừa Ân thấy lão quá thống khổ thì càng ân hận thêm. Chú Thông thì cứ khóc lóc, than thở mãi không thôi. Thừa Ân nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm ra cách nào an ủi lão đành thở dài hỏi:
- Sự việc đã lỡ như vậy rồi, cháu vô tình học được nhạc thuật, bây giờ có muốn quên cũng không thể quên được, Chu thúc thúc nếu có cách gì xin nói ra, cháu đây nhất định sẽ làm theo.
Họ Chu dường như chỉ chờ chàng nói có mỗi câu đó, lão lập tức níu lấy chàng:
- Ngươi nhất định làm theo ý ta phải không ?
Thừa Ân gật đầu:
- Cháu xin hứa như thế.
- Được lắm Chỉ có mỗi một cách duy nhất mà thôi.
- Xin thúc thúc cứ việc nói ra:
- Chỉ có cách là ngươi phải nhận làm truyền nhân đời thứ năm của Bách Cầm Sơn mới cứu thúc thúc đây thoát khỏi tội với Tổ sư.
Thừa Ân có biết đâu Chu Thông trong mười mấy năm qua đã vắt óc suy nghĩ bày ra trò này là để bắt ép chàng phái làm Bách Cầm Sơn chủ đời thứ năm.
Vị Tổ sư Bách Cầm Sơn đời thứ tư đã đặt ra quy định mỗi đời chỉ nhận một truyền nhân đệ tử, mà việc chọn người xứng đáng có đầy đủ phẩm chất để làm Bách Cầm Sơn chủ là một điều vô cùng khó khăn. Vị Bách Cầm Sơn chủ nào mà chọn không được người kế thừa thì coi như có tội rất lớn đối với môn phái vậy. Cho nên Chu Thông từ lúc nhìn thấy Thừa Ân đã quyết ý chọn chàng làm người kế thừa đời thứ năm. Nếu chọn được chàng thì coi như lão đã hoàn thành nhiệm vụ khó khăn bậc nhất của một đời Bách Cầm Sơn chủ. Lão lại sợ Thừa Ân từ chối nên bày ra trò này để bất ép chàng. Lão cũng không mấy hi vọng Thừa Ân học lỏm đước nhạc thuật, không ngờ chàng là người thông minh xuất chúng, dễ dàng học được cách dẫn dụ phi cầm của lão.
Thừa Ân nghe Chu Thông bắt mình phải làm Bách Cầm Sơn chủ thì giật mình la lên:
- Đâu thể như thế được. Chu thúc thúc, người biết rõ là cháu đây không thể giữ được lời thề suốt đời không ra khỏi Bách Cầm Sơn mà.
- Ta bíết ta biết ngươi còn có đại thù phải trả. Tuy nhiên ta đã có cách...

Thừa Ân nghe Chu Thông nói như vậy thì nghi hoặc nhìn lão hỏi:
- Hóa ra... Chu thúc thúc đã sắp sẵn kế hoạch phải không?
Chu Thông bị Thừa Ân lật tẩy thì đỏ cả mặt mày nhìn chàng , cười hề hề. Lão cũng không ngờ Thừa Ân lại quá thông minh như thế. Còn Thừa Ân biết bị lão gạt nên hơi giận :
- Thì ra Chu thúc thúc cố tình để cháu học lỏm nhạc thuật phạm vào môn quy đại kỵ của thúc thúc. Thúc thúc thật là…
Họ Chu toét miệng cười:
- Hì hì... Ai ngờ cháu lại quá thông minh như thế. Như ta đây được thầy dạy bảo mà trầy trật mới mới học được nhạc thuật. Còn cháu chỉ nghe ta thổi sáo đã học lóm được rồi. Thúc thúc xin bái phục...bái phục cháu đấy.
- Thôi việc đã lỡ rồi, vậy thúc thúc có cách gì thì nói ra đi. Chỉ có điều cháu nhất định không thể nhận lời suốt đời ở trong Bách Cầm Sơn được.
- Ta biết... thúc thúc biết cháu còn phải đi trả thù. Cũng không phải thúc thúc làm việc này là vì mình thôi đâu. Cháu hãy nghĩ xem nếu cháu làm Bách Cầm Sơn chủ thì không chỉ học được Bách Cầm Phi Điểu thuật, mà còn có thể học Bách Cầm Phục Ma Tam Thức và còn khinh công phi Thiên Điểu nữa. Thúc thúc cho cháu hay, những môn võ công đó uy lực lật lớn, cháu mà học được thì có thể ra giang hồ hành sự, lo việc trả thù rửa hận.
Chu Thông thuyết giảng một hồi khiến Thừa Ân cũng phải công nhận lão có lý. Rồi đó lão dẫn Thừa Ân ra khỏi Phụng Hoàng Cư vào rừng đến chỗ ba ngôi mộ của Tổ sư.
Châu Thông đến trước ba ngôi mộ liền móc trong áo ra một miếng thiết in hình âm dương bát quái. Miếng thiết này có hai mặt một âm một dương.
Chu nhộng vì cụt hết hai chân nên không thể quỳ lạy. Lão đứng trước ba ngôi mộ, vẻ mặt trang nghiêm thành kính khấn :
- Liệt cáo tam vị Tổ sư, đệ tử là Bách Cầm Sơn chủ đời thứ tư, nay may mắn đã tìm được người thừa kế xứng đáng xin tam vị Tổ sư chứng giám.
Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:
- Tuy đệ tử đã tìm được người thừa kế nhưng vì hoàn cảnh éo le khiến người này không thể giữ lời thề chung thân suốt đời không rời khỏi Bách Cầm Sơn. Ngày hôm nay đệ tử đến đây xin tam vị Tổ sư linh thiêng chứng giám, nếu Tổ sư đồng ý cho Lục Thừa Ân đảm nhận chức Bách Cầm Sơn chủ đời thứ năm, đồng thời cho phép hắn được rời Bách Cầm Sơn báo thù, sau khi báo thù xong nhất định sẽ

trở về Bách Cầm Sơn đảm nhiệm chức vụ về sau suốt đời sống không rời khỏi Bách Cầm Sơn nửa bước.
Chu Thông khấn vái, kể lể xong đâu đó thì ngoắc Thừa Ân đến gần, lão hỏi:
- Điệt nhi ! Cháu có đồng ý với điều kiện đó không ?
Thừa Ân một phần vì đã lỡ học Bách Cầm Phi Điểu Thuật, một phần vì chàng cũng yêu thích cuộc sống thiên nhiên ở đây nên gật đầu đồng ý.
Chu Thông thấy chàng đã ưng chịu rồi thì mặt mày hớn hở khấn tiếp:
- Tam vị Tổ sư nếu đồng ý thu nạp Lục Thừa Ân thì cho đệ tử gieo trúng quẻ dương.
Chu Thông lâm râm khấn vái một hồi nữa rồi tung miếng thiết trong tay lên.
Miếng thiết rơi xuống đất xoay tròn một lúc mới ngã xuống, nhìn lại thì thấy mặt dương hiện lên trên.
Chu Thông vui mừng hớn hở:
- Như vậy là Tổ sư đã đồng ý. Lục hiền điệt, từ nay cháu sẽ là Bách Cầm Sơn chủ đời thứ năm. Sau khi thúc thúc chết, cháu lập tức trở thành bách Cầm Sơn chủ, có trách nhiệm bảo vệ cơ nghiệp tổ tiên đã gầy dựng, đồng thời phải tìm người xứng đáng kế tục sự nghiệp tiền nhân. Cháu hãy đến làm lễ ra mắt tam vị Tổ sư.
Lục Thừa Ân cơ duyên đưa đến, phút chốc đã gia nhập Bách Cầm Sơn. Chàng quỳ lạy ba ngôi mộ Tổ sư xong thì ngẩng lên nhìn Chu Thông.
- Chu thúc thúc! Cháu phải làm gì nữa ?
Chu Thông cất tiếng cười sảng khoái:
- Tất nhiên ngươi phải bái ta làm thầy rồi.
Thừa Ân lập tức lạy họ Chu ba lạy, gọi ba lần sư phụ. Chu Thông ngày hôm nay thu nhận được đệ tử thì lấy làm đắc ý, mặt mày rạng rỡ cứ cười mãi không thôi.
Chu Thông sau khi thu nhận đồ đệ liền dẫn Thừa Ân đến chỗ thác nước. Hai người nhảy qua làn nước đặt chân vào hang Bách Cầm. Trước cửa hang quả nhiên có hai con sư tử canh gác, chúng vừa thấy Thừa Ân liền gầm gừ đe dọa, Chu Thông quát:
- Chớ vô lễ, mau bái kiến thiếu Sơn chủ đi.
Kỳ lạ thay hai cón mãnh sư hiểu được tiếng người lập tức quỳ móp, rống lên một tiếng tỏ vẻ thuần phục. Chu Thông mỉm cười vuốt đầu hai con sư tử rồi dẫn Thừa Ân đi vào động.
Họ Chu nổi lửa châm vào những ngọn đuốc cắm sẵn trên vách đá, phút chốc hang Bách Cầm sáng rực lên. Thừa Ân nhìn thấy vách đá

bên hữu khắc đồ hình những loài dã thú, còn vách bên tả thì khắc hình đủ loại chim muông phi điểu, nét khắc tinh xảo cực kỳ sống động.
Chu Thống chỉ những đồ hình trên vách đá nói:
- Đây là Bách Cầm Phục Ma Tam Thức.
Thấy Thừa Ân ngạc nhiên không hiểu, lão liền giải thích:
- Bách Cầm Phục Ma Tam Thức là một môn Võ công chiếu theo tư thế của cầm thú mà chế luyện thành tất cả có ba chiêu, mỗi chiêu có mười hai thức.
Chiêu thứ nhất phỏng theo động tác của loại hổ, gọi là Ngũ Hổ phục Ma Trảo.
Chiêu thứ hai lấy căn bản từ loại sư tử, gọi là Kim Sư Phục Ma Quyền, chiêu thứ ba uy lực rất lớn, là tinh túy của Phục Ma Tam Thức, gọi là Thiên Long Vô Mệnh Chưởng.
Bách Cầm Phục Ma Tam Thức tuy chỉ có ba chiêu nhưng kỳ thực mỗi chiêu có mười hai thức, biến hóa khôn lường: Ngũ Hổ Phục ma Trảo tuy rằng lấy căn bản từ động tác của loài cọp nhưng tùy theo mỗi thức pha trộn thêm những động tác đặc dị của loài cầm thú khác. Tương tự như thế, Kim Sư Phục Ma Quyền và Thiên Long Vô Mệnh Chưởng cũng ẩn chứa, biến hóa theo nhiều tư thế khác nhau của loài cầm thú, vì thế mới gọi là Bách Cầm phục Ma Tam Thức.
Thừa Ân quan sát những đồ hình trên vách đá thì thấy quả nhiên mỗi chiêu mỗi thức đều biến hoá kỳ ảo vô cùng. Những đồ hình minh họa đó có sự liên kết vô cùng chặt chẽ, từ chiêu này qua thế khác liên miên bất tuyệt như nước chảy mây trôi.Thừa Ân quan sát một lúc thì cảm thầy hoa cả mắt.
Chu Thông dường như hiểu được điều đó nên lào mỉm cười kéo chàng qua bên vách tả, nơi đây khắu rất nhiều đồ hình phi điểu, từ những loải chim thượng cổ như Phượng Hoàng, Phi ưng cho đến chim cắt, chim câu đều có cả.
Chu Thông đứng bên cạnh chàng giải thích:
- Cái này gọi là Phi Thiên Điểu. Sư phụ có thể quả quyết với ngươi môn khinh công này là độc nhất vô nhị, thiên hạ vô song, chỉ tiếc là sư phụ hai chân tàn phá nên không thể tu luyện được.
Đợi cho Thưa Ân quan sát đồ hình một lúc Chu Thông kéo chàng đi vào hậu động.
Ở đây, Thừa Ân nhìn thấy bài vị của Tổ sư được thờ cúng rất trang nghiêm. Chàng không đợi Chu Thông nhắc, liền bước đến quỳ lạy linh vị Tổ sư.
Chu Thông đứng cạnh chàng nói:

- Liệt vị Tổ sư, đệ tử là Chu Thông, Bách Cầm Sơn chủ đời thứ tư, ngày hôm nay đây đưa tiểu đồ là Lục Thừa Ân đến bái kiếu chư vị, xin tiếp nhận Bách Cầm Phục Ma Tam Thức và Phi Thiên Điểu. Tại đây cũng xin phát nguyện lời thề suốt đời trung thành với Bách Cầm Sơn.
Thề thốt, khấn vái xong đâu đó, hai thầy trò trở ra động ngoài. Chu Thông thái độ nghiêm trang nói:
- Bây giờ sư phụ giảng giải cho con chiêu thứ nhất: Ngũ Hổ Phục Ma Trảo.
Chu Thông bất ngờ vươn, tay ra chụp lấy mạch môn hổ khẩu của Thừa Ân. Lão hành động nhanh như cắt, đôi mắt lim dim rà soát kinh mạch Thừa Ân, một lúc sau mở mắt mặt mày hớn hở.
- Khá lắm... khá lắm ! Sư phụ đây cũng không ngờ người trẻ tuổi như con mà đã luyện được nội công thâm hậu dường ấy.
Đó là nhờ Thừa Ân trong mười máy năm chuyên cần tập luyện không một phút sao nhãng, lại thêm được Quỷ Diện Lang Nha giúp sức cho nên có sự tiến bộ vượt bậc.
Ngày hôm đó, hai thầy trò ở luôn trong hang Bách Cầm Sơn tu luyện võ công.
Nhờ có sư phụ tận tình chỉ dạy, Thừa Ân lại thông minh mẫn tiệp nên chỉ trong mười ngày, chàng đã luyện xong chiêu thứ nhất Ngũ Hổ Phục Ma Trảo.
Trong thời gian dó, Thừa Ân ở luôn trong hang Bách Cầm, còn Chu Thông thì đi đi lai lại, vừa lo cơm nước thức ăn vừa truyền đạt cho Thừa Ân phần võ công khẩu quyết không có ghi trên vách đá.
Mười lăm ngày tiếp theo,Thừa Ân luyện xong chiêu thứ hai Kim Sư Phục Ma Quyền.
Riêng chiêu Thiên Long Vô Mệnh Chưởng là một chiêu tuyệt học nên có phần khó luyện tập, Thừa Ân luyện chiêu này mất hơn một tháng.
Chu Thông thấy đệ tử thông minh đĩnh ngộ, tập luyện mau chóng thành tựu thì lão rất mừng rỡ. Tiếp đó lão lại giảng giải phần khẩu quyết môn khinh công Phi Thiên Điểu rồi bắt Thừa Ân ghi nhớ tất cả các đồ hình minh hoạ sau đó bảo chàng ra ngoài động tập luyện.
Mười mấy năm trời tu luyện nội công, có sức khỏe mà không sử dụng được khiến Thừa Ân rất bực bội. Nay có dịp được học tập chàng côs gắng hết sức mình, tiến bộ một cách vượt bậc.
Quả đúng như lời Chu Thông nói, Phi Thiên Đểu là một môn khinh công đặc sắc trong thiên hạ. Thừa Ân bây giờ một cái nhún chân bay cao năm trượng, lắc mình một cái đi xa bẩy trượng. Chàng có thể lướt trên ngọn cây mau như gió, lẹ như chim. Có thể ở giữa thinh

không lượn lờ như cánh bướm.
Ngoài ra, Phi Thiên Điểu hỗ trợ cho chiêu thứ ba trong Bách Cầm Phục Ma Tam Thức, chiêu Thiên Long Vô Mệnh Chưởng. Chiêu này trong lúc đánh ra kết hợp với. Phi Thiên Điểu từ trên cao đánh xuống uy lực vô cùng, chính là tuyệt chiêu đoạt mệnh trong Bách Cầm Phục Ma Tam Thức.
Một tháng sau thì Thừa Ân hoàn toàn lãnh hội được tinh túy của Phi Thiên Điểu. Chu Thông lập tức kéo chàng ra bãi đất trống nơi dùng để luyện tập dã thú.
Lão nhảy lên ngồi trên phiến đá cao phất tay ra lệnh:
- Đồ đệ, hãy biểu diễn những gì đã học cho sư phụ xem nào !
Thừa Ân sốt sắng đáp:
- Đồ nhi xin lĩnh mệnh sư phụ.
Chàng thét lên một tiếng xuất thủ tức thì. Trong nháy mắt,Thừa Ân đã đánh xong mười hai thức Ngũ Hổ Phục Ma Trảo. Chiêu này vận dụng sức lực vào mười đầu ngón tay, nhằm đánh những nơi trọng yếu trên cơ thể con người như đầu, mặt, cổ, họng, tim... Chiêu Ngũ Hổ Phục Ma Trảo bề ngoài có phần giống như Lang Nha Thực Cốt Trảo, nhưng về cách thức tu luyện cũng như sát khí không nặng nề bằng.
Thừa Ân đánh xong mười hai thức Ngũ Hổ Phục Ma Trảo thì thét lên một tiếng xuất thủ đánh tiếp mười hai Thức Kim Sư Phục Ma Quyền. Quyền phong như gió, quyền ảnh như mưa, kết hợp với tiếng rống giống như môn Sư Tử Hống của phái Thiếu Lâm làm cho đối thủ phải phân tâm.
Trong nháy mắt đã đánh xong một bài quyền, chỉ nghe tiếng thét lanh lảnh của Thừa Ân
- Thiên Long Vô Mệnh Chưởng !
Thân hình chàng như chiếc pháo thăng thiên bay vọt lên, ở giữa thinh không, chàng khẽ chao người chúi xuống, song thủ liên tiếp đánh ra mười hai ngọn chưởng phong cực kỳ lợi hại.
Âm... ầm...
Những tiếng nổ liên tiếp phát ra làm rung chuyển cả mặt đất, cát bụi bay lên mù mịt. Thừa Ân một cái lắc mình đã đánh đủ mười hai thế khác nhau, thế chưởng mờ mịt, sức mạnh tan vàng xẻ đá. Nhìn lại thì thấy Thừa Ân đã đứng trên mặt đất, xung quanh chàng xuất hiện mười hai cái hố nông sâu khác nhau, đều do sức chưởng của chàng tạo ra.
Chu Thông ngồi trên phiến đá cao, gió thổi phất phơ chòm râu bạc, Hai mắt lão sáng như sao, ngửa cổ cất tiếng cười vô cùng sảng

khoái. Dứt tràng cười, Chu Thông nhảy xuống đứng cạnh Thừa Ân, vỗ vai chàng khen ngợi:
- Khá lám... Hay lắm ? Ngày hôm nay e rằng sư phụ cũng không bằng đệ tử rồi.
Thừa Ân khiêm tốn đáp:
- Đó là nhờ ơn sư phụ tận tình chỉ dạy, xin nhận đệ tử một lạy.
Nói rồi, chàng khom người cúi lạy Chu Thông. Họ Chu đắc ý vuốt râu cười dài
- Được lắm...hay lắm ! Thầy trò ta về Phụng Hoàng Cư uống một bữa no say, chúc mừng đồ đệ đại công cáo thành.
Thừa Ân bỗng nghiêm giọng hỏi:
- Sư phụ thấy đệ tử ngày hôm nay đã có thể đi tầm thù được chưa ?
Chu Thông khẽ chau mày nhìn chàng:
- Ân nhi ! Sư phụ biết con nóng lòng báo thù, nhưng kẻ thù là ai hiện còn chưa biết rõ. Cho dù là bang chủ Chính Nghĩa bang Từ Đạt hay đại sư bá Truy Hồn Nhất Tiếu Tạ Văn, con cũng không thể đối phó. Chưa kể đến Ám Sát hội, Địa Ngục môn, Quỷ Diện Lang Nha, những ma đầu thế tục đó đều có ân oán với cha con, chúng nhất định sẽ không tha cho con.
Thừa Ân trong suốt mấy tháng trời ra sức tu luyện võ công là để chờ ngày báo thù, nay nghe Chu nói như vậy thì nguội lạnh cả lòng, chán nản vô cùng.
Chu Thông biết ý nên vỗ vai chàng nói:
- Tuy nhiên Bách Cầm Phục Ma Tam Thức không phải là đồ bỏ, Phi Thiên Điểu thiên hạ vô song, chỉ vì hiện nay nội công của con chưa đủ cho nên khó mà phát huy hết tinh túy của môn võ công này. Con phải biết kiên nhẫn chờ đợi.
Đêm hôm đó hai thầy trò chén tạc chén thù, Chu Thông vì vui quá nên uống say mèm. Thừa Ân đỡ thầy lên giường, trong lúc đắp chăn cho thầy nhìn thấy đôi chán cụt lòng chàng dậy lên niềm thương cảm, đồng thời uất hận Ám Sát hội thấu xương.
Thừa Ân một mình ra mái hiên ngồi hóng gió, hồi tưởng lại những sự việc đã xảy ra, mới đó mà thấm thoát đã gần một năm, chàng giật mình nhớ đến cái hẹn của Di nương thì cảm thấy nhớ thương người dì đã nuôi dạy chàng khôn lớn nên người.
Ngày hôm sau, trong lúc hai thầy trò đáng luyện võ thì bỗng có một con chim bồ câu bay tới đậu xuống vai chu Thông. Họ Chu bắt lấy chú chim tháo một mảnh giấy cột dưới chân rồi thả cho nó bay đi.
Lão nhìn Thừa Ân, nói:
- Dượng con sai bồ câu mang thơ tới đây.

Thì ra bấy lâu lão và TRương Vô Mệnh vẫn liên lạc bằng bồ câu đưa thơ. Chu Thông mở lá thư ra đọc xong trao lại cho Thừa Ân. Chàng nhìn thấy trên mình giấy hoa hiên một nét bút tinh kỳ sắc sảo, bay lượn như rồng phượng thì nghĩ đến dì và dượng, họ quả là một cặp Tiên Đồng-Ngọc Nữ, tài mạo phi phàm. Thế nhưng giờ đây mỗi người một nơi, người tàn phế đôi chân, người dung nhan bị hủy hoại đau lòng vô cùng.
Trong thư, Trương Vô Mệnh viết:
“Chu huynh nhã giám !
Nhận được thư của huynh, biết điệt nhi Thừa Ân hiện đã là Bách Cầm Sơn chủ tương lai, tiểu đệ mừng lắm. Rất cảm tạ ơn sâu của Chu huynh đã chiếu cố cho họ Lục.
Lục hiền điệu thương yêu !
Cháu chắc đã biết ta đây là dượng của cháu. Dượng cũng biết cháu ngày đêm nóng lòng lo báo cừu, chỉ đáng tiếc dượng không thể tìm ra võ công bí kíp mà cha cháu để lại! Hiện tại giang hồ đang nổi sóng. Địa ngục môn muốn làm bá chủ thiên hạ, tàn sát võ lâm đồng đạo. Các phái Thiếu Lâm, Đõ Đang... đều bị chúng uy hiếp. Hiền điệt, kỳ đại hội võ lâm sắp tới rồi. Trong kỳ đại hội này, họ Lục nhất định không thể không xuất hiện, nhất định không thể không chiến thắng, giành lại danh dự năm xưa. Dượng hứa với cháu sẽ cố gắng hết sức mình trong tìm kiếm Quy Nguyên Thần Công Bí Lục cho cháu. Hiền điệt hãy kiên nhẫn chờ đợi”.
Dưới thư ký tắt một chữ Trương, chính là họ của Trương Thiên Hạo là Trương Vô Mệnh hiện tại.
Thừa Ân đọc xong thư thì mặt mày ngẩn ngơ buồn bã. Chu Thông hiểu ý chàng liền nói:
- Thừa Ân, trong lúc này con đừng nghĩ đến chuyện báo thù vội, phải biết kiên nhẫn để sư phụ truyền dạy cho con Bách Cầm Phi Điểu Thuật.
Thừa Ân tuy đã học lóm được nhạc thuật của Chu Thông, nhưng đó là phần căn bản, lúc bắt đầu học đi sâu vào chi tiết, chàng mới biết Bách Cầm Phi Điểu Thuật thật sự là một thứ âm nhạc chứa đầy huyền cơ.
Chu Thông dạy cho chàng cách gọi thú, cách xua chúng tấn công kẻ địch, cách thuần phục, khống chế...Nói chung là có rất nhiều phương pháp thổi sáo với những tiết tấu, âm điệu thay đổi vô cùng. Dù là người thông minh như Thừa Ân cũng không thể trong một thời gian ngắn mà học hết được.
Một hôm, Thừa Ân đến trước mặt Chu thông đột nhiên quỳ xuống,

đôi mắt chàng đỏ hoe, vẻ mặt buồn bã khổ sở vô cùng.
Chu Thông thấy chàng như thế thì thở dài, dường như lão đã biết chàng muốn gì. Quả nhiên lão nói:
- Ân Nhi đứng lên đi ! Sư phụ sớm biết sẽ có ngày hôm nay mà.
Thừa Ân vẫn quỳ trước mặt sư phụ, chàng ngẩng mặt nhìn ông nói:
- Sư phụ đã biết tâm sự của đồ nhi, vậy xin người hãy cho Ân nhi xuất động đi.
Chu Thông từ ngày có Thừa Ân bên cạnh thì cuộc sống đỡ lẻ loi, an ủi vô cùng. Trong mấy tháng vừa qua, ngoài là nghĩa sư đồ trong là tình cha con, thương yêu như ruột thịt. Nay biết Thừa Ân quyết chí muốn ra đi, Chu Thông làm sao mà không buồn cho được.
Họ Chu thở dài sườn sượt, rầu rĩ nói:
- Trong mấy ngày qua, sư phụ thấy con ngẩn ngơ buồn bã, mất ăn mất ngủ thầy đây cũng rất đau lòng.
- Sư phụ ! Đệ tử muốn về thăm dì. Trước khi hạ sơn đệ tử đã có lời hứa sau một năm sẽ quay về. Nếu tới kỳ hẹn mà không thấy Ân nhi, dì chắc sẽ lo lắng lắm.
- Nói như thế thì sư phụ không cản được con rồi.
- Xin sư phụ tha tội cho đệ tử.
Chu Thông ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:
- Nếu bây giờ sư phụ nhất quyết giữ con lại thì cũng giống như con chim trong lồng, nó sẽ buồn bã, cô đơn mà chết. Để con ra đi lúc này lành ít dữ nhiều, nhưng thầy nghĩ dì con là Ngọc Nữ Linh Sơn Diệp Tố Minh trước khi cho con hạ sơn chắc cũng biết rõ như thế. Bà ta sở dĩ vẫn cho con hạ sơn là vì có lòng tin vào thiên ý. Bà ấy nhất định phải tin rằng trời không diệt họ Lục. Ngày hôm nay sư phụ cũng đặt một ván bài may rủi, phó thác vận mệnh cho trời.
Thừa Ân mừng rỡ sụp lạy sư phụ:
- Thừa Ân xin cảm tạ ân sư.
- Con hãy đứng lên đi.
Chu Thông chống gậy đi về phía giường ngủ của ông ta rồi lật dưới nệm lấy ra một cáy sáo trúc sắc vàng óng ánh.
Chu Thông cầm cây sáo nói:
- Đêm qua sư phụ vừa kịp làm xong cây sáo này. Đây là loại trúc trăm năm, chỉ có ở Bách Cầm Sơn chúng ta mà thôi. Thứ trúc quý hiếm này khi thổi vào rất có linh khí, bất kể là loài dã thú hung dữ nào cũng phải thuần phục.
Chu Thông đưa cay sáo cho Thừa Ân:
- Sư phụ tặng cho con.
Thừa Ân đỡ cây sáo cảm động nói:

- Ân nhi tạ ơn sự phụ.
- Con định chừng nào lên đường ?
Chu Thông hỏi câu đó có vẻ buồn bã khiến cho Thừa Ân nghĩ đến nỗi cô đơn của ông ta, bất giác chàng không kềm được lòng, nước mắt tuôn rơi lã chã.
Chu Thông cũng rất cảm động nhưng vì lão là bậc sư phụ nên cố dằn lòng quát lên:
- Có gì mà khóc! Nam nhi đại trượng phu sao lại khóc lóc như đàn bà thế
Thừa Ân nghẹn ngào nói:
- Sư phụ ! Ân nhi thề tiêu diệt Ám Sát hội trả thù cho sư phụ.
Chu Thông thấy đệ tử có lòng nghĩ đến mình bất giác cũng xúc động, toàn thân run rẩy. Ông ta vội vàng đến đầu giường tháo bức họa vợ con xuống cuộn tròn lại trao cho Thừa Ân rồi nói:
- Ta có nhờ Trương Thiên Hạo tìm kiếm nhưng mười năm qua biệt vô âm tín. Ân nhi! Hôm nay sư phụ nhờ con trên bước đường giang hồ hãy để tâm tìm giùm đứa con gái thất lạc của sư phụ.
Thừa Ân nhận bức họa cất vào người rồi nói:
- Sư phụ có thông tin gì giúp đồ nhi nhận biết sư tỷ không?
Chu Thông ngẫm nghĩ một lúc rồi vội vàng nói:
- Có… có…nó tên là Chu Ngọc Lan, trong lòng bàn tay tả có một nốt ruồi son bằng hạt đậu. Trên bả vai bên tả có xăm hình một đóa hoa lan do chính mẹ nó xăm cho. Nó còn có một người anh thúc bá tên là Chu Phương Ngọc. Lúc cha con thất lạc Ngọc Lan đã được mười tuổi. Phương Ngọc lớn hơn nó năm tuổi. Nếu gặp được chúng nó, cháu hãy đưa bức họa này ra, tin là Lan nhi sẽ nhận ra.
Đêm hôm đó thầy trò đánh với nhau mười ván cờ mà vẫn bất phán thắng bại. Sáng ngày Chu Thông dẫn Thừa Ân đến hang Bách Cầm bái lạy Tổ sư rồi đưa Thừa Ân ra đến đầu đường hầm.
Chu Thông vì mắc lời thề nên dừng chân ở đó. Thầy trò chia tay nhau quyến luyến đau lòng không sao kể xiết.
Thừa Ân cứ đi ba bước thì quay đầu nhìn lại, nước mắt đầm đìa trên má.

Bách Cầm Sơn Chủ

Hồi 11
Tương Trợ Thiếu Lâm, Lục Thừa Ân Dương Danh Thiên Hạ

Ngày hôm đó, trên đường sơn đạo có một bóng người phi thân vùn vụt, thân ảnh mờ mịt như sương khói. Người ấy vượt qua mười dặm đường trong tích tắc, bỗng đâu tròn rừng sâu vang lên một tiếng rú thê thảm, tiếp sau đó lại có thêm hai tiếng rú nữa rồi im bặt.
Người đó không chút chậm trễ phi thân nhảy vào rừng, phút chốc đã đến nơi phát ba tiếng kêu vừa rồi. Người đó dừng lại trước ba tử thi là đệ tử Phật môn mặc áo cà sa vàng.
Tiếng rú rõ ràng vừa mới phát ra nhưng hung thủ thì không nhìn thấy mặt. Người đó cúi xuống quan sát tử thi, nhận ra một lão hòa thượng rầu tóc bạc phơ và hai chú tiểu, cả ba thi thể cứng đơ, lạnh ngắt...
Bất giác, người đó kêu lên:
- Diêm Vương Đoạt Hồn chưởng ?
Người đó nhìn kỹ lại thì thấy y mặc võ phục màu xanh thân hình vạm vỡ, tay cầm sáo trữu, đầu đội chiếc nón nan tre có tấm sa đen che kín gương mặt. Người đó chính là Lục Thừa Ân.
Lục Thừa Ân phải có một bàn tay thiết thủ nhưng người này hai tay lành lặn, nhìn kỹ lắm mới thấy bàn tay tả của chàng, nơi ngón tay trỏ mọc ra thêm một ngón nữa.
Thì ra Thừa Ân sau khi rời hang Bách Cầm biết rằng hiện nay lai lịch mình đã bại lộ, chàng lại không biết cách hóa trang nên vào nhà dân tìm mua một bộ y phục và một chiếc nón nan tre bên ngoài phủ sa đen che mặt.
Chàng tự nghĩ bàn tay thiết thủ rất dễ nhận biết, chi bằng cứ tháo nó ra, như vậy người nào không để ý khó mà phát hiện được tả thủ của chàng có sáu ngón tay.
Kể ra phương pháp hóa trang đó của Thừa Ân cũng linh nghiệm, dọc đường đi chàng không gặp một trở ngại nào. Thừa Ân định bụng trước tiên về thăm dì kể rõ tình hình cớ sự, sau dó lại tiếp tục lên đường tầm thù.
Thời gian tính ra gần ba tháng nữa mới tới ngày hạn một năm, tuy nhiên Thừa Ân cũng cảm thấy nhớ thương dì nên gấp rút trở về.
Hôm nay trên đường đi qua núi Thái Hằng tình cờ phát hiện có kẻ tập kích Ám Sát cao đồ Phật môn Thiếu Lâm tự.
Thừa Ân đã biết rõ hung thủ chính là Địa Ngục môn, nhưng kẻ nào có công lực giết chết đồ đệ Thiếu Lâm trong nháy mắt rồi không thấy hình tung đâu nữa thì quả là đáng sợ.
Thiếu Lâm tự từ xưa đếl hay là đệ nhất môn phái trong thiên hạ, tuy ngày nay thanh thế có phần lu mờ vì không có cao đồ xuất chúng nhưng đối với giang hồ mà nói, Thiếu Lâm vẫn là một môn phái bất

khả xâm phạm. Thiếu Lâm tự trên Tung Sơn hàng ngàn năm qua vẫn ngạo nghễ trong trời đất.
Thế mà ngày hôm nay Địa Ngục môn mưu sát đồ đệ Thiếu Lâm, phía sau vụ án này còn có âm mưu gì quả thật khiến cho người ta phái thắc mắc.
Thừa Ân vốn có lòng từ tâm, không nỡ nhìn thầy trò hòa thượng phơi thây hoang địa bên ra chút công sức, cử chưởng đào một hố huyệt to rồi chôn xác cả ba người xuống đó. Công việc xong xuôi, trời cũng đã về chiều, Thừa Ân bèn giở khinh công Phi Thiên Điểu vùn vụt lướt trên ngọn cây nhắm hướng huyện thành Tuy Phong.
Chàng có ngờ đâu mình vừa rời khỏi hiện trường thì trên ngọn cây có một bóng người sa xuống dõi mắt nhìn theo chàng.
Người này thân hình nhỏ nhắn gương mặt vàng ởn, y phục màu xanh rộng quá khổ. Hắn tần ngần một chút rồi cũng phi thân đi về hướng thành Tuy Phong.
Người mặt vàng đuổi theo Thừa Ân nhưng hắn có biết đâu phía sau hắn còn có một nhân vật nữa. Người này thân pháp thoắt ẩn thoắt hiện, nhanh nhẹn vô cùng.
Ba người trước sau lần lượt đi vào Tuy Phong thành.
Thừa Ân vào thành Tuy Phong, cảm thấy đói bụng liền tìm đến tửu lầu gọi máy món ăn thanh đạm và một bình Mai Quế Lộ. Trong lúc chờ tửu bảo đem thức ăn lên, chàng đảo mắt quan sát thực khách thì thấy ở bàn đối diện có hai đạo sĩ trẻ tuổi lưng dắt hai trường kiếm, ngoài ra số thực khách còn lại đều không phải là người võ lâm.
Vừa lúc đó ngoài cửa bước vào một thanh niên nhỏ con da mặt vàng vọt, quần áo lụng thụng. Không biết vô tình hay cố ý gã nọ đưa mắt nhìn Thừa Ân, thấy chàng cũng đang nhìn lại gã liền cụp mắt đi nhạnh vào một bàn còn trống ngồi xuống.
Gã thanh niên mặt vàng vừa ngồi xuống ghế đã lớn tiếng gọi tiểu nhị:
- Mau làm cho ta một cân thủ lợn, nửa cân thịt dê hầm thuốc bắc, nửa cân yến xào kim chi, kèm theo một bình rượu Mai Hoa hảo hạng.
Thừa Ân nghe giọng điệu gọi thức ăn của gã thì giật mình cảm thấy rất quen thuộc. Không chỉ giọng nói của hắn mà cả cung cách gọi món ăn cũng có một cái gì đó rất quen, tuy nhiên chàng ngẫm nghĩ mãi vẫn không sao nhớ được. Nhìn lại gương mặt gã thì rõ ràng chưa từng gặp gỡ bao giờ.
Thừa Ân đang lúc đói bụng ăn một loáng đã hết sạch mấy món trên bàn. Vừa định gọi tiểu nhị tính tiến rồi đi tắm rửa ngủ một giấc cho lại sức thì bỗng nghe ngoài cửa có tiếng niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật.
Chàng đưa mắt nhìn ra, suýt chút nữa thì kêu rú lên. Thừa Ân không tin chuyện ma quỷ nhưng ba người vừa xuất hiện ngoài cửa bất giác làm chàng sởn cả gai ốc, đưa tay dụi mắt mấy lần xem có phải là mình bị hoa mắt hay không.
Ở bàn bên kia, gã thiếu niên mặt vàng cũng giật mình trợn mắt tròn xoe nhìn ba vị hòa thượng vừa xuất hiện. Thì ra họ không phải ai khác mà chính là Phật môn đệ tử ba người mà mới cách đây hơn một canh giờ Thừa Ân vừa chôn cất xong.
Hòa thượng lớn tuổi râu tóc bạc phơ đi trước, một tay cầm thiết trượng, một tay cầm xâu chuỗi hạt bồ đề. Theo sau ông ta là hai chú tiểu tuổi chừng mười sáu, mười bảy cả ba chọn một bàn gần cửa ngồi xuống.Tiểu nhị thấy có khách vội vàng chạy tới lau bàn rót nước rồi hỏi:
- Xin hỏi ba vị đại sư muốn dùng gì ?
Hòa thượng lớn tuổi giọng nói hoà hoãn, cung cách khiêm tốn, rõ ràng là một vị cao tăng đắc đạo, ông ta nói:
- Thỉ chủ xin làm cho thầy trò bần tăng vài món chay, canh rau đạm bạc là được rồi.
Tiểu nhị lại hỏi:
- Đại sư có dùng rượu không ?
- A Di Đà Phật. Bần tăng là người xuất gia giới tửu, lẽ nào lại uống rượu.
Tiểu nhị mỉm cười rồi bỏ đi lo cơm chay. Ở bên này, Thừa Ân toát mồ hôi lạnh, không rét mà phát run. Rõ ràng chàng vừa mới chôn thấy ba người họ trong rừng, lẽ nào mới đây họ đã đội mồ sống dậy? Thừa Ân nhìn đi nhìn lại thì thấy rõ ràng họ đúng là ba người chàng vừa mới chôn xong, không khác một chút. Còn nếu nói họ là ma hiện về thì càng vô lý, bởi vì rõ ràng họ ăn nói linh hoạt, vẫn còn sống sờ sờ rá đó.
Trong lúc Thừa Ân bàng hoàng không sao hiểu nổi thì hai gã đạo sĩ trẻ tuổi đã đứng lên đến trước bàn của lão hòa thượng khom mình thi lễ rồi cung kính hỏi:
- Đại sư xin thứ lỗi cho anh em vãn bối mạo muội quấy rầy, không hay đại sư có phải là Thủ tòa La Hán đường Vô Ngã Thần Tăng chăng ?
Lão hòa thượng đứng lên đáp lễ:
- Bần tăng đúng là Thủ tòa La Hán đường, pháp danh là Vô Ngã. Còn hai chữ Thần Tăng, bần tăng không dám nhận.
Hai gã đạo sĩ nghe xong thì mừng rỡ nói:

- May quá! Anh em vãn bối đang trên đường đến Tung Sơn thiếu thất, không ngờ lại gặp đại sư ở đây.
- A Di Đà Phật. Nhị vị thí chủ đây chẳng hay đạo hiệu là gì, đệ tử của vị nào trên núi Võ Đang? Nhị vị đến thăm tệ tự có việc gì chăng ?
Gã đạo sĩ có vẻ lớn tuổi hơn nói:
- Hồi bẩm đại sư, vãn bối là Ngọc Đàm, còn đầy là sư đệ Ngọc Chân. Chúng tôi vâng lệnh Chưởng môn sư phụ Tịnh Hư Chân Nhân đến Thiếu Lâm tự bái kiến Không Độ Thần Tăng Phương trượng dâng một bức thư.
- Hóa ra nhị vị là cao đồ của Tịnh Hư Chân Nhân núi Võ Đang. Bần tăng thật là thất lễ. Bọn họ năm người, nói những lời lẽ xã giao khách sáo một lúc thì cùng nhau ngồi một bàn, thỏa thuận sẽ cùng đến Thiếu Lâm tự. Ở bên này, Thừa Ân đã biết ba vị hòa thượng kia nhất định là người thật chứ không phải ma quỷ gì. Chàng cũng khẳng định họ không phải là ba cái xác chết mà chàng đã chôn bây giờ đội mồ sống dậy.
Vậy thì tại sao lại có sự giống nhau kỳ lạ đến như vậy. Bây giờ Thừa Ân mới nhớ lại lúc chàng chôn xác ba vị hòa thượng thì không nhìn thấy tràng hạt cũng như thiết trượng của họ.
Thông thường, đệ tử Thiếu Lâm người nào cũng mang theo tràng hạt, còn những nhân vật có vai vế lớn trong chùa thì thường sử dụng thiết trượng làm vũ khí. Rõ ràng Ở đây có sự uẩn khúc trong một lúc Thừa Ân không sao giải thích được.
Bên kia, đám hòa thượng, đạo sĩ ăn uống xong tiền gọi tiểu nhị tính tiền rồi thuê luôn hai gian phòng trên lầu nghỉ tạm qua đêm. Thừa Ân trong lòng có nghi vấn cũng muốn ở lại đây xem tình hình thế nào, không ngờ gã thiếu niên mặt vàng cũng quyết định thuê phòng ngủ lại qua đêm.
Sự việc xảy ra ngoài sức tưởng tượng khiến cho Thừa Ân suy nghĩ mụ mẫm cả đầu óc cũng không sao tìm ra đáp án hợp lý. Chàng quyết định chờ trời tối hẳn sẽ đi thám thính một vòng xem có thu lượm được thông tin gì không?
Vào khoảng canh ba, Thừa Ân thay bộ đồ dạ hành bịt mặt bằng một chiếc khăn đen rồi mở cửa nhẹ nhàng nhảy lên mái nhà. Thừa Ân thân pháp phiêu hốt như cánh chim, nhẹ nhàng lướt đi không một tiếng động. Lúc chiều chàng đã để ý hai căn phòng mà bọn hòa thượng và đạo sĩ ở, bây giờ trong bóng đêm chàng vẫn dễ dàng nhận ra phòng của chúng.
Chàng ở trên mái nhà nhẹ nhàng giở một viên ngói rồi ghé mắt nhìn xuống. Thì ra phòng này là của hai tên đạo sĩ. Chúng đang ngồi trên

bàn, tay nải và trường kiếm để một bên. Gã nhỏ tuổi tên là Ngọc Chân cất tiếng hỏi:
- Lần này chúng ta vâng lệnh sư phụ lên Thiếu Lâm trao thơ, đề nghị hai môn phái liên kết chống lại Địa Ngục môn. Theo sư huynh, liệu Thiếu Lâm hòa thượng Không Độ đại sư có đồng ý cùng bổn môn phối hợp không?
Ngọc Đàm suy nghĩ một lúc rồi đáp:
- Thiếu Lâm xưa nay vẫn tự cho mình là Thái sơn Bắc đẩu, tuy không có hiềm khích với Võ Đang chúng ta, nhưng bọn đầu trọc vẫn nhìn chúng ta bằng nửa con mắt, mục hạ vô nhân. Xét theo lẽ tự nhiên thì chúng không chịu hạ mình liên minh với Võ Đang chúng ta.
- Tiểu đệ lại không nghĩ như vậy.
- Châu sư đệ có ý kiến khác không?
Ngọc Chân đạo sĩ gật đầu đáp:
- Xét tình hình hiện tại thì họa diệt môn đã không còn xa nữa. Địa Ngục môn thanh thế rất lớn, chúng dám tuyên bố thống nhất Võ lâm e rằng không phải là nói đùa.
Ở trên này Thừa Ân khẽ giật mình. Thì ra trong mấy tháng chàng ở Bách Cầm Sơn tình hình võ lâm đã có biến chuyển. Địa Ngục môn dám tuyên bố thống nhất võ lâm thì quả là tham vọng của chúng không nhỏ.
Thừa Ân lại lặng nghe tiếp:
- Châu sư đệ cho rằng Địa Ngục môn có thể hoàn thành bá nghiệp chăng ?
- Rất có thể như thế.
- Ta lại không nghĩ như vậy.
- Ý kiến sư huynh thế nào có thể nói cho tiểu đệ nghe chăng ?
- Rất đơn giản, Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt cũng không phải là không có tham vọng. Ông ta lẽ nào để cho Địa Ngục môn cướp đi cái chức quyền Minh chủ của mình.
- Đệ thì cho rằng Chính Nghĩa bang thực lực không sánh bằng Địa Ngục môn.
- Cái đó chưa biết được. Ngoài ra còn Ám Sát hội.
- Ám Sát hội xưa nay không có tranh giành quyền lực. Bọn chúng đơn giản chỉ là một tổ chức giết thuê.
- Sư đệ cho rằng nếu có cơ hội, Ám Sát hội lại không muốn làm bá chủ sao ?
- Ám Sát hội vị tất đã có đủ thực lực. Tuy bọn chúng rất ghê gớm nhưng cùng lắm chỉ có chừng mười tên sát thủ, thử hỏi làm sao sánh với Địa Ngục môn, tay chân bộ hạ đâu đâu cũng có.

- Ngoài ra còn có Quỷ Diện Lang Nha, lão ma đầu này đâu dễ gì đứng ngoài cuộc chơi.
- Tiểu đệ lo lắng chính là điều đó. Sư huynh thử nghĩ xem có bao giờ bọn ma đầu lại chịu cấu xé lẫn nhau mà không chơi trò ngư ông đắc lợi. Địa Ngục môn cũng biết điều đó nên trước mắt chúng muốn khống chế các danh môn chánh phái hòng tạo thêm thực lực, chờ tới ngày đại hội Linh Sơn sẽ dốc hết sức tranh đoạt ngôi bá chủ. Xét tình hình thì trên giang hồ hiện tại không có nhân vật nổi bật nào khả dĩ đủ sức khống chế quần hùng, đường hoàng bước lên ngôi Minh chủ như Lục Thừa Phong năm xưa. Vì lẽ đó bọn ma đầu hắc đạo tính tới kế thâu tóm quần hùng, tạo thế lực bằng cách phát triển môn phái. Vì vậy đệ cho rằng đã đến lúc các môn phái chính thống cần phải đoàn kết lại mới mong đủ sức mạnh tiêu diệt ma đạo.

Gã đạo sĩ Ngọc Chân luận việc sáng suốt khiến sư huynh của gã cũng phải đồng ý. Trên này, Thừa Ân cũng thấy gã nói rất chí lý. Tuy nhiên, đêm nay mục đích của chàng là khám phá chân tướng sự việc mờ ám của ba tên hòa thượng nên chàng không màng đến bọn đạo sĩ nữa mà phi thân qua căn phòng kế bên.

Nhìn thấy ánh sáng từ trong phòng hắt qua kẽ ngói, Thừa Ân biết đám hòa thượng cũng còn thức nên cố hết sức nhẹ nhàng không để phát ra tiếng động lớn. Hơn nữa chàng nhận thấy lão hòa thượng thần thủ rất cao, nếu lão đã là Thủ tòa La Hán đường thì nhất định võ công không thể tầm thường.

Vì sợ đối phương phát hiện nên Thừa Ân cố hết sức nhẹ nhàng, không ngờ chàng vừa mới khẽ nhấc miếng ngói lên đã nghe tiếng quát to của hòa thượng:

- Kẻ nào ?

Thừa Ân tưởng đâu mình đã bị phát giác, trong lòng rất khâm phục thính lực của đối phương, vừa muốn phi thân bỏ đi để khỏi lộ hành tung thì bỗng nghe có tiếng gió lạ rồi đó một bóng người lướt qua lao đi rất nhanh. Liền sau đó có tiếng mở cửa sổ, bóng áo vàng của hòa thượng chớp mắt đã lên tới nóc nhà đuổi theo người chạy phía trước nhanh như gió.

Bấy giờ Thừa Ân đã biết đêm nay ngoài chàng đi dạ hành còn có thêm một người nữa mà người đó vừa rồi đã bị Vô Ngã hòa thượng phát hiện. Thừa Ân đầu óc suy nghĩ rất nhanh, quyết định phải đuổi theo hai bóng người đó. Ý nghĩ vừa lóe lên thân hình chàng đã xẹt đi như tia chớp, thân pháp nhanh nhẹn vô song.

Trong bóng đêm ba người phi thân vùn vụt đuổi theo nhau, chớp mắt đã vượt qua tường thành lao vào rừng. Bóng người phía trước tuy

rất nhanh nhẹn nhưng hòa thượng Thiếu Lâm càng nhanh hơn, phút chốc lão đã đuổi kịp người đó, cất tiếng quát lên:
- Chuột nhát chạy đáu cho thoát ?
Lão từ phía sau xô tới mốt chưởng, bóng đen chạy trước lạng người tránh khỏi, thân pháp vì thế mà chậm lại một chút. Hòa thượng chỉ chờ có thế vọt lên chặn đầu gã.
Thừa Ân có Phi Thiên Điểu nên đuổi theo họ không một chút khó khăn. Chàng nhảy lên một cành cây cao vạch lá nhìn xuống, tất cả những cử động đó đều rất nhẹ nhàng không phát ra tiếng động nhỏ nào.
Dưới ánh trăng bây giờ chàng có thể nhìn rõ bóng đen dạ hành kia, tuy nhiên vì hắn che mặt nên không thấy được dung mạo, chỉ nghe hòa thương thâm trầm nói:
- A Di Đà Phật. Thí chủ nửa đêm theo dõi bần tăng không biết là có ý gì ?
Người che mặt phát ra tiếng cười, nói một câu khó hiểu:
- Hì hì... hòa thượng mà không phải hòa thượng, lạ thay... lạ thay !
Thừa Ân vừa nghe giọng nói của gã thì giật mình, nhìn lại thấy thân hình hắn nhỏ bé chàng biết ngay gã chính là tên mặt vàng đã xuất hiện trong tửu lầu. Thừa Ân có sự quan tâm đặc biệt đến gã nên thoáng nghe giọng nói là biết ngay, riêng hoà thượng vẫn không nhận ra. Lão nhíu mày hỏi:
- Thí chủ nói gì bần tăng không hiểu?
Gã mặt vàng cười nhạt :
- Hừ ! Hòa thượng người là người hay quỷ ?
- Thí chủ nói thế là có ý gì ?
- Ngươi còn muốn hí lộng quỷ thần sao ?
Vừa hay chiều hôm qua, thiếu gia có chôn xác ba tên hòa thượng trong cánh rừng cách đây vài dặm, chẳng lẽ không phái thầy trò các người sao ?
Thừa Ân nghe gã nọ nói như vậy thì biết trong lúc chàng chôn xác người, gã cũng có mặt. Thấy gã mạo nhận như thế bất giác chàng khẽ mỉm cười.
Hòa thượng nghe câu đó thì giật mình hai mắt phát ra tia sáng lạnh lẽo hỏi:
- Thí chủ đã chôn xác người thật ư?
- Hòa thượng ngươi phải chăng đã đội mồ sống dậy?
Thừa Ân chợt nghĩ đến Thổ Hành Vương Trương Tử Thông có phép quy tức đại pháp, lẽ nào hoà thượng cũng biết thuật đó ?
Chàng quyết định không suy đoán vẩn vơ nữa mà chú tâm nghe xem

hòa thượng sẽ nói gì. Giọng lão lúc này lạnh như băng:
- Người chết lẽ nào lại sống dậy, thí chủ sao khéo hỏi thế?
- Hừ ! Hòa thượng ngươi chính thật không phải là Vô Ngã đại sư rồi?
- Thí chủ thật là thông minh.
- Như vậy ngươi cũng chính là hung thủ đã giết chết Vô Ngã đại sư?
- Thí chủ lại đoán đúng rồi.
- Rốt cuộc ngươi giết người rồi mạo danh đệ tử Phật môn với mục đích gì ?
- Thí chủ biết nhiều quá, mà thông thường kẻ biết nhiều thì không sống dai.
- Ngươi muốn giết người diệt khẩu chăng?
- Chính là như thế.
Hòa thượng vừa dứt lời, cây thiết trượng bổ ngay vào gã mặt vàng. Lão ra tay vừa nhanh vừa mạnh, thiết trượng rít gió vù vù chứng tỏ nội công của lão rất thâm hậu.
Gã mặt vàng không chút chậm trễ tràn người tránh khỏi. Gã vừa né tránh nhìn vừa xua tay lia lịa:
- Chậm đã... chậm đã! Thiếu gia còn có nhiều chuyện muốn hỏi ngươi mà.
Gã hỏa thượng gầm lên:
- Ngươi xuống âm phủ mà hỏi Diệm vương.
Vừa nói, lão vừa vũ động thiết trượng đánh như mưa sa bão táp, rõ ràng là cố ý giết chết gã mặt vàng. Đến lúc này thì lão đã lộ rõ chân tướng hung ác chứ không còn ra vẻ cao tăng đức độ nữa.
Thừa Ân thấy lão hòa thượng võ công lợi hại thì thầm lo cho gã mặt vàng, không ngờ, chớp mắt một cái thân hình gã đã biến mất, nhìn lại thì gã đã lòn ra. Sau lưng hòa thượng đứng cười hì hì.
Ở trên tàng cây, Thừa ân giật mình suýt kêu rú lên Thì ra thần pháp gã mặt vàng vừa sử dụng chính là Thất Cửu Vi Hồi Bộ như vậy gã đích thị là Từ cô nương giả trang chứ không phải ai khác.
Thừa Ân gặp lại người quen thì tâm tình xúc động muốn nhảy xuống nhìn mặt nàng, bất giác chàng nghĩ đến cha nàng rất có thể là kẻ đại thù của họ Lục nhà chàng thì cảm thấy đau đớn vô cùng.
Bên dưới, hòa thượng thấy đối phương thân pháp quỷ mị thì cũng giật mình. Lão phát ra tiếng cười lạnh lẽo múa thiết trượng nhanh như gió. Nàng họ Từ cũng không chút chậm trễ rút song đao ra ứng phó. Hai ngươi, một già một trẻ, một to xác một nhỏ nhắn xoắn vào nhau đánh một trận tưng bừng. Bán nguyệt Long Đao chạm vào thiết trượng tóe lửa, nàng họ Từ vì công lực kém hơn dội ngược trở lại, Long Đao suýt rơi khỏi tay, cảm thấy hổ khẩu tê buốt.

Lão hòa thượng giả mạo nhìn thấy cặp Long Đao liền trợn mắt quát lên:
- Bán Nguyệt Long Đao ! Hừ, tiểu tử ngươi là gì của Từ Đạt ?
- Hòa Thượng kể ra cũng tinh mắt đấy. Chung quy ngươi là ai ? Giết hòa thượng Thiếu Lâm rồi mạo danh với mục đích gì ?
Hòa thượng không thèm trả lời, hai mắt lom lom nhìn đối phương, chợt cất tiếng cười gằn:
- Hừ ! Xem ra ngươi chính là con nhãi họ Từ rồi.
- Ủa, hòa thượng giả! Ngươi là giống gì mà sao biết nhiều thế?
Gã hòa thượng giả ngửa cổ cười dài:
- Ha ha... hôm nay lão phu gặp may rồi.
Nói xong, thân hình to lớn của lão lướt tới nhanh như điện xẹt. Cây thiết trượng rung lên tưởng đâu sẽ lại đập vào người đối phương, nhưng thật bất ngờ thiết trượng trong tay lão bay xẹt ra lao vút vào nàng họ Từ. Nàng ta thấy hòa thượng phóng vũ khí thế mạnh mẽ quá thì không dám đón đỡ vội vàng sử dụng thân pháp né tránh. Hòa thượng giả chỉ chờ có thế lập tức áp sát vào nàng song chưởng xô ra nhanh thư gió . Nàng họ Từ tuy có Thất Cửu Vi Hồi Bộ rất tinh xảo nhưng vì còn non kinh nghiệm, lại thêm công lực thua sút thì làm sao đối phó nổi với một lão gian hùng?
Thừa Ân ở trên cây, thấy nàng lâm nguy thì không còn nhớ gì đến thù hận, thét lên một tiếng thân hình lao vụt đi như tên rời cung, toàn lực đánh ra chiêu Thiên Long Vô Mệnh Chưởng.
Cùng lúc đó, ở một cành cây khác cũng có một bóng người lao ra song song cùng lúc đánh vào hậu tâm của hòa thượng giả.
Lão ta cũng không phải tay vừa, thính lực rất nhạy bén lập tức phát giác có người tập kích vội vàng bỏ luôn miếng mồi co giò phóng ra khỏi tầm chưởng lực của đối phương.
Thừa Ân thấy đối phương đã tránh đi thân hình tuy còn lơ lửng trên không nhưng vẫn kịp thu chưởng về. Còn người kia thân thủ không nhanh lẹ bằng, chưởng lực đã phát ra đập vào thân cây kêu chát một tiếng. Hai bóng người cùng hạ thân đứng sừng sững giữa đương trường.
Hoà thượng giả liếc mắt thấy đối phương có thêm hai người lại thấy chưởng lực của họ hùng hậu, đặc biệt là gã mặc áo đen che mặt thủ pháp rất tinh kỳ thì biết mình khó lòng đối phó, bèn cúi xuống nhặt cây thiết trượng rồi chẳng nói chẳng rằng phi thân vào bóng đêm.
Thừa Ân rất muốn lột mặt nạ tên hòa thượng giả mạo định đuổi theo, nhưng người kia đã đưa tay ra ngăn chàng lại:
- Bằng hữu không nên đuổi theo hắn làm gì.

Thừa Ân nghe tiếng nói rất quen thuộc quay lại nhìn, suýt buột miệng kêu lên khi thấy người đó không phải ai khác mà chính là Thanh Y Sát Sứ Trương Vô Mệnh, cũng chính là dượng của chàng: Tu Mi Nam Tử Trương Thiên Hạo.
Thì ra, Trương Thiên Hạo từ lúc ở đèo Bạch Mã vẫn âm thầm theo bảo vệ cho nàng họ Từ. Thừa Ân bất ngờ gặp lại dượng thì rất mừng rỡ muốn nhảy lại ôm lấy ông ta cho thỏa lòng thân thuộc, nhưng sực nhớ mình đang che mặt, lại thêm có nàng họ Từ ở đó nên đành im bặt.
Nàng họ Từ nhìn thấy Trương Vô Mệnh thì ngạc nhiên hỏi:
- Trương thúc thúc sao cũng đến đây ?
- Thuộc hạ bấy lâu vẫn âm thầm bảo vệ cho Nhị tiểu thư.
Trương thúc thúc làm theo lệnh của đại ca ta phải không ?
- Đại công tử không yên tâm cho sự an toàn của Nhị tiểu thư.
Nàng họ Từ giậm chân vẻ không hài lòng:
- Hừ ? Các người thật quá lắm. Ta muốn được tự do mới rời Linh Sơn đi du ngoạn, thế mà các ngươi vẫn bám theo ta thế thì còn gì hứng thú nữa.
Thừa Ân thấy nàng họ Từ ngang ngược, không kể gì đến việc vừa rồi mới được cứu mạng mà còn trách mắng thì cười thầm trong bụng. Nàng đưa mắt liếc chàng một cái rồi khoát tay cho Trương Vô Mệnh, nói:
- Trương thúc thúc đi đi, về nói với cha ta, Từ nhi muốn được rong chơi một thời gian.
Trương Vô Mệnh lấy làm khó xử nhưng không dám trái lệnh, đưa mắt nhìn Thừa Ân rồi lặng lẽ quay đi, thấy ông ta cố vẻ không nhận ra mình, Thừa Ân cũng yên tâm. Bởi chàng nghĩ Trương Thiên Hạo không muốn chàng ra giang hồ vì lo lắng cho tính mệnh của chàng, nếu ông ta biết chàng đã rời khỏi Bách Cầm Sơn tất phải lo lắng thêm.
Trương Vô Mệnh vừa quay lưng đi, nàng họ Từ bỗng gọi lại:
- Trương thúc thúc khoan đi đã.
- Nhị tiểu thư còn gì dặn dò thộc hạ chăng ?
- Thúc thúc không biết có tôn trọng tôi không ?
- Tiểu thư sao lại nói thế?
- Tôi muốn thúc thúc không được âm thầm theo dõi tôi nữa.
- Việc này...
- Về phía đại ca, tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm.
Trương Vô Mệnh thở dài:
- Nhị tiểu thơ sao không nghĩ đến sự an nguy của mình ?

Nàng họ Từ lại giậm chân giận dỗi:
- Thúc thúc sao lúc nào cũng xem tôi như đứa con nít thế?
- Thuộc hạ không dám nhưng vừa rồi...
Nàng cắt ngang lời họ Trương:
- Vừa rồi chỉ là một sơ xuất nhỏ, chẳng qua vì tôi ít kinh nghiệm, sau này sẽ không như thế nữa.
Trương Vô Mệnh nghiêm nghị nói:
- Nhị tiểu thơ! Giang hồ hiểm ác, sơ sẩy một chút là mất mạng làm gì còn có cơ hội nói hai tiếng "sau này" ?
- Thúc thúc cứ về đi, không cần lo cho tôi.
Trương Vô Mệnh thấy nàng đã quyết ý thì không nói nữa, lão đưa mắt nhìn Thừa Ân rồi quay lưng đi thẳng.
Thừa Ân nãy giờ nghe hai người đối đáp thì nhận thấy Trương Thiên Hạo thật lòng lo lắng cho nàng họ Từ. Nếu xét nàng là con gái của kẻ thù thì thái độ của họ Trương quả đáng ngạc nhiên.
Bây giờ chỉ còn lại hai người, nàng họ Từ đưa mắt nhìn chàng, nói:
- Vừa rồi các hạ có lòng tương trợ, tôi xin đa tạ.
Lúc này đã biết nàng là ai, Thừa Ân tuy rất xúc động nhưng nghĩ đến thù hận chưa rõ nên không muốn lộ diện. Chàng cố sửa giọng nói cho nó ồm ồm khó....nghe một chút. Chàng nói:
- Chuyện nhỏ nhặt đó cô nương không cần bận tâm.
Nàng họ Từ chiếu tia mắt nhìn chàng một lúc bỗng nàng đưa tay gỡ tấm khăn đen bịt mặt của mình rồi nói:
- Tôi đã tháo khăn bịt mặt rồi, các hạ cũng nên bỏ tấm khăn đó ra đi thôi.
Thừa Ân nhìn sắc mặt vàng vọt của nàng, đã biết nàng đeo mặt nạ nên cười thầm trong bụng, chàng nói:
- Cô nương tuy đã tháo khăn bịt mặt nhưng vẫn còn một lớp hóa trang nữa, tại hạ nói thế có đúng không ?
- Hừ ? Các hạ đã biết tôi là con gái lẽ tất nhiên đây không phải là mặt thật của tôi rồi!
Thừa Ân sợ nàng buộc mình tháo khăn che mặt ra sẽ bại lộ chân tướng nên nói:
- Chúng ta tình cờ gặp gỡ, thiết nghĩ cũng không cần biết mặt thật làm gì, cô nương nghĩ có đúng không ?
Nàng họ Từ là con gái tất nhiên có lòng tự ái không tiện ép buộc đối phương phải lộ diện. Tụy nhiên nàng cũng khá ranh mãnh, đôi mắt nhìn Thừa Ân dò xét một lúc chợt nói:
- Nếu tôi không nhầm thì các hạ chính là người đã chôn xác ba thầy trò Vô Ngã đại sư trong rừng?

Thừa Ân lúc chôn xác hòa thượng so với bây giờ tuy ăn mặc có khác nhưng cũng có thể nhận ra được. Chàng gật đầu xác nhận rồi hỏi lại:
- Cô nương lúc đó cũng có mặt ư?
- Tôi đúng là có mặt ở đó.
- Vậy cô nương có thấy ai là hung thủ chăng ?
- Tôi đến sau các hạ một chút, dĩ nhiên không nhìn thấy hung thủ.
- Vừa rồi, cô nương ở chỗ hòa thượng giả có phát hiện ra điều gì chăng?
- Lão hòa thượng tai mắt linh mẫn, tôi vừa mới tới đã bị hắn phát giác nên không nghe trộm được gì. Tuy nhiên tôi cũng có một vài suy đoán.
- Cô nương suy luận thế nào có thể nói cho tại hạ nghe không ?
- Các hạ khách khí quá rồi. Theo sự việc thì hung thủ giết ba thầy trò Vô Ngã đại sư chính là lão trọc vừa rồi. Lão sau khi giết hòa thượng thật đã hóa trang làm hòa thượng giả.
- Cô nương muốn nói lão trọc vừa rồi đeo mặt nạ ?
- Chính là thế.
- Tại hạ không sao tin được. Rõ ràng lão giống người chết như đúc, trên thế gian làm sao có kỹ thuật hóa trang cao minh đến như vậy.
- Nếu lão hóa trang không giống thì việc gì phải nhọc công bày tuồng.
- Bày tuồng ! Ý cô nương muốn nói gì ?
- Lão trọc giết người rồi giả mạo người chết chẳng phải là có âm mưu lớn đó sao ? Chỉ có điều âm mưu gì thì trong lúc này tôi chưa thể đoán ra. Nhưng có điều tôi tin chắc lão trọc giả muốn trà trộn vào Thiếu Lâm mưu đồ một việc gì đó.
- Vậy thì Thiếu Lâm tự nguy rồi ?
Nàng họ Từ cười khẩy:
- Hừ ! Chỉ đáng tiếc tôi đã phát hiện trò giả mạo của lão trọc, lão đâu dễ gì được như ý.
Theo như lời nàng nói thì rõ ràng nàng sẽ can thiệp vào chuyện này.
Thừa Ân đưa mắt nhìn nàng, nghĩ đến dung mạo xinh đẹp như tiên của nàng thì bất giác muốn gọi lên hai tiếng “Từ muội”, cũng may chàng đã kịp dừng lại.
Cho dù nàng có là con gái của kẻ thù đi chăng nữa, giả như cha nàng có là kẻ gian hùng đại ác thì với tấm lòng của nàng cũng đã chứng minh nàng hoàn toàn ngây thơ vô tội.
Nàng họ Từ thấy chàng im lặng thì hỏi:
- Các hạ đối với sự việc hòa thượng giả có suy nghĩ gì chăng ?
Thừa Ân buột miệng nói:
- Tại hạ cũng muốn làm sáng tỏ chuyện này.

- Được lắm, vậy chúng ta hãy trở lại theo dõi lão hòa thượng giả xem sao. Thiếu Lâm là danh môn chính phái, đám hòa thượng trên Thiếu Lâm tự, người nào cũng thật thà trung thực chắc sẽ không phát giác được Vô Ngã đại Sư là của giả, không khéo mất chùa vào tay hắn cũng nên.
Thừa Ân thấy nàng là con gái mà giàu lòng nghĩa hiệp thì rất cảm động. Hơn nữa, chàng có vài vấn đế muốn khai thác từ chỗ này, nên đồng ý cùng nàng trở lại khách điếm âm thầm theo dõi hòa thượng giả.
Sáng ngày, Thừa Ân dậy sớm đi xuống tửu lầu thì đã thấy gã mặt, vàng, tức là nàng họ Từ đang ngồi dùng điểm tâm. Thừa Ân vẫn mặc võ phục màu xanh, đội nón nan tre che mặt. Nàng họ Từ thấy chàng thì ngoắc tay ra hiệu cho chàng. Thừa Ân bèn đến ngồi cùng bàn với nàng.
Chàng ngồi xuống nói:
- Cô nương dậy sớm nhỉ.
Nàng khẽ giọng nói:
- Xuỵt! Các hạ sạo gọi tôi là cô nương ? Bây giờ tôi là gã hán tứ mặt vàng, tên tôi là Từ Tam.
Thừa Ân khẽ cười:
- Từ Tam huynh đệ.
- Đêm qua tôi chưa kịp thỉnh giáo cao danh.
Thừa Ân không kịp suy nghĩ nói bừa một cái tên:
- Tại hạ là Tề Tứ
- Hay lắm ! Tôi là Từ Tam, các hạ là Tề Tứ.
Nàng nói rồi mỉm cười ranh mãnh nhìn chàng:
- Tề huynh đội nón che mặt như thế không cảm thấy bất tiện lắm sao ?
- Thì Từ huynh đệ cũng mang mặt nạ đó thôi.
Nói tới đó cả hai cùng cười xoà. Họ vừa ăn điểm tâm vừa có ý ngóng bọn hòa thượng đạo sĩ, nhưng mãi vẫn không thấy tăm hơi.
Từ tam đột nhiên kêu lên:
- Thôi hỏng rồi!
- Từ huynh đệ, có chuyện gì thế?
- Tôi đoán đêm qua lão hòa thượng giả biết hành tung bại lộ chắc đã lên đường rồi.
- Để tại hạ đi hỏi chưởng quầy.
Thừa Ân đi một lúc trở lại nhăn mặt nói:
- Quả nhiên hắn đã đi trước chúng ta một bước. Đêm qua sau khi trở về khách điếm không hiểu hắn nói gì mà cả hai vị đạo sĩ nửa đêm đã

đi vơi hắn.
Từ Tam vụt đứng lên:
- Chúng ta cũng đi thôi.
- Từ huynh định đi đâu ?
- Đến Thiếu Lâm tự chứ còn đi đâu nữa.
Hai người vội vàng thanh toán tiền rồi lập tức lên đường. Từ thành Tuy Phong đến Thiếu Lâm tự phải mất ba bốn ngày đường.
Từ Tam có vẻ sốt ruột:
- Chúng ta nhanh chân lên kẻo muộn mất.
- Từ huynh đệ cho rằng lão trọc giả định làm gì ?
- Tôi không biết nhưng chắc chắn mưu đồ của hắn là nhằm vào phái Thiếu Lâm. Hôm qua hắn nói với hai tên đạo sĩ là đang trên đường trở về Thiếu Lâm tự. Hơn nữa, hắn đã biết có người khám phá ra sự giả mạo của hắn, tất nhiên sẽ gấp rút hành động. Nếu chúng ta không mau chóng vạch mặt hắn thì sẽ có người bị hại thêm nữa.
Thừa Ân thấy nàng suy luận hợp lý thì rất khâm phục nàng. Lại thấy nàng giàu lòng nghĩa hiệp, rồi nghĩ đến cha nàng có thể là hung thủ giết chết cả nhà họ Lục của mình thì chàng rất đau lòng.
Hai người ra khỏi thành Tuy Phong liền giở khinh công phóng đi như bay, chạy đến trưa vẫn không thấy tăm hơi hòa thượng giả đâu.
Nàng họ Từ vì khinh công kém hơn đã có vẻ mệt mỏi, hơi thở nặng nhọc.
Thừa Ân thấy thế liền nói:
- Chúng ta tìm chỗ nào ăn uống, nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục lên đường.
Nàng đưa mắt nhìn Thừa Ân, cảm thấy gã này lợi hại quá liền hỏi:
- Tề Huynh thật ra là người của môn phái nào ?
Thừa Ân khẽ cười:
- Tại hạ phiêu bạt giang hồ, chẳng có môn phái nào cả.
Nàng biết Thừa Ân không nói thật, cũng không tiện hỏi, nhìn về phía trước nói:
- Gần đáy là huyện Tam Nông, chúng ta vào ăn lót dạ rồi đi tiếp.
Tam Nông là một huyện thành nhỏ, dân cư chỉ vài ngàn hộ. Hai người chọn một tửu lầu khá nhất trong huyện, gọi vài món ăn sơn dã lót bụng. Nàng họ Từ hỏi thăm tiểu nhị về hành tung của hòa thượng nhưng hắn bảo không thấy.
Thừa Ân trong lòng có nhiều việc muốn hỏi nàng, nhân lúc này liền đem ra nói:
- Từ huynh đệ là con gái của Chính Nghĩa bang chủ, thân phận rất cao quý, tại sao phải lặn lội giang hồ cho cực thân ?

Nàng nghiêm sắc mặt nhìn chàng:
- Tề huynh nói như thế là sai rồi. Bởi vì tôi là người của Chính Nghĩa bang nên càng không thể làm ngơ trước những hành động mờ ám hại người trong võ lâm.
- Từ huynh quả thật là người chính trực, tại hạ rất khâm phục.
- Thế Tề huynh vì sao phải can thiệp vào việc này?
- Tại hạ cũng như Từ huynh không thể làm ngơ trước hành động ác độc của phỉ tặc.
Dừng lại một chút, chàng nói tiếp:
- Từ huynh ở Chính Nghĩa bang đối với vụ huyết án Linh Sơn năm xưa có suy nghĩ gì chăng?
Nàng ngạc nhiên nhìn chàng:
- Tề huynh nói vụ huyết án Linh Sơn nào ?
Thừa Ân không ngờ nàng đối với chuyện năm xưa không hề biết chút gì. Nhìn vẻ mặt của nàng không có vẻ gì là dối trá khiến Thừa Ân lại càng hồ nghi thắc mắc thêm.
Nàng thấv thái độ của chàng thì lấy làm ngạc nhiên:
- Tề huynh sao lại nhìn tôi như thế?
- Từ huynh thật không biết gì sao?
Nàng khẽ chau mày:
- Tôi nói không biên là không biết, lẽ nào còn thật với giả.
- Mười tám năm trước, toàn gia Minh chủ Lục Thừa Phong họp mặt trăm mạng người trong một đêm bị thảm sát trên đỉnh Linh Sơn, hiện giờ xương trắng vẫn còn phơi đồng nội. Lẽ nào Từ huynh không hề biết chút gì ?
Nàng trố mắt nhìn chàng hỏi:
- Chuyện Tề huynh vừa nói là có thật sao ?
- Vụ án đó chấn động võ lâm, đến nay vẫn chưa tìm ra hung thủ, tôi có thể nói sai được sao?
Nàng thở dài một tiếng rồi nói:
- Tôi tùy ở dưới chân Linh Sơn nhưng chưa bao giờ lên đỉnh, cha tôi cấm ngặt việc ấy. Đường đi lên Linh Sơn canh phòng rất nghiêm ngặt, con ruồi cũng khó mà bay lọt. Bấy lầu tôi vẫn thắc mắc việc ấy, không ngờ sự tình lại như thế.
Bấy giờ Thừa Ân biết nàng đối với vụ án Linh Sơn năm xưa hoàn toàn không biết chút gì, điều đó giải thích vì sao khi biết chàng chính là Lục Thừa Ân nàng không hề cố phản ứng gì.
Nàng ngước đôi mắt ngây thơ nhìn Thừa Ân nói:
- Vụ án Linh Sơn như thế nào Tề huynh có thể kể cho tôi nghe chăng ?

- Chuyện đó rất dài dòng, sau này có thời gian tại hạ nhất định sẽ kể.
Thật ra, Thừa Ân đau lòng không muốn nhắc đến chuyện xưa, nàng họ Từ tất nhiên là đâu hiểu được.
Nàng lại nhìn Thừa Ân, nói:
- Tề huynh là người lịch duyệt giang hồ bấy lâu trên đường đi, Tề huynh có tình cờ gặp một chàng trai chừng mười tám tuổi khôi ngô tuấn tú có một bàn tay thiết thủ không ?
Thừa Ân nghe nàng nhắc đến chính mình thì không khỏi cảm động, cũng may chàng đã che mặt nên nàng không phát hiện ra. Chàng lại muốn tìm hiểu đôi chút nên hỏi:
- Người đó là gì của Từ huynh ?
- Hắn... là anh emkết nghĩa với tôi.
- Người đó Phải chăng họ Lục
- Đúng... đúng... hắn là Lục Thừa Ân, Tề huynh có gặp hắn không ?
- Từ huynh có biết họ Lục đó chính là hậu nhân của Lục Thừa Phong; người năm xưa đã bị giết trên đỉnh Linh Sơn chăng?
Nàng khẽ giật mình:
- Tề huynh bảo sao ?
- Lục Thừa Ân chính là đứa bé còn sống sót năm xưa trong vú án Linh Sơn.
- Chung quy vụ án Linh Sơn là như thế nào ?
- Sao Từ huynh không về hỏi lại lệnh tôn ? Minh chủ Lục Thừa Phong chính là anh em kết nghĩa của lệnh tôn đó.
Nàng họ Từ mím môi nói :
- Sau chuyện này tôi nhất định sẽ về hỏi cha tôi. Tề huynh hiện giờ có biết tung tích của người họ Lục không?
- Tại hạ thật ra chỉ nghe lời đồn trên giang hồ chứ không gặp hắn bao giờ.
Nàng nghe chàng nói như thế thì thở dài, ngẩn ngơ buồn bã. Hai người hiện tại đều có tâm trạng nhưng không ai nhìn thấy mặt thật của nhau. Họ ăn uống qua loa rồi chuẩn bị lên đường.
Vừa lúc đó ngoài cửa xuất liệ ba tên đệ tử Cái Bang. Chuyện ăn mày vào tửu lầu ăn uống cũng không phải chuyện lạ nên mọi người không ai để ý, không ngờ chúng vừa ngồi xuống bàn đã kháo nhau:
- Cao tăng Thiếu Lâm giết chết đạo sĩ võ Đang, chuyện này một trăm năm nay chưa từng xảy ra. Võ lâm đã đến hồi mạt vận rồi.
Một tên khác lại hỏi :
- Phen này Thiếu Lâm với Võ Đang không thể không đánh nhau rồi.
Thừa Ân và nàng họ Từ nghe loáng thoáng câu chuyện thì bán tín bán nghi đưa mắt nhìn nhau. Từ cô nương hạ giọng nói:

- Lẽ nào lão trọc giả đã hạ sát hai tên đạo sĩ
- Chúng ta qua bên đó hỏi thử xem.
Hai người liền đứng lên đi qua bàn bọn đệ tử Cái Bang. Nàng họ Từ vốn linh lợi hoạt bát nên giành phần hỏi:
- Xin chào Tam vị ! Vừa rồi tiểu đệ nghe các vị nói hòa thượng giết đạo sĩ thật ra chuyện như thế nào, các vị có thể nói cho tiểu đệ nghe được chăng ?
Trong bọn có thợt tên lớn tuổi nhất, là đệ tử Cái Bang sáu túi, hắn đưa mắt nhìn hai người tỏ vẻ hoài nghi. Nàng họ Từ biết ý liền vui vẻ nói:
- Tại hạ họ Từ, là đệ tử Chính Nghĩa bang. Còn vị bằng hữu đây họ Tề, chúng tôi nghe chuyện lạ nên rất lấy làm thắc mắc.
- Té ra bằng hữu đầy là môn hạ Chính Nghĩa bang. Tề huynh đệ về nói với quý bang chủ hãy chuẩn bị đứng ra dàn xếp vụ này, e rằng trên giang hồ sắp xảy ra tai họa lớn rồi.
Nàng Họ Từ lại hỏi:
- Có thật hòa thượng Thiếu Lâm giết chết đạo sĩ Võ Đang chăng?
Một tên ăn mày khác nói lớn:
- Lại còn không thật nữa ư? Vô Ngã đại sư, Thủ tòa La Hán đường sau xế trưa hôm nay vừa dùng thiết trượng đập chết hai vị cao đồ của Tịnh Hư Chân Nhân. Chuyện này không phải chỉ ba chúng tôi tận mắt chứng kiến, mà còn có hai vị đạo trưởng phái Không Động nữa.
Vô Ngã đại sư lớn tiếng xưng danh rồi giết người dường như sợ người ta không biết vậy.
- Nhưng hòa thượng giết người vì lý do gì?
- Cái đó thì chỉ có lão mới biết.
Nàng Họ Tử đưa mắt nhìn Thừa Ân rồi quay lại cảm tạ ba tên ăn mày:
- Đa tạ chư vị đã chỉ giáo. Tại hạ lập tức về Chính Nghĩa bang thông báo việc này với bang chủ.
Hai người ra khỏi tửu quán. Vừa đi, nàng họ Từ vừa hỏi:
- Đối với sự việc này Tề huynh có ý kiến gì chăng ?
Thừa Ân đáp:
- Hòa thượng giả giết đạo sĩ thật rõ ràng là muốn giá họa cho Thiếu Lâm. Theo lời bọn đệ tử Cái Bang nói thì hòa thượng giả trong lúc giết người còn lớn tiếng xưng danh, cốt ý để tin này nhanh chóng truyền ra giang hồ.
- Tề huynh nói rất đúng. Rõ ràng đây là một âm mưu, chỉ có điều không biết hòa thượng giả đích thực là nhân vật nào, vì sao lại muốn giá họa cho Thiếu Lâm ?

Riêng Thừa Ân từ đêm qua đã sớm biết hòa thượng giả chính là nhãn vật của Địa ngục môn. Lúc hắn giao đấu với họ Từ đã bỏ trượng dùng chưởng thì Thừa Ân đã nhìn ra đó là độc môn chưởng pháp Diêm Vương Đoạt Hồn chưởng của Địa Ngục môn.
Như vậy Địa Ngục môn giết chết hòa thượng Vô Ngã rồi sai người cải trang thành ông ta là có âm mưu gì? Trước mắt việc giết chết đạo sĩ Võ Đang sẽ gây ra hiểu lầm giữa hai môn phái, trong tình cảnh võ lâm hiện tại thì điều đó tất sẽ có lợi cho Địa Ngục môn. Ngoài ra, lão hòa thượng giả với danh phận là Thủ tòa La Hán đường tiếp theo sẽ còn làm nên những chuyện động trời gì nữa khó mà lường trước được.
Thừa Ân đang suy nghĩ thì nghe nàng họ Từ khẳng khái nói:
- Bất kể hắn là nhân vật nào, chúng ta cũng phải vạch mặt hắn. Hện nay chỉ có tôi và Tề huynh mới có thể lột mặt nạ lão trọc giả mà thôi, Tề huynh nghĩ xem có đúng không?
- Từ huynh nói phải lắm, chúng ta hãy tìm mua hai con ngựa sớm đến Thiếu Lâm tự xem tên hòa thượng giả định giở trò gì ?
Ngày hôm sau, trên đường đi, hai người nhìn thấy nhiều tốp đạo sĩ mặt mày đằng đằng sát khí đang hướng về phía Thiếu Thất sơn Thiếu Lâm tự. Thừa Ân trong bụng thầm nghĩ: “Quái lạ, bọn đạo sĩ này thông tin sao nhạy bén, nhanh chóng đến thế”.
Hai người để ý nghe ngóng thì biết bốn đạo sĩ đang kéo lên Thiếu Lầm tự đòi nợ máu, xem ra nếu không kịp thời ngăn cản thì cuộc chiến đẫm máu giữa hai đại môn phái sẽ diễn ra trong nay mai.
Trên đường đi, Thừa Ân còn phát hiện có nhiều nhân vật võ lâm hành tung rất khả nghi, bọn chúng đều mang mặt nạ, di chuyển trong rừng một cách thần bí. Tất cả đều hướng về phía Thiếu Lâm tự.
Đêm của ngày thứ ba, hai người còn cách Thiếu Lâm mười lăm lặm, họ quyết định đốt lửa trong rừng ngủ lại qua đêm chờ sáng hôm sau lên núi. Trong lúc Thừa Ân đang ngồi vận công dưỡng thần thì bỗng nghe có một tiếng động lạ. Lúc này tai mắt của chàng rất linh mẫn, phát hiện có người theo dõi, thân hình chàng không đứng lên mà vẫn bay xẹt đi nhanh như chớp.
Thừa Ân một cái động thân nhảy xa sáu trượng, hữu thủ vung ra chộp lấy phi tặc tả thủ lẹ làng điểm vào huyệt linh đài của đối phương rồi xách hắn nhảy về chỗ cũ trước cặp mắt ngạc nhiên của Từ cô nương.
Những hành động đó của Thừa Ân diễn ra trong chớp mắt, nhanh nhẹn phi thường khiến cho đối phương không kịp kêu lên một tiếng. Nhìn lại thì thấy hắn mặc áo thâm đen, đeo mặt nạ ác quỷ, đích thị là

một tên Địa Ngục Ác Quỷ.
Từ cô nương đứng lên ngắm nghía tên Địa Ngục Ác Quỷ đang nằm lăn dưới đất một lúc rồi xoa tay nói:
- Chà... chà! Ở đâu ra một con quỷ vô thường thế này?
Thừa Ân cười gằn:
- Hừ ! Hắn theo dõi chúng ta đã lâu rồi
Từ cô nương nhăn mặt nói:
- Hay thật! Thế mà thiếu gia đây chẳng hay biết gì.
Nói rồi, nàng chống tay trợn mắt nhìn tên nọ, quát:
- Nói màu, ngươi theo dõi bọn ta là có ý gì?
Tên Địa Ngục Ác Quỷ trợn mắt nhìn trả lại, không hở môi nói một lời.
Từ cô nương cười nhạt:
- Chà! Xem chừng thiếu gia không giở chút thủ đoạn thì con quỷ sống nhà ngươi vẫn không chịu hé môi nhỉ.
Dứt lời, nàng xăm xám bước tới co giò ttá tên nọ. Không ngờ hắn "hự" lên một tiếng, máu từ trong miệng trào ra, thân hình co giật vài lần rồi nằm im thắng cẳng không động dậy nữa.
Thừa Ân cúi xuống thăm dò kinh mạch hắn một chút rồi thở dài:
- Hắn chết rồi !
Từ cô nương kêu lên:
- Không lý nào lại thế ! Tôi chỉ mới đá hắn một cái, lẽ nào hắn lại yếu đến vậy ?
- Tất nhiên hắn chết không phải vì cái đá của huynh đâu.
- Thế là nghĩa làm sao ?
- Từ huynh nhìn xem, gã này mới chết mà mi mắt thâm đen, máu miệng cũng bầm đen chứng tỏ đã trúng kịch độc.
- Úi chao ? Lẽ nào hắn ngậm sẵn độc dược trong miệng?
- Chính là như thế.
Từ cô nương thở dài nói:
- Địa Ngục môn quản lý môn hạ độc ác như thế thật là ngoài sức tưởng tượng. Theo Tề huynh, Địa Ngục môn muốn gì ở chúng ta?
Thừa Ân trả lời lấp lửng:
- Mọi chuyện ngày mai lên Thiếu Lâm sẽ rõ.
- Thế là ý gì ?
Thừa Ân không đáp mà cúi nhìn xác chết:
- Hãy lo chôn xác gã này đi đã.
Nàng họ Từ hai mắt long lanh nhìn chàng, hỏi:
- Tề huynh thích chôn xác người lắm sao?
Nàng nói như thế là ám chỉ việc Thừa ân từng chôn xác ba thầy trò hòa thượng. Thừa Ân chỉ cười chứ không nói gì.

Nàng họ Từ lại lên tiếng:
- Tôi càng nhìn càng thấy Tề huynh giống một người bằng hữu của tôi.
Thừa Ân hơi giật mình:
- Thật sao? Người đó là ai?
- Một người họ Lục.
- Chính là Lục Thừa Ân?
- Phải !
Thừa Ân vì sợ nàng lật tẩy chân tướng nên vội vàng giả vờ lo đào hố chôn xác chết để lảng sang chuyện khác. Cũng may nàng họ Từ không chú ý nghi ngờ nến không nói gì về chuyện đó nữa.
Tuy nhiên, nàng thấy Thừa Ân đối với gian tà mà vẫn có lòng từ tâm thì rất cảm phục tư cách của chàng.
Sáng hôm sau, hai người đến chân ngọn Tung Sơn, xa xa đã nghe tiếng đại hồng chung vang vọng cả núi rừng. Họ cột ngứa vào thân cây đi lên núi. Từ dưới chân núi nhìn lên thấy toà Thiếu Lâm viên nổi tiếng uy nghi trên chót vót đỉnh núi.
Hai người đang đi bỗng nhìn thấy phía trước có hai chục đạo sĩ bước ra chặn đường. Đám đạo sĩ người nào mặt mày cũng nghiêm trọng, lộ đầy sát khí. Một đạo nhân lớn tuổi nhất trong bọn tiến ra nhìn họ, hỏi :
- Nhị vị, xin hỏi muốn đi đâu ?
Thừa Ân thong thả đáp:
- Huynh đệ chúng tôi nhân ngày lành muốn lên Thiếu Lâm tự viếng Phật. Không biết đạo trưởng chặn đường chúng tôi là có ý gì?
- Cảm phiền nhị vị lui bước cho. Thiếu Lâm Phật môn ngày hôm nay không tiếp khách.
Nàng họ Từ lên tiếng:
- Đạo trưởng đâu phải là người của Thiếu Lâm, tại sao nói như thế?
- Hừ ! Bọn ta tất nhiên đâu phải là đệ tử Thiếu Lâm. Chỉ có điều Thiếu Lâm tự kể từ lúc này nội bất xuất, ngoại bất nhập.
- Đạo trưởng nói như thế là có ý gì ?
- Nhị vị không cần biết. Nếu muốn viếng Phật xin hẹn ngày khác.
Thừa Ân từ tốn hỏi:
- Trên đường đi, tại hạ nhìn thấy Võ Đang quý phái điều động nhân lực, không biết là có chuyện gì?
- Hừ ? Thí chủ lẽ nào không nghe tin đồn hoà thượng Vô Ngã vô cớ đánh chết cao đồ Võ Đang hay sao ?
- À! Tại hạ có nghe. Nói như vậy, quý phái muốn lên Thiếu Lâm trả thù ?

- Đúng vậy ? Hiện giờ Thiếu Lâm tự đã bị bao vây rồi. Nếu nhị vị đi viếng chùa thì xin mời lui gót. Giả như nhị vị muốn tương trợ cho Thiếu Lâm thì phải qua xác chết bần đạo.
Thừa Ân xua tay nói:
- Đạo trưởng đừng hiểu lầm, chúng tôi không có quan hệ gì đến Thiếu Lâm cả. Tại lạ xin hỏi đạo trưởng thêm một câu.
- Xin cứ nói?
- Chẳng hay vị đạo trưởng nào chỉ huy trận chiến này?
Đám đạo sĩ đưa mắt nhìn nhau tỏ ý nghi ngờ khó chịu, Một tên quát lên:
- Hai người mặt mày che giấu phải chăng là gian tặc muốn đến đây dò la tình hình giúp cho Thiếu Lâm ?
- Đạo trưởng xin đừng hiểu lầm.
Tên đạo sĩ lớn tuổi lại nói:
- Cho dù ngươi có là gian tế của Thiếu Lâm, chúng ta cũng không ngại nói cho ngươi biết, lần này là do đích thân Chưởng môn bổn phái Tịnh Hư Chân Nhân hạ sơn cùng với bốn vị hộ pháp sư thúc tổ quyết tâm san bằng Thiếu Thất sơn. Chỉ có điều các huynh không có cơ hội lên Thiếu Lâm báo tin đâu.
Nghe xong, Thừa Ân khẽ mỉm cười:
- Đa tạ đạo trưởng đã chỉ giáo, anh em tại hạ xin cáo từ.
Nói rồi, Thừa Ân đưa mắt nhìn nàng họ Từ ra dấu, nhưng nàng ta chần chừ chưa muốn đi. Thấy vậy, Thừa Ân bèn thò tay nắm lấy tay nàng kéo đi.
Ra khỏi phạm vi chân núi, Từ cô nương nhìn chàng, nói:
- Tề huynh sao lại bỏ đi ? Chẳng phải chúng ta muốn lên núi vạch mặt tên trọc giả đó sao ?
- Từ huynh cũng thấy bọn đạo sĩ phong tỏa đường đi rồi, chúng ta làm sao mà lên Thiếu Lâm được.
- Hừ ! Sá gì nấy tên đạo sĩ thối đó.
- Từ huynh đừng xem thường đạo sĩ Võ Đang. Hơn nữa, nếu chúng ta ngang nhiên xông lên tất sẽ xảy ra đánh nhau, bọn đạo sĩ sẽ cho rằng chúng ta là người của Thiếu Lâm, sau này sẽ càng khó mà giải thích.
- Vậy theo Tề huynh chúng ta phải làm sao ?
- Chờ đêm tối hành động.
Từ cô nương không có ý kiến gì nữa. Nàng đã được chứng kiến thân thủ siêu phàm của Thừa Ân, bấy giờ thấy chàng là người bình tĩnh có trí thì trong thâm tâm nàng đã có lòng cảm phục gã họ Tề này rồi. Hai người chọn một chỗ kín đáo trong rừng nấp kỹ chờ trời tối sẽ

hành động. Trong thời gian đó, họ phát hiện môn đồ Võ Đang kéo đến ngày càng đông, vây chặt chân núi Thiếu Thất.
Lúc trời tối hẳn, Thừa Ân và Từ cô nương rời chỗ nấp phi thân lên ngọn cây lướt di như hai bóng ma. Từ xa, họ đã nhìn thấy hàng trăm ngọn đuốc thắp sáng cả một góc trời, quả nhiên Thiếu Lâm đã bị vây kín, một con ruồi cũng không qua lọt.
Thừa Ân lắc đầu nói :
- Không thể lên núi được nữa rồi.
- Bầy giờ phái làm sao ?
Hai người im lặng suy nghĩ mãi vẫn không tìm ra cách khả dĩ có thể lên được Thiếu Lâm tự mà không bị phát giác.
Thừa Ân chợt nói:
- Từ huynh có thấy cao thủ Địa Ngục môn cũng có mặt rồi không?
- Tôi không thấy gì hết.
Thừa Ân cười nhạt không nói. Từ cô tương chợt kêu lên:
- Tề huynh nghĩ xem phải chăng trong việc này có bàn tay Địa Ngục môn nhúng vào?
Thừa Ân đã sớm biết chuyện này nhưng vẫn vờ hỏi lại:
- Từ huynh sao lại nói thế?
- Tôi cho rằng Địa Ngục môn giết chết Vô Ngã hòa thượng rồi sai người giả dạng cao tăng, sau đó lại cố ý giết chết đạo sĩ gy hiềm khích giữa hai môn phái. Chúng đợi cho Thiếu Lâm và Võ Đang đánh nhau sứt đầu mẻ trán, sau đó sẽ thừa cơ nhảy vào làm ngư ông đắc lợi.
Thừa Ân thầm khâm phục trí thông minh của nàng họ Từ nhưng không nói ra, chi ậm ừ cho qua chuyện.
- Tề huynh nói có lý lắm.
- Hừ ! Địa Ngục môn thật đáng chết. Lúc này mà có cha tôi ở đây thì hay biết mấy.
Thừa Ân nghĩ thầm: “Cha cô nếu có mặt chắc cũng sẽ chơi trò ngư ông đắc lợi. Không chừng hiện tại lão ta đã hay việc này cũng nên”.
Từ cô nương thấy chàng không nói gì thì hỏi:
- Tề huynh có ý kiến gì chăng ?
- Thế Từ huynh thì sao ?
- Hay là chúng ta bắt cóc hai tên đạo sĩ rồi giả trang thành chúng trà trộn tìm cách lên Thiếu Lâm tự báo tin?
Thật ra Thừa Ân đã nghĩ tới cách đó nhưng nếu hóa trang thành đạo sĩ thì chàng phải bỏ khăn che mặt ra, như thế làm sao giấu được thân phận nữa.
Thừa Ân suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Từ huynh yên tâm, ngày mai tự khắc tại hạ sẽ có cách hóa giải cuộc chiến này.
- Tề huynh có cách gì ?
- Nếu Từ huynh tin tưởng tại hạ thì cứ chờ đến ngày mai khắc biết.
- Không thể nói ra bây giờ được sao ?
- Không thể được.
- Thôi được, Tề huynh đã nói như vậy thì chúng hãy trở lại chỗ cũ ngủ một giấc cho thật khỏe, sáng mai sẽ hành sự.
Thừa Ân mỉm cười:
- Bây giờ không thể quay trở lại nữa rồi.
- Tại sao thế?
- Từ huynh cứ nhìn lại khắc biết.
Lúc đó hai người đang nấp kín trên một ngọn cây cổ thụ. Từ cô nương nghe chàng nói liền quay lại nhìn thì phát giác trong đêm có rất nhiều bóng đen di chuyển rất nhẹ nhàng tạo thành vòng vây thứ hai dưới chân núi.
Nàng họ Từ khẽ kêu lên:
- Thế này là sao ? Bọn chúng là ai mới được chứ ?
Thừa Ân tai thính mắt sáng, từ lâu đã phát hiện ra đám người này, chàng cười nhạt:
- Chúng chính là cao thủ Địa Ngục môn.
Từ cô nương đưa mắt nhìn chàng lộ vẻ khâm phục. Trong đêm tối, nàng không nghe tiếng động nào, chỉ nhìn thấy xa xa những bóng đen di chuyển. Trong khi đó, Thừa Ân đã sớm phát hiện ra chúng mà còn nhìn chúng là cao thủ Địa Ngục môn, quả thật là đáng khâm phục.
Nàng nhìn chàng, mỉm cười rồi nói:
- Tề huynh là chân nhân bất lộ tướng, tôi đây không thể sánh kịp.
- Từ huynh quá khe rồi.
Nàng hỏi :
- Bây giờ chúng ta lưỡng đầu thọ địch, Tề huynh tính sao ?
- Cứ nằm ở đây ngủ một giấc, chờ trời sáng vậy. Chỗ này ở sau lưng đạo sĩ Võ Đang, lại ngay trước mặt môn đồ Địa Ngục môn. Võ Đang đạo sĩ không muốn lùi mà Địa Ngục môn cũng chưa dám tiến, chúng ta không lo bị phát hiện!
- Tề huynh nói đúng lắm.
Thế rồi mỗi người tìm một chạng cây to nằm xuống ngủ một giấc ngon lành.

o0o

Sáng ngày hôm sau, trong lúc sương trắng vẫn còn mờ mịt trên đỉnh núi thì trong Thiếu Lâm tự bỗng vang lên ba tiếng chuông đại hồng rền rĩ cả ngọn Thiếu Thất sơn.
Đệ tử Thiếu Lâm nghé tiếng đại hồng chung rùn rùn kéo về chánh điện tập trung trước sảnh đường đông như kiến cỏ. Từ dưới chân núi, một đoàn năm vị đạo sĩ, người nào cũng râu tóc bạc phơ lần lượt đi lên núi.
Một hồi chuông lại vang lên, hai cánh cửa nặng nề của chánh điện mở ra, Phật môn cấm địa khói hương nghi ngút, không khí lặng im như tờ, vô cùng trang nghiêm thành kính, quả nhiên không hổ danh là Thiếu Lâm đệ nhất thiên hạ.
Năm vị đạo sĩ đã lên tới đỉnh núi, đám đệ tử Thiếu Lâm dạt ra hai bên tránh đường, trong đại sảnh bước ra một vị hòa thượng cao tăng mình mặc áo cà sa tay cầm thiết trượng theo sau còn có Thủ tòa La Hán đường Vô Ngã Thần Tăng. Còn có Thủ tòa Lạt Ma viện Vô Tướng Thần Tăng, Thủ tòa Tàng kinh các Vô Sắc Thần Tăng. Vị hòa thượng đi đầu chính là Thiếu Lâm Phương trượng Không Độ Thiền Sư,
Đám đạo sĩ Võ Đang do Tịnh Hư Chân nhân dẫn đầu, ông ta đã ngoài tám mươi tuổi, râu tóc bạc trắng nhưng da dẻ vẫn hồng hào, thần nhãn tinh anh. Bốn người còn lại chính là Võ Đang Tứ Lão Đầu là sư đệ của Tịnh Hư Chân Nhân, võ công thuộc hàng thượng thừa.
Hòa thượng và đạo sĩ gặp nhau trước cửa chánh điện. Không Độ Thiền Sư cất tiếng niệm phật hiệu, giọng ông ta vang rền như tiếng chuông ngân chứng tỏ một nguồn nội công chân lực cực kỳ hùng hậu:
- A Di Đà Phật. Bần tăng Không Độ cùng các vị sư đệ chậm tiếp nghinh, cúi xin chư vị tha tội.
Tịnh Hư Chân Nhân thấy Thiếu Lâm Thần Tăng phổ công lực vào giọng nói làm vang rền cả ngọn Thiếu Thất sơn thì mỉm cười phát ra nguồn nội gia âm lực, giọng nói truyền xa đến mười dặm:
- Không dám... không dám ! Hôm nay vì việc bất đắc dĩ, Võ Đang đạo sĩ chúng tôi tới chốn thanh tu quấy nhiễu, xin chư vị tha tội.
Thiếu Lâm và Võ Đang rõ ràng đã dàn trận đánh nhau, sát khí đầy trời thế mà lời lẽ khách sáo khiêm cung vượt ngoài lẽ thường tình.
Không Độ Thiền Sư nói:
- Xin mời chư vị đạo huynh vào Phật đường.
Tịnh Hư Chân Nhân xua tay từ chối:
- Không Độ đại sư không cần phái như thế ? Bần Đạo lần này dẫn đệ

tử lên chốn Phật môn quấy nhiễu cũng là chuyện vạn bất đắc dĩ. Hôm nay đứng trước mặt chư vị thần tăng và toàn thể cao đồ Thiếu Lâm tự bần đạo xin có việc được lãnh giáo.
- Chân Nhân có việc gì xin cứ nói.
Tịnh Hư Chân Nhân vô cớ bị người giết chết hai đồ đệ yêu nóng lòng trả thù đến nỗi quên mất danh phận cao quý, công lao tu dưỡng mấy chục năm trời mà kéo xốc môn hạ Võ Đang lên tận Thiếu Lâm cũng đủ thấy ông ta đối với việc này rất căm hận. Vì lẽ đó, Võ Đang đạo sĩ không cần khách khí vào chuyện ngay:
- Xin hỏi trong các vị cao tăng đây, ai là Vô Ngã đại sư, Thủ tòa La Hán đường ?
Tịnh Hư Chân Nhân miệng hỏi nhưng mắt sáng lòa chiếu tướng vào Vô Ngã, Lão trọc giả thần sắc không thay đổi, điềm nhiên bước ra:
- A Di Đà Phật. Chính là bần tăng.
Tịnh Hư Chân Nhân mắt thấy hung thần giết đồ đệ của mình, khí hận bốc lên đỉnh đầu nhưng nghĩ lại mình thân là Chưởng môn một phái không thể hồ đồ nóng giận được nên cố giữ bình tĩnh cười lạnh một tiếng rồi nói:
- Bần đạo xin hỏi đại sư, cách đây ba ngày ở ngoại vi huyện Tam Nông tại sao lại ra tay giết chết Võ Đang môn hạ Ngọc Lâm và Ngọc Châu?
Câu hỏi của đạo sĩ Võ Đang làm chấn động toàn thể tăng lữ Thiếu Lâm. Nên biết giết người sát giới là phạm vào Thiếu Lâm đại kỵ. Hơn nữa, giết chết đạo sĩ Võ Đang là một điều không thể tưởng tượng. Không Độ Phương trượng dĩ nhiên đối với chuyện này không hề biết ất giáp gì, mấy ngày nay cứ ngạc nhiên không hiểu vì lẽ gì mà Võ Đang môn hạ bao vây Thiếu Lâm. Bây giờ lại đích thân Võ Đang Chưởng môn và võ bang Tứ lão lên chùa khiến cho ông ta hồ đồ lo lắng vô cùng. Nay tận tai nghe được câu chuyện giết người của sư đệ, nhưng ông ta vẫn chưa tin vội vàng hỏi:
- Vô Ngã sư đệ, chuyện này là thế nào ?
- A Di Đà Phật. Hồi bẩm Chưởng môn sư huynh, tiểu đệ quả thật không biết ất giáp gì cả. Làm gì có chuyện đệ giết người mà lại còn giết Võ Đang đạo hữu.
Vô Ngã quá nhiên là một tay nói dối hữu hạng. Vẻ mặt hắn ngơ ngơ ngác ngác làm cho người ta không thể không tin hắn.
Tuy nhiên Tịnh Hư Chân Nhân trước khi lên Thiếu Lâm đã nắm được bằng chứng nên lão tức giận đỏ cả mặt, phút chốc không còn giữ được công phu hàm dưỡng của bậc chan tu đức độ nữa. Lão quát lên:

- Hòa thượng sao lại nói dối như thế. Có lý nào Chân Nhân ta lại đi vu oan cho ngươi sao ?
Thủ tòa Đạt Ma viện Vô Tướng vốn nóng tính hơn cả, tuy ông ta cũng là bậc chân tu đắc đạo nhưng lần này Võ Đang huy động đệ tử bao vây Thiếu Lâm là một hành động sỉ nhục không thể chịu được, khiến cho ông ta nổi giận mầng:
- Đạo sĩ thối! Các ngươi vô cớ quấy nhiễu Phật môn thanh tịnh; lại còn vụ oan giá họa chẳng phải là quá xem thường Thiếu Lâm ta rồi đó sao ? Nếu muốn đánh nhau thì cứ việc đánh, Vô Tướng ta sẵn sàng đón tiếp?
Không độ Thiền Sư nghiêm mặt trách sư đệ:
- Vô Tướng sư đệ không được ăn nói hồ đồ! Tịnh Hư đạo huynh đây là bậc chân tu lẽ nào lại vô cớ vu oan cho chúng ta.
Không Độ quá nhiên là cao tăng đắc đạo, ông ta hỉ nộ không lộ sắc, thần thái ung dung hòa hoãn, khí độ phi phàm xuất chúng. Ông ta trách sư đệ xong liền quay lại nhìn đạo sĩ, nói:
- A Di Đà Phật. Trong việc này chắc có uẩn khúc gì đây, bần tăng xin hỏi đạo huynh có tận mắt nhìn thấy sư đệ Vô Ngã giết người không?
Tịnh Hư Chán Nhân thấy hòa thượng Không Độ thần quang khí liễu thì cũng cố giữ phong độ u nhàn thoát tục, hòa hoãn nói:
- Bần đạo không tận mất chứng kiến nhưng có đầy đủ chứng cớ.
- Đạo huynh có chứng cớ gì xin cứ đem ra đây chúng ta cùng xem xét.
- Được lắm ? Vậy bần đạo xin hỏi Vô Ngã đại sư cách đây ba hôm trong tửu lầu thành Tuy Phong có phải đã gặp mặt trò chuyện với anh em Ngọc Đàm, Ngọc Chân không?
Vô Ngã đáp:
- Cách đây mấy ngày bần tăng quả có đi qua Tuy Phong thành, nhưng tuyệt nhiên không ghé tửu lâu nào từ đó băng rừng vượt suối về thẳng Thiếu Lâm.
Tịnh Hư Chân Nhân cười nhạt:
- Đại sư có dám quả quyết như thế không ?
- A Di Đà Phật. Bần tăng là kẻ xuất gia không biết nói dối.
Một trong Võ Đang Tứ Lão không nhịn được bước ra quát lớn:
- Vô Ngã! Ngươi miệng lưỡi trơn như trạch, đã dám làm sao còn chối ? Tại tửu lầu thành Tuy Phong, người và hai tên đồ đệ rõ ràng đã gặp mặt trò chuyện với đệ tử bổn môn, sao bây giờ không dám nhận?
Bên này, Vô Tướng đại sư mặt mày đỏ nhừ, hai mắt trợn tròn muốn xông ra, nhưng nhìn thấy cái lừ mắt của Chưởng môn Không Độ ,

đánh phái "hừ" lên một tiếng đầy vẻ tức giận.
Không Độ đại sư lại cất giọng hòa hoãn:
- Theo ý bần tăng, chư vị đạo huynh nếu có bằng chứng gì xác đáng cứ việc trưng ra, chúng ta không nên ở đây cãi vã nhau làm gì cho thêm mất niềm hòa khí.
- Đại sư quả nhiên là người biết lý lẽ. Bần đạo dĩ nhiên là có nhân chứng mới dám lên Thiếu Lâm tự quấy nhiễu, bần đạo lại có một câu hỏi xin dược thỉnh giáo Vô Ngã đại sư.
- Bần tăng xin rửa tai nghe đây.
- Đại sư và hai đệ tử trong huyện thành Tuy Phong không hiểu vì cớ gì nửa đêm ra đi. Ra khỏi thành Tuy Phong, đại sư đã vô cớ đánh chết tệ đồ, lúc đó tại hiện trường còn có ba vị đệ tử Cái Bang và hai môn đồ phái Không Động Đại sư giết người rồi lớn tiếng xưng danh, sự việc này đại sư có nhìn nhận không?
- Bần tăng không có làm đâu thể nào nhận được.
Tịnh Hư Chân Nhân cất tiếng cười nhạt, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ chứng tỏ ông ta đã nổi giận đến cực điểm. Ông ta hướng vào Không Độ hành lễ rồi cất giọng nghiêm trọng:
- Đại sư! Bần đạo ngày hôm nay mạo muội tới quấy rầy chốn Phật môn thanh tịnh là để đòi lại sự công bằng. Số là bần đạo có sai hai tên tiểu đồ là Ngọc Chân và Ngọc Đàm mang thư lên Thiếu Lâm bái kiến đại sư, không ngờ trên đường đi đã thảm tử, phong thư cũng không tìm thấy nữa. Sự việc này, bần đạo có đầy đủ nhân chứng, mong Phương trượng đại sư có một phán quyết công bằng trả lời cho mấy trăm môn hạ đệ tử Võ Đang dưới chân núi kia!
Không Độ đại sư suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Chuyện này xảy ra ngoài sức tưởng tượng, bần tăng không thể hồ đồ quyết định được. Xin hỏi đạo huynh sai cao đồ đưa thư cho bần tăng là có ý gì?
Tịnh Hư Chân Nhân lạnh lùng đáp:
- Chuyện trong thư bây giờ không cần biết nữa, bần đạo trước mắt chỉ muốn đại sư chủ trì cho việc giết người vô cớ của đệ tử Phật môn.
- Thôi được, đạo huynh nói rằng có nhân chứng, vậy xin mời đạo huynh đưa nhân chứng ra.
- Được lắm!
Tịnh Hư Chân Nhân cười nhạt rồi khoát tay ra hiệu. Lập tức có một đạo sĩ bước ra, quay lưng xuống chân núi vận công phát ra một tiếng hú thật to. Tiếng hú của một người có nội công cao cường truyền đi như những đợt sóng vỡ bờ, âm thanh kéo dài liên miên bất tận.

Một lúc sau, từ dưới chân núi thấp thoáng có bóng người đi lên, nhìn kỹ lại thì thấy đi đầu là hai đạo sĩ trung niên, kế đến là ba gã đệ tử Cái Bang mà Thừa Ân và Từ cô nương đã gặp ở huyện thành Tam Nông. Sau rốt là gã tiểu nhị trong tửu điếm ở Tuy Phong thành.
Sáu người lên tới đại diện, chào hỏi ra mắt xong xuôi, Tịnh Hư Chân Nhân mới chỉ vào gã tiểu nhị, hỏi hòa thượng Vô Ngã.
- Đại sư có biết người này chăng ?
- Bần tăng chưa từng gặp qua thí chủ này bao giờ.
Tịnh Hư Chân Nhân không ngờ Vô Ngã hòa thượng chối bay chối biến, khiến ông ta không kềm được cơn tức giận "hừ" lên một tiếng, sắc mặt tái xanh tái xám. Tuy nhiên ông ta cũng là bậc chân tu nên đã kềm được hỏa khí chỉ lạnh lùng nói:
- Thí chủ xin hãy nói ra những gì thí chủ đã trông thấy.
Tên tiểu nhị vốn là người chẳng biết võ công, ngày hôm nay thấy hai bên đằng đằng sát khí, bày trận chuẩn bị đánh nhau thì sợ líu cả lưỡi không nói được câu nào.
Tịnh Hư Chân Nhân biết ý liền an ủi động viên gã:
- Thí chủ cứ việc nói ra sự thật, mọi việc đã có bần đạo gánh hết!
Rồi ông ta chỉ vào hòa thượng Vô Ngã hỏi:
- Thí chủ có từng gặp qua vị đại sư này chưa ?
Tên tiểu nhị lắp bắp nói:
- Đã đã gặp qua rồi.
- Xin thí chủ hãy nói rõ hơn.
Tên tiểu nhị cuối cùng lấy được dũng khí, hắn nói:
- Cách đây ba hôm, tiểu nhân có nhìn thấy đại sư này đi cùng với hai vị tiểu hòa thượng trong tửu lầu ở thành Tuy Phong. Sau đó, đại sư có gặp gỡ trò chuyện với hai vị đạo nhân trẻ tuổi. Nửa đêm hôm đó không biết có chuyện gì năm người bọn họ vội vã bỏ ra đi. Tiểu nhân chỉ biết có từng ấy, bầy giờ đã nói ra rồi, xin chư vị cho tiểu nhân được xuống núi.
Tịnh Hư Chân Nhân gật đầu một cái rồi chiếu tia mắt sáng như điện nhìn vào hòa thượng Vô Ngã cười gằn:
- Hòa thượng, ngươi còn gì để nói không?
Không ngờ lão hòa thượng sắc mặt không chút thay đổi, niệm một tiếng Phật hiệu rồi ung dung nói:
- Bần tăng và thí chủ chưa từng gặp mặt, tại sao thí chủ lại vu khống cho bần tăng như thế?
Bọn Võ Đang Tứ Lão không chịu được thái độ trơ tráo của hòa thượng, đồng loạt quát lên:
- Hòa thượng khốn kiếp! Người dám làm mà không dám nhận sao

đáng gọi là đệ tử Phật môn ?
Trong chùa Thiếu Lâm, hàng ngàn tăng lữ thấy đạo sĩ nhục mạ bổn môn gọi là "hòa thượng khốn kiếp" thì không nhịn được, nhao nhao cả lên làm rúng động cả tòa đại điện rộng lớn.
Không Độ đại sư quả không hổ là Chưởng môn đại phái, ông ta vận công niệm phật hiệu, giọng nói mang công lực cái thế át cả tiếng xôn xao của đám đệ tử Phật môn.
Không Độ đại sư thần quang sáng quắc, tiếng nói như tiếng chuông ngân:
- Đệ tử Thiếu Lâm không được vọng động!
Ngay lập tức tiếng người im bặt, lặng phắt như tờ. Tịnh Hư Chân Nhân nhìn thấy khí độ của Phương trượng Thiếu Lâm cũng phải thầm thán phục.
Không Độ đại sư hướng vào gã tiểu nhị, từ tốn nói:
- Thí chủ có thật đã nhìn thấy sư đệ Vô Ngã trò chuyện với nhị vị cao đồ Võ Đang chăng ?
Gã tiểu nhị đáp:
- Tiểu nhân đã tận mắt nhìn thấy.
- Vậy thí chủ có dám phát thệ trước Phật Tổ chăng?
- Tiểu nhân nói ra sự thật tất nhiên là dám thề. Nếu như tiểu nhân có nói dối nửa lời, xịn bị Phật Tổ bẻ tay vặn cổ chết không được nhắm mắt.
Không Độ đại sư thấy gã tiểu nhị thề trí mạng như thế thì không dám nói gã nói dối nữa. Ban đầu, ông ta còn nghi ngờ sự việc mờ ám, bầy giờ thấy đối phương đã có nhân chứng thì trong lòng rất bối rối, quay lại nhìn Vô Ngã hỏi:
- Sư đệ có gì để nói không?
Vô Ngã một mực không thừa nhận:
- Xin Chưởng môn sư huynh xét cho, tiểu đệ quả tình chưa gặp vị thí chủ này, cũng không hề nói chuyện gì với môn đồ Võ Đang.
Tịnh Hư Chân Nhân cười nhạt:
- Vậy ngươi chắc cũng chưa từng gặp qua ba vị môn nhân Cái Bang này chứ ?
- Bần tăng lần đầu tiên nhìn thấy họ!
Bọn đệ tử Cái Bang là người giang hồ, hơn nữa cũng là danh môn chánh phái nên trước thái độ của Vô Ngã hòa thượng, chúng không chịu được tức giận mắng:
- Hòa thượng, ngươi sao tráo trở thế? Hôm ở ngoại vi huyện Tam Nông chẳng phải ngươi đã đập chết hai vị đệ tử Võ Đang trước mặt ba huynh đệ ta, ngoài ra có hai vị đệ tử phái Không Động là gì ?

- Bần táng không hề làm việc đó.
Đến nước này thì bọn đạo sĩ không nhịn được nữa, đồng loạt quát lên:
- Hòa thượng vô sỉ! Mau đền mạng cho đệ tử Võ Đang!
Lúc đó, bầu không khí trong chính điện căng thẳng cực độ, tưởng chừng như sắp đánh nhau tới nơi, không Độ đại sư lần nữa dùng thần công trấn áp quần hùng:
- A Di Đà Phật... A Di Đà Phật...
Bầu không khí tạm lắng dịu xuống. Không Độ đại sư hai mắt nhắm nghiền lộ vẻ đau xót, ông cất giọng trầm hùng:
- Vô Ngã sư đệ ! Ngươi còn gì để nói không?
Hòa thượng Vô Ngã vẫn một mực kêu oan:
- Xin Chưởng môn sư huynh minh xét, đệ quả tình không biết chút gì về việc này. Đệ cho rằng có kẻ đã vu oan giá họa hòng hãm hại đệ.
Tịnh Hư Chân Nhân vái Không Độ đại sư một cái rồi nói:
- Phương trượng đại sư! Giết người phải đền mạng. Nay nhân chứng đã có, bần đạo xin đại sư giao Vô Ngã cho Võ Đang lấy lại công bằng, có như thế mới giữ được niềm hòa khí giữa hai môn phái chúng ta.
Không Độ đại sư mở bừng mắt ra, trút tiếng thở dài:
- Bần tăng quả thật vô năng. Nay Vô Ngã sư đệ một mực kêu oan, bần tăng biết phải làm sao đây?
- Đại sư muốn che chở đồng môn chăng ?
- Không phải như thế. Chỉ có điều...
- Có điều thế nào ?
Bần tăng cho rằng trong chuyện này còn có uẩn khúc. Chẳng hay đạo huynh có thể cho bần tăng một thời gian để điều tra chăng ?
- Đại sư còn muốn điều tra gì nữa? Nay nhân chứng đã có mặt ở đây, lẽ nào còn chưa đủ sao.
- Bần tăng...
Không Độ đại sư há miệng mắc quai, không thể nào mở lời được. Lão đối với Vô Ngã có tình sư huynh đệ, ngoài ra lão còn có trách nhiệm quản lý môn hạ. Trong thâm tâm lão không tin Vô Ngã hành động giết người bừa bãi như thế, nhưng nay đối phương đã có nhân chứng thì lão còn biết nói làm sao?
Tịnh Hư Chân Nhân cũng là Chưởng môn một phái nên phần nào thấu hiểu hoàn cảnh khó xử của Không Độ đại sư. Lão từ tốn nói:
- Bần đạo đây có một cách giải quyết không biết đại sư có ưng chịu không:
- Đạo huynh có cách gì xin cứ nói.

- Bần đạo không biết xấu hổ lấy thân phận Chưởng môn Võ Đang thách đấu Vô Ngã đạ sư. Nếu trong ba hiệp mà đại sư vẫn không việc gì thì bần đạo tự nguyện rút lui, quyết không nhắc lại chuyện này nữa.
Lời đề nghị đó xét tình lý đều đúng cả. Tịnh Hư Chân Nhân tuy danh phận cao hơn Vô Ngã nhưng đã tự hạn chế trong vòng ba hiệp thì rất hợp lý.
Tuy nhiên Không Độ đại sư thừa biết Võ Đang có Thái Cực Huyền Công danh trấn thiên hạ, Tịnh Hư lại là Chưởng môn Võ Đang, lẽ dĩ nhiên công phu đã đạt đến trình độ thăng hoa, đừng nói là ba hiệp, cho dù là một hiệp hòa thượng Vô Ngã cũng phải táng mạng. Nếu lão đồng ý với điều kiện này chẳng khác gì đem sinh mạng của môn hạ mình nộp cho đối phương. Lão nhắm mắt suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Bần tăng cũng có một đề nghị không biết đạo huynh có khứng chịu cho chăng.
- Đại sư xin cứ nói ra.
- Bẩn tăng không phái có ý bao che cho thuộc hạ, tuy nhiên sự việc này bần tăng cho rằng vẫn còn có uẩn khúc. Bần tăng tin rằng Vô Ngã không bao giờ vô cớ giết người bừa bãi.
Tịnh Hư Chân Nhân sắc mặt xám ngoét rõ ràng đã nổi giận. Lão gằn giọng hỏi:
- Nói như vậy đại sư nhất định không chịu giao người?
- Bần tăng xin đạo huynh thư cho thời giao một tháng để điều tra, nếu sau thời hạn đó vẫn không tìm ra chứng cớ bần tăng quyết sẽ giao nạp Vô Ngã cho quý phái trừng trị.
Không Độ đại sư đưa ra lời đề nghị đó tuy rằng cũng có tình lý, nhưng Võ Đang đâu dễ gì chấp nhận. Võ Đang ngày hôm nay cố bốn nhân chứng nên tự tin kéo hết môn hạ lên Thiếu Lâm đòi nợ máu đâu dễ gì chịu về tay không.
Tịnh Hư Chán Nhân lạnh lùng nói:
- Bần đạo không thể chấp nhận lời đề nghị của đại sư. Sự việc đã quá rõ ràng, nhân chứng đầy đủ, không cần phải điều tra nữa.
- Như vậy bần tăng còn có một cách nữa.
- Đại sư cứ nói!
- Bần tăng lấy thân phận Chưởng môn Thiếu Lâm chịu cho đạo huynh đánh ba chưởng. Nếu sau ba chưởng đó bần tăng may mắn còn sống sót sẽ giữ y lời hứa trong vòng một tháng sẽ có câu trả lời cho quý phái.
Không Độ đại sư vừa dứt lời thì toàn thể Thiếu Lâm đệ tử nhao nhao phản đối. Chúng tăng lẽ dĩ nhiên không thể để cho đạo sĩ Võ Đang

ngang nhiên mạo phạm Phương trượng chủ trì của họ. Riêng gã hòa thượng Vô Ngã từ đầu đến cuối vẫn giữ im lặng. Gã mong sao cho Thiếu Lâm và Võ Đang kịch chiến với nhau một trận càng tốt. Tình hình đôi bên lúc đó cực kỳ căng thẳng, không ai chịu nhường bước. Tịnh Hư Chân Nhấn và đám đệ tử của ông ta đâu có muốn đánh Không Độ đại sư. Còn tăng lữ Thiếu Lâm dù có chết cũng không đồng ý để Phương trượng của mình bị người ta đánh. Lão cho dù có thần công cái thế chăng nữa cũng không làm sao chịu nổi ba chưởng của Tịnh Hư Chân Nhân. Lúc này dưới chân núi, mấy trăm môn hạ Võ Đang nghe trên núi xôn xao thì biết sắp có đánh nhau bèn đồng thanh hô to:

- Trả thù cho đệ tử Võ Đang!

Thiếu Lâm là nơi Phật môn thanh tịnh, ngày hôm nay vì một sự hiểu lầm mà xảy ra cơ sự làm cho chốn thanh tu ô tạp, khiến Không Độ đại sư trong lòng đau đớn, lại xấu hổ với tổ sư. Lão tăng hai mắt nhắm nghiền,luôn miệng niệm phật.

Giữa lúc nguy nan bỗng vang lên một thứ âm thanh trầm bổng du dương, âm thanh đó lúc đầu nhỏ nhẹ khoan thai, càng về sau càng mau lẹ thúc bách, át cả tiếng người huyên náo.

Thứ âm thanh kỳ diệu đó phút chốc đã trấn áp quần hùng, làm cho ai nấy đều im bặt lắng tai nghe. Thì ra âm thanh đó là tiếng sáo trúc. Chỉ một tiếng sáo mà có khả năng trấn áp mấy trăm cao thủ hai môn phái thì quả là một điều kỳ diệu ngoài sức tưởng tượng. Tiếng sáo kỳ lạ đó đột nhiên dừng lại trong tích tắc rồi lại vang lên với một âm điệu hoàn toàn thay đổi.

Trên núi Thiếu Lâm lúc này có Tịnh Hư Chân Nhân, Không Độ Đại sư họ đều là bậc kỳ sĩ trong thiên hạ, thế nhưng đối với giai điệu của tiếng sáo này họ hoàn toàn không hiểu được.

Tiếng sáo không có cung bậc, hoàn toàn vượt ra ngoài giới hạn của âm luật. Thoạt nghe tựa như tiếng chim hót, tiếng một con chim, hai con chim, mười con chim...cứ thế tăng dần, cho đến khi tựa như có ngàn vạn con chim cùng cất tiếng hót. Mỗi tiếng hót mang một giai điệu khác nhau. Thật là một bản hòa âm độc nhất vô nhị.

Trên bầu trời lúc này bỗng xuất hiện những cánh chim. Một... hai con... rồi hàng đàn chim kéo về. Trong phút chốc, bầu trời Tung Sơn Thiếu Lâm tự đen kịt bóng chim. Hàng ngàn con chim vẫy cánh chao lượn trên bầu trời. Tiếng vỗ cánh phần phật, tiếng chim hót líu lo, tiếng kêu quang quác. Đó quả thật là một cảnh tượng hi hữu trong trời đất, ngàn năm chưa từng xảy ra.

Dưới mặt đất, từ Tịnh Hư Chân Nhân cho đến Không Độ Đại sư cùng

với tất cả đệ tử hai môn phái đều không tránh khỏi bàng hoàng ngơ ngác trước cảnh tượng thiên nhiên kỳ lạ này.
Giữa lúc đó trên bầu trời bỗng vang lên hai tiếng kêu oang oác cực lớn. Bầy phi điểu đang bay đột nhiên dạt ra chừa một khoáng trống lớn, từ thinh không sà xuống hai con chim ưng khổng lồ. Hai con thần ưng này mỏ đen lông đỏ, sải cánh dài hơn hai trượng. Tiếng đập cánh của chúng phần phật tạo thành những cơn gió lớn xô dạt đám chim nhỏ làm chúng lảo đảo cơ hồ rơi xuống đất.
Tiếng sáo kỳ diệu kia chính là phát ra từ chỗ chim ưng. Nhìn kỹ lại thì thấy trên lưng mỗi con chim ưng chở một người, chúng hạ cánh đáp xuống sân trước tòa chính điện trước cặp mắt ngỡ ngàng kinh ngạc của hàng trăm con người đang có mặt trên đỉnh Tung Sơn.
Từ trên lưng thần ưng bước xuống là Lục Thừa Ân và Từ cô nương. Thừa Ân vẫn đang thổi sáo trúc, mình mặc võ phục màu xanh, gương mặt che kín bởi vuông khăn sa màu đen.
Từ cô nương vẫn giữ nguyên lớp hóa trang với bộ mặt bệnh hoạn, nước da vàng ởn. Thừa Ân với bài Bách Cầm Phi Điểu Thuật độc nhất vô nhị đã huy động hàng ngàn con chim bay tới. Ban đầu chàng dự định trong lúc lộn xộn sẽ thừa cơ lên Thiếu Lâm. Không ngờ tại núi Tung Sơn lại có cặp thần ưng sinh sống. Đôi chim thần nghe tiếng sáo bay đến, Thừa Ân bèn dùng Điểu Thuật điều khiển hai con chim ưng chở luôn chàng và Từ cô nương lên Thiếu Lâm, tạo nên một kỳ tích hãn hữu trong võ lâm từ xưa đến nay.
Sự xuất hiện của Thừa Ân và Từ cô nương, có thể nói là từ trên trời rơi xuống khiến cho cao tăng đạo sĩ đều ngỡ ngàng kinh ngạc trố mắt nhìn họ.
Thừa Ân sau khi lên được Thiếu Lâm tự rồi liền ra hiệu cho đôi chim ưng bay đi, chàng cũng thu cây sáo trúc về giắt ra sau lưng. Tiếng sáo vừa ngưng, bầy chim cũng dần dần bay đi, phút chốc không còn lại một con.
Thừa Ân đảo mắt quan sát cục diện trong khi Từ cô nương nhìn chằm chặp vào gã hòa thượng giả đầy vẻ khinh khi.
Thừa Ân hướng về phía Không Độ cung tay vái lão:
- Đại sư phải chăng là Phương trượng Thiếu Lâm Không Độ Thần Tăng?
- Chính là lão nạp.
Thừa Ân lại quay sang Tịnh Hư Chân Nhân hành lễ:
- Tiền bối đây có phải là Tịnh Hư Chân Nhân, Chưởng mồn Võ Đang vang danh thiên hạ?
Tịnh Hư Chần Nhân vội vàng đáp lễ:

- Không dám... Không dám ! Bần đạo chính là Tịnh Hư. Xin hỏi nhị vị thí chủ từ đâu đến, có điều gì chỉ giáo chăng ?
Từ cô nương mỉm cười nói:
- Chỉ giáo thì không dám. Chỉ có điều chúng tôi nghe nói Tịnh Hư Chân Nhân là bậc chân tu, công phu hàm dưỡng rất cao, ngày hôm nay vì cái chết của đồ đệ mà kéo môn hạ lên Thiếu Lâm đòi báo thù, hành động đó không phải là hồ đồ lắm sao?
Tịnh Hư Chân Nhân mặt mày biến sắc, trong một lúc không nói được gì. Võ Đang Tứ Lão nóng nảy quát lên:
- Ngươi là ai, sao vừa mở miệng lại mắng người ? Võ Đang ta đi đòi nợ máu có gì không đúng mà ngươi bảo là hồ đồ ?
Từ cô nương cười khẩy nói:
- Hồ đồ . . . rất hồ đồ ! Giả như ngày hôm nay dàn xếp không xong xảy ra đánh nhau thì thử hỏi sẽ có bao nhiêu người phải chết ? Thiếu Lâm hay Võ Đang cho dù bên nào thắng cũng phải trả giá rất đắt. Còn như thất bại thì mang họa diệt môn, không phải là mang tội rất lớn với tiền nhân, đem cơ nghiệp ngàn năm vứt xuống sông xuống biển đó sao ?
Từ cô nương chỉ mấy lời ngắn ngủi đã làm cho đám đạo sĩ ngẩn ngơ như người vừa tỉnh mộng. Thừa Ân ban đầu thấy nàng ăn nói bạt mạng định cản lại, nhưng sau đó lại nghe nàng lý giải rất hợp lẽ thì trong lòng không khỏi khâm phục nàng.
Tịnh Hư Chân Nhân nét mặt cảm động bước tới vái tạ Từ cô nương:
- Thí chủ một lời khai tâm khiến cho bần đạo thoát khỏi u mê, bần đạo thay mặt Võ Đang đệ tử cảm tạ ơn sâu.
Dứt lời, lão quay sang vái Không Độ Phương trượng:
- Ngày hôm nay bần đạo trong một lúc nóng giận hồ đồ đã đến quấy nhiễu chốn thanh tu, cúi xin Đại sư rộng lượng bỏ qua cho.
Không Độ Đại sư nói lời khiêm tốn:
- Không dám... không dám ! Bần tăng lấy làm hổ thẹn.
Tịnh Hư Chân Nhân nghiêm sắc mặt nói tiếp:
- Tuy nhiên cái chết của hai tên tiểu đồ bần đạo không thể không truy cứu. Vậy bần đạo xin chấp nhận kỳ hạn một tháng của Đại sư, mong rằng một tháng sau sẽ nhận được lời phúc đáp của Đại sư.
- Bần tăng nhất định y hẹn.
Tịnh Hư lại quay sang Từ cô nương:
- Nhị vị từ trên lưng thần ưng sa xuống khiến cho bần đạo rất ngưỡng mộ. Riêng về cái ơn khai tâm của thí chủ đối với tệ phái là rất lớn. Ngày hôm nay nếu thí chủ không đến kịp lúc, xảy ra đánh nhau thì hậu quả thật không sao tưởng tượng được. Nói không

chừng cơ nghiệp ngàn năm của Võ Đang sẽ hủy hoại trong tay bần đạo. Vậy xin thí chủ cho bần đạo được thỉnh giáo cao danh, từ nay sẽ lưu truyền trong tệ phái, đời đời ghi nhớ công ơn.
Tịnh Hư Chân Nhân cho dù có lúc đã hồ đồ, nhưng ông ta quả nhiên có khí độ của bậc chân tu, ông ta ân oán phân mình, biết sai lập tức sửa. Đối với Từ cô nương là kẻ hậu nhân tiểu bối, nhưng ông tạ vẫn một mực tôn kính cũng đủ cho thấy ông ta rất có khí độ, không hổ danh là chưởng môn một phái.
Từ cô nương thấy người ta tôn kính mình thì đâm ra lúng túng, ngượng ngùng xua tay nói:
- Chân Nhân quá lời rồi. Vãn bối vừa rồi ăn nói vô phép, Chân Nhân không trách đã vui mừng lắm rồi. Còn về danh tánh thì vãn bối không tiện nói ra, thiết nghĩ cũng không cần phải quan trọng như thế.
Từ lúc Thừa Ân và Từ cô nương hai người xuất hiện trên lưng thần ưng, lại có hàng ngàn con chim hộ tống khiến cho bất cứ người nào có mật ở đó đều rất lấy làm thắc mắc muốn biết họ là những nhân vật nào, tên họ là gì mà võ lâm chưa hề nghe nhắc đến.
Bỗng giữa lúc đó vang lên tiếng niệm phật, Không Độ Đại sư thần quang rọi thẳng vào Thừa Ân, nói:
- A Di Đà Phật. Lão nạp ngu muội xin hỏi thí chủ đây có phải là Bách Cầm Sơn chủ?
Thừa Ân nghe hỏi thì giật mình, trong lòng không khỏi thán phục kiến thức uyên thâm của vị hòa thượng này. Bách Cầm Sơn trải qua bốn đời Sơn chủ chưa hề rời khỏi hang Bách Cầm Sơn nửa bước, thế mà ông ta vẫn biết chàng là Bách Cầm Sơn chủ, quả là vô cùng lợi hại.
Thừa Ân đã bị người ta nhìn rõ chân tướng, không tiện chối nữa đành phải thừa nhận:
- Đại sư kiến thức uyên thâm, vãn bối rất lấy làm khâm phục.
- Thật ra, lão nạp chỉ nghe trưởng bối kể lại. Năm xưa tệ sư thúc Ngộ Tịnh Đại sư trên đường vân du lạc bước đến một nơi non xanh nước biếc, bách cầm phi điểu sinh sống rất nhiều, muốn dừng chân ở đó thanh tu, hỏi ra mới biết chỗ đó gọi là Bách Cầm Sơn, chủ nhân là Bách Cầm Sơn chủ đời thứ ba. Chẳng hay thí chủ đây là Sơn chủ đời mấy ? Lão nạp còn được biết Bách Cầm Sơn không liên hệ với thế giới bên ngoài, thí chủ lần này tại sao lại đến Thiếu Lâm ?
- Thì ra tệ phái đã được vinh hạnh đón tiếp Ngộ Tịnh Đại sư. Vãn bối hậu nhân nên không được biết. Vãn bối thật ra chưa phải là Bách Cầm Sơn chủ. Ân sư đời thứ tư hiện đang ở Bách Cầm Sơn.
- Ra là vậy, bổn tự ngày hôm nay được đón tiếp môn hạ Bách Cầm

Sơn thật là một điều vinh hạnh.
- Đại sư quá lời rồi. Thật ra hôm nay vãn bối đến đây là muốn hóa giảiíự hiểu lầm giữa hai phái. Đại sư không hay có vui lòng nghe vãn bối trình bày chăng ?
- Nhị vị thí chủ không chỉ có ơn với Võ Đang như vừa rồi đạo huynh đã nói, mà đối với Thiếu Lâm cũng là đại ân nhân. Vậy thí chủ có gì xin chi giáo.
- Không dám ! Vãn bối chỉ muốn đối chất với Vô Ngã Đại sư.
- Đối chất ư?
Thừa Ân đổi giọng lạnh nhạt:
- Đại sư có thể mời Vô Ngã hòa thượng ra đây chăng?
Không Độ Đại sư thảy thái độ của Thừa Ân thì lấy làm nghi ngại, nhưng ông ta đã được sư thúc Ngộ Tịnh kể cho nghe truyền thuyết về Bách Cầm Sơn, đến như sư thúc của ông ta đối với Bách Cầm Sơn chủ còn rất vị nể tôn kính, huống chi là ông ta.
Nghĩ như thế hòa thượng Không Độ liền vẫy tay gọi Vô Ngã.
Hòa thượng sắc mặt không thay đổi vì hắn đang mang mặt nạ chỉ có đôi mắt là láo liên đầy vẻ bất an. Giữa lúc nhiệm vụ của hắn sắp hoàn thành thì bỗng đâu xuất hiện một nhân vật gọi là Bách Cầm Sơn chủ phá rối khiến cho hắn vừa lo vừ sợ. Hắn chợt nhớ đến ba nhân vật từng xuất hiện ở thành Tuy Phong. Trong đó có một tên bịt mặt biết rõ hành động mờ ám của hắn khiến hắn càng thêm lo lắng.
Từ cô nương thấy Vô Ngã bước ra liền nhảy tới cười cợt nói:
- Hòa thượng, gặp lại cố nhân sao không chào một tiếng nhỉ ?
- Mô Phật. Lão nạp không biết thí chủ là ai ?
- Được được ! Đã thế, thiếu gia nhắc cho ngươi nhớ. Đêm nọ trong thành Tuy Phong, hòa thượng ngươi đuổi theo thiếu gia đến ngoại thành. Lúc đó ngươi nói muốn giết người diệt khẩu, có đúng không nào?
Mấy lời của Từ cô nương thốt ra như một tiếng sét giữa lưng trời. Đám hòa thượng Thiếu Lầm nhốn nháo cả lên khiến cho Không Độ Đại sư phải nạt lớn một tiếng mới giữ được im lặng. Lão hướng vào Từ có nương hỏi:
- Thí chủ xin cứ nói ra, chung quy việc này là như thế nào ?
Từ cô nương vẫn cười cợt:
- Đại sư chớ vội, bọn tôi đã tới đây thì trước sau gì chân tướng sự việc cũng sáng tỏ. Xin hỏi cùng đi với Vô Ngã hòa thượng còn có hai vị tiểu hòa thượng nữa, hai người đó hiện giờ ở đâu, xin mới ra đây.
Thật ra, Từ cô nương sớm đã nhìn thấy hai tên tiểu hoa thượng đứng núp ló trong hàng đệ tử đời thứ ba, nàng vừa nói vừa xạ tia

mắt về phía chúng làm cho chúng sợ co người lại.
Không Độ Đại sư khoát tay ra hiệu lập tức có người điệu hai tên đệ tử tới trước mặt Từ cô nương. Nàng nhìn chúng, xoa tay mỉm cười ra vẻ hài lòng rồi quay sang Thừa Ân:
- Tề huynh ! Đến lượt người nói rồi đó.
Thừa Ân gật đầu bước tới một bước, bất ngờ vung tay xuất thủ nhanh như tia hớp. Chàng đứng giữa đại điện Thiếu Lâm tự ra tay điểm huyệt hai tên cao đồ Thiếu Lâm khiến cho mọi người phải một phen nhốn nháo. Lúc đó Không Độ Đại sư đứng gần chàng nhất, lão muốn ra tay cản trở nhưng Thừa Ân hành động nhanh quá khiến lão không kịp trở tay.
Thừa Ân hành động mau lẹ, chớp mắt đã khống chế toàn bộ kỳ kinh bát mạch khiến cho hai tên hòa thượng giả có muốn tự vẫn cũng không được. Xong, chàng mới hướng vào Phương trượng Thiếu Lâm xá một cái:
- Đại sư xin thứ lỗi ! - Rồi chàng quay sang gã Vô Ngã - Ngươi tự lột mặt nạ hay chờ bổn nhân ra tay ?
Gã hòa thượng giả mạo biết tình thế nguy khốn đến nơi nhưng vẫn cố chống đỡ:
- Thí chủ mục hạ vô nhân, ngang nhiên đến Thiếu Lâm tự đả thương bổn môn đệ tử, hành động đó không thể tha thứ được. Bần tăng nhất định phải đòi lại công bằng cho Thiếu Lâm.
Gã vừa nói vừa ngầm ngầm vận nội công vào song chưởng quyết một chiêu lấy mạng Thừa Ân, sau đó sẽ giải quyết luôn Từ cô nương. Không ngờ Thừa Ân biết rõ ý đồ của gã, liền cười nhạt nói:
- Ngươi đang muốn giết bổn nhân diệt khẩu phải chăng?
- Ngươi.
Không Độ Đại sư trầm giọng quát:
- Vô Ngã sư đệ không được vọng động!
Gã hòa thượng giả biết đối phương đã đề phòng, lại có lệnh Phương trượng ban ra nên không dám hành động nữa.
Không Độ Đại sư nhìn Thừa Ân nói:
- Thí chủ có thể giải thích việc này một cách rõ ràng chăng?
Thừa Ân gật đầu rồi kể luôn một mạch các sự việc từ lúc chàng tình cờ chôn xác hòa thượng trong rừng, cho đến lúc ở trong khách điếm thành Tuy Phong, nửa đêm đi dò thám thế nào. Cuối cùng, chàng nói:
- Vãn bối dám quả quyết hòa thượng Vô Ngã ở đây là giả, hòa thượng thật đã chết trong rừng gần thành Tuy Phong. Vãn bối cũng biết rõ tên hung thủ này là nhân vật nào, âm mưu những việc gì.

Lúc này Không Độ Đại sư mười phần đã tin hết chín, đám hoà thượng Thiếu Lâm, đặc biệt là Vô Tướng đại sư cũng không còn dám lớn tiếng bênh vực cho Vô Ngã nữa. Tất cả đều hướng ánh mắt nghi ngờ vào Vô Ngã khiến hắn lòng dạ rối bời, không còn lời nào để nói.
Thừa Ân hai mắt sáng quắc chiếu vào hòa thượng giả, cất giọng đanh thép:
- Cuồng đồ ! Ngươi ở trong Địa Ngục môn giữ chức vụ gì?
Thừa Ân vừa dứt lời, lập tức mọi người xôn xao cả lên:
- Địa Ngục môn ư? Làm sao có thể như thế được ?
Thừa Ân khoát tay cho mọi người im lặng rồi từ từ bước tới gần hòa thượng giả khiến hắn bất giác phải thụt lùi hai bước. Tuy nhiên hắn đã dám mạo danh Vô Ngã Đại sư tất nhiên cũng phải có một chút bản lĩnh gian ngoa.
Sau một lúc, hắn lấy lại bình tĩnh nhìn Thừa Ân, cười nhạt:
- Hừ ! Ngươi có cái mặt cũng không dám chường ra, hành động mờ ám, sỉ nhục Thiếu Lâm ta. Các vị sư huynh đệ ? Vô Ngã ngày hôm nay quyết vì sự tôn nghiêm của bổn tự liều mạng với tên cuồng đồ này, trắng đen thế nào rồi sau sẽ phân giải.
Câu nói của gã nhằm kích động môn đồ Thiếu Lâm, không ngờ bọn hòa thượng đã có ý nghi ngờ lai lịch của hắn nên ai nấy đều im lặng không ủng hộ hắn. Hòa thượng giả thấy tình hình bất ổn thì biết nguy nan, tuy nhiên hắn vẫn giữ được thái độ bình tĩnh không hề tộ ra run sợ.
Thừa Ân quay lại nhìn mọi người, nói lớn:
- Chư vị có biết cách mười dặm dưới chân núi hiện tại đã có hơn hai trăm cao thủ Địa Ngục môn từ đêm qua đã thiết lập vòng vây Thiếu Lâm tự rồi chăng?
Mọi người lại một phen nhốn nháo. Không Độ Đại sư và Tịnh Hư Chân Nhân đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ bán tín bán nghi. Thừa Ân biết ý liền mỉm cười nói:
- Nếu chư vị không tin có thể cử người hạ sơn dò xét.
Không Độ Đại sư quay lại ra lệnh cho Vô Tướng:
- Sư đệ đi một chuyến xem sao?
Tịnh Hư Chán Nhân cũng cho một trong Võ Đang Tứ Lão cùng đi với Vô Tướng đại sư. Hai người nhún mình dùng khinh công lướt đi, thoáng chốc đã không còn thấy tăm dạng.
Thừa Ân nhìn hai vị lãnh tụ hai môn phái, nói:
- Đạo trưởng và Đại sư có biết Địa Ngục môn bày ra trò này là để kích động hai phái đánh nhau. Sau đó chúng sẽ thừa cơ tiêu diệt, một nước cờ thâu tóm cả Thiếu Lâm và Võ Đang đó không?

Mọi người, ai nấy đều toát mồ hôi lạnh, cảm thấy như vừa thoát khỏi một tai nạn khủng khiếp.
Thừa Ân nhìn gã hoà thượng giả, cười gằn:
- Thế nào, bổn nhân nói có đúng không?
Hắn ta thấy sự việc đã bại lộ không còn có phương cứu gỡ thì cất tiếng cười lạnh lùng:
- Ha ha... các ngươi sớm muộn gì cũng bị bổn môn tiêu diệt.
Không Độ Đại sư vừa giận vừa sợ. Tuy nhiên, ông ta vẫn giữ thái độ điềm tĩnh nhìn gã hòa thượng giả, hỏi:
- Mô phật. Thí chủ quả thật đã giết chết Vô Ngã sư đệ của ta ?
- Lão trọc đầu ? Bổn nhân khuyên ngươi sớm quy hàng bổn môn. Nếu không, một ngày gần đầy Thiếu Lâm sẽ chịu họa diệt vong.
Bọn đệ tử Thiếu Lâm thấy Vô Ngã nhận tội thì nổi giận nhao nhao đòi bắt hắn trả thù cho Vô Ngã thật. Tịnh Hư Chân Nhân và đám đạo sĩ cũng nghiến răng trợn mắt muốn bắt ngay lấy tên hòa thượng giả trả thù cho hai môn đồ của họ, xem ra hòa thượng giả đã không còn đường thoát. Bỗng hắn ngửa cổ cất một tràng cười dài:
- Ha ha... bổn nhân đã dám vào hang cọp thì há sợ cọp con sao ? Ngày hôm nay tuy mưu kế thất bại nhưng sớm muộn gì bọn đạo sĩ thúi và hòa thượng trọc các ngươi cũng sẽ bị bổn môn tiêu diệt, chừng đó bổn nhân dưới suối vàng sẽ chờ đón các ngươi.
Thừa Ân nạt lớn:
- Cuộng đồ! Ngươi còn chờ gì nữa mà không hiện thân?
- Được ! Đã thế, bổn nhân cho ngươi toại nguyện.
Hắn vừa dứt lời, liền đưa tay lột miếng da mặt hóa trang rất khéo léo. Miếng da mỏng như giấy bó sát vào da mặt hắn khiến cho Không Độ Đại sư vốn là người lịch duyệt cũng không sao nhìn ra chân tướng. Gã lúc này đã hiện nguyên hình là một trung niên đại hán chừng bốn mươi tuổi, da mặt rỗ chẳng rỗ chịt, hắn lột lớp da hoá trang rồi vỗ ngực xưng danh:
- Bổn nhân không ngại cho các ngươi biết bổn nhân đây chính là Địa Ngục môn hạ, Thập Điện Diêm La Ngũ Điện chủ.
Nói rồi hắn xạ hai luồng nhãn quang sáng rực vào Thừa Ân:
- Bổn nhân đã bi lột mặt nạ. Còn ngươi, sao không tháo khăn che mặt đi?
Thừa Ân cười khẩy:
- Ngươi muốn biết mặt thật của ta ư?
- Đúng vậy.
- Ta chỉ sợ ngươi biết ta là ai rồi thì chết không nhắm mắt đấy.
- Ngươi…thật ra người là ai ?

Thừa Ân biết đối phương đối với lai lịch của chàng rất hiếu kỳ thì càng trêu tức hắn:
- Ngươi trước sau gì cũng chết, cần gì biết mặt thật của ta.
Ngũ Điện chủ tức giận nghiến răng gầm lên:
- Cuồng đồ ! Ngươi phá hỏng đại sự của bổn môn. Ngũ Điện chủ ta phải lấy mạng ngươi mới hả giận.
Hắn vừa dứt lời, lập tức vung chưởng lên bổ vào Thừa Ân, nhưng bất ngờ chưởng của hắn đánh ra nửa chừng, bỗng đổi hướng đập thẳng vào hai tên tiểu hòa thượng giả mạo đã bị Thừa Ân điểm huyệt.
Diêm La Ngũ Điện chủ ra tay bất ngờ, gian ngoa xảo quyệt khiến cho trong đại điện lúc ấy rất đông cao thủ cũng không sao trở tay kịp. Chỉ thấy thân hình hai tên hòa thượng giả bị trúng chưởng bay đi bốn năm trượng, ngũ quan thất khiếu trào máu chết ngay tức khắc.
Mọi người lúc đó đồng thanh kêu ồ lên, ai nấy đều phẫn uất, căm hận Diêm La Điện Chủ thấu xương. Nhất là bọn hòa thượng Thiếu Lâm, mắt thấy chốn Phật môn thanh tịnh phút chốc đã ô uế máu tanh thì đau lòng chỉ muốn nhảy xổ vào Diêm La Điện chủ phân thây hắn mới hả dạ.
Người đau lòng nhất chính là Không Độ Đại sư. Lão thân là Chưởng môn Phương trượng mà không giữ được sự tôn nghiêm cho Thiếu Lâm, mang tội với liệt đại Tổ sư tổn hại uy danh ngàn năm của Thiếu Lâm tự. Chỉ thấy Không Độ Đại sư hai mắt nhắm nghiền, luôn miệng tụng kinh niệm phật.
Đệ tử Thiếu Lâm vì chưa có lệnh của Phương trượng nên không ai dám hành động. Đám đạo sĩ cũng chưa có lệnh của Tịnh Hư Chân Nhân đành phải đứng im.
Chỉ có Từ có nương và Thừa Ân không bị môn quy ràng buộc gần như cùng một lúc xuất thủ. Từ cô nương ngọc chưởng đánh trước mà tới sau. Thừa Ân từ lúc học được võ công chưa có dịp sử dụng, lúc này trong cơn nóng giận chàng đã vận đủ mười hai thành công lực vào song chưởng đánh ra chiêu tối thượng Thiên Long Vô Mệnh Chưởng. Chỉ thấy thân hình Thừa Ân bay vọt lên cao năm trượng như chiếc pháo thăng thiên. Rồi từ trên cao chàng uốn người bổ nhào xuống tựa như thần ưng sớt mồi. Đó chính là tuyệt kỹ khinh công Phi Thiên Điểu, tốc độ cực kỳ mau lẹ.
Thiên Long Vô Mệnh Chưởng không hình không bóng, âm thầm lặng lẽ không phát ra một tiếng động nhỏ nhưng kỳ thực Diêm La Điện chủ cảm thấy trên đầu như có núi đè, sức nặng ngàn cân. Gã vội vàng cử chưởng lên đỡ.

Chỉ nghe “bùng” một tiếng, thân hình Diêm La Điện Chủ sụm xuống, xương cốt gãy vụn, chết không kịp kêu lên một tiếng.
Thừa Ân lúc này đã hạ thân đứng bên cạnh xác chết. Hàng ngàn cặp mắt đang nhìn vào chàng đầy vẻ nghi ngờ xen lẫn tò mò.
Chính Thừa Ân cũng ngơ ngác không tin vào chính mình. Lần đầu tiên chàng đem tuyệt học Bách Cầm Sơn ra sử dụng đã đắc thủ ngoài sức tưởng tượng khiến cho chàng cũng phải nghi ngờ, không biết vừa rồi có phải là do chính chàng đánh chết Diêm La Ngũ Điện chủ không?
Thật ra, trong tất cả những người có mặt ở đại điện lúc này chỉ có Thừa Ân và Từ cô nương biết rõ sự lợi hại của Diêm La Ngũ Điện chủ. Thừa Ân tuy chưa chính thức đối đầu với hắn lần nào nhưng chàng từng chứng kiến võ công của Cửu Điện chủ, nếu đem ra so sánh thì Ngũ Điện chủ tất nhiên phải cao cường hơn. Thế mà Thừa ân vừa rồi chỉ một chiêu một thức đã lấy mạng hắn khiến cho chính chàng cũng phải bàng hoàng sửng sốt.
Trong điện lại vang lén tiếng niệm phật của Không Độ Đại sư:
- A Di Đà phật. Thiện tai... thiện tai...
Thừa Ân thở dài nói:
- Vãn bối vừa rồi lỡ tay, lẽ ra phái để tên hung đồ này cho nhị vị chưởng môn định tội. Vãn bối cúi xin chư vị niệm tình tha thứ.
- Thí chủ không nên nói như thế. Ngày hôm nay nhị vị thí chủ có ơn rất lớn với Võ Đang và Thiêu Lâm. Sau này nhất định sẽ lưu danh nhị vị truyền cho hậu nhân suốt đời ghi nhớ.
Vừa lúc đó, hai người đước lệnh đi xem xét tình hình dưới chân núi đã trở về. Quả nhiên đúng như lời Thừa Ân nói, Địa Ngục môn đã bày sẵn thế trận chờ thời cơ là lập tức tiến lên một lúc tiêu diệt hai môn phái.
Vô Tướng Đại sư còn cho biết thêm là Địa Ngục môn vừa hạ lệnh triệt thoái, có lẽ chúng đã biết tình hình trên Thiếu Lâm diễn ra không như ý muốn. Không thể nói hết sự biết ơn của Thiếu Lâm và Võ Đang dành cho hai người họ.
Tịnh Hư Chân Nhân và Không Độ Đại sư thay mặt toàn thể môn đồ hai phái cảm tạ Thừa Ân và Từ cô nương. Tịnh Hư Chân Nhân sau đó hạ lệnh cho đệ tử lập tức hồi sơn. Thiếu Lâm Phương trượng Không Độ Đại sư có lời mời Thừa Ân, Từ cô nương, Tịnh Hư Chân Nhân và Võ Đang Tứ Lão ở lại Thiếu Lâm dùng bữa cơm chay. Mọi người đều vui vẻ nhận lời. Chỉ riêng Võ Đang Tứ Lão phải lên đường về núi, thay mặt chưởng môn chỉnh đốn môn hạ.

Hồi 12
Thiếu Lâm Tự Luận Việc Thiên Hạ;
Thần Tăng Tiết Lộ Chuyện Xưa

Thiếu Lâm tự ngày hôm đó mở tiệc chay khoản đãi, Thừa Ân và Từ cô nương nghiễm nhiên được đặt lên hàng thượng khách.
Trong tiệc, hòa thượng Thiếu Lâm và đạo sĩ Võ Đang hết lời tán dương hai người. Không Độ Đại sư nói:
- Nhị vị thí chủ xem chừng tuổi đời còn trẻ mà võ công cái thế, chẳng hay có thể cho bần tăng và đạo huynh đây được chiêm ngưỡng tôn nhan chăng ?
Trong lúc Thừa Ân chưa kịp trả lời thì Từ cô nương đã nhanh nhẩu nói:
- Vãn bối chẳng có gì giấu giếm. Chỉ không biết Tề huynh thế nào?
Rồi nàng hạ giọng nói nhỏ với Thừa Ân:
- Tề huynh! Tôi gỡ mặt nạ xong, Tề huynh cũng hiện thân đi nhé.
Nói là làm, nàng lẹ tay gỡ lớp da hóa trang, tháo luôn khăn đội đầu, để lộ chân tướng là một vị cô nương cực kỳ xinh đẹp. Từ cô nương mặt hoa da phân, dung nhan diễm lệ tươi cười nói:
- Tiểu nữ họ Từ tên Viên Yên. Gia phụ là Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt.
Lúc này hòa thượng và đạo sĩ mới ngã ngửa ra:
- Thì ra là Từ cô nương, chúng tôi thật thất lễ. Chẳng hay lệnh tôn Chính Nghĩa bang chủ có được an khang không ?
- Đa tạ nhị vị tiền bối quan tâm, gia phụ vẫn khỏe !
Từ Viên Yên nói xong quay sang Thừa Ân nhìn chàng bằng ánh mắt ranh mãnh:
- Tề huynh, đến lượt người rồi đó!
Rõ ràng nàng đã lém lỉnh gài Thừa Ân vào tình thế khó xử, khó lòng mà từ chối được Tuy nhiên tâm tình của Thừa Ân lúc này không ai hiểu được.
“Thì ra tên nàng là Viên Yên... Từ Viên Yên !”. Thừa Ân thầm nghĩ. Trước mắt chàng hiện lên hình dáng yêu kiều diễm lệ của nàng trong cánh rừng cạnh đèo Bạch Mã hôm nào.
Đối với Thừa Ân nàng không chi có ơn cứu mạng, mà còn có lời thề kết bái chi giao. Ngoài ra, còn có Thất Cửu Vi Hồi Bộ mà nàng đã dạy cho chàng, những ân tình thâm sáu đó suốt đời Thừa Ân không

bao giờ quên được.
Tuy nhiên nàng lại là con gái của Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt. Ngày nào Thừa Ân chưa có câu trả lời chính xác về hung thủ năm xưa thì ngày đó chàng không thể thân cận, để lòng mình phát sinh tình cảm với nàng được.
Trong lúc Thừa Ân lòng dạ rối bời thì Từ Viên Yên đôi mắt nhìn chàng long lanh chứa chan tình cảm. Đó là thứ ánh mắt mà nàng đã đành cho Lục Thừa Ân trước đây khiến Thừa Ân không khỏi giật mình, phải chăng nàng đã đoán ra lai lịch của chàng.
Từ Viên yên bây giờ đã hiện thân là một vị cô nương nên cất giọng nhỏ nhẹ dịu dàng nói:
- Tề huynh, sao huynh không nói gì hết vậy ?
Thừa Ân giật mình gượng cười nói:
- Tại hạ thất lễ quá !
- Tề huynh đang nghĩ gì ?
Trong lúc hỏi, đôi mắt Viên Yên vẫn long lanh nhìn thẳng vào chàng.
Thừa Ân trong lòng đã quyết định phải tạm thời xa lánh nàng nên cương quyết nói:
- Tại hạ xin cô nương và nhị vị tiền bối thứ lỗi, vì môn quy ràng buộc nên tại ha không thể hiện thân được.
Từ Viên Yên nghe chàng nói như thế thì nụ cười trên môi vút tăt, sắc mặt chợt trở nên nhợt nhạt khó coi vô cùng. Thừa Ân lòng dạ xót xa khẽ khàng nói:
- Từ cô nương …
Nàng lạnh lùng cắt ngang lời chàng:
- Các hạ không cần nói thêm gì nữa.
Không Độ Đại sư thấy thái độ của hai người thì lấy làm khó hiểu:
- Bần tăng tưởng đâu nhị vị thí chủ sớm đã biết nhau.
Từ Viên Yên chua chát nói:
- Tề huynh đậy thân phận cao quí, tiểu nữ đâu có may mắn được quen biết.
Tịnh Hư Chân Nhân thấy hai ngươi căng thẳng vội vàng tìm lời giảng hòa:
- Nhị vị đều là bậc thiếu niên anh hùng khiến bần đạo đây rất cảm phục. Tề thí chủ vì bang quy ràng buộc, chúng ta đũng không nên ép người làm gì.
- Vãn bối quả thật rất khó xử.
- Không sao, Tề thí chủ đừng bận tâm, có điều bần đạo thấy thí chủ thổi sáo gọi chim, từ trên lưng thần ưng bước xuống, vừa rồi lại trổ lộng thần oai một chiêu đánh chết Địa Ngục môn Diêm La Ngũ Điện

chủ khiến cho bần đạo vô cùng hâm mộ. Bần đạo lần đầu tiên nghe nói đến Bách Cầm Sơn, chẳng hay thí chủ có thể giảng giải cho bần đạo một chút về quý phái được không ?
Thừa Ân mỉm cười nói giọng khiêm tốn:
- Kỳ thực, Bách Cầm Sơn chẳng phái là môn phái gì, đặc biệt mỗi đời chi nhận một đệ tử. Vừa rồi vãn bối gọi được phi điểu đó là nhờ vào Bách Cẩm Phi Điểu Thuật.
- Bách Cầm Phi Điểu Thuật là cái gì ?
Bần đạo đây cũng thông hiểu đôi chút về nhạc thuật, nhưng vừa rồi nghe tiếng sáo của thí chủ thú thật chẳng khác vịt nghe tiếng sấm, không hiểu một chút gì cả.
- Đạo trưởng quá lời rồi. Thật sự đó chỉ là một chút sở học của Tổ sư truyền lại.
- Thật là ngoài sức tưởng tượng. Bần đạo may mắn được chứng kiến cảnh tượrg thí chủ gọi chim thật không uổng phí một đời người. Nếu không tận mắt chứng kiến thì bần đạo quả thật không thể tin trên đời lại có thứ nhạc thuật điểu khiển được phi điểu như thế.
Không Độ Đại sư cũng tỏ vẻ hào hứng nói:
- Bách Cầm Sơn Phi Điểu Thuật tất nhiên là quá kỳ diệu rồi. Tuy nhiên bần tăng mục kích thân pháp khinh công kỳ ảo của thí chủ càng khâm phục hơn. Không biết thí chủ có thể tiết lộ một chút được chăng ?
Thừa Ân thấy hai người cứ tâng bốc mình lên thì ngượng ngùng nói:
- Vãn bối tài học thô thiển, môn khinh công đó gọi là Phi Thiên Điểu. Còn chưởng pháp là Thiên Long Vô Mệnh Chưởng. Tất nhiên đều rút ra từ tập tính của các loài bách cầm phi điểu mà sáng chế nên vậy.
Không Độ Đại sư gật gù cúi đầu trọc nói:
- Thật là một môn võ học độc nhất vô nhị, có thể sánh với Lục Chỉ Cầm Ma, Quy Nguyên Thần Công và Thông Linh Kiếm Pháp của Lục Minh chủ năm xưa.
Thừa Ân nghe nhắc đến cha thì tâm tư xúc động run giọng hỏi:
- Theo Đại sư thì những ngón võ thô thiển của vãn bối có thể sánh với tuyệt học của Lục Minh chủ sao ?
- Cái đó bần tăng không dám quả quyết. Năm xưa Lục Minh chủ một kiếm một chưởng trấn áp anh hùng thiên hạ, quả thật là thiên hạ vô địch thủ. Còn nếu so sánh hai môn võ công thì sự độc đáo đặc sắc là ngang nhau, uy lực thế nào khó mà biết được.
Không Độ Đại sư nói rất hợp tình hợp lý: Hai môn võ công đó đều là những tinh hoa đặc sắc trên đời, nhưng nếu nói về uy lực thì e rằng chỉ có những người trong cuộc mới hiểu được. Nói một cách khác đi

là nếu muốn so sánh thì chỉ có cách so tài mới kết luận được.
Tịnh Hư Chân Nhân và Không Độ Đại sư trước đối với Thừa Ân và Từ Viên Yên rất trọng thị, bây giờ sau khi biết Từ Viên Yên là con gái của Chính Nghĩa bang chủ, lại thấy Thừa Ân mình mang tuyệt học mà vẫn khiêm cung thủ lễ thì lại càng yêu thích hơn.
Không Độ Đại sư tuổi đã ngoài tám mươi nhưng thần khí vẫn phương cương, đôi mắt tinh anh từ ái nhìn Thừa Ân hỏi:
- Theo chỗ bần tăng được biết Bách Cầm Sơn chủ có quy định môn hạ không được xuất sơn. Chẳng hay Tề thí chủ lần này vì sao lại phá lệ?
Chỉ một câu hỏi nhỏ đó thôi nhưng lại liên quan rất nhiều đến lai lịch của Thừa Ân, khiến chàng trong một lúc không sao trả lời được.
Không Độ Đại sư là người lịch duyệt tinh tế, thấy chàng như thế liền mỉm cười nói:
- Tề thí chủ nếu có gì khó nói thì không cần để ý đến câu hỏi của lão nạp nữa.
- Vãn bối mong Đại sư thứ lỗi.
Tịnh Hư Chân Nhân xen vào:
- Lần này Tề thí chủ và Từ cô nương vì hai phái chúng tôi nà phá hỏng âm mưu của Địa Ngục môn, e rằng bọn chúng sẽ không bỏ qua cho nhị vị. Vậy từ nay trên bước đường giang hồ hai vị phải cẩn thận lắm mới được.
Thừa Ân đưa mắt nhìn Từ Viên Yên, thấy nàng sắc mặt lạnh lùng có vẻ giận không để ý gì đến câu nói của đạo trưởng, nên chàng đành đáp thay nàng:
- Vãn bối với ma đầu đại gian đại ác căm giận trong lòng, thề tiêu diệt bằng hết, nào đi sợ chúng sao?
Hai vị tiền bối võ lâm nghe chàng nói như thế thì đưa mắt nhìn nhau, mặt mày hớn hở lộ vẻ rất vui mừng.
Không Độ Đại sự hân hoan nói:
- A Di Đà phật. Thật là phúc đức cho võ lâm.
Tịnh Hư Chân Nhân nhìn chàng hỏi:
- Tề thí chủ một lòng muốn trừ ma diệt ác thật chăng ?
- Vãn bối có ý như vậy.
- Đối với tình hình võ lâm hiện tại, Tề thí chủ có ý kiến gì không?
Thừa Ân chợt nhớ đến câu chuyện giữa Ngọc Đàm và Ngọc Chân mà chàng đã nghe lén ở quán trọ trong đó liên quan đến một phong thư của Tịnh Hư Chân Nhân gởi cho Không Độ đại sư chàng bèn hỏi:
- Vãn bối được biết đạo trưởng có sai người mang thư đến Thiếu Lâm mong liên kết cùng Đại sư đây đứng lên tiêu diệt ma đạo, không

may nhị vị đệ tử của đạo trưởng tử nạn, phong thư cũng mất tích theo. Vậy bây giờ đạo trưởng còn giữ ý định đó chăng?
Tịnh Hư Chân Nhân nghe chàng nói rõ nội dung bức thư thì giật mình kinh ngạc:
- Tề thí chủ tại sao lại biết rõ nội dung bức thư ?
Thừa Ân bèn kể lại câu chuyện chàng nghe lén được trong đêm nọ.
Nghe xong Tịnh Hư Chân Nhân thở dài:
- Quả thật, bần đạo có sai đệ tử lên Thiếu Lâm cầu kiến Đại sư dâng thơ, chủ ý là muốn cùng Thiếu Lâm liên kết tiêu diệt Địa Ngục môn. Không ngờ chúng ra tay trước, sát hại đồ đệ suýt chút nữa còn làm cho hai phái hiểu lầm đánh nhau, bần đạo thật hổ thẹn.
Không Độ Đại sư cũng buồn rầu nói:
- Đạo huynh ! Trong chuyện vừa rồi, bần tăng đây cũng có lỗi không ít. Tuy nhiên, qua đó cũng đã nhìn thảy dã tâm rất lớn của Địa Ngục môn.
Ông ta hướng vào Viên Yên nói:
- Từ cô nương ! Lần này bần tăng nhờ cô về nói với lệnh tôn để người thấy được dã tâm của Địa Ngục môn, sớm đứng ra hiệu triệu quần hùng tiêu diệt bọn chúng, tạo phước cho võ lâm.
Từ Viên Yên chưa kịp đáp lời thì bỗng có một tiểu hòa thượng bước vào thông báo:
- Bẩm Phương trượng, dưới núi có một người họ Từ tên Bách Xuyên, tự xưng là con trai của Chính Nghĩa bang chủ xin được yết kiến phương trượng.
Từ Viên Yên nghe nói, đứng bật dậy:
- Người đó là đại ca của tôi. Đại ca sao lại đến đây chứ? Không được, tôi muốn tránh mặt đại ca. Cảm phiền Đại sư có chỗ nào cho tiêu nữ tạm ẩn thân không?
Không Độ Đại sư là người tu hành đối với những việc núp lén không minh bạch vốn không lấy gì làm thích. Giữa lúc ông ta đang khó xử thì Tri khách tăng nói:
- Vị công tử họ Từ có hỏi thăm Từ cô nương. Tiểu táng không biết, đã nói cô nương có mặt ở đây rồi.
Từ Viên Yên giậm chân than:
- Đại ca nhất định là theo tôi đến đây rồi.
Không Độ Đại sư ngạc nhiên hỏi:
- Từ cô nương tại sao không muốn gặp lệnh huynh ?
- Đại sư không biết đó thôi, tiểu nữ lần này ra đi không có lệnh cha, nhất định gia phụ đã sai đại ca bắt tiểu nữ về đấy.
Không Độ đại sư và Tịnh Hư Chân Nhân nhìn nhau mỉm cười, dường

như đã thấu hiểu tâm tư của cô gái họ Từ.
Tên tiểu hòa thượng đi ra thoáng một khắc sau trở lại dẫn theo Từ Bách Xuyên và Thanh Y Sát Sứ Trương Vô Mệnh.
Từ Bách Xuyên bước vào đại điện khẽ đưa mắt nhìn cô em gái rồi hướng vào hai vị tiền bối vòng tay hành lễ:
- Vãn bối Từ Bách Xuyên xin ra mắt đại sư và Chân Nhân.
Không Độ Đại sư đáp lễ:
- Từ công tử quang lâm, bần tăng không kịp ra nghênh đón, xin thứ lỗi.
Nói rồi, ông ta hướng vào họ Trương:
- Vị thí Chủ đây Có phải là người họ Trương hiện là Thanh Y Sát Sứ?
Họ Trương khiêm cung đáp:
- Chính là vãn bối.
Đại sư tươi cười nói:
- Tệ tự ngày hôm nay vinh dự được đón tiếp những bậc thiếu niên anh hùng, thật là vạn hạnh.
Từ Viên Yên hỏi:
- Đại ca đến Thiếu Lâm có việc gì thế ?
Từ Bách Xuyên lừ mắt nhìn em gái không đáp, mà chuyển ánh mắt lành lạnh nhìn vào Thừa Ân, hỏi:
- Tại sao ở dưới núi nghe lời đồn như sấm về một người tự xưng là Bách Cầm Sơn chủ, phải chăng chính là huynh đài đây ?
Thừa Ân lần trước gặp Từ Bách Xuyên tại đèo Bạch Mã, phát hiện hắn bề ngoài phong lưu tuấn mã nhưng thần quang tàng ẩn sát khí nên có ý không thích, chàng lạnh nhạt nói
- Chính là tại hạ.
- Nghe nói huynh đài một chưởng đánh chết Diêm La Ngũ Điện chủ ?
Thừa Ân định trả lời nhưng chợt giật mình thấy đôi mắt Thanh Y Sát Sứ Trương Vô Mệnh lom lom nhìn vào chàng, rồi chàng nghe giọng nói vo ve của ông ta truyền đến tai:
- Lục hiện điệt, có phải là cháu đó không ?
Thừa Ân mỉm cười buông gọn một tiếng:
- Chính phải!
Câu trả lời vừa rồi của Thừa Ân dĩ nhiên là nhằm vào câu hỏi của Từ Bách Xuyên nhưng cũng có ý ám thị cho Trương Vô Mệnh biết. Họ Trương nhìn chàng khẽ gật đầu tỏ ý đã hiểu. Còn Từ Bách Xuyên vẫn nhìn chàng bằng ánh mắt dò xét:
- Huynh đài hiện nay đã nổi danh trong thiên hạ, tại sao còn phải dùng khăn che mặt ?

- Tại hạ có điều bất tiện, chưa thể chường mặt ra lúc này được.
Từ Bách Xuyên khẽ nhíu mày rồi tiếp tục chất vấn:
- Hiện nay giang hồ nhiễu loạn, không hay huynh đài đứng về phía nào ?
Thừa Ân khó chịu nói:
- Từ huynh từ lúc gặp mặt không ngừng tra vấn tại hạ, không biết là có ý gì?
- Huynh đài cũng biết Chính Nghĩa bang có trách nhiệm với sự an nguy của võ lâm. Lần này, tiểu đệ vâng lệnh gia phụ ra ngoài nắm tình hình để chuẩn bị kế hoạch đối phó với bọn ma đầu. Vì thế, tiểu đệ không thể không quan tâm đến việc của người khác.
Từ Bách Xuyên nói mấy câu ngoài có vẻ nhẹ nhàng nhưng bên trong lại tàng ẩn tính kiêu ngạo của kẻ bề trên khiến cho Thừa Ân vô cùng khó chịu. Chàng lạnh lùng đáp:
- Từ huynh nói Chính Nghĩa bang có trách nhiệm với sự an nguy của võ lâm, sao vừa rồi Địa Ngục môn bao vây Thiếu Lâm tự, tại hạ không nhìn thấy Từ huynh?
Từ Viên Yên nãy giờ im lặng nghe hai người đối đáp, lúc này mới lên tiếng:
- Tề huynh quên tôi rồi đó sao?
Thừa Ân hơi giật mình. Chàng vì chuyện riêng nên có lòng nghi kỵ Chính Nghĩa bang, ghét lây cả Từ Bách Xuyên. Nhưng có điều trong tham tâm chàng không thể oán ghét Viên Yên được. Thậm chí có lúc chàng đã quên nàng là người của Chính Nghĩa bang.
Lúc này Thừa Ân nghĩ đến gia thù, hai anh em họ có thể là con của kẻ đã giết cha mình, khiến cho Thừa Ân không khỏi lạnh lùng ác cảm. Chàng lạnh nhạt nói:
- Nhị vị vừa rồi đã thấy rõ hành động dã tâm Địa Ngục môn, tại hạ xin hỏi Chính Nghĩa Bang sau đây sẽ làm gì để giữ gìn công đạo võ lâm?
Từ Viên Yê n khảng khái đáp:
- Tôi sẽ về nói lại với cha tiêu diệt Địa Ngục môn.
Thừa Ân chỉ buông tiếng cười nhạt chứ khong nói gì, Từ Viên Yên trợn mắt nhì chàng:
- Ngươi cười như thế là có ý gì?
- Tại hạ chẳng có ý gì cả!
- Hừ ! Ngươi có vẻ xem thường bổn bang quá lắm! Tại sao lại như thế?
- Không dám, taị hạ nào dám thế.
Từ Viên Yên hai má đỏ hồng uất ức nhìn Thừa Ân. đầy vẻ tức giận.

Từ Bách Xuyên cũng nhì Thừa Ân cười nhạt rồi không thèm để ý đến chàng nữa, hắn quay lại nhìn Không Độ Đại sư, nói:
- Đai sư ! Vãn bối đến quấy nhiễu thật là không phải. Vậy vãn bối và Nhị muội xin cáo từ tại đây, hẹn ngày tái ngộ.
- Từ công tử không ở lại Thiếu Lâm dùng bữa cơm chay sao?
- Xin Đại sư thứ lỗi, vãn bối còn nhiều việc phải làm.
- Thí chủ đã nói như vậy thì bần tăng không dám ép nữa. Vậy phiền thí chủ chuyển lời thăm hỏi của bần tăng đến lệnh tôn.
- Đại Sư yên tâm, vãn bối sẽ chuyển lời đến gia phụ, đồng thời cũng sẽ bẩm báo sự việc Địa Ngục môn để gia phụ sớm có cách giải quyết.
Nói rồi hắn quay lại nhìn Viên Yên:
- Nhị muội, chúng ta đi thôi !
Viên Yên khẽ chau mày:
- Đại ca ! Tiểu muội…
Từ Bách Xuyên sớm đã biết cô em gái muốn gì nên lạnh lùng cắt ngang:
- Nhị muội chớ bướng bỉnh ! Lần này đại ca vâng lệnh phụ thân đưa muội về nhà, không được trái lời.
Viên Yên thấy thái độ của đại ca thì biết không thể chống đối được nữa. Đột nhiên, nàng đưa mắt nhìn Thừa Ân. Ánh mắt của nàng vừa dịu dàng tha thiết vừa đầy vẻ giận hờn trách móc khiến cho Thừa Ân lòng dạ bối rối, gục mặt không dám nhìn vào mắt nàng nữa.
Viên Yên đột nhiên nói:
- Tề huynh !
Thừa Ân giật mình nhìn lên:
- Từ cô nương có gì muốn nói với tại hạ chăng ?
Viên Yên mím chặt đôi môi đỏ mọng, ánh mắt long lanh chừng như có nước. Ai cũng nhìn thấy nàng lúc ấy dường như rất đau lòng, muốn nói mà không tiện mở lời.
Cuối cùng, nàng cất giọng nghẹn ngào:
- Tôi sắp đi rồi, lần này trở về Linh Sơn sẽ không có cơ hội ra ngoài nữa. Tề huynh có gì muốn nói với tôi không ?
Không hiểu sao lúc ấy Từ Ân cảm giác nàng đã biết rõ lai lịch của chàng. Ánh mắt mà nàng nhìn chàng lúc này chính là thứ ánh mắt dịu dàng tràn đầy tình yêu thương trong cỗ xe ngựa lúc hai người sống chết bên nhau. Rồi cái nhìn trách móc giận hờn lúc chàng không nhận lời cùng nàng đến Chính Nghĩa bang trong cánh rừng cạnh đèo Bạch Mã hôm nào.
Thừa Ân không chịu nổi ánh mắt của nàng, cúi đầu nhìn xuống. Từ

Viên Yên chợt buông tiếng cười lạnh lẽo, giọng cười của nàng hàm chứa đau thương buồn bã, giận hờn trách móc.
Rồi nàng nói:
- Người không nói, tôi cũng biết rồi. Từ nay Từ Tam đã chết, Tiểu Ngưu cũng không còn nữa.
Nói rồi nàng phóng mình chạy đi, để lại những ánh mắt ngỡ ngàng ngơ ngác. Không ai hiểu được lời nói của nàng, chỉ trừ Thừa Ân. Vậy là chàng đã đoán đúng, Viên Yên không biết bằng cách nào đã phát hiện ra lai lịch của chàng. Có lẽ nàng nhìn thấy bàn tay sáu ngón của chàng rồi chăng ?
Sau khi em gái đi rồi Từ Bách Xuyên vội vàng cáo từ Không Độ Đại sư, Tịnh Hư Chân Nhân xuống núi. Trước khi đi hắn không quên ném cho Thừa Ân một cái nhìn khó chịu. Thanh Y Sát Sứ Trương Vô Mệnh cũng đưa mắt nhìn chàng nhưng ánh mắt chứa chan tình cảm khiến cho Thừa Ân cũng phải động lòng.
Anh em họ Từ đi rồi, trong phòng chỉ còn lại ba người, Thừa Ân có nhiều việc muốn thỉnh giáo vị võ lâm tiền bối, nhưng vì có sự hiện diện của Viên Yên không tiện nói ra. Không ngờ chàng chưa kịp mở miệng thì Không Độ Đại sư và Tịnh Hư Chân Nhân đã đưa mắt nhìn nhau rồi cùng hướng vào chàng, nói:
- Cách đây mấy tháng, trên giang hồ xuất hiện một thư sinh thiết thủ, nghe đồn người đó có sáu ngón tay, là hậu nhân của Lục Minh chủ Lục Thừa Phong năm xưa. Tề thí chủ cũng có một bàn tay sáu ngón, không hay…
Không Độ Đại sư bỏ lửng câu nói nhưng hàm ý ám chỉ rất rõ ràng. Không ngờ ông ta tinh mắt đã phát hiện ra bàn tay sáu ngón của Thừa Ân.
Thật ra, Thừa Ân từng được nghe dì Diệp nói rất nhiều về hai nhân vật này nên đối với họ chàng cũng không cần phải kiêng đè giấu giếm lai lịch. Nay Viên Yên đã không còn ở đây, Thừa Ân bèn bỏ nón lột khăn che mặt, hiện thân là một thiếu niên trẻ tuổi, mặt mày khôi ngô tuấn tú.
Thừa Ân sau khi lột khăn che mặt liền làm lễ ra mắt hai vị tiền bối:
- Vãn sinh hậu bối Lục Thừa Ân xin thỉnh an nhị vị tiền bối.
Không Độ Đại sư và Tịnh Hư Chân Nhân đồng loạt đứng lên tỏ vẻ xúc động. Tịnh Hư Chân Nhân bước tới đỡ Thừa Ân đứng dậy:
- Thí chủ hãy đứng lên cho bần đạo nhìn ngắm dung nhan một chút xem nào.
Đôi mắt tinh anh của ông ta lướt trên người Thừa Ân từ đầu đến chân, rồi không kềm được xúc động ông ta kêu lên:

- Giống thật... giống thật ! Quả nhiên là có cái thần khí của họ Lục. Đại sư xem bần đạo nói có đúng không ?
- A Di Đà Phật! - Không Độ Đại sư gật gù cái đầu trọc- Cảm tạ Phật Tổ đã bảo vệ giọt máu của nhà họ Lục.
Thừa Ân xúc động nói:
- Nhị vị tiền bối ! Thừa Ân biết năm xưa hai vị đều là bạn tốt của gia phụ, từng ủng hộ gia phụ lên ngôi Minh chủ. Ngày hôm nay Thừa Ân trên đường tầm thù rửa hận, cúi xin nhị vị tiền bối niệm tình gia phụ năm xưa mà giúp đỡ cho Thừa Ân.
- Thí chủ không cần nói ra, bọn bần đạo đây cũng rất muốn vạch mặt hung thủ trả thù cho Minh chủ. Ngặt vì hung thủ hành động cao minh, mười tám năm qua chẳng hề lộ tung tích khiến cho võ lâm đồng đạo đành phải bó tay.
Không Độ Đại sư nói tiếp theo:
- Kỳ đại hội Linh Sơn sắp tới là kỳ hạn cuối cùng cho việc điều tra hung thủ năm xưa, hy vọng tới chừng đó sẽ có dược chút manh mối.
Thừa Ân trong lòng đã có tính toán liền nói:
- Vãn bối chỉ xin nhị vị tiền bối đến lúc đó sẽ đứng ra hậu thuẫn cho vãn bối vạch mặt kẻ thù.
Phong Độ Đại sư giật mình hỏi:
- Thí chủ đã biết hung thủ là ai rồi sao ?
Thừa Ân xét thấy nói ra bí mật của họ Lục là không có lợi nên chàng quyết định nói một cách láp lửng:
- Vãn bối tin rằng đến lúc đó vãn bối sẽ tìm ra hung thủ.
Không Độ Đại sư giật đầu:
- Cũng mong là như vậy. Lục thí chủ đây là hậu nhân của tiền Minh chủ, lại có tuyệt kỹ Bách Cám Sơn hộ thân, bần tăng cảm thấy ý trời muốn cho Lục thí chủ thay cha lãnh đạo quần hùng, phát huy cơ đồ của họ Lục.
Tịnh Hư Chân Nhân tiếp lời hoà thượng:
- Ngày hôm nay ma đạo hoành hành, Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt không đủ sức trấn áp. Theo bần đạo hay là Lục thí chủ đứng ra hiệu triệu quần hùng tiêu diệt ma đạo.
Thừa Ân nghe nói thế thì giật mình từ chối:
- Vãn bối còn nhỏ tuổi, lại chẳng có tài cán gì làm sao đủ sức lãnh đạo quần hùng ?
- Năm xưa lệnh tôn danh trấn giang hồ, khắp võ lâm hai miền Đại Giang Nam Bắc không ai là không kính phục. Bần đạo thiết nghĩ chi cần Lục thí chủ lên tiếng thì giang hồ đồng đạo nhất định sẽ đứng ra ủng hộ.

- Bần tăng cũng đồng ý với đạo huynh đây! Hay là chúng ta phát thiệp anh hùng, mời các đại bang phái tập hợp về Linh Sơn cùng hợp lực tiêu diệt Địa Ngục môn, ý Lục thí chủ thế nào?
Thừa Ân suy nghĩ một lúc rồi đáp:
- Hiện tại vãn bối chưa xác định được kẻ thù, nếu làm như vậy e rằng địch ở trong tối, ta ngoài sáng rất khó đối phó. Còn vế Địa Ngục môn, vãn bối nhất định sẽ không tha cho chúng.
- Lục thí chủ nói cũng đúng. Hung thủ năm xưa chắc chắn không phải kẻ tầm thường. Từ nay, thí chủ phải cẩn thận lắm mới được.
- Hiện giờ vãn bối cố chút việc phải làm, sau khi xong việc sẽ trở lại đây cùng nhị vị tiền bối bàn kế hoạch tiêu diệt Địa Ngục môn, không hay nhị vị có đồng ý không ?
Hai vị chưởng môn nhìn nhau rồi cùng gật đầu:
- Lục thí chủ bao giờ trở lại ?
- Nhanh thì một tháng, chậm thì hai tháng.
Tịnh Hư Chân Nhân nói:
Hiện tại Địa Ngục môn đang khuếch trương thế lực ngấm ngầm tiêu diệt các đại môn phái trên giang hồ. Dã tâm của chúng là muốn tạo thế độc bá trong kỳ đại hội võ làm sắp tới. Nếu Địa Ngục môn mà trấn áp quần hùng lên ngôi Minh chủ thì coi như lịch sử thay đổi, võ lâm đến ngày tận số. Chúng ta không thể cho bọn chúng sở đắc được.
- Nhị vị tiền bối có biết gì về lai lịch chưởng môn Địa Ngục môn không ?
Không Độ Đại sư thở dài nói:
- Điều đáng lo nhất là chúng ta không hề biết gì về đối phương. Môn chủ Địa Ngục môn là ai ? Võ công thế nào ? Tổng đàn ở đâu chúng ta đều không biết ? Địa Ngục môn hạ sau khi bị bắt tất cả đều tự sát, không hề khai thác được một chút thông tin gì, quả thật lâ rất khó đối phó.
- Theo vãn bối suy đoán thi Địa Ngục môn tổng đàn nhất định nằm phía sau đèo Bạch Mã, trong Địa phận tỉnh Vân Quý.
- Lục thí chủ dựa vào đâu mà quả quyết như thế?
Thừa Ân bèn kể lại câu chuyện chàng và Từ Viên Yên bị Diêm la Cửu Điện chủ bắt, trên đường đến tổng Đàn Địa Ngục môn tại đèo Bạch Mã được Thanh Y Sát Sứ và Từ Bách Xuyên cứu thoát.
Nghe xong, Không Độ Đại sư hỏi:
- Lục thí chủ có biết Địa Ngục môn chủ muốn bắt thí chủ và Từ cô nương là vì lý do gì không?
- Vãn bối không biết.

Tịnh Hư Chân Nhân nói:
- Theo thiển ý của bần đạo thì Địa Ngục môn bắt Từ cô nương là nhằm khống chế, gây áp lực với Từ bang chủ. Còn Lục thí chủ vốn là giọt máu của Lục Minh chủ năm xưa, giá trị lợi dụng rất lớn.
- Ý đạo trưởng là...
Năm xưa lệnh tôn được giang hồ bạch đạo rất kính nể, vì vậy nếu Địa Ngục môn có trong tay Lục thí chủ tất sẽ khống chế được quần hùng. Theo ý bần đạo thì Địa Ngục môn muốn bắt thí chủ để uy hiếp những bằng hữu năm xưa của lệnh tôn, ít nhất là buộc họ phải bó tay không dám đối phó với chúng, sợ ném chuột vỡ đồ.
Lục Thừa Ân bấy giờ đã biết cha mình tuy chết gần hai mươi năm nhưng thanh danh vẫn còn vang động đến ngày hôm nay thì rất lấy làm tự hào cảm động.
Phong Độ Đại sư đôi mắt từ ái hiền hòa nhìn chàng nói:
- Vì lẽ đó Lục thí chủ phải tôn trọng bản thân, không được để rơi vào tay ma đạo sẽ có tác hại rất lớn đến đại cuộc.
- Vãn bối xin ghi nhớ lời giáo huấn của Đại sư.
Tịnh Hư Chân Nhân bỗng hỏi:
- Bần đạo có điều này thắc mắc, xin Lục thí chủ giải đáp cho.
- Xin đạo chưởng cứ nói.
Lục thí chủ có biết năm xưa lệnh tôn có hai người anh em kết nghĩa, một người là Truy Hồn Nhất Tiếu Tạ Văn, người kia là Chính Nghĩa bang Chủ Từ Đạt không ?
- Vãn bối có biết.
- Như vậy nếu xét về vai vế thì thí chủ là đại ca của huynh đệ họ Từ, bần đạo lấy làm ngạc nhiên tại sao vừa rồi thí chủ không nhìn nhận họ.
Thừa Ân bị Tịnh Hư Chân Nhân hỏi trúng chỗ khó nói thì ngẩn ngơ không sao trả lời được. Không Độ Đại sư là người lịch duyệt, thấy thái độ của chàng thì dịu dàng hỏi:
- Lục thí chủ có điếu gì khó nói chăng?
- Vãn bối…quả là có chỗ không tiện nói ra.
- Phải chăng liên quan đến vụ huyết án năm xưa?
Thừa Ân giật mình đưa mắt nhìn Không Độ Đại sư mà thầm khâm phục nhãn quang tinh tường của ông ta. Chàng hết đường chối đành thở dài nói:
- Nhị vị chưởng môn tiền bối đã biết vãn bối cũng không giấu giếm nữa. Thú thật, đối với vụ án năm xưa, vãn bối đặt nghi ngờ ở chỗ hai người huynh đệ kết nghĩa của gia phụ.
- Thí chủ căn cứ vào đâu mà nói như thế ?

- Vãn bối có bằng chứng khẳng định một trong hại người họ, hoặc là cả hai, hiện vãn bối đang điều tra. Tuy nhiên bằng chứng thế nào thì vãn bối không tiện nói ra.
- Thí chủ dám quả quyết như thế ?
- Đúng như vậy !
Không Độ Đại sư và Tịnh Hư Chân Nhân đưa mắt nhìn nhau một lúc rồi cùng thở dài. Đại sư vẻ mặt buồn bã nhìn Thừa Ân, nói:
- Bao nhiêu năm qua bần tăng cứ trăn trở về vụ huyết án năm xưa, nghĩ mãi vẫn không ra kẻ nào là hung thủ..Có lúc bần tăng cũng nghĩ đến hung thủ nhất định phải là người thân cận với lệnh tôn, xuất kỳ bất ý ra tay mới có thể chế ngự được ông ấy. Hôm nay được nghe thí chủ nói thì quả nhiên ý nghĩ ấy càng có cơ sở. Tuy nhiên vấn đề là ai trong số hai người huynh đệ kết nghĩa của Lục Minh chủ là hung thủ?
- Vãn bồi đang đi tìm câu hỏi đó.
- Lục thí chủ có muốn nghe vài lời của bẩn tăng chăng?
- Đại sư là bậc cao nhân tiền bối chắc chắn có nhiều kiến thức, vãn vối xin lắng tai nghe.
- Không dám ! Bần tăng chỉ có vài lời nhận xét nhỏ, mong rằng sẽ giúp được cho thí chủ trong việc điều tra hung thủ.
Ông ta dừng lại một lúc rồi khoan thai nói:
- Năm xưa lệnh tôn và hai người anh em kết nghĩa trên đường phiêu bạt giang hồ tình cờ đã cứu sống cả nhà họ Diệp. Diệp trang chủ có hai người con gái, họ sắc nước hương trời, tài mạo vô song. Người em là Diệp Tố Minh, rất giỏi về văn chương thi phú, sau này giang hồ tặng cho mỹ hiệu là Ngọc Nữ Linh Sơn. Người con gái này đã có hôn ước với một hảo hán giang hồ gọi là Hạo Thiên Kiếm Trương Thiên Hạo. Họ Trương sau này trở thành cánh tay đắc lực của lệnh tôn. Người con gái thứ hai là chị tên Diệp Tố Tố, nhan sắc tuyệt thế vô song, có tài khảy đàn khiến hoa cũng phái nở, về sau giang hồ tặng cho mỹ hiệu là Bạch Nguyệt Long Mai, người đó chính là mẫu thân của thí chủ.
Thừa Ân nghe Không Độ Đại sư kể lại chuyện xưa, lại nghe mẹ mình là bậc giai nhân tuyệt thế, tài mạo phi phàm thì cảm động, đau lòng sa hai hàng nước mắt.
Hòa thượng áy náy nhìn chàng:
- Lục thí chủ không sao chứ ?
- Văn bối... nghĩ đến cha mẹ thì đau lòng quá.
- Đúng như vậy. Vụ án năm xưa làm cả võ lâm rúng động, đau lòng thương xót vô cùng. Cũng may ông trời có mắt, phật Tổ hiển linh đã

che chở cho giọt máu họ Lục tồn tại trên thế gian.
Thừa Ân dần dần lấy lại bình tĩnh, chàng linh cảm câu chuyện mình sắp nghe có liên hệ rất lớn đối với lịch sử gia đình chàng cũng như liên quan đến kẻ thù. Nghĩ thế chàng liền nghiêm nghị nói:
- Xin Đài sư kể tiếp, vãn bối rất nóng lòng muốn biết câu chuyện tiếp theo như thế nào.
- Câu Chuyện này ngoài bần tăng ra thiết nghĩ trên giang hồ không có người thứ hai được biết, kể cả lệnh tôn đại nhân.
Thừa Ân nghe Không Độ Đại sư nói như thế càng háo hức tò mò, kể cả Tịnh Hư Chân Nhân cũng phải sốt ruột giục:
- Chuyện như thế nào, đại sư mau nói đi!
Không đọ đai sư chợt thở dài:
- Bần tăng có một lời hứa, câu chuyện này lẽ ra suốt đời sẽ không tiết lộ. Tuy nhiên sự việc đã đến nước này, bần tăng cũng đành nhắm mắt phá bỏ lời giao ước.
Không Độ Đại sư dừng lại lim dim đôi mắt hồi tưởng chuyện xưa một lúc chợt mở bừng mắt ra nói bằng giọng chậm rãi:
- Bần tăng trong một lần đi vân du cách đây hơn hai mươi năm, tình cờ chứng kiến một câu chuyện tình có thể gọi là bí mật võ lâm. Bần tăng còn nhớ lúc đó vào một đệm trăng sáng không ngủ được, bỗng nghe tiếng đàn tranh thánh thót vang lên giữa đêm khuya. Trong đời bần tăng chưa từng được nghe tiếng đàn nào hay đến thế, âm thanh tựa như nước chảy hoa rơi làm chim muôn thức giấc, cỏ cây lay động. Bần tăng mặc dù là kẻ thanh tu, nhưng nghe tiếng đàn ấy lòng trần cũng phải lay động, thổn thức, buồn vui, hỉ nộ... nói tóm lại đó một thứ âm thanh kỳ diệu nhất trên trần đời…Bần tăng lần theo tiếng đàn đến một tòa thủy đình. Dưới, ánh trăng, bần tăng nhìn thảy một thiếu nữ mặt hoa da phấn, dung nhan siêu phàm thoát tục đang khảy đàn, người đó chính là Bạch Nguyệt Long Mai Diệp Tố Tố. Đứng bên cạnh Diệp thí chủ là thư sinh nho nhã, từ chỗ bần tăng đứng chỉ nhìn thấy lưng áo của người đó nên không biết là ai. Diệp thí chủ vừa dứt tiếng đàn người đó bỗng quỳ trước mặt Diệp thí chủ, bần tăng lúc ấy mới biết người thư sinh đó là Truy Hồn Nhất Tiếu Tạ Văn.
Thừa Ân nghe tới đó thì nóng lòng hỏi :
- Ông ta tại sao lại quỳ trước mặt gia mẫu ?
- Bần tăng từng giao du với lệnh tôn nên biết rõ câu chuyện ba anh em kết nghĩa cứu sống nhà họ Diệp. Bần tăng cũng lấy làm ngạc nhiên nên lắng tai nghe thì mới biết rằng Tạ Văn tỏ tình với Diệp thí chủ. Tạ Vãn lời lẽ thống thiết bày tỏ tấm chân tình, không ngờ Diệp thí chủ đã từ chối. Vừa lúc đó có người thứ ba xuất hiện, người đó

chính là lệnh tôn đại nhân.
Lệnh tôn không biết gì về cầu chuyện vừa xảy ra, cùng Diệp thí chủ vui vẻ nắm tay nhau dắt đi. Lúc đó, bần tăng mới biết lý do vì sao Diệp thí chủ từ chối tình yêu của Tạ Văn, bởi vì trong lòng cô ấy đã có lệnh tôn.
Thừa Ân nghe tới đó giận dữ quát lên:
-Khốn kiếp ! Vì sao hắn lại hành động bỉ ổi như thế? Hắn muốn cướp người yêu của huynh đệ mình hay sao?
- Lục thí chủ hiểu lầm rồi. Lúc đó bần tầng nhìn thấy Tạ Văn ngẩn ngơ như người mất hồn, hại hàng nước mắt chảy dài. Bần tăng thương cảm, thở ra một tiếng. Không ngờ Tạ Văn võ công cao cường, thính lực nhạy bén, trong lúc thất thần vẫn phát hiện ra bần tăng. Tạ Văn lúc ấy năn nỉ xin bần tăng giữ kín câu chuyện của mình. Bần tăng đã hứa với Tạ thí chủ hơn hai mươi năn qua không hề hé răng nói với bất cứ người nào. Lúc Tạ Văn ngỏ lời với Diệp thí chủ, ông ta chưa hề biết Diệp thí chủ và lệnh tôn từ trước đã có tình ý với nhau.
Hai năm sau, trên đỉnh Linh Sơn, lệnh tôn đại nhân một kiếm một chưởng trấn áp quần hùng lên ngôi Minh chủ. Sau đó lệnh tôn thành hôn với Diệp thí chủ, song hỉ lâm môn. Tạ Văn từ đó cũng mất tích không ai còn nhìn thấy nữa. Võ lâm lúc bấy giờ rất thắc mắc về sự mất tích của Tạ Văn, ông ta ra đi không để lại một lời nào, thiết nghĩ chỉ có bần tăng vâ Diệp thí chủ mới biết lý do sự ra đi của Tạ Văn. Ngay cả lệnh tôn cũng không biết chuyện Tạ Vãn thầm yêu Diệp thí chủ.
Phong Độ Đại sư kết thúc cáu chuyện của ông một câu hỏi:
- Phải chăng Tạ Văn vì ôm hận tình đã trở về gây ra vụ huyết án Linh Sơn ?
Thừa Ân nghe xong câu chuyện thì người thất thần không nói được một lời. Trước đây có nhiều nghi vấn khiến chàng đặt Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt lên hàng kẻ tình nghi số một. Bây giờ, sau câu chuyện này, hiển nhiên Tạ Văn trở thành kẻ đáng nghi ngờ nhất. Hơn mười tám năm trước, Tạ Văn rõ ràng vì thất tình đã âm thầm ra đi. Vậy thì ông ta ở đâu trong thời gian qua? Vụ huyết án Linh Sơn làm chấn động võ lâm, ông ta nhất định phái biết và nếu như ông ta không phải là hung thủ thì tại sao ông ta không xuất hiện? Chỉ có hai cách giải thích, Tạ Văn hoặc là đã chết, hoặc chính ông ta là hung thủ.
Không Độ Đại sư dường như đọc được suy nghĩ của Thừa Ân, ông nói:

- Năm xưa, Tạ thí chủ với tuyệt kỹ Truy Hồn Nhất Tiếu có thể nói là võ lâm đệ nhị chỉ kém một người là lệnh tôn đại nhân. Vì vậy, Tạ Văn không thể chết được. Trên giang hồ không có đối thủ khả dĩ có thể ám sát Tạ Văn.
Tịnh Hư Chân Nhân lắc đầu thở dài:
- Năm xưa, bần đạo cũng từng có giao tình với cả ba người anh em kết nghĩa, bọn họ được giang hồ mệnh danh là Võ Lâm Tam Hiệp. Có thể nói cả ba đều có võ công xuất chúng, nhân phẩm cao quý. Cho dù là Tạ thí chủ hay Từ thí chủ, bần đạo cũng không thể tin họ là hung thủ! Thật không ngờ…
Không Độ Đại sư nói tiếp:
- Lục thí chủ ! Theo ý bần tăng thì xét về động cơ, Tạ thí chủ là đáng nghi nhất. Mười mấy năm qua, Từ thí chủ dưới chân đỉnh Linh Sơn đã ra sức truy tìm hung thủ, võ lâm đồng đạo ai cũng biết.
Thừa Ân buồn bã nói:
- Nếu Tạ Vân là hung thủ thì biết tìm ông ta ở đâu mà báo thù?
- Nếu xác minh được chính Tạ Văn là hung thủ thì Lục thí chủ có thể đứng ra kêu gọi võ lầm đồng đạo cùng ra sức truy tìm ông ta. Thiết nghĩ, Tạ Văn cho dù có tận ở chân trời góc biển nhất định có ngày cũng phải lộ diện.
Thừa Ân chợt nghĩ ra một vấn đề khiến chàng thảng thốt kêu lên:
- Không đúng... không thể như thế được…
Hai vi chưởng môn tiết bối đưa mắt nhìn chàng ngạc nhiên.
- Lục thí chủ nói cái gì không đúng ?
- Chính là câu chuyện của Đại sư.
- Câu chuyện của bần tăng có chỗ nào không đúng?
- Theo lời Đại sư nói thì Tạ Văn rất yêu mẹ của vãn bối. Vậy đâu có lý nào ông ta cũng giết hại bà ấy.
Phát hiện của Thừa Ân làm đảo lộn mọi suy đoán khiến vụ án càng trở nên phức tạp. Thừa Ân kêu lên:
- Có thể nào mẹ của vãn bối chưa chết, mà đã bị Tạ Văn bắt đi ?
Thừa Ân nhớ lời lời dặn của dì muốn chàng khi nào lên Linh Sơn phải kiểm tra lại xác chết khiến chàng càng có hy vọng mẫu thân vẫn còn sống.
Không Độ Đại sư lại nói:
- Lục thí chủ nói rất có lý. Nếu Tạ Văn là hung thủ thì nhất định Diệp thí chủ vẫn còn sống. Tuy nhiên không có cách kiểm tra được bởi vì Chính Nghĩa bang với danh nghĩa gìn giữ hiện trường đã phong tỏa Linh Sơn, người ngoài không thể lên núi được.
Tịnh Hư Chân Nhân tiếp lời:

- Năm xưa có ba người tận mắt chứng kiến hiện trường. Một người là Từ Đạt. Tất nhiễn không thể hỏi ông ta. Người nữa là Tệ sư thúc: Vô Vi đao trưởng, tiếc là sư thúc đã viên tịch…
Thừa Ân sốt ruột hỏi:
- Vậy người thứ ba là ai?
Không Độ Đại sư đáp.
- Chính là Ngộ Tịnh sư thúc. Tuy nhiên tệ sư thúc nhiều năm qua phiêu bạt giang hồ, vân du tứ hải, tìm kiếm ông ấy còn khó hơn lên trời.
Thừa Ân trong lòng thất vọng, buông một tiếng thở dài, rồi chàng cương quyết nói:
- Vãn bối nhất định phải đi một chuyến.
- Lục thí chủ nên nhớ Từ Đạt cũng rất có thể là hung thủ. Nếu đúng là ông ta thì chí chủ đến Linh Sơn chẳng khác nào đưa chuột vào miệng mèo.
Thừa Ân nhớ lại chuyện Trương Thiên Hạo nhiều lần ngăn cản chàng đến Chính Nghĩa bang, tất nhiên ông ta phải có một lý do nào đó, mà lý do duy nhất có thể lý giải được chính là vì ông ta sợ Từ Đạt sát hại chàng.
Còn một người nữa cũng từng khuyên chàng không nên đến Chính Nghĩa bang với những lời lẽ mơ hồ khó hiểu, người đó chính là Đoạn Trần sư thái. Nghĩ đến bà ta, Thừa Ân bèn hỏi:
- Nhị vị tiền bối có biết một lão ni pháp hiệu là Đoạn Trần sư thái không?
Khổng Độ Đại sư trả lời ngay:
- Đoạn Trần sư thái là mẹ ruột của Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt. Hơn mười năm trước không biết vì lý do gì bà ta xuất gia đi tu, tử đó không đặt chân trở về Linh Sơn nữa.
Thừa Ân nghe được tin đó thi mới ngã ngửa ra, chàng thật không thể nào ngờ sư thái lại chính là thân mẫu của Từ Đạt. Trước đây chàng cũng từng nghe dì Diệp nhắc đến bà ta, vốn là một người vợ yêu chồng thương con, không ngờ ngày nay bà đã xuất gia đi tu.
Vậy lý do gì khiến bà phải xuống tóc quy y? Thừa Ân vần còn nhớ rất rõ những lời Đoạn Trần sư thái nói lúc bà có ý ngăn không chc chàng đến đầu thân với Chính nghĩa bang.
: “Thí chủ, nên biết trên đời có nhiều việc không thể lường trước được. Thiện mà không thiện, ác mà không ác, chân giả, thật hư khó phân giải”.
Những lời nói đó ràng muốn án chỉ Chính Nghĩa bang không hẳn là một bang hội chính nghĩa. Đoạn Trần sư thái đối với con ruột của

mình mà còn có nhận xét như thế thì rõ ràng Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt không phải là nhân vật chính nghĩa.
Phải chăng vụ huyết án Linh Sơn là do cả Từ Đạt và Tạ Văn cùng chủ mưu? Nếu Tạ Văn có động cơ vì tình yêu thì Từ Đạt động cơ của hắn là gì. Phải chăng là Quy Nguyên Thần Công?
Nghĩ tới đây Thừa Ân lại sực nhớ đến chuyện Ám Sát hội chủ cũng biết được môn võ công đó. Lại còn thêm việc Đoạn Trần sư thái rất được anh em họ Văn nể vì.
Ám Sát hội năm xưa từng truy sát sư phụ chàng là Chu Thông và dượng của chàng là Trương Thiên Hạo, như vậy có thể nói Ám Sát hội có liên quan đến vụ án năm xưa, lại có liên quan với Đoạn Trần sư thái là mẹ của Chính nghĩa bang chủ Từ Đạt.
Thừa Ân kết nối những Sự kiện dần dần thành một bức tranh liên kết giữa những nhân vật có liên quan đến vụ án Linh Sơn khiến chang mơ hồ cảm thấy mình đã lần ra thủ phạm. Cảm giác đó khiến Thừa Ân trong lòng phẫn khích chỉ muốn lập tức lên đường báo thù.
Thừa Ân trong lòng đã có chủ ý liền đứng lên vòng tay nói:
Nhị vị tiền bối, bây giờ vãn bối có việc phải làm, vãn bối xin cáo từ.
- Lục thí chủ định đi đâu/
- Thứ lỗi cho vãn bối không thể nói được. Chuyến này ra đi nếu may mắn còn sống sót, vãn bối xin hứa sẽ trở lại cùng góp sức với nh ị vị tiền bối tiêu diệt Địa Ngục môn, giữ gìn sự thanh bình của võ lâm.
Tịnh Hư Chân Nhân cảm động nói:
- Lục thí chủ tuy còn trẻ tuổi nhưng đã khiến bần đạo rất khâm phục.
-A Di Đà Phật…- Không Độ Đại sư tiếp lời-Nếu Lục thí chủ muốn báo cừu rửa hận chỉ cần hô lên một tiếng, bần tăng và đạo huynh đây nhất định sẽ dốc sức ủng hộ.
- Vãn bối xin đa tạ thịnh ý của nhị vị tiền bối.
- Thí chủ định lên đường ngay bây giờ sao?
- Thưa phải!….
- Để bần tăng đưa thí chủ xuống núi.
- Đại sư khóng cần phải nhọc lòng, vãn bối tự đi được rồi.
- Nếu vậy, bần tăng khồng tiễn. Lục thí chủ trên đường đi phải cẩn thận lắm mới được.
Thưa Ân từ biệt hai vị chưởng mon rồi lập tức xuống núi rời khỏi Thiếu Lâm Tự.

Bách Cầm Sơn Chủ

Hồi 13
Ẩn Tình Chưa Sáng Tỏ, Thân Gái Dặm Trường

Vô Mệnh sau khi xuống núi lập tức nhắm hướng Linh Sơn khởi hành. Viện Yên trên đường đi sắc mặt buồn bã, dàu dà không nói không rằng.
Mười mấy năm qua nàng ở Linh Sơn dưới một người mà trên trăm người. Trong con mắt của nàng, đám môn đồ thủ hạ của cha nàng không người nào khá dĩ lọt vào mắt xanh của nàng.
Ngay khi nàng bước chân ra giang hồ dưới lớp hóa trang Từ Tam đã gặp Lục Thừa Ân. Trước đây chàng tuy không biết võ công nhưng tính tình khoáng đạt, trọng nghĩa khinh tài khí độ hiên ngang, quang minh lỗi lạc.
Thừa Ân lúc đó dưới cái tên Tiểu Ngưu đã cùng nàng kết bái huynh đệ. Mặc dù chàng không biết võ công nhưng khi nàng bị Địa Ngục môn bắt, chàng đã không ngần ngại xả thân cứu nàng. Chính lúc đó bằng vào hành động anh hùng khí khái của Thừa Ân đã khiến cho nàng vừa khâm phục, vừa cảm động rồi sanh lòng yêu chàng lúc nào không biết. Trong con mắt nàng, Lục Thừa Ân là một thiếu niên ưu tú nhất, anh hùng nhất trong thiên hạ. Nhưng có một điều làm cho nàng không sao hiểu được, là từ khi biết thân phận của nàng thì chàng bắt đầu tỏ vẻ lạnh nhạt, xạ lánh nàng.
Nàng mừng cho chàng đã học được võ công cái thế, nhưng như lời chàng nói, chàng là con trai của Minh chủ Lục Thừa Phong, mười tám năm trước cha mẹ chàng, bị thảm sát trên Linh Sơn. Vậy chung quy vụ án Linh Sơn là như thế nào ? Cha nàng có liên quan gì đến chuyện đó không? Tại sao Thừa Ân từ khi biết nàng là con gái của Chính Nghĩa bang chủ thì tỏ thái độ xa lánh nàng? Thậm chí chàng không thèm nhìn mặt nàng.
Trên Thiếu Lâm tự, nàng vì tự ái đã bỏ đi, trong lòng rất oán hận Thừa Ân lạnh lùng coi nàng rẻ rúng. Giờ đây nàng lại thấy nhớ chàng, muốn gặp lại chàng, muốn cùng chàng hai mặt một lời hỏi chàng cho ra lẽ, vì sao lại xa lánh nàng.
Viên Yên nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy rất nghi ngờ về vụ án Linh Sơn mà Thừa Ân đã nói với nàng. Tại sao chàng từ chối lời mời đến Chính Nghĩa bang của cha nàng?
Viên Yên trong lòng nóng nảy, rối rắm như tơ vò. Chợt cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình, nàng nhìn lại thì bất gặp Trương Vô Mệnh bối rối rồi cúi gằm mặt xuống. Viên Yên chợt nảy ra một ý, đưa mắt

nhìn sang thì thấy đại ca Từ Bách Xuyên mặt lạnh như tiền mải miết giục ngựa buông cương.
Viên Yên thúc ngựa tiến lên nói :
- Đại ca ! Phía trước có huyện thành, chúng ta vào đó nghỉ ngơi một đêm.
Từ Bách Xuyên chau mày, vẻ không hài lòng:
- Phụ thân đang nổi giận, lệnh cho ta lập tức đưa muội về Linh Sơn, muội còn muốn cà kê dọc đường nữa sao?
- Đại ca nói gì thế. Tiểu muội là con gái cần phải tắm rửa nghỉ ngơi, không lẽ đại ca bắt muội cứ ngồi trên mình ngựa suốt sao ?
Từ Bích Xuyên gườm gườm nhìn cô em gái:
- Đạ ca cảnh cáo muội chớ có giở trò. Phụ thân đã ra lệnh cho đại ca bằng mọi giá phải đưa muội về Linh Sơn, chớ có nghĩ đến chuyện trốn đi nữa.
Viên Yên cười tươi như hoa, nói:
- Đại ca không bắt muội cũng về. Tiểu muội rong chơi bấy lâu đã chán rồi.
Từ Bách Xuyên đưa mắt nghi ngờ nhìn nàng:
- Mới hồi nãy đại ca còn thấy muội mặt mày ủ dột, sao bây giờ lại tươi tỉnh, thay đổi nhanh chóng đến vậy?
Viên Yên nghênh mặt nói:
- Xưa nay muội vốn vui buồn bất chợt, đại ca không biết hay sao mà còn thắc mắc?
- Hừ ! Muội là con bé rắc rối nhất trên đời này.
Viên Yên nhăn mặt nhe răng cười hì hì. Từ Bách Xuyên ghìm cương cho ngựa chạy chậm lại, chờ cho Trương Vô Mệnh lên tới, nói với ông ta:
- Trương Sát Sứ! Phiền ông đi trước vào thành chọn một khách điếm tốt nhất, đặt sẵn ba phòng, tôi và Nhị muội sẽ tới sau.
Viên Yên kêu lên:
- Ối dào ! Đại ca cần gì phải phiền phức như thế. Chúng ta cứ việc vào thành tất có chỗ trọ ngay thôi.
- Muội thì biết gì. Hiện tại giang hồ nhiễu loạn, bọn Địa Ngục môn đâu đâu cũng có tai mắt. Nếu chúng ta rơi vào tay Địa Ngục môn thì chúng sẽ dùng chúng ta gây sức ép với phụ thân, muội có biết không ?
Trương Vô Mệnh nói:
- Đại công tử nói đúng lắm, để thuộc hạ đi trước dò đường.
Dứt lời, ông ta thúc ngựa phóng lên, phút chốc đã mất hút không còn thấy bóng.

Từ Viên Yên lúc đó mới hỏi:
- Đại ca ! Sự việc vừa rồi xảy ra trên Thiếu Lâm phụ thân có biết không?
Tất nhiên là biết:
- Tại sao phụ thân không đến giải vây cho Thiếu Lâm tự ?
- Muội thật ngốc ? Chúng ta việc gì phải dây vào chuyện thiên hạ.
Viên Yên mở to mắt nhìn anh, vẻ ngạc nhiên:
- Đại ca sao lại nói như thế? Không phải chúng ta mang danh là Chính Nghĩa bang, quyền Minh chủ võ lâm đó sao ?
Quyền Minh chủ so với chức Minh chủ còn kém xa lắm. Đợi kỳ võ lâm đại hội sắp tới, phụ thân chính thức lên ngôi Minh chủ chừng đó mới lo chuyện võ lâm giang hồ.
- Đó là do đại ca nói như vậy, hay là ý của phụ thân?
- Nhị nguội nên biết hiện tại đại ca là cánh tay đắc lực của phụ thân.
Từ Viên Yên vẻ mặt không vui, buồn bã thở dài:
- Muội vẫn tưởng Chính Nghĩa bang chúng ta phải có trách nhiệm với võ lâm đồng đạo, vì Chính Nghĩa mà diệt ma trừ bạo. Không ngờ Chính Nghĩa bang chủ là hư danh.
Từ Bách Xuyên nói:
- Muội chớ nói bậy ! Những lời đó mà lọt vào tai phụ thân thì muội no đòn đấy.
Viên Yên vì quá đau buồn thất vọng nên không buồn nói chuyện nữa.
Chốc lát sau, hai người đã đến thành Nam Hương, tìm đến Tập Gia Lầu thì thấy Trương Vô Mệnh xếp đâu vào đấy.
Đêm hôm đó, Viên Yên lên giường nằm nghĩ đến Thừa Ân, vừa buồn vừa giận không sao ngủ được. Nàng nghĩ mãi vẫn không sao hiểu được Thừa Ân vì lý do gì mà cố tình xa lánh nàng?
Nàng nhớ lại những sự việc đã xảy ra thì cảm thấy Thừa Ân bắt đầu lạnh nhạt với nàng có liên quan đến vụ án Linh Sơn!
Nếu muốn biết, trước tiên nàng phải tìm hiểu xem vụ án Linh Sơn thật ra là như thế nào ? Nghĩ như vậy, Viên Yên liền trở đậy bước xuống giường mở cửa đi qua phòng của Trương Vô Mệnh.
Viên Yên đứng trước cửa phòng gõ nhẹ hai tiếng, lập tức có giọng Trương Vô Mệnh vọng ra:
- Ai đó ?
- Trương thúc thúc ! Là Viên Yên đây.
Có tiếng bước chân của Trương Vô Mệnh. Cửa phòng mở ra, họ Trương nhìn nàng với vẻ ngạc nhiên:
- Nhị tiểu thơ có chuyện gì vậy?
Viên Yên đặt một ngón tay lên môi ra hiệu cho Trương Vô Mệnh nhỏ

tiếng, sợ Từ Bách Xuyên ở phòng bên nghe thấy.
Nàng bước hẳn vào phòng rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại:
- Trương thúc thúc vẫn chưa ngủ sao ?
- Tôi đang luyện công - Trương Vô Mệnh đáp-Nhị tiểu thơ đến tìm tôi có việc gì không ?
Viên Yên thong thả đến ngồi vào bàn. Trượng Vô Mệnh rót trà mời nàngảồi cũng ngồi xuống. Viên Yên nói:
- Trương thúc thúc ! Viên Yên có chuyện này muốn thỉnh giáo thúc thúc đây.
- Nhị tiểu thơ có việc gì xin cứ nói.
- Viên Yên muốn hỏi Trương thúc thúc Về vụ án Linh Sơn. Thật ra chuyện đó là như thế nào ?
Trương Vô Mệnh nhìn thẳng vào nàng, hỏi lại:
- Người nào đã nói với Nhị tiểu thơ về vụ án đó?
- Một người họ Lục?
- Lục Thừa Ân ?
- Phải !
- Nhị tiểu thơ muốn biết gì về vụ án Linh Sơn ?
- Trương thúc thúc hãy kể đầu đuôi chuyện ấy, Viên Yên muốn biết tất cả.
Trương Vô Mệnh im lặng suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Đối với chuyện này, bang chủ không muốn cho Nhị tiểu thơ biết, tại hạ làm sao dám trái lệnh bang chủ.
- Trương thúc thúc ? Viên Yên hứa là sẽ không tiết lộ chuyện này.
- Nhị tiểu thơ làm cho tôi khó nghĩ quá.
Viên Yên nhăn mặt giận dỗi:
- Trương thúc thúc chiều Viên Yên lần này đi. Từ trước đến nay, ngoài phụ thân chẳtng phải thúc thúc là người thương Viên Yên nhất đó sao ?
- Nhị tiểu thơ tầm hồn trong trắng ngây thơ, Trương mỗ yêu quý Nhị tiểu thơ chính vì điều đó. Sở dĩ bang chủ không muốn cho tiểu thơ biết chuyện ấy cũng là vì muốn cô mãi mãi vẫn hồn nhiên trong sáng, không vì chuyện giang hồ chém giết mà vẩn đục tâm hồn. Trương mỗ khuyên cô không nên tìm hiểu những chuyện thị phi làm gì cho bận lòng!
- Viên Yên ngày hôm nay không còn là trẻ con nữa, cho dù Trương thúc thúc klông nói, Viên Yên nhất định cũng sẽ tìm hiểu.
- Nhị tiểu thơ vì sao bỗng dưng muốn hiểu chuyện ấy?
Viên Yên tính tình bộc trực thẳng thừng, nghĩ sao nói vậy. Nàng thản nhiên đáp:

- Chính là vì Lục Thừa Ân.
- Tiểu thơ giao tình thế nào với họ Lục ?
Viên Yên hơi thẹn, đôi gò má chợt ửng hồng TrươngVô Mệnh là người tinh ý già đời, thấy thái độ của nàng hì hiểu ngay tự sự. Trong lòng lão rất lo lắng, nhưng ngoài mặt vẫn điềm nhiên. Lão nói:
- Thôi được, nếu Nhị tiểu thơ nhất quyết muốn biết thì tôi xin kể hầu tiểu thơ. Mười tám năm trước, vào nửa đêm Tết Trung Thu, cả gia đình Minh chủ Lục Thừa Phong bị thảm sát, hơn một trăm mạng người đều bị giết sạch. Hung thủ giấu mặt cho đến nay vẫn khống hề lộ diện. Vụ án Linh Sơn chính là võ lâm kỳ án, chấn động giang hồ. Gần đầy, Lục Thừa Ân xuất hiện, mọi người mới biết họ Lục còn có hậu nhân. Lục Thừa Ân lần này bước chân ra giang hồ chắc chắn là muốn truy tìm hung thủ báo thù rửa hận.
Viên Yên nghĩ đến Thừa Ân một mình đơn độc trên giang hồ ngày đêm truy tìm hung thủ, tính mạng lúc nào cũng bị đe dọa khiến nàng cảm thấy tội nghiệp cho chàng, lại càng yêu mến chàng hơn.
Nàng mím môi hỏi một câu mà cho rằng rất quan trọng:
- Trương thúc thúc có biết phụ thân có liên quan gì đến vụ huyết án Linh Sơn không?
- Vì sao Nhị tiểu thơ hỏi như vậy ?
Viên Yên không tiện nói ra việc Thừa Ân từ chối, xa lánh nàng đành nói tránh đi:
- Chuyện đó sau này Viên Yên sẽ nói cho Trương thúc thúc biết.
Trương Vô Mệnh nói:
- Chắc Nhị tiểu thơ không biết bang chủ chính là em kết nghĩa của Lục Thừa Phong. Bao nhiêu năm qua bang chủ vẫn cố sức truy tìm hung thủ báo thù cho nghĩa huynh.
Từ Viên Yên sửng sốt kêu lên:
- Chao ôi ! Như vậy Viên Yên phải gọi Lục Thừa Ân là biểu ca sao ?
- Đúng như vậy.
- Hèn gì lần trước phụ thân đã sai đại ca mời Lục Thừa Ân về Linh Sơn. Nhưng nếu hai nhà đã có quan hệ mật thiết như vậy thì tại sao Lục Thừa Ân từ chối đến Linh Sơn gặp mặt phụ thân ?
Trương Vô Mệnh tất nhiên là hiểu rõ lý do nhưng ông ta không thể nói ra. Lại thấy Viên Yên có cảm tình đặc biệt với Thừa Ân khiến ông ta vừa lo lắng vừa tội nghiệp cho nàng.
Tại sao Trương Vô Mệnh đối với con gái của Từ Đạt người rất có thể là kẻ đại thù của nhà họ Lục lại có cảm tình sâu sắc như vậy? Đó là bởi vì ông ta đã chứng kiến Viên Yên từng ngày lớn lên, tâm hồn trong trắng ngây thơ, tính tình nhân ái đôn hậu, khác xa với người

anh và người cha đầy mưu mô tham vọng của nàng.
Trương Vô Mệnh nhìn thấy trước mắt viễn cảnh Từ Viên Yên có thể phải đau đớn vì tình yêu, nhưng không có cách gì ngăn cản được khiến cho ông ta buồn bã, bất giác buông tiếng thở dài. Viên Yên lục ấy trong lòng rối rắm như tơ vò nên nàng không nhìn thấy thái độ của Trương Vô Mệnh. Câu chuyện vụ án Linh Sơn mà nàng vừa được nghe chẳng những không giúp ích gì cho nàng, mà còn làm nàng cảm thấy đau đầu thắc mắc hơn.
Tại sao Thừa Ân không nhìn cha nàng cũng chính là thúc thúc của chàng ? Tại sao sau khi biết rõ thân thế của nàng chàng lại tìm cách xa lánh nàng ?
Viên.Yên dĩ nhiên không bao giờ nghĩ đến chuyện cha nàng là hung thủ tình nghi số một, càng không thể tưởng tượng được rồi đây nàng và chàng sẽ là hai kẻ đại địch, hai kẻ thù không đội trời chung. Số phận éo le nghiệt ngã đang chờ đợi Từ Viên Yên phía trước nhưng nàng không hề hay biết. Nàng chỉ cảm thấy giờ đây nàng càng yêu Lục Thừa Ân hơn. Nàng muốn được ở bên cạnh chàng, chia sẻ hiểm nguy, cùng chung rong ruổi giang hồ truy tìm hung thủ, giúp chàng báo thù rửa hận.
Sáng hớm sau ba người tiếp tục lên đường hướng về Linh Sơn. Trên đường đi, họ nghe đám hiệp khách giang hồ kháo nhau rất nhiều về nhân vật Bách Cầm Sơn chủ vừa mới xuất hiện.
Từ Bách Xuyên dong ngựa đi ngang với Trương Vô Mệnh, hỏi:
- Trương Sứ ! Ông có biết gì về nhân vật Bách Cầm Sơn chủ này không ?
- Thuộc hạ cũng không biết nhiều, chỉ nghe đến Bách Cầm Sơn là nới có rất nhiều muông thú sinh sống. Bách Cầm Sớn chủ mấy đời nay không hề bước chân ra giang hồ, không hiểu vì lẽ gì lần này ông ta lại xuất sơn.
- Theo ông thì có phải hắn cũng có tham vọng tranh đoạt ngôi vị Minh chủ ?
- Thuộc hạ không dám suy đoán bừa bãi.
Trương Vồ Mệnh tất nhiên biết rất rõ Bách Cầm Sơn thủ là ai, mục đích của hắn là gì nhưng lẽ dĩ nhiên ông ta không thể nói ra. Từ Viên Yên cũng biết, nhưng nàng mặc kệ, cứ để cho anh mình suy đoán lung tung. .
Từ lúc rời khách điếm, y không hé môi nói một lời, gương mặt cứ dàu dàu buồn bã. Nàng nghĩ lần này về Linh Sơn chắc là khó có cơ hội ra khỏi nhà, nhưng nàng có một câu hỏi lớn trong đầu cần được giải đáp, mà người có thể trả lời cho nàng không thể là ai khác ngoài

cha nàng.
Ba người rong ngựa đi đến trưa thì thấy trước mắt có một ngồi làng nhỏ liền rẽ ngựa vào định bụng tìm chỗ nghỉ ngơi, cho ngựa ăn uống rồi tiếp tục lên đường, vừa vào đến đầu làng, họ bỗng nghe có tiếng đàn bà khóc lóc vật vã. Một người trung niên thiếu phụ thôn dã ngồi bệt bên đường kêu gào gọi con rất thống thiết. Bên cạnh bà ta có mấy người hàng xóm xúm lại khuyên nhủ nhưng xem chừng không ăn thua gì.
Viên Yên nhìn thấy cảnh tượng đó thì thương xót, không kềm lòng được liền xuất ngựa bước tới vẹt đám động đến trước người đàn bà, hỏi:
- Đại tẩu có chuyện gì mà than khóc vật vã như thế?
Người đàn bà đầu tóc rồi bù, cặp mắt xưng húp không ngừng kêu rên:
- Ông trời ơi ! Quỷ bắt mất con gái tôi rồi; tôi làm sao mà sống nổi đây.
- Con gái của đại tẩu bị ai bắt ?
- Quỷ... quỷ nó bắt mất rồi.
Viên Yên ngơ ngác tỏ vẻ không hiểu, một người dân làng thấy thế liền nói :
- Đêm hôm qua có một kẻ lạ mặt võ công cao cường đã bắt mất con gái của Hà đại nương đây.
Một người khác nói thêm vào:
- Không chỉ một mình Hà đại nương đây mất con gái, mà mấy đêm liền rồi, đêm nào quỷ cũng xuất hiện bắt cóc gái tơ. Làng chúng tôi đây đã bị bắt mất hai cô. Làng bên cạnh còn thê thảm hơn, trong một đêm bị bắt đến ba cô, tất cả đều là con gái chưa chồng.
Viên Yên nghe xong thì trợn mắt kêu 1ên:
- Kẻ nào lại to gan hành động bá đạo như thế?
- Hắn tự xưng là Quỷ Diện Lang Nha, còn để lại cáo thị kia kìa.
Viên Yên nhìn theo hướng tay người đó chỉ thì thấy ở đó có một đám thanh niên, bô lão đang tụ tập bàn tán, chỉ trỏ lên một tờ giấy dán trên một thân cây.
Nàng đi về hướng mấy người đó, họ thấy nàng xinh đẹp, ăn mặc sang trọng thì nép sang hai bên nhường đường, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nhìn nàng.
Trên tờ cáo thị ấy viết như thế này:
“Bổn lang chủ mỗi đêm bắt vài cô gái tơ về Lang Nha động vui vẻ, Lục Thừa Ân ngươi biết tin này thì phải lập tức đem xác đến Lang Nha động nạp mạng, trả Lang Nha Thần Công cho lão phu. Bằng

không, lão phu sẽ bắt sạch cấc cô gái trên thế gian này. Lục Thừa Ân, ngươi sẽ trở thành tội nhân thiên cổ.
Phía dưới cùng có vẽ hình một con chó sói và ký tên Quỷ Diện Lang Nha. Viên Yên đọc xong tờ cáo thị thì nổi giận đến độ mặt mày xanh lét.
Thì ra Quỷ Diện Lang Nha suốt mấy tháng trời truy tìm Lục Thừa Ân hòng thu lại Lang Nha Bí Lục, không có kết quả, lão bèn nghĩ ra thủ đoạn độc ác đê hèn này.
Quỷ Diện Lang Nha là con sói già, tính tình độc ác lại đầy mưu mô xảo trá. Lão biết Thừa Ân vốn có lòng nhân hậu, chàng mà biết được tin này thì thế nào cũng đến Lang Nha động gặp lão. Quả thật tính toán của lão rất lợi hại, trên giang hồ thông tin nhạy bén sớm muộn gì chuyện này cũng đến tai Thừa Ân, vậy thì lão chỉ việc ngồi nhà hưởng thụ gái tơ chờ Lục Thừa Ân tự nạp mạng.
Viên Yên giậm chân than thầm: “Không xong rồi ? Gã họ Lục đáng ghét kia thế nào cũng trúng kế của Quỷ Diện Lang Nha”.
Viên Yên tuy rất oán giận Thừa Ân lạnh nhạt với nàng, nhưng thấy hắn gặp nguy hiểm thì nàng không nỡ làm ngơ.
Lúc đó Từ Bách Xuyên và Trương Vô Mệnh cũng đã đến đọc cáo thị.
Viên Yên nắm tay anh, nói:
- Đại ca ! Chúng ta phải đi một chuyến đến gặp Quỷ Diện Lang Nha thôi.
Từ Bách Xuyên nạt khẽ:
- Nhị muội điên rồi sao ?
- Sao đại ca nói như thế?
- Nhị muội không biết Quỷ Diện Lang Nha độc ác, lợi hại như thế nào hay sao mà còn định tới nạp mạng ?
- Không lẽ đại ca nhẫn tâm nhìn cảnh gái nhà lành bị lão ma đầu hãm hại sao?
Từ Bách Xuyên mặt lạnh như tiền nói:
- Chuyện đó hãy để gã họ Lục lo.
- Đại ca có biết Lục Thừa Ân là...Trượng Vô Mệnh sợ nàng tiết lộ vội vàng nói xen vào:
- Việc này Nhị tiểu thơ cứ để thuộc hạ lo !
Từ Bách Xuyên trợn mắt quát:
- Thanh Y Sát Sứ ! Tôi cấm ông đấy! Chuyện này chờ tôi về bẩm báo phụ thân rồi hẵng tính.
Từ Viên yên giậm chần kêu lên:
- Chờ đại ca về tới Linh Sơn báo tin cho cha thì không biết sẽ có bao nhiêu người con gái nữa bị hại.

Từ Bách Xuyên lạnh lùng nói:
- Ý ta đã quyết, muội chờ nhiều lời. Đi thôi !
Nói rồi, hắn quay lưng bỏ đi. Từ Viên Yên cười nhạt:
- Đại ca không đi thì muội và Trương thúc thúc đi!
Từ Bách Xuyên quay lại nhìn em gái gằn giọng:
- Muội dám !
Viên Yên nghênh mặt lên:
- Dám hay không đại ca cũng biết rõ rồi đấy.
Nói rồi nàng quay sang họ Trương - Trương thúc thúc! Chúng ta đi thôi !
Từ Viên Yên đã nói là làm, ngoài phụ thân ra không ai chế ngự được nàng, Từ Bách Xuyên rất hiểu điều đó nên hắn quay sang trừng mắt nhìn Trương Vô Mệnh: Trương Sát Sứ ! Bổn thiếu gia lấy thân phận thiếu bang chủ cấm ông đấy.
Trương Vô Mệnh dĩ nhiên không muốn làm mất lòng Từ Bách Xuyên, nhưng ông ta đối với sự an nguy của Thừa Ân còn quan trọng hơn cả sinh mạng thì đâu tha thiết gì đền gã họ Từ nữa.
Trương Vồ Mệnh nói:
- Xin đại công tử thứ cho thuộc hạ trái lệnh.
Từ Bách Xuyên mặt mày tái xanh. Hắn không ngờ Trương Vô Mệnh dám làm trái ý hắn. Họ Trương lại nói tiếp:
- Thuộc hạ tin rằng nếu có bang chủ ở đây người cũng sẽ chủ trì việc này. Chúng ta danh là Nghĩa Chính bang tất nhiên phái đứng ra giữ gìn công đạo.
- Trương thúc thúc nói hay lắm ! Chúng ta đi thôi, cứ mặc kệ người ta ? Nếu sau này phụ thân có mắng thì Viên Yên lãnh hết trách nhiệm.
Viên Yên thấy Trương Vô Mệnh ủng hộ mình thì rất cao hứng. Không ngờ ông ta nhìn nàng lắc đầu, nói:
- Việc này tiểu thơ không nên can dự vào, cứ để mình tôi lo là được rồi.
Lúc đó mấy người thôn dân nghe họ bàn tán thì kéo cả đám vây quanh ba người. Có hai người đàn bà chắc là mẹ của hai cô gái xấu số nắm tay Viên Yên khóc lóc năn nỉ, họ quỳ cả xuống vừa khóc vừa nói:
- Chúng tôi cúi xin chư vị đứng ra giúp đỡ, tìm lại giùm hai đứa con gái đáng thương, bọn dân đen chúng tôi kết cỏ ngậm vành tạ ơn chư vị.
Viên Yên thấy mấy người đàn bà khóc lóc tội nghiệp thì càng quyết tâm hơn. Nàng đỡ họ đứng dậy, hứa với họ rồi quay Sang Trương Vô Mệnh, nói:

- Thúc thúc không cho Viên Yên cũng đi. Việc này Viên Yên đã quyết định rồi. Nói xong, nàng từ giã mấy người dân rồi nhảy lên ngựa ra roi phóng đi.
Từ Bách Xuyên rất tức giận nhưng chi biết giậm chân nhìn theo chứ không làm gì được.
Trương Vô Mệnh vì lo cho Thừa Ân, bất chấp mệnh lệnh của Từ Bách Xuyên cũng lên ngựa đuổi theo Viên Yên. Phút chốc, lão đã theo kịp nàng:
- Nhị tiểu thơ chờ tôi với !
Từ Viên Yên quay lại mỉm cười với lão:
- Trương thúc thúc quả nhiên là người nghĩa khí, đáng mặt anh hùng.
- Nhị tiểu thơ không sợ bang chủ trách mắng sao ?
- Trương thúc thúc còn không sợ, thì Viên Yên lẽ nào lại sợ.
Hai người đưa mắt nhìn nhau chợt buông tiếng cười lớn.

Bách Cầm Sơn Chủ

Hồi 14
Địa Ngục Môn Đón Đường,
Quỷ Diện Lang Nha Chặn Ngõ

Nói về Lục Thừa Ân, rời khỏi Thiếu Lâm tự, trong lòng đã có một số thông tin quan trọng nhằm giúp chàng điều tra hung thủ. Bây giờ chàng đã biết năm xưa Truy Hồn Nhất Tiếu Tạ Văn có tình với mẹ chàng. Vậy nếu ông ta vì tình mà gâyá thì nhất định ông tạ không thể giết mẹ chàng.
Như vậy bây giờ điều cần nhất là chàng phải tìm cách lên Linh Sơn kiểm tra lại số xác chết. Nếu chàng biết được mẹ chàng đã chết hay còn sống thì có thể khẳng định được hung thủ.
Chỉ có điều trải qua mười mấy năm, cho dù hiện trường có được gìn giữ cẩn thận cũng khó mà kiểm tra được xác chết.
Theo như lời Không Độ Đại sư nói thì năm xưa sau khi vụ án xảy ra chỉ có ba người được tận mắt chứng kiến hiện trường.
Một người là Từ Đạt, một người là Vô Vi đạo trưởng đã viên tịch, người thứ ba là cao tăng hòa thượng Ngộ Tịnh. Từ Đạt tất nhiên không thể hỏi ông ấy, người chết cũng không thể hỏi được, như vậy chỉ có thể hy vọng vào Ngộ Tịnh Đại sư. Thừa ân rất muốn gặp vị hoà thượng này để hỏi xem ông có tận mắt nhìn thấy xác của mẹ

chàng không. Tuy nhiên việc tìm Ngộ Tịnh Đại sư theo như lời Không Độ nói thì còn khó hơn lên trời.
Thừa Ân ngày hôm nay được biết rất có thể mẹ chàng chưa chết thì vui mừng khôn xiết. Tuy chỉ là một chút hy vọng mỏng manh cũng khiến cho chàng phấn chấn tinh thần, quyết định gác lại mọi chuyện, lên đường đến Chính Nghĩa bang tìm cách lên Linh Sơn kiểm tra xác chết.
Vì kỳ hạn một năm gặp lại dì Diệp đã gần đến nên Thừa Ân gấp lên đường. Chàng vừa ra khỏi địa phận của Thiếu Lâm tự thì chạm mặt rất nhiều cao thủ giang hồ, số người này nghe tin Thiếu Lâm và võ Đang sắp đánh nhau hiếu kỳ kèo đến xem. Không ngờ, rốt cuộc chẳng có đánh nhau nhưng họ cũng thu lượm được một thông tin lý thú về sự xuất hiện của một cao thủ gọi Bách Cầm Sơn chủ.
Thừa Ân rời Thiếu Lâm tự cũng trong diện mạo của Bách Cầm Sơn chủ, bọn khách giang hồ đã nghe đồn đại về chàng nên nhìn thấy chàng là nhận ra ngay. Trên đường đi không ngừng bị người ta chú ý, có kẻ còn mon men đến làm quen với chàng.
Nhân dịp này, Thừa Ân cũng muốn kết giao bằng hữu nhưng ngặt vì thời gian cấp bách, chàng đành phái giả vờ lạnh nhạt từ chối hết thảy mọi người. Không ngờ từ đó trên giang hồ lại có lời đồn Bách Cầm Sơn chủ tính khí lạnh lùng kiêu, ngạo không muốn kết giao bằng hữu mà chỉ thích độc hành.
Chiều hôm đó, trong lúc Thừa Ân dừng chân cạnh một dòng suối rửa mặt thì bỗng nghe sau lưng có hai luồng gió lạ, chàng không cần quay lại nhìn cũng biết có cao thủ xuất hiện, cả thảy có hai người.
Thừa Ân vần thản nhiên vốc nước lên rửa mặt, miệng hỏi:
- Nhị vị theo dõi tại hạ suốt hai dặm đường, không hay có việc gì muốn chỉ giáo?
Một giọng nói ồm ồm dường như có vật gì chặn ngang cuống họng vang lên:
- Các hạ tai mắt quả nhiên là lợi hại.
Nhị vị đi theo tại hạ chắc không phải chi để nói một câu tâng bốc?
- Đúng vậy ! Các hạ sao không quay lại nhìn xem bọn ta là ai.
Thừa Ân buông tiếng cười nhạt:
- Hừ ! Dù các ngươi là ai thì bằng vào hành động lén lút của các ngươi tất không phải là người tốt.
Một tiếng cười khùng khục chói tai vang lên:
- Ha ha... Bọn ta vốn là quỷ dạ xoa. Ngươi có nghe trên thế gian này có quỷ tốt bao giờ không ?
- Té ra là Địa Ngục môn.

Thừa Ân từ từ quay lại. Quả nhiên trước mặt chàng là hai nhân vật áo đen mang mặt nạ ác quỷ. Bọn chúng một tên gầy khẳng khiu, tên kia trái lại vừa mập vừa lùn. Giọng nói vừa phát ra từ miệng tên mập. Vì hắn quá mập, chiếc cổ to bè, đầy mỡ nên giọng nói phát ra giống như tiếng vịt kêu.
Thừa Ân từ dưới suối thong thả bước lên, chiếc nón nan tre có tấm sa đen phủ kín mặt nên không nhìn thấy dung mạo, nhưng bằng vào giọng nói rờn rợn của chàng cũng đủ cho thấy lòng chàng đang tràn đầy sát khí. Chàng lạnh lùng nói:
- Các ngươi tìm bổn nhân phải chăng là muốn trả thù?
Vẫn là tên mập nói:
- Ngươi có phải là Bách Cầm Sơn chủ ?
- Phải thì sao?
- Trên Thiếu Lầm tự phải chăng chính ngươi đã đánh chết Diêm La Ngũ Điện chủ?
- Chính là bổn Sơn chủ.
- Hừ ! Xem chừng ngươi rất kiệu ngạo. Bổn Điện chủ hỏi ngươi có thù oán gì với bổn môn chăng?
Thừa Ân không đáp lại hỏi lại:
- Hai ngươi là Điện chủ hàng thứ mấy ?
Tên mập lùn nói:
- Bổn nhân Diêm La Tứ Điện chủ.
Tên cao gầy cũng tự giới thiệu:
- Còn bổn nhân là Thập Điện chủ.
Thừa Ân buông tiếng cười nhạt:
- Địa Ngục môn có Thập Điện Diêm La, mấy tháng trước tại đèo Bạch Mã Diêm La Cửu Điện Chủ bị đập vỡ sọ mà chết. Vừa qua Ngũ Điện chủ cũng bị đánh tan xác. Như vậy, Thập Điện Diêm La chỉ còn lại Bát Điện Diêm La. Sau đây bổn sơn chủ sẽ giảm bớt nhân mã khiến Địa Ngục môn chỉ còn lại Lục Điện Diêm La. Hai người có tin lời ta không?
Thừa Ân từng lời nói ra nhẹ nhàng như gió thoảng nhưng lại tàng ẩn sát khí rờn rợn khiến cho hai tên Điện chủ phát run. Chúng đưa mắt nhìn nhau rồi tên ốm cất giọng nghi ngờ hỏi:
- Ngươi vì sao lại biết chuyện ở đèo Bạch Mã ?
- Vì bổn nhân đây chính là sát tinh của Địa ngục môn.
Tên mập không chịu được nữa quát lên:
- Cuồng đồ ! Chung quy ngươi và bổn môn có thù oán gì ?
- Địa Ngục môn mưu đồ bá chủ thiên hạ, hành động xảo trá độc ác khiến cho võ lâm đồng đạo căm hận. Tội ác đáng chết, bổn sơn chủ

giết các ngươi đâu cần phải có thù oán.
- Nói hay lắm!
Tên mập lại cất tiếng cười khùng khục. Dứt tràng cười, hắn nói:
- Ngươi quả là ngông cuồng ngạo mạn. Bổn môn chủ có lời mời ngươi đến thăm tổng đàn bổn môn một chuyến, ngươi có dám đi không ?
- Hừ ! Bổn nhân sớm muộn gì cũng san bằng Địa Ngục môn, ngươi chớ có thách đó! Chỉ có điều hiện giờ bổn nhân không rảnh đi với các ngươi.
- Ngươi không đi cũng không được.
- Vậy sao ? E rằng các ngươi không đủ sức. Thế này vậy, bổn nhân hôm nay lấy mạng một trong hai con quỷ các ngươi, tên còn lại trở về báo với Địa Ngục môn chủ một ngày gần đây bổn nhân sẽ đích thân đến thăm viếng.
Lời lẽ của Thừa Ân ngông cuồng tột cùng khiến cho hai tên Điện chủ không nhẫn nhịn được nữa. Chúng trợn mắt toé lửa nhìn chàng, sát khí lộ ra mặt.
Thừa Ân không chút sợ hãi lạnh lùng nói:
- Một trong hai ngươi ngày hôm nay phải chết, vậy hai ngươi tự quyết định lấy!
Tên mập lùn tức là Tứ Điện chủ bước tới một bước, thân hình ục ịch của hắn tưởng đâu rất chậm chạp, không ngờ bước chân của hắn lại gọn gàng nhanh nhẹn vô cùng.
Hắn trố cặp một trắng dã, thì Thừa Ân, nói:
- Bổn Điện chủ tình nguyện đi trước đây. Chỉ có điều không biết ngươi có đủ sức đưa Tứ Điện chủ ta xuống “địa ngục thật” không ?
Sỡ dĩ hắn nói “địa ngục thật” là bởi vì bản thân hắn đang ở trong Địa Ngục môn, tức là địa ngục giả ở trần gian. Thừa Ân hơi buồn cười, nhưng chàng vẫn gia tâm phòng bị, ầm thầm vận nội công vào song chưởng.
Tên cao gầy đứng bên ngoài nhắc đồng bọn:
- Chưởng môn muốn gặp hắn, Tứ Điện chủ chớ ra tay quá nặng.
Thừa Ân nghe hắn nói đầy vẻ tin tưởng đồng bọn thì biết tên Tứ Điện chủ này không phái tầm thường. Cũng vừa lúc đó, chàng nhìn thấy đối phương song chưởng từ từ giơ lên, lập tức có một luồng áp lực vô hình mang theo khí lạnh dồn về phía chàng. Chàng nín thở vận đầy đủ công lực chuẩn bị đánh ra chiêu Ngũ Hổ Phục Ma trảo.
Gã mập khẽ quát lên:
- Nằm xuống cho ta!
Tả chưởng của hắn dựng đứng lên khoa một vòng tròn, hữu chưởng

co lại rồi tống ra nhanh như chớp. Lập tức Thừa Ân cảm thấy khí lạnh thâu xương xâm nhập vào cơ thể chàng qua hơi thở từ các lỗ chân lông. Chàng vội vàng vận công phong bế các huyệt đạo, đồng thời đôi tay vung lên, mười ngón tay cong vút biến thành song trảo, chụp thẳng vào tâm chưởng của đối phương
Bùng...Chát...
Qua một chiêu đầu, song phương đồng lùi lại một bước. Thừa Ân cảm thấy mười đầu ngón tay tê buốt tựa như vừa chộp phải sắt nguội. Trong khi đó, Tứ Điện chủ sắc mặt kinh hãi nhìn chàng không chớp mắt.
Vừa rồi, hắn đánh ra tuyệt chiêu Diêm Vương Đoạt Hồn Chưởng với sáu thành cộng lực nhưng không làm gì được Thừa Ân. Trái lại hắn còn chấn động phải lùi lại khiến cho hắn không khỏi kinh tâm.
Còn Thừa Ân, ở trên Thiếu Lâm tự, một chưởng đập chết Diêm La Ngũ Điện chủ thì chàng cứ tưởng đâu gã Tứ Điện chủ này võ công cũng không cao hơn bao nhiêu. Không ngờ qua một chiêu vừa rồi chàng mới biết công lực của hắn cao hơn Ngũ Điện chủ rất nhiều.
Qua chiêu đầu bất phấn thắng bại, Thừa Ân trong lòng có ý muốn giết người, bèn hét lên một tiếng thân hình lướt tới một lúc đánh ra Kim Sư Phục Ma Quyền mười hai thức cực kỳ ảo diệu.
Kim Sư Phục Ma Quyền phổ theo tư thế của loài sư tử là chúa tể sơn lâm tất nhiên phái có chỗ đặc sắc. Mỗi quyền đánh ra đều nhanh nhẹn thần tốc, sức mạnh dời non lấp biển. Nháy mắt, thân hình của Tứ Điện chủ đã bị phủ vây kín mít không còn đường thoát thân nữa.
Giữa lúc Thừa Ân sắp đánh ra thức cuối cùng trong bài quyền Kim Sư chuẩn bị lấy mạng đối phương thì bỗng chàng nghe có tiếng gió rít sau lưng, biết có người đánh lén, chàng vội vàng thu quyền lại nhún mình nhảy vọt ra xa ba trượng, thoát khỏi một chưởng của Thập Điện chủ trong tích tắc.
Thừa Ân bị đánh lén sau lưng thì nổi giận gầm lên:
- Bổn sơn chủ lấy mạng ngươi.
Một cái điểm chân nhẹ nhàng đưa thân hình Thừa Ân bay vút lên, từ trên không, chàng bổ nhào xuống như thần ưng sớt mồi, tuyệt học Bách Cầm Sơn Thiên Long Vô Mệnh Chưởng đánh ra với tám thành công lực phong tỏa Thập Điện chủ hết đường né tránh. Hắn cảm thảy như có núi đè liền vội vàng cử chưởng lên đỡ.
Thừa Ân từ trên không buông tiếng cười nhạt, mắt chàng thấy Thập Điện Diêm La sắp bị đánh nát xương như Ngũ Điện chủ ở trên Thiếu Lâm tự thì Tứ Điện chủ đã hét lên, xô chưởng đánh thẳng vào hạ bộ của chàng.

Nếu Thừa Ân vẫn ngoan cố lấy mạng Thập Điện chủ thì không thể tránh được tử chiêu của Tứ Điện chủ. Tuy chàng đang lơ lửng trên không, nhưng Phi Thiên Điểu là một môn khinh công thượng thặng, chàng nương theo sức chưởng của Tứ Điện chủ lướt ra khỏi tầm sát thương, hạ thân đứng xuống đất.
Thừa Ân ra thấy mấy lần không hạ được đối phương thì tức giận gầm lên:
- Bổn Sơn Chủ chấp cả hai ngươi, cùng xông lên một lượt đi !
Tứ Điện chủ và Thập Điện Chủ biết Thừa Ân lợi hại bèn đưa mắt nhìn nhau ra hiệu rồi mỗi tên một hướng cùng xông lên.
Giữa lúc đó bỗng có tiếng cười nhạt:
- Hừ ! Hai người đánh một thì đâu phải anh hùng.
Cùng với giọng nói, bóng người từ trên một ngọn cây buông mình đáp xuống, thân pháp nhẹ nhàng phiêu hốt như chiếc lá rơi. Nhìn lại thì thấy người mới tới là một trung niên mỹ phụ mặc áo màu hồng.
Người đàn bà đó chừng ngoài ba mươi tuổi làn da căng mịn trắng hồng, thân hình đầy đặn, ánh mắt long lanh tình tứ, đôi môi mọng đỏ điểm một nụ cười lả lơi.
Nàng ta tươi cười cất giọng thánh thót:
- Chao ôi ! Giữa ban ngày ban mặt sao lại có quỷ hiện thế này ?
Tứ Điện chủ đôi mắt hấp háy như sao, rõ ràng là một con quỷ háo sắc, hắn nhìn thấy người đẹp thì cười nham nhở:
- Chà...chà ! Nương tử từ đâu tới, muốn can dự vào chuyện vui của bọn ta chăng ?
Thiếu nữ vẫn tươi cười lả lơi, thán hình nảy nở khiêu gợi uốn éo như một con rắn.
Thừa Ân nhìn thấy rất chướng mắt, không ngờ mụ ta bỗng xoay qua nhìn Thừa Ân, nũng nịu hỏi:
- Tướng công có muốn thiếp giúp tướng công một tay đưa hai con quỷ này xuống địa ngục chăng?
Thừa Ân chỉ “hứ” khẽ chứ không đáp.
Tứ Điện chủ thấy người đẹp thân tình với đối phương có ý muốn đối phó với bọn hắn thì nổi giận, cười gằn:
- Con mụ kia ! Bổn Điện chủ cảnh cáo người chớ có xen vào chuyện của Địa Ngục môn.
- Nương nương thích chen vào đấy, ngươi làm gì được nương nương nào.
Thừa Ân không muốn dây dưa nữa, lạnh lùng nói:
- Đây là chuyện riêng của tại hạ, phu nhân không cần can dự vào.
Thiếu phụ áo hồng nhăn mặt giận dỗi:

- Chao ôi ! Người gì mà lạnh lùng, kiêu ngạo thế không biết. Người ta có ý tốt muốn giúp, không cám ơn thì chớ, sao còn ăn nói những lời lẽ vô tình như thế?
Thừa Ân không nói không rằng tung mình bay vọt lên, từ trên cao toàn lực đánh xuống một chưởng Thiên Long Vô Mệnh nhằm vào Tứ Diện chủ. Sở dĩ Thừa Ân ra tay nặng như vậy là vì chàng đối với Địa Ngục môn đã rất căm hận, chỉ muốn tiêu diệt cho kỳ hết bè đảng ma quỷ của chúng.
Thiên Long Vô Mệnh Chưởng được Thừa Ân hết sức đánh ra, thế chưởng từ trên cao bổ xuống phong tỏa một chu vi mười trượng. Chưởng phong nhanh như chớp nhoáng khiến Tứ Điện chủ chỉ còn có cách cử chưởng lên đỡ.
Thập Điện Chủ đứng ở phía bên này rảnh tay liền vung chưỡng lên đánh vào Thừa Ân hỗ trợ cho Tứ Điện chủ. Vừa rồi hắn đã nếm chút mùi vị của Thiên Long Vô Mệnh Chưởng nên biết rõ sự lợi hại của nó. Không ngờ chưởng hắn vừa cất lên đã nghe tiếng cười lạnh lẽo của thiếu phụ ác hồng phát ra. Cánh tay nõn nà của mụ vung lên, từ trong ống tay áo một luồng sáng bạc lao vút ra nhanh như gió, chỉ nghe Thập Điện chủ rú lên một tiếng thảm thiết.
Cùng lúc đó, Thiên Long Vô Mệnh Chưởng của Thừa Ân đập vào Diêm Vương Đoạt Hồn Chưởng của gã mập phát ra những tiếng nổ long trời lở đất.
Một lúc sau, trời quang mây tạnh, nhìn lại thì thấy Thập Điện chủ cổ họng bị cắt đứt máu từ vết thương tuôn ra ồng ộc, giãy giụa vài cái rồi nằm chết thẳng cẳng. Bên này, Tứ Điện chủ bị Thiên Long Vô Mệnh Chưởng đánh, hai bàn chân lún xuống đất năm tấc, máu miệng phun ra có vòi song chưởng thì sưng vù trông rất thê thảm.
Thừa Ân một chưởng tuy không giết được Tứ Điện chủ, nhưng tình trạng của hắn rất bi đát, lúc này chỉ cần một cái búng tay là hắn đi đời. Tuy nhiên nhìn vào xác chết của Thập Điện chủ mới thầm ghê gớm thay cho sự lợi hại của thiếu phụ áo hồng. Thừa Ân nghĩ mãi vẫn không ra vừa rồi mụ sử dụng thứ vũ khí gì mà chỉ một cái phất tay đã lấy mạng cao thủ Địa Ngục môn.
Mụ ta vừa giết người xong, thế mà đôi môi vẫn điểm nụ cười tươi như hoa, nét mặt thản nhiên như không hề có chuyên gì xảy ra. Mụ đưa đôi mắt lúng liếng tình tứ nhìn Thừa Ân, nói:
- Tướng công để tiện thiếp tiễn nốt con quỷ mập này xuống địa ngục cho bọn chúng có đôi có bạn nhé !
Vừa nói, mụ vừa cất những bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển như mèo đi về phía Tứ Điện phủ. Thừa Ân vội vàng đưa tay cản mụ lại:

- Không cần phiền đến tôn giá.
- Tướng công muốn tự tay giết hắn ư?
- Không phái thế ! Tại hạ muốn tha cho hắn.
Mụ ta tròn mắt nhìn Thừa Ân:
- Ủa ! Tướng công sao lại từ bi thế?
- Tại hạ đã có lời hứa chỉ lấy mạng một trong hai đứa, hãy để hắn về báo tin cho Địa Ngục môn chủ.
- Tướng công quả nhiên là có khí độ anh hùng. Thôi được, tha cho hắn khỏi chết.
Nói rồi, mụ trợn mắt nhìn Tứ Điện chủ lúc này sắc mặt nhợt nhạt như người sắp chết:
- Con quỷ mập kia ! Ngươi còn không mau đi đi?
Tứ Điện chủ tuy bị thương rất nặng nhưng khẩu khí vẫn rất kiêu ngạo. Hắn trợn trừng đôi mắt trắng dã nhìn Thừa Ân đầy về căm hận:
- Bách Cầm Sơn chủ ! Ngày hôm nay ngươi không giết bổn chủ, sau này sẽ hối hận đấy.
Thừa Ân lạnh lùng nói:
- Bất cứ lúc nào ngươi muốn trả thù cứ tìm đến ta, bổn Sơn chủ sẵn sàng hầu ngươi.
Mụ áo hồng vỗ tay cười ngất:
- Nói hay lắm... nói hay lắm !
Tứ Điện chủ hướng ánh mắt căm hờn vào thiếu phụ áo hồng:
- Mụ đã giết chết người của bổn môn, gan thì báo danh đi !
- Hi hi... Cô nương ta há lại sợ người sao, đồ quỷ mập? Ngươi dỏng tai nghe cho rõ đây, bổn cô nương là Chính Nghĩa bang Hồng Y Sát sứ Hạ Dung Dung.
Mụ tự xưng là “cô nương”, thì ra là gái già chưa chồng. Tuy nhiên điều làm cho Thừa Ân giật mình bởi vì mụ tự xưng là Hồng Y Sát Sứ Chính Nghĩa bang. Nếu mụ là người của Chính Nghĩa bang tại sao lại ra tay giúp chàng ?
Bên kia, Tứ Điện chủ cười nhạt:
- Hừ ! Hóa ra là Chính Nghĩa bang. Bổn môn chưa tìm đến các người, thế mà các người đã gây nợ máu. Được lắm, một ngày gần đây, bổn môn sẽ tìm đến Linh Sơn trả mối thù này.
Hồng Y Sặt Sứ Hạ Dung Dung đôi mắt chợt tóe lên tia sát khí rợn người, giọng mụ rít qua kẽ răng:
- Con quỷ mập đáng ghét, nếu mi còn nói thêm nửa lời, bổn sứ sẽ cắt lưỡi ngươi.
Tứ Điện chủ mặc dù rất to gan nhưng nhìn thấy sắc diện cực kỳ

hung tợn của mụ ta cũng phái rùng mình ớn lạnh. Quả nhiên, hắn không dám mở miệng nữa, chỉ "hừ" khẽ một tiếng rồi lếch thếch bỏ đi, để lại xác chết của đồng bọn.
Hồng Y Sát Sứ Hạ Dung Dung bĩu môi nhìn theo hắn với vẻ khinh bỉ, rồi quay lại tươi cười ỏn ẻn với Thừa Ân. Ánh mắt mụ long lanh đầy vẻ tà dâm.
Thừa Ân thảy người đàn bà này cử chỉ lả lơi ánh mắt dâm đãng thì có ý chán ghét, quay đầu lại định bỏ đi. Không ngờ, mụ ta chỉ lắc mình một cái đã đứng trước mặt, dang tay chặn chàng lại:
- Coi kìa, tướng công đi đâu ?
- Phu nhân cản đường tại hạ là có ý gì ?
- Cái gì mà phu nhân này phu nhân nọ khó nghe thế, người ta đã có chồng đâu nào ?
Thừa Ân vốn là chàng trai mới lớn gặp phải tình huống này ngượng ngùng khó xử vô cùng. Cũng may chàng có tấm khăn che mặt nên cũng giấu được phần nào sự lúng túng.
Hạ Dung Dung thấy chàng im lặng thì tươi cười ỏn ẻn:
- Người ta vừa rồi giúp tướng công, chả lẽ không xứng nhận được một tiếng cám ơn sao ?
Thừa Ân lấy làm khó chịu hỏi:
- Phu nhân! Thật ra bà muốn gì?
- Đã bảo đừng gọi người ta là phu nhân rồi mà.
- Tại hạ...
Thừa Ân cứ ngắc ngứ mãi không biết xưng hô làm sao cho phải đạo.
Hạ Dung Dung cặp mắt sắc bén nhìn chàng không chớp:
- Tướng công sao không bỏ khăn che mặt ra đi ?
- Điều này... thứ cho tại hạ không thể tuân theo được.
- Tướng công có đúng là Bách Cầm Sơn chủ, vừa rồi ở trên võ lâm dã nổi danh thiên hạ ?
- Phu nhân hỏi như thế là có ý gì ?
Hạ thị không đáp mà đi vòng quanh Thừa Ân, cặp mắt sắc sảo không ngừng quan sát chàng. Mụ chợt đứng lại nhìn thẳng vào chàng rồi nói:
- Bằng vào giọng nói của tướng công và thái độ cữ chỉ, thiếp đây đoán tướng công quá lắm chỉ ngoài hai mươi tuổi. Ngươi còn trẻ tuổi như thế thì không thể là Bách Cầm Sơn chủ được.
Thừa Ân khẽ giật mình, thầm thán phục cặp mắt tinh tường của Hạ Dung Dung. Mụ ta thấy chàng im lặng thì đắc chí cười lớn:
- Thế nào, thiếp đoán đúng, phải không?
- Tại hạ chưa bao giờ tự xưng mình là Bách Cầm Sơn chủ.

Hạ thị nét mặt chưng hửng, sửng sốt nhìn chàng. Thừa Ân nói luôn:
- Bách Cầm Sơn chủ chính là gia sư.
- Ra là thế. Nhưng vừa rồi ở trên võ lâm vạch mặt hòa thượng giả có phải là tướng công không ?
- Chính là tại hạ. Phu nhân nhiều lần hỏi về vấn đề đó không biết có ý gì ?
Hạ thị tươi cười thò tay vào ngực lấy ra một tấm thiệp màu xanh, cử chỉ của mụ ta vô cùng táo tợn khiến cho Thừa Ân nghe mặt mày nóng ran, may là đối phương không thể nhìn thấy mặt thật của chàng.
Hạ thị cầm tờ thiếp trên tay nói:
- Tiện thiếp vâng lệnh bang chủ trao thiếp mời này cho tướng công.
Thừa Ân trong lòng nghi ngại hỏi:
- Thế này là có ý gì ?
- Bang chủ được nghe tướng công trên Thiếu Lâm một chưởng đập chết Diêm La Ngũ Điện chủ, vang danh thiên hạ nên rất lấy làm ngưỡng mộ, sai tiện thiếp mang thư mời tướng công quang lâm tệ bang một chuyến.
Thừa Ân lúc đó mới nhận lấy tấm thiếp, mở ra xem thì thấy trên nền giấy hoa hiên có in hình lệnh bài Chính Nghĩa bang; cùng với mấy dòng chữ mời mọc khách sáo.
Chàng suy nghĩ một lúc chợt phát hiện ra một vấn đề liền chau mày hỏi:
- Tại hạ có một chút thấy mắc.
- Xin tướng công cứ nói,
- Thiếu Lâm tự cách tổng đàn quý bang nghìn dặm đường, chuyện trên Thiếu Lâm lại vừa mới xảy ra, vậy thì quý bang chủ làm sao có thể nhanh chóng nhận được thông tin rồi phát thiếp mời ? Phu nhân có thể giải thích việc này cho tai hạ hiểu chăng ?
Hạ thị gật đầu tán dương:
- Tướng công quả nhiên có trí tuệ hơn người. Tệ bang chủ đúng là không thể từ Linh Sơn mà nhận tin nhanh như thế.
- Có nghĩa là quý bang chủ hiện có mặt tại đây ?
- Nói như thế cũng không phải.
- Vậy là sao?
- Sáng nay, bang chủ đã về Linh Sơn chuẩn bị tiếp nghinh tôn giá của tướng công.
Thừa Ân suy nghĩ một lúc rồi chợt cười gằn:
- Theo chỗ suy đoán của tại hạ thì vừa rồi quý bang chủ cũng có mặt ở Thiếu Lâm tự ?

- Tướng công quả là thông minh.
- Hừ ! Chính Nghĩa bang chủ đã đích thân đến Thiếu Lâm tự tận mắt chứng kiến chuyện thị phi do Địa Ngục môn gây ra mà không ra mặt, như thế là ý gì ?
- Việc này đích thân bang chủ sẽ giải thích cho tướng công hiểu. Thế tướng công có nhận lời đi Linh Sơn một chuyến không ?
Mặc dù rất chán ghét người đàn bà lẳng lơ này nhưng đây là một dịp may hiếm có để chàng tới Linh Sơn trà trộn tìm cách lên núi nên Thừa Ân gật đầu nhận lời.
Hạ thị thấy chàng đồng ý thì tươi cười bước tới nắm tay chàng:
- Tướng công, chúng ta lên đường thôi !
Thừa Ân giật tay ra lùi lại một bước.
- Phu nhân xin hãy tự trọng !
- Tướng công sáo lạnh lùng lắm thế?
Thừa Ân nghiêm nghị nói:
- Phu nhân đã biết tại hạ còn trẻ tuổi, so với phu nhân chỉ là hàng hậu bối, vậy xin phu nhân hãy giữ gìn tư cách.
Hạ thị sắc mặt thay đổi, nụ cười trên môi vụt tắt, cất giọng the thé:
- Tiểu tử ngươi cho rằng cô nương đã già lắm sao?
- Phu nhân...
Hạ thị gắt lên:
- Ta cấm ngươi gọi ta là phu nhân.
Thừa Ân có biết đâu Hạ Dung Dung là người đàn bà dâm loạn bậc nhất võ lâm đương thời. Mụ ta vốn cho rằng mình có sắc đẹp hơn người, xưa nay những bậc tu mi nam tử gục dưới chân mụ xin xỏ tình yêu không phải là ít, không ngờ lần này bị Thừa Ân lạnh lùng từ chối khiến cho mụ vừa giận vừa cảm thấy tự ái.
Mụ tự nhủ bằng mọi cách sẽ quyến rũ Thừa Ân, đưa chàng vào lưới tình của mụ, sau đó sẽ hành hạ chàng cho bõ ghét.
Thừa Ân vì muốn nhanh chóng đến chính Nghĩa bang nên không thèm đôi co với mụ nữa. Chàng nói:
- Thôi được. Hạ cô nương, chúng ta lên đường đi thôi!
Hạ thị tin tưởng trên đường đi thế nào cũng đưa được Thừa Ân vào bẫy nên trở 1ại tươi cười vui vẻ.
- Đi thì đi, Hạ Dung Dung tôi rất thích những người cứng rắn lạnh lùng như tướng công.
Thừa Ân không nói không rằng giở khinh công Phi Thiên Điểu ra phóng nhanh thư gió. Hạ Thị cũng vội vàng theo chàng liền gót.
Chiều hôm đó, hai người vào một tửu lầu ăn uống, thuê phòng trọ định ngủ qua đêm. Hạ thị trong lòng đã có sẵn tính toán, mụ quyết

tâm trong đêm nay sẽ giở ngón nghề ra quyến rũ Thừa Ân, đồng thời lột khăn che mặt của chàng xem chàng mặt tròn mặt méo thế nào mà dám khinh thị mụ.
Hai người đang ăn uống bỗng nghe bàn bên cạnh mấy tay giang hồ kháo nhau.
- Không ngờ gã họ Lục chọc vào ma đầu Quỷ Diện Lang Nha khiến cho dân tình phải một phen khốn khổ.
Thừa Ân nghe chúng nói lấp lửng như thế thì đưa mắt nhìn sang, thấy có bốn gã hán tử ăn mặc theo lối tiêu sư đang ngồi nhắm rượu.
Một tên khác lại nói:
- Hồng huynh đoán xem gã họ Lục có dẫn xác đến Lang Nha động không ?
Tên họ Hồng đáp:
- Khỏi cần suy đoán cũng biết gã dại gì dẫn xác đến Lang Nha động nạp mạng. Quỷ Điện Lang Nha đâu phải tay mơ. Hơn nữa, Lang Nha bí kíp là báu vật võ lâm, nếu nó rơi vào tay Hồng lão đại ca thì ta cũng không ngu gì mang đi trả.
Một tên khác lắc đầu thở dài:
- Hồng lão đại nói đúng. Cuối cùng chỉ tội cho đám con gái nhà lành.
Thừa Ân tới đây thì đã biết câu chuyện này ít nhiều có liên quan tới mình. Chàng vội vàng đứng lên đi qua bàn bọn hán tử vòng tay thi lễ rồi hỏi:
- Tại hạ vừa nghe các vị nhân huynh nói chuyện không biết đầu đuôi câu chuyện đó là như thế nào?
Gã họ Hồng đưa mắt nhìn chàng có vẻ nghi ngại:
- Huynh đài tại sao lại quan tâm đến chuyện đó ?
Thừa Ân chưa kịp đáp thì một tên trong bọn kêu lên:
- Các hạ phái chăng là Bách Cầm Sơn chủ, ở trên Thiếu Lâm tự một chưởng đánh chết Diêm La Ngũ Điện chủ ?
Thừa Ân vì không muốn giải thích dài dòng nên gật đầu nhận luôn.
Bốn tên nọ vội vàng đứng lên cung kính vái chàng:
- Chúng tôi có mắt mà không thấy Thái Sơn, cúi xin Sơn chủ bỏ qua cho.
Thừa Ân xua tay nói:
- Chư vị sao lại nói những lời trọng thị như vậy làm cho tại hạ rất xấu hổ.
Tên họ Hồng nói:
- Hiện nay trên giang hồ, ai cũng biết đại danh của Bách Cầm Sơn chủ. Chúng tôi ngày hôm nay được tận mắt thấy Sơn chủ quả là một vinh hạnh rất lớn.

- Hồng huynh xin đừng nói như vậy.
- Không hay Sơn chủ có thể nể mặt bốn anh em chúng tôi cùng ngồi uống chung rượu nhạt không ?
Thừa Ân mặc dù rất nóng lòng nhưng cũng đành miễn cưỡng ngồi xuống, bốn gã tiêu sư được ngồi cùng bàn với Bách Cầm Sơn chủ thì lấy làm vui vẻ, thay nhau mời rượu Thừa Ân.
Uống qua một lượt, Thừa Ân bèn hỏi:
- Câu chuyện vừa nãy của chư vị thật ra là như thế nào?
Họ Hồng nói:
- Không hay gần đầy Sơn chủ có nghe đồn trên giang hồ xuất hiện một người họ Lục, là bậu nhân cửa tiền Minh chủ Lực Thừa Phong không ?
- Tại hạ có nghe.
- Người đó tên Lục Thừa Ân, không biết làm thế nào đã lấy được Lang Nha Thần Công bí kíp của Quỷ Diện Lang Nha, khiến cho lão ma đầu nổi giận, lão ta bèn nghĩ ra một mưu kế rất độc ác.
- Thế nào là mưu kế độc ác ?
- Quỷ Diện Lang Nha sai đám Lang nô lùng sục vào những thôn làng hẻo lánh bắt cóc gái tơ, đêm nào cũng bắt ít nhất một cô. Lão để lại cáo thị nếu Lục Thừa Ân không đích thân mang Lang Nha bí kíp đến Lang Nha động trả cho lão thì lão sẽ bắt sạch con gái trên thế gian này.
Thừa Ân nghe xong thì tay chân rụng rời, hồn siêu phách lạc. Họ Hồng lại đế thêm một câu:
- Xem chừng Lục Thừa Ân phen này thanh danh bị hủy dưới tay của Quỷ Diện Lang Nha, trở thành tội nhân thiên cổ. Anh em chúng tôi đoán rằng họ Lục không dại gì mà dẫn xác đến Lang Nha động nạp mạng.
Gã họ Hồng vừa dứt lời thì “rầm” một tiếng, chiếc bàn gỗ bị chưởng của Thừa Ân đập vỡ làm đôi. Thừa Ân trong lúc phẫn uất gầm lên:
- Nói bậy !
Bốn gã tiên sư sợ hãi đưa mắt nhìn nhau. Thừa Ân vì quá nóng giận nên không còn giữ được ý tứ thét lên lanh lảnh:
- Ngươi chớ có ngồi đây mà đoán mò, Lục Thừa Ân là dòng dõi Minh chủ võ lâm lẽ nào lại tham sống sợ chết làm con rùa rút đầu sao?
Nói rồi, chàng vụt bước đi để lại mấy gã tiêu sư bàng hoàng ngơ ngác, không hiểu vì sao Bánh Cầm Sơn chủ lại có phản ứng dữ dội như thế.
Thừa Ân chưa ra đến cửa thì đã thấy trước mặt mình một bóng hồng nhoáng lên, Hạ thị hai tay dang ra cản đường chàng:

- Tướng công định đi đâu ?
- Hạ cô nương ! Tại hạ lúc này chưa thể cùng cô nương đến Linh Sơn được.
- Tướng công muốn đi Lang Nha động ?
- Đúng như vậy.
- Tướng công có hên quan gì với họ Lục ?
Câu hỏi đó làm cho Thừa Ân giật mình bừng tỉnh, biết rằng vừa rồi mình quá nông nổi khiến cho Hạ thị đặt nghi vấn. Cũng may chàng nhanh trí nghĩ ngay ra cách đối đáp:
- Cần gì phải liên quan đến họ Lục, tại hạ không chịu được hành động bá đạo của Quỷ Diện Lang Nha nên muốn đi một chuyến đến Lang Nha động hỏi tội lão sói già độc ác ấy.
Hạ thị ánh mắt nhìn chàng đầy vẻ nghi ngờ, rõ ràng mụ không tin lời chàng. Mụ hỏi:
- Tướng công tự tin có thể đối phó với Quỷ Diện Lang Nha ?
- Chuyện đó Hạ cô nương không cần quan tâm. Tại hạ đi đây.
Dứt lời, Thừa Ân lách mình bước xéo qua Hạ thị. Không ngờ thân pháp của mụ nhanh nhẹn không kém chàng, nhoáng một cái mụ đã lại ở trước mặt chàng. Thừa Ân gắt lên:
- Cô nương làm thế này có ý gì ?
- Tướng công đã nhận lời đến Chính Nghĩa bang, thiết nghĩ không nên đổi ý như vậy.
- Hạ cô nương về bẩm báo với quý bang chủ sau khi giải quyết chuyện ở Lang Nha động, tại hạ sẽ đến Linh Sơn yết kiến ông ấy.
- Hừ ! E rằng tướng công có đi mà không có về.
- Đó là chuyện của tại hạ.
Dứt lời, Thừa Ân lại động thân. Một lần nữa, Hạ thị kịp thời di chuyển chắn ngang đường đi của chàng. Thừa Ân “hừ” một tiếng, bất thần sử dụng thân pháp Thất Cửu Vi Hồi Bộ nhanh như chớp thoát đi khiến Hạ thị không kịp trở tay.
Đột nhiên, Thừa Ân mang máng nghe có một tiếng “ủa” đầy vẻ ngạc nhiên, nhưng vì lúc đó chàng quá nóng lòng không chú ý tới.
Vừa thoát khỏi Hạ thị, chàng lập tức giờ khinh công Phi Thiên Điểu phóng đi như gió.
Từ lúc biết Viên Yên là con gái của Từ Đạt, Thất Cửu Vi Hồ Bộ tất nhiên là của cha nàng truyền lại thì Thừa Ân đã tự nhủ sẽ không bao giờ sử dụng môn bộ pháp này nữa, không ngờ trong lúc cấp bách chàng vô tình dùng nó thoát khỏi sự ngăn trở của Hạ thị. Chàng khẽ thở dài, tự hứa từ nay về sau cho dù ở trong bất kỳ tình huống nào

quyết cũng không dùng võ công của người rất có thể là kẻ đại thù của họ Lục.

Bách Cầm Sơn Chủ

Hồi 15
Lang Nha Động, Quần Thoa Tụ Hội
Thừa Ân Trổ Lộng Thần Oai

Ngày hôm đó trong cánh rừng già thâm u xuất hiện một chàng thiếu niên anh tuấn mặc võ phục gọn gàng. Nhìn kỹ thì thấy bàn tay tả của chàng mang thiết thủ, tay hữu cầm cây sáo trúc sắc vàng óng ánh. Người đó chính là Lục Thừa Ân.
Sau khi rời khỏi Hồng Y Sát Sứ Hạ Dung Dung, chàng trút bỏ lớp y phục Bách Càm Sơn chủ, trở lại diện mạo Lục Thừa ân ngày đêm đến Lang Nha động. Trên đường đi, Thừa Ân phát hiện có nhiều nhân vật khả nghi theo dõi từng bước chân của chàng, nhưng chàng mặc kệ phớt lờ như không hay biết gì.
Lần này đến Lang Nha động, Thừa Ân biết thế nào cũng phải lộ diện chân tướng Lục Thừa Ân và Bách Cầm Sơn chủ chỉ là một người, tình thế bắt buộc như vậy, chàng cũng không vì thế mà bận lòng lo nghĩ nữa.
Giữa trưa ngày thứ năm, Thừa Ân đã đặt chân đến lãnh địa của Quỷ Diện Lang Nha, đám người theo dõi chàng vẫn núp lén phía sau, có lẽ những muốn tận mắt mục kích chàng bị phân thây dưới độc thủ của Quỷ Diện Lang Nha.
Thừa Ân đứng ở bìa rừng, bỗng nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong Lang Nha động gần một năm trước, lòng tưởng nhớ đến hình bóng Tiểu Miêu nhi, người con gái đã gieo vào lòng chàng những ấn tượng bồi hồi rung động đầu tiên trong cuộc đời.
Thừa Ân nhìn thấy tấm bảng “Lang nha động - Tử vong chi địa”, lòng tự nhủ phen này đã đến đây thì quyết liều mạng với Quỷ Diện Lang Nha, nên không thèm kiêng kỵ đưa tay hất ra một chưởng đập nát tấm bảng hiệu của Quỉ Diện Lang Nha.
Thừa Ân sau khi xóa sổ tấm bảng liền vận khí truyền vào giọng nói hướng vào Lang Nha động:
- Quỷ Diện Lang Nha ! Lục Thừa Ân đã đến rồi.
Trong rừng tức khắc có tiếng rú đáp lại. Rồi tiếng sói tru lanh lảnh.

Chớp mắt đã thấy mười mấy con chó sói to từ trong rừng phóng ra sắp thành đội ngũ bao vây Thừa Ân. Bầy Bói con nào đôi mắt cũng, đỏ như lửa, lưới thè ra nước dãi thảy lòng thòng.
Theo sau là năm tên Lang nô mặc áo lông sói tay cầm roi gân. Trong rừng lại phát ra một tiếng rú nữa, Quỷ Diện Lang Nha xẹt tới như tia chớp. Lão đừng lại cách Thừa Ân mười trượng, trố con mắt độc nhất nhìn chàng lom lom rồi lão ngửa cổ cười dài:
- Ha ha... Lão phu đoán quả không sai, Lục Thừa Ân ngươi thế nào cũng dẫn xác tới đây!
Thừa Ân nghiến răng trừng mắt căm hận nhìn lão:
- Lão độc vật khốn kiếp ? Lão mau mau thả ngay những cô gái vô tội ra ? Có thù oán gì, thiếu gia sẽ đích thân thanh toán với ngươi.
- Ái chà ! Mới lột thời gian ngắn không gặp, ngươi có vẻ đã trưởng thành rất nhiều. Lão phu trước sau gì cũng luyến tiếc ngươi vô cùng.
Quỷ Diện Lang Nha suốt ngày ở Lang Nha động hưởng lạc thú vui, đâu có biết chuyện xảy ra trên giang hồ, càng không thể biết Thừa Ân bây giờ chính là Bách Cầm Sơn chủ.
Con mắt của lão chợt sáng lên, vụt lộ ra tia sát khí. Lão trầm giọng quát:
- Ngươi dẫn theo trợ thủ sao ?
Thì ra lão đã phát hiện có người đi theoThừa Ân, thật không hổ danh là đại ma đầu cái thế. Thừa Ân hừ khẽ trong cổ:
- Hừ ! Thiếu gia độc hành độc vãng đã quen. Mấy con chuột nhắt kia, lão không cần chú ý!
- Được lắm ! Lão phu cũng biết ngươi anh hùng khảng khái. Ngày hôm nay phải giết chết ngươi, lão phu cũng tiếc lắm.
Thừa Ân cười khẩy:
- Vị tất lão đã làm được việc đó!
- Hừ ! - Quỷ Diện Lang Nha có vẻ ngạc nhiên – Ngươi dựa vào đâu mà phách lối thế?
- Dựa vào đâu lát nữa lão sẽ biết. Quỷ Diện Lang Nha! Hôm nay thiếu gia tới đây trước là cứu các cớ gái vô tội, sau đó giết chết lão, hủy Lang Nha động trừ một mối đại họa cho võ lâm.
Quỷ Diện Lang Nha chiếu con mắt gian xảo độc ác nhìn Thừa Ân, nghi ngờ hỏi:
- Dường như ngươi đã sở đắc võ công tuyệt học ?
- Có hay không lát nữa lão độc vật ngươi sẽ biết rõ.
- Ha ha…Cho dù ngươi có được cao nhân chỉ điểm thì há làm cho lão phu sợ được sao ? Lục Thừa Phong đã chết rồi, trên thế gian này lão phu vô địch thủ.

Thừa Ân nghe nhắc tới cha thì sực nhớ trước đây Quỷ Diện Lang Nha từng bại dưới tay cha mình. Ngày hôm nay rất có thể lão sẽ đem mối thù năm xưa ra thanh toán.
Quả nhiên, Quỷ Diện Lang Nha nhắc chuyện xưa:
- Tiểu tử ! Ngươi có biết vết sẹo trên mặt lão phu và con mắt này là do ai gây ra không ?
Thừa Ân kiêu ngạo đáp:
- Lão vị tất phải nói dông dài, Lục Thừa Ân hôm nay sẽ thay cha thanh toán nợ nần với ngươi.
- Ha... ha.. - Lão ngửa cổ cất tiếng cười ghê rợn, vết sẹo trên mặt lão giật giật trông gớm ghiếc - Hay lắm... thật là hay ? Tiểu quỷ ngươi đã qua mặt lão phu kể ra cũng là tay hữu hạng.
- Quỷ Diện Lang Nha ! Không cần nhiều lời nữa, lão muốn thiếu gia đến, thiếu gia đã có mặt, có nợ nần gì cứ việc đem ta thanh toán đi !
- Được lắm ! Trước kia; ngươi hãy trả võ công bí kíp cho lão phu.
Thừa Ân nghiêm sắc mặt đáp:
- Thiếu gia từng nói không có lấy Lang Nha bí kíp Lục của lão, tại sao lão cứ tìm ta mà đòi?
- Lang Nha Thần Công từ trong tay ngươi mà mất, lão phu không đòi ngươi thì đòi ai ? Cứ cho rằng ngươi không lấy, nhưng ngươi phải có trách nhiệm tìm bí kíp cho lão phu.
- Lão nói thật dễ nghe ! Thiếu gia không tìm, lão làm gì được ta nào ?
- Đã thế, lão phu không thể không lấy mạng ngươi.
- Lão cứ ra tay !
- Lão phu đã có lệ hễ ai đỡ được một chiêu...
Thừa Ân lạnh lùng cắt ngang:
- Vị tất phải như thế. Ngày hôm nay thiếu gia và ngươi quyết sinh tử, không hạn chế chiêu số.
Quỷ Diện Lang Nha trố con mắt nhìn Thừa Ân đầy vẻ ngạc nhiên. Bằng vào thái độ của chàng, lão biết Thừa Ân đã có sự thành tựu về mặt võ công.
Quỷ Diện Lang Nha trước đây từng muốn thu nhận Thừa Ân làm đồ đệ, lão biết rõ chàng là người có cốt cách luyện võ, lại có căn cơ nội công khá cao, chỉ cần có được cao nhân chỉ điểm nhất định chàng sẽ nhanh chóng thành tựu. Có thể nói Quỷ Diện Lang Nha hiểu rất rõ về Thừa Ân.
Lão vốn rất xảo quyệt nên nghĩ ra ngay một cách kiểm tra thực lực của Thừa Ân:
- Lão phu trước tiên phải xem ngươi trong thời gian qua tiến bộ như thế nào đã. Lần trước, ngươi và con nhãi họ Từ giết chết Huyền Môn

Trấn Võ Nhị Tướng của lão phu hôm nay lão phu muốn ngươi lãnh giáo một chút mùi vị Quần Lang Đả Hổ.
Thừa Ân không ngờ Quỷ Diện Lang Nha đã biết rõ Từ Tam chính là Từ Viên Yên. Chàng thầm lo cho nàng, vì như tính tình của lão độc vật thì thế nào lão cũng đi tìm nàng đòi nợ, bất chấp nàng có là con gái của Chính Nghĩa bang chủ đi chăng nữa.
Tuy nhiên, hiện tại Viên Yên đã về Linh Sơn, chàng cũng yên tâm phần nào. Trong lúc Thừa Ân còn đang suy nghĩ thì Quỷ Diện Lang Nha đã phất tay ra hiệu. Mấy tên Lang nô lập tức quất roi huýt Báo cho mười mấy con chó sói đang chầu chực tấn công Thừa Ân.
Chó sói là loài dã thu hoang dã cực kỳ hung tợn, nay chúng lại được sự huấn luyện của một người độc ác như Quỷ Diện Lang Nha, dã tính của chúng càng tăng lên gấp bội.
Bầy chó sói vừa được lệnh lập tức tru lên những âm thanh rợn người, hung hăng xông vào tấn công Thừa Ân. Tuy nhiên chúng không phải tấn công bừa bãi, hỗn loạn, mà bày thành trận thế hẳn hòi.
Chúng bao vây Thừa Ân thành hai lớp mỗi lớp có tám con, mỗi đợt tấn công có bón con phần chia trước sau tả hữu. Bốn con này xông lên thì có bốn con khác ở phía sau hỗ trợ, lại có thêm vòng vây thứ hai sẵn sàng tiếp ứng, quả là một trận thế vô cùng chặt chẽ.
Thừa Ân đứng giữa vòng vây của bầy chó sói bình tĩnh sử dụng Ngũ Hổ Phục Ma trảo và Kim Sư Phục Ma Quyền, đối phó vời chúng. Võ công của Thừa Ân tuy rất lơi hại. hai thế võ trên lại là khắc tinh của chó sói, nhưng thế trận của Quỷ Diện Lang Nha gọi là Quần Lang Đả Hổ, nghĩa là bầy chỗ sói đánh một con hổ, rất thích ứng với tình thế hiện tại, khiến cho Thừa Ân không mảy may đánh trúng một con chó sói nào.
Quỷ Diện Lang Nha đứng bên ngoài quan sát trận đánh không ngừng kêu lên những tiếng the thé nghe rất kinh dị. Đó là vì lão rất ngạc nhiên và hiếu kỳ trước những thế đánh lạ lùng, đẹp mắt của Thừa Ân.
Nên biết Quỷ Diện Lang Nha suốt đời sống trong rừng sâu với dã thú, lão rất thích nghiên cứu những tập tính sinh hoạt của dã thú, nhờ đó mới chế được pho Lang Nha Bí Lục vang danh thiên hạ. Nay lão thấy võ công của Thừa Ân dựa theo tư thế của hai loài dã thú hung tợn bậc nhất là cọp và sư tử nên thế của Thừa Ân không chỉ đẹp mắt mà còn rất uy lực khiến cho lão vô cùng thích thú, theo dõi trận đánh một cách say mê.
Kỳ thực, Thừa Ân còn có hai môn tuyệt kỹ là Thất Cửu Vi Hồi Bộ và

Thần Long Vô Mệnh Chưởng chưa đem ra sử dụng. Nếu chàng giở một trong hai ngón đó ra thì bầy sói của Quỷ Diện Lang Nha làm sao chống đỡ nổi.
Đối với Thất Cửu Vi Hồi Bộ, Thừa Ân tự nhủ không sử dụng nữa. Thiên Long Vô Mệnh chưởng uy lực rất lớn, bầy chó sói tuy hung tợn, nhưng chẳng qua chúng là dã thú không đáng tội chết nên Thừa Ân không nỡ ra tay. Đó là vì chàng có cái tâm của nhột vị Bách Cầm Sơn chủ trong tương lai.
Thừa Ân đánh mãi mà không chế ngự được bầy chó sói, chúng cũng chẳng làm gì được chàng. Liếc ra ngoài, thấy Quỷ Diện Lang Nha say mê theo dõi, tay chân múa may theo mình, Thừa Ân biết ngay lão đang học lóm võ công.
- Không xong rồi ! - Thừa Ân thầm nghĩ - Lão độc vật này cũng là tay thông minh hữu hạng, lão mà hóc lóm được tuyệt kỹ Bách Cầm Sơn thì khốn.
Nghĩ như vậy, Thừa Ân quyết định không đánh nữa, chàng đẩy ra mấy quyền xua bầy chó sói lùi lại rồi nhún mình theo thế Phi Thiên Điểu thân hình cất lên như cánh chim bay cao đến bảy trượng.
Thừa Ân ở trên không hết đà sắp rơi xuống, phía trước là bầy chó sói chực sẵn, chỉ cần chàng rớt xuống thì lập tức sẽ bị chúng xé tan xác. Giữa lúc đó chỉ thấy Thừa Ân chân phải đạp vào chân trái tạo đà, thân hình lập tức xẹt ngang ba trượng nghiễm nhiên đáp xuống một cành cây cổ thụ, tư thế vô cùng đẹp mắt.
Quỷ Diện Lang Nha nhìn thấy khinh công thân pháp của chàng thì không nhịn được vỗ tay khen:
- Tuyệt diệu ! Hảo thân pháp !
Bầy chó sói bị mất mồi hậm hực bao vây gốc cây Thừa Ân đang ngồi, chõ mõm cất tiếng tru inh ỏi. Quỷ Diện Lang Nha đang lúc xem đánh nhau, bị Thừa Ân làm cho cụt hứng giậm chân la lên:
- Đánh nữa đi chứ ! Tiểu tử, ngươi xuống đánh nữa đi nào ?
Thừa Ân ngồi ở trên cành cây cười khẩy:
- Thiếu gia chán rồi, không thèm đánh nhau nữa.
Quỷ Diện Lang Nha rất gian xảo, liền nghĩ ra cách khiêu khích:
- Ngươi sợ rồi sao ? Hừ ! Lẽ nào ngươi đường đường là con cháu họ Lục lại đi sợ bầy chó sói của lão phu.
- Lão độc vật chớ nói khích. Thiếu gia lẽ nào không biết lão đang học nghề của thiếu gia.
Quỉ Diện Lang Nha chớp con mắt độc nhất nhìn chàng, hỏi:
- Tiểu tử ngươi học đâu mấy ngón nghề lạ lùng như thế? Quyền cước và thân thủ đó tên gọi là gì ? Còn cái môn khinh công của

ngươi nữa, mau mau nói chó ta biết đi !
- Lão độc vật đừng hòng ! Nếu muốn biết thì mau thả tất cả những cô gái bị lão bắt ra, đồng thời phải hứa từ nay không được bắt cóc gái tơ, hà hiếp dân lành, giết người vô tội nữa.
Quỷ Diện Lang Nha nổi giận quát:
- Tiểu uỷ ? Ngươi dám ra điều kiện với lão phu ư? Ngươi có giỏi thì xuống đây đánh nhau với mấy con chó sói của lão phu. Bằng không lão phu đánh chết ngươi!
- Hừ ! Mấy con chó sói vô dụng của lão thì làm nên trò trống gì. Để thiếu gia cho ngươi chiêm ngưỡng thêm một môn tuyệt kỹ nữa.
Quỷ Diện Lang Nha con mắt sáng lên hỏi:
- Ngươi còn gì ngón nghề gì nữa sao ?
- Lão hãy xem thiếu gia điều khiển mấy con chó sói của lão đây.
Nói rồi Thừa Ân rút ống sáo trúc ra, chàng ngồi ở trên cây cao thổi một bài Bách Cầm Phi Điểu Thuật. Tiếng sáo vừa cất lên, kỳ lạ thay bầy chó sói đang hung tợn bỗng cụp đuôi nằm móp xuống đất không cục cựa nữa.
Quỷ Diện Lang Nha trố mắt nhìn bầy sói hung tợn của mình bảy giờ ngoan ngoãn hiền lành như máy con heo thì bàng hoàng kinh hãi không nói được một lời nào. Mãi một lúc sau, lão mới tỉnh người. Lão nhảy dựng lên ra lệnh cho đám Lang nô:
- Lũ khốn kiếp ! Mau mau gọi chúng nó dậy cho ta !
Mấy tên Lang nô vừa huýt sáo vừa vung roi quật vào bầy sói, nhưng chúng vẫn nằm im không nhúc nhích. Nên biết rằng bầy chó sói này là sở trường tâm đắc của Quỷ Diện Lang Nha, lão đã tốn rất nhiều công sức huấn luyện chúng. Thế mà hôm nay chỉ một tiếng sáo của Thừa Ân đã hủy hoại toàn bộ công trình của lão.
Quỷ Diện Lang Nha tức giận đến nỗi râu tóc dựng ngược, miệng phun ra khói. Lão điên cuồng gào thét ra lệnh cho bầy chó sói nhưng vẫn vô hiệu. Thế mới biết Bách Cầm Phi Điểu Thuật là một nôn học đặc sắc độc nhất vô nhị.
Thừa Ân ngồi ở trên cây bỗng thay đổi tiết tấu bầy chó sói lập tức chồm lên múa may quay cuồng trông rất buồn cười. Lúc nãy tiếng sáo của Thừa Ân nhẹ nhàng lu ngủ thì bây giờ âm điệu sôi nổi, tiết tấu càng lúc càng nhanh khiến cho bầy chó sói nhảy dựng lên như điên.
Quỷ Diện Lang Nha hò hét một lúc thấy vô hiệu liền dừng lại chiếu tia mắt độc ác nhìn Thừa Ân, lẩm bẩm nói:
- Tiểu quỷ ? Ngươi định dùng tiếng nhạc giết chết bầy sói cưng của lão phu sao?

Rồi đó không thấy lão cử động mà thân hình bỗng cất lên bay xẹt tới chỗ Thừa Ân.
Thân pháp của lão nhanh như tên bắn, Lang Nha Thần Công theo đó đánh tới nhanh như một cơn lốc làm đám lá cây chỗ Thừa Ân ngồi rơi lả tả.
Thừa Ân thấy chưởng của lão mạnh quá thì không dám đỡ, vội vàng tung mình nhảy xuống đất. Vừa kịp lúc Lang Nha Thần Công đập vào thần cây phát ra một tiếng nổ lớn, nhìn lại thì thấy cây cổ thụ to tổ bố bị chưởng của Quỷ Diện Lang Nha trận ngang, ngọn cây bay tít ra xa cả chục trượng mói rơi xuống. Thật đáng ghê thay cho công lực lão ma đầu.
Thừa Ân vừa đứng yên thì dã thấy bóng Quỷ Diện Lang Nha thấp thoáng trước mặt, thân thủ của lão cực kỳ nhanh nhẹn. Bên kia, bầy chó sói không còn bị khống chế bởi tiếng sáo của Thừa Ân thôi không nhảy nhót nữa, nhưng bọn chúng khò khê, thè cái lưỡi đỏ lòm gớm ghiếc ra mà lấy hơi.
Quỷ Diện Lang Nha vừa đứng yên đã vội hỏi ngay:
- Tiểu quỷ ? Ngươi mau nói cho lão phu biết mấy ngón nghề vừa rồi ngươi học ở đâu, tên gọi là gì ?
Thừa Ân tỉnh bơ đáp:
- Thiếu gia việc gì phải nói cho lão nghe.
- Ngươi không nói lão phu đập chết ngươi.
Thừa Ân cười khẩy:
- Lẽ nào lão còn chưa biết Lục Thừa Ân ta không phải là kẻ sợ chết mà lão còn mở miệng dọa nạt.
- Được ? Đã thế, lão phu bắt ngươi trước đã.
Quỷ Diện Lang Nha nói là làm, cánh tay lão cất lên, năm ngón tay cong lại biến thành quỷ trảo chụp vào vai Thừa Ân nhanh như gió.
Quỷ Diện Lang Nha đánh ra một chiêu Lang Nha Thực Cốt Trảo có phần hơi nương tay vì lão rất hiếu kỳ mấy môn võ công lạ mắt của Thừa Ân, nên lão sợ chàng không chống nổi tuyệt học của lão. Vì lẽ đó mà Thừa Ân dễ dàng tránh khỏi một chiêu của đại ma đầu.
Quỷ Diện Lang Nha đánh hụt, còn đang chưng hửng trước thân pháp nhanh nhẹn phi thường của Thừa Ân thì đã thấy bóng trảo chập chờn chộp vào cổ lão, đó chính là tuyệt chiêu trong bài Ngũ Hổ Phục Ma Trảo.
Quỷ Diện Lang Nha cúi đầu tránh khỏi chiêu đó của Thừa Ân trong gang tấc, thậm chí lão còn nghe rõ tiếng trảo phong rít qua đầu.
Quỷ Diện Lang Nha vừa sợ vừa giận thét lên inh ỏi:
- Lão phu hết nhịn nổi rồi. Lão phu lấy mạng ngươi đây !

Quả nhiên, lão tăng cường công lực vào song chưởng. Trảo phong múa lên phát ra tiếng rít vù vù như bão tố. Nếu so về công lực thì Thừa Ân còn kém xa lắm, lẽ ra chàng giỏi lắm chỉ có thể đỡ được ba chiêu của Quỷ Diện Lang Nha.
Tuy nhiên điều kỳ tích đã xảy ra, võ công của Thừa Ân học là từ Bách Cầm Sơn, mà Bách Cầm Sơn Tổ sư đã dựa theo tập tính săn mồi của sư tử và cọp rồi nghiên cứu sáng chế ra phó võ công rất độc đáo. Vì sư tử và cọp là khắc tinh của loài chó sói, trong khi Lang Nha Thần Công là dựa theo động tác của sói, cho nên mặc dù công lực của Thừa Ân còn kém xa đối phương, nhưng chàng vẫn miễn cưỡng cầm đồng đối phương trong một lúc.
Còn một lý do nữa đó là vì Thừa Ân đối với môn Lang Nha Thực Cốt Trảo đã từng nghiên cứu qua nên cũng thông hiểu đôi chút, tạm thời có thể ứng phó được.
Quỷ Diện Lang Nha vì muốn học võ công của Thừa Ân nên lão chỉ đánh cầm chừng, không dùng hết sức lực. Thừa Ân sau khi đánh hụt hai chiêu gồm hai mươi bốn thức trảo thủ và quyền công vẫn không chạm được mảy may tà áo của đối phương thì nổi giận hú lên một tiếng, thân hình bay vọt lên, từ trên không lượn người giáng xuống một chưởng Thiên Long Vô Mệnh.
Chưởng này, Thừa Ân tận lực đánh ra, sức mạnh tựa như núi Thái Sơn đè xuống, phong toả chu vi hơn sáu trượng. Quỷ Diện Lang Nha nhìn thấy chưởng phong lợi hại bất giác kêu lên:
- Ái chà ! Ngươi lại còn có ngón nghề này nữa ư?
Dứt lời, lão vận Lang Nha Thần Công phất ra một chưởng:
Bùng...
Một tiếng nổ cực lớn vang lên, đất dưới chân Quỷ Diện Lang Nha rung chuyển cánh tay của lão tê buốt, Thừa Ân thân hình bị hất đi chới với xuýt rơi nhào xuống đất. Chàng lập tức vận khí hạ người đáp xuống, thế mà vẫn bị dư lực của chưởng phong đẩy lùi mấy bước.
Thừa Ân từ ngày rời khỏi Bách Cầm Sơn mỗi lần sử dụng Thiên Long Vô Mệnh Chưởng không lấy mạng người cũng đả thương đối thủ. Thế mà hôm nay chàng không chỉ chẳng làm được gì được Quỷ Diện Lang Nha còn bị chưởng của lão hất văng đi. Thừa Ân biết còn lâu chàng mới là đối thủ của Quỷ Diện Lang Nha.
Bên này, Quỷ Diện Lang Nha thân hình lướt đi trảo thủ lại phóng ra không để cho Thừa Ân kịp lấy hơi sức. Lần này lão đã biết sự lợi hại của chàng nên gia tăng thêm hai thành công lực, bóng quỷ trảo mờ mịt vây phủ lấy Thừa Ân không có một chút kẽ hở.

Song phương quần nhau hơn một trăm hiệp bất phân thắng bại. Quỷ Diện Lang Nha càng đánh càng ung dung, thủ pháp nhẹ nhàng như đang dạo chơi. Còn Thừa Ân thì hơi thở ồ ồ, quần áo bị quỷ trảo xé rách tả tơi. Đó là cũng nhờ Quỷ Diện Lang Nha còn nương tay.
Đánh qua đánh lại một hồi, Thừa Ân có ba chiêu tuyệt học Bách Cầm Sơn đã đem ra dùng hết nhưng tuyệt nhiên không làm gì được Quỷ Diện Lang Nha. Chàng nổi giận gầm thét vang trời, sử dụng toàn những đòn liều mạng. Bên này, Quỷ Diện Lang Nha cười nhạt:
- Lão phu đùa với ngươi bảy nhiêu đủ rồi.
Dứt lời, thân hình lão đột nhiên biến mất tựa như quỷ mị. Thừa Ân còn đang hãi hùng thì đã nghe gió rít qua tai muốn tránh cũng không còn kịp nữa.
Thừa Ân bị Quỷ Trảo của Quỷ Diện Lang Nha chộp trúng vai, chàng kêu rú lên. Năm ngón tay của đối phương cắm sâu vào da thịt khiến bả vai chàng tê buốt, đau nhức thấu xương.
Quỷ Diện Lang Nha con mắt lộ sát khí. Bản tính độc ác của lão cộng với Lang Nha Thần Công hễ thấy máu là rùng rợn, bàn tay còn lại vung ra chụp vào ngực Thừa Ân đúng ngay chỗ có quả tim
- Ha ha... Lão phu lấy mạng ngươi, trả thù một kiếm của cha ngươi năm xưa.
Thừa Ân trong lúc sức cùng lực kiệt nhìn thấy cái chết mà không sao chống cự được, trong lòng quá phẫn uất bất giác máu miệng phun ra thành vòi quật thẳng vào mặt Quỷ Diện Lang Nha, khiến lão phải vội vàng nhảy xéo qua một bên né tránh, tuyệt chiêu lấy mạng Thừa Ân không thực hiện được.
Sau khi phun ra một ngụm máu vô tình cứu dược. mạng mình nhưng vì quá đuối sức, Thừa Ân lảo đảo muốn té xuống đất. Quỷ Diện Lang Nha bật lên tiếng cười độc ác, quỷ trảo lại vung ra chực chờ muốn moi tim Thừa Ân.
Giữa lúc đó bỗng có tiếng thét lanh lảnh:
- Chớ hại mạng chàng !
Cùng với giọng nói, một bóng áo xanh chập chờn lướt tới đứng bên cạnh Thừa Ân. Nàng mặt hoa da phấn, mắt sắc như gươm, không phải ai khác mà chính là con gái Từ Đạt, Từ Viên Yên.
Thừa Ân nhìn thấy nàng thì gượng cười hỏi:
- Từ muội sao cũng đến đây ?
Viên Yên sắc mặt sa sầm lại, ánh mắt nhìn Thừa Ân đầy vẻ trách móc:
- Đại ca hắt hủi người ta chứ người ta nào lạnh lùng vô tình như đại ca.

Thừa Ân buông tiếng thở dài:
- Từ muội ! Đại ca đây có điều khổ tâm.
- Muội mặc kệ đại ca !- Nói vậy mà ánh mắt nàng dịu dàng chan chứa tình cảm nhìn vào Thừa Ân. Thương thế của đại ca có nặng lắm không?
- Đa tạ Từ muội đã quan tâm, đại ca không sao.
Bên kia Quỷ Diện Lang Nha bỗng thấy một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần thì con mắt sáng rỡ, lại thấy nàng tỏ vẻ quan tâm trìu mến với Thừa Ân khiến lão nổi giận quát lên:
- Nha đầu ! Ngươi là ai mà dám đến đây xen vào chuyện của lão phu ?
Viên Yên quắc mắt nhìn lão:
- Cô nương là Từ Viên Yên, cha là Từ Đạt ở Chính Nghĩa bang. Lão độc vật ngươi có dám chọc vào cô nương không nào ?
Viên Yên từ trước đến nay vẫn tưởng cha mình là nhân vật lừng lẫy võ lâm, giang hồ nghe tên đều phát khiếp. Nàng có biết đâu Quỷ Diện Lang Nha là ma đầu không sợ trời, không sợ đất thì nói gì đến một cái tên Từ Đạt. Lão ghe nàng xưng danh lại càng nổi giận:
- Hóa ra ngươi là con nha đầ giết chết Huyền Môn trấn Võ Nhị Tướng Quân của lão phu. Hay lắm... hay lắm ! Ngày hôm nay lão phu được dịp thanh toán thù cũ nợ mới thật là sảng khoái.
Viên Yên chu môi mắng mỏ:
- Đồ độc vật không biết xấu hổ kia, con chó đói của lão mà gọi là Huyền Môn Trấn Võ Nhị Tướng nghe thật buồn cười. Đừng nói là hai con, đến trăm con, bổn cô nương cũng giết sạch.
- Hi... hi... Lão thích loại con gái chua ngoa như ngươi. Thôi, để lão phu bắt ngươi về động vui chơi một .bữa vây.
- Ngươi !…
Viên Yên đỏ mặt tía tai trước lời nối sỗ sàng của lão độc vật. Thừa Ân lo lắng cho nàng vội đẩy nàng đi.
- Từ muội đi đi, không nên ở đây làm gì.
Viên Yên hai mắt long lanh nhìn Thừ Ân.
- Đại ca lo cho muội đấy ư?
Thừa Ân buồn bã trút tiếng thở dài. Trong giờ phút sống chết này cho dù có thù hận ngút trời cũng phải quên đi, huống chi Viên Yên vốn trong trắng ngây thơ, đối với chuyện xưa nàng hoàn toàn vô tội.
Chàn dịu dàng nói:
- Từ Muội ! Chúng ta trước có tình huynh đệ kết bái chi giao, sau có lúc cùng vào sinh ra tử, đại ca đối với muội trước sau như một, suốt đời không bao giờ quên.

Thừa Ân vì nghĩ hôm nay mình khó thoát khỏi độc thủ của Quỷ Diện Lang Nha, tư thù khó trả cho nên nói ra những lời lẽ chân thành tha thiết từ tận đáy lòng, khiến cho Viên Yên không ngăn được xúc động khóc ồ lên.
Quỷ Diện Lang Nha thấy như vậy thì ngứa mắt nhảy xổ tới. Từ Viên Yên nói nhanh:
- Đại ca ! Yên muội cùng sống chết với chàng.
Nói rồi, nàng đẩy Thừa Ân ra quay lại định đối phó với Quỷ Diện Lang Nha, vừa lúc đó lại có thêm một bóng áo xanh lướt tới chắn ngang giữa họ và Quỷ Diện Lang Nha. Thừa Ân nhìn thấy người đó thì xúc động kêu lên:
- Trương... Trương Sát Sứ !
Họ Trương vừa đến đưa mắt nhìn Thừa Ân, thấy tình trạng thương thế của chàng liền nói:
- Nhị tiểu thơ cứ đưa gã họ Lục đi, ở đây giao cho tôi đối phó.
Viên Yên xúc động nói:
- Trương thúc thúc ! Yên nhi đâu thể làm như thế được.
Sở dĩ Viên Yên xưng hô như vậy là bởi vì giữa nàng và Trương Vô Mệnh từ trước đến nay tình cảm rất tốt đẹp. Họ Trương quý mến nàng, còn nàng thì rất tôn trọng ông ta. Nàng tưởng ông ta hôm nay vì mình mà liều thân chứ đâu có biết họ Trương chính là vì giọt máu của họ Lục.
Chỉ có một người lúc đó xốn con mắt không chịu được gầm gừ nói:
- Các ngươi hôm nay không ai được đi cả! Lão phu lấy mạng tất.
Cùng với giọng nói, lão đẩy ra một chưởng nhanh như điện xẹt.
Trương Vô Mệnh vì phải bảo vệ cho Thừa Ân và Viên Yên nên không thể né tránh, vội vàng cử chưởng lên đỡ.
Bùng!…
Trương Vô Mệnh bị đẩy lùi ra ba bước, họ Trương làm sao chịu nổi Lang Nha Thần Công cái thế của đại ma đầu.
Quỷ Diện Lang Nha nhe răng cười sằng sặc:
- Hì hì... hôm nay vì các ngươi tìm đến đây sanh sự nên lão phu phá lệ quyết không tha cho một mạng nào.
Dứt lời, lão lại vung chưởng đánh tới, chưởng này uy lực còn mạnh hơn chưởng trước. Sau một tiếng nổ, Trương Vô Mệnh bị hất bay đi như diều đứt dây. Họ Trương rơi xuống đất nằm im không cục cựa nổi nữa.
Thừa Ân thấy dượng của mình bị hạ độc thủ thì nóng lòng, bất kể thương thế nhào tới liều mạng với Quỷ Diện Lang Nha.
Từ Viên Yên cũng vung tay lên, hai mươi bốn ngọn phi đao trước

sau nối liền nhau bay tới như mưa.
Quỷ Diện Lang Nha cười khẩy, tay tả đỡ chưởng của Thừa Ân, tay hữu phất lên gạt phi đạo
“Bùng...” một tiếng, Thừa Ân bị hất lùi lại, máu từ miệng trào ra như suối. Hai mươi bốn ngọn phi đao của Viên Yên cũng lần lượt rơi xuống đất phát ra những tiếng kêu leng keng.
Quỷ Diện Lang Nha sau khi đắc thủ liền vung trảo chụp xuống đầu Thừa Ân, trong lúc chàng đã hoàn toàn không còn sức kháng cự. Từ Viên Yên thấy Thừa Ân gặp nguy thì liều mạng nhảy xổ vào Quỷ Diện Lang Nha tận lực đánh ra hai chưởng.
Quỷ Diện Lang Nha trảo thủ vẫn chộp tới, còn rảnh một tay lão ngang nhiên chộp luôn vào chưởng của Viên Yên.
Giữa lúc Thừa Ân đã cầm chắc cái chết Viên Yên cũng không tài nào cứu được thì bỗng có một bóng người lướt vào cùng với một làn ánh sáng bạc nhắm vào cổ tay của Quỷ Diện Lang Nha, ánh kiếm nhanh như điện xẹt.
Quỷ Diện Lang Nha bị tấn công bất ngờ vội vàng rút tay về nhảy lùi lại một bước. Hắn trố mắt nhìn đối phương thì thấy người đó là một thiếu nữ áo lam bịt mặt tay cầm ngọc kiếm, lưỡi kiếm mỏng như lá, long lanh ánh bạc.
Thiếu nữ áo lam vừa rồi đánh ra một chiêu giải cứu cho Thừa Ân và Viên Yên rồi đưa mắt nhìn họ không nói nửa lời.
Thừa Ân chạm phải ánh mắt cửa nàng, lại nhìn thấy ngọc kiếm trên tay nàng thì buột miệng kêu lên:
- Nhược Lan tỷ tỷ ?
Người con gái đó chính là Văn Nhược Lan. Nàng cũng như Từ Viên Yên, hay tin Quỷ Diện Lang Nha gài thế bắt ép Thừa Ân đến tìm lão, liền bất chấp hiểm nguy ngày đêm băng rừng vượt suối tới đây vừa kịp lúc giải nguy cho chàng.
Thừa Ân nhìn thấy Nhược Lan che mặt thì biết nàng sợ bại lộ thán thế, người của Ám Sát hội biết được sẽ không tha cho nàng.
Nếu như chàng cảm động vì Viên Yên bất chấp hiểm nguy xả thân vì chàng bây giờ Nhược Lan lại càng làm cho chàng cám động hơn.
Bởi vì Nhược Lan không chỉ phải đối phó với Quỷ Diện Lang Nha, mà còn có mối nguy hiểm từ Chính bang hội của nàng.
Lần này cùng gặp nhau, Nhược Lan đã từng xả thân cứu mạng chàng, hôm nay một lần nữa, nàng vì chàng mà bất chấp hiểm nguy khiến cho Thừa Ân không sao kềm được xúc động nghẹn ngào thốt ra hai tiếng “tỷ tỷ” đầy trìu mến.
Nhược Lan nở một nụ cười ầm áp gọi khẽ:

- Lục đệ !
- Tỷ tỷ lẽ ra không nên tới đây.
- Tôi tới đệ không vui sao ?
- Không phải thế! Chỉ vì... đệ không muộn tỷ tỷ gặp nguy hiểm.
Từ Viên Yên nghe hai người xưng hô tỷ đệ vô cùng thân thiết, lại nghe Thừa Ân nói những lời ngọt ngào êm tai mà mình chưa được nghe bao giờ thì máu ghen nổi lên, sanh lòng ganh tỵ đàn bà, tức giận hỏi:
- Lục đại ca ! Cô ta là ai ?
Thừa Ân lúng túng không biết giải thích mối quan hệ giữa chàng và Nhược Lan thế nào cho ổn. Trong lúc đó, Nhược Lan thấy Viên Yên đứng sát bên Thừa Ân, chàng thì cao lớn đẹp trai, anh hùng khí khái, còn nàng là con gái của quyền Minh chủ võ lâm, nhan sắc yêu kiều diễm lệ. Nhược Lan nghĩ đến thân phận mình là một sát thủ rày đây mai đó thì tự nhủ: mình còn lâu mới sánh được với Từ Viên Yên.
Nàng khẽ thở dài một tiếng rồi nói:
- Từ cô nương đưa Lục đệ đi đi, ở đây hãy giao cho tôi!
Quỷ Diện Lang Nha tức giận gầm lên:
- Con tiện tì khốn kiếp ! Mày là ai mà dám xen vào chuyện của lão phu ?
Nhược Lan quay lại trợn mắt nhìn lão:
- Quỷ Diện Lang Nha ! Ngày hôm nay bổn cô nương trừ một mối đại họa cho thiên hạ!
Thừa Ân nãy giờ cũng đã hồi phục phần nào công lực liến bước tới nói:
- Tỷ tỷ ! Chúng ta cùng liên thủ !
Nhược Lan biết rõ bản tính của Thừa Ân sẽ không bao giờ chịu bỏ chạy. Nàng đưa mắt nhì chàng trìu mến rồi nở một nụ cười tươi như hoa, giọng nói thoáng nhẹ như gió:
- Được lắm ! Chúng ta cùng liên thủ không tin không thắng được con quỷ già này.
- Từ Viên Yên thấy như vậy thì không chịu được, mặc dù rất ghen tức nhưng cũng vội vàng bước lên ra vẻ giận hờn:
- Hai người định gạt tôi ra ngoài sao ?
Thừa Ân đột nhiên ngửa cổ cười dài, giọng cười của chàng chất chứa nỗi niềm cảm xúc, mang âm hưởng của một con người cảm thấy mình có được khoái cảm của hạnh phúc. Rồi chàng cất giọng nói:
- Lục Thừa Ân hôm nay có một tỷ tỷ tình cảm thâm trọng, một tiểu muội cùng gánh chia hoạn nạn, thiết nghĩ không còn gì sung sướng

và hạnh phúc hơn nữa. Thừa Ân ở đây xin tạ ơn nhị vị tỷ muội của ta.
Bỗng có thêm một giọng nói từ phía sau:
- Lục huynh đệ còn quên kể lão phu nữa đấy !
Thì ra Trương Vô mệnh sau một hồi vận công tự điều trị thương thế đã phục hồi phần nào công lực, lão bèn đứng lên nhập bọn.
Thừa Ân nhìn lão mỉm cười, họ Trương cũng gật đầu với chàng ngoài miệng tuy không nói ra nhưng ánh mắt họ chứa chan tình thân thuộc.
Quỷ Diện Lang Nha nhìn thấy như vậy thì ngửa cổ cất tràng cười sảng khoái:
- Hay lắm... hay lắm ! Đã lâu lão phu không được đánh nhau, ngứa ngáy tay chân lắm rồi, các ngươi bốn người cùng xông lên cả đi!
Thừa Ân tiến lên một bước cất giọng nói hùng hồn:
- Quỷ Diện Lang Nha ! Lão thường ngày bắt cóc gái tơ, luyện quỷ trảo bằng sọ người, nuôi bầy chó sói hung dữ làm hại bá tánh, chuyện ác gì ngươi cũng dám làm. Hôm nay chúng ta bốn người liên thủ giết ngươi, tuy là trái đạo giang hồ nhưng cũng là vì sinh linh bá tánh, trừ một mối đại họa trong võ lâm vậy.
Thừa Ân giọng nói rổn rảng, thần khí hiên ngang lẫm liệt, làm cho Quỷ Diện Lang Nha bất giác phải buột miệng khen:
- Khá lắm ! Khẩu khí của ngươi thật không khác gì Lục Thừa Phong năm xưa. Hôm nay, nếu Quỷ gia ta mà không giết được ngươi thì võ lâm từ nay sẽ xuất hiện Lục Thừa Phong thứ hai.
- Chớ nói nhiều nữa, hãy đỡ chưởng của thiếu gia !
- Lão phu mà lùi lại một bước thì không phải anh hùng. Quỷ Diện Lang Nha vừa dứt lời, Thừa Ân hét một tiếng thân hình bay vọt lên, Thiên Long Vô Mệnh Chưởng toàn lực đánh ra chụp xuống lão quỷ.
Dưới này, Trương Vô Mệnh cũng không chút chậm trễ vung tay hất ra hai chưởng, Văn Nhược Lan vũ lộng ngọc kiếm đánh vào hậu tâm, Từ Viên Yên cũng rút cặp song đao bán nguyệt giấu trong mình ra chém tới. Phút chốc, Quỷ Diện Lang Nha trên dưới trước sau đều bị tấn công.
Quỷ Diện Lang Nha là tay ma đầu hữu hạng, võ công cái thế bất giác cũng phải rúng động trong lòng. Tuy nhiên lão một lời đã nói ra thì quyết không bỏ chạy, chỉ nghe lão gầm lên một tiếng kinh động trời đất. Tiếng gầm quá lớn của lão làm cho Từ Viên Yên vốn ít kinh nghiệm giao chiến nhất trong bọn khẽ giật mình, tay đao vì thế mà lơi lỏng, chậm lại trong một tích tắc.
Quỷ Diện Lang Nha dã vào sinh ra tử hàng tràm trận kinh nghiệm già

dặn, lập tức phát hiện ra chỗ yếu. Lão cười nhạt một tiếng tay tả vung lên đón chưởng của Thừa Ân, tay hữu đẩy ra chặn chưởng của Trương Vô Mệnh, đồng thời lão bước xéo qua chỗ của Từ Viên Yên tránh được kiếm của Văn Nhược Lan. Từ Viên Yên thấy lão sáp lại gần mình thì hoảng kinh chém bừa hai đao nhưng đã chậm một chút.
Bùng... Bùng...
Hai tiếng nổ vang lên, Thừa Ân bị hất văng ngược trở lên, thân hình chới với như diều đứt dây. Trương Vô mệnh sẵn đã bị thương làm sao chịu nổi chưởng của Quỷ Diện Lang Nha, sau tiếng nổ, ngực lão như muốn vỡ tung ra, lục phủ ngủ tạng nhộn nhạo, thất khiếu trào máu té nhào xuống đất.
Quỷ Diện Lang Nha sau khi đánh hai chưởng đẩy lùi Thừa Ân, hạ Trương Vô Mệnh, vẫn còn kịp thu tay về ngoặc ra phía sau đập vào vai Nhược Lan, tay kia búng ra hai ngọn chỉ phong đập vào cặp song đao khiến cho Viên Yên cổ tay tề chồn vội vàng buông song đao ra.
Văn Nhược Lan bị một chưởng đập vào vai kêu rú lên lùi lại ba bốn bước. Từ Viên Yên thì nhăn nhó ôm cổ tay ra chiều đau đớn lắm.
Nhìn lại bốn người đều bị thương, Trương Vô Mệnh là nặng nhất, lão nằm im dưới đất không cục cựa được nữa.
Quỷ Diện Lang Nha ngửa cổ cười sằng sặc đầy vẻ khoái trá. Lão một mình tả xung hữu đột, chỉ vài cái phất tay đã hạ một lúc bốn tay cao thủ quả là một nhân vật hữu hạng, võ lâm hiếm có vậy.
Đám Lang nô thấy chủ nhân đắc thủ thì hoan hô dậy trời. Thừa Ân sau khi rơi xuống đất gắng gượng đứng dậy, chàng thổ máu mấy lần khiến cho vạt áo trước ngực nhuộm đầy máu trông rất thê thảm.
Quỷ Diện Lang Nha từng bước tiến về phía Thừa Ân, con mắt độc nhất lộ ra tia sát khí rùng rợn, giọng lão rít qua kẽ răng:
- Lục Thừa Ân, lão phu móc mắt, rạch mặt ngươi trả mối thù năm xưa, sau đó chặt tay ngươi đòi món nợ lấy cắp bí kíp. Moi tim ngươi coi to nhỏ cỡ nào mà ngươi năm lần bày lượt chống đối lão phu? Sau đó chẻ đầu ngươi đòi lại những gì ngươi đã học được của lão phu.
Lão mỗi lời nói ra đều hàm chứ sự chết chóc rùng rợn. Trong nháy mắt, lão đã đứng trước mặt Thừa Ân, cánh tay đầy những móng nhọn từ từ cất lên.
Phía sau, hai tiếng thét lanh lảnh vang lên:
- Chớ hại mạng chàng...
Văn Nhược Lan và Từ Viên Yên gần như cùng một lúc lao tới, bốn cánh tay ngọc vung lên bổ vào lưng Quỷ Diện Lang Nha.
Chỉ thấy lão nhếch môi cười khẩy, đợi cho ngọc chưởng tới gần mới

hờ hững phất tay đánh ra sau lưng một chưởng. Chỉ nghe hai nàng kêu rú lên, thân hình mảnh mai bị hất văng đi bốn, năm trượng không ngồi dậy nổi nữa.
Thừa Ân tận mắt thấy những người thân yêu của mình bị hại thì đau xót, nên căm thù tột độ, chàng gầm lên lao tới như con hổ bị thương, tuy nhiên vì thương thế quá nặng, chàng lại phun ra máy ngọn máu nữa rồi ngã nhào xuống đất.
Quỷ Diện Lang Nha nhếch môi cười gằn, hai ngón tay cong giại xỉa thẳng vào con mắt của Thừa Ân. Mặc dù nguy hiểm trong gang tấc nhưng Thừa Ân hai mắt vẫn mở trừng trừng không chút run sợ. Giữa lúc ngón tay Quỷ Diện Lang Nha chỉ còn cách mắt chàng độ một phân thì bỗng đâu từ ngoài có một bóng đỏ bay vào nhanh như chớp. Ánh kiếm chớp lên nhằm thẳng cánh tay Quỷ Diện Lang Nha chém xuống, nếu lão vẫn ngoan cố móc mắt Thừa Ân thì cánh tay lão chắc chắn sẽ bị chém rụng.
Quỷ Diện Lang Nha "hừ" lên một tiếng, bàn tay rút về lập tức xòe ra như cánh quạt quật vào bóng áo đỏ một chưởng. Người đó thân thủ cũng cực kỳ nhanh nhẹn lập tức thu kiếm về tràn người tránh khỏi chưởng đó của Quỷ Diện Lang Nha. Hai người đứng cách một trượng đưa mắt gườm gườm nhìn nhau.
Thừa Ân tuy té nằm dưới đất khống ngồi dậy nổi nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo chàng đưa mắt nhìn người vừa cứu mình thì thấy đó là một thiếu nữ mặc áo đỏ, tay cầm thanh trường kiếm phát ra ánh sáng màu xanh lục, rõ ràng là một thanh kiếm rất quý.
Thiếu nữ áo đỏ che mặt bằng tầm khăn cũng màu đỏ, thân hình nàng thon thả nhỏ nhắn, ánh mắt sáng rực long lanh như mặt nước hồ thu. Nàng đưa mắt nhìn Thừa Ân. Ngay khi chạm phải ánh mắt nàng, Thừa Ân liền giật mình. Đôi mắt của nàng rất quen thuộc, có thể nói là một đôi mắt độc nhất vô nhị, một thứ ánh mắt mà Thừa Ân không thể nào quên được. Trong mắt nàng Thừa Ân đã từng nhìn thấy hoa thấy cỏ thấy cảnh núi non hùng vĩ, hương núi nhởn nhơ, chim chóc líu lo trên cành cây. Bây giờ nhìn lại mắt nàng Thừa Ân mới chợt giật mình nhận ra đó chính là khung cảnh thần tiên hạ giới tại Bích Cầm Sơn.
Thừa Ân tâm tình cực kỳ xúc động kêu lên:
- Miêu nhi...Tiểu Miêu nhi...
Chỉ thấy nàng nhếch môi cười, không thừa nhận mình chính là Tiểu Miêu nhưng cũng không phủ nhận. Nàng quay sang Quỷ Diện Lang Nha, buông giọng lạnh lùng:
- Lão độc vật ! Người này không thể giết được.

Quỷ Diện Lang Nha trợn tròn con mắt độc nhất nhìn Tiểu Miêu, hỏi:
- Nha đầu ! Kiếm pháp vừa rồi ngươi sử dụng có phải do một mụ ni cô truyền cho ngươi không ?
Thì ra trước đây lão từng chạm trán với Đoạn Trần sư thái, lãnh giáo tuyệt học kiếm pháp thiếu nữ áo đỏ đánh một chiêu, lão đã ngờ ngờ nhận ra.
Thiếu nữ áo đỏ nhếch môi cười khẩy:
- Nếu lão đã nhận ra sư phụ của ta thì nên nể mặt. ngươi mà bỏ qua chuyện này.
Không ngờ Quỷ Diện Lang Nha bản tính kiêu căng ngạo mạn, nghe nói như thế lão càng nổi giận. Lão trợn mắt, nhe hàm răng sói cực kỳ hung tợn:
- Ha ha... cho dù chính sư phụ ngươi tơi đây chứa chắc đã khiến được lão phu huống chi là ngươi, một con tiểu nha đầu hỉ mũi chưa sạch.
- Nếu lão đụng tới người này... - thiếu nữ chỉ vào Thừa Ân - bổn có nương sẽ liều mạng với lão.
- Hừ !…Thằng nhãi họ Lục là cái thá gì mà khiến cho mấy đứa con gái các ngươi phải liều mạng vì nó?
Thật ra, trước đây tại thành Yên Lăng trong khách điếm, lão đã từng chạm mặt Văn Nhược Lan nhưng vì nàng nhỏ tuổi, võ công bình thường, lão không chú ý lắm nên bây giờ không nhận ra. Cả Tiểu Miêu nhi cũng từng rơi vào tay lão nhưng trước đây nàng không biết võ công, bây giở qua thời gian gần một năm, nàng lại che mặt nên lão cũng không thể nhận ra.
Như vậy nàng áo đỏ chính là Tiểu Miêu, kiếm pháp nàng học được do Đoạn Trần sư thái truyền cho. Thật ra, nàng không biết Lục Thừa Ân chính là Tiểu Ngưu, nhưng nàng coi cáo thị nghe nhắc đến chuyện Lang Nha Bí Lục thì ngờ ngợ, bởi vì nàng biết Quỷ Diện Lang Nha cho rằng Ngưu ca của nàng đã đánh cắp bí kíp của lão. Sẵn có mới thù với Quỷ Diện Lang Nha nên nàng quyết định đi một chuyến, không ngờ tới đây phát giác Thừa Ân chính là Tiểu Ngưu, Ngưu ca chính là Lục Thừa Ân.
Lẽ ra nàng xuất hiện sớm hơn nhưng thấy Thừa Ân võ công ngày nay rất cao cường, lại thêm bên cạnh chàng có Từ Viên Yên xinh đẹp, thiếu nữ áo lục tuy che mặt nhưng hình dung yểu điệu tin chắc cũng là một mỹ nhân khiến nàng sanh lòng ghen tuông không chịu xuất hiện. Cho đến khi Thừa Ân thật sự lâm nguy nàng mới lấy khăn che mặt vào giải cứu cho chàng.
Tiểu Miêu đối với Quỷ Diện Lang Nha có mối thù cướp kiệu hoa, tuy

nhiên vì giận Thừa Ân đã sớm quên nàng nên không muốn lộ diện, nên cũng không thể đòi nợ Quỷ Diện Lang Nha được.
Lúc Thừa Ân thốt lên hai tiếng Tiểu Miêu chứng tỏ chàng còn nhớ tới nàng khiến nàng rất xúc động, suýt nữa là hiện thân nhận mặt nhau, nhưng lại nghĩ đến vị hai cô nương xinh đẹp kia dám liều mạng vì chàng thì nghĩ chắc họ đã có tình cám sâu đậm với nhau, lòng ghen tuông lại nổi lên, quyết định không thèm nhìn Thừa Ân nữa.
Tuy vậy đối với sự sống chết của chàng, nàng không thể bỏ mặc không màng tới được.
Quỷ Diện Lang Nha vốn không có thâm thù đại hận gì với Thừa Ân, nhưng bản tính lão vốn độc ác nhỏ mọn, cứ rắp tâm phải hạ chàng cho bằng được. Vả lại, lão biết chàng thông minh đĩnh ngộ, nếu không sớm trừ đi thì trong tương lai, chàng sẽ là đối thủ của lão, chừng đó có giết chàng cũng không được nữa.
Trong lòng lão thầm tính giết Thừa Ân xong sẽ bắt cả ba vị cô nương xem chừng rất xinh đẹp này về động hú hí cho vui. Đã có chủ ý, Quỷ Diện Lang Nha bèn quyết định nhanh chóng kết thúc sinh mạng Thừa Ân, lão phát ra tiếng cười nham hiểm, một tay đẩy chưởng đánh vào Tiểu Miêu tay còn lại vươn ra theo thế Lang Nha Thực Cốt Trảo định móc tim Thừa Ân.
Tiểu Miêu thấy lão ra tay quá độc ác thì nổi giận thét lên:
- Ngươi muốn chết !
Thanh kiếm trong tay nàng múa lên, màn kiếm quang xanh lè chụp xuống đầu Quỷ Diện Lang Nha, khiến lão phải vội vàng rút tay về nhảy ra ngoài ba trượng mới tránh được một chiêu kiếm đó.
Tiểu Miêu thủ pháp cực kỳ nhanh nhẹn khiến cho Quỷ Diện Lang Nha cũng phải buột miệng khen:
- Hảo kiếm pháp !
Tiểu Miêu cười lạnh:
- Lão đã chịu tha người chưa ?
- Hừ ! Ngươi tưởng đâu với mấy chiêu kiếm non nớt đó đã hù dọa được lão phu sao. Đến như sư phụ ngươi còn phải kém lão phu một chiêu nửa thức thì huống chi là ngươi.
Lời nói đó của Quỷ Diện Lang Nha hoàn toàn là sự thực chứ không phải lão nói phách. Tiểu Miêu cũng biết như vậy nhưng nàng vì phải bảo vệ cho Thừa Ân nên không còn cách nào khác là phải đứng chắn ngang giữa chàng và Quỷ Diện Lang Nha. Lão độc vật thấy như vậy thì nhe hàm răng sói gớm ghiếc ra cười:
- Tiểu nha đầu, hãy xem trảo pháp của lão phu đây !
Dứt lời, thân hình lão chớp lên, song thủ múa tít như gió, phút chốc

thân ảnh Tiểu Miêu đã chìm trong bóng trảo mờ mịt.
Trước đây nàng và Thừa Ân từng nhìn thấy Quỷ Diện Lang Nha dùng sọ người luyện công, trảo pháp cực kỳ âm độc nên nàng luôn luôn đề phòng không dám sơ hở một chút. Nàng vũ lộng thanh trường kiếm che chắn toàn thân, màn kiếm quang chớp lóe xanh lè che chắn thân hình nàng những tưởng một giọt nước cũng không thể lọt qua.
Có ngờ đâu Quỷ Diện Lang Nha Thần Công cái thế, thủ pháp Lang Nha Thực Cốt Trảo cực kỳ lợi hại. Chỉ thấy song thủ của lão múa nhanh như gió, ngang nhiên thọc vào màn kiếm quang của Tiểu Miêu, dễ dàng xuyên thủng qua nó, chỉ nghe Tiểu Miêu thét lên một tiếng đau đớn nhảy lùi ra phía sau, thanh bảo kiếm chực rơi xuống đất. Nhìn lại thì thấy vai áo nàng bị xé rách để lộ ra bờ vai tròn trịa trắng ngần như bông tuyết. Trên vai nàng xuất hiện năm cái lỗ nhỏ, máu từ đó phun ra có vòi trông rất dễ sợ.
Tiểu Miêu mặc dù rất đau đớn nhưng quyết không rời Thừa Ân nửa bước. Quỷ Diện Lang Nha cười sằng sặc rồi nói:
- Ngươi thấy thủ phát của lão phu thế nào ?
Tiểu Miêu nghiến răng quát lên:
- Lão độc vật chớ vội đắc ý.
Thừa Ân nằm dưới đất thều thào nói:
- Miêu nhi ! Có phải muội đó không ?
Tiểu Miêu khẽ liếc nhìn chàng:
- Ngươi vẫn còn nhớ đến Tiểu Miêu nhi sao?
- Ngưu ca lúc nào cũng nhớ đến nàng.
Tiểu Miêu đôi vai khẽ rung động. Quỷ Diện Lang Nha nhìn nàng bán tín bán nghi:
- Té ra nha đầu ngươi là con bé Tiểu Miêu đó ư?
Tiểu Miêu giận dữ quát:
- Cô nương là ai việc gì đến lão.
- Hì hì . . . Để lão phu lột khăn che mặt của ngươi thì biết ngay thôi mà.
Thừa Ân lại thều thào nói:
- Miêu nhi ! Muội đi đi. Ở lại đây chỉ uổng mạng vô ích.
Không ngờ Tiểu Miêu lạnh lùng đáp:
- Tôi đi hay ở việc gì đến người.
Quỷ Diện Lang Nha cười tít mắt nói:
- Ha ha... Xem ra ba con nhãi này đều vì họ Lục ngươi mà liều mạng. Lục Thừa Ân ơi Lục Thừa Ân ! Ai bảo ngươi đa tình lắm vậy !
Tiểu Miêu quát lên :

- Lão độc vật im cái miệng thối lại đi. Bổn cô nương tìm ngươi trừ hại cho võ lâm chớ không vì ai cả.
- Thế ngươi có phải là Tiểu Miêu không?
- Việc đó không liên quan đến lão.
- Lão phu lại muốn biết đấy.
Dứt lời, thân hình lão chớp lên, cánh tay vươn ra nhắm vào khăn che mặt của Tiểu Miêu, thủ pháp cực kỳ nhanh nhẹn. Tiểu Miêu vì phải che chở cho Thừa Ân nên không tiện thối lui, nàng nghiến răng nén đau, cử thanh lục kiếm lên chém vào tay Quỷ Diện Lang Nha.
Thủ pháp của nàng rất nhanh nhưng Quỷ Diện Lang Nha càng nhanh hơn, lão rụt tay về tránh lưỡi kiếm, tay kia lập tức vươn ra, chớp mắt đã gỡ được tầm khăn bịt mặt của Tiểu Miêu.
Lão cầm chiếc khăn trên tay cười khà khà đầy vẻ đắc ý. Lão lại còn đưa khăn lên mũi hít hít khen thơm khiến cho Tiểu Miêu xấu hổ quá, gương mặt đỏ nhừ trông càng thêm đẹp.
Thừa Ân gần một năm trời mới gặp lại Tiểu Miêu, nhớ lại hôm ở khách điếm Tuy Phong thành hai người chia tay mà không nói được lợi nào. Đoạn Trần sư thái hẹn một năm sau sẽ cho nàng hạ sơn, không ngờ thời gian chưa đến nàng đã xuất hiện, lại học được kiếm pháp rất cao minh.
Thừa Ân gặp lại nàng bồi hồi xúc động, nhưng nghĩ đến tình cảnh hiện tại bất giác buông tiếng thở dài. Chàng lại đưa mắt nhìn sang Từ Viên Yên, Văn Nhược Lan thì thấy hai người quần áo tả tơi, đầu óc rối bù cũng đưa mắt nhìn chàng đầy vẻ tuyệt vọng.
Trương Vô Mệnh thì thương hế quá nặng vẫn chưa ngồi dậy nổi.
Thừa Ân biết bốn người họ đều vì mình mà tới đây, vì mình mà bị Quỷ Diện Lang Nha hạ độc thủ, bất giác trong lòng đau đớn không chịu được, rú lên một tiếng, máu tươi từ trong miệng vọt ra bất tỉnh không biết trời đất gì nữa.
Ba vị cô nương thấy Thừa Ân như vậy thì thất kinh xúm lại bên chàng lay gọi nhưng không thấy Thừa Ân có phản ứng gì, bất giác cả ba cùng khóc ồ lên làm huyên náo cả một cánh rừng.
Quỷ Diện Lang Nha thấy chướng con mắt liền quát lên:
- Khóc lóc cái gì, để lão phu tiễn hắn đi cho nhanh ! Còn ba nàng thì về Lang Nha động hầu hạ lão phu.
Lão sấn tới định kết liễu Thừa Ân, không ngờ ba vị cô nương liều chết che chắn cho chàng, không cô nào chịu lùi nửa bước. Quỷ Diện Lang Nha sát khí nổi lên, vừa lúc đó bỗng có tiếng niệm Phật hiệu:
- A Di Đà Phật !
Mọi người không ai bảo ai cùng đưa mắt nhìn thấy một lão hòa

thượng râu tóc bạc trắng thong thả đi tới. Lão hòa thượng da dẻ nhăn nheo, hàng chân mày rậm che kín nửa con mắt. Lão mặc chiếc áo cà sa cũ kỹ, chân đi hài cỏ, tay cầm chuỗi hạt bồ đề đen bóng. Nhìn lão có lẽ đã ngoài tám mươi tuổi thưng thần quang sáng rực, bước chân nhẹ nhàng thoăn thoắt như người ở tuổi tráng niên.
Lão chậm rãi đi đến cách mọi người hơn một trượng thì dừng lại, đôi mắt nhìn vào Quỷ Diện Lang Nha, phát ra luồng hàn khí lạnh lẽo:
- A Di Đà phật. Lang chủ, lâu ngày không gặp vẫn mạnh giỏi chứ ?
Quỷ Diện Lang Nha nhìn thấy hòa thượng thì giật mình biến sắc, lão nhăn mặt nói:
- Té ra là Ngộ Tịnh Đại sư. Mười mấy năm nay không nghe tin tức, lão phu tưởng đâu lão đã về trời rồi. Thật không ngờ.
Lão hòa thượng đó chính là Ngộ Tịnh Đại sư vị sư thúc trưởng bối duy nhất còn sống sót của Thiếu Lâm tự. Ông ta thực ra gần một trăm tuổi, đối với Quỷ Diện Lang Nha cũng là bậc trưởng bối vậy.
- Mô Phật. - Ngộ Tịnh bòa thượng nói giọng thong thả- Lão nạp đáy nợ trần chưa dứt nên chưa thể chết được. Lang chủ hơn hai mươi năm không gặp vẫn chứng nào tật đó, ác tâm không bỏ. Không hay Lang chủ còn nhớ lời huấn thị năm xưa của Lục thí chủ không ?
Số là hơn hai mươi năm trước Lục Thừa Phong và Quỷ Diện Lang Nha so tài có sự chứng kiến của Ngộ Tịnh Đại sư. Quỷ Diện Lang Nha sau khi bại trận bị một kiếm làm hư một con mắt và một vết sẹo trên mặt. Lục Thừa Phong vì tiếc tài nghệ của lão không giết, ra điều kiện từ nay lão phải bỏ ác làm thiện, nếu không sẽ tìm đến Lang Nha động trừng trị. Quỷ Diện Lang Nha sau đó không dám giết người bừa bãi nữa, nhưng rồi Lục Thừa Phong bị ám hại, chẳng bao lâu sau Ngộ Tịnh Đại sư cũng đột nhiên mất tăm, khiến cho Quỷ Diện Lang Nha tà tâm tái phát, tiếp tục làm ác, hoành hành thiên hạ. Ngày hôm nay Ngộ Tịnh Đại sư đột ngột xuất hiện khiến cho lão vừa xấu hổ vừa giận, con mắt trợn ngược lên chỉ nhìn thấy tròng trắng, lão hậm hực nói:
- Lão trọc già sống gần trăm tuổi không cảm thấy quá lâu rồi sao ?
- A Di Đà Phật. Lão nạp mà chết thì thế gian này lấy ai chế ngự Lang chủ. Ngày nào lão nạp chết thì ngày đó Lang chủ cũng không còn sống.
Quỷ Diện Lang Nha gầm lên:
- Lão trọc khốn kiếp, lão phu ngày hôm nay không giết được lão, quyết không rời khỏi Lang Nha động.
- Lang chủ muốn đánh nhau ư? Lão nạp tuy đã gần trăm tuổi, xương cốt lỏng lẻo nhưng cũng không ngại tiếp Lang Chủ vài chiêu. Chỉ có

điều Lang chủ thư thả để lão nạp hỏi thăm mấy vị cô nương này vài chuyện đã!
Nói rồi, lão bỏ mặc Quỷ Diện Lang Nha đưa mắt nhìn thoáng qua ba vị cô nương rồi nhãn quang chiếu thẳng vào Thừa Ân. Lão quan sát chàng một lúc, giọng nói có vẻ xúc động:
- Giống thật... quả nhiên là giọt máu của họ Lục.
Văn Nhược Lan đột nhiên quỳ xuống cúi lạy lão hòa thượng, nàng nói mà nước mắt chan hòa:
- Đại sư ơi ! Tiểu nữ cầu xin người gia ơn cứu giùm Lục Thừa Ân.
Hai vị cô nương kia thấy vậy cũng lật đật quỳ xuống van xin. Lão Hòa Thượng mỉm cười nói:
- Ba vị thí chủ xin hãy đứng lên.
- Đại sư nếu không cứu chàng thì chúng tôi quyết quỳ mãi ở đây.
- Lão nạp đã tới tất nhiên là để cứu n.người. Nhưng lão nạp có vài điều muốn hỏi, chẳng hay chư vị thí chủ có vui lòng giải đáp chăng ?
- Đại sư thắc mắc điều xin cứ nói ra.
Lão hòa thượng chỉ vào Từ Viên Yên hỏi:
- Cô nương có phải là thứ nữ của Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt chăng ?
Viên Yên gật đầu đáp luôn:
- Thưa đúng như thế.
- Vậy thì cô nương quan hệ thế nào với Lục thí chủ?
Viên Yên đỏ mặt lí nhí đáp:
- Là huynh đệ kết nghĩa ạ.
- Ủa ? Sao lại như thế được ?
Ngộ Tịnh hòa thượng dĩ nhiên là phải ngạc nhiên. Viên Yên rõ ràng là con gái mà tự xưng là huynh đệ kết nghĩa với Thừa Ân thì thật vô lý. Nàng biết mình lỡ miệng vội vàng giải thích:
- Trước đây tiểu nữ giả trai đã cùng Lục đại ca kết nghĩa huynh đệ.
- Ra là vậy.
Lão hòa thượng gật gật đầu rồi chỉ sang Tiểu Miêu :
- Vừa rồi lão nạp thấy cô nương chiết chiêu, kiếm pháp rất quen thuộc. Không hay cô nương tên họ là gì, quan hệ thế nào với Đoạn Trần sư thái ?
Tiểu Miều ngoan ngoãn đáp:
- Tiểu nữ tên Tiểu Miêu, là đệ từ tục gia của sư thái.
- Vậy thi đúng rồi. Lão quay sang Nhược Lan nhìn ngắm nàng một lúc rồi hỏi:
- Nữ thí chủ vì sao phải dùng khăn che mặt ?
Nhược Lan bị hòa thượng hỏi trúng chỗ khó nói, ậm ừ một hồi mới

lên tiếng:
- Xin Đại sư thứ lỗi, tiểu nữ có chỗ bất tiện nên không thể chường mặt ra.
- Thôi được, bần tăng không ép. Bần tăng lại hỏi thêm câu nữa. Vừa rồi bần tăng thấy thí chủ sử dụng Ngọc Nữ Kiếm Pháp, môn võ công này từ lâu đã thất truyền, không biết thí chủ vì sao lại lãnh hội được ?
- Đó là do ân sư truyền dạy.
- Chẳng hay sư phụ của thí chủ là ai ?
- Tiểu nữ không thể nói được.
Ngộ Tịnh Đại sư khẽ chau mày tỏ vẻ không hài lòng, nhưng ông ta là bậc chân tu không làm chuyện trái ý người nên hỏi sang chuyện khác:
- Thỉ chủ và Lục Thừa Ân quan hệ thế nào ?
- Là tỷ đệ kết nghĩa.
Ngộ Tịnh Đại sư tại sao chi hỏi quan hệ của Từ Viên Yên và Văn Nhược Lan với Thừa ân mà không hỏi đến Tiểu Miêu, điều kỳ quặc đó chỉ có lão mới hiểu.
Cuối cùng, lão nói:
- Ba vị tuy chỉ có tình nghĩa kết bái chi giao mà dám xả thân bảo vệ cho Lục Thừa Ân quả là điều hiếm có, bần tăng rất khâm phục.
Thì ra, lão hòa thượng từ lâu đã xuất hiện nhìn thấy rõ tất cả. Lão không chỉ biết Tiểu Miêu là đệ tử của Đoạn Trần sư thái, mà còn nhận ra Ngọc Nữ Kiếm Pháp của Văn Nhược Lan và lai lịch của Từ Viên Yên khiến cho người ta không thể không bội phục kiến thức uyên bác của lão.
Ba vị cô nương thấy Thừa Ân vẫn bất tỉnh nằm thiêm thiếp thì cùng nhau khẩn cầu Ngộ Tịnh Hòa thượng:
- Xin Đại sư gia ơn cứu giùm cho Lục đại ca.
Lão hòa thượng đưa mắt nhìn Thừa Ân, thấy hơi thở của chàng vẫn điều hòa thì nói:
- Lục thí chủ không sao, chư vị không cần phải lo lắng.
Rồi lão quay sang Quỷ Diện Lang Nha, cất giọng từ tốn :
- Lang chủ ? Bần tăng có thể đưa Lục thí chủ đi được chăng ?
Quỷ Diện Lang Nha khinh khỉnh hỏi:
- Hòa thượng muốn cứu người chăng ?
- Lục thí chủ là giọt máu còn lại của Lục Thừa Phong, bần tăng năm xưa có chút giao tình với họ Lục nên không thể làm ngơ được!
- Bởi chính vì hắn họ Lục nên lão phu không thể tha được.
- Lang chủ muốn trả thù chuyện xưa ?
- Đúng vậy.

- Lang chủ không nghĩ năm xưa Lục Thừa Phong chỉ chém một kiêm, lấy một con mắt của Lang chủ đã là niệm tình rồi sao ?
- Hừ ! Lão phu hôm nay cũng niệm tình chỉ lấy một con mắt và để cho lắn một vết sẹo !
- Năm xưa Lang chủ tạo nghiệp mới nhận lãnh hậu quả, so với Lục thí chủ hôm nay hoàn toàn không giống nhau.
Quỷ Diện Lang Nha bị Ngọ Tịnh Đại sư bắt bẻ đến cứng họng. Lão đuối lý hoá giân, gầm lên:
- Lão trọc già chớ nói nhiều, nếu muốn cứu người thì hãy đánh thắng lão phu đi đã.
- Bần tăng có ý này không biết Lang chủ nghĩ sao?
- Lão muốn gì cứ nói mau đi, chớ dài dòng phí lời.
Ngộ Tịnh Đại sư không nói không rằng, đôi môi khẽ mỉm cười, một ngón tay bỗng chỉ ra, thân hình xoay tròn một vòng. Chỉ thấy ngón tay lão phát ra một luồng chỉ phong quét trên mặt đất phát ra nhưng tiếng trẹt trẹt, phút chốc đã vẻ được một vòng tròn rất đẹp mắt.
Ngộ Tịnh hòa thượng dùng Kim Cang chỉ vẽ một vòng tròn, lão đứng chính giữa vòng tròn đó, ung dung nói:
- Bần tăng nghe Lang chủ có một môn công thượng thừa gọi là Lang Nha Thần công, vậy bần tăng đứng trong vòng tròn này chịu cho Lang chủ đánh một chưởng, chỉ cần Lang chủ xô bần tăng ra khỏi vòng tròn dù chỉ là nửa bước chân, bần tăng cũng xin thua cuộc, những người có mặt ở đây tùy thí chủ xử lý, kể cả cái mạng già này. Nếu bần tăng may mắn thắng cuộc thì xin Lang chủ tha chết cho họ, đồng thời tha hết đám cô nương đã bị Lang chủ bắt, từ nây không được dùng thủ đoạn giá họa cho Lục Thừa Ân nữa.
Ngộ Tịnh Đại sư ra điều kiện rất rành mạch, phần lợi dĩ nhiên là của Quỷ Diện Lang Nha. Tuy lão quỷ biết nhà Phật có môn hộ công pháp thể gọi là Kim Cang Bất hoại, nhưng lão nhìn cái vòng tròn chu vi không đầy một trượng thì tự tin, cho rằng cho dù hòa thượng có thần công hộ thể cũng không thể nào chịu nổi một chưởng của lão mà không xê dịch chút nào.
Lão độc vật thật ra cũng phần nào ngán Ngộ Tịnh Đại sư. Ông ta sống gần trăm tuổi mà vẫn phương cương khỏe mạnh chứng tỏ tu vi nội lực phải rất cao thâm. Nếu đánh nhau thật sự chưa chắc gì lão thủ thắng được. Nhưng Ngộ Tịnh Đại sư vì sao lại ra điều kiện có lợi cho Quỷ Diện Lang Nha ? Số là năm xưa ông từng chứng kiến lão độc vật giao thủ với Lục Thừa Ân, Lang Nha Thực Cốt Trảo chiêu nào cũng nham hiểm tàn độc vô cùng, có thể nói là khắc tinh của Phật môn võ học. Ngộ Tịnh Đại sư vì biết mình biết người nên đã ra

điều kiện như thế. Lão tự tin vào công phu nội lực của mình nên mới dám đánh cuộc bằng sinh mạng. Quỷ Diện Lang Nha đâu có biết sự việc bên trong, cứ tưởng là lão hòa thượng thật thà ngốc nghếch nên mới đặt điều kiện dại dột như thế.Tuy trong lòng rất phấn khích nhưng lão vẫn giả vờ khiêm tốn:
- Hòa thượng ra điều kiện không công bằng như thế, lão phu làm sao tuần theo được?
- Lang chủ nói không công bằng là chỗ nào ?
Quỷ Diện Lang Nha cười hề hề:
- Điều kiện có lợi cho lão phu quá.
Ngộ Tịnh xua tay:
- Không sao ! Nhà Phật vốn không so đo.
- Lang chủ không cần phải áy náy.
- Đại sư đã nói như vậy, lão phu cũng đành tuân theo, chi có điều Đại sư đừng nuốt lời đấy nhé.
- Bần tăng là kẻ tu hành lẽ nào lại nói mà không giữ lời. Chỉ ngại thí chủ...
Quỷ Diện Lang Nha xua tay rối rít:
- Không. không... lão phu cũng quyết giữ lời hứa.
- Như vậy được rồi, chúng ta bắt đầu đi.
Ngộ Tịnh Đại sư phất tay áo bảo mấy vị cô nương đỡ Thừa Ân và Trương Vô Mệnh ra xa, đám Lang nô cũng lùa bầy sói lùi lại, phút chốc chỉ còn lại hai đối thủ. Quỷ Diện Lang Nha cầm chắc phần thắng trong tay nên giả vờ quân tử hỏi:
- Hoà thượng chuẩn bị xong chưa ?
- Lang chủ cứ việc ra tay.
Ngộ Tịnh Đại sư hai tay chấp trước ngực, tràng hạt bồ đề lồng trong ngón tay cái. Chỉ thấy ông ta hai mắt nhắm nghiền, miệng lâm râm niệm Phật ngoài ra không có vẻ gì khác thường.
Quỷ Diện Lang Nha âm thầm vận mười thành công lực Lang Nha Thần Công vào tả chưởng từ từ đánh ra. Xung quanh hai người trong chu vi mười trượng đột nhiên cuồng phong nổi lên. Lang Nha Thần Công phát ra những tiếng gầm gừ tựa như sói kêu, rồi ầm một tiếng rung chuyển trời đất.
Ngộ Tịnh Đại sư hai mắt vẫn nhắm nghiền, thân hình không ngớt lay động lắc lư như người say rượu, tuy nhiên ông ta vẫn đứng vững không lùi một bước, trên trán mồ hôi lầm tấm ứa ra chảy dài xuống hàng chân mày trắng phau.
Quỷ Diện Lang Nha sắc mặt tái xanh, cánh tay tê rần tựa như vừa đánh vào một tấm sắt nguội chứ không phải đánh trúng bộ ngực

bằng xương bằng thịt. Lão trợn tròn con mắt độc nhất nhìn Ngộ Tịnh Đại sư vừa sợ vừa giận, không thốt một lời nào.
Ngộ Tịnh Đại sư từ từ mở mắt ra, đôi môi nở nụ cười hiền từ:
- A Di Đà Phật. Đa tạ Lang chủ đã nương tay.
Quỷ Diện Lang Nha vừa rồi có phần chủ quan không dùng hết sức, nếu lão tăng thêm hai thành công lực nữa thì nhất định hòa thượng Thiếu Lâm sẽ bị đánh văng ra khỏi vòng tròn. Lão độc vật hối hận nhưng không còn cơ hội sửa chữa sai lầm. Tuy lão là một ma đầu nham hiểm độc ác nhưng cũng là bậc trượng phu biết giữ lời hứa.
Lão phất cánh tay áo tỏ vẻ thất vọng:
- Hòa thượng thắng rồi !
- Vừa rồi, Lang chủ không dùng hết sức. Nếu không, lão nạp tánh mạng đã nguy ngập. Nhiều năm không gặp không ngờ Lang chủ võ công tiến bộ ngoài sức tưởng tượng.
- Lão phu cũng không ngờ hòa thượng càng sống lâu càng dẻo dai, thật đúng với câu “gừng càng già càng cay”.
- Lão nạp có thể dẫn người đi được rồi chứ?
- Đại sư cứ tự nhiên. Tuy nhiên Đại sư nên khuyến cáo Lục Thừa Ân trả Thần Công bí kíp cho lão phu, bằng không lão phu sẽ xé xác nó.
- A Di Đà phật. Lão nạp xin hứa sẽ chuyển lời cho Lục thí chủ.
- Đại sư đi đi !
- Còn chuyện thả những cô gái bị Lang chủ bắt thì thế nào ?
Quỷ Diện Lang Nha trong lòng rất tức giận nhưng không làm gì được, lão quay lại ngoắc một tên Lang nô tới gần rồi ra lệnh.
- Ngươi về động lập tức thả người.
Tên Lang nô chưa bao giờ thấy chủ nhân chịu lép vế như hôm nay, hắn không dám tin Quỷ Diện Lang Nha muốn thả người thật nên ngần ngừ chưa chịu đi. Quỷ Diện Lang Nha đang lúc tức giận gầm lên:
- Sao còn không đi ?
- Lang chủ muốn thả người thật ư?
- Đồ khốn. Ngươi không nghe rõ lời ta nói sao? Hay ngươi muốn lão gia mang tiếng nuốt lời hứa ?
Tên Lang nô thấy chủ nhân nổi giấn, vội vàng chạy đi thi hành mệnh lệnh. Quỷ Diện Lang Nha vừa xấu hổ với người ngoài, vừa nhục nhã với môn hạ bèn rũ tay áo phóng người bỏ đi, phút chốc không còn thấy tăm dạng đấu nữa.

Bách Cầm Sơn Chủ

Hồi 16
Chính Nghĩa Bang Chủ Xuất Hiện;
Tu Mi Nam Tử Hạo Thiên Kiếm Lộ Thân

Lục Thừa Ân dần hồi tinh, mở mắt ra thì thấy mình nằm trên một chiếc chõng tre trong căn lều cỏ đơn sơ. Chàng hồi tưởng lại những sự việc đã xảy ra, bất giác buột miệng kêu lên:
- Tiểu Miêu nhi !
Chàng chống tay định ngồi dậy nhưng cẩm thảy cả người xương cốt đau nhức rên lên một tiếng:
- Ôi chao ! Từ trong góc nhà vang lên giọng con gái hờn trách:
- Người vừa tỉnh lại đã gọi tên Tiểu Miêu. Vị Tiểu Miêu cô nương đó phải chăng đối với người rất quan trọng ?
Thừa Ân nghe giọng nói quen thuộc thì gọi khẽ:
- Từ muội đó ư?
Từ Viên Yên bước ra, nàng đến trước mặt Thừa Ân, đôi mắt buồn bã oán trách nhìn chàng. Thừa Ân mỉm cười hỏi:
- Từ muội thương thế đã khỏi hẳn chưa?
Viên Yên nhếch môi cười buồn:
- Người còn quan tâm đến tôi sao ?
- Từ muội sao lại nói thế? Đại ca còn chưa cám ơn muội đã tận lòng với đại ca.
Viên Yên đôi mắt chớp nhẹ, muốn nói điều gì nhưng không hiểu sao lại im lặng.
Thừa Ân hỏi:
- Chúng ta làm sao thoát khỏi tay Quỷ Diện Lang Nha?
Ngộ Tịnh Đại sư đã cứu chúng ta:
- Ngộ Tịnh Đại sư ?
- Phải ! Ông ta chính là sư thúc của Thiếu Lâm phương trượng Không Độ Đại sư. Không ngờ Ngộ Tịnh Đại sư vẫn còn sống. Thế những người kia…
Thừa Ân bỏ lửng câu nói. Viên Yên kéo dài giọng hỏi lại :
- Những người kia là những người nào ? Lục công tử muốn hỏi ai ? Tiểu Miêu cô nương hãy Nhược Lan cô nương ?
- Từ muội, huynh quan tâm đến tất cả mọi người. Trương Sát Sứ, Từ muội Tiểu Miêu, Nhược Lan tỷ tỷ, tất cả đều là những người thân, những người bạn tốt của huynh.
- Vậy thì Lục công tử yên tâm! Trương Sát Sứ đang được Ngộ Tịnh

Đại sư trị thương ở không bên cạnh. Hai vị cô nương vần bình yên, tiếc là họ đã lên đường rồi.
Thừa Ân thần thờ hỏi:
- Họ đi rồi sao ?
- Lục công tử đa đoan quá khiến cho người ta giận dỗi bỏ đi. Viên Yên tôi đáng ra cũng không nên ở lại đây làm gì, nhưng tôi có việc quan trọng muốn hỏi Lục công tử!
Từ lúc chàng tỉnh lại, nàng một "Lục công tử", hai cũng "Lục công tử" chứ không gọi chàng hai tiếng đại ca trìu mến nữa.
Thừa Ân biết nàng giận, cũng muốn nói vài câu an ủi nhưng nghĩ đến cha nàng có thể là kẻ đại cừu của họ Lục thì lòng chàng lại lạnh lẽo như băng gi:
Thừa Ân nhắm mắt hờ hững nói:
- Từ muội có gì muốn hỏi cứ hỏi đi?
- Công tử hãy mở mắt ra nhìn tôi.
Thừa Ân miễn cưỡng làm theo ý nàng, đột nhiên chàng phát hiện Viên Yên mặt mày xanh xao, hình dung tiều tụy thì bất giác chạnh lòng nhớ lại những tình cảm đẹp đẽ của hai người, bắt đầu từ lúc nàng giết chết Huyền Môn Trấn Võ Nhị Tướng cứu chàng.
Bắt đầu từ lúc đó, họ đã kết bái huynh đệ. Nàng truyền thất Cửuu Vi Hồi bộ cho chàng, nhiều lần xả thân cứu chàng. Có thể nói nàng là cô gái tâm địa thuần lương trong sáng, tràn đầy nghĩa khí quang minh chính trực.
Thừa Ân nghĩ đến chuyện xưa, trong lòng xúc động, khẽ gọi tên nàng:
- Từ muội!
Nhưng Viên Yên mặt lạnh như tiền, lạnh lùng hỏi:
- Lục công tử hãy trả lời cho tôi biết, vì sao người năm lần bảy lượt gạt tôi, giấu giếm thân thế của mình?
Viên Yên nhắc đến hai tiếng "thân thế" khiến Thừa Ân đau lòng, bất giác cũng trở nên lạnh lùng:
- Huynh đây có chỗ khó nói, Từ muội không nên hỏi làm gì !
- Tôi lại hỏi, nếu xét về thân thế thì Lục công tử là biểu huynh của tôi, tại sao lúc ở đèo Bạch Mã công tử đã biết tôi là ai mà vẫn không nhận. Trước khi lên Thiếu Lâm tự, Lục công tử một lần nữa cố tình giấu nhẹm thân thế là vì lý do gì ?
- Câu hỏi này cũng đâu có gì khác biệt.
Viên Yên cười nhạt:
- Hừ ! Người nhất định không nói ?
- Không thể nói được.

- Vậy tôi còn câu hỏi cuối cùng, hi vọng Lục công tử giải đáp cho.
- Từ muội cứ nói.
- Nếu người không thành thật trả lời, từ nay đừng gọi tôi là Từ muội.
Thừa Ân lạnh nhạt đáp:
- Phải xem câu hỏi thế nào đã.
Viên Yên đôi môi mím chặt, ánh mắt nhìn Thừa Ân tóe lửa:
- Người nhất định phải trả lời câu hỏi này.
Viên Yên im lặng một chút, gương mặt đầy vẻ kích động. Rồi nàng thốt ra từng lời, giọng nói rất nặng nề:
- Có phải cha tôi có liên quan đến huyết án Linh Sơn năm xưa ?
Thừa Ân biết chuyện này sớm muộn cũng vỡ lở, sự thật rồi sẽ phơi bày. Một khi xác minh được cha nàng là hung thủ thì mối thù bất cộng đái thiên sẽ đứng giữa hai người, không cách gì giải hoá được. Chàng có thể nói ra tất cả ngay bây giờ để hai người sớm giữ khoảng cách tránh phải đau lòng về sau. Nhưng có một điều chính Thừa Ân cũng không sao hiểu được, đó là chàng không dám mở miệng nói ra. Vì sao ? Vì chàng không muốn làm nàng đau lòng. Chàng không muốn nàng ngay khúc này phải mang nỗi đau mà chàng đang phải gánh chịu. Và bởi vì... trong trái tim chàng đã có hình bóng của nàng.
Giá như ngay từ đầu chàng biết Từ Tam là con gái của Từ Đạt thì mọi chuyện đã khác đi. Chàng sẽ không học Thất Cửu Vi Hồi Bộ, không cùng nàng kết bái huynh đệ, không liều mạng đi cứu nàng để rồi hai người bị nhốt chung trong cỗ xe ngựa, tay kề tay vai kề vai. Tất cả những sự kiện một mối liên kết khiến chàng suốt đời không quên.
Viên Yên thấy chàng im lặng thì sốt ruột giục:
- Người trả lời đi chứ.
Thừa Ân buông tiếng thở dài:
- Từ muội ! Đại ca muốn muội trở về Linh Sơn. Một ngày gần đầy đại ca sẽ tìm muội, lúc đó đại ca sẽ cho muội câu trả lời cuối cùng.
Viên Yên giậm chân giận dỗi:
- Không…Không…Tôi muốn người trả lời tôi ngay bây giờ cơ…
- Đại ca... không thể nói dược.
- Người nhất định phái nói.
- A Di Đà phật...
Hai người giật mình nhìn lên thì thấy Ngộ Tịnh hòa thượng đã đứng trong phòng tự lúc nào rồi. Lão hoà thượng đầu tóc rủ xuống, sắc mặt nhợt nhạt, giọng nói hơi run:
- Mô Phật ! Từ thí chủ không nên khiên cưỡng làm gì.

Viên Yên ấm ức kêu lên:
- Đại sư…
- Chuyện gì đến tự khắc sẽ đến.
- Nhưng Viên Yên không cam lòng.
- Ý trời đã định, sức người không thay đổi được!
Lão hòa thượng nói những câu mù mờ khó hiểu nhưng ý tứ rõ ràng là muốn khuyên Viên Yên hãy để mọi việc tự nó đến. Nàng đưa mắt buồn bã nhìn Thừa Ân rồi không kềm lòng được bật lên khóc nức nở. Nàng ôm gương mặt đầm đìa nước mắt bỏ chạy, phút chốc đã không còn thấy tăm dạng nữa.
Viên Yên đi rồi, Thừa Ân nhìn thần sắc vị đại hòa thượng một lúc rồi hỏi:
- Đại sư dường như đã thọ thương ?
Ngộ Tịnh Đại sư buông tiếng thở dài:
- Lục thí chủ quả nhiên có cặp mắt tinh tường.
- Đại sư chắc vì giao đấu với Quỷ Diện Lang Nha cứu vãn bối mới bị hắn đả thương ?
- Quỷ Diện Lang Nha Thần Cồng cái thế, xem ra trong kỳ đại hội võ lâm sắp tới khó có người khống chế được hắn.
Ngộ Tịnh Đại sư nói rồi đến gần bắt mạch cho Thừa Ân, ông ta khẽ gật đầu:
- Thí chủ còn trẻ mà công lực thâm hậu, chỉ cần vận công điều tức một thời gian ngắn nữa là hoàn toàn bình phục.
Thừa Ân gượng đau ngồi đậy chấp tay vái vị hòa thượng:
- Vãn bối Lục Thừa Ân tạ ơn Đại sư cứu mạng. Không biết Trương Sát Sứ hiện giờ tình hình thế nào, xin Đại sư cho vãn bối được biết.
- Trương Vô Mệnh thương thế khá nặng, tuy nhiên vừa rồi bần tăng đã truyền cho y một ít công lực, tin rằng y sẽ nhanh chóng bình phục. Bây giờ bần tăng có vài điều muốn hỏi thí chủ.
- Xin Đại sư cứ nói.
Ngộ Tịnh thần quang chiếu thẳng vào Thừa Ân:
- Thí chủ có thật là hậu nhân của Lục Minh chủ?
Thừa Ân biết vị hòa thượng này năm xưa từng có giao tình với cha mình, ông ta lại là thần tăng Thiếu Lâm, bất kể võ công hay đạo đức rất đáng kính nể ! Hơn nữa vừa rồi ông đã cứu mình, lại còn là người duy nhất trên giang hồ từng đặt chân đến Bách Cầm Sơn theo như lời Không Độ Đại sư đã nói. Bằng vào những điều đó, Thừa Ân quyết định không giấu vị hòa thượng gần một trăm tuổi này bất cứ điều gì. Chàng cung kính đáp:
- Hồi bẩm Đại sư, vãn bối chính thực là họ Lục.

- Lão nạp vẫn thắc mắc không hiểu vì sao thí chủ năm xưa lại thoát thết ?
Thừa Ân bèn đem câu chuyện được dì mình cứu thoát, mười tám năm qua dạy dỗ như thế nào, dì Diệp vì sao phải tự hủy đôi chân, đầu đuôi tuần tự kể lại.
Nghe xong, lão hòa thượng buông tiếng thở dài:
- Diệp thí chủ quả thật không hổ thẹn là bậc kỳ nữ trong thiên hạ. Nhà họ Lục cuối cùng cũng được hoàng thiên phù trợ để lại giọt máu kế tục sự nghiệp tổ tiên.
Nói rồi, ông ta nhìn Thừa Ân bằng ánh mắt từ ái, đôi môi điểm một nụ cười độ lượng:
- Lục thí chủ sao lại học được tuyệt kỹ Bách Cầm Sơn?
Thừa Ân bèn đem câu chuyện Trương Vô Mệnh, Chu Thông kể lại một lượt. Lão hòa thượng lại buông tiếng thở dài:
- Sự đời thật khó mà lường trước được. Năm xưa lão nạp nghe tin Chu, Trương hai người bị Ám Sát hội truy sát, vội vàng đuổi theo nhưng tới nơi thì đã muộn. Không ngờ Chu Thông cuối cùng lại trở thành Bách Cầm Sơn chủ. Trương thí chủ hủy hoại dung mạo trà trộn vào Chính Nghĩa bang, câu chuyện thật ngoài sức tưởng tượng.
Thừa Ân vội vàng hỏi:
- Nói như vậy Đại sư có mặt ở chỗ hai người họ bị sát hại ?
- Lão nạp tới trễ một bước.
- Chu sư phụ có nhờ vãn bối tìm giúp người con gái và một người cháu trai, không hay lúc ấy Đại sư có tình cờ nhìn thấy hai người đó không?
Lão nạp tới nơi thì thấy có một người mặc trường bào màu đen, thân hình rất cao lớn, đeo chiếc mặt nạ làm bằng đồng.
Thừa ân buột miệng kêu lên:
- Gã đó chính là Ám Sát hội chủ. Chắc chắn là hắn, vãn bối đã từng chạm mặt.
Chàng bèn đem câu chuyện gặp Ám Sát hội chủ, sau đó Quỷ Diện Lang Nha xuất hiện rồi hai người giao đấu với nhau kể lại.
Ngộ Tịnh Đại sư lắc đầu than:
- Không ngờ Ám Sát hội chủ công lực ngang bằng với Quỷ Diện Lang Nha, quả thật là đáng ngại.
- Vậy Đại sư có nhìn thấy hai đứa trẻ?
- Lão nạp thấy người mặc trường bào nhàu đen dẫn hai đứa trẻ đi, không ngờ chúng là con cháu của Chu thí chủ, càng không biết người đó là Ám Sát hội chủ.
- Như vậy thì đúng rồi. Nhưng Ám Sát hội chủ tại sao lại bắt hai đứa

trẻ ?
- Có thể lão muốn đào tạo bọn trẻ thành sát thủ cũng nên.
Thừa Ân chợt vỗ dùi đánh đét một tiếng rồi vui mừng kêu lên,
- Đúng là họ rồi.
Thừa Ân lúc đó nghĩ đến Văn Nhược Lan và Văn Hạo Nham tuổi tác cách nhau rất giống với hai đứa bé năm xưa. Hai người cũng là anh em họ. Điều quan trọng nhất định là cả hai đều ở trong Ám Sát hội. Phải chăng năm xưa Ám Sát hội chủ bắt hai đứa trẻ đem về dạy dỗ huấn luyện chúng trở thành sát thủ như lời Ngộ Tịnh Đái sư dự đoán? Nếu quả đúng như vậy thì Ám Sát hội chủ nham hiểm độc ác ngoài sức tưởng tượng. Thừa Ân nhớ lại hôm ở miếu hoang đã nghe hai anh em họ đối đấp; theo đó thì Ám Sát hội chủ là ân sư đã nuôi nấng dạy dỗ cho họ, họ có biết đâu hắn chính là hung thủ đã giết chết cha mẹ mình.
Thừa Ân bèn kể lại những điều mình đang suy đoán cho Ngộ Tịnh Đại sư nghe. Nghe xong, lão hòa thượng gật đầu tán thành ý kiến của chàng:
- Lão nạp cho rằng họ chính là hai đứa trẻ tội nghiệp năm xưa. Chỉ có điều không biết làm cách nào chứng minh.
- Vãn bối đã có cách, chỉ cần gặp lại Nhược Lan tỷ tỷ. Tiếc là người đã đi rồi.
- Hai vị nữ thí chủ trước khi ra đi mỗi người có để lại một bức thư nhờ lão nạp trao cho Lục thí chủ.
Nói rồi, ông ta lấy trong tay áo ra hai mảnh giấy trao cho Thừa Ân. Chàng vội vàng mở ra xem thì thấy bức thư thứ nhất là bút tích của Tiểu Miêu nhi. Nàng viết:
“Ngưu ca nhã giám !
Lâu ngày gặp lại không ngờ Ngưu ca đã trở thành Lục ca, lại là Bách Cầm sơn chủ võ công cái thế, Tiểu Miêu nhi lấy làm vui lòng. Tiểu Miêu nhi trong những ngày luyện tập võ công với sư phụ vẫn luôn nhớ tới Ngưu ca, không ngờ trong thời gian đại ca đã có hồng nhan tri kỷ, không chỉ một mà đến hai vị cô nương cực kỳ xinh đẹp. Tiểu Miêu nghĩ đến phận mình chẳng cha không mẹ, nhân phẩm thấp hèn cảm thấy mình không xứng đáng với Ngưu ca đành gạt lệ ra đi, chúc đại ca sớm hoàn thành tâm nguyện, tiêu diệt kẻ thù, lập bề gia thất. Tiểu Miêu từ nay phiêu bạt chân trời, thành tâm cầu chúc cho đại ca miên trường bách tuế.
Tiểu Miêu nhi bái bút !”.
Thừa Ân đọc thư của Miêu nhi cảm thấy trong thư nàng viết có cả ghen tuông hờn giận và cả những giọt nước mắt. Tâm sự của Tiểu

Miêu khiến chàng cảm động bất giác buông tiếng thở dài não nuột. Rồi chàng mở bức thư thứ hai, nhìn thấy bút tích của Văn Nhược Lan, lời lẽ cũng vô cùng thống thiết.
“Nhược Lan tỷ tỷ gởi Lục đệ nhã giám!
Lục đệ, tỷ tỷ đây biết đệ là người trọng nghĩa khinh tài là bậc anh hùng quân tử trong thiên hạ. Tuy đệ hạ mình gọi ta hai tiếng tỷ tỷ những xét thân phận ta không xứng đáng, quyết không thể cũng đệ dạo bước giang hồ, xưng danh thiên hạ. Lục đệ, tương lai của đệ ở phía trước, chắc chắn mai này sẽ đạt được thành tựu rất lớn. Tiểu Miêu cô nương võ công cao cường, tuy đã từng lên kiệu hoa, nhưng danh phận chưa thành, hoàn toàn có thể cùng đệ kết thành phu phụ. Từ cô nương cũng là bậc kỳ nữ trong thiên hạ, lại là danh gia xuất thế, rất xứng đáng với đệ. Hai vị cô nương người nào cũng si tình xả thân vì đệ, thiết nghĩ đệ không nên phụ rẫy tấm chân tình của họ, về phần tỷ tỷ đệ không cần phải lo lắng. Tỷ đã chán ghét thân phận sát thủ, quyết tâm nơi quy ẩn, sám hối những hành động tội lỗi bấy lâu nay. Tỷ tỷ thành tâm cầu chúc Lục đệ gặp nhiều may mắn.
Nhược Lan bái bút !”
Thừa Ân đọc xong hai lá thư chứa đầy ân tình thì ngẩn ngơ như người mất hồn, trong lòng trào lên những cảm xúc mãnh liệt. Giá như ngay lúc này có họ ở đầy thì chàng sẽ không chút ngần ngại cùng họ thề nguyền trăm năm, sống chết có nhau. Cho dù là Nhược Lan, Tiểu Miêu hay Từ Viên Yên người nào cũng một lòng một dạ si tình, dám vì chàng mà hi sinh tính mạng khiến cho Thừa Ân lòng dạ rối bời, buông tiếng thở dài não nuột.
Ngộ Tịnh Đại sư nãy giờ quan sát chàng, ông lão cất tiếng nói vu vơ:
- A Di Đà Phật. Tình là dây oan nghiệt chướng, là bể khổ trầm luân. Từ xưa tới nay anh hùng thiên hạ vì chữ tình mà mai một thanh danh, đánh mất cơ đồ, ngàn thu ôm hận, để lại tấm gương muôn đời cho hậu thế.
Thừa Ân nghe xong mấy lời đó thì giật mình bừng tỉnh. Chàng như người vừa thoát khỏi cơn mê, lập tức trở về với thực tại.
Hiện tại của chàng chính là huyết thù gia hận, là thanh danh của họ Lục không thể vì chàng mà mai một. Thừa Ân vừa nãy trong lúc yếu lòng những muốn quên đi mối đại cừu, cùng những người bạn hồng nhan tri kỷ tìm tới một nơi để mai danh ẩn tích. Bây giờ nghĩ lại chàng toát mồ hôi đầm đìa, vừa sợ hãi vừa xấu hổ vô cùng.
Chàng vội vàng quì xuống vái lạy đại hòa thượng:
- Đệ tử Lục Thừa Ân ngu dốt nhờ Đại sư điểm hóa thoát khỏi cơn mê, xin Đại sư nhận ở đệ tử một lạy chứng minh cho tấm lòng của đệ

tử, từ xưa quyết chí chuyên tâm lo việc báo thù.
Ngộ Tịnh Đại sư mỉm cười đầy vẻ khoan dung độ lượng:
- Mô Phật. Thù cũng là bể khổ. Báo tư thù là hành động cá nhân, trừ ma diệt bạo mới là hành động của đấng trượng phu anh hùng trong thiên hạ.
Thừa Ân là người thông minh đĩnh ngộ, lại mang trong mình dòng máu oanh liệt của họ Lục nên chỉ cần vài lời điểm hóa của Ngộ Tịnh Đại sư, chàng đã thức ngộ tâm cơ, tinh thần trở nên thông ngộ, sáng suốt hơn xưa rất nhiều. Giờ đây Thừa Ân không chỉ có mối gia thù phải trả, mà trên vai còn có trách nhiệm với thiên hạ sinh linh.
Hai người chuyện vãn tới đó thì trời cũng vừa sụp tối. Lúc này Thừa Ân đã phục hồi công lực, hoàn toàn khỏe mạnh bèn cùng Ngộ Tịnh Đại sư bước sang phòng bên thăm Trương Vô Mệnh, thấy ông ta vẫn còn thiêm thiếp chưa tỉnh lại nhưng hơi thở đã điều hòa, sắc mặt hồng hào thì yên tâm để ông ta nghỉ ngơi.
Ngộ Tịnh Đại sư đích thận đi pha một bình trà, cùng Thừa Ân ra trước lều cỏ, ở đó có một bộ bàn ghế bằng trúc.
Thừa Ân nhận thấy nơi đây hoàn toàn thanh vắng, phong cảnh u nhàn thoát tục. Thì ra Ngộ Tịnh Đại sư mười mấy năm không trở về Thiếu Lâm ở đây sống cuộc sống ẩn dật thanh tu.
Hai người vừa uống trà vừa bàn luận chuyện xưa. Thừa Ân đem nghi vấn của mình ra nói khiến cho Ngộ Tịnh Đại sư không khỏi giật mình sửng sốt:
- Lục thí chủ căn cứ vào đâu mà nghi ngờ cho Từ bang chủ và Tạ thí chủ ?
- Chuyện mất công lực vào đêm rằm Trung Thu là bí mật lớn của nhà họ Lục, năm xưa cũng vì đó mà cả gia đình chàng phải thảm tử nên Thừa Ân không bao giờ tùy tiện nói ra. Ngay cả với Không Độ Phương Trượng và Tịnh Hư Chân Nhân, chàng cũng không tiết lộ. Tuy nhiên từ lúc gặp Ngộ Tịnh Đại sư, được biết ông ta sống gần trăm tuổi mà sức khỏe vẫn cường tráng, mỗi hành động, cử chỉ, lời nói đều hàm chứa sự từ bi bác ái khiến Thừa Ân đem lòng tin tưởng ông. Chàng bèn đem bí mật của họ Lục nói ra.
Nghe xong, Đại sư thái độ vẫn bình thản nhẹ nhàng nói:
- Thật không ngờ sự việc lại như thế. Bây giờ Lục thí chủ định làm gì?
Thừa Ân bèn kể lại câu chuyện trên Thiếu Lâm tự và sự nghi ngờ sống chết của mẹ mình. Ngộ Tịnh Đại sư nghe đến lúc Thiếu Lâm tự gặp nguy nhưng thần sắc vẫn không thay đổi, quả thật công phu hàm dưỡng của ông ta đã vượt ra ngoài cảnh giới con người. Quả nhiên

là một vị thần tăng đắc đạo.
Thừa Ân kể lể xong, nhìn vị Thiếu Lâm thần tăng thì thấy ông hai mắt nhắm nghiền, hàng chân mày bạc trắng khẽ chau lại như đang suy nghĩ việc gì ghê gớm lắm. Một lúc sau, ông từ từ mở mắt ra nhìn Thừa Ân, thong thả nói:
Năm xưa, bần tăng là một trong số vài người có lên Linh Sơn chứng kiến hiện trường sau khi vụ án xáy ra.
Thừa Ân như người chết đuối vớ được phao vội vàng chụp lấy:
- Đại sư có nhìn thấy…
Thừa Ân vì quá đau đớn không nói hết câu, đôi mắt chàng trừng trừng mở to nhìn vào Ngộ Tịnh Đại sư, bất gặp cái gật đầu của ông ta.
- Lão nạp có nhìn thấy.
Thừa Ân như nghe sét đánh ngang tai, đầu ốc lùng bùng, mặt mày choáng váng cơ hồ muốn ngất xỉu. Từ lúc rời Thiếu Lâm tự chàng đã nuôi một hy vọng rất lớn, giờ đây sự xác nhận của Ngộ Tịnh Đại sư chẳng khác gì giáng vào đầu chàng một chưởng đoạt hồn.
- Tuy nhiên có vài điều đáng ngờ. Ngộ Tịnh Đại sư nói.
Thừa Ân một lần nữa như người vớ được phao vội vàng hỏi:
- Đại sư nói cái gì đáng ngờ ?
- Lục thí chủ phải bình tĩnh mới được.
- Xin người cứ nói ra.
- Năm xưa tuy bần tăng có nhìn thấy xác của lệnh đường nhưng kỳ thực hung thủ ra tay độc ác, dung mạo của lệnh đường hoàn toàn hủy hoại không còn nhận diện được nữa. Chỉ có thể nhận biết qua y phục. Thừa Ân nghe mẹ chết thê thảm như thế thì uất khí trào lên, hai con mắt đỏ lòm như có lửa. Ngộ Tịnh Đại sư niệm một tiếng Phật hiệu rồi đặt bàn tay của ông ta lên đôi vai đang run rẩy của Thừa Ân. Lập tức Thừa Ân cảm thấy có một luồng chân khí ám áp truyền vào người chàng, lan tỏa khắp kỳ kinh bát mạch. Nguồn nội gia chân lực của Phật môn quả nhiên có chỗ kỳ diệu khác thường, lúc này Thừa Ân cảm thấy tâm tư hoà ổn, tinh thần dần lắng dịu lại. Chàng nghe văng vẳng bên tài giọng nói từ bi bác ái của đại hoà thượng:
- Lục thí chủ nên biết trên thế gian vạn vật là không. Con người sốngchết có số, mệnh trời không thay đổi được.
Thừa Ân buông tiếng thở dài, hai hàng nước mắt trào ra, nhờ vậy mà tâm tình cũng nhẹ nhàng hơn.
Ngộ Tịnh Đại sư lại nói:
- Bởi vì năm xưa không nhìn rõ diên mạo nên không thể khẳng định lệnh đườn đã chết.

- Ý Đại sư là …
- Rất có thể lệnh đường vẫn còn sống. Bần tăng có một chút nghi vấn.
- Xin Đại sư cứ nói.
- Năm xưa bần tăng và lệnh tôn từng có giao tình. Lệnh tôn là bậc anh hùng cái thế, bần tăng rất ngưỡng mộ. Sau khi lệnh tôn qua đời, mỗi năm bần tăng đều đến Linh Sơn phúng điếu, nhưng vì Chính Nghĩa bang canh phòng nghiêm ngặt, bần tăng lại không muốn làm kinh động nên chỉ ở dưới chán núi đốt nhang khấn vái. Có vài lần bần tăng mơ hồ cảm thấy dường như trong không trung có tiếng đàn đưa đến. Bần tăng cố gắng lắng nghe nhưng tiếng đàn hư hư thực thực, hòa quyện trong gió rất khó phân biệt...
Năm xưa, bần tăng từng được lãnh giáo cầm nghệ của lệnh đường, có thể nói thiên hạ vô song. Bần tăng cứ tưởng mình vì luyến tiếc tiếng đàn kỳ diệu của người xưa nên sanh ra ảo giác. Bây giờ nghe Lục thí chủ nói, bần tăng chợt nghĩ phải chăng lệnh đường thật ra vẫn còn sống? Phải chăng mỗi năm vào đêm rằm Trung Thu lệnh đường lại gảy đàn tưởng nhớ phu quân. Vì từ trên đỉnh Linh Sơn xuống chân núi khoảng cách quá xa nên tiếng đàn theo gió bay tới lúc có lúc không khó mà phân biệt được.
Thừa Ân nghe xong những lời đó của Ngộ Tịnh Đại sư thì vui mừng hớn hở nói:
- Vãn bối nhất định phải đi Linh Sơn một chuyến.
- Linh Sơn địa thế hiểm trở, chỉ có độc nhất một con đường đi lên đã bị Chính Nghĩa bang phong tỏa, Lục thí chủ làm sao lên được tới đỉnh ?
Thừa Ân nghĩ tới hai con chim ưng ở núi Thiếu Thất nhưng nếu chàng cưỡi thần ưng lên núi thì quá lộ liễu làm sao che giấu được tai mắt Chính Nghĩa bang ?
Ngộ Tịnh Đại sư lại nói:
- Lục thí chủ có nghĩ đến vài sự kiện đáng ngờ không?
Thừa Ân vì trong lòng kích động chỉ nghĩ đến mẫu thân nên không suy nghĩ được gì khác. Nghe Ngộ Tịnh Đại sư nói chàng hỏi lại:
- Đại sư có nghi vấn gì thế ?
- Bần tăng nghĩ nếu lệnh đường còn sống thì tại sao mười mấy năm qua không xuất hiện ? Phải chăng lệnh đường bị người ta khống chế ? Kẻ khống chế lệnh đường, nếu có thì không thể ai khác ngoài Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt. Bởi vì ở Linh Sơn, ông ta là bá chủ. Như vậy giả thuyết cho rằng Truy Hồn Nhất Tiếu Tạ Văn vì tình gây ra huyết án không còn hợp lý nữa. Mà nếu hung thủ là Từ Đạt thì ông

ta vì động cơ gì?
Hàng loạt những câu hỏi trong một lúc không thể giải đáp khiến cho Thừa Ân chỉ còn biết, thở dài nói:
- Chỉ có thể tìm gặp gia mẫu, nếu người vẫn còn sống thì mọi chuyện sẽ được phanh phui.
- Nhưng không có cách gì có thể lên được Linh Sơn. Bần tăng vẫn lấy làm thắc mắc không hiểu sao Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt lại canh phòng Linh Sơn cẩn mật đến vậy.
- Vì lão muốn độc chiếm võ công mà tiên phụ đã chôn giấu.
- Mười mấy năm qua, nếu thật sự có võ công bí kíp ở Linh Sơn thì đã tìm ra rồi.
Thừa Ân chợt nhớ đến Ám Sát hội chủ từng sử dụng Quy Nguyên Thần Công, bèn đem chuyện đó ra nói. Ngộ Tịnh Đại sư lắc đầu thở dài:
- Lão nạp không ngờ võ lâm ngày nay nhiễu nhương đến thế. Nếu không có người đứng ra chủ trì công đạo thì tươn lai hậu quả thật khó mà tưởng tượng.
- Ngày nay khắp võ lâm chỉ có Đại sư là người đức cao trọng vọng, đủ khả năng lãnh đạo quần hùng. Vãn bối xin Đại sư nghĩ đến đại cuộc thiên hạ, đứng ra kêu gọi võ lâm chính đạo đồng tâm hợp sức chống lại ma đạo, giữ gìn chính khí.
- Lão nạp là kẻ xuất gia không tranh giành quyền thế, quyết không phải là người thích hợp lãnh đạo quần hùng.
- Nếu không phải Đại sư thì e rằng ngày nay võ lâm không ai còn xứng đáng nữa.
- Theo lão nạp biết thi còn có một người.
- Đại sư muốn nói tới người nào ?
Ngộ Tịnh Đại sư hai mắt chiếu thẳng vào Thừa Ân.
- Người đó chính là Lục thí chủ đây.
Thừa Ân thảng thốt kêu lên:
- Vãn bối làm sao đủ khá năng nhận lãnh trách nhiệm đó ?
Ngộ Tịnh Đã sư mỉm cười, đôi mắt trìu mến nhìn Thừa Ân:
- Lục thí chủ hào hiệp trượng nghĩa, khí độ hiện ngang, là bậc thiếu niên anh hùng xuất chúng. Nhớ năm xưa bần tăng từng chứng kiến lệnh tôn nhất kiếm vẫy vùng thiên hạ, tạo nên thời kỳ võ lâm thái bình thịnh vượng. Lục thí chủ chính là người xứng đáng nhất, đủ khả năng kế thừa sự nghiệp của lệnh tôn.
- Nhưng gia phụ năm xưa võ công cái thế, vãn bối làm sao so sánh được.
- Bần tăng nhận thấy thí chủ căn cơ cốt cách rất tốt, là người có phúc

tướng thịnh vượng. Trong tương lai nhất định sẽ đạt thành tựu lớn. Lão nạp lần này trở về Thiếu Lâm tự sẽ liên kết với các đại môn phái tạo sẵn thế lực, chờ một năm sau tới ngày đại hội Linh Sơn sẽ cùng ủng hộ thí chủ lên ngôi Minh chủ, quyết không để cho bọn tà ma khống chế võ lâm, tạo nên ác nghiệp.
Thừa Ân thấy Ngộ Tịnh Đại sư tuổi tác đã cao nhưng lòng vẫn tràn đầy tâm huyết thì bất giác hào khí xung thiên, đôi mắt sáng rực cất giọng sôi nổi:
- Đại sư đã nói như vậy thì vãn bối cũng quyết tranh đấu với ma đạo một phen, cho dù tan xương nát thịt cũng vui lòng.
- Tốt lắm ! Quả nhiên xứng đáng là hậu nhân của họ Lục. Trước mắt, thí chủ dự tính sẽ làm gì ?
Thừa Ân nghĩ tới kỳ hẹn của dì đã gần kề, nếu không lên đường sẽ không kịp nữa. Chàng biết dì Diệp ngày đêm trông ngóng tin chàng nên quyết định chờ Trương Thiên Hạo tỉnh lại, nói với ông ta vài lời sẽ lập tức lên đường.
Trong lúc Thừa Ân còn đang suy nghĩ thì Ngộ Tịnh Đại sư bỗng cất tiếng trầm hùng hỏi:
- Người đã đến sao không xuất hiện ?
Trong cánh rừng cách chỗ hai người ngồi hơn mười trượng phát ra một giọng cười hùng hậu. Dưới ánh trăng, bóng người xuất hiện nhanh như điện chớp.
Người đó mặc áo lụa màu trắng, khoác trường bào màu xanh, vóc người to lớn, gương mặt hồng hào, đặc biệt là đôi mắt sáng như điện, giọng nói rổn rảng như tiếng chuông đồng.
- Đại sư lâu ngày không gặp, sức khỏe vẫn tinh minh tráng kiện, thật đáng vui mừng thay.
Người mới tới cung tay cúi rạp người xá dài ra vẻ rất tôn kính đối với Ngộ Tịnh Đại sư. Lão hòa thượng đứng lên đáp lễ :
- Té ra là Từ bang chủ quang lâm. Lão nạp thật thất lễ. Thừa Ân nghe ba tiếng “Từ bang chủ”, bất giác toàn thân rúng động, đôi mắt sững sờ nhìn người đó không chớp. Ông ta khoảng chừng năm mươi tuổi, trán cao mũi rộng, hàng chân mày rậm đen, bộ râu hàm cú che phủ gần kín gương mặt, con người của ông ta toát lên khí độ oai phong lẫm liệt của một vị bang chủ đệ nhất thiên hạ.
Người đó chính là Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt. Ông ta lại xá lão hòa thượng lần nữa, thái độ rất khiêm cung:
- Vãn sinh hậu bối Từ Đạt xin thỉnh an Đại sự lão tiền bối.
- Không dám...không dám ! – Lão hoà thượng đáp lễ - Từ bang chủ vẫn mạnh giỏi chứ ?

- Đa tạ Đại sư quan tâm, nhờ hồng phúc Đại sư, vãn bối vẫn được an khang.
Ngộ Tịnh Đại sư cười lớn:
- Từ bang chủ quá lời rồi. Còn ba vị ở đàng kia, sao bang chủ không gọi họ đến đây cùng uống trà đàm đạo ?
Ngộ Tịnh Đại sư tuy tuổi tác đã cao nhưng tai mắt cực kỳ linh mẫn. Từ chỗ của họ đến bìa rừng khoảng cách hơn mười trượng, thế mà ông ta vẫn biết rõ trong rừng còn có ba người nữa.
Từ Đạt cát tiếng cười lớn:
- Đại sư quả nhiên là cao minh.
Nói rồi, ông ta hướng vào rừng gọi:
- Các ngươi đến ra mắt Đại sư đi.
Quả nhiên, trong rừng lần lượt có ba người bước ra. Đi đầu là một chàng trai anh tuấn, chính là đại công tử Từ Bách Xuyên. Kế đến là Từ Viên Yên và Hồng Y Sát Sứ Hạ Dung Dung.
Thì ra Từ Viên Yên sau khi rời khởi lều cỏ trên đường đã chạm mặt cha và huynh trưởng. Viên Yên tưởng đâu thế nào cũng bị cha trách mắng, không ngờ ông chỉ khiển trách qua loa rồi bảo nàng đưa đi tìm Lục Thừa Ân. Ông ta cũng nói luôn Thừa Ân chính là con trai của người anh kết nghĩa năm xưa, là biểu ca của nàng.
Viên Yên muốn hỏi cha về câu chuyện năm xưa nhưng vì có mặt Từ Bách Xuyên và Hạ Dung Dung nên không tiện nói ra. Nàng lại thấy cha tha thiết muốn đi tìm Thừa Ân thì nghĩ nhân dịp này có thể hoá giải hiểu lầm giữa hai người, nếu như Thừa Ân thực sự có điều gì đó hiểu lầm cha nàng.
Thế là Viên Yên dẫn ba người trở lại đây. C
Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt giới thiệu hai con với Ngộ Tịnh Đại sư xong đâu đó mới từ từ đưa mắt nhìn Thừa Ân. Ông ta nhìn ngắm Thừa Ân rất kỹ, thái độ lộ vẻ xúc động, giọng nói nghẹn ngào như muốn khóc.
- Lục hiền điệt ! Có phải là cháu đó không ?
Thừa Ân đối với sự xuất hiện đột ngột của Từ Đạt trong lòng rất bối rối. Trước mặt chàng bây giờ là người em kết nghĩa của cha, là thúc phụ của chàng, mà cũng có thể là kẻ thù không đội trời chung.
Lòng chàng lúc ấy tựa như có sóng dậy ba đào, một nỗi thống hận cùng cực trào lên cổ chàng nghẹn lời không nói được một lời nào.
Giữa lúc Thừa Ân hỏa khí sắp phát ra, không sao kiềm chế được nữa thì bỗng chàng cảm thấy có một bàn tay nắm lấy tay chàng, lập tức một luồng chân khí ấm áp truyền sang chàng, phút chốc đã chế ngự hỏa khí, đưa chàng vào trạng thái thanh thản, tầm hồn cảm thấy

thư thái hơn rất nhiều.
Thừa Ân được Ngộ Tịnh Đại sư dùng Phật gia chân khí trấn áp tinh thần, điều hòa kinh mạch, bình tâm nhìn trả lại Từ Đạt. Chàng nói:
- Cháu là Lục Thừa Ân. Người phải chăng là Từ thúc thúc ?
- Ta chính là thúc phụ của cháu. Thúc phụ ở Linh Sơn nghe tin hiền diệt nhưng vì quá bận rộn sự vụ nên sai đệ của cháu là Từ nhi đi tìm cháu đưa về Linh Sơn hội ngộ. Không biết vì sao cháu lại cố tình tránh mặt thúc phụ ?
Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt đôi mắt sáng rực chiếu thẳng vào Thừa Ân. Ngay lúc đó Thừa Ân đã cảm thấy trong đôi mắt ông ta tiềm ẩn sự nghi kỵ đề phòng.
Từ Đạt tại sao lại đề phòng chàng? Ông ta nghi ngờ điều gì? Thừa Ân cảm thấy máu nóng rần rật chảy trong cơ thể. Mặt chàng lúc xanh lúc đỏ, một lần nữa lòng thù hận sôi lên, khí huyết nhộn nhạo không sao kìm chế được nữa.
Giọng Thừa Ân lạnh như băng tuyết:
- Từ thúc thúc ! Thừa Ân có chuyện muốn thỉnh giáo người.
Ngộ Tịnh Đại sư muốn ngăn cản chàng nhưng nhìn thấy nét mặt của chàng, lão đành thở dài để cho sự việc tự nó diễn ra một cách tự nhiên.
Từ Đạt tươi cười nói:
- Thúc phụ hay tin cháu còn sống thì vui mừng khôn xiết, thật may mắn cho nhà họ Lục. Nhị ca ở suối vàng chắc cũng ngậm cười. Thôi, để thúc phụ giới thiệu cho anh em biết nhau, rồi chúng ta cùng trở về Linh Sơn trước là viếng anh hồn phụ mẫu của cháu, sau đó bàn chuyện truy tìm hung thủ, trả thù rửa hận.
Dứt lời, ông ta gọi hai người con lại định giới thiệu. cho Thừa Ân, không ngờ chàng lạnh lùng nói:
- Thúc phụ xin trả lời câu hỏi của cháu đã.
- Hiền diệt có diều gì muốn hỏi ?
Thừa Ân hai mắt chiếu thẳng vào Từ Đạt:
- Thúc phụ có phải là hung thủ đã giết chết cả nhà họ Lục không ?
Câu hỏi của Thừa Ân phát ra như một tiếng sét giữa lưng trời, mọi người ai nấy đều lùng bùng lỗ tai. Đáng thương nhất chính là Từ Viên Yên, nàng ôm lấy mặt rú lên, ánh mắt hoảng loạng hãi hùng hết nhìn cha lại nhìn sang Thừa Ân. Chính Nghĩa bang chủ sắc mặt tái xám, thân hình bất động như tượng gỗ. Không ai biết ông ta đang nghĩ gì, chỉ nghe giọng ông ta lạnh lẽo:
- Hiền điệt tại sao có ý nghĩ như thế?
Thừa Ân buông một tiếng cười nhạt, giọng cười của chàng sắc như

gươm:
- Thúc phụ thật không biết hay sao?
- Hiền điệt nói ta nghe thử ?
- Nửa đêm ngày răm Trung Thu, gia phụ mất hết công lực, đó là bí mật của nhà họ Lục; thúc thúc có biết chăng?
- Ta có biết !
- Viên Yên lại rú lên một tiếng nữa, nàng lảo đảo cơ hồ muốn té xỉu. Lúc ấy trông nàng rất đáng thương, nhưng Thừa Ân bị thù hận làm mờ mắt không còn nhìn thấy gì khác nữa ngoài gã đàn ông cao lớn râu ria rậm rạp trước mặt.
Chàng lại cất giọng sắc bén tiếp tục tra vấn Từ Đạt:
- Vụ án Linh Sơn xảy ra đúng vào đêm rằm Trung Thu lúc cha ta mất hết công lực. Thúc phụ giải thích sao về điều ấy ?
Từ Đạt Chưa kịp trả lời, Viên Yên đã run giọng hỏi:
- Cha... chuyện này là như thế nào ?
Từ Đạt không để ý đến con gái:
- Hiền điệt ! Chuyện này có phải do dì cháu nói ra không? Có phải năm xưa hai dì cháu đã nương theo dòng suối phía sau núi Linh Sơn thoát khỏi bàn tày sát thủ không ?
- Thúc phụ đoán đúng rồi đấy ?
- Ha ha... hiền điệt nghi ngờ ta ư? Thật là đau lòng quá!
Từ Đạt vừa khóc vừa cười, cười rồi lại khóc...Thái độ ông ta bất giác làm Thừa Ân phải dao động. Chàng tự hỏi con người đẩy vẻ chính khí lại giàu tình cảm như thế này có lẽ nào có thể là hung thủ giết chết cả nhà chàng ?
Giữa lúc đó Thừa Ân nhớ đến một câu nói của Đoạn Trần sư thái, cũng chính là mẫu thân của Từ Đạt. Câu nói của bà có đoạn:
“ Thiện mà không thiện, ác mà không ác chân giả thực hư khó lòng phần biệt”.
Chính câu nói đó thức tỉnh Thừa Ân, giờ đây chàng đã hiểu bà chính là muốn ám chỉ con trai của bà.
Thừa Ân khó khan nói:
- Thúc thúc sao không trả lời đi ?
- Hiền diệt nghi ngờ ta là hung thủ ư?
- Tất cả những người biết bí mật của họ Lục đều đáng nghi.
- Thế cháu có biết năm xưa có bao nhiêu người biết bí mật của Nhị ca không?
- Tất nhiên là biết. Trừ mẹ và dì ra còn có Đại bá phụ Tạ Văn, Tam thúc phụ Từ Đạt. Hung thủ năm xưa là một trong hai người. Tam thúc phụ có dám ngửa cổ thề lớn một tiếng không?

- Hiền Diệt muốn ta phải thề như thế nào ?
- Tùy thúc phụ vậy.
Từ Đạt nhếch môi cười rồi buồn bã ngửa cổ nhìn lên trời:
- Nhị ca có linh thiêng xin chứng giám cho tấm lòng thanh bạch của tiểu đệ. Năm xưa anh em ta tình thân như thủ túc. Nhị ca không may tạ thế, Tam đệ đây những muốn cùng chết theo người nhưng ngặt vì hung thủ còn giấu mặt, đại thù chưa trả được nên mới duy trì hơi thở cho đến ngày hôm nay. Nói tới đây, hàng nước mắt của ông ta chảy ra, giọng nghẹn ngào:
- Không ngờ ngày nay diệt nhi lại đem lòng nghi ngờ cho đệ. Vậy xin Nhị ca linh thiêng chứng giám cho lời thề của đệ, nếu đệ đây có tà tâm gian dối thì nguyện chết dưới Linh Thông Bảo Kiếm, đầu một nơi mình một nẻo không bao giờ được hợp táng. Cũng xin Nhị ca chứng minh ngày sau nếu trả được đại thù, tiểu đệ đây sẽ lập tức tự tận theo Nhị ca xuống suối vàng bầu bạn cho qua ngày tháng. Hương hồn Nhị ca xin hãy chứng minh cho lời thề của đệ.
Mọi người đều tận tai nghe Từ Đạt buông lời thề độc địa, lại thấy ông ta quá đỗi chân thành thì ai nấy đều cảm động.
ngay cả Thừa Ân cũng tinh thần dao động, lòng thù hận đối với con người này lung lay như đèn trước gió. Từ Viên Yên hai mắt đỏ hoe nhìn Thừa Ân, cất giọng ầm ức:
- Phụ thân tôi thề độc như vậy, người có hài lòng chưa? Người tại sao lại nghi ngờ cho cha tôi chứ ?
Từ Bách Xuyên mặt lạnh như tiền nói:
- Họ Lục kia ! Mặc kệ ngươi là ai, ngươi dám xúc phạm phụ thân, thiếu gia đây không thể tha cho ngươi được.
TừĐạt quát lên:
- Nghiệt súc câm miệng ! Tại sao người dám buông lời vô lễ với biểu huynh ngươi ?
Từ Bách Xuyên vẫn hậm hực:
- Phụ thân, hắn đâu có coi phụ thân là thúc phụ, cũng đâu có nhìn anh em với chúng con.
- Ngươi câm miệng cho ta !
Từ Đạt vung thẳng tay tát Từ Bách Xuyên một cái ra trò. Gương mặt trắng trẻo của gã phút chốc in năm dấu ngón tay đỏ lòm. Gã đưa mắt oán hận nhìn Thừa Ân nhưng không dám mở miệng nói thêm một lời nào nữa.
Từ Đạt vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Thừa Ân nói:
- Hiền điệt chớ trách Bách Xuyên vô lễ chỉ vì hắn nóng lòng vì phụ thân mới ăn nối hồ đồ như thế.

- Thúc phụ không cần để ý chuyện đó.
- Phải lắm ! Thúc phụ đây cũng không trách hiền điệt. Hung thủ năm xưa là một trong những người thân của cha cháu, điều đó chỉ có những người trong gia đình mới biết. Hiền diệt nghi cho thúc phụ cũng là có lý do. Ngoài ra Đại bá phụ cũng là kẻ tình nghi. Tuy nhiên ông ấy mất tích nhiều năm, thúc phụ đã sai người tìm kiếm nhưng không có chút tin tức gì. Còn một người nữa cũng biết bí mật họ Lục, rất đáng nghi ngờ, người đó là...
- Phải chăng bang chủ muốn nói đến Hạo Thiên Kiếm Trương Thiên Hạo ?
Mọi người giật mình quay lại thì thấy Trương Vô Mệnh từ trong nhà bước ra, không biết từ lúc nào ông đã tỉnh lại. Những người có mặt ở đó đều là cao thủ võ lâm, sở dĩ không phát hiện ra họ Trương là bởi vì họ quá chú tâm theo dõi câu chuyện ân thù của nhà họ Lục.
Từ Đạt lên tiếng hỏi :
- Trương Sát Sứ cũng có mặt ở đây sao ?
- Thuộc hạ xin ra mắt bang chủ.
- Trương Sát Sứ dường như đã bị thương?
- Cám ơn bang chủ đã quan tâm, thuộc hạ không sao! Vừa rồi ông nhắc đến Trương Thiên Hạo là có ý gì ? Thuộc hạ muốn biết có phải bang chủ muốn nói người tình nghi thứ ba là Trương Thiên Hạo ?
Từ Đạt khẽ giật mình, rồi ông ta cười to lên:
- Ha... hạ... Trương Sát Sứ ! Ông đùa với ta đó sao? Bổn bang chủ còn lạ gì Trương Thiên Hạo nữa chứ.
- Bang chủ với Trương Thiên Hạo năm xưa quả là không lạ gì nhau. Nhưng nếu họ Trương tự hủy hoại dung mạo thì bang chủ có nhận ra không?
Từ Đạt lại giật mình, đôi mắt ông ta nhìn họ Trương như có điện.
- Ý ông là...
Trương Thiên Hạo quay sang Thừa Ân:
- Cháu còn giữ cây quạt của ta không?
Thừa Ân gật đầu rồi lấy trong ngực áo cây quạt họ Trương đã trao cho chàng làm tín vật đến Bách Cầm Sơn. Trương Thiên Hạo đón quạt, mở nó ra cho mọi người xem mấy dòng bút tích của Ngọc Nữ Linh Sơn. Lúc bấy giờ Từ Đạt, mới té ngửa ra. Trương Vô Mệnh chính là Trương Hạo Thiên năm xưa.
Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt chợt mỉm cười hỏi:
- Té ra người chính là bằng hữu Trương Thiên Hạo. Từ mỗ nếu đoán không sai thì Trương bằng hữu trà trộn vào Chính Nghĩa bang là muốn điều tra Từ mỗ.

- Bang chủ nói đúng.
- Vậy Trương bằng hữu có điều tra được gì không ?
Từ Đạt quả không hổ danh là bang chủ một đại bang phái. Ông ta biết mình bị lừa thế mà vẫn giữ được thái độ điềm tĩnh, ung dung tự tại như không hề có việc gì xảy ra.
Từ Bách Xuyên công phu hàm dưỡng kém cỏi, nóng giận quát lên:
- Họ Trương kia ! Ngươi trà trộn vào bổn bang làm gian tế thì đáng tội gì ?
Từ Đạt trợn mắt nhìn gã mắng:
- Đồ nghiệt súc vô lễ ! Ngươi không biết Trương Sát Sứ là thúc thúc của ngươi sao ?
Từ Bách Xuyên giận cha tức tối:
- Cha ? Bọn chúng nghi ngờ cha thì đâu đáng gọi là bằng hữu.
- Câm miệng ! Ngươi biết gì mà xen vào chuyện của người lớn. Mau cút đi cho khuất mắt ta !
- Cha...
- Nếu ngươi còn nói nửa lời thì ta đập chết ngươi. Hồng Y Sát Sứ đưa hắn đi cho ta !
Hạ Dung Dung thấy bang chủ nổi giận, sát khí bốc lên thì không dám chậm trễ vội vàng kéo Từ Bách Xuyến bỏ đi.
Từ Đạt quay lại nhìn họ Trương, bình thản nói:
- Trương bằng hữu nói đi. Nếu ông có bằng chứng gì chứng minh Từ mỗ là hung thủ thì Từ mỗ lập tức sẽ tự tận tại đây.
Mọi ánh mắt đều đổ dồn yề phía Trương Thiên Hạo, có cảm giác như chỉ một lời nói của ông ta thôi cũng có thể làm xoay chuyển càn khôn, tạo nên cảnh đầu rơi máu đổ.
Chỉ có Ngộ Tịnh Đại sư không biết nghĩ gì mà hai mắt nhắm nghiến, lâm râm tụng kinh niệm Phật.
Họ Trương cuối cùng cũng lên tiếng:
- Trương mỗ tự hủy hoại dung mạo, hơn mười năm tiềm phục trong Chính Nghĩa bang là để âm thầm tra xét, theo dõi hành động của bang chủ, ngài không trách Trương mỗ chứ ?
- Đó là việc nên làm. Trương bằng hữu hãy nói thẳng ra đi.
Trương Thiên Hạo hai mắt chiếu thẳng vào Từ Đạt, đột nhiên ông ta ngửa cổ cười to ba tiếng rồi nói:
- Từ bang chủ hành động quang minh chính đại, suốt mười năm qua không lúc nào không nghĩ đến chuyện truy tìm hung thủ, trả thù cho Lục Minh chủ. Trương mỗ bấy láu có lòng nghi ngờ thật là có lỗi, xin bang chủ niệm tình bỏ qua cho.
- Trương bằng hữu quá lời rồi.

Thừa Ân lúc đó ngơ ngác không hiểu sao Trương Thiên Hạo lại có lời bào chữa cho Từ Đạt như vậy. Chàng còn chưa kịp nói gì thì họ Trương đã nhìn chàng, nghiêm khắc nói:
- Thừa Ân! Cháu hãy đến ra mắt Tam thúc phụ đi.
Thấy Thừa Ân đứng im không nhúc nhích, họ Trương khẽ nhíu mày:
- Thừa Ân ! Cháu không nghe lời dượng sao ?
Xin dượng thứ lỗi, cháu đây không thể làm theo được.
Câu nói của Thừa Ân làm cho bầu không khí dường như đông đặc lại, ngột ngạt khó thở vô cùng.
Từ Viên Yên tức giận nhìn chàng :
- Lục Thừa Ân ! Ngươi vẫn nhất quyết nghi ngờ cha ta sao ?
Thừa Ân mím môi cương quyết nói:
- Ngày nào vụ án Linh Sơn chưa tìm ra hung thủ, Lục Thừa Ân này quyết không yên lòng. Hung thủ là Tam thúc thúc phụ hay Đại bá phụ bây giờ vẫn còn chưa biết. Thừa Ân hẹn đến ngày rằm Trung Thu năm sau, trong kỳ đại hội võ lâm trên đỉnh Linh Sơn nhất định sẽ có câu trả lời. Tam thúc phụ, đến chừng đó nếu quả thật Thừa Ân nghi oan cho người thì diệt nhi nhất nhất tùy thúc phụ xử phạt.
Thừa Ân từng lời nói ra sắc bén như gươm, những tưởng Từ Đạt sẽ nổi giận, không ngờ ông ta lại tươi cười nói:
- Nói hay lắm ! Tam thúc thúc đây chẳng những không buồn phiền gì cháu, mà trái lại còn ủng hộ cháu. Tam thúc cũng hứa với cháu đến ngày rằm Trung Thu sang năm nhất định sẽ tìm ra Tạ Văn, cùng nhau lên đỉnh Linh Sơn đối chất xem ai là hung thủ thật sự.
- A Di Đà Phật. - Ngộ Tịnh Đại sư đột ngột lên tiếng - Bần tăng tin rằng ông trời có mắt, thiên bất dung gian. Nhất định sẽ có ngày hung thủ phải đền tội. Các vị thí chủ thôi thì hãy kiên nhẫn chịu đựng một thời gian vậy.
- Tới ngày đó xin Đại sư đứng ra chủ trì công đạo.
- Bần tăng sẽ làm hết sức mình.
Từ Đạt đưa mắt nhìn Thừa Ân nói:
- Tuy cháu chưa nhận vị tam thúc này nhưng dầu sao thúc thúc cũng mời cháu đi Linh Sơn một chuyến, trước là phúng viếng anh hồn phụ mẫu, sau đó thúc thúc sẽ giúp cháu truy tìm tung tích võ công bí kíp mà năm xưa cha cháu đã chôn ở Linh Sơn. Hiền điệt nghĩ thế nào ?
Thừa Ân rất muốn đến Linh Sơn, chàng vừa định mở miệng thì bỗng nghe một giọng nói vo ve như tiếng muỗi kêu truyền vào tai:
- Thí chủ không nên nhận lời.
Thừa Ân biết ngay là Ngộ Tịnh Đại sư đã dùng nội công thượng thừa truyền âm nhắc khéo cho mình, chàng liền nói:

- Đa tạ thúc phụ. Hiện tại Ân nhi còn có việc phải làm nên không thể theo thúc phụ về Linh Sơn được.
Lúc nói câu nói đó bất giác Thừa Ân liếc sang Viên Yên thì thấy đôi mắt nàng buồn bã nhìn chàng đầy vẻ oán trách. Chàng giấu tiếng thở dài trong lòng, ngoảnh mặt nlìn đi chỗ khác. Chàng biết Viên Yên sẽ đau lòng nhưng nỗi đau trong lòng chàng còn to lớn hơn nhiều.
Từ Đạt lại nói:
- Hiền diệt có việc, thúc thúc cũng không dám nài ép.
Rồi ông ta quay sang Trương Thiên Hao:
- Không hay Trương bằng hữu có muốn trở về Chính Nghĩa bang nữa không ?
- Bang chủ tha lỗi, Trương mỗ xin trả lại người chức Thanh Y Sát Sứ. Ngày sau nhất định sẽ đến Linh Sơn tạ tội với người.
- Trương bằng hữu đừng nói vậy ! Trước đây chúng ta là người một nhà. Bây giờ, tuy có chút hiểu lầm nhưng Từ mỗ tin rằng sẽ có ngày tất cả chúng ta cùng ngồi chung một bàn uống ly rượu mừng. Từ mỗ tại đây xin cáo từ chư vị.
Từ Đạt nói với Ngộ Tịnh Đại sư vài lời chia tay khách sáo. Hòa thượng mời ông ta ở lại nghỉ một đêm nhưng ông ta từ chối, nắm tay con gái phóng vào rừng đi mất dạng.
Cuối cùng chỉ còn lại ba người. Thừa Ân nãy giờ rất thắc mắc thái độ cửa dượng, nên lập tức hỏi:
- Ân nhi không biết những lời dượng nói vừa rồi là ý gì ? Chẳng lẽ dượng tin rằng ông ta thâtấự không phải là hung thủ ? Nếu như vậy hung thủ phái là Tạ Văn?
Trương Thiên Hạo vẻ mặt nghiêm trọng nhìn chàng nói:
- Cháu không hiểu được đâu ?
- Như vậy là có ý gì ?
- Mô Phật - Ngộ Tịnh Đại sư thong thả nói - Vừa rồi nguy hiểm trùng trùng, Lục thí chủ có biết không ?
Thừa Ân ngơ ngác:
- Vãn bối không hiểu gì cả.
Nếu vừa rồi Trương thí chủ trưng ra bằng chứng chứng minh là Từ Đạt là hung thủ thì tình thế sẽ ra sao ? Ông ta liệu có tự tận như lời đã nói không ?
Thừa Ân lúc đó mới vỡ lẽ ra, nhưng chàng vẫn còn thắc mắc:
- Nếu nói như vậy thì dượng đã có bằng chứng rồi sao?
Trương Thiên Hao im lặng không đáp. Ngộ Tịnh Đại sư cũng đưa mắt nhìn ông ta chờ đợi, gương mặt họ Trương đăm chiêu như đang bận suy nghĩ điều gì đó, hồi lâu ông ta mới nói:

- Từ Đạt có là hung thủ hay không lúc này chưa thể kết luận. Tuy nhiên có thể khẳng định một điều là ông ta tham vọng rất lớn, là một tay đại gian hùng trong thiên hạ. Từ Đạt thân là Chính Nghĩa bang chủ, ngoài mặt tỏ vẻ anh hùng khí khái nhưng thực chất rất gian hiểm độc ác. Còn một điều nữa là võ công của lão cao thâm khó lường, thực lực như thế nào rất khó nhận biết. Giá như hắn là hung thủ thật sự, lỡ hắn nổi điên làm càn thì không biết với sức của ba chúng ta có có chống nổi hắn hay không. Vì lẽ đó dượng đã dùng kế hoãn binh, tạm thời đuổi con cọp đi. Tuy nhiên Từ Đạt không phải là tên ngốc, hắn nhất định sẽ nghĩ cách dối phó với cháu.
- Nếu Từ Đạt là hung thủ mà võ công hắn lại cao cường thì vừa rồi hắn có thể ra tay giết người diệt khẩu.
- Có hai việc khiến hắn không thể ra tay.
- Hai việc như thế nào ?
- Thứ nhất, hắn rất thương con gái. Từ trước tới nay Từ Viên Yên luôn cho rằng cha mình là bậc chính nhân quân tử, lấy đó làm điều tự hào. Cho nên Từ Đạt không thể hủy hoại hình ảnh của mình trong con mắt con gái.
- Con lý do thứ hai ?
- Hắn có ý ngại Đại sư đây. Tuy võ công hắn cao cường nhưng Đại sư tiếng tăm lừng lẫy, mười mấy năm qua lại chưa từng giao thủ nên Từ Đạt nghi ngại không dám ra tay bừa bãi.
Ngộ Tịnh Đại sư cười khẽ:
- Hóa ra bần tăng tuy đã già nhưng vẫn còn hữu dụng đấy chứ.
Họ Trương nghiêm mặt nói tiếp:
- Vì thế, Từ Đạt có phải là hung thủ hay không vẫn chưa khẳng định, cách duy nhất bây giờ là phải tìm cho được Truy Hồn Nhất Tiều Tạ Văn. Còn về Quy Nguyên Thần Công thì dượng đây đã chịu thua, không có cách gì tìm giúp cháu như dã hứa. Từ Đạt là kẻ nham hiểm, hắn phong tỏa Linh Sơn không cho bất cứ người nào lui tới trừ hắn được đặt chân lên núi.
Trương Thiên Hạo tự hủy dung nhan, suốt thời gian dài tiềm phục ở Chính Nghĩa bang là để tìm hiểu xem Từ Đạt có phải là hung thủ hay không, đồng thời truy tìm Thần Công bí kíp, nhưng hai việc đều thất bại khiến cho ông ta chán nản quyết định công khai thân thế rời khỏi Chính Nghĩa bang.
Thừa Ân từ khi có thông tin mẹ mình có thể vẫn còn sống thì ngày đêm nuôi hy vọng, không lúc nào là không nghĩ đến. Lúc nãy chàng rất muốn mạo hiểm đi theo Từ Đạt một phen nhưng vì có lời nhắc khéo của Ngộ Tịnh Đại sư. Hơn nữa, chàng cũng biết nếu đường

hoàng đến Chính Nghĩa bang thì rất khó có cơ hội dò xét.
Chàng bèn đem chuyện đó ra hỏi họ Trương:
- Dượng ở Linh Sơn nhiều năm, vào những đêm rằm Trung Thu có khi nào dượng nghe tiếng đàn trên núi vọng xuống không?
Trương Thiên Hao khẽ nhíu cặp chân mày:
- Tiếng đàn ư? Ta chẳng bao giờ nghe thấy.
Tuy nhiên Thừa Ân không lấy thế làm thất vọng, chàng biết Trương Thiên Hạo công lực không bằng Ngộ Tịnh Đại sư, ví như đại hoà thượng thần công cái thế mà còn không nghe được. Qua đó Thừa Ân càng đặt quyết tâm bằng mọi cách phải lên Linh Sơn một chuyến.
Chàng xét thấy chuyện mẹ chàng còn sống hay đã chết rất mơ hồ nên cũng không nói cho Trương Thiên Hạo nghe làm gì. Họ Trương hỏi :
- Hiện giờ hiền diệt có dự tính gì không ?
- Cháu có một chuyện muốn nhờ dượng.
- Diệt nhi cứ nói.
Thừa Ân nhắc lại cái hẹn một năm với dì Diệp rồi nói với Trương Thiên Hạo:
- Hiện giờ Di nương chắc ngày đêm trông nhớ diệt nhi, vậy phiền dượng đi một chuyến đến chỗ dì. Nhân tiện, dượng hỏi xem đối với hung thủ năm xưa, dì có bằng chứng gì hay không ?
Trương Thiên tạo nghe nhắc tới người vợ hiền năm xưa thì ngẩn người ra như pho tượng. Thật ra từ lúc gặp lại Thừa ân, ông ta rất muốn đi thăm vợ nhưng vì đại cuộc ông ta đành ôm nỗi nhớ nhung chịu đựng trong bấy lâu nay.
Trương Thiên Hao nghĩ đến người vợ tài sắc vẹn toàn này đã cụt mất dôi chân, còn bản thân ông ta dung mạo bị hủy hoại, mặt mày xấu xí gớm ghiếc thì bất giác không kềm được ra hai giọt nước mắt anh hùng.
Thừa ân đột nhiên quỳ xuống trước mặt Trương Thiên Hạo làm cho ông ta giật mình bối rối hỏi:
- Kìa, Ân nhi ! Cháu làm gì thế?
Thừa ân nghẹn ngào xúc động nói:
- Dì Diệp vì họ Lục của cháu mà tự chặt chân, còn dượng thì hủy hoại đi dung mạo, ân nghĩa đó cháu đây suốt đời không làm sao trả được. Hôm nay xin dượng nhận ở Ân nhi một lạy, chờ ngày Ân nhi báo được phụ thù sẽ suốt đời phụng dưỡng dì dượng đền ơn muôn một.
Dứt lời, Thừa Ân sụp xuống lạy Trương Thiên Hạo. Họ Trương vội đàng đỡ chàng đứng dậy. Nhìn cảnh tượng đó, Ngộ Tịnh Đại sư bất

giác cũng phải thở dài cảm động.
Sáng hôm sau, Thừa Ân chỉ vẽ đường đi cho dượng thay chàng về thăm dì. Ngộ Tịnh Đại sư vì thời cuộc võ làm cũng đành rời lều cỏ trở về Thiếu Lâm lo đại sự. Thừa Ân thì một mặt muốn đi Linh Sơn một mặt dò la tung tích Văn Nhược Lan người mà chàng tin là con gái của sư phụ Chu Thông Chu Nhược Lan.

Bách Cầm Sơn Chủ

Hồi 17
Cửu Khuyết Mai Hoa Hoàn;
Địa Ngục Môn Chủ Tầm Thù

Nói về Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt, nắm tay con gái rời khỏi lều cỏ của Ngộ Tịnh Đại sư trổ thuật phi hành cao vun vút, đi chừng hai dặm đường thì gặp Hạ thị và Từ Bách Xuyên đứng chờ bên đường. Lúc này trăng đã lên cao. Từ Đạt sắc mặt lạnh như tiền buông tay con gái ra gằn giọng hói:
- Nha đầu ! Ngươi trốn khỏi linh Sơn, nhiều lần chống lại đại ca thì đáng tội gì ?
Từ Viên Yên thấy cha nổi giận thì không dám nhìn lên, lí nhí nói:
- Phụ thân ! Yên nhi không muốn suốt đời ru rú ở Linh Sơn.
- Hừ ! Ngươi muốn ra ngoài làm loạn?
Viên Yên tức mình gân cổ lên cãi:
- Phụ thân tại sao lại nói Yên nhi làm loạn ? Nếu lần này con không trốn khỏi Linh Sơn thì làm sao biết được chuyện của bá phụ, làm sao hiểu được những chuyện thị phi trên giang hồ. Phụ thân suốt ngày nhốt Yên nhi ở nhà khiến con đây khi bước chân ra ngoài cứ ngu ngơ khù khờ như con ngốc.
Kỳ thực lần này ra giang hồ này Viên Yên đã thu lượm được rất nhiều kiến thức. Điều quan trọng nhất là nàng biết cha nàng chưa phải là đệ nhất thiên hạ, Chính Nghĩa bang cũng chẳng phải là độc nhất môn phái như bấy lâu nay nàng vẫn tưởng.
Từ Bách Xuyên từ lúc bị đuổi đi trong lòng rất hậm hực, hắn tức giận nói :
- Tên họ Lục xem thường phụ thân như vậy sao người không dạy cho nó một bài học ?
Từ Đạt mắng con:

- Hỗn láo ! Thừa Ân là biểu ca của ngươi đó có biết không ?
Nhưng hắn đâu có nhìn cha là thúc phụ, hơn nữa lại còn nghi ngờ cha.
- Chuyện đó con không cần nghĩ tới. Bây giờ hai đứa nghe cho rõ đây, ta hỏi trong hai con đứa nào đã truyền Thất Cửu Vi Hồi Bộ cho Lục Thừa Ân ?
Từ Đạt sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng nhìn hai người con của mình.
Từ Bách Xuyên thấy thái độ của cha thì biết ông đang nổi giận, hơn nữa chuyện này rất nghiêm trọng khiến hắn sợ quá líu cả lưỡi.
- Phụ thân... phụ thân... Xuyên nhi không có.
- Hừ ! Ta cũng biết không phải là ngươi.
Nói xong, ông ta chiếu ánh mắt như điện vào con gái. Viên Yên cúi gầm mặt xuống đất không dám ngẩng lên nhìn cha.
Từ Đạt quát khẽ:
- Nha dầu ! Có phải là ngươi không ?
Viên Yên lắp bắp nói không ra hơi:
- Phụ thân ! Con...
Từ Đạt nổi giận xung thiên quát ầm lên:
- Đồ khốn kiếp ! Sao ngươi dám đem võ công gia truyền ra dạy cho người ngoài ?
Viên Yên cãi lại :
- Phụ thân ! Lục Thừa Ân là con của Lục bá phụ, là biểu huynh của con thì đâu phải người ngoài.
- Khốn kiếp ! Ngươi còn cãi bướng nữa sao, mau cút về Linh Sơn, từ nay cấm ngặt ngươi ra ngoài nửa bước. Nếu còn làm càn, ta sẽ chặt cụt đôi chân của ngươi.
Viên Yên vốn được cha thương yêu chiều chuộng, đây là lần đầu tiên bị cha nổi giận mắng mỏ thậm tệ khiến nàng không cam lòng, nước mắt rưng rưng mếu máo nói:
- Híc... híc... Phụ thân ăn hiếp Viên Yên. Nếu mẹ còn sống thì Yên nhi đầu phải khổ sở thế này.
- Câm miệng ! Ai cho phép ngươi nhắc đến mẹ ngươi. Bách Xuyên ! Ngươi đưa nó về Linh Sơn canh chừng cho thật kỹ. Ngươi mà để nó sổng đi thì phụ thân sẽ hỏi tội ngươi đấy.
Từ Bách Xuyên nhận lệnh cha, vội vàng kéo tay em gái đi, nhưng Viên Yên vùng vằng chống cự:
- Con không về Linh Sơn, không về đâu ! Yên nhi muốn đi tìm hung thủ trả thù cho họ Lục, giải oan cho cha.
- Chát...
Từ Đạt vung tay tát con gái, sắc mặt hầm hầm giận dữ. Viên Yên lần

đầu tiên trong đời bị đánh lại khá đau khiến cho nàng bàng hoàng sửng sốt, giương mắt nhìn cha như không thể tin cha lại có thể ra tay đánh mình.Từ Đạt sau khi đánh con gái không chút ân hận, lạnh lùng vẫy tay ra hiệu:
- Cút hết đi ! Các ngước trở về Linh Sơn chờ lệnh ta !
Cái vẫy tay của Từ Đạt thật ra là dùng thủ pháp Lan Hoa Phất Huyệt điểm vào mê huyệt của Từ Viên Yên khiến nàng ngã ra bất tỉnh tức thì.
Từ Đạt sau khi hạ thủ xong liền căn dặn:
- Hai người đưa Viên Yên về Linh Sơn, trông chừng nó cho cẩn thận:
Từ Bách Xuyên hỏi:
- Phụ thân không cùng về sao ?
- Cha còn có việc phải làm. Thôi đi đi, trên đường phải cẩn thận !
Bách Xuyên và Hạ thị hai người lãnh lệnh Từ Đạt, vái chào ông ta, rồi cắp Từ Viên Yên, lập. tức khởi hành về Linh Sơn. Còn lại một mình, Từ Đạt, chắp tay sau lưng buông tiếng cười lạnh lùng:
- Hừ ! Con chuột núp ló trên cây kia sao còn không xuống đây ?
Từ Đạt hai mắt sáng như điện chiếu thẳng lên ngọn cây cổ thụ gần đó. Quả nhiên trên tàn cây có tiếng động rồi một bóng người buông xuống, thân pháp nhẹ nhàng như chiếc lá rơi. Người đó toàn thân đỏ rực, mang tuột chiếc mặt nạ quỷ dữ lộ ra cặp mắt sáng rực.
Từ Đạt nhếch môi cười khẩy:
- Té ra là Địa Ngục môn.
Người mới tới là Tổng đàn Hộ Pháp đã từng xuất hiện một lần trước đây. Hắn ta hạ thân đứng yên, vội vàng cung tay thủ lễ nói:
- Tại hạ Địa Ngục môn Tổng đàn hộ pháp. Không hay các hạ có phái là Từ bang chủ Chính Nghĩa bang ?
- Ngươi theo dõi Từ mỗ là có ý gì ?
- Thuộc hạ vâng lệnh môn chủ xin mời bang chủ pháp giá đi gặp mặt.
Từ Đạt khẽ chau mày tỏ vẻ ngạc nhiên:
- Bang chủ của ngươi muốn gặp bổn tọa sao ?
- Tệ môn chủ đang chờ bang chủ ở cánh rừng đằng kia, cách đầy chừng ba dặm.
- Hừ ! Môn chủ của ngươi muốn gặp bổn tọa sao không đích thân đến đây ?
- Bổn môn chủ có nói nếu bang chủ không đến thì phiền bang chủ đứng đây chờ, chốc lát nữa người sẽ tới.
Câu nói của Tổng đàn Hộ Pháp Địa Ngục môn rõ ràng là một lời nói khích, Từ Đạt lẽ nào không biết. Chỉ có điều ông ta là người kiêu ngạo, đường đường bang chủ một đại bang phái nên không thể

không đi một chuyến.
Chỉ thấy Từ Đạt ngửa cổ cười dài, giọng cười giữa đêm khuya mang theo công lực cái thế làm kinh động cả khu rừng vắng, đám chim chóc đang ngủ trên cây phải một phen hốt hoảng bay lên tán loạn.
Dứt tràng cười, Từ Đạt gằn giọng:
- Ngươi đi trước dẫn đường, bổn bang chủ lập tức theo ngươi.
Tổng đàn Hộ Pháp Địa Ngục môn cất tiếng cười hắc hắc rồi khịt mũi nói:
- Quả nhiên không hổ danh là Chính Nghĩa bang chủ. Xin mời bang chủ lên đường.
Dứt lời, hắn lặp tức động thân bước đi như gió, Từ Đạt cũng không chút chậm trễ giở khinh công đuổi theo.
Hai tay cao thủ khinh công thượng thừa lướt đi như bay, phút chốc đã vượt qua ba dặm đường rừng tới một khu đất trống, ở đó đã có một bóng người đứng chờ sẵn.
Tổng đàn Hộ Pháp dừng chân cách bóng đen chừng ba trượng, khom người cung kính nói:
- Môn chủ ! Thuộc hạ đã đưa người tới rồi.
Một giọng nói ôm ồm khô khan cất lên:
- Cho ngươi lui !
Thuộc hạ tuân lệnh!
Nói rồi, gã nhún mình một cái phóng đi mất dạng.
Từ Đạt để ý quan sát Địa Ngục môn chủ thì thấy hắn khoác trường bào màu đen, trên đầu đội chiếc nón sừng trâu. Bàn tay tả của hắn có đeo một chiếc ngọc hoàn trong đêm phát ra ánh sáng xanh lập lòe như mắt mèo.
Địa Ngục môn chủ từ từ quay lại, gương mặt che kín bằng một chiếc mặt nạ ác quỷ chạm trổ cực kỳ khéo léo. Nếu chỉ nhìn thoáng qua tưởng đâu hắn là quỷ thật chứ không phải đeo mặt nạ. Đôi mắt hắn sáng như điện trừng trừng nhìn Từ Đạt như muốn ăn tươi nuốt sống, khiến cho Từ Đạt dù là tay lõ công cái thế bất giác cũng phải phát run.
Địa Ngục môn chủ nhếch môi phát ra tiếng nói ồm ồm rất khó nghe:
- Từ bang chủ vẫn khỏe chứ?
- Đa tạ đã quan tâm, Từ mỗ rất khỏe.
- Gần đây Lục Thừa Ân xuất hiện truy tìm hung thủ đã giết chết cha mẹ hắn, bang chủ các hạ cảm thấy thế nào?
- Môn chủ hỏi như thế là có ý gì ?
Địa Ngục môn chủ bỗng ngửa cổ cười lớn, giọng cười khùng khục như có một cái gì dó chặn trong cổ họng của hắn.

Dứt tràng cười, hắn nói:
- Chẳng phải các hạ đối với hung thủ biết rất rõ hay sao ?
Từ Đạt hai mắt xạ ra luồng hung quan, tức giận quát lên:
- Nói bậy !
Địa Ngục môn chủ lại cười lớn:
- Ha ha . . . Từ Đạt ! Ngươi có thể che mắt thiên hạ, chứ với bổn môn chủ ta thì đừng hòng.
Từ Đạt tức giận run rẩy cả người, ông ta gầm lên:
- Địa Ngục môn chủ ! Ngươi thật ra là nhân vật nào ? Sao ngươi không gỡ chiếc mặt nạ xuống đi ?
- Hừ ? Ngươi muốn biết bổn môn chủ là ai lắm sao? Ngươi không có gan chường mặt ra sao ? Từ Đạt ! Ngươi chớ nói khích. Bổn môn chủ với ngươi không xa lạ gì đâu. Chỉ e môn chủ ta hiện thân thì ngươi không đứng vững đó thôi.
- Hừ ! Ngươi cố tình thay đổi giọng nói, có bộ mặt cũng không dám chường ra, bổn toạ sớm đã biết ngươi nhất định không phải là cố nhân. Ngươi có gan thì hãy chường mặt ra mà nói chuyện với bổn tòa.
- Được lắm ! Nếu đêm nay ngươi đánh thắng bổn môn chủ thì ngươi sẽ toại nguyện.
- Ngươi khiêu khích bổn tòa ư ?
- Ngươi có dám nhận lời chăng ?
- Ha ha...- Từ Đạt cất tiếng cười cuồng ngạo - Trên võ lâm hiện tại, người dám khiên chiến với bốn tòa e chi có mỗi mình Địa Ngục môn chủ nhà ngươi. Bổn tòa lẽ nào sợ ngươi sao ?
Địa Ngục môn chủ phát ra giọng nói lạnh như băng giá:
- Được lắm ! Từ Đạt, ngươi lần này rời khỏi Chính Nghĩa bang sẽ không có cơ hội trở về nữa. Đêm nay bổn môn chủ sẽ lấy mạng ngươi
- Ngông cuồng !
- Chuẩn bị tiếp chiêu đi.
- Khoan đã !
- Ngươi sợ rồi sao ?
- Hừ ! Từ Đạt ta xưa nay chưa từng biết sợ là gì ? Chỉ có điều trước khi đánh nhau bổn tòa muốn hỏi ngươi vì sao phải nhất quyết sinh tử với bổn tòa ?
Địa Ngục môn chủ buông gọn hai tiếng:
- Trả thù !
- Bổn toà có thù hận gì với ngươi ?
- Trước khi chết, bổn môn chủ sẽ nói cho ngươi biết.

Ngươi tự tin có thể thắng được bổn tòa sao?
Địa Ngục môn chủ gằn giọng:
- Từ Đạt ! Ta nói cho ngươi biết, ngươi chính là kẻ đại thù không đội trời chung của bổn môn chủ. Bao nhiêu năm qua ta đã kiên nhẫn chờ đợi ngày hôm nay. Lẽ ra ta đã thống lãnh môn đồ đánh xốc lên Chính Nghĩa bang, nhưng nghĩ lại mối đại thù này phải tự tay ta trả mới vừa lòng hả dạ. Từ Đạt ! Sau khi ngươi chết, bổn môn chủ sẽ san bằng Chính Nghĩa bang, giết chết hai đứa con của ngươi cho tận tuyệt dòng họ Từ gian ngoa xảo trá, bạc ác vô thiên. Ngày hôm nay nhà ngươi sẽ phải nhận lãnh hậu quả mười tám năm trước ngươi đã gây ra cho họ Lục.
Địa Ngục môn chủ nói một hơi dài, mỗi câu mỗi chữ đều sục sôi thù hận. Rõ ràng hắn có một mối thù rất lớn đối với Từ Đạt. Nhưng ông ta suy nghĩ hoài cũng không biết được chung quy Địa Ngục môn chủ là nhân vật nào.
Giữa lúc đó, Địa Ngục môn chủ buông giọng lạnh lùng, đầy vẻ chết chóc.
- Từ Đạt ! Chuẩn bị tiếp chiêu đi !
Dứt lời, sóng chưởng cất lên vẽ một vòng tròn Diêm Vương Đoạn Hồn chưởng đánh ra với tám thành công lực mang theo khí lạnh thấu xương cuốn về phía Từ Đạt như một con trốt.
Bên này, Từ Đạt không dám chậm trễ vội vàng hội tụ chân khí, vạt áo trường bào của ông căng lên, song chưởng đẩy ra chặn chưởng của đối phương.
Bùng... Bùng...
Hai tiếng nổ long trời vang lên, mặt đất dưới chân rung chuyển, cây cối xung quanh ngã rạp xuống. Đám chim chóc trong rừng đang ngủ ngon giấc bị kinh động bay lên nháo nhác, thật là một cảnh tượng kinh thiên động địa.
Địa Ngục lôn chủ thân hình lắc lư một chút rồi đứng im như pho tượng. Từ Đạt lùi nửa bước, sắc mặt xám lại, cảm thấy có một luồng lãnh khí xâm khắp vào cơ thể, vội vàng vận công đẩy độc khí ra ngoài.
Song phương sau một chưởng bất phân thắng bại thì gườm gườm nhìn nhau, bầu không khí ngột ngạt khó thở vô cùng.
Địa Ngục môn chủ nhếch môi cười khẩy:
- Hừ ! Không ngờ Từ Đạt ngươi mười mấy năm không gặp, võ công càng tiến bộ hơn xưa:
- Từ Đạt cũng buông giọng lạnh lùng:
- Chung quy ngươi là nhân vât nào?

- Trước khi chết, bổn môn chủ sẽ cho ngươi toại nguyện.
- Hay lắm ! Đêm nay bổn tòa cũng quyết lấy mạng ngươi trừ đi một mối đại hoạ tâm phúc.
- Vậy ngươi hãy đỡ một chưởng nữa xem sao ?
Lần này Địa Ngục môn chủ vận mười thành công lực vào song chưởng, Diêm Vương Đoạt Hồn Chưởng từ từ đánh ra.
Chưởng của hắn lần này tuy chậm hơn lần trước nhưng kình lực tuôn ra ào ạt như thác lũ, luồng khí âm hàn lạnh buốt thấu tận xương cốt, Từ Đạt thấy chưởng của đối phương chưa tới mà khí lạnh tỏa ra mờ mịt thì không dám khinh thường vội vàng vận tối đa công lực vào song chưởng đưa ra đón đỡ.
Bùng... bùng... ầm... ầm...
Hàng loạt tiếng nổ vang lên, trời đất tối sầm lại, cây cối ngã rạp lòi cả gốc rễ.
Địa Ngục môn chủ thân hình lắc lư như say sóng. Bên kia, Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt lùi lại hai bước, toàn thân run lên vì bị hàn khí xâm nhập vào cơ thể, ông ta vội vàng đề tựu chân khí cố gắng trục hàn khí ra ngoài.
Địa Ngục môn chủ không chút chậm trễ thét lên:
- Nằm xuống cho ta !
Diêm Vương Đoạt Hồn Chưởng với mười hai thành công lực ào ào tuôn ra như thác đổ, khí lạnh tỏa lên bao trùm chu vi hơn mười trượng khiến cỏ cây queo lại như đã chết lâu ngày.
Ầm...
Mặt đất rung chuyển tựa như nứt ra làm đôi. Chỗ Từ Đạt đứng bây giờ hiện ra một hố sâu đen ngòm, đất cát vung lên tung tóe. Địa Ngục môn chủ trố mắt ra nhìn nhưng không thấy Từ Đạt đâu. Bỗng hắn nghe có tiếng cười lạnh ở sau lưng giật mình quay lại thì thấy Từ Đạt đứng cách hắn hơn ba trượng thần khí cực kỳ ung dung.
Địa Ngục môn chủ vừa rồi toàn lực đánh ra một chưởng Đoạt Hồn, quyết ý lấy mạng Từ Đạt, không ngờ đối phương như bóng cô hồn dạ quỷ không biết từ lúc nào đã lòn ra phía sau nhìn hắn, buông tiếng cười ngạo nghễ.
Chính Nghĩa bang chủ vừa rồi đã sử dụng độc môn thân pháp Thất Cửu Vi Hồi Bộ thoát chết trong gang tấc. Lão tự lượng sức mình không đỡ nổi chưởng vừa rồi của đối phương nên đã nhanh chân tránh đi, bất kể cả sĩ diện.
Địa Ngục môn chủ đánh hụt đối phương vừa sợ vừa giận, mắng lớn:
- Đồ con rùa rút đầu ! Ngươi hèn hạ như thế thì đâu xứng danh bang chủ đệ nhất bang, sao không xấu hổ mà tự vẫn chết đi cho rồi.

Từ Đạt nổi giận mắng lại:
- Nói bậy ! Bổn bang chủ có gì mà phải xấu hổ ?
- Hừ ! Ngươi không dám đỡ chưởng của ta, co giò bỏ chạy không phải là nhục nhã đó sao ?
Từ đạt ngửa cổ cười lớn. Địa Ngục môn chủ hậm hực hỏi:
- Có gì mà đáng cười ?
- Bổn tòa cười ngươi ngu ngốc quá. Phàm hai bên giao chiến phải biết phân nặng nhẹ, tránh sở trường của đối phương, tận dụng sở trường của mình. Bổn tòa biết chưởng pháp của ngươi lợi hại, sử dụng thân pháp né tránh thì có gì là xấu hổ.
- Ngươi đúng là tên đại gian hùng, mồm mép xảo trá.
- Cái đó gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Vừa rồi ngươi dùng sở trường đánh với sở đoản của bổn tòa, được một chút lợi thế thì lấy làm kiêu ngạo. Vậy giờ ngươi cũng nếm một chút sở trường của bổn tòa xem mùi vị thế nào.
- Ngươi có ngón nghề gì cứ đem ra thi thố. Đêm nay bổn môn chủ nhất định lấy mạng ngươi đó.
Từ Đạt không nói không rằng rút trong thắt lưng ra cặp long đao mỏng như lá lúa; lưỡi đao cong cong hình mặt trăng, đó chính là Bán Nguyệt Long Đao danh trấn giang hồ, nhờ nó mà năm xưa Từ Đạt nổi danh thiên hạ.
Không ngờ Địa Ngục môn chủ vừa nhìn thấy thì mỉm cười chế giễu:
- Tưởng gì hóa ra là Bán Nguyệt Long đao, ta còn tưởng ngươi có thần binh lợi khí gì ghê gớm lắm.
Địa Ngục môn đối với cặp Long Đao của Từ Đạt không coi ra gì, khiến lão nổi giận quát:
- Ngươi thử đỡ bổn tòa một đao xem nào !
Từ Đạt hai tay cầm hai đao vung lên, lập tức phát ra tiếng kêu tinh tang như tiếng đàn, cặp Long Đao này lúc đánh phát ra tiếng kêu chính là để làm đối thủ phân tâm. Địa Ngục môn chủ dường như rất quen thuộc với thứ vũ khí này nên chỉ thấy hắn cười nhạt tỏ ý xem thường. Từ Đạt thét lên :
- Đỡ này !...
Lão vừa dứt lời, lập tức thân hình biến mất, Thất Cửu Vi Hồi Bộ quả nhiên vô cùng linh diệu, biến hóa như quỷ mị. Địa Ngục môn chủ thát kinh hồn vía, chưa kịp có phản ứng gì thì đã nghe tiếng đàn sát bên tai. Những tiếng “tinh tang... tinh tang...” dồn dập như mưa như gió từ bốn phương tám hướng ập đến khiến cho Địa Ngục môn chủ không biết đường đâu mà lần.
Tuy nhiên Địa Ngục môn chủ thân là môn chủ một phái thì đâu phải

hạng tầm thường. Hắn thét lên một tiếng kinh thiên động địa át cả tiếng đao phong, rồi đó thân hình hấn co rút lại phút chốc chỉ còn bằng cái vại nhỏ.
Địa Ngục môn chủ sử dụng Súc Cốt Công thân hình đang to lớn bỗng biến dạng chỉ còn bằng cái vại lăn tròn dưới đất thoát ra khói vùng đao ảnh trong gang tấc. Tuy hắn cố biến nhanh nhẹn là vậy nhưng cũng không tránh khỏi một đao của Từ Đạt vào vai máu tuôn ra xối xả.
Song phương lúc này đã thay đổi vị trí. Địa Ngục môn chủ thu Súc Cốt Công trở lại hình dáng cũ đứng vào chỗ của Từ Đạt trước đây; vai hữu của hắn bị một đao, máu tuôn ra nhuộm đỏ trường bào. Bên kia, Từ Đạt đứng chôn chân một chỗ, đôi mắt mở to hãi hùng nhìn đối phương:
- Súc Cốt Công ? Hừ ! Bổn tọa đánh giá thấp ngươi rồi.
Quả thật, Địa Ngục môn chủ vừa rồi có thể bình an tránh được đao pháp khiến cho họ Từ không thể không bội phục. Lão đã toàn lực đánh ra một chiêu tối thượng kết hợp với thân pháp độc môn Thất Cửu Vi Hồi Bộ những tưởng sẽ lấy mạng đối phương, trừ đi mối tâm phúc đại họa. Không ngờ Địa Ngục môn chủ học được Súc Cốt Công, là một món công phu chỉ nghe đồn đại như một thứ võ công truyền thuyết chứ chưa từng thấy qua bao giờ.
Địa Ngục môn chủ trong lúc nguy cấp sử dụng Súc Cất Công thoát chết trong gang tấc nhưng cũng bị trúng một đao khiến cho không khỏi mặt mày tái xanh tái mét, run giọng:
- Từ lão quỷ ! Võ công thân pháp vừa rồi của ngươi tên gọi là gì ?
- Ngươi muốn biết thì phái đánh thắng bổn tòa mới được.
Địa Ngục môn chủ nhếch môi cười khinh mạn:
- Hừ ! Ngươi tưởng với chút thân pháp đó đã uy hiếp được bổn môn chủ sao?
Từ Đạt cũng không vừa gì đáp trả lập tức:
- Thế ngươi tưởng với Sục Cốt Cống là có thể thoát khỏi tay bổn tòa sao ?
- Được lắm, để bổn môn chủ cho ngươi nếm chút mùi vị của Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn.
Địa Ngục môn chủ tả thủ từ từ đưa lên, ngón tay cái ấn vào chiếc Ma Hoàn đeo trên tay Ma Hoàn lập tức phát ra tia sáng màu xanh lục lập lòe như ma trơi. Địa Ngục môn chủ thét lên một tiếng, Thần Công Phổ vào Ma Hoàn. Từ Ma Hoàn xẹt ra một luồng chỉ phong màu xanh lục rít lên những tiếng veo veo xé gió lao thẳng vào Từ Đạt với tốc độ cực kỳ mau lẹ không sao tưởng tượng.

Từ Đạt thấy luồng ánh sáng xanh lè lao vào mình nhanh chóng dị thường thì biết nguy khốn, lại nhận thấy luồng chỉ phong này cực kỳ mạnh mẽ thì không dám đón đỡ. Trong chớp mắt chỉ phong đã tới sát bên lão, ánh sáng phát ra lóa cá mắt.
Từ Đạt rú lên một tiếng, lập tức động thân. Thất Cửu Vi Hồi Bộ quả nhiên xứng đáng là môn công phu thân pháp đệ nhất thiên hạ, thân hình Từ Đạt lập tức biến mất.
Địa Ngục môn chủ dùng Cữu Khuyết Ma Hoa Hoàn phát ra luồng chỉ phong định bụng lấy mạng Từ Đạt, không ngờ trong tích tắc lão đã dùng thân pháp quỷ mị tránh khỏi, trong lúc còn đang bàng hoàng sửng sốt thì bên tai đã nghe “tinh tang... tinh tang...”.
Địa Ngục môn chủ biết nguy, vội vàng sử dụng Súc Cốt Công biến thân hình nhỏ lại nhưng cũng chậm một chút, hắn nghe bắp chân đau nhói, Bán Nguyệt Long Đao chém sâu vào thịt, suýt chút nữa thì chân hắn đã đứt lìa ra.
Vừa rồi, cả hai đều sử dụng tột đỉnh công lực đánh ra những chiêu thức trí mạng, nhìn lại thì thấy Địa Ngục. môn chủ bị hai vết thương rất nặng ở đùi và vai. Về phần Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt xem chừng thương thế rất nặng.
Tuy phút chót hắn kịp tránh được Ma Hoa Chỉ không chết nhưng trên ngực đã xuất hiện một vết thương nhỏ như đầu ngọn tay. Có một điều lạ lùng là vết thương không nhìn thấy máu, chỉ thấy Từ Đạt thân hình run bần bật lên, đó là vì hàn khí của Diêm Vương Thần Công đã xâm nhập vào cơ thể.
Trận đánh đấn đây khiến cả hai cùng bị thương tích, sự lợi hại của đối phương vượt ra ngoài sức tưởng tượng. Địa Ngục môn chủ có Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn phát ra Ma Hoa Chỉ cực kỳ lợi hại, uy lực không gì ngăn cản được. Từ Đạt thì có Thất Cửu Vi Hồi Bộ nhanh nhẹn, biến hóa vô cùng, khiến cho Địa Ngục môn chủ dù có Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn trong một lúc cũng không thể lấy mạng lão được.
Hai bên gườm gườm nhìn nhau, ngấm ngầm vận công điều trị nội ngoại thương. Trong lúc đó, Từ Đạt phát hiện có nhiều nhân vật khả nghi xuất hiện trong rừng, lão đoán biết đám người này nhất định là thủ hạ của Địa Ngục môn chủ vì chưa được lệnh nên chưa xuất hiện.
Từ Đạt biết đêm nay lão khó mà thủ thắng, Cửu Khuyết Mà Hoa uy lực quá lớn khiến cho lao suýt nữa là mất mạng. Bây giờ đối phương lại có thêm trợ thủ, tình thế đối với ông vô cùng bất lợi.
Bên kia, Địa Ngục môn chủ hai mắt sạ ra luồng hung quang chết chóc giọng nói the thé:

- Từ Đạt ! Đêm nay giữa ta và ngươi phải có một người nằm xuống.
Từ Đạt nghe giọng nói của đối phương bất giác kêu lên:
- Té ra mụ là đàn bà ư ?
Địa Ngục môn chủ trong lúc phẫn uất sơ sót để lộ ra giọng nói đàn bà khiến cho Từ Đạt phát hiện thì càng muốn giết người. Bàn tay mụ cất lên, Cửu Khuyết Ma Hoa lại phát ra luồng ánh sáng xanh chết người.
Từ Đạt sau khi phát hiện Địa ngục môn chủ là đàn bà thì dường như rất hoảng loạn, ông ta run giọng hỏi:
- Thật ra mụ là ai ?
Địa Ngục môn chủ gầm lên:
- Ngươi chết đến nơi rồi!
Cùng với giọng nói, Ma Hoa Chỉ phóng ra veo veo, thân hình Từ Đạt lập tức biến mất. Ma Hoa Chỉ đánh hụt đối phương, xuyên thẳng luôn mấy thân cây gần đó, khói xanh tỏa lên mù mịt, quả thật là vô cùng lợi hại.
Trong không trung có giọng Từ Đạt vọng lại:
- Bổn tọa tạm gởi mạng mụ ở đó, ngày sau sẽ gặp lại.
Địa Ngục môn chủ thấy Từ Đạt bất kể liêm sỉ bỏ chạy thì tức giận, gầm thét vang trời:
- Từ Đạt ! Tên bạc tình khốn kiếp ! Ngươi mau ra đây cùng lão nương tử chiến. Ngươi đường đường là chính Nghĩa bang chủ lẽ nào cam tâm làm con rùa rúc đầu sao ?
Không có tiếng người đáp lại, Từ Đạt đã đi xa rồi.Trong rừng đã có mấy bóng đen phóng ra, tất cả đều mang mặt nạ ác quỷ. Gã mặt áo bào đỏ tức Tổng đàn Hộ Pháp bước ra hỏi:
- Môn chủ bị thương có nặng không ?
Địa Ngục môn chủ buông tiếng thở dài:
- Không ngờ võ công của Từ Đạt vượt ra ngoài sức tưởng tượng của ta.
- Lão bị thương chắc không đi xa, thuộc hạ xin đuổi theo giết chết lão trả thù cho môn chủ.
- Không được ? - Địa Ngục môn chủ rít lên, giọng nói đầy căm thù - Mạng của Từ Đạt nhất định phải do chính tay ta lấy.
Bà ta vì quá khích động nên các vết thương vỡ ra, máu tuôn xối xả. Địa Ngục môn chủ vội vàng điểm chỉ cầm huyết. Xong, bà ta ra lệnh:
- Truyền lệnh ta triệu tập mười vị Điện chủ cùng tất cả môn đồ đệ tử chuẩn bị đánh lên Linh Sơn Chính Nghĩa bang.
Gã hộ phập huýt sáo ra hiệu lập tức có một cỗ kiệu đen xuất hiện. Cỗ Kiệu màu đen tuyền, do bốn tên Địa Ngục ác Quỷ khiêng. Trên rèm

kiệu có ký hiệu: đầu lâu sọ người, chính là biểu tượng của Địa Ngục môn vậy.

Bách Cầm Sơn Chủ

Hồi 18
Manh Mối Cội Nguồn

Nói về Văn Nhược Lan sau khi đau lòng chấp bút viết thư gửi lại cho Thừa Ân, biết mình đã phạm vào môn quy đại kỵ, trong lòng lại chán ghét thân phận sát thủ nên không còn thiết tha với cuộc sống, quyết tìm về tại bản doanh Ám Sát hội nhận lãnh sự trừngphạt của sư môn. Nàng đi được hai ngày thì phát hiện trên đường có nhiều ký hiệu của Ám Sát hội, những ký hiệu này cho biết Hội chủ yêu cầu Thất Sát trong vòng ba ngày phải có mặt ở bản doanh.
Sáng sớm ngày thứ ba lúc nàng còn cách đại bản doanh vài chục dặm đường thì Văn Hạo Nham bất ngờ xuất hiện. Vừa nhìn thấy nàng, Văn Hạo Nham vội vàng kéo nàng rời khỏi đường cái quan đi vào rừng tìm một nơi thật vắng vẻ.
Văn Hạo Nham buông tay Nhược Lan ra rồi nhìn nàng hỏi:
- Biểu muội định đi đâu thế?
Nhược Lan đáp:
- Muội nhận được ám hiệu của sư phụ triệu tập sát thủ nên vội vàng trở về tổng đàn.
Văn Hạo Nham giậm chân kêu lên:
- Biểu muội ơi là biểu muội ! Muội không biết lần này sư phụ triệu tập bất thường là vì lý do gì hay sao ?
Nhược Lan buồn bã cúi đầu nói:
- Biểu huynh ! Muội trở về là để nhận tội với sư phụ.
- Muội điên rồi hay sao ? Muội đã phạm vào môn quy đại kỵ, nhất định phải chết, không có ngoại lệ. Muội còn không biết sao mà còn trở về nạp mạng.
- Biểu ca ! Muội biết rõ lắm chứ. Nhưng muội còn biết làm gì được nữa đây. Cho dù muội có trốn ở chân trời góc biển thì cũng không thể thoát khỏi bàn tay Ám Sát hội.
- Muội biết như thế sao còn làm chuyện ngu ngốc đó ? Biểu huynh hỏi muội, Lục Thừa Ân là gì mà muội cam tâm vì hắn mà hy sinh tính mạng, chống lại sư phụ. Bộ muội không biết họ Lục đang là mục tiêu

của bổn hội hay sao mà còn cứu hắn?
- Việc muội đã làm muội nhất định sẽ chịu trách nhiệm.
- Muội điền rồi.
- Biểu ca ! Chúng ta lên đường thôi.
Văn Hạo Nham sững sờ nhìn cô em họ một lúc thì buông tiếng thở dài:
- Huynh muội ta từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, được ân sư nuôi nấng dạy dỗ, lại còn hứa sẽ truy tìm hung thủ trả thù cho chúng ta. Biểu muội ! Huynh thật không ngờ chỉ vì một tên tiểu tử mà cam tâm hy sinh tính mạng quý báu, phản bội sư môn, quên cả mối phụ thù.
Văn Nhược Lan vốn là một sát thủ nên đối với mọi sự việc nàng có đủ lạnh lùng và cứng rắn để mà đối phó. Lần này biết mình khó lòng thoát khỏi sự trừng phạt của sư môn nhưng nàng không một chút sợ hãi, thái độ thản nhiên bình tĩnh như thường. Nàng khẽ nhếch môi cười, nhìn biểu huynh, nói:
- Đối với công lao dạy dỗ của sư phụ, muội sẽ dùng cái chết mà đền đáp. Biểu huynh ! Chuyện trả thù, muội đành phó thác cho huynh. Muội đây đã chán ghét cuộc sống sát thủ lạnh lùng vô nghĩa nên không còn thiết sống nữa.
Văn Hạo Nham nghe những lời thống thiết đó thì không kềm lòng được, nước mắt trào ra. Hắn và Nhược Lan tuy không phải là anh em ruột nhưng vì cảnh ngộ khiến cả hai đều không còn người thân nên có thể nói tình cảm của hai người còn hơn tuột thịt. Hắn làm sao có thể nhắm mắt nhìn nàng dấn thân vào cái chết.
Nhược Lan khẽ cười nói:
- Biểu huynh sao lại khóc lóc như đàn bà thế? Muội còn tưởng huynh nhiễm máu sát thủ lạnh lùng vô cảm đã không còn biết rung động nữa cơ đấy.
- Hừ ! Muội tưởng huynh là khúc gỗ hay sao ? Được rồi, ai biểu chúng ta là anh em. Biểu huynh hôm nay cũng vì em mà liều mạng một phen. Anh em ta cùng nhau bỏ trốn.
Nhược Lan thảng thốt kêu lên :
- Biểu huynh nói sao ?
- Muội còn không nghe rõ hay sao ? Biểu huynh đây sẽ bỏ trốn cùng muội.
Nhược Lan vô cùng cảm động, còn chưa kịp nói gì thì bỗng nghe một tiếng “hừ” lạnh lẽo vang lên. Hai người giật mình ngơ ngác nhìn quanh, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng người. Vừa lúc đó tiếng “hừ” lạnh lại vang lên, Văn Hạo Nham mặc dù rất can trường nhưng lúc này vẻ mặt tái mét, run giọng hỏi:

- Kẻ nào đó ?
- Hừ ! Hai tên nghịch đồ, các ngươi thật to gan !
Anh em họ Văn nghe giọng nói thì toàn thân run rẩy vội vàng quỳ xuống kêu lên:
- Sư phụ !
Trong không trung lại vang lên giọng nói lúc gần lúc xa đầy vẻ thần bí:
- Các ngươi còn gọi ta là sư phụ sao ?
Văn Nhược Lan vội vàng cúi rạp người xuống lạy như tế sao, rõ ràng nàng đối với sư phụ vừa tôn kính vừa sợ hãi.
- Ân sư xin bớt giận ! Đồ nhi quả thật rất đáng tội chết. Đồ nhi xin nhận lãnh sự trừng phạt của sư phụ, chỉ xin người tha thứ cho biểu huynh.
- Tội của ngươi tất nhiên là không thể tha dược. Hừ ! Thật uổng công ta bấy lâu thương yêu dạy dỗ các ngươi. Trong bổn hội, chỉ riêng hai ngươi được gọi ta là sư phụ, cũng chỉ có hai ngươi được hưởng đặc quyền biết rõ thân phận sát thủ của nhau. Ta đối với các ngươi có quá nhiều ưu ái, thế mà các ngươi dám phản bội ta, thật là đáng chết.
Văn Hạo Nham run rẩy nói:
- Sư phụ ơi ! Xin người hãy dung thứ cho chúng con một lần.
- Vừa rồi, chẳng phải ngươi định bỏ trốn cùng với biểu muội đó sao ?
- Đồ nhi đã biết lỗi, xin sư phụ gia ân tha thứ.
Ám Sát hội chủ im lăng một lúc rồi vẫn không hiện thân, ông ta nói:
- Thôi được, ta cho ngươi một cơ hội. Ngươi đi tìm Lục Thừa Ân đưa hắn về tổng đàn gặp ta.
Văn Hạo Nham ngơ ngác hỏi:
- Sư phụ ! Chẳng phải trước đây người đã ra lệnh giết chết gã họ Lục đó sao ?
Ám Sát hội chủ lạnh lùng đáp:
- Tình hình đã thay đổi, bây giờ ta muốn bắt sống hắn.
- Đệ tử biết rồi. Đệ tử sẽ lập tức lên đường.
Văn Nhược Lan tạm thời do ta quản thúc, chừng nào ngươi đưa Lục Thừa Ân về sẽ xét công luận tội.
- Đệ tử tuân lệnh.
- Hiện tại e rằng ngươi không phải là đối thủ của họ Lục.
- Đệ tử sẽ cố gắng hết sức.
- Ngươi không cần đánh, chỉ cần nói cho họ Lục biết Văn Nhược Lan hiện ở trong tay ta, tự khắc nó sẽ ngoan ngoãn đi theo ngươi.
Ám Sát hội chủ quả nhiên là gian xảo hiểm độc, hắn biết Lục Thừa

Ân giàu lòng nghĩa khí, nghe tin Nhược Lan bị nạn lại là vì mình thì nhất định chàng sẽ đến cứu.
Nhược Lan nghe đến đó thì tay chân rụng rời, hồn siêu phách lạc, nàng cũng hiểu rất rõ con người của Lục Thừa Ân. Vậy thì chàng sẽ cầm chắc cái chết. Nhược Lan trong lúc đau lòng thoáng nghĩ đến Thừa Ân sẽ vì nàng mà tự sa vào tay sư phụ. Nếu nàng chết đi tất nhiên sư phụ nàng sẽ không thể dùng nàng làm quân cờ dẫn dụ Thừa Ân được nữa. Thật ra, Văn Nhược Lan đã sớm không còn tha thiết với cuộc sống nữa, lần này nếu được chết mà cái chết có ý nghĩa, cái chết có thể cứu được người em kết nghĩa, cũng là người đàn ông ngưỡng mộ của nàng thì không còn gì sung sướng hơn.
Nhược Lan trong lòng đã quyết định liền vùng đứng dậy rút ngọc kiếm ra cứa vào cổ. Văn Hạo Nham tuy đứng gần đó nhưng vì Nhược Lan hành động bất ngờ khiến hắn không kịp trở tay chỉ biết kêu rú lên:
- Ngươi chưa thể chết được !
Cùng với giọng nói bóng người xuất hiện nhanh như chớp. Người chưa tới chỉ phong đã xé gió lao đến đập vào ngọc kiếm. Nhược Lan nghe cổ tay tê rần thanh kiếm bị chỉ phong đánh trúng bay vèo đi cắm phập vào một thân cây, cán kiếm rung bần bật.
Trong lúc nàng chưa kịp có phản ứng gì thì cảm thấy huyệt khí hải tê chồn rồi ngã ra hôn mê bất tỉnh.
Ám Sát hội chủ không biết từ đâu lao tới đánh rơi ngọc kiếm, điểm huyệt rồi cắp Nhược Lan đi mất trước cặp mắt ngỡ ngàng của Văn Hạo Nham. Tất cả những hành động đó diễn ra trong nháy mắt khiến Hạo Nham không kịp có một phản ứng nào.
Hắn chỉ nghe trong không trung, tiếng sư phụ truyền lại:
- Ngươi hãy cầm thanh ngọc kiếm đi tìm Thừa Ân. Kỳ hẹn trong ba ngày, nếu chậm trễ, bổn hội chủ sẽ chiếu theo hội quy xử tử Nhược Lan. Hãy nhớ lấy !
Giọng nói mỗi lúc một xa rồi mất hút. Văn Hạo Nham cúi xuống nhặt lấy thanh kiếm của Nhược Lan, hắn biết mình không có nhiều thời gian nên vội vã lên đường.
00o

Nói về Thừa Ân sau khi chia tay Trương Thiên Hạo và Ngộ Tịnh Đại sư Trên đường đi một mặt dò la tung tích của Văn Nhược Lan, một mặt để lần về phía Linh Sơn Chính Nghĩa bang.
Lần này chàng xuất hiện dưới thân phận Bách Cầm Sơn chủ trên đường đi gặp rất nhiều giang hồ hảo hán cùng chàng kết giao. Trận

đánh ở Lang Nha động đồn đại ra ngoài khiến bọn hiệp khách giang hồ ai nấy đều biết Bách Cầm Sơn chủ chính là Lục Thừa Ân, con trai của cố Minh chủ Lục Thừa Phong, qua đó chàng càng được giang hồ trọng vọng.
Thừa Ân phát hiện năm xưa uy danh của cha mình rất lớn, mãi đến ngày hôm nay giang hồ nhắc đến ông vẫn còn trọng thị, chàng cũng nhận được sự ưu ái đặc biệt của võ lâm đồng đạo. Trên đường đi Thừa Ân cũng phát hiện Địa Ngục môn có dấu hiệu bất thường. Chàng nhiều lần chạm mặt chúng nhưng chúng phớt lờ không quan tâm đến chàng, dường như đang ráo riết chuẩn bị một việc trọng đại gì đó nên không màng để ý đến chàng. Trong lúc này Thừa Ân cũng không muốn dây dưa với Địa Ngục môn nên đôi bên tạm thời không gây sự với nhau.
Trải qua ba ngày Thừa Ân vẫn chưa có tung tích gì của Nhược Lan, trong lòng cảm thấy rất lo lắng. Đêm hôm đó chàng dừng chân ngủ tạm trong một tòa miếu hoang, nửa đêm bỗng giật mình thức giấc vì có tiếng động lạ.
Thừa Ân ngồi dậy lắng tai nghe thì nhận ra đó chính là tiếng tiêu, lại đúng là bài Hạng Vũ biệt Ngu Cơ chàng đã từng nghe Văn Hạo Nham thổi trong đêm ở khách điếm thành Yên Lăng.
Đêm nay cũng là tiếng tiêu đó, phải chăng người thổi tiêu chính là Văn Hao Nham ? Thừa Ân vội vàng trở mình ngồi dậy đẩy cửa bước ra ngoài. Bên ngoài, ánh trăng sáng lung linh soi rõ bóng một người thư sinh áo trắng đang đứng tựa lưng vào gốc đa trước miếu thổi bài tiêu “Hạng Vũ biệt Ngu Cơ” đến đoạn kết.
Thừa Ân nhớ lần gặp trước mình từng bình phẩm tiếng tiêu của Văn Hạo Nham khiến hắn bất đồ nổi giận. Hôm nay cũng bản nhạc đó nhưng rõ ràng Văn Hào Nham đã chỉnh lý nhạc điệu, đoạn kết quả nhiên là có thêm hai giọt lệ anh hùng.
Qua đó, Thừa Ân phát hiện con người của họ Văn vẻ ngoài tuy lạnh lùng, là một tay sát thủ nhẫn tâm nhưng bên trong cũng có khí độ của bậc nam tử thương phụ, phát hiện đó khiến Thừa Ân rất đỗi vui mừng sung sướng. Chàng mừng đây là mừng thay cho sự phụ Chu Thông. Bên ngoài họ Văn đã kết thúc bản nhạc, Ngọc tiêu gõ nhẹ trên tay. Thừa Ân bước hẳn ra khỏi miếu đi về phía họ Văn vái chào:
- Văn đại ca nửa đêm đến trước miếu thổi tiêu chắc cũng như lần trước trong thành Yên Lăng muốn chỉ giáo tiểu đệ.
Văn Hạo Nham nói mà không thèm quay lại nhìn theo chàng, thái độ hết sức lạnh lùng:
- Ai là huynh đệ với ngươi ?

Thừa Ân đã biết lai lịch của hắn nên không chấp nhất, chàng mỉm cười nói:
- Văn đại ca đã đến chắc là Văn tỷ tỷ cũng có mặt ở đây chứ ?
- Ngươi có phải là Lục Thừa Ân ?
Vì lúc đó Thừa Ân xuất hiện dưới bộ dạng của Bách Cầm Sơn chủ nên Hạo Nham mới hỏi như thế. Thừa Ân liền bỏ nón nan và khăn che mặt ra:
- Văn đại ca có gì muốn chỉ giáo tiểu đệ chăng ?
Lúc này Văn Hạo Nham mới từ từ quay lại nhìn chàng:
- Chẳng phải ngươi rất muốn giết ta trả thù cho Thanh Long tiêu cục, tại sao hôm nay lại giở giọng huynh đệ như vậy ?
Thừa Ân nghiêm mặt nói:
- Đối vối vụ án Thanh Long tiêu cục , Thừa An nhất định không bỏ qua. Tuy nhiên, Văn Đại ca cũng chỉ là kẻ phụng lịnh hành sự. Một ngày nào đó, Thừa Ân sẽ tìm đến Ám Sát hội chủ mà hỏi tội.
Văn Hạo Nham cười nhạt:
- Khẩu khí của ngươi lớn quá đấy.
- Văn đại ca ! Văn tỷ tỷ có cùng đến với ngươi chăng ?
- Ngươi thật đã cùng biểu muội ta kết nghĩa ?
- Đúng như vậy.
- Vậy ngươi đối với biểu muội ta tình cảm như thế nào?
- Văn đại ca hỏi như vậy là có ý gì ?
- Ngươi hãy trả lời ta đi đã.
Thừa Ân đáp luôn:
- Văn tỷ tỷ đối với Thừa Ân có ơn rất lớn, Thừa Ân tất nhiên luôn ghi nhớ trong lòng.
- Vậy nếu em ta vì ngươi mà tính mạng gặp nguy hiểm ngươi có dám mạo hiểm vì ai không ?
Thừa Ân giật mình:
- Văn đại ca nói như thế là có ý gì ? Văn tỷ tỷ chẳng lẽ đã...
Hạo Nham lạnh lùng cắt ngang:
- Ngươi hãy trả lời ta đi đã !
Thừa Ân sốt ruột nói:
- Văn đại ca đừng dài dòng nữa ! Tiểu đệ đây cho dù phải nhảy vào lửa quyết cũng không từ nan.
- Hay lắm ! Ngươi kể ra cũng là một đấng mày râu quân tử.
- Chung quy, Văn tỷ tỷ thế nào rồi, đại ca mau nói đi.
Văn Hạo Nham đưa mắt nhìn chàng lom lom một lúc rồi nói:
- Lục Thừa Ân, ta và ngươi trước đây vốn đã có tư thù, ngươi cướp kiệu hoa quyến rũ vợ ta, chuyện đó không thể bỏ qua được.

- Thừa Ân đỏ mặt vì ngượng, chàng tức giận cãi:
- Chuyện cướp kiệu hoa là do Quỷ Diện Lang Nha gây ra, tiểu đệ đây không hề biết Tiểu Miêu nhi là vị hôn thê của đại ca.
- Nếu ngươi biết thì thế nào ?
Thừa Ân ấp úng một lúc mới nói:
- Trước mắt hãy nói đến chuyện an nguy của Văn tỷ tỷ. Còn chuyện Tiểu Miêu, sau này chúng ta sẽ bàn đến!
- Không được ! Ta hỏi ngươi, hai người có phải đã có tình ý với nhau ?
- Chuyện này…
Thừa Ân áp úng mãi không nói được, rõ ràng trong lòng chàng rất yêu Tiểu Miêu Nhi, điều đó không thể phủ nhận. Văn Hạo Nham thấy thái độ của chàng thì càng nổi giận quát lên:
- Lục Thừa Ân ! Ngươi quyến rũ vợ ta, nỗi nhục đó ta nhất định không tha cho ngươi được.
Thừa Ân khổ sở nói:
- Văn đại ca hãy bình tĩnh !
- Ta rất bình tĩnh. Lục Thừa Ân ! Họ Văn ta bị cái nhục của ngươi gây ra, làm cho ta không còn mặt mũi nhìn thiên hạ, đêm nay nhất định phải thanh toán với ngươi.
Thừa Ân thấy họ Văn quá tức giận thì sợ hắn liều mạng với chàng, hơn nữa, chàng đang lo lắng cho Văn Nhược Lan nên không thuốn đánh nhau; vừa định rút bức họa mà Chu Thông giao cho chàng trước lúc rời Bách Cấm Sơn cho họ Văn xem để nhận mặt nhau thì bỗng nghe một tiếng nói trong trẻo vang lên:
- Họ Văn kia ! Ngươi mở miệng là nói bổn cô nương là vợ ngươi nghe thật chướng tai quá.
Thừa Ân nghe giọng nói thì mừng rỡ kêu lên:
- Tiểu Miều nhi ! Có phải là muội đó không ?
Có tiếng “hừ” khẽ rồi một bóng áo đỏ lướt vào nhìn lại thì đúng là Tiểu Miêu nhi.
Thì ra nàng sau khi đề thơ để lại, trong lòng muốn dứt bỏ Thừa Ân ra đi, nhưng lại không nỡ. Nàng cũng biết Thừa Ân có rất nhiều kẻ thù nên rất lo lắng cho chàng, vì lẽ đó mà nàng đã âm thầm đi theo Thừa Ân trong mấy ngày qua.
- Thừa Ân vô tình đâu có biết chuyện đó, chàng nhìn thấy nàng thì mừng rỡ ra mặt, trìu mến gọi tên nàng, không ngờ Tiểu Miêu lạnh lùng không thèm để mắt tới chàng, mà chỉ gườm gườm nhìn họ Văn ra vẻ tức giận lắm.
Về phần Văn Hạo Nham, trước đây hắn từng cho người mai mối hỏi

cưới Tiểu Miêu. Lúc đó nàng là a hoàn trong huyện nha, cho thấy hắn rất yêu nàng. Tuy nhiên hắn là người lạnh lùng quen thói, nhìn thấy Tiểu Miêu, hắn chi nhếch môi hờ hững nói:
- Nàng cũng đến rồi đó ư?
Tiểu Miêu hai mắt long lanh sắc giận, mím môi nói:
- Đêm nay bổn cô nương phải nói chuyện rõ ràng với họ Văn ngươi.
- Nàng muốn nói gì ?
- Hừ ! Ta muốn ngươi rút lại lời nói, từ nay không được mở miệng ra thì gọi ta là vợ.
Văn Hạo Nham mặt mày tái xám, giọng nói run run tỏ vẻ tức giận:
- Nàng muốn từ hôn sao ?
- Nói bậy ! - Tiểu Miên tức giận hai má đỏ bừng, hầm hầm nhìn họ Văn - Bổn cô nương nhận sính lễ của ngươi bao giờ mà nói là từ hôn?
- Nàng mới là nói bậy. Họ Văn ta đã nhờ mai mối nạp sính lễ, đưa kiệu họa đến tận huyện nha rước nàng về đàng hoàng, sao gọi là chưa nhận sính lễ?
- Ta hỏi ngươi đã nạp sính lễ cho ai ?
- Huyện lão gia.
- Vậy ta hỏi ngươi, lão huyện gia đó có phải là cha ta không ?
- Ta biết nàng từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, huyện lão gia chính là người làm chủ hôn cho nàng.
- Ngươi càng nói càng hồ đồ, bổn cô nương tuy là nha hoàn trong huyện nha, nhưng không phải là người của huyện nha. Lão huyện già lại càng không có tư cách làm chủ hôn sự của ta. Ngươi và lão huyện gia thông đồng với nhau ép hôn. Món nợ đó bổn cô nương còn chưa thanh toán với ngươi, thế mà ngươi ở đó còn chỉ trích, bất bẻ bổn cô nương là sao ?
Thật ra, Văn Hạo Nham vì thấy Tiểu Miêu xinh đẹp đem lòng yêu mến mới đem sính lễ đến hỏi cưới nàng. Lão huyện gia vì ham của nên bắt ép Tiểu Miêu lên kiệu hoa, chuyện đó Hạo Nham không hề biết. Hắn chỉ đinh ninh lão huyện gia là chủ của nàng thì có tư cách làm chủ hôn sự của nàng chứ có ngờ đâu sự tình lại ra nông nỗi. Nếu nói Văn Hạo Nham thông đồng vôi lão huyện gia ép hôn nàng thì thật oan ức cho hắn.
Văn Hạo Nham tình ngay lý gian, lại thêm Tiểu Miêu mồm mép quá đỗi khiến hắn cứng miệng không cãi được, uất khí trào lên trợn mắt nhìn Thừa Ân trút giận:
- Chung quy cũng vì họ Lục ngươi xen vào phá hỏng hôn sự của ta. Văn Hạo Nham này hôm nay nếu không trả mối hận này thì đâu còn

mặt mũi nhìn thiên hạ nữa.
Họ Văn vừa nói vừa sấn tới, ngọc tiêu trên tay chực chờ đâm vào Thừa Ân. Tiểu Miêu thấy vậy liền rút kiếm chặn ngang giữa hai người, mắt phượng tròn xoe giận dữ:
- Văn Hạo Nham ! Ngươi muốn đánh thì hãy đánh với bổn cô nương; chuyện chẳng hề liên quan đến Lục Thừa Ân.
Thừa Ân thấy tình hình căng thẳng thì vội vàng lên tiếng:
- Miêu nhi ! Văn đại ca ! Hai người hãy nghe tôi nói đã ?
Văn Hạo Nham miễn cưỡng thu tiêu về, Tiểu Miêu cũng đút kiếm vào vỏ, lườm lườm nhìn họ Văn. Thừa Ân lúc đó mới cho tay vào bọc rút ra bức họa của sư phụ Chu Thông mở ra đưa cho Văn Hạo Nham:
- Văn đại ca có biết vật này không ? Họ Văn năm xưa lúc cả nhà bị thảm sát đã được mười ba mười bốn tuổi, hắn nhiều lần nhìn thấy bức họa này nên còn nhớ rất rõ đây là bút tích của bá phu Chu Thông. Hắn vừa thấy bức họa thì giật mình kêu lên:
- Ngươi làm sao lại có bức họa này ?
Thừa Ân đáp:
Do một người họ Chu trao cho tiểu đệ! Văn đại ca! Thật ra đại ca họ Chu tên Phương Ngọc, tiểu đệ nói có đúng không ?
Văn Hạo Nham cực kỳ kích động, cầm bức họa trên tay run run hỏi:
- Ngươi... ngươi làm sao mà biết được?
- Hơn mười năm trước, cả nhà đại ca bị một nhóm người áo đen bịt mặt sát hại. Sau đó đại ca được bá phụ Chu Thông và một người họ Trương đưa đi đào tẩu cùng với biểu muội Chu Ngọc Lan và Chu phu nhân. Đám người bịt mặt đó tiếp tục truy sát đến một ngọn núi cao thì bá phụ, bá mẫu và người họ Trương bị thích khách đánh rớt xuống vực sâu, sau đó đại ca và Nhược Lan tỷ tỷ được Ám Sát hội chủ cứu thoát. Từ đó hai người theo Ám Sát hội chủ học võ công rồi trở thành sát thủ. Tất cả những chuyện đó có đúng hay không?
- Đúng... đúng... nhưng ngươi làm sao biết được những chuyện đó ?
- Tiểu đệ đây chính là đệ tử của bá phụ Chu Thông.
Thừa Ân bên đem đầu đuôi tất cả câu chuyện ở Bách Cầm Sơn gặp Chu Thông như thế nào kể lại một lượt, có điều chàng không nói ra đám người bịt mặt kia là người của Ám Sát hội và Ám Sát hội chủ chính là kẻ chủ mưu trong vụ án mạng năm xưa. Chàng sợ Chu Phương Ngọc vì nóng lòng báo thù sẽ nguy hại đến tính mạng của hắn và Nhược Lan.
Như vậy, Văn Hạo Nham bây giờ chính là Chu Phương Ngọc còn Văn Nhược Lan là Chu Ngọc Lan. Ám Sát hội chủ sau khi giết chết cha mẹ của họ, bắt họ về nuôi dưỡng đào tạo thành sát thủ, thay họ

đổi tên. Tất cả những việc làm nham hiểm độc ác đó vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người.
Nếu không nhờ Ngộ Tịnh Đại sư tình cờ chứng kiến; thì e rằng chân tướng sự việc sẽ mãi mãi chôn kín trong vòng bí mật, chỉ có một người duy nhất biết rõ, người đó chính là kẻ chủ mưu chủ ác Ám Sát hội chủ vậy.
Chu Phương Ngọc sau khi nghe Thừa Ân kể lại mọi chuyện mới biết bá phụ Chu Thông vẫn còn sống, lại biết Lục Thừa Ân đối với mình cũng có dây mơ rễ má thì lấy làm hổ thẹn, ngẩn ngơ nhìn chàng.
Thừa Ân biết rõ tâm tình của hắn nên ôn tồn nói:
- Chu đại ca ! Năm xưa hai nhà Chu, Lục đều bị thảm sát, kẻ thù sau khi giết chết họ Lục của đệ thì tiếp tục truy sát những người thân tín khác, trong đó có gia đình của huynh. Như vậy họ Lục của đệ xét cho cùng đã mang một món nợ với họ Chu, đồng thời chúng ta cùng có chung một kẻ thù.
Thừa Ân nói tới đây thì giật mình chợt nghĩ ra một chuyện, nếu bang chủ truy sát họ Chu là người của Ám Sát hội vậy thì ai là kẻ đã thúc Ám Sát hội làm chuyện này? Vậy kẻ đó cũng chính là kẻ thù của họ Lục nhà chàng.
Ám Sát hội là một tổ chức đâm thuê chém mướn, như vậy người thúc chúng giết họ Chu là ai ? Nếu biết được người đó cũng sẽ biết kẻ thù của chàng.
Thừa Ân nghĩ tới đó thì trong lòng vô cùng phần khởi, quyết định từ chỗ Ám Sát hội mà truy tìm hung thủ, đồng thời tiêu diệt luôn bang hội độc ác này trả thù cho họ Chu và cứu một mối đại họa cho võ lâm.
Chu Phương Ngọc tuy là người có tính khí lãnh đạm nhưng cũng thẳng thắn phân minh. Hắn đã biết Thừa Ân là đệ tử của bá phụ Chu Thông. Lại có ơn tìm ra hai anh em hắn thì lấy làm cảm kích nói:
- Lục đệ ! Nếu trước đây có điều gì không phải xin bỏ qua cho Chu huynh.
Thừa Ân tươi cười nói:
- Chu huynh đừng nói vậy, chúng ta từ nay đã là người một nhà, chỉ có điều...
- Lục đệ định nói gì?
Thừa Ân đưa mắt nhìn sang Miêu nhi, bắt gặp nàng cũng đang nhìn mình đầy vẻ thiết tha trìu mến. Tiểu Miêu nhi trong lúc nhìn trộm Thừa Ân bị chàng bắt gặp mặt mày đỏ rần lên, hai má nóng bừng như than hồng.
Chu Phương Ngọc cũng lấy làm khó xử, vội vàng nói sang chuyện

khác.
- Lục đệ có muốn biết tin tức của Nhược Lan, à không phải, tin tức của Ngọc Lan muội không ? .
- Chu huynh nói đi, đệ rất nóng lòng muốn biết. Có phải Ngọc Lan đã xảy ra chuyện rồi không ?
Họ Chu rút cây kiếm của Ngọc Lán giắt trên lưng đưa ra, kể lại mọi chuyện. Cuối cùng, hắn nói:
- Vì Ám Sát hội đã có lệnh truy sát Lục đệ. Hôm ở Lang Nha động, biểu muội trợ giúp đệ đã để lộ tung tích, phạm vào môn quy khiến cho hội chủ nổi giận e rằng khó thoát khỏi tội chết.
Thừa Ân nghĩ đến Ngọc Lan nhiều lần xả thân cứu mình, nay nghe nàng bị Ám Sát hội chủ khống chế thì trong lòng nóng như lửa đốt, vội vàng nói:
- Tiểu đệ sẽ lập tức lên đường.
Họ Chu ái ngại nhìn chàng:
- Lục đệ muốn đi Ám Sát hội thật sao ?
- Tiểu đệ nhất định phải đi.
- Hiện nay, đệ là mục tiêu của Ám Sát hội, đệ có biết không ?
- Cho dù là hang hùm miệng sói, đệ nhất định cũng phải đi một chuyến. Ngọc Lan tỷ tỷ vì đệ mà nguy hiểm đến tính mạng, đệ đây lẽ nào lại nhắm mắt làm ngơ.
- Thôi được ! - Họ Chu nói – Chúng ta cùng đi. Cho dù phải phản bội sư môn, huynh đây cũng phải cứu biểu muội.
Thừa Ân muốn nói chuyện Ám Sát hội chủ không phải là ân sư gì của hai người, mà trái lại còn là kẻ đại thù nhưng chàng suy nghĩ lại, thấy nói ra lúc này không có lợi. Nếu hai anh em họ biết sự thật, tìm Ám Sát hội chủ trả thù thì với thực lực của họ chẳng những không trả được thù mà còn mang họa sát thân.
Thừa Ân chợt nghe một tiếng thở dài nho nhỏ quay lại thì thấy Tiểu Miêu nhi đang nhìn chàng bằng ánh mắt buồn bã, đôi mắt xinh đẹp tuyệt trần của nàng rơm rướm nước mắt. Trong lúc này chàng không biết nói gì hơn chỉ thốt được hai tiếng “Miêu nhi…” rồi im bặt.
Tiểu Miêu thở đài nói:
- Lục đại ca biết đi vào chỗ chết mà vẫn đi ư?
Thừa Ân bỗng ngửa mặt nhìn trời rồi cất giọng khảng khái:
- Làm người sống chết có số, nếu hôm nay huynh không đi cứu Lan tỷ tỷ thì từ nay làm sao ngửa mặt nhìn đời, làm sao trả lời với Chu sư phụ.
Tiểu Miêu là người hiểu rất rõ tính của Thừa Ân, biết có khuyên can chàng cũng không được nên nàng mỉm cười nói:

- Vậy Miêu nhi sẽ đi với hai huynh.
- Không thể được.
- Chu tỷ tỷ dám vì huynh mà hy sinh tính mạng lẽ nào Tiểu Miêu không thể làm được? Mạng của Tiểu Miêu là do Lục đại ca cứu từ trong Lang Nha động ra, vậy không phải tính mạng này là của Lục đại ca đó sao?
Chu Phương Ngọc nhìn thấy Tiểu Miêu đối với Thừa Ân tình cảm sâu đậm thì biết rằng hắn không có cơ hội nào nữa. Nay Thừa Ân đã là huynh đệ với hắn, nếu còn vì một người con gãi mà tranh chấp thì không khỏi khiến cho giang hồ cười chê hay sao ?
Suy nghĩ một lúc hắn nói:
- Lục đệ ! Mối thù của chúng ta hiện nay trông chờ vào đệ. Thôi thì đệ đừng can dự vào chuyện này, việc cứu Ngọc Lan hãy giao cho huynh. Nếu huynh may mắn thành công thì chúng ta hẹn nhau cùng trả thù, bằng như huynh thất bại thì đại thù xin giao cho Lục đệ.
Thừa Ân bỗng nghiêm mặt hỏi:
- Chu huynh ! Hoả Sát đài cách đây bao xa ?
- Chừng một ngày đường.
- Có phải chỉ cần lên Hoả Sát đài đốt hoả đăng sẽ có người của Ám Sát hội đến gặp không ?
- Đúng như vậy. Nhưng lục đệ hỏi làm gì ?
Thừa Ân không nói không rằng xuất kỳ bất ý vung tay điểm vào huyệt của Chu Phương Ngọc và Tiểu Miêu nhi. Thừa Ân xuất thủ quá nhanh lại bất ngờ khiến cho hai người không kịp trở tay trố mắt ngạc nhiên nhìn chàng.
Họ Chu kêu lên:
- Lục đệ làm gì vậy ?
Thừa Ân tiện tay điểm luôn vào á huyệt của hai người, xong đâu đó chàng nghiêm trang nói:
- Chu huynh ! Việc cứu Ngọc Lan tỷ tỷ hãy giao cho đệ. Huynh và Tiểu Miêu nhi ở lại đây chờ tin. Nếu hai ngày sau không thấy đệ trở lại thì huynh hãy đưa Miêu nhi về Bách Cầm Sơn ẩn náu, đừng nghĩ đến chuyện trả thù nữa. Nếu đệ may mắn thành công thì chúng ta y hẹn gặp nhau cùng bàn tính chuyện trả phụ thù.
Rồi chàng quay sang Tiểu Miêu, nói:
- Đại ca xin lỗi muội. Tiểu Miêu nhi ! Trong đời đại ca có được những người bạn dám xả thân vì đại ca thật không còn gì hạnh phúc hơn. Nếu lần này may mắn sống sót, đại ca nhất định sẽ trở lại gặp muội, đền đáp ân tình của muội. Ví như đại ca không may thì muội hãy nghe lời đại ca đến Bách Cầm Sơn sống cuộc sống thanh đạm,

không nên ở lại chốn giang hồ hiểm ác này.
Tiểu Miêu có miệng mà không nói được trơ mắt ra nhìn Thừa Ân, hai hàng lệ chảy dài trên má. Thừa Ân lần lượt đưa hai người vào đến miếu hoang. Sắp xếp xong đâu đó, chàng nói:
- Sau ba canh giờ, huyệt đạo sẽ tự khai giải, nhưng hai người không nên rời khỏi đây đi tim tôi bởi vì không còn kịp nữa.
Thừa Ân nói xong, đưa mắt nhìn họ lần cuối rồi ra khỏi miếu hoang nhắm hướng Hỏa Sát đài giở khinh công Phi Thiên Điểu phóng đi như bay.

Bách Cầm Sơn Chủ

Hồi 19
Thâm Tình Nhi Nữ,
Anh Hùng Dấn Thân Hiểm Địa

Nửa đêm hôm đó có một người dừng chân dưới ngọn Hỏa Sát đài, người đó chính là Lục Thừa Ân. Chàng đứng dưới chân núi nhìn lên chín mươi chín bậc thang đá dẫn lên Hỏa Sát đài, cất một tiếng hú hùng tráng vang vọng trong bóng đêm mờ mịt rồi vươn mình phi thân vun vút lao lên tựa như một cánh chim. Trong nháy mắt, Thừa Ân đã vượt qua chín mươi chín bậc thang đặt chân lên đỉnh núi.
Hỏa Sát đài kỳ thực chỉ trơ trọi có một cây cột đá cao năm trượng, trên đỉnh cột đặt một cái chậu đồng, trong chậu đựng đầy nhựa thông, bên cạnh có đặt sẵn lưu huỳnh để mồi lửa.
Thừa Ân lên tới đỉnh Hoả Sát đài, lập tức mồi lửa vào chậu đồng, nhựa thông bắt lửa cháy phừng phực. Ngọn lửa trong chậu đồng phụt lên cao hơn trượng, sáng rực cả một góc trời. Ngọn lửa đó gọi là ngọn hoả đăng nổi tiếng trong thiên hạ.
Thừa Ân đốt hỏa đăng không đầy một khắc sau thì nhìn thấy một bóng đen từ dưới chân núi vùn vụt lao lên, thân pháp rất nhanh nhẹn, thoáng chốc đã đứng trước mặt chàng.
Người đó mặc áo đen, gương mặt lạnh lùng vô cảm. Thừa Ân biết hắn đeo mặt nạ da người nên không mấy chú ý đến mặt mày hắn thế nào, chàng lạnh nhạt hỏi:
- Các hạ phải chăng là người của Ám Sát hội ?
- Đúng vậy ! - Gã mặt áo đen nói giọng khàn khàn - Tại hạ là người canh giữ hỏa đăng. Các hạ lên Hỏa Sát đài đốt hoả đăng chẳng hay

có việc gì muốn nhờ đến bổn hội?
Thừa Ân buông gọn hai tiếng:
- Giết người !
Gã áo đen lại hỏi:
- Các hạ đã biết quy củ của bổn hội chưa ?
- Quy củ thế nào ?
- Bổn hội giao dịch dưới một vạn lượng thì không nhận.Thừa Ân cười khẩy:
- Hừ ? Giao dịch lần này vô giá.
Gã áo đen vốn chỉ là người canh giữ Hỏa Sát đài nên không biết mặt Thừa Ân. Hắn nghe Thừa Ân buông lời cuồng ngạo thì lom lom nhìn chàng một lúc rồi nói:
- Xin mời các hạ !
- Ngươi muốn đưa ta đi đâu ?
- Đến chỗ giao dịch.
- Bổn nhân muốn gặp hội chủ của ngươi.
- Bổn hội chủ không trực tiếp giao dịch.
- Ngươi chuyển lời đến hội chủ của ngươi có người họ Lục muốn gặp:
- Họ Lục ? Ngươi là Lục Thừa Ân ?
- Chính là ta.
Gã áo đen lùi lại một bước trố mắt nhìn chàng. Sau một lúc, hắn gật đầu nói :
- Ngươi hãy chờ ta !
Dứt lời, hắn quay lưng phóng xuống núi, Thừa Ân cũng lập tức đuổi theo. Xuống đến chân núi, gã áo đen đi luôn vào rừng, hắn dẫn Thừa Ân quanh qua lộn lại một hồi thì gặp một con suối nước chảy rất xiết. Trên bờ suối có một chiếc thuyền nhỏ sơn màu đen, đầu mũi thuyền vẽ một chiếc sọ người trắng hếu. Gã áo đen dừng lại vỗ tay bá tiếng. Lập tức từ trong rừng phóng ra một bóng đen khác, người này cũng đeo mặt nạ, tay cầm một cây chèo gỗ to bản.
Người mới tới cất tiếng hỏi:
- Có chuyện gì ?
Gã nọ đáp :
- Người này là Lục Thừa Ân, ngươi hãy đưa hắn đi gặp hội chủ.
Gã áo đen thứ hai trố mắt nhìn Thừa Ân rồi buông tiếng cười lạnh:
- Bổn hội chủ đang chờ ngươi đấy!
Thừa Ân cũng lạnh lùng đáp:
- Lên đường thôi !
Gã nọ lấy trong người ra một chiếc khăn đen đưa cho Thừa Ân.

- Ngươi tự bịt mắt đi.
Thừa Ân khẽ nhíu mày:
- Sao phải như thế?
- Đây là quy củ của bổn hội.
- Hừ ! Nếu ta không làm theo thì sao ?
- Ngươi không có sử Lựa chọn.
- Vậy sao ?
Giữa lúc đôi bên đang căng thẳng thì bỗng có một giọng nói truyền đến, tiếng nói nhỏ nhưng vô cùng sắc bén:
- Cứ tùy ý hắn. Dù sao hắn cũng không có cơ hội trở ra.
Gã áo đen thứ hai nghe giọngnói đó thì giật mình vội vàng đẩy chiếc xuồng xuống dòng suối rồi vẫy tay ra hiệu cho Thừa Ân lên xuồng.
Gã áo đen thứ nhất lặng lẽ phóng vào bóng đêm đi mất dạng.
Thừa Ân ngồi trước mũi, gã áo đen cầm chèo ngồi phía sau, chiếc xuồng xuôi theo dòng nước lướt đi như bay. Được một lúc bỗng phía trước xuất hiện một con đường hầm tối đen như mực. Chiếc xuồng do tên áo đen điều khiển lướt luôn vào đường hầm. Đường hầm tối như hầm mỏ, mở mắt không nhìn thấy bàn tay, nhưng Thừa Ân công lực hùng hậu, mắt sáng như sao, trong đêm tối vẫn nhìn thảy rõ như ban ngày.
Đường hầm quanh co uốn khúc, trên vách đá nhô ra những lớp thạch nhũ với rất nhiều hình thù kỳ dị khác nhau.
Dòng nước trôi càng lúc càng chậm, cho đến lúc chạm phải một vách đá căsn ngang thì dừng hẳn lại.
Gã áo đen gác mái chèo vỗ tay ba tiếng, vách đá bỗng từ từ chuyển động phát ra những tiếng rì rì như có máy móc cơ quan gì đó điều khiển.
Thừa Ân nhìn kỹ lại thì ra vách đá không phải công trình thiên nhiên, mà kỳ thực là một cánh cửa đá nhân tạo có cơ quan ngầm điều khiển.
Cửa đá mở ra để lộ một con đường ngầm ăn xuyên giữa lòng nùi. Hai bên vách đá cắm những ngọn đuốc thông sáng rực. Tiếng nhựa thông cháy lốp bốp đập vào vách đá vọng lại những âm thanh liên miên bất tận.
Gã áo đen chỉ vào đường hầm nói:
- Ngươi cứ theo con đường này mà đi !
Thừa Ân chẳng nói chẳng rằng nhảy lên bờ. Gã áo đen tập tức quay xuồng lại. Chợt Thừa Ân buông tiếng cười nhạt:
- Ngươi định đi đâu ?
Vừa nói bàn tay chàng vừa cất lên, năm ngón tay cong lại xuất chiêu

Ngũ Hổ Phục Ma Trảo. Gã áo đen nghe hơi gió lạ biết ngay, vội vàng vung mái chèo lên đỡ.
“Bốp” một tiếng, trảo công của Thừa Ân xuyên thủng mái chèo, thừa trớn chụp luôn vào đỉnh đầu gã áo đen. Hắn hoàng kinh hồn vía trố mắt nhìn chàng:
- Ngươi ngươi định làm gì ?
Thừa Ân gằn giọng nói:
- Ám Sát hội hành động thâm độc, giết người vô số, bổn thiếu gia không thể tha cho ngươi được.
Dứt lời, chàng vận công đẩy ra, năm ngón tay cắm sâu vào sọ gã áo đen khiến hắn rú lên tiếng ngã ra chết tức khắc. Tiếng gào thảm thiết của hắn vang vọng trong hang đá hoìi lâu mới dứt. Liền sau đó, một giọng nói lạnh lùng vang lên:
- Lục Thừa Ân ! Ngươi thật to gan !
Thừa Ân buông tiếng cười nhạt, phóng luôn vào con đường ngầm. Cánh cửa đá sau lưng chàng ầm ầm chuyển động, phút chốc đã đóng chặt lại.
Thừa Ân cứ theo con đường ngầm đi tới, có cảm giác càng lúc con đường càng đi xuống, có vẻ như con đường này ăn sáu vào lòng núi. Đi được một đoạn thì phía trước có ngã rẽ, Thừa Ân vừa đặt chân vào ngã rẽ bỗng nghe hơi gió đột nhiên thay đổi, khi lạnh khác thường. Càng đi tới không khí càng lạnh lẽo, sương mù bốc lên dày đặc. Bỗng chàng nghe phía trước có tiếng nước sôi sùng sục đi thêm vài bước nữa thì nhìn thấy một thủy đàm rất lớn, nước dưới đàm sủi bọt trắng xóa, hơi nước bốc lên như sương, chàng ngửa mặt nhìn lên thì thấy một tấm bảng rất to dính chặt vào vách đá, trên bảng kẻ mấy hàng chữ lớn: “Hàn Bích đầm - Địa Ngục Tu La - Ám Sát hội đường”.
Thì ra cái hồ nước này gọi là Hàn Bích đầm, nơi đây cũng là tổng đường của ám Sát hội. Thừa Ân chỉ không hiểu bốn chữ Địa ngục Tu La là ám thị điều gì. Giữa lúc chàng còn đang suy nghĩ thì đột nhiên có tiếng động ầm ầm vang lên tưởng chừng như hang đá đổ sụp xuống. Thừa Ân chưa hiểu chuyện gì xẩy ra thì thấy vách đá chuyển động: Từ từ mở ra để lộ một tòa động thất vô cùng nguy nga tráng lệ, ánh sáng chói lòa từ trong dộng chiếu ra soi sáng con đường hầm chỗ Thừa Ân đang đứng.
Cánh cửa đá ngừng lại, tiếng động cũng không có nữa. Thừa Ân định thần nhìn kỹ thì thấy tòa động thất rộng lớn được chiếu sáng bởi vô số những viên trân châu bảo ngọc. Hai bên tả hữu có bảy người ăn mặt khác nhau, tất cả đều mang mặt nạ da người. Chính giữa đặt

một chiếc đại kỷ lớn đúc bằng vàng ròng. Trên đại kỷ, Ám Sát hội chủ mặc trường bào màu đen ngồi chễm chệ, sau lưng hắn, trên vách đá khắc hình một chiếc sọ người to tướng, chiếc sọ rỉ máu với hai mũi tên gạch chéo, Thừa Ân đã một lần nhìn thấy tại hiện trường Thanh Long tiêu cục.
Thừa Ân nhìn đăm đăm vào mặt Ám Sát hội chủ, chiếc mặt nạ đồng dính sát trên da mặt hắn được chạm trổ rất công phu, có một vẻ gì đó cực kỳ khủng bố khiến cho người nhìn vào phái run sợ.
Trong động thất im lặng như tờ, bảy tên sát thủ người nào cũng mặt lạnh như tiền, chỉ có đôi mắt là dấu hiệu của sự sống.
Tuy nhiên Thừa Ân dám đặt chân đến đây là đã coi thường sống chết, sinh tử bất cần. Chàng cười lạnh một tiếng rồi ngang nhiên bước vào động.
- Lục Thừa Ân ! Cuối cùng ngươi cũng dẫn xác tới.
Tiếng nói phát ra từ Ám Sát hội chủ ồm ồm rất khó nghe, giọng của hắn đập vào sau vách đá dội lại xoáy vào màng nhĩ đinh tai nhức óc.
Thừa Ân đến giữa động thì dừng lại, không buồn để ý đến bọn sát thủ đứng hai bên, ánh mắt chiếu thẳng vào Ám Sát hội chủ:
- Nghe đồn Ám Sát hội truy sát thiếu gia, có đúng như thế không ?
Ám Sát hội chủ không trả lời mà hỏi lại:
- Văn Hạo Nham đâu ?
- Đã chết dưới chưởng của thiếu gia.
Sở dĩ Thừa Ân nói như vậy là có ý che chở cho Chu Phương Ngọc.
Ám Sát hội chủ nghe chàng nói như vậy thì phát ra giọng cười rờn rợn đầy vẻ chết chóc.
Dứt tràng cười, hắn rít lên:
- Hừ ! Người của bổn hội mà ngươi cũng dám giết, ngươi thật chán sống rồi sao ?
- Thiếu gia không chỉ giết chết Văn Hạo Nham mà còn lấy mạng Lục Sát, bẻ gãy cây cần câu của hắn, ngươi làm gì được thiếu gia.
Kỳ thực, Lục Sát là do Vân Nhược Lan tức là Chu Ngọc Lan giết, nhưng Thừa Ân cũng nhận luôn do mình là có ý gánh tội cho nàng.
Ám Sát hội chủ nghe chàng nói như vậy thì nghiến răng trèo trẹo, gầm lên:
- Bổn hội chủ không thể không lấy mạng ngươi !
Bọn sát thủ bảy tên cũng rất tức giận, nhưng chúng chưa được lệnh hội chủ, vẫn đứng im như pho tượng, không hề nhúc nhích một phân. Ám Sát hội chủ nổi sát khí muốn lập tức lấy mạng Thừa Ân, nhưng hắn cuối cùng cũng kiềm chế được, thổ khí ra một tiếng trút cơn tức giận.

Thừa Ân gằn giọng nói từng tiếng một:
- Thiếu gia hôm nay đến đây là để cứu người. Ám Sát hội chủ, ngươi khôn hồn thì giao Văn cô nương ra đây. Sau đó, chúng ta sẽ thanh toán nợ nần với nhau.
- Ha ha... khẩu khí của ngươi thật lớn! Con tiện tì họ Văn dám vì ngươi mà vi phạm hội quy, nó hiện ở trong tay ta, ngươi có giỏi thì đến cứu.
Ngươi thả người, sau đó cùng thiếu gia quyết đấu.
Ám Sát hội chủ lại cất tiếng cười to:
- Ha ha... Hạng như ngươi mà cũng đòi quyết đấu với bổn hội chủ sao ?
Thừa Ân rất nóng lòng lo lắng cho Nhược Lan nên bất kể hay dở, gầm lên:
- Ngươi có chịu thả người hay không thì bảo ?
- Ngươi trả lời bổn hội chủ một câu sẽ được thấy người.
- Ngươi muốn hỏi gì sau hỏi đi ?
Đôi mắt Ám Sát hội chủ chợt lóe lên một tia sáng rùng rợn, giọng hắn như từ dưới địa ngục vọng lên:
- Dì của ngươi Ngọc Nữ Linh Sơn hiện giờ đang ở đâu?
Thừa Ân khẽ giật mình vì không ngờ Ám Sát hội chủ cũng quan tâm đến dì Diệp, vậy phải chăng nhân vật đứng sau lưng ám Sát hội chủ cũng muốn hắn giết luôn dì Diệp?
Trước khi tới đây, Thừa Ân ngoài mục đích cứu Ngọc Lan còn có rất nhiều thắc mắc muốn khai thác ở chỗ Ám Sát hội chủ, nhân cơ hội này chàng nói luôn:
- Ám Sát hội chủ ! Thiếu gia có vài điều muốn hỏi ngươi.
- Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta.
- Nếu ngươi không đáp ứng thì đừng hòng thiếu gia cho ngươi biết tung tích của dì Diệp.
- Thôi được, dù gì ngươi cũng không thoát khỏi tay ta, bổn hội chủ sẽ cho ngươi toại nguyện.
- Vậy thiếu gia hỏi ngươi vì sao Ám Sát hội truy sát thiếu gia.
- Ngươi còn không biết hay sao ? Ám Sát hội ta hành sự không cần lý do, chỉ cần có ngân lượng là được.
- Có ngươi thuê ngươi ?
- Đúng như vậy.
- Người đó là ai ?
Ám Sát hội chủ cất tiếng cười lớn:
- Ha ha... Điều đó bổn hội chủ không thể cho ngươi biết được, bởi vì nó vi phạm vào hội quy.

- Không phải ngươi nói trước sau gì ta cũng chết đó sao ? Đối với người sắp chết, ngươi cũng không dám tiết lộ bí mật sao?
- Trước khi ngươi chết, bổn hội chủ sẽ cho ngươi biết.
Thừa Ân thấy Ám Sát hội chủ quá khôn ngoan xảo quyệt thì tức giận xanh cá mặt, nhưng đành cố gắng nhẫn nhịn vì chàng còn nhiều điều cần phải đi tra từ chỗ hắn.
Thừa Ân nuốt giận vào lòng nói tiếp:
- Ta lại hỏi ngươi vụ án ở Thanh Long tiêu cục phải chăng do chính ngươi gây ra ?
- Điều đó ngươi đã biết, vị tất phải hỏi. Nói đúng hơn là do thuộc hạ của ta hành sự.
- Có người đã thúc ngươi chăng?
- Đúng như vậy.
- Người đó phái chăng là bang chủ Chính Nghĩa bang Từ Đạt ?
- Lần này phạm vào hội quy, miễn trả lời!
Thừa Ân lại hỏi sang chuyện khác, chính là phần quan trọng nhất:
- Năm xưa trong vụ án Linh Sơn phải chăng Ám Sát hội của ngươi cũng có phần ?
- Đúng như vậy.
Thừa Ân nghe đối phương trả lời xong thì bầu máu trong người sôi lên sùng sục, chỉ mong xông tới xé xác Ám Sát hội chủ rửa thù huyết hận, nhưng vì còn nhiều nghi vấn chưa được giải đáp chàng đành phải cắn răng chịu đựng, tiếp tục điều tra:
- Ám Sát hội chủ ! Kẻ nào dã thúc ngươi ?
- Câu này lại phạm vào hội quy.
Thừa Ân gằn giọng phát ra từng tiếng một:
- Câu này ngươi không trả lời không được!
Ám Sát hội chủ đột ngột hỏi ngược lại:
- Lục Thừa Ân ! Mười tám năm trước, bổn hội thật sự chưa thành lập, trên giang hồ ít người biết tới, làm sao ngươi biết bổn hội có nhúng tay vào vụ án Linh Sơn?
Thiếu gia còn biết sau đó ngươi truy sát Chu, Trương hai họ, bắt đi hai đứa trẻ đem đào tạo thành sát thủ chuyên giết người cho ngươi.
Ám Sát hội chủ ! Thật ra ngươi là nhân vật nào ? Kẻ nào đứng sau lưng ngươi chủ mưu vụ huyết án Linh Sơn ? Ngày hôm nay ngươi không thể không nói ra.
Ám Sát hội chủ buông tiếng cười nhạt:
- Hừ ! Lục Thừa Ân, ngươi biết nhiều quá rồi đấy. Phải chăng Trương Thiên Hạo đã nói cho ngươi biết ?
Thừa Ân giật mình tự hỏi Ám Sát hội chủ làm sao biết được chuyện

Trương ThiênHao còn sống ? Chuyện này ngoài chàng, Ngộ Tịnh Đại sư, Hạ Dung Dung và ba cha con Từ Đạt ra thì không còn người nào khác được biết. Tất nhiên là không kể đến sư phụ Chu Thông. Vậy thì ai trong số những người này đã tiết lộ với Ám Sát hội chủ ? Người đó chỉ có thể là Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt.
Thừa Ân bắt đầu nhìn thấy mối liên hệ giữa Ám Sát hội chủ và Chính Nghĩa bang chủ, bắt đầu từ vụ thảm Sát Thanh Long tiêu cục. Như vậy phải chăng người đứng sau lưng Ám Sát hội chủ, bỏ ngân lượng ra thuê mướn hắn chính là Từ Đạt ? Phải chăng lão ta vì thân phận Chính Nghĩa bang chủ không tiện ra tay nên đã thuê Ám Sát hội hành sự ?
Trong lòng nghĩ như vậy, Thừa Ân nhìn thẳng vào Ám Sát hội chủ buông giọng lạnh lùng hỏi:
- Phái chàng Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt đứng sau lưng Ám Sát hội chủ ngươi ?
Ám Sát hội chủ từ từ đứng lên rời khỏi đại kỷ. Hắn chậm chạp bước từng bước xuống những bậc tam cấp tiến về phía Thừa Ân. Hắn dừng lại ở những bậc cấp cuối cùng, hai con mắt rọi chàng vào chàng, từng lời một buông ra:
- Lục Thừa Ân ! Lẽ ra bổn hội chủ còn muốn lợi dụng ngươi vào một việc đại sự, nhưng bây giờ bổn hội chủ đổi ý, không thể không giết ngươi. Trước khi ngươi chết, bổn hội chủ sẽ cho ngươi toại nguyện, được mang theo cái tên của người năm xưa đã tiêu diệt họ Lục của ngươi xuống suối vàng.
Thừa Ân máu giận xông lên đầu, đôi mắt đỏ ngầu gầm lên:
- Ám Sát hội chủ ! Chu tỷ tỷ của ta hiện đang ở đâu ?
- Được, trước khi chết bổn hội chủ cho ngươi toại nguyện.
Dứt lời, hắn phát tay ra hiệu. Một lúc sau Thừa Ân bỗng nghe có tiếng nước động lao xao, chàng quay đầu nhìn lại thì thấy Chu Ngọc Lan ngồi trên một tảng băng lớn lững lờ trôi giữa đầm.
Chu Ngọc Lan mặt mày xanh như tàu lá tay chân run lẩy bẩy, môi tím mắt thâm như người sắp chết. Tảng băng nàng ngồi bốc hơi như sương, khí lạnh toả ra mờ mịt, đó quả là một thứ cực hình có một không hai trên thế gian.
Thừa Ân nhìn thấy nàng khổ sở như vậy thì đau lòng kêu lên:
- Nhược Lan tỷ tỷ !
Nàng giật mình mở mắt ra, nhìn thấy Thừa Ân thì chực đứng lên, nhưng vì ngồi quá lâu trên băng tay chân tê cóng khiến nàng té nhào xuống. Thừa Ân thét lên:
- Nhược Lan tỷ tỷ ! Lục đệ đến cứu tỷ đây!

Cùng với giọng nói, thân hình chàng cất lên định bay xuống đầm cứu nàng. Không ngờ chàng nhấc thân lên chưa đầy một trượng thì cảm thảy trên đầu có một luồng áp lực nặng nề đổ xuống, đẩy chàng trở về vị trí cũ.
Thừa Ân hoảng kinh trố mắt nhìn Ám Sát hội chủ, nhưng chỉ thấy lão thản nhiên tươi cười chứ không có hành động gì. Chàng biết rõ lực đạo vừa rồi là do Ám Sát hội chủ tạo ra, nhưng hắn đứng một chỗ mà có thể phát chưởng khống chế chàng thì quả là đáng sợ.
Ở dưới đầm, Chu Ngọc Lan đờ đẫn nhìn Thừa Ân, giọng nói đứt quãng:
- Lục . . . Lục đệ . . . sao đệ đến đây ?
- Tiểu đệ đến cứu tỷ tỷ.
- Đệ đệ đi đi…đừng lo cho ta !
Ám Sát hội chủ cất giọng lạnh lùng:
- Ngũ Sát nghe lệnh!
- Ngọc Lan thều thào nói:
- Xin hội chủ phát lạc !
- Ngươi phạm vào hội quy, bổn hội chủ xử ngươi tội chết, người có bằng lòng không ?
Nàng nở một nụ cười héo hắt rồi nói:
- Ân sư đối với đệ tử ơn sâu như núi. Đệ tử nay đã phạm vào tử tội không thể tha được, đệ tử nguyện lấy cái chết đền đáp ân sư.
- Ngươi còn không nhảy xuống đầm tự vẫn cho ta.
Ám Sát hội chủ từng lời thốt ra đầy vẻ lạnh lùng chết chóc, rõ ràng là một đại ma đầu độc ác nhẫn tâm. Dưới đầm, Ngọc Lan đưa mắt nhìn Thừa Ân đầy vẻ yêu thương quyến luyến, môi nàng điểm nhẹ một nụ cười:
- Lục đệ, tỷ tỷ đi trước đây.
Thừa Ân thét lên:
- Tỷ tỷ không được làm bậy ? Tỷ tỷ có biết lão ma dầu này thật ra là...
Chàng chưa nói hết câu thì phát hiện có một luồng áp lực xô tới nặng nề khó thở vô cùng.
Thừa Ân trong lúc lo lắng cho Ngọc Lan lại bị Ám Sát hội chủ tập kích, bất đồ máy động thân pháp sử dụng Thất Cửu Vi Hồi Bộ thoát khỏi chiêu sát tử của Ám Sát hội chủ trong gang tấc.
Ám Sát hội chủ cất tiếng “hừ” lạnh lẽo tỏ ý giận dữ. Thừa Ân trong lúc bất ngờ đã sử đụng Thất Cửu Vi Hồi Bộ thì rất ân hận, nhưng nhờ đó mà chàng thoát khỏi sát chiêu của Ám Sát hội chủ. Vừa quay lại định cứu Ngọc Lan thì nghe “ầm” một tiếng, nàng đã nhảy xuống hồ. Nước hồ sôi lên chụp lấy nàng như con mãnh thú vồ mồi, trong

tích tắc đã nuốt chửng nàng.
Thừa Ân mắt thấy Ngọc Lan trầm tử mà không có cách gì cứu được thì quá đau lòng, gầm lên một tiếng kinh thiên động địa. Tiếng thét của chàng đập vào vách đá dội lại hồi lâu mới dứt.
Ngọc Lan đã chìm mất, tảng băng từ từ trôi đi, Thừa Ân hai mắt đỏ hoe, nước mắt sa xuống thành dòng. Chàng nghĩ đến sư phụ nhiều năm thương nhớ, trông ngóng tin con, người mà biết tin này chắc sẽ đau lòng đến chết đi. Chàng quay lại trợn trừng đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Ám Sát hội chủ, giọng chàng rít lên:
- Thù mới nợ cũ ! Ám Sát hội chủ, ngươi đền nợ máu đi !
Dứt lời, thân hình chàng bốc cao bảy trượng; Thiên Long Vô Mệnh Chưởng toàn lực đánh ra trong cơn tức giận cùng cực như muốn nghiến nát Ám Sát hội chủ thành tro bụi.
Ám Sát hội chủ thấy chưởng lực của đối phương quá hùng hậu thì không dám xem thường, vội vàng nhảy lùi về phía sau né tránh.
Ầm…Tiếng nổ long trời lở đất vang lên, mặt đá không chịu nổi sức chưởng nứt ra năm tấc, cát bụi bay lên mù mịt.
Thừa Ân đánh hụt đối phương thì càng tức giận gầm thét vang trời:
- Ám Sát hội chủ ! Ngươi là con rùa rút đầu, sao không dám đối chưởng với thiếu gia ?
Một tên sát thủ bước ra nói:
Xin hội chủ để thuộc hạ thu thập tên cuồng đồ này.
Ám Sát hội chủ phất tay áo, lạnh lùng nói:
- Ngươi lui ra !
Tên sát thủ ngoan ngoãn lùi lại. Ám Sát hội chủ tiến lên vài bước đối diện với Thừa Ân, lão hỏi:
- Chiêu vừa rồi của ngươi gọi là gì ?
Thừa Ân sực nhớ tới một chuyện bên hỏi lại:
- Thiếu gia từng nhìn thấy ngươi dùng Quy Nguyên Thần Công đánh với Quỷ Diện Lang Nha. Ta hỏi ngươi, từ đâu mà ngươi học được Quy Nguyên Thần Công?
- Ngươi nhấc khéo lắm, hôm nay bổn hội chủ sẽ dùng Quy Nguyên Thần Công đập chết ngươi, krể ra cũng rất thú vị.
Lão dứt lời, song thủ từ từ đưa lên ngang ngực, ngón cái đặt vào tâm chưởng, ngón trỏ thẳng đứng lên, ba ngón tay kia cong lại đúng theo lối bắt ấn quyết Quy Nguyên Thần Công.
Đôi mắt Ám Sát hội chủ lóe lên một tia sáng thâm độc, môi lão nở nụ cười gian xảo:
- Lục Thừa Ân ! Bổn hội chủ dùng Quy Nguyên Thần Công đập chết ngươi đây! Năm xưa, cha ngươi cũng từng chết dưới ngọn chưởng

này, đó gọi là gậy ông đập lưng ông.
Thừa Ân nghe tới đó thì mặt mày choáng váng, đầu óc lùng bùng: Thì ra ngày xưa cha chàng đã chết bởi độc môn thủ pháp của ông và hung thủ không phải ai khác, mà chính là Ám Sát hội chủ.
Giữa lúc chàng còn lơ mơ trước sự tiết lộ bất ngờ và quá đau lòng thì bên kia song chưởng của Ám Sát hội chủ đã đẩy ra.
Quy Nguyên Thần Công ban đầu thì chậm chạp tầm thường nhưng đánh ra nửa chừng lập tức phát động huyền cơ, chưởng phong tuôn ra ào ào như sóng vỗ ba đào, sức mạnh không gì ngăn cản nổi.
Đừng nói Thừa Ân trong lúc phân tâm không kịp đối phó, cho dù chàng có tận lực cũng không đỡ nổi một chưởng này của Ám Sát hội chủ. Chàng tuy có Phục Ma Tam Thức cực kỳ linh diệu nhưng vì công lực tu vi còn kém, đâu thể nào chống nổi với một tay võ công lão thành như Ám Sát hội chủ.
Quy Nguyên Thần Công tới sát bên Thừa Ân mới giật mình bừng tỉnh ngội đành cất chưởng lên đỡ. Tuy nhiên đã quá muộn, chàng cảm thấy nội lực của mình nhỏ bé như giọt nước giữa đại dương, Quy Nguyên Thần Công ào ạt vỗ tới như sóng thần khiến cho chàng hoa mắt, ngạt thở, cái chết chỉ còn trong tích tắc.
Chính trong cái tích tắc sau cùng ấy, vì đại thù chưa trả, vì lòng khao khát muốn được sống khiến cho Thừa Ân thiên tính bộc phát, đôi chân vô tình bước theo khẩu quyết Thất Cửu Vi Hồi Bộ.
Bùng…
Thân hình Thừa Ân bị đánh văng lên bay vèo đi như con diều đứt dây, chàng rơi ầm xuống Hàn Bích đầm, một cột nước trắng xóa bay lên. Hàn Đầm nuốt chửng lấy chàng như con quái vật không lồ nuốt mồi, trong nháy mắt đã không còn nhìn thấy nữa.
Ám Sát hội chủ phi thân đến sát thuỷ đầm nhìn xuống có vẻ luyến tiếc. Dường như lão không muốn chàng chết một cái chết như thế.
Quả nhiên lão lẩm bẩm nói:
- Đáng tiếc ! Thái đáng tiếc. Lẽ ra lão phu muốn ngươi biết vài sự thật trước khi ngươi chết.
Lão im lặng một lúc lại nói tiếp, giọng nói thì thầm chỉ một mình lão nghe được:
- Lục Thừa Phong ơi Lục thừa Phong ! Không ngờ hai mươi tám năm sau, cha con ngươi được đoàn tụ dưới suối vàng.
Ám Sát hội chủ đứng trên bờ thuỷ đầm nhìn xuống. Một lúc sau, hắn từ từ quay lại nhìn đám thuộc hạ sát thủ, nói:
- Các ngươi nghe đây ! Bổn hội chủ vừa nhận được một đơn đặt hàng mười ngàn lượng vàng, nếu hoàn thành phi vụ này, các ngươi

suốt đời sẽ được sống trên nhung lụa, không cần phải suy nghĩ gì nữa.
Bảy tên sát thủ đồng thanh nói:
- Xin hội chủ rạ lệxth !
Ám Sát hội chủ đôi mắt sáng rực lên, giọng nói rờn rợn mùi tử khí:
- Mục tiêu là Địa Ngục môn?
Bọn sát thủ đưa mắt nhìn nhau chúng có vẻ bất ngờ. Ám Sát hội chủ cười gằn:
- Sao, các ngươi sợ à ?
Một tên trong bọn sát thủ bước ra, Ám Sát hội chủ nhìn hắn hỏi:
- Nhất Sát ! Ngươi muốn nói gì ?
- Thưa hội chủ, Địa Ngục môn không phải là miếng mồi dễ xơi.
- Ngươi sợ sao ?
- Sát thủ không bao giờ biết sợ, chỉ có điều…
- Thế nào ?
- Với sức của bảy chúng tôi e rằng...
- Nếu cộng thêm bổn hội chủ ta thì sao ?
- Nếu hội chủ càng hành động nhất định sẽ tlành công.
- Vậy thì được rồi.
- Xin hội chủ phát lệnh.
- Được, lập tức khởi hành!

Bách Cầm Sơn Chủ

Hồi 20
Tình Trường Di Hận, Trả Thù Nợ Máu

Nói về Chu Phương Ngọc và Tiểu Miêu, sau ba canh giờ, huyệt đạo tự khai giải. Tiểu Miêu thần sắc đau đớn, lo lắng cho Thừa Ân muốn lập tức lên đường tìm chàng, nhưng Chu Phương Ngọc ngăn trở.
Họ Chu nói:
- Ám Sát hội chủ võ công cao cường, chúng ta tới đó không chỉ không giúp cho Lục đệ mà còn làm hắn vướng bận tay chân, đại sự e hỏng mất.
Tiểu Miêu biết Chu Phương Ngọc nói đúng nên đành cắn răng chịu đựng chờ cho thời gian trôi qua. Trong lúc đó, nàng đứng ngồi không yên, thở dài thườn thượt.
Chu Phương Ngọc nhìn thấy tất cả, hăn vốn là một sát thủ lạnh lùng

ít nói nhưng đứng trong hoàn cảnh này cũng mở lời:
- Nàng lo lắng cho Lục đệ lắm sao ?
Tiểu Miêu liếc họ Chu bằng nửa con mắt:
- Ngươi chắc là mong Lục đại ca chết đó!
Phương Ngọc nhếch môi cười lạnh:
- Nàng nghĩ ra như thế sao?
- Ngươi thân là sát thủ, chuyện ác gì cũng dám làm, tâm địa đương nhiên không tốt lành gì.
Chu Phương Ngọc mặt lạnh như tiền:
- Trước đây ta nhìn thấy nàng thì đem lòng yêu mến mới nhờ người đến huyện nha mai mối mong cưới nàng làm vợ. Từ xưa đến nay, chuyện đó rất bình thường, ta nghĩ mình không có lỗi gì cả. Ta thật không ngờ nàng cự tuyệt và oán hận ta. Nhưng ta tuyệt nhiên không bao giờ làm chuyện ép buộc. Nay Lục đệ và ta như người trong một nhà. Nếu nàng và Lục đệ yêu nhau thì ta sẵn sàng thành toàn cho hai người, hủy bỏ hôn ước.
Tiểu Miêu vốn rất ác cảm với họ Chu, không ngờ hôm nay hắn nói một câu dễ nghe như thế khiến nàng vừa mừng vừa bối rối.
Chu Phương Ngọc nói xong mấy lời đó thì bỏ đi tìm một góc vắng ngồi nhắm mắt dưỡng thần, từ lúc đó tuyệt nhiên không mở miệng nói thêm một lời nào nữa.
Hai ngày trôi qua vẫn không thấy Thừa Ân trở về, Tiểu Miêu trong lòng nóng như lửa đốt, sốt ruột nói:
- Tôi không chờ đợi được nữa.
Họ Chu mở bừng mắt ra, dường như hắn đã có quyết định sẵn trong lòng, lạnh lùng nói:
- Ta đưa nàng về Bách Cầm Sơn.
Tiểu Miêu trợn mắt nhìn họ Chu:
- Ngươi điên rồi sao ? Ta phải đi tìm Lục đại ca.
- Trước lúc ra đi, Lục đệ dặn dò thế nào, nàng quên rồi sao ?
Tiểu Miêu hai mắt đỏ hoe, nghẹn ngào nói:
- Lục đại ca bây giờ sống chết chưa rõ, ngươi bảo ta yên tâm về Bách Cầm Sơn được sao ? Nếu người không cùng đi với ta thì một mình ta sẽ đến Hoả Sát đài đốt hoả đăng tìm đến tổng đàn Ám Sát hội. Cho dù có chết, ta cũng nhất quyết cùng chết với Lục đại ca.
Chu Phương Ngọc buông tiếng thở dài:
- Nàng yêu Lục đệ mà bất kể sống chết, biểu muội ta cũng vì Lục đệ không màng nguy hiểm. Lục đệ có được hai người hồng nhan tri kỷ như thế kiếp này thật không uổng làm người. Thôi được, ta với nàng cùng đi.

Tiểu Miêu thấy họ Chu đồng ý cùng mình đi tìm Thừa Ân thì vô cùng mừng rỡ. Từ đó nàng nhìn họ Chu bằng cặp mắt khác đi, không còn oán ghét con người sát thủ lạnh lùng của hắn nữa.
Hai người rời khỏi tòa miếu hoang, trên đường đi phát hiện rất nhiều cao thủ Địa ngục môn. Vì không muốn sinh chuyện lôi thôi nên họ tránh không chạm mặt môn hạ Địa Ngục môn.
Đêm hôm đó, lúc hai người chỉ còn cách tổng đàn Ám Sát hội vài dặm đường thì bỗng nhìn thấy những vệt pháo sáng bay vọt lên trời.
Chu Phương Ngọc là người lịch duyệt giang hồ, thấy như thế liền nói:
- Đó là tín hiệu của Địa Ngục môn, không biết phía trước đã xảy ra chuyệngi?
Tiểu Miêu gạt đi:
- Mặc kệ chuyện gì, chúng ta hãy lo đi cứu Lục đại ca đi đã !
- Chỗ này rất gần tổng đàn Ám Sát hội, từ trước tới nay rất ít người lai vãng. Chúng ta cứ đến đó xem thế nào đã !
Tiểu Miêu đành phải nghe lời họ Chu, hai người giở khinh công phóng đi rất nhanh, phút chốc đã nghe thấy tiếng người la hét, tiếng binh khí chạm nhau, tiếng chưởng phong ầm ầm như trời long đất lở, rõ ràng ở phía trước đang xáy ra một trận đánh rất ác liệt.
Chu Phương Ngọc bỗng kêu khẽ lên:
- Có người tới !
Dứt lời, hắn nhanh như chớp nắm tay Tiểu Miêu nhảy vọt lên ngọn cây. Vừa yên chỗ nhìn xuống thì thấy bóng người lướt đi vùn vụt, tất cả đều là cao thủ Địa Ngục môn.
Hai người nương theo bóng cây tiếp tục đi tới trước mặt họ, trên một vạt đất trống qủa nhiên đang diễn ra một trận thư hùng giữa Địa Ngục môn và Ám Sát hội.
Bảy tên sát thủ Ám Sát hội đang ở trong vòng vây mấy chục tên cao thủ Địa Ngục môn. Ám Sát hội chủ đứng một bên quan sát trận đánh, tà áo bào của hắn phất phơ trong gió.
Ám Sát hội tuy quán số ít nhưng tất cả đều là những cao thủ bậc nhất, võ công cao cường, chiêu số rất độc ác. Phút chốc đã có mười mấy tên Địa Ngục môn phơi xác máu tươi nhuộm đỏ cục trường. Tuy nhiên môn đồ Địa Ngục môn nhận được tín hiệu từ bốn phương tám hướng kéo đến rất đông, phút chốc đã có hơn một trăm cao thủ dưới sự chỉ huy của mười tên Điện chủ vây kín tám nhân vật Ám Sát hội.
Chu Phương Ngọc quan sát cục diện một lúc chợt. buông tiếng thở dài:
- Nếu Địa Ngục môn xuất hiện thì e rằng đêm nay bổn hội lâm nguy

mất.
Tiểu Miêu liếc xéo họ Chu:
- Ngươi lo lắng ư ? Ta thì cầu mong sao cho chúng đánh nhau chết càng đông càng tốt.
Tiểu Miêu dĩ nhiên làm sao hiểu được tâm sự của họ Chu. Họ Chu vẫn đinh ninh Ám Sát hội chủ là ân nhân đã cứu mạng và nuôi dưỡng hai anh em hắn, tất nhiên hắn không thể không lo lắng.
Hai người vẫn đứng trên ngọn cây quan sát trận đánh bên dưới, chợt Tiểu Miêu nghe có tiếng nói vo ve bên tai:
- Miêu nhi ! Sao con cũng đến đây ?
Nàng nghe giọng nói quen thuộc bất giác kêu lên:
- Sư phụ !
Họ Chu ngạc nhiên nhìn nàng:
- Nàng vừa nói gì ?
Hai người đảo mắt nhìn quanh nhưng tuyệt nhiên không phát hiện được gì. Giọng nói như tiếng muỗi kêu lại vọng đến:
- Miêu nhi Sư phụ ở đây.
Tiểu Miêu giật mình nhìn lên thì thấy Đoạn Trần sư thái sư phụ của nàng không biết từ lúc nào đã ngồi chễm chệ trên ngọn cây ngay phía trên đầu họ. Đoạn Trần sư thái xuất hiện không gây ra một tiếng động khiến cho họ Chu rất khâm phục thân thủ bất phàm của bà ta.
Tiểu Miêu thấy sư phụ đã đến thì mừng rỡ nhảy lên ngồi cạnh bà, nàng rối rít nói:
- Sư phụ đến đây thật hay quá !
Đoạn Trần sư thái nhìn đồ đệ bằng ánh mắt trìu mến: - Nhìn con chắc đã xây ra chuyện rồi phải không ?
Tiểu Miêu nghẹn ngào kê lể sự tình của Thừa Ân. Cuối cùng, nàng nói:
- Lục đại ca hiện giờ không biết sống chết thế nào, xin sư phụ ra tay bắt tên Ám Sát hội chủ bảo hắn khai ra tung tích của Lục đại ca với.
Đoạn Trần Bự thái bỗng buông tiếng thở dài:
- Không ngờ hắn đúng là hậu duệ của họ Lục, ta thật không ngờ.
Tiểu Miêu nắm tay sư phụ lắc mạnh:
- Sư phụ ơi ! Miêu nhi xin người hãy cứu giùm Lục đại ca lần này đi.
- Con người sống chết có số, con chớ quá lo lắng làm gì.
Nói rồi, bà đưa mắt nhìn sang họ Chu:
- Thí chủ cũng là người của Ám Sát hội, có biết vì cớ gì,hai phe lại đánh nhau kịch liệt thế này không?
Họ Chu đáp:
- Vãn bối cũng không rõ lắm:

- Theo chỗ bần ni biết thì Ám Sát hội chủ ra tay khi có người thuê mướn, đúng không?
- Thưa, đúng như thế.
- Vậy ai đã thuê Ám Sát hội chặn đánh Địa Ngục môn?
- Chuyện này vãn bối thực sự không biết:
Đoạn Trần sư thái đưa mắt nhìn xuống quan sát cục diện trận đánh thì thấy có thêm sáu, bảy tên Địa Ngục môn hạ tử chiến, tiếng kêu rên đau đớn thấu tận trời xanh. Bà vốn là người tu hành, nhìn thấy cảnh tượng đó thì không cầm lòng được niệm một tiếng Phật hiệu. Dứt lời, lại có một tiếng rú nữa, thêm một tên Địa Ngục môn bị loại khỏi vòng chiến, xương sọ vỡ nát trông rất thê thảm.
Đoạn Trần sư thái không chịu được buông tiếng than:
- Thiện tai…Thiện tai…Nghiệp chướng này sẽ đày ngươi xống mười tám tầng địa ngục.
Tiểu Miêu và Chu Phương Ngọc không biết bà muốn ám chỉ nhân vật nào dưới kia, chỉ thấy gương mặt thanh tú hiền lành của bà lộ vẻ cực kỳ xúc động.
Vừa lúc đó, bỗng vang lên một tiếng hú tựa như long ngân, tiếng hú cục kỳ hùng hậu từ xa đưa tới, thoáng chốc bóng người rớt xuống như sao sa. Người đó vừa tới liền quát lên:
- Dừng tay !
Người này công lực rất hùng hậu, tiếng quát chấn động đương trường khiến mấy chục tay cao thủ đang đánh nhau ác liệt bất giác phải dừng tay. Người mới tới mặc chiếc áo bào đỏ rực như máu, mang mặt nạ ác quỷ, trên tay cầm chiếc lệnh bài bằng đồng đen khắc hình sọ người.
Diêm La Thập Điện chủ nhìn thấy lệnh bài thì đồng thanh hô lên:
- Cung nghinh Hộ Pháp giá lâm.
Người mặc áo bào đỏ chính là Tổng đàn Hộ Pháp Địa Ngục môn. Hắn chiếu cặp mắt lạnh lẽo nhìn quan sát cục trường rồi buồng giọng hách dịch:
- Ở đây xảy ra chuyện gì ?
Một tên Điện chủ bước ra:
- Hồi bẩm Hộ Pháp, chúng tôi vâng lệnh môn chủ. trên đường đến Linh Sơn Chính Nghĩa bang thì bị bọn người này chặn đường sinh sự. Các anh em trong bổn môn tử thương rất nhiều, xin Hộ Pháp chủ trì trả thù cho huynh đệ bổn môn.
Thì ra Địa Ngục môn lần này dốc toàn lực kéo đến Linh Sơn có ý muốn tiêu diệt Chính Nghĩa bang, không ngờ giữa đường bị Ám Sát hội chặn đánh. Ở trên chỗ nấp, Đoạn Trần sư thái nói khẽ:

- Hóa ra chúng muốn đánh Linh Sơn.
Tiểu Miêu thắc mắc:
- Sư phụ ! Tại sao Địa Ngục môn lại đánh Chính Nghĩa bang ?
Đoạn Trần sư thái lắc đầu thở dài:
- Giang hồ hiểm ác, lòng người khó lường.
Dưới kia gã Hộ Pháp chiếu tia mắt lạnh lùng nhìn vào Ám Sát hội chủ hỏi:
- Các hạ phái chăng là Ám Sát hội chủ ?
- Chính là bổn toà.
- Từ trước tới nay, bổn môn và quý hội nước giếng không phạm nước sông, cớ sao lần này lại gây thù chuốc oán ?
Ám Sát hội chủ buông tiếng cười lạnh:
- Hừ ! Bổn hội có người thuê thì hành sự ngươi không biết hay sao mà còn hỏi?
- Kẻ nào đã thuê các ngươi ?
- Điều đó ngươi không cần biết !
Thái độ kiêu căng ngạo mạn của Ám Sát hội chủ khiến cho gã Hộ Pháp nổi giận, gầm lên:
- Khốn kiếp ! Đến bổn môn mà ngươi cũng dám sinh sự chắc là ngươi chán sống rồi.
Ám Sát hội chủ vãn một giọng lạnh lùng:
- Không cần nhiều lời, sống chết thế nào đánh nhau rồi khắc biết.
- Nói hay lắm ! Bổn Hộ Pháp khiêu chiến với ngươi. Ám Sát hội chủ, ngươi chuẩn bị chết đi.
- Ha ha...
Ám Sát hội chủ ngửa cổ cất tiếng cười cuồng ngạo rồi nói:
- Người như ngươi mà cũng đòi khiêu chiến với bổn hội chủ sao ?-
Hắn phất cánh tay áo ra lệnh - Nhất Sát ! Ngươi lấy mạng tên cuồng đồ này cho bổn tòa.
Có tiếng dạ ran đồng thời bóng người lướt ra. Nhất Sát là một trung niên hán tử da mặt vàng vọt, thân hình gầy nhom, đôi tay khẳng khiu như hai khúc xương khô. Gã chính là đệ nhất sát thủ trong Ám Sát hội.
Nhất Sát vừa lướt ra thì chẳng nói chẳng rằng song chưởng vung lên đập vào người đối phương tức khắc, quả không hổ danh là một sát thủ máu lạnh.
Gã Hộ Pháp thấy thế chưởng của đối phương quá hùng hậu thì không dám xem thường cử chưởng lên đỡ.
Bùng... Bùng...
Hai tiếng nổ long trời lở đất vang lên, đất cát bay mù mịt, nhìn lại thì

thấy song phương không lùi một bước, tuy nhiên thân hình thì lắc lư như say sóng.
Nhất Sát vì mang mặt nạ nên không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, bên này Tổng đàn Hộ Pháp Địa Ngục môn cũng đeo mặt nạ quỷ nên cũng không biết tâm trạng hắn thế nào.
Tuy nhiên có thể nhận ra cả hai tên đều kinh hãi thầm.
Một tên là đệ nhất sát thủ rất kiêu ngạo, tên kia nhân vật rất cao trong Địa Ngục môn không kém phần tự thị, thế mà vừa rồi một chưởng không hạ được đối phương khiến cho chúng vừa ngạc nhiên vừa sợ không còn dám sơ xuất khinh thường địch thủ nữa.
Hai tên trao đổi một chưởng đã biết sức lực lợi hại của nhau, bây giờ bốn con mắt gườm rườm nhìn thẳng vào đối phương không chớp.
Thời gian kéo dài độ chừng nửa khắc, đột nhiên cả hai cùng thét ra mệt tiếng, thân ảnh chớp lên, song chưởng đánh ra như mưa.
Bùng... ầm...bùng...
Hàng loạt tiếng nổ kinh thiên động địa, vang lên, mặt đất rung chuyển, cát bụi mù mịt. Sau mấy chưởng đó song phương giạt ra, tuy vẫn còn đứng vững nhưng thân hình rũ xuống, máu tươi nhuộm đỏ vạt áo, hơi thở nặng nề chứng tỏ đã bị thương rất nghiêm trọng.
Quả là hai đối thủ ngang tài ngang sức.
Lúc đó bỗng có một trận gió lớn thổi qua, thân hình đang bất động của chúng bỗng lắc lư rồi cả hai cùng té nhào xuống đất.
Thì ra chúng đều bị thương rất nặng nhưng vì lòng tự thị đã cố hết sức đứng vững, không ngờ chỉ một cơn gió thổi cũng làm cho chúng ngã vật xuống không cục cựa được nữa.
Mười tên Điện chủ thấy Hộ Pháp đổ xuống thì đồng hét lên lao tới, bên kia sáu tên sát thủ cũng lướt ra chặn đánh ! Thế là một cuộc chiến nữa khai diễn rất ác liệt.
Sáu tên sát thủ chiêu thế tinh kỳ độc ác, còn bọn Điện chủ có Diêm Vương Đoạt Hồn Chưởng cực kỳ lợi hại, tuy vậy vẫn phải chịu kém hơn.
Quá trận đánh này, giới giang hồ mới biết được sự lợi hại của Ám Sát hội tổ chức khủng bố khét tiếng thời bấy giờ, mỗi một sát thủ trong Ám Sát hội thật sự là một cỗ máy giết người.
Một... rồi hai tiếng rú vang lên, hai tên Điện chủ bị loại khỏi vòng chiến. Trên ngọn cây, Chu Phương Ngọc nhếch môi phát ra tiếng cười lạnh. Còn Đoạn Trần sư thái thì hai mắt nhắm nghiền buông một tiếng thở dài.
Đột nhiên, xa xa bỗng vang lên những tiếng “toong... toong... toong” kỳ lạ. Mặc dù trận đánh đang diễn ra rất huyên náo nhưng những âm

thanh đó vẫn phát ra rất lớn, át cả tiếng chưởng phong, tiếng binh khí của hơn mười mấy tay cao thủ tại đương trường. Những tiếng động đó bất giác làm cho người ta phải rùng mình sởn gai ốc, bất giác trận hỗn chiến đang kịch liệt phải dừng lại, bọn sát thủ ngơ ngác nhìn dáo dác, còn đám Địa Ngục môn thì hớn hở vui mừng ra mặt.
Toong…Toong…Toong…
Tiếng động kỳ lạ đến gần, tuy chậm chạp nhưng cực kỳ hùng hậu. Rồi đó, từ trong bìa rừng từ từ xuất hiện bốn lão già áo vàng râu tóc bạc trắng. Tất cả cùng mang những chiếc mặt nạ bằng bạc sáng lấp lánh. Bọn Địa Ngục môn dạt ra nhường đường, đồng thanh hô lên:
- Cung nghinh Pháp Giá Tứ Đại Trưởng Lão.
Toong…Toong…Toong…
Thì ra tiếng động đó phát ra từ bốn cấy pháp trượng bằng đồng đen bóng loáng. Trên đầu mỗi cây trượng đúc hình chiếc sọ người với hai hố mắt sâu hoắm trông rất rùng rợn.
Bồn lão già áo vàng đều gầy ồm trơ xương, da dẻ nhăn nhúm, có lẽ cũng đã gần trăm tuổi, họ chính là Tứ Đại Trưởng Lão trong Địa Ngục môn, thân phận cực cao, thậm chí môn chủ cũng phải kính nể bốn lão vài phần.
Bốn lão già áo vàng vừa xuất hiện bỗng đồng thanh hô lên:
- Môn chủ giá lâm !
Tiếng hô vra dứt, tất cả bọn Địa Ngục môn hạ đồng loạt quỳ xuống:
- Cung nghinh môn chủ !
Tiếng hô vừa dứt, từ trên không, một bóng người sa xuống. Đia Ngục môn chủ vừa xuất hiện, cặp mắt như điện quét ngang quét dọc rồi dừng lại ở chỗ gã Hộ Pháp. Bà ta lướt tới vài bước; cúi xuống xem xét thương thế lão thuộc hạ một lúc rồi đứng lên buông tiếng “hừ” lạnh lùng, thì ra Tổng đàn Hộ Pháp đã chết cứng rồi. Bên kia, Nhất Sát hồn cũng đã du địa phủ.
Địa Ngục môn chủ thấy đám thuộc hạ lớp chết lớp bị thương nằm la liệt thì nổi giận gầm lên:
- Ám Sát hội chủ ! Ngươi trả lời bổn môn chủ thế nào vế việc này đây ?
Ám Sát hội chủ lạnh lùng đáp:
- Đêm nay Địa Ngục môn sẽ bị khai trừ.
- Hừ!…
Tiếng “hừ” lạnh đó phát ra từ chỗ bốn lão già áo vàng mang then cương lực ghê hồn xoáy vào màng nhĩ khiến cho mấy tên sát thủ bất giác lùi lại một bước. Bản thân Ám Sát hội chủ cũng phải rùng mình đưa mắt nhìn mấy ông lão già nua tưởng chừng nhứ sắp chết nhưng

cực kỳ lợi hại.
Địa Ngục môn chủ cất giọng sang sảng:
- Bổn môn từ ngày sáng lập trải qua gần trăm năm chưa hề bị thế lực nào uy hiếp. Ngày hôm nay Ám Sát hội ngươi nuốt gan hùm mật gấu hay sao mà dám gây hấn với bổn môn ?
- Bổn hội từ ngày sáng lập cũng chưa từng thất bại trong một phi vụ nào.
Bốn lão già áo vàng từ lúc xuất hiện chung quy vẫn chưa hề nói tiếng nào, nay trước giọng điệu khinh mạn của Ám Sát hội chủ thì không chịu được đưa mắt nhìn nhau đồng loạt tiến lên, bốn cây thiết trượng dộng xuống mặt đất phát ra tiếng toong...toong nhức óc.
Lão già gầy bé nhất trong bọn lên tiếng:
- Xin môn chủ cho phép bốn anh em tôi đòi lại công bằng cho bổn môn.
Địa Ngục môn chủ đối với mấy ông già này dường như cũng phái kính nể đôi phần. Bà ta thấy họ chịu ra tay thì lấy làm mừng rỡ vội vàng nói:
- Bốn vị sư thúc phái cẩn thận lắm mới được.
Thì ra bốn lão già này không chỉ là trưởng lão của Địa Ngục môn, mà còn là sư thúc môn chủ, địa vị đương nhiên là rất cao. Ám Sát hội chủ cũng biết mấy lão già này võ công rất ghê gớm nên khoát tay ra lệnh cho sáu tên sát thủ bộ hạ đồng loạt tiến lên bao vây bốn lão già vào giữa.
Bốn lão già áo vàng cười nhạt một tiếng, thiết trượng đưa lên ngang ngực, thái độ cực kỳ ung dung. Bên này, sáu tên sát thủ đưa mắt nhìn nhau ra hiệu rồi đồng loạt “hứ” lên một tiếng tận lực đánh ra mười hai chưởng. Nên biết sáu tên sát thủ này tên nào võ công cũng rất cao cường. Ngày hôm nay chúng kết hợp với nhau cùng công địch thế chưởng dời non lấp biển, chưởng phong dậy lên sấm chớp ngang trời.
Bốn lão già áo vàng chẳng nói chẳng rằng, bốn cây trượng vung ra bổ thẳng vào tâm chưởng của đối phương.
Bùng... Chát...
Hàng loạt tiếng nổ vang lên, sau đó là những tiếng rú thất thanh, tiếng kêu đau đớn, bóng người bị đánh văng ra rớt xuống đất giãy giụa, hấp hối. Nhìn kỹ lại thì thấy tất cả sáu tên sát thủ kẻ gãy tay, người vỡ sọ tiếng rên la đau đớn vang trời dậy đất, thật là kinh khủng thay, ghê sợ thay cho công lực cái thế của mấy lão già áo vàng.
Ám Sát hội chủ đứng chết trân nhìn dám tay chân thủ hạ chỉ qua một chiêu cả thẩy đều bị tử nạn, lão có nằm mơ cũng không ngờ sự thể

lại như thế. Ở trên này, Chu Phương Ngọc mặt mày nhợt nhạt, không tránh khỏi một cái rùng mình ớn lạnh. Nếu hắn còn ở Ám Sát hội thì giờ đây số phận cũng không khác gì mấ cái xác dưới kia.
Bản thân Đoạn Trần sư thái nhìn thấy công lực cái thế đó bất giác cũng phái thảng thốt kêu lên:
- Chao ôi! Lợi hại.... lợi hại quá...
Ám Sát hội chủ đôi mất trắng dã, giọng nói run run:
- Các ngươi chung quy là những nhân vật nào, mau hiện thân đi ?
Lão già thấp bé nhất trong bọn đáp:
- Bọn ta là ai ngươi làm sao biết được. Bổn môn từ ngày sáng lập không hề tranh chấp với giang hồ. Ngày nay võ lâm đại loạn, thiện ác bất phân khiến cho bổn môn phải phá lệ đứng ra trấn áp thiên hạ, giữ gìn công đạo. Nếu ngươi biết điều thì rút lui quy ẩn, thù oán đêm nay đến đây coi như chấm dứt, bổn môn sẽ không truy cứu nữa.
- Ha ha…
Ám Sát hội chủ ngửa cổ cất tiếng cười lớn đầy vẻ cuồng ngạo. Giở đây hắn chỉ còn trơ lại một mình giữa vòng vây hàng trăm môn đồ Địa Ngục môn, thế mà hắn vẫn an nhiên tự tại không chút run sợ, khí phách đó khiến cho người ta không thể không khâm phục hắn.
Dứt tràng cười, Ám Sát hội chủ nói:
- Các ngươi chẳng qua cũng chỉ vì hám danh mà đến đây mong tranh đoạt thiên hạ. Kỳ hạn hai mươi năm trên đỉnh Linh Sơn gần đến, các ngươi không kiên nhẫn chờ đợi được sao?
Lão già áo vàng tức giận gầm lên:
- Nói bậy ! Bổn môn không bao giờ tranh giành thiên hạ. Lần này bổn môn xuất thủ chẳng qua là Chính Nghĩa bang làm nhiều điều trái đạo trời, không thể không trừng phạt.
Địa Ngục môn chủ thấy hai bên lời qua tiếng lại, sợ bốn vị trưởng lão tha cho Ám Sát hội chủ, vội vàng nói:
- Chư vị sư thúc không cần đôi co với hắn làm gì. Ám Sát hội xưa nay hành động tàn nhẫn khét tiếng, chư vị không nên tha cho hắn sẽ di họa cho võ lâm.
Lão già thấp bé ngần ngừ một lúc rồi nói:
- Môn chủ ! Bổn môn chủ trương không lạm sát. Theo ý lão, nếu hội chủ đây đồng ý rút khỏi giang hồ thì cũng nên bỏ qua chuyện này đi.
Lời của vị trưởng lão ấy so với hành động bá đạo gần đây của Địa Ngục môn thật khác xa, khiến cho người ta phải ngạc nhiên.
Thì ra Địa Ngục môn bao đời nay không có chủ trương bành trướng võ lâm, không ngờ Địa Ngục môn chủ đương nhiệm đã phá bỏ môn quy, tự ý mưu đồ bá chủ mà dường như bốn vị trưỡng lão áo vàng

không hề hay biết.
Địa Ngục môn chủ đã có ý tranh hùng thiên hạ, nên dĩ nhiên bà ta không thể tha cho Ám Sát hội chủ, một nhân vật lừng lẫy trên giang hộ. Địa Ngục môn chủ lúc này đã thu tấm lệnh bài "Ác Quỷ lệnh" trong tay Tổng đàn Hộ Pháp. "Ác Quỷ lệnh" cùng với "Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn" là biểu tượng quyền lực tối cao đại diện cho nhân vật đứng đầu Địa Ngục môn. Bây giờ cả hai vật đó đều ở trong tay Địa Ngục môn chủ, bà ta giơ cao tấm lệnh bài Ác quỷ, trên ngón tay lại có đeo Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn, cất giọng dõng dạc nói:
- Chư vị trưởng lão sư thúc nghe lệnh !
Bốn lão già áo vàng nhìn thấy lệnh bài vội vàng quỳ xuống hô lên:
- Xin môn chủ hạ lệnh.
- Thừa mệnh tổ tiên, bổn môn chủ ra lệnh chư vị trưởng lão lập tức giết chết Ám Sát hội chủ, trừ họa cho võ lâm.
- Xin thỉnh mệnh môn chủ.
Bốn lão già áo vàng đưa mắt nhìn nhau, tuy không hài lòng nhưng cũng không dám trái lệnh, lập tức tiến tới vây chặt Ám Sát hội chủ.
Vẫn lão già nhỏ con thấp bé nhất lên tiếng:
- Hội chủ chuẩn bị tiếp chiêu đi !
Ám Sát hội chủ cười nhạt:
- Hừ ! Các ngươi bốn người đánh một tuy vậy bổn hội chủ cũng sẵn sàng tiếp đón.
Bốn lão già lại đưa mắt nhìn nhau có vẻ như khó xử.
Địa Ngục môn chủ thấy vậy liền nói:
- Đối với hạng người cùng hung cực ác này không cần phái thủ lễ, bốn vị cùng xông lên đi.
Ám Sát hội chủ cất tiếng cười sảng khoái rồi nạt lớn:
- Bổn hội chủ há lại sợ các ngươi sao. Ra tay đi !
Dứt lời, song thủ đưa lên ngang ngực bắt theo án quyết Quy Nguyên Thần Công. Ám Sát hội chủ gầm lên một tiếng song chưởng đẩy ra xô về phía bốn lão già áo vàng.
Quy Nguyên Thần Công sức mạnh dời non lấp biển, uy lực nghiêng trời lở đất, bốn lão già áo vàng thấy thế chưởng hùng hậu thì không dám chậm trễ, vội vàng tung Diêm Vương Đoạt Hồn Chưởng ra đỡ.
Bùng... ầm...
Ám Sát hội chủ thân hình lắc lư như say sóng, rùng mình ớn lạnh vì hàn khí của Diêm Vương Đoạt Hồn Chưởng. Bốn lão già thấy đối phương đỡ được một chưởng hợp công của họ thì lấy làm ngạc nhiên.
Lão già thấp bé chớp mắt hỏi:

- Hội chủ ! Chiêu vừa rồi có phải là Quy Nguyên Thần Cồng không ?
Ám Sát hội chủ một chiêu tận lực đánh ra thắng bại đã rõ, lão biết công lực của mình còn kém đối phương một bậc nhưng vẫn an nhiên tự tại không hề lộ vẻ nao núng, quả không hổ danh là hội chủ Ám Sát hội. Lão cười lạnh một tiếng:
- Kể ra các ngươi cũng có kiến thức đấy!
- Quy Nguyên Thần Công vốn là tuyệt học của Lục Minh chủ, hội chủ làm sao cũng biết được?
- Chuyện đó các ngươi không cần phải biết.
- Đừng nhiều lời nữa, mau giết hắn cho ta.
Đó là tiếng thét của Địa Ngục môn chủ. Bà ta thấy Ám Sát hại chủ có Quy Nguyên Thần Công đánh ngang ngửa với Tứ Đại Trưởng Lão thì vừa lo vừa sợ, càng có ý muốn giết người trừ họa.
Trong Địa Ngục môn có thể nói võ công của Tứ Đại Trưởng Lão còn cao hơn môn chủ một bậc, chỉ chịu kém uy lực của Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn. Vậy mà Ám Sát hội chủ có thể đánh cầm đồng thì quả thật rất đáng sợ. Địa Ngục môn chủ vì nuôi tham vọng bá chủ nên không thể không trừ một nhân vật lợi hại như Ám Sát hội chủ.
Tứ Đại Trưởng Lão được lệnh môn chủ không dám chậm trễ, đồng loạt tiến lên một bước khiến Ám Sát hội chủ bốn bề thọ địch.
Lão già tháp bé trầm giọng hô:
- Hội chủ chuẩn bị tiếp chiêu đi !
Bốn lão già cùng “hự” lên một tiếng, Diêm Vương Đoạt Hồn Chưởng từ bốn phía xô vào Ám Sát hội chủ mang theo hơi lạnh thấu xương. Chưởng phong rít lên ầm ầm như một trận tuyết lở.
Ở trên ngọn cây, Chu Phương Ngọc nhìn thấy Ám Sát hội chủ lâm nguy, nghĩ đến ơn dưỡng dục không cầm lòng được kêu lên một tiếng “sư phụ” rồi động thân định nhảy xuống, nhưng Đoạn Trần sư thái đã điểm một phất trần vào vai hắn khiến họ Chu thân hình cứng đơ không còn cục cựa được nữa.
Ở phía dưới, bốn ngọn Diêm Vương Đoạt Hồn Chưởng như một chiếc lưới chụp vào Ám Sát lội chủ, cái chết đã gần kề trước mắt nhưng hắn vẫn an nhàn bình thản như không hề có chuyện gì xảy ra. Bốn lão già thấy Ám Sát hội chủ không có phản ứng gì thì lấy làm ngạc nhiên khó hiểu. Giữa lúc đó thân hình Ám Sát hội chủ đột nhiên biến mất như quỷ mị, bốn lão già hoảng kinh hồn vía vội vàng thu chưởng về nhưng đã muộn, bốn ngọn chưởng đập vào nhau phát ra những tiếng nổ long trời lở đất. Cùng lúc đó, thân ảnh Ám Sát hội chủ xuất hiện như bóng ma, tả thủ đập vào đầu lão già thấp bé, hữu thủ hất ra một chưởng đánh lão già đứng gần nhất.

Ám Sát hội chủ dùng thân pháp quỷ mị áp sát đối phương, xuất kỳ bất ý ra tay nhanh như gió. Tuy nhiên, mấy lão già trưởng lão Địa Ngục môn không chỉ võ công cao cường mà kinh nghiệm chiến đấu cũng vô cùng phong phú. Lúc này thấy Ám Sát hội chủ đột nhiên biến mất đoán biết có nguy hiểm nên đã phòng bị, vừa thoáng thấy đối phương, bốn lão cùng đồng loạt tháo lui. Một cái nhún mình, đầu thiết trượng chấm xuống đất, thân hình cất lên bay xẹt về phía sau lưng như điện.

Địa Ngục môn chủ đứng bên ngoài nhìn thấy thân pháp kỳ áo của Ám Sát hội chủ sực nhớ tới một người, liền thất thanh kêu lên:

- Lão ma đầu ! Ngươi và Từ Đạt có liên quan gì ?

Ám Sát hội chủ chẳng nói chẳng rằng, thân hình lay động chớp nhoáng nhanh như điện xẹt. Bỗng có tiếng rú vang lên, nhìn lại thì thấy một lão già áo vàng trước ngực thủng một lỗ lớn, máu từ vết thương phun ra có vòi.

Địa Ngục môn chủ quan sát một lúc chợt kêu rú lên:

- Dừng tay !

Tiếng thết lanh lảnh của mụ xé rách màn đêm, bốn lão già áo vàng đồng loạt lui lại, lão già bị thương thân hình lão lảo đảo muốn ngã xuống đất. Ám Sát hội chủ đắc thắng ngửa cổ cười cuồng ngạo:

- Ha ha... Đêm nay các ngươi nhất định phái bỏ mạng tại đây…

Địa Ngục môn chủ hai mắt phát ra luồng tinh quang sáng rực, mụ nghiến răng nói:

- Hừ ! Té ra ngươi chính là Từ Đạt, sao còn không gỡ mặt nạ xuống đi ?

Mọi người, ai nấy đều giật mình. Thì ra Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt cũng là Ám Sát hội chủ. Thảo nào, Ám Sát hội đã chặn đánh Địa Ngục môn trong lúc môn phái này trên đường đi đánh Chính Nghĩa bang.

Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt lập ra Ám Sát hội là để ngầm hỗ trợ cho Chính Nghĩa bang tiêu diệt các thế lực trên giang hồ.

Đột nhiên có một tiếng “hừ” lạnh lẽo vang lên, bóng người xuất hiện nhanh như điện chớp. Người đó mặc áo choàng đen, đeo chiếc nhặt nạ đồng hệt như cái mặt nạ của Địa Ngục môn chủ. Có một điều kỳ lạ là người đó trên tay cũng cầm một chiết lệnh bài, nhìn kỹ lại thì đó chính là “Diêm Vương lệnh” giống hệt như cái lệnh bài trong tay Địa Ngục môn chủ.

Người đó vừa xuất hiện lập tức làm cho hiện trường xôn xao, bọn người của Địa Ngục môn kêu lên thất thanh:

- Môn chủ …Ồ….Thế này là thế nào ?

Địa Ngục môn chủ nhìn thấy người đó bất giác lui lại một bước, giọng nói run run:
- Ngươi….ngươi là ai ?
Người mặc áo đen chẳng nói chẳng rằng ngửa cổ cất một tràng cười tựa như ma kêu quỷ khốc. Dứt tràng cười hắn trừng mắt xạ ra hai luồng tinh quang sáng rực vào Địa Ngục môn chủ, cất giọng ồm ồm như ếch kêu:
- Phản đồ ! Còn không mau quỳ xuống ?
Địa Ngục môn chủ toàn thân run bắn lên, lộ vẻ cực kỳ xúc động. Bốn lão già áo vàng cũng run rẩy như gặp phải ma quỷ.
Lão già thấp bé nhất run giọng hỏi:
- Chưởng môn sư huynh ? Có phải là sư huynh đó không ?
Người mặc áo đen giơ cao Diêm Vương lệnh, hai con mắt trên chiếc sọ người phát ra luồng ánh sáng xanh lè:
- Lệnh bài ở trong tay ta, các ngươi không nhìn thấy hay sao mà còn hỏi ?
Bốn vị trưởng lão tuy nhìn thấy lệnh bài, nhưng trong tay Địa Ngục môn chủ cũng có một tấm lệnh bài y hệt như thế khiến cho họ thần trí hồ đồ ngơ ngác không biết phân biệt đâu là thật đâu là giả.
Địa Ngục môn chủ sau một lúc kinh hãi bây giờ đã lấy lại bình tĩnh, mụ ta cất giọng the thé quát lên:
- Khốn kiếp ! Ngươi là ai mà dám mạo danh sư phụ của ta ?
Thì ra người măc áo bào đen đó chính là Địa Ngục môn chủ đời trước, cũng là sư phụ của Địa Ngục môn chủ hiện tại. Sự việc như thế nào thì hiện tại vẫn chưa có lời giải đáp.
Tại sao cùng một lúc có đến hai tấm lệnh bài Diêm Vương, cái nào là thật; cái nào là giả trong một lúc không thể phân biệt được ? Tại sao người mặc áo bào đen lại mắng Địa Ngục môn chủ là phản đồ?
Tất cả những bí mật đó dường như đều nằm ở trong tay người mặc áo bào đen.
Người mặc áo bào đen nhếch môi cười gằn:
- Hừ ! Dư Hiểu Hoa, tội của ngươi tạm để đó! Hiện tại bổn tòa có vài việc cần phải xử lý trước.
Dứt lời, ông ta quay sang Ám Sát hội chủ, đôi mắt sáng quắc xạ vào đối phương.
- Ngươi chính là Từ Đạt ?
Ám Sát hội chủ giọng nói run rẩy:
- Ngươi . . . ngươi vừa nói gì ? Mụ ta…- Hắn chỉ vào Địa Ngục môn chủ - Mụ ta là Dư Hiểu Hoa sao ?
- Đúng như vậy !

Ám Sát hội chủ trợn mắt nhìn Địa Ngục môn chủ, bỗng mụ ta bật lên tiếng cười chói tai. Giọng cười của Địa Ngục môn chủ chứa đầy thù oán, giọng cười tru tréo, nức nở nghe thê lương thống hận thấu tận trời xanh!
Dứt tiếng cười mụ rít lên:
- Từ Đạt ? Ngươi sợ rồi sao?
- Ta... ta... không phải là Từ Đạt.
- Ngươi có dám tháo mặt nạ xuống không ?
- Ta...
- Thế nào, ngươi sợ rồi ư?
Ám Sát hội chủ vì sao phải sợ Dự Hiểu Hoa ? Dư Hiểu Hoa thật ra là ai?
Người mặc áo bào đen trỏ vào Từ Đạt, vô tình để lộ bàn tay sáu ngón. Ông ta quát lên:
- Ngươi chính là Từ Đạt. Thân pháp vừa rồi của ngươi gọi là Thất Cửu Vi Hồi Bộ, trong thiên hạ chỉ có mỗi họ Từ biết thứ võ công thân pháp đó, ta nói có đúng không ?
Ám Sát hội chủ nhìn thấy bàn tay sáu ngón của người đó thì thất kinh kêu lên:
- Ngươi chính là Lục Thừa Ân ?
- Ngươi tưởng Hàn Bích đầm có thể giết được thiếu gia hay sao ?
Dứt lời, người đó từ từ tháo chiếc mặt nạ đồng xuống để lộ ra gương mặt khôi ngô anh tuấn, quả nhiên là Lục Thừa Ân.
Ám Sát hội chủ thấy Thừa Ân bị đánh rớt xuống hàn thủy đầm mà không chết thì bất giác kinh sợ lui lại một bước.
Thừa Ân quát lên:
- Ngươi cũng mau lột mặt nạ đi thôi.
Ám Sát hội chủ sau một lúc thất kinh thì lấy lại bình tĩnh, hắn nhếch môi nở nụ cười độc ác:
- Lục Thừa Ân ! Mạng của ngươi quả là lớn. Ngươi rớt xuống Hàn Bích đầm mà không chết kể cũng là hi hữu đấy!
Địa Ngục môn chủ bỗng cất tiếng cười nhạt:
- Từ Đạt ! Ngươi tưởng chỉ có họ Lục sống dậy từ Hàn Bích đầm thôi ư?
Địa Ngục môn chủ nói xong cũng đưa tay tháo chiếc mặt nạ xuống, thì ra bà ta là một thiếu phụ, tuổi ngoài năm mươi, mặt rỗ trông rất xấu xí. Ám Sát hội chủ nhìn thấy mặt thật của Địa Ngục môn chủ, một lần nữa lại tỏ vẻ kinh ngạc.
Địa Ngục môn chủ buông tiếng cười gằn:
- Hừ ! Ngươi không ngờ lão nương vẫn còn sống phải chăng ?

- Dư Hiểu Hoa ! - Ám Sát hội chủ kêu lên- Quả nhiên là mụ.
Thì ra Địa Ngục môn chủ tên là Dư Hiểu Hoa, cũng chính là người vợ trước của Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt, trên giang hồ ai cũng biết.
Ám Sát hội chủ sau khi nhìn thấy Dư Hiểu Hoa thì cặp mắt láo liên, tinh thần có vẻ bất an. Lão ta bây giờ không chỉ phải đối phó với Dư Hiểu Hoa, mà còn có Lục Thừa Ân, tình thế rất bất lợi.
Dư Hiểu Hoa dường như đoán biết Ám Sát hội chủ muốn tẩu thoát liền lướt tơi áp sát đối phương, đôi mắt toé lửa đầy vẻ thù hận:
- Từ Đạt ! Ngươi còn không mau tháo mặt nạ đi.
Thừa Ân thấy Dư Hiểu Hoa chực chờ muốn ra tay. Thì cũng vội vàng lướt tới chặn ngang trước mặt bà ta. Dư Hiểu Hoa tức giận quát lên:
- Họ Lục kia ? Ngươi muốn gì mà chặn đường bổn môn chủ ?
- Từ Đạt là của thiếu gia ! - Thừa Ân lạnh lùng đáp - Đêm nay không ai được đối phó với hắn trừ ta.
- Hừ ! Ngươi là cái thá gì mà tranh đoạt với lão nương ?
- Từ Đạt là kẻ đại thù của họ Lục. Mạng của hắn nhất định phái do chính tay thiếu gia lấy, người khác không được xen vào.
- Hắn cũng chính là kẻ đại thù của lão nương đây. Năm xưa, tên súc sinh này vì tưởng nhớ si mê mẹ ngươi là Bạch Nguyệt Long Mai Điệp Tố Tố đã ầm thầm lập mưu tính kế giết chết cha ngươi, bắt lấy mẹ ngươi giam vào động thất trên núi Linh Sơn, bị lão nương phát hiện, hắn đã lập lưu giả danh là Ám Sát hội chủ bắt ta đẩy xuống Hàn Bích đầm. Không ngờ lão nương mạng lớn vẫn còn sống, lại được cơ duyên tiếp nhận Địa Ngục môn. Ngày hôm nay lão nương nhất định phải lấy mạng hắn, lột da moi tim tên phụ tình lang độc ác này, ngươi không được cản lão nương.
Thừa Ân nghe Dư Hiểu Hoa nói mẹ mình còn sống thì vó cùng mừng rỡ, vội vàng hỏi:
- Mụ nói mẹ ta vẫn còn sống có thật như thế không ?
- Đó là chuyện mười mấy năm trước, mẹ ngươi hôm nay còn sống hay chết lão nương không dám khẳng định.
Thừa Ân quay lại trợn trừng đôi mắt nhìn Ám Sát hội chủ:
- Ngươi mau nói đi, mẹ ta hiện giờ đang ở đâu, người có còn sống hay không ?
Ám Sát hội chủ "hừ" một tiếng chứ không đáp. Thừa Ân chỉ vào mặt hắn quát lên:
- Từ Đạt ! ngươi thật là tên súc sinh không bằng cầm thú. Ngươi thân là em kết nghĩa của cha ta, vậy mà đem lòng tơ tưởng chị dâu đến nỗi giết cả nhà họ Lục của ta hơn trăm mạng người. Ngươi lại còn lập ra Ám Sát hội chủ, truy sát Chu-Trương rồi bắt hái đứa trẻ đem

về đào tạo trở thành sát thủ. Lòng dạ của ngươi độc ác như rắn rít, vì tham vọng mà bất chấp thủ đoạn. Đêm nay, thiếu gia sẽ lột da xé xác ngươi ra làm trăm mảnh trả thù cho cha mẹ ta và hơn trăm vong hồn Lục gia.
Thừa Ân vừa dứt lời thì từ bên ngoài bay vào một bóng người áo lụa phất phơ, người này chính là Chu Ngọc Lan con gái của Chu Thông. Chu Ngọc Lan sau khi nhảy vào, liền trỏ mặt Ám Sát hội chủ, run giọng hỏi:
- Ngươi nói đi, năm xưa có phải chính ngươi đã giết chết cha mẹ ta ?
Ám Sát hội chủ lúc này tứ bề thọ địch, kẻ thù tề tựu đến hỏi tội khiến cho hắn muốn rút lui cũng không còn đường nữa.
Đột nhiên hắn ngửa cổ phát lên một tràng cười làm kinh động núi rừng, cánh tay nhấc lên tháo chiếc mặt nạ ném xuống đất hiện nguyên hình là Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt.
Cho đến lúc này thì bí mật về hung thủ vụ án Linh Sơn đã có câu trả lời. Chính Nghĩa bang chủ Từ Đạt cũng là Ám Sát hội chủ. Từ Đạt sau khi tháo bỏ mặt nạ liền nhìn Thừa Ân, nói:
- Họ Lục kia ! Nạm xưa cha ngươi một mình độc chiếm ngôi Minh chủ oai phong lừng lẫy, nhưng hắn lòng tham vô độ, chiếm đoạt luôn cả người đẹp Điệp Tố Tố, khiến đại ca Tạ Văn phải đau lòng rời bỏ giang hồ sống cuộc đời ẩn cư nơi rừng hoang núi vắng, từ đó không còn tung tích nữa...
Cha ngươi còn giả nhân giả nghĩa đứng ra cưới vợ cho ta. Ha ha... hắn cưới cho ta mụ dạ xoa Dư Hiểu Hoa khiến cho ta phải ngậm hờn nuốt hạn rời khỏi Linh Sơn về sống nơi quan ngoại. Từ Đạt ta bất kể dung mạo hay võ công đều đâu có kém gì cha ngươi. Tại sao hắn có được võ lâm thiên hạ và đệ nhất mỹ nhân, còn ta thì không có gì ?
Cuối cùng cha ngươi đã chết dưới tay ta, hắn chẳng qua cũng chỉ là kẻ bất tài vô dụng không bảo vệ được vợ con đến nỗi gia đình tan nát, chết không chỗ chôn thây. Ha ha...ha...
Hắn ngửa cổ cười lớn:
- Ta... chính ra mới là đệ nhất thiên hạ. Chính ta mới là người xứng đáng làm chủ võ lâm, làm chủ Linh Sơn và làm chủ thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Ta không chỉ giết chết cha ngươi, mà còn giết sạch những người thân của hắn khiến cho hắn phải trở thành tội nhân thiên cổ, đời đời kiếp kiếp không được siêu sinh.

Bách Cầm Sơn Chủ

Hồi 21
Hàn Bích Đầm Hội Kiến Cao Nhân

Thừa Ân trải qua bao nhiêu khó khăn gian khổ, vào sinh ra tử hôm nay mới được tận mắt chứng kiến kẻ đại thù, uất khí xông lên, lòng căm thù sục sôi ngùn ngụt. Chàng thét lên một tiếng kinh thiên động địa:
- Từ Đạt ! Ngươi đền mạng cho ta!
Thừa Ân hai mắt đỏ ngầu như mắt cọp lồng lên nhảy xổ vào Từ Đạt. Không ngờ Dư Hiểu Hoa đứng ở sau lưng chàng bất ngờ ra tay tập kích, Chu Ngọc Lan thấy vậy liền kêu lên :
- Lục đệ coi chừng phía sau !
Nhờ Ngọc Lan cảnh giác kịp thời, Thừa Ân liền lắc người tránh khỏi một chưởng của Dư Hiểu Hoa. Chàng tức giận quay lại nhìn bà ta, quát lên:
- Mụ muốn gì ?
Dư Hiểu Hoa mặt lạnh nhừ tiền đáp:
- Gã họ Từ ngươi không được giết. Năm xưa hắn nhẫn tám đẩy ta xuống Hàn Bích đầm, mối hận đó hôm nay phải từ tay ta thanh toán với hắn.
Từ Đạt nhếch môi cười khẩy:
- Dư Hiểu Hoa ! Mụ không chỉ xấu xí mà còn thô lỗ độc ác, lại không biết sinh con nối dõi cho ta. Thử hỏi, Từ Đạt ta đường đường một đấng anh hùng cái thế lẽ nào chấp nhận người vợ như mụ.
Dư Hiểu Hoa nghe Từ Đạt sỉ nhục mình trước bao nhiêu là người thì xấu hổ lại càng nổi giận thêm nữa. Mụ nghiến răng ken két, hai con mắt lồi ra, cất giọng the thé:
- Lão nương lấy mạng ngươi đây !
Mụ vừa muốn ra tay thì bỗng có bóng áo vàng lướt tới, lão già thấp bé đã chắn ngang trước mụ và Từ Đạt.
- Môn chủ chậm đã !
Dư Hiểu Hoa lạnh lùng hói:
- Hà sư thúc ! Ông muốn gì ?
Thì ra lão già thấp bé đó họ Hà. Lão nói:
- Bốn huynh đệ chúng tôi quyết định giải quyết chuyện nội bộ của bổn môn trước đã!
- Bổn môn có gì mà pari giải quyết?
- Về chuyện tư thù của môn chủ và chuyện...- lão đưa mắt nhìn Thừa

Ân - Vị thiếu hiệp đây vì sao có Diêm Vương lệnh cần phải điều tra cho minh bạch.
- Nói nhảm, Diêm Vương lệnh ở trong tay ta. Bổn môn chủ ra lệnh cho ngươi cút !
Lúc đó ba lão già kia cũng đồng loạt lướt tới cùng vào phe với Hà trưởng lão. Trong Địa Ngục mồn, máy lão già này địa vị rất cao, võ công lại vô cùng cao thâm.Nay bốn lão cùng hợp lại khiến cho Dư Hiểu Hoa không dám làm càn.
Từ Đạt đứng bên ngoài quan sát cục diện bỗng nảy ra một ý bèn cười lớn nói:
- Ha ha... Địa Ngục môn trên dưới lộn xộn, chủ không ra chủ, tớ không ra tớ thật đáng làm trò cười cho thiên hạ.
- Câm miệng ! Ngươi là cái thá gì mà dám chõ mõm vào chuyện của bổn môn ?
Câu nói đó thốt ra từ miệng Thừa Ân khiến cho mọi người đều ngạc nhiên.
Từ Đạt kêu lên:
- Ủa ! Ngươi cũng là người của Địa Ngục môn ư ?
Từ Đạt thấy tình hình của Địa ngục môn lộn xộn thì có ý khích cho hai bên đánh nhau hắn đứng ngoài thu lợi. Thừa Ân cũng đoán biết ý đồ của hắn nên vội vàng giơ cao tấm lệnh bài Diêm Vương lệnh lên, hô vang:
- Môn hạ Địa Ngục môn nghe đây ! Ta thừa lệnh tiền chưởng môn Tống Thanh Bình chỉnh lý môn hộ, ai không nghe lệnh sẽ theo môn quy mà trị tội.
Hàng trăm môn đồ Địa Ngục môn nhìn thấy Diêm Vương lệnh trong tay Thừa Ân, trong khi môn chủ của họ là Dư Hiểu Hoa vẫn đứng sờ sở ở đó thì bối rối xôn xao cả lên, không biết ứng phó thế nào cho phải. Cuối cùng, lão già họ Hà đứng ra nói:
- Lục thiếu hiệp có thể trả lời cho lão phu hai câu hỏi không ?
- Ông cứ nói.
- Thứ nhất, vì sao thiếu hiệp có được Diêm Vương lệnh ?
Thừa Ân mỉm cười đáp:
- Vậy vãn bối xin hỏi loại Hà trưởng lão, trong Địa Ngục môn có mấy Diêm Vương lệnh?
- Chỉ có một mà thôi!
- Như vậy một trong hai Diêm Vương lệnh này phải là của giả.
- Đúng như vậy.
- Vậy Hà trưởng lão có biết uy lực của Diêm Vương lệnh chăng ?
- Tất nhiên là biết.

Thừa Ân quay sang nhìn Dư Hiểu Hoa:
- Thiếu gia hỏi mụ, Diêm Vương lệnh trong tay mụ là thật hay giả ?
- Ngươi nói thừa, tất nhiên là của thật.
- Vậy mụ có dám lấy Diêm Vương lệnh của mụ cùng với Diêm Vương lệnh của thiếu gia đấu thử không ?
- Ngươi lấy tư cách gì mà đòi thử Diệm vương lệnh của bổn môn chủ ?
- Hà trưởng lão ! Vừa rồi vãn bối xuất hiện dưới dung mạo gì ông còn nhớ chăng ?
- Lão phu rất lấy làm lạ ! Lục thiếu hiệp tại sao lại giả dạng chưởng môn sư huynh Tống Thanh Bình !
- Vãn bối vâng lệnh Tống tiền bối đem Diêm Vương lệnh đến Địa Ngục môn chỉnh lý mồn hộ.
- Lục thiếu hiệp nói sao ? Tống sư huynh vẫn còn sống ư?
- Tất nhiên là còn sống.
- Tại sao người không trở về ?
- Chuyện này kể ra rất dài dòng. Vãn bối lại hỏi Hà trưởng lão, Địa Ngục môn từ khi sáng lập, Tổ sư đã quy định là không ra giang hồ tranh chấp, không giết người bừa bãi , có đúng như vậy không ?
- Bổn môn đúng là có những quy định đó.
- Như vậy, từ khi Dư Hiểu Hoa lên nắm quyền chưởng môn có tuân theo những quy định đó không ?
- Cái này thì…
Hà trưởnglão đưa mắt nhìn Dư Hiểu Hoa, bà ta quát lên:
- Họ Lục ! Ngươi lấy quyền gì mà chất vấn trưởng lão của bổn môn ?
- Thiếu gia có Diêm Vương lệnh đây.
- Diêm Vương lệnh nếu có Diêm Vương thần Công hỗ trợ sẽ phát ra uy lực rất lớn. Nếu mụ không phục thì cứ đem Diêm Vương lệnh ra đây mà thử.
- Hừ ! Lão bà đây có cả Diêm Vương lệnh và Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn, ngươi chống nổi chăng ?
Thừa Ân biết rõ Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn của mụ là thật, chàng bèn quay sang Hà trưởng lão hỏi:
- Có phái quy định của Địa Ngục môn người nào có đủ cả Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn và Diêm Vương lệnh mới đủ tư cách chấp chưởng ngôi chưởng môn không?
Hà trưởng lão hỏi lại:
- Lục thí chủ vì sao biết rõ những điều quy định của bổn môn như vậy ?
- Bởi vì vãn bối đã gặp được Tống lão tiền bối dưới Thủy Bích đầm!

- Xin Lục thí chủ hãy nói rõ hơn.
Thừa Ân bèn đem câu chuyện bí mật của Tống Thanh Bình chưởng môn đời trước của Địa Ngục môn kể lại. Chàng sau khi bị Từ Đạt đánh rớt xuống Hàn Bích đầm, nhờ trước đó sử dụng Thất Cửu Vi Hồi Bộ né tránh nên thương thế không đến nỗi nặng lắm, tinh thần vì vậy mà vẫn còn sáng suốt.
Tuy nhiên, Hàn Bích đầm nước lạnh thấu xương, chẳng mấy chốc Thừa Ân đã cảm thấy tay chân tê buốt, máu huyết tưởng chừng như đông lại.
Thừa Ân đáng lẽ phải tình mọi cách ngoi lên, nhưng nghĩ đến Chu Ngọc Lan cũng rớt xuống đây nên cố hết sức trầm mình xuống hy vọng tìm thấy nàng. Không ngờ chính vì lẽ đó mà Thừa Ân đã được cứu sống.
Hàn Bích đầm nước ở trên thì lạnh ở dưới lại ấm. Nếu Thừa Ân cố ngoi lên chắc chắn sẽ bị đông máu mà chết. Năm xưa Tống Thanh Bình trong một lần đi thám thính Ám Sát hội đã bị Ám Sát hội chủ tức là Từ Đạt ám toán đánh rớt xuống Hàn Bích đầm. Ông ta vì muốn sống nên cố ngoi lên mặt nước, cuối cùng đã không chống nổi hàn khí mà ngất đi. Nhưng Tống Thanh Bình nhờ có Diêm Vương Thần Công vốn là một môn công phu cực hàn đã chống chọi với khí lạnh trong hàn đầm, nhờ đó mà Tống Thanh Bình giữ được mạng sống. Tuy nhiên từ đó tê liệt đôi chân không còn trở về nhân gian được nữa.
Sau đó, Dư Hiểu Hoa bị Từ Đạt đẩy xuống hàn đầm. Lúc rơi xuống mụ đã bị Từ Đạt đánh ngất đi nên sức rơi xuống rất nhanh. Dư Hiểu Hoa cũng như Lục Thừa Ân và Chu Ngọc Lan bị dòng thủy lưu dưới hàn đầm hút vào một động thất gọi là Địa Ngục môn Tu La động, cùng được một người dùng Diêm Vương Thần Công cứu sống, người đó chính là Tống Thanh Bình.
Tống Thanh Bình trải qua mấy năm sống ở Tu La động đã phát lời thề sẽ truyền Diêm Vương Thần Công cho người đầu tiên có cơ duyên rơi xuống hàn đầm mà vẫn còn sống, người đó chính là Dư Hiểu Hoa.
Tống Thanh Bình sau khi truyền Diêm Vương Thần Công cho Dư Hiểu Hoa, lão trao cho mụ Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn, một trong hai tín vật chưởng môn của Địa Ngục môn.
Tống Thanh Bình vốn là người cẩn thận, phát hiện Dư Hiểu Hoa trong lòng chứa đầy thù hận, sợ mụ lợi dụng Địa Ngục môn làm bậy nên không giao cả hai tín vật ông ta căn dặn mụ tạm thời chấp chưởng Địa Ngục môn, một năm sau đưa bốn vị trưởng lão sư đệ

xuống Tu La động gắp ông ta. Nếu mụ làm tốt; lão sẽ giao luôn Diêm Vương lệnh, chính thức truyền ngôi môn chủ Địa Ngục môn cho mụ. Không ngờ Dư Hiểu Hoa vì quá căm hận Từ Đạt, trong lòng đã có ý muốn lợi dụng Địa Ngục môn tiêu diệt Chính Nghĩa bang. Sau khi rời Tu La động, mụ sai người làm giả Diêm Vương lệnh rồi bịa ra câu chuyện Tống Thanh Bình đã chết, giao cho mụ làm chưởng môn. Bốn vị trưởng lão thấy mụ có cả Diêm Vương lệnh, Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn và Diêm Vương Thần Công nên tin lời tôn mụ lên làm môn chủ. Địa Ngục môn từ đó dần dần phá lệ môn quy ra giang hồ làm nhiều chuyện ác độc. Dư Hiểu Hoa lại khéo che đậy nên đã qua mặt bốn vị trưỡng lão.

Nói về Tống Thanh Bình, ở dưới Tu La động chờ hoài không thấy Dư Hiểu Hoa trở lại thì biết là mụ đã làm phản, nhưng vì ông ta hai chần tê liệt nên không có cạch gì rời khỏi Tu La động.

Sau khi cứu được Thừa Ân và Ngọc Lan, lại biết Thừa Ân là con trai của Minh chủ Lục Thừa Phong, nghe chàng kể lại những chuyện tác oai tác quái của Địa Ngục môn dưới quyền Dư Hiểu Hoa thì họ Tống biết Dư Hiểu Hoa đã làm giả lệnh bài qua mặt bốn vị trưởng lão. Ông ta bèn quyết định mang hết nội công truyền lại cho Lục Thừa Ân, đồng thời giao Diêm Vương lệnh cho chàng với điều kiện chàng phải tiêu diệt Dư Hiểu Hoa, chấn hưng Địa Ngục môn.

Tống Thanh Bình nhận thấy Thừa Ân tư cách rất tốt nên có ý định truyền chức môn chủ cho không, nhưng Thừa Ân từ chối vì trước đó chàng đã nhận lời làm Bách Cầm Sơn chủ. Tuy chàng được Tống Thanh Bình truyền nội công, dạy Diêm Vương Đoạt Hồn Chưởng nhưng cũng không nhận lão làm sư phụ, bởi vì trước đó chàng đã có sư phụ Chu Thông.

Tống Thanh Bình tuy rất luyến tiếc một con người xuất sắc như Thừa Ân nhưng cũng đành phải chấp nhận. Lão chỉ cách cho Thừa Ân và Ngọc Lan rời khỏi Tu La Động, vừa may gặp Dư Hiểu Hoa và Từ Đạt lại phát hiện Từ Đạt và Á Sát hội chủ là một người. Từ Đạt cũng công nhận mình là hung thủ trong vụ huyết án Linh Sơn khiến cho Thừa Ân cùng một lúc có thể tiêu diệt được hai kẻ đại thù.

Sau khi kể xong câu chuyện ở Tu La Động gặp được Tống Thanh Bình như thế nào, Thừa Ân nhìn Dư Hiểu Hoa, cười nhạt hỏi:

- Những điều thiếu gia vừa nói, mụ có công nhận không ?

Dư Hiểu Hoa thừa biết một khi mụ nhận tội thì Địa Ngục môn dưới sự lãnh đạo của bốn vị trưởng lão sẽ không tha cho mụ. Tuy nhiên Thừa Ân đã có Diêm Vương lệnh trong tay, mụ không còn đường chối cãi nữa.

Hà trưởng lão thấy mụ im lặng thì gườm gườm nhìn mụ hỏi:
- Những lời Lục thiếu hiệp vừa nói, môn chủ có gì phản biện chăng?
Dư Hiểu Hoa lạnh lùng đáp:
- Bổn môn chủ không có gì để nói.
- Như vậy, môn chủ thừa nhận đã làm trái lệnh Tống sư huynh, giả mạo lệnh bài lừa gạt môn chúng bấy lâu nay ?
- Bổn môn chủ chẳng qua là vì muốn tốt cho Địa Ngục môn.
- Thế nào là tốt cho bổn môn ?
- Ta từ ngày nắm quyền chưởng môn đã khuếch trương Địa Ngục môn trở thành một đại môn phái trong thiện hạ, tượnglai sẽ tiêu diệt Chính Nghĩa bang, bá chủ võ lâm. Như váy không phái là tốt cho Địa Ngục môn sao?
Hà trưởng lão thở dài nói:
- Môn chủ đã sai rồi. Địa Ngục môn từ khi khai phái có quy định không xuất lộ giang hồ, không giết người vô tội, không gây thù chuốc oán. Lần này môn chủ thống lãnh môn chúng đi tiêu diệt Chính Nghĩa bang dưới danh nghĩa là trừ ma diệt bạo, nhưng kỳ thực môn chủ lợi dụng bổn môn trả thù cá nhân. Những hành động đó thật không xứng đáng danh phận môn chủ, làm cho Địa Ngục môn thanh danh ô uế, mang tội với liệt tổ liệt tông. Môn chủ có câu trả lời gì cho những hành động đó không ?
- Ta không có gì để nói.
Thừa Ân lúc đó giơ cao Diêm Vương lệnh, nghiêm mặt nói:
- Tại hạ tuân lệnh Tống lão tiên bối chuyển lời đến bốn vị chưởng lão lập tức phế bỏ Dư Hiểu Hoa, chọn người xứng đáng kế vị chức chưởng môn, chỉnh đốn môn quy lập tức rút lui khỏi giang hồ.
Bốn vị trưởng lão đưa mắt nhìn nhau rồi đồng loạt quỳ xuống nhận lệnh.
Thừa Ân nhìn Dư Hiểu Hoa, nói:
- Mụ mau giao trả Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn cho bốn vị trưởng lão đi !
Dư Hiểu Hoa bỗng phát ra tiếng cười sằng sặc. Một lúc sau, mụ nói:
- Họ Lục kia ngươi tưởng ta là đứa con nít hay sao ? Ngươi có giỏi thì đến đây mà lấy.
Thừa Ân chưa kịp có phản ứng thì Hà trưởng lão đã nghiêm giọng quát lên:
- Dư Hiểu Hoa ! Từ lúc này mụ không còn là môn chủ Địa Ngục môn nữa. Chỉ cần mụ giao Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn ra, bổn môn sẽ niệm tình bỏ qua lỗi lầm của mụ không truy cứu nữa.
- Lão họ Hà ngươi có nằm mơ không ? Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn ở

trong tay ta các ngươi làm gì được ta nào ?
Dứt lời, mụ vứt lệnh bài giả đi, tháo Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn đưa lên cao, lớn giọng nói:
- Môn đồ Địa Ngục môn nghe đây ! Đêm nay, trong số các ngươi ai theo ta từ nay sẽ được hưởng vinh hoa phú quý. Một khi ta lên ngôi Minh chủ, các ngươi sẽ là những bậc đại công thần của ta !
Trong số Thập Diện Diên La có phân nửa Điện chủ là những tay sai đắc lực của Dư Hiểu Hoa, do mụ nâng đỡ trong thời gian làm môn chủ. Bọn này lập tức tách ra đứng vế phía Dư Hiểu Hoa.
Tứ Đại Trưởng Lão thấy Địa Ngục môn phân rã như thế thì đều lắc đầu thở dài. Chỉ có Thừa Ân mặt lạnh như tiền, nhếch môi cười khẩy:
- Dư Hiểu Hoa ! Vậy là mụ không muốn sống nữa rồi.
Từ Đạt nãy giờ đứng im quan sát cục diện là có ý mong chờ giây phút này, chỉ cần Địa Ngục môn xảy ra nội chiến, lão sẽ là người được lợi nhiều nhất. Lão bèn châm dầu vào lửa cất tiếng cười nhạo báng:
- Ha ha…Địa Ngục môn bị một mụ đàn bà xỏ mũi trong bấy lâu nay thật không còn gì xấu hổ bằng.
Dư Hiểu Hoa thừa biết Từ Đạt tìm cách khích cho mấy lão già đánh mụ để hắn thu lợi. Từ Đạt không mở miệng còn đỡ, hắn vừa nói xong càng khiến cho Dư Hiểu Hoa căm hận hắn thêm nữa.
Thật ra, Dư Hiểu Hoa tham vọng làm bá chủ thì ít, mà thù hận Từ Đạt thì nhiều. Sở dĩ làm giả lệnh bài, phá bỏ môn quy của Địa Ngục môn cũng chính vì lòng thù hận Từ Đạt mà ra. Mụ muốn mượn thế lực của Địa Ngục môn tiêu diệt Từ Đạt. Ngày hôm nay mưu kế không thành, Từ Đạt lại ở trước mặt mụ khích cho người ta tiêu diệt mụ để hắn hưởng lợi càng khiến cho mụ căm hận Từ Đạt hơn nữa.
Dư Hiểu Hoa buông tiếng cười lạnh rồi nghiến răng nói:
- Lục Thừa Ân ! Ta có một lời đề nghị, ngươi có bằng lòng chăng ?
- Mụ nói thử xem.
- Từ Đạt đối với ta và ngươi đều có mối thù không đội trời chung. Vậy chúng ta tạm thời liên minh lấy mạng lão, sau đó thanh toán với nhau cũng không muộn.
Từ Đạt nghe mụ nói như vậy thì thất kinh hồn vía. Ở đây rõ ràng lão là kẻ cô thế nhất, nãy giờ lão hy vọng Địa Ngục môn xảy ra nội chiến để lão thu lợi, không ngờ Dư Hiểu Hoa gian xảo bày ra cái kế thâm độc ấy, đẩy lão vào tình thế lưỡng đầu thọ địch vô cùng bất lợi.
Riêng về Dư Hiểu Hoa thì mụ cũng có sự tính toán riêng. Mụ thừa biết Từ Đạt không dễ đối phó, nếu mụ đánh nhau với hắn tất sẽ tổn hao rất nhiều sinh lực, còn hơi sức đâu mà đời phó với Thừa Ân và

bốn vị trưởng lão. Đặc biệt là Thừa Ân, sau khi từ chỗ Tống Thanh Bình không biết đã được lão truyền thụ võ công đến mức nào. Hơn nữa, chàng còn có Diêm Vương lệnh trong tay.
Từ Đạt và Dư Hiểu Hoa trong lòng đều có tính toán riêng, chỉ có Thừa Ân khí độ quang minh, chàng cười nhạt nói:
- Thiếu gia trả thù lẽ nào phải nhờ đến mụ già sao ? Đêm nay cả mụ, cả Từ Đạt đều không thoát khỏi tay thiếu gia.
Dư Hiểu Hoa thấy Thừa Ân cự tuyệt mình thì tức giận mặt mày tái xanh như chàm, riêng Từ Đạt thở phào nhẹ nhõm. Lão suy tính thật nhanh rồi nói:
- Dư Hiểu hoa. Gã họ Lục ngông cuồng ngạo mạn tại sao ta và mụ không hợp lại tiêu diệt gã rồi hãy tính chuyện giữa ta và mụ sau ?
Không ngờ Dư Hiểu Hoa căm hận Từ Đạt thấu xương, mụ trợn mắt quát lên:
- Đừng có nói nhảm ! Họ Dư ta thà chết cũng không hợp tác với ngươi.
Từ Đạt bị Dư Hiểu Hoa từ chối thì hơi ngượng, chỉ "hừ" một tiếng chứ không nói thêm gì nữa. Cục trường bay giờ phân ra thành thế chân vạc, giống như chuyện tam quốc giao tranh thời nhà Chu.
Dư Hiểu Hoa mặc dù rất căm hận Từ Đạt nhưng không dám xông lên đánh trước vì sợ Thừa Ân. Từ Đạt rất muốn giết chết Thừa Ân đi nhưng lại sợ Dư Hiểu Hoa được lợi. Riêng Thừa Ân lòng dạ ngay thẳng, chàng nhận định tình hình một lúc rồi nói:
- Phiền bốn vị trưởng lạo giữ chân Dư Hiểu Hoa. Vãn bối sau khi lấy mạng Từ Đạt trả thù cho họ Lục sẽ giúp quý vị thanh trừng môn hộ.
Hà trưởng lão đáp:
- Lục thiếu hiệp chớ lo ! Dư Hiểu Hoa hãy để cho chúng tôi thanh toán.
Trong tay mụ có Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn, chư vị không nên vọng động, cứ giữ chân mụ ở đó, đừng để mụ can dự vào chuyện của vãn bối là được rồi.
- Lục thiếu hiệp cứ yên tâm !
Dư Hiểu Hoa mặc dù rất muốn tự tay giết chết Từ Đạt, nhưng xem tình thế hiện tại nếu mụ ra tay trước thì rất bất lợi. Mụ nhủ thầm: "Đồ ngựa non háu đá, ta mượn tay mi trừ Từ Đạt cũng như đã trả được thù rồi".
Thật ra, Dư Hiểu Hoa chỉ ngán Thừa Ân, một là hiện nay võ công của chàng đến mức độ nào mụ chưa biết, hai là chàng có Diêm Vương lệnh rất khó đối phó. Chỉ cần chàng đánh nhau với Từ Đạt, mụ sẽ nhân dịp đó quan sát thực lực của chàng, đồng thời nội công của

chàng sau một trận đánh chắc chắn sẽ suy yếu, chừng đó uy lực của Diêm Vương lệnh cũng giảm theo.
Đã tính toán xong đâu dó, Dư Hiểu Hoa yên trí "tọa sơn quan hổ đấu". Về phần Từ Đạt thấy Thừa Ân chuyển mũi dùi sang mình, lão rất lo lắng.
Thật ra lão không ngán Thừa Ân mà chỉ sợ Dư Hiểu Hoa với Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn. Trước đây, trong lốt Ám Sát hội chủ, lão đã từng nếm mùi lợi hại của nó. Thừa Ân trước đây không bao lâu đã là bại tướng dưới tay lão, cho dù chàng có được cao nhân chỉ điểm thì nhất định trong một thời gian ngắn cũng không thể đánh thắng lão được.
Dù sao trong tình huống này trận đầu lão phái đánh nhau với Thừa Ân, điệu đó không thể tránh khỏi trừ phi lão muốn tẩu thoát. Nhưng hiện nay lão đường đường là Chính Nghĩa bang chủ, nếu bỏ chạy thì từ nay làm sao ngửa mặt nhìn đời, làm sao đường hoàng bước lên ngôi Minh chủ được ?
Trong lòng đã có quyết định, Thừa Ân bước về phía Từ Đạt, cách lão hơn một trượng thì dừng lại. Lúc này chàng đã cất Diêm Vương lệnh vào trong tay áo, đôi mắt chàng nhìn Từ Đạt tóe lửa, bao nhiêu thù hận trong trái tim chàng dồn vào song chưởng, giọng chàng phát ra:
- Từ Đạt ! Mẹ ta hiện giờ đang ở đâu ?
- Không phải Dư Hiểu Hoa đã nói rồi đó sao, mẹ ngươi hiện đang ở Linh Sơn.
- Bao nhiêu năm qua ngươi làm gì mẹ ta?
- Mẹ ngươi chính là người đàn bà ta căm hận nhất.
- Ngươi nói vậy nghĩa là sao ?
Thừa Ân có ngờ đâu Từ Đạt trong mười mấy năm qua tuy đã bắt được Bạch Nguyệt Long thiên hạ đệ nhất mỹ nhân nhưng chưa một lần được chạm đến da thịt nàng.
Cũng vì hắn quá yêu, quá ngưỡng mộ người đàn bà tuyệt thế giai nhân ấy nên ngậm đắng nuốt cay giữ bà ở Linh Sơn trong mười mấy năm trời. Ngày ngày chiêm ngưỡng dung nhan phi phàm của bà, lấy đó làm niềm vui trong cuộc sống.
Từ Đạt khi nhắc đến Diệp Tố Tố thì sắc mặt chợt tối sầm lại, lão nghiến răng nói:
- Năm xưa ta vì sơ sót đã để mi và Diệp Tố Minh tẩu thoát, nhưng cũng nhờ thế mà mẹ ngươi nuôi hy vọng tiếp tục sống cho đến ngày hôm nay. Tuy nhiên, Lục Thừa Ân, chừng nào họ Lục còn trên thế gian này thì họ Từ ta không thể dương danh thiên hạ, vì lẽ đó đêm nay ngươi nhất định phải chết, ngươi chớ có trách ta.

Thừa Ân buông tiếng cười lạnh lùng:
- Từ Đạt ! Đêm nay thiếu gia sẽ trả thù cho tiên phụ và bơn trăm mạng người Lục gia. Ta sẽ thay dì ta chặt cụt chân ngươi, thay dượng ta rạch nát mặt ngươi, thay Chu sư phụ đòi nợ máu của ngươì. Ta sẽ thay mặt những vong hồn oan uổng dưới bàn tay Ám Sát hội của ngươi. Từ Đạt ! Ngươi chuẩn bị tiếp chiêu đi !
Lục Thừa Ân lòng căm thù lên tới tột độ nghiến răng vận hết mười hai thành công lực gầm lên một tiếng long trời lở đất, thân hình theo thế phi Thiên Điểu bay vọt lên cao gần mười trượng, chàng ở trên không vươn người lao xuống như thần ưng đớp mồi, Thiên Long Vô Mệnh Chưởng chụp xuống người Từ Đạt.
Chính Nghĩa bang chủ nhìn thấy khinh công tột bực của Thừa Ân thì tái mặt thất kinh kêu lên một tiếng “Ui chao”, vội vàng đồng thời sử dụng Thất Cửu Vị Hồi Bộ né tránh.
Ầm...
Đất trời rung chuyển, cát đá bay rào rào. Thiên Long Vô Mệnh Chưởng đập xuống đất khoét một hố lớn đen ngòm. Cả Từ Đạt, Dư Hiểu Hoa, tất cả những người có mặt tại đường trường nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng đó thì đều ngẩn ngơ nhìn Thừa Ân như không thể nào tin được trong một thời gian ngắn công lực của chàng đã tiến bộ vượt bậc đến như vậy.
Họ có biết đâu Thừa Ân đã được Tống Thanh Bình truyền cho tuyệt học Diêm Vương Đoạt Hồn Chưởng, đồng thời đem tất cả nội công tu vi cả đời ông truyền lại cho Thừa Ân. Đó cũng có thể gọi là cơ duyên của chàng vậy.
Từ Đạt sắc mặt tái xanh tái xám nhìn Thừa Ân run giọng hỏi:
- Tiểu quỷ ! Ngươi... ngươi làm sao lại có nội công ghê gớm như vậy ?
Lão tuy có nghe Thừa Ân kể chuyện Tống Thanh Bình truyền nội công cho chàng nhưng cứ tưởng cùng lắm họ Tống chỉ cho chàng chút ít công lực, chứ có ngờ đâu ông ta đã dốc sạch túi mà cho Thừa Ân.
Đối với người luyện võ một khi đã cho đi nội công thì chẳng khác gì cho chính sinh mạng của mình, trên thế gian này ví như cha con còn chưa cho nhau như thế. Cho dù Từ Đạt có nằm mơ cũng không dám nghĩ họ Tống đã cho Thừa Ân toàn bộ công lực.
Tống Thanh Bình vì sao lại làm như vậy ? Lý do duy nhất là bởi vì ông ta muốn Thừa Ân đủ sức hạ Dư Hiểu Hoa, giúp Địa Ngục môn chỉnh lý môn hộ. Ông ta vì một bước sai lầm thu nhận Dư Hiểu Hoa khiến cho Địa Ngục môn rơi vào cảnh nguy nan, có tội với liệt tổ liệt

tông. Ngày hôm nay ông ta hi sinh thân mình để cứu nguy cho Địa Ngục môn cũng là điều dễ hiểu thôi.
Thừa Ân sau một chiêu tận lực đánh ra không hạ được Từ Đạt thì rất tức giận. Chàng chỉ vào Từ Đạt, mắng:
- Ngươi đường đường là tông chủ một phái lẽ nào cam tâm làm con rùa rúc đầu không dám đỡ thiếu gia một chưởng hay sao ?
Trước mặt bao nhiêu anh hùng thiên hạ mà bị mắng như thế khiến cho Từ Đạt thẹn quá hóa giận, hắn gầm lên:
- Lục Thừa Ân ! Đêm nay nếu ta không giết được ngươi thề không làm người.
Từ Đạt nói xong vận đủ mười hai thành công lực, song thủ đưa lên từ từ đẩy ra một chiêu Quy Nguyên Thần Công, thế chưởng ào ạt như sóng vỗ bờ.
Thừa Ân thấy đối phương dùng Quy Nguyên Thần Công đánh mình thì càng tức giận hơn, chàng nghiến răng vung chưởng lên đỡ. Hai kẻ thù không đội trời chung cùng cố hết sức bình sinh tung chưởng đánh ra, hai tiếng nổ ầm... ầm vang lên trời đất tưởng chừng như tối sầm lại, cát bụi bay lên mù mịt.
Nhìn lại thì thấy Từ Đạt thối lui ba bước, sắc mặt xanh lè không còn giọt máu.
Thừa Ân vẫn đứng yên một chỗ, hơi thở bình thường không có vẻ gì là mệt nhọc.
Sau một chiêu vừa rồi thắng bại đã phân, công lực của Thừa Ân vượt ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người.
Thân hình Thừa Ân lướt tới nhanh như chớp, song trảo vung ra chụp vào người Từ Đạt bóng trảo mờ mịt như sương khói.
Tuy nhiên Từ Đạt cũng không dễ bị ức hiếp hắn máy động thân pháp Thất Cửu Vi Hồi Bộ, thân hình tựa như bóng quỷ thoắt ẩn thoắt hiện khiến Thừa Ân liên tục chộp vào khoảng không. Nháy mắt, Từ Đạt đã thoát ra khỏi vùng trảo phong, ung dung nhìn Thừa Ân, cười nhạt một tiếng.
Từ Đạt quả nhiên quá lợi hại, Thất Cửu Vi Hồi Bộ của hắn là môn võ công thân pháp độc nhất vô nhị, biến hóa nhanh nhẹn vô cùng.
Thừa Ân không hạ được kẻ thù thì vô cùng tức giận, cùng một lúc sử dụng ba môn tuyệt học của Bách Cầm Sơn tấn công Từ Đạt như mưa. Chỉ thấy Từ Đạt thân hình lay động luồn lách giữa quyền, chưởng và trảo của Thừa Ân. Tuyệt học Bách Cầm Sơn vẫn không đủ sức hạ được hắn.Thoáng chốc đã trải qua gần trăm chiêu, Thừa Ân chung quy vẫn không làm gì được Từ Đạt.
Bên tai chàng bỗng có lời nhắc nhở của Chu Ngọc Lan:

- Lục đệ sao không đem Thất Cửu Vi Hồi Bộ ra mà đối phó với lão tặc ?
Thật ra, Thừa Ân đã tự hứa với lòng sẽ không dùng đến võ công của kẻ thù, nhưng lần này vì kẻ thù quá lợi hại. Hơn nữa, Từ Đạt là tử thù của chàng nên Thừa Ân quyết định bất chấp tất cả, chàng thét lên:
- Từ Đạt ! Ngươi dùng Quy Nguyên Thần Công của Lục gia đối phó với ta thì ta sẽ dùng Thất Cửu Vi Hồi Bộ hạ ngươi.
- Thất Cửu Vi Hồi Bộ ?
- Ta hỏi ngươi tại sao lại biết võ công độc môn của Lục gia ?
- Đó là vì năm xưa cha ngươi đã tặng cho ta và Tạ đại ca mỗi người một chiêu Quy Nguyên Thần Công.
Thì ra Quy Nguyên Thần Công của Từ Đạt là do cha chàng truyền lại. Như vậy, cha chàng đối với anh em kết nghĩa đã tận tình lắm rồi. Thế mà Từ Đạt vẫn nhẫn tâm giết hại cha chàng, lòng dạ của hắn thật còn độc ác hơn cả lang sói.
Từ Đạt gầm lên một tiếng, Bán Nguyệt Long Đao rút ra nhanh như chớp. Thoắt một cái, thân hình lão biến mất chỉ còn để lại những tiếng “tinh... tang... tinh...tang...” do cặp long đao phát ra.
Thừa Ân thấy Từ Đạt biến mất thì biết nguy. Liền sau đó sau lưng chàng có một luồng gió lạ thổi tới, Thừa Ân không kịp suy nghĩ nữa vội vàng máy động thân pháp Thất Cửu Vi Hồi Bộ né tránh.
Lúc này hai tay cao thủ cùng dùng một thứ thân pháp thân hình như hồn ma bóng quế thoắt ẩn thoắt hiện khiến cho bao nhiêu cao thủ có mặt tại đương trường đều phải ngẩn người ra mà nhìn.
Mọi người chỉ còn nghe thấy những tiếng “tinh... tang” phát ra từ long đao của Từ Đạt, tiếng quyền phong như gió, trảo phong như mưa của Thừa Ân. Quả thật là một trận đấu kinh thiên động địa, chấn động giang hồ.Thoáng chốc, hai bên đã trao đổi hơn một trăm chiêu, bỗng nghe hự một tiếng nhìn lại thì thấy Từ Đạt bị đánh văng ra, trên vai hắn trúng một trảo của Thừa Ân thủng năm lỗ máu tuôn ra xối xả. Từ Đạt mặt mày tái xanh, cánh tay bị trúng Ngũ Hổ Phục Ma Trảo xụi lơ không còn cử động được nữa, cây đao trên tay cũng đã rơi xuống đất.
Thừa Ân gương mặt đầy vẻ kích động, hai con mắt đỏ lòm như máu. Bỗng chàng ngửa cổ nhìn lên trời rú một tiếng thật to. Tiếng rú của chung tựa long ngân, âm ba vang vọng trong cảnh rừng núi thâm u. Thừa Ân phát tiết bao nhiêu nỗi uất hận trong tiếng rú đó rồi chàng vận công nói thật to:
- Phụ thân ở trên trời có linh thiêng hẫy chứng giám cho Ân nhi ngày hôm nay giết chết kẻ thù trả món nợ máu của Lục gia.

Dứt lời, thân hình chàng cất lên như phượng hoàng sải cánh, từ trên cao tận lực đánh xuống chiêu Thiên Long Vô Mệnh Chưởng. Tiếng thét của chàng vang động cả núi rừng:
- Từ Đạt ! Hãy đền mạng cho cha ta !
Từ Đạt trong lúc bị thương quá đau đớn đã chẳng còn nhanh nhẹn như trước nữa, hắn thấy Thừa Ân từ trên cao đánh xuống thế chưởng nặng như núi, muốn tẩu thoát nhưng không còn kịp bèn nghiến răng vung cánh tay còn lại phát chưởng ra đỡ.
Mọi người ai cũng thấy Từ Đạt đã cầm chắc cái chết trong tay. Hắn đứng dưới đỡ chưởng của đối phương từ trên cao đánh xuống là vô cùng bất lợi, lại thêm trong lúc bị thương công lực giảm sút làm sao đỡ nổi chưởng của Thừa Ân.
Dư Hiểu Hoa thấy kẻ tử thù của mình sắp chết vào tay Thừa Ân thì không cam lòng lướt tới định giải nguy cho Từ Đạt trước rồi sẽ lấy mạng hắn sau. Không ngờ bốn vị trưởng lão vẫn để mắt tới mụ. Vừa thấy mụ động thân, họ lập tức tràn người ra cản mụ lại, Dư Hiểu Hoa đành bó tay bất lực nhìn Từ Đạt thảm tử.
Giữa lúc đó, bỗng từ trên ngọn cây một bóng người lướt ra nhanh như điện chớp. Người đó chân không chấm đất, cây phất trần trong tay vung ra đánh thẳng vào chưởng của Thừa Ân.
Ầm... Bùng... sau hai tiếng nổ lớn thì nghe rắc một tiếng, cánh tay của Từ Đạt gãy lìa mấy khúc, xương trắng lòi cả ra ngoài, tuy nhiên mạng sống của hắn vẫn còn giữ được. Đó là nhờ người kia đã dùng cây phất trần đỡ chưởng của Thừa Ân, uy lực giảm xuống chỉ còn một nửa nên đã cứu Từ Đạt thoát chết trong gang tấc.
Mọi người định thần đưa mắt nhìn thì thấy một ni cô tuổi ngoài sáu mươi, gương mặt hiền từ phúc hậu đầy vẻ thống khổ.
Từ trên ngọn cây lại thêm hai bóng người nhảy xuống, đó chính là Tiểu Miêu và Chu Phương Ngọc. Đoạn Trần sư thái sau khi nhảy xuống cứu Từ Đạt, Tiểu Miêu cũng giải huyệt cho họ Chu.
Tiểu Miêu đưa mắt nhìn Thừa Ân trìu mến, còn Chu Phương Ngọc và Chu Ngọc Lan gặp lại nhau thì vô cùng mừng rỡ.
Riêng Thừa Ân, thấy có người cứu Từ Đạt thì vô cùng tức giận, nhưng người đó lại là Đoạn Trần sư thái từng có ơn cứu mạng chàng khiến chàng chỉ biết trố mắt nhìn bà, uất ức hỏi:
- Sư thái... tại sao người lại cứu tên ma đầu này ?
Thật ra, Thừa Ân đã biết bà là mẹ của Từ Đạt, cũng hiểu được vì sao trước đây Ám Sát hội đối với bà có vẻ trọng thị khác thường. Nhưng cho dù bất kể bà là ai hành động của bà vừa rồi cũng không thể chấp nhận được.

Đoạn Trần sư thái hai hàng nước mắt chảy dài trên má đầy vẻ đau khổ, đột nhiên bà quỳ xuống trước mặt Thừa Ân, cất giọng thê thảm:
- Bần ni tội lỗi ngập đầu. Lục thí chủ cứ giết chết bần ni đi.
Thừa Ân đờ người ra không biết phải nói sao cho phải. Mọi người ai nấy đều ngơ ngác. Chỉ riêng Tiểu Miêu vội vàng chạy đến bên bà, kêu lên:
- Sư phụ, người sao phái làm như thế chứ ?
Đoạn Trần Bự thái lắc đầu nói:
- Con đừng nói gì hết, hãy để sư phụ được chết may ra mới đền được tội lỗi.
- Sư phụ có tội gì cơ chứ ?
Đoạn Trần sư thái đẩy Tiểu Miêu ra rồi đưa mắt nhìn Thừa Ân:
- Lục thí chủ có biết, bần ni là mẹ của tên súc sinh này không ?
Thừa Ân quay mặt đi, giọng nói lạnh lùng:
- Sư thái hãy đứng lên rồi nói chuyện. Miêu nhi! Nâng đỡ sự phụ đứng dậy đi !
Tiểu Miêu ngoan ngoãn làm theo lời chàng. Đoạn Trần sư thái buông một tiếng thở dài nói:
- Bần ni lỡ sinh ra một tên nghiệt tử không dạy dỗ được lấy làm hổ thẹn phải xuống tóc đi tu. Nhưng dù nó có là gì đi nữa thì cuối cùng vẫn là con của bần ni đứt ruột đẻ ra, bần ni thật không thể nhẫn tâm nhìn nó phải chết, nên vừa rồi nhất thời đã ngăn cản Lục thí chủ trả thù. Bần ni lòng trần chưa dứt, thật không xứng đáng được sống, xin Lục thí chủ cứ xuống tay giết chết bần ni đi.
Từ Đạt từ khi thấy mẹ vẫn không mở miệng nói một lời nào. Đoạn Trần sư thái quay sang con trai, bà nhìn hắn một lúc rồi lại buông tiếng thở dài:
- Từ nhi ? Mẹ từng khuyên con thế nào chắc con vẫn côn nhớ. Mẹ thật không ngờ con cũng chính là Ám Sát hội chủ, tội ác chồng chất. Mẹ sinh ra con mà không dạy được thì hôm nay trước mặt Lục thí chủ và các vị võlâm đồng đạo đây, mẹ con ta cùn lấy cái chết mà đền tội.
Bà đừng lại một lúc rồi nói tiếp:
- Ta dù sao cũng là mẹ của con, không thể nào ngơ mắt ra nhìn con của mình bị người ta giết chết. Nhưng tội ác của con không thể tha thứ được, ta không giúp gì được cho con. Từ nhi ! Hãy tự mình kết liễu đi, mẹ đi trước con một bước đây.
Dứt lời, bà nhắm mắt lại, đôi môi điểm một nụ cười, dường như lòng bà đã được thanh thản. Tiểu Miêu thất kinh kêu lên:
- Sư phụ ! Người không thể làm như vậy.

Nhưng đã muộn, chỉ nhìn thấy Đoạn Trần sư thái ngã xuống, thất khiếu ngũ quan tứa máu. Bà đã tự đoạn kinh mạch mà chết.
- Sư phụ... sư phụ...
Tiếng gọi thống thiết của Tiểu Miêu không thể cứu sống người mẹ tội nghiệp ấy Miêu nhi quỳ bên xác sư phụ khóc nức nở.
Từ Đạt đưa mắt nhìn bà rồi ngẩng lên nói:
- Lục Thừa Ân ! Ngươi thắng rồi. Họ Lục cuối cùng vẫn hơn họ Từ. Lão phu chịu thua ngươi vậy. Lão phu tự kết liễu đây.
Dứt lời lão nhắm một gốc cây cổ thụ lao đầu vào.
Trước cái chết thê thảm của Đoạn Trần sư thái, Thừa Ân cũng không còn lòng dạ nào nhìn thêm một cái chết nữa. Chàng nhắm mắt lại chờ đợi, những tưởng sẽ nghe tiếng sọ của Từ Đạt vỡ ra, nhưng chàng bỗng nghe nhiễu tiếng kêu thất thanh vang lên:
Thừa Ân biết có biến vội vàng mở mắt ra thì không nhìn thấy Từ Đạt đâu nữa. Thì ra hắn nham hiểm xảo trá đã thừa lúc mọi người phân tâm sử dụng Thất Cữu Vi Hồi Bộ thân hình nhứ bóng ma biến khỏi vòng vây giở khinh công phóng vào bóng đêm mất dạng.
Thừa Ân gầm lên một tiếng định đuổi theo nhưng Chu Ngọc Lan kịp thời ngăn chàng lại:
- Lục đệ ! Không kịp nữa đâu, hắn đi mất rồi.
Thừa Ân trong lúc sơ xuất để kẻ thù sổng mất tức giận gào lên:
- Từ Đạt ! Thiếu gia thề sẽ lột da ngươi.
Chu Ngọc Lan thở dài:
- Hắn chắc chắn sẽ trở về Linh Sơn. Lục đệ phải nhân lúc hắn chưa hồi phục lập tức đánh lên Linh Sơn.
- Thừa Ân gật đầu, trong lòng đã có quyết định. Chàng đưa mắt nhìn Dư Hiểu Hoa, gằn giọng nói:
- Thế nào, mụ giao Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn rồi bó tay chịu tội hay chờ Thiếu gia ra tay?
Dư Hiểu Hoa đã chứng kiến công lực ghê gớm của Thừa Ân, nhưng mụ tự thị có Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn nên quyết không chịu lùi bước. Xét tình hình hiện tại rất bất lợi, mụ bèn nghĩ ra một kế nói khích Thừa Ân:
- Lục tiểu tử ! Ngươi có dám cùng lão nương đây đánh một trận không ?
Thừa Ân buông tiếng cười lớn:
- Ha ha... Mụ sợ thiếu gia và bốn vị trưởng lão cùng đối phó với mụ sao ? Dư H iểu Hoa ! Mụ cứ yên tâm đi, Lục mỗ sẽ tiếp mụ vài chiêu.
Quả thật, Dư Hiểu Hoa sợ Thừa Ân và bốn vị trưởng lão hợp công coi như mụ hết cơ hội. Bây giờ chỉ cần mụ hạ được Thừa Ân, còn lại

bốn vị trưởng lão cho dù công lực của họ có cao thâm đến đâu cũng khó đối phó được với Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn.
Trong lòng đã có tính toán, mụ liền nói:
- Lục Thừa Ân Ngươi đơn đấu với ta có chết cũng không hối hận chứ?
- Hừ ! Mụ tưởng Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn có thể hạ được thiếu gia sao ?
- Ta chỉ ngươi đánh không lại rồi gọi mấy lão già kia đến giúp thôi.
Dư Hiểu Hoa đúng là không kể gì đến liêm sỉ, nói ra những lời không biết ngượng ấy. Thừa Ân vốn là bậc anh hùng quân tử, chàng cầm Diêm Vương lệnh giơ lên cao dõng dạc nói:
- Hà trưởng lão ! Lệnh bài này có thể ra lệnh được chăng ?
- Xin Lục thiếu hiệp cứ nói.
- Vãn bối muốn ông và các vị sư đệ không được can dự vào trận đánh này.
Hà trưởng lão là người ngay thẳng khí khái liền mỉm cười nói:
- Lục thiếu hiệp yên tâm, chúng tôi nhất định không xen vào.
- Mụ đã yên tâm chứa ?
Dư Hiểu Hoa cười khẩy đáp:
- Đã yên tâm rồi.
Thừa Ân cất lệnh bài vào tay áo, cất giọng dõng dạc:
- Thiếu gia sẽ dùng Diễm Vương Đoạt Hồn Chưởng đối phó với mụ.
- Được lắm !
Chu Ngọc Lan khẽ kéo tay Thừa Ân, ánh mắt tha thiết nhìn chàng:
- Lục đệ phái cẩn thận, không được lơ là khinh địch.
Thừa Ân gật đầu rồi đưa mất nhìn Tiểu Miêu đang khóc than bên xác sư phụ, chàng nói:
- Phiền Lan tỷ quan tâm cho Miêu nhi một chút.
Ngọc Lan gật đầu nhận lời, lập tức đến bên Tiểu Miêu an ủi nàng.
Thừa Ân bước tới đối diện với Dư Hiểu Hoa, bốn mắt nhìn thẳng vào nhau không chớp.
Dư Hiểu Hoa đã tận mắt mục kích Thừa Ân hạ Từ Đạt, có thể nói công lực của chàng vượt ngoài sức tưởng tượng nên mụ không dám khinh nhờn, công lực đề tựu tối đa vào song chưởng.
Về phần Thừa Ân, chàng cũng biết Dư Hiểu Hóa công lực có phần hơn Từ Đạt chứ không kém. Vả lại, chàng vừa trải qua một trận quyết đấu, nội công đã có phần sút giảm nên cũng không dám khinh thường, tập trung toàn lực chuẩn bị ra chiêu.
Hai đại cao thủ đều sử dụng Diêm Vương Thần Công, hàn khí tản ra mù mịt, không khí đặc lại ngột ngạt khó thở vô cùng.

Hai tiếng thét chói tai vang lên, hại bóng người xô vào nhau rồi dội trở ra.
Ầm... ầm... Liên tục những tiếng nổ inh tai vang lên, trong vòng chu vi mười trượng, khí lạnh bao trùm, băng tuyết đổ xuống tựa như mùa đông đang đến, cảnh tượng vừa đẹp mắt lại đầy vẻ chết chóc.
Dư Hiểu Hoa mặt mày xám ngoét, còn Thừa Ân thì hơi thở dồn dập. Hai người lại lao vào nhau, chưởng phong mù mịt, bốn bề tuyết phủ. Nhìn lại thì thấy đất dưới chân họ đã đóng thành băng tuyết.
Tất cả những người có mặt tại đương trường đều phải le lưỡi lắc đầu, ghê sợ thay cho uy lực của Diêm Vương Thần Công.
Thừa Ân sau mấy hiệp không hạ được Dư Hiểu Hoa trong lòng thầm nghĩ nếu để mụ sống sót tương là sẽ đại họa cho võ lâm. Diêm Vương Thần Công uy lực ghê gớm, trên giang hồ khó có người chế ngự được mụ.
Nghĩ như vậy, Thừa Ân bèn quyết định một lần nữa sử dụng Thất Cửu Vi Hồi Bộ. Lúc đó, bất giác hình ảnh Viên Yên hiện lên trong tâm trí chàng. Có thể nói nếu chàng không được Viên Yên truyền cho Thất Cửu Vi Hồi Bộ thì chàng không những không thắng được Từ Đạt, mà cũng không thể nào khống chế được Dư Hiểu Hoa.
Ý nghĩ đó chỉ thoáng qua trong đầu Thừa Ân, ngay sau đó chàng động thân, hai chân bước theo Thất Cửu Vi Hồi Bộ thân hình đột nhiên biến mất.
Dư Hiểu Hoa biết ngay là chàng đã sử dụng thân pháp kỳ bí của Từ Đạt, mụ biết ngay nên liền hét lên một tiếng song chưởng đánh ra như mưa hòng bảo vệ toàn thân.
Bùng... bùng...
Dư Hiểu Hoa bị đánh bật trở lại, bước chân loạng choạng suýt chút nữa là té nhào, mụ vội vàng nhún mình nhảy ra khỏi vòng chiến.
Chân mụ vừa chạm xuống đất đã thấy Thừa Ân đứng ngay trước mặt tựa hồ như quỷ hiện.
Dư Hiểu Hoa vừa sợ vừa giận, nghiến răng thét lên:
- Tiểu quỷ ! Ngươi sử dụng thân pháp của Từ Đạt đánh ta đâu thể gọi la anh hùng.
Thừa Ân buông tiếng cười nhạt:
- Hừ ! Mụ là tâm thú đại họa của võ lâm, thiếu gia không thể không trừ mụ đi.
- Được lắm ! Vậy để lão bà cho ngươi nếm mùi lợi hại của Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn.
Thừa Ân đã được Tống Thanh Bình cho biết sự lợi hại của Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn nên không dám chậm trễ rút ngay Diêm Vương

lệnh ra.
Nguyên trước đây vị Tổ sư của Địa Ngục môn Lãnh Diện Tu La Khách, người này vốn là một trọng phạm bị triều đình truy nã, ông ta bên nghĩ ra một cách là đào đường hầm ăn sâu xuống lòng đất, xây dựng căn cứ đặt tên là Địa Ngục môn.
Từ đó Địa Ngục môn chỉ thu nhận những đệ tử là tội phạm của triều đình. Vào thời đó, hoàng triều mục nát, tham quan ô lại mọc lên như nấm, lê dân đồ thán, kiếp người cơ cực, đâu đâu cũng có những người dân đen bị hà hiếp phải từ bỏ làng quê sống tha hương hoặc lên rừng vào núi làm kẻ cướp. Địa Ngục môn thu nạp tất cả những người ấy, từ đó khuếch trương thành một môn phái rất lớn, cũng vì họ là tội phạm của triều đình nên mỗi khi xuất hiện đều phải mang mặt nạ.
Lại nói về Lãnh Diện Tu La Khách trong khi đào hám xây dựng tổng đàn Địa Ngục môn tình cờ phát hiện một viên ngọc lớn màu xanh biếc, sờ vào lạnh như băng. Lãnh Diện Tu La Khách được bảo vật, sau một thời gian nghiên cứu thì thấy lục ngọc nếu được Diêm Vương Thần Công hỗ trợ sẽ phát ra uy lực rất lớn, ông ta mừng rỡ bèn nghĩ ra một cách chế viên ngọc lục bảo thành bảo vát trấn môn, biểu trưng cho quyền lực tối thượng của địa Ngục môn.
Lãnh Diện Tu La Khách cắt viên ngọc lớn thành ba viên nhỏ bằng con ngươi gắn vào Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn và Diêm Vương lệnh. Từ đó hai món bảo vất ấy trở thành tín vật của Địa Ngục môn, đại diện cho quyền lực tối thượng của môn chủ, lưu truyền cho đến ngày hôm nay.
Hiện tại, Dư Hiểu Hoa có Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn, còn Thừa Ân có Diêm Vương lệnh. Dư Hiểu Hoa vận Diêm Vương Thần Công vào Ma Hoàn, lập tức phát ra một luồng ánh sáng xanh, luồng ánh sáng đó bắn xẹt vào Thừa Ân với vận tốc kinh hồn, phát ra những tiếng kêu xè xè rợn người.
Thừa Ân không dám chậm trễ cũng vội vàng vận Diêm Vương Thần Công vào Diêm Vương lệnh, từ hai con mắt trên lệnh bài xẹt ra hai luồng ánh sáng màu xanh, một đón đầu luồng sáng từ Ma Hoàn của Dư Hiểu Hoa, một bay thẳng vào người mụ.
Hai luồng ánh sáng chạm vào nhau nổ “bốp” một tiếng, luồng ánh sáng còn lại bắn thẳng vào người Dư Hiểu Hoa xuyên thủng từ trước ngực ra sau lưng. Dư Hiểu Hoa rú lên một tiếng kinh hồn ngã vật xuống đất chết ngay lập tức. Vết thương trên ngực mụ ta không rỉ một giọt máu đỏ, vì uy lực của Diêm Vương Thần Công cực hàn, Dư Hiểu Hoa chết, thi thể đông thành băng tuyết, mãi một lúc sau băng

tan máu mới từ từ chảy ra.
Thừa Ân sau khi giết được Dư Hiểu Hoa, vì vận công quá độ, sắc mặt cũng nhợt nhạt đi, hơi thở nặng nhọc, phải ngồi xuống điều tức hồi lâu sau mới hồi phục công lực.
Khi Thừa Ân mở mắt ra thì thấy trời đã sắp sáng. Đám thủ hạ của Dư Hiểu Hoa lớp chết lớp đầu hàng coi như Địa Ngục môn đã thanh trừng môn hộ hoàn thành sứ mệnh.
Thừa Ân đưa mắt tìm kiếm thì thấy hai nàng mỹ nhân tuyệt sắc đứng bên cạnh nhau cũng đang đưa mắt nhìn chàng. Hà trưởng lão dẫn theo môn hạ đến trước mặt Thừa Ân làm lễ bái kiến chàng, ông ta nói:
- Hà mỗ thay mặt toàn thể môn đồ Địa Ngục môn cảm tạ ân sâu của Lục thiếu hiệp.
Thừa Ân rũ áo đứng lên đáp lễ:
- Tiền bối không cần phái khách sáo, Thừa Ân mới thật sự là người phái mang ơn. Tống lão tiền bối của quý môn đem nội công truyền cho vãn bối, công ơn đó thật không gì bù đắp được.
Chàng dừng lại một lúc rồi nói tiếp:
- Trước đây, vì không biết, đã xảy ra những việc hiểu lầm, vãn bối đã từng giết người của quý môn, xin chư vị niệm tình bỏ qua cho !
- Chuyện trước đây đều do Dư Hiểu Hoa gây ra, Lục thiếu hiệp nào có lỗi gì ?
Thừa Ân đưa mắt nhìn xác Dư Hiểu Hoa rồi hỏi:
- Chẳng hay Cửu Khuyết Ma Hoa Hoàn đâu rồi ?
Hà trưởng lão đưa Ma Hoàn ông đã thu lại từ trong tay Dư Hiểu Hoa cho Thừa Ân. Chàng lấy luôn Diêm Vương lệnh đặt vào tay Hà trưởng lão rồi nghiêm nghị nói :
- Tống lão tiền bối có lời chuyển đến bốn vị trưởng lão lập tức chọn người kế vị chức chưởng môn, tiếp tục đi theo tôn chỉ của Tổ sư Lãnh Diện Tu La khách, không được làm trái.
Bốn vị trưởng lão đưa mắt nhìn nhau rồi Hà trưởng lão nói:
- Chúng tôi đã hội ý quyết định thỉnh Lục thiếu hiệp lên ngôi chưởng môn, xin thiếu hiệp đừng từ chối.
Thừa Ân lúc đầu nói:
- Xin thứ cho vãn bối không thể tuân lệnh được.
- Lục thiếu hiệp vì sao lại từ chối ?
Thừa Ân bèn đem chuyện chàng đã ở Bách Cẩm Sơn phát thệ nhận chức Sơn chủ. Bốn vị trưởng lão nghe xong thì rất láy làm luyến tiếc, nhưng cũng đành chấp nhận không dám nài ép Thừa Ân nữa.
Họ lại xin Thừa Ân đưa họ đến Tu La động rước Tống chưởng môn

về. Thừa Ân đáp:
- Về chuyện này, Tống lão tiền bối đã có lời căn dặn các vị hãy lo việc chỉnh lý môn hộ, bầu môn chủ mới. Tống lão tiền bối quyết định ở lại Tu La động không trở về nữa. Tuy nhiên, Tống lão tiền bối còn vài điều dặn dò muốn gặp Hà tiền bối. Vậy sau khi vãn bối đánh Chính Nghĩa bang trả thù cho cha sẽ đưa Hà tiền bối đi Tu La động một chuyến.
- Lục thiếu hiệp muốn đánh Linh Sơn ?
- Đúng thế !
- Chính tghĩa bang môn hạ rất đông, cạo thủ nhiều vô số. Tuy Từ Đạt đã bị thương nhưng với sức một mình Lục thiệp hiệp e rằng mãnh hổ nan địch quần hồ. Lão phu xin được thống lãnh môn hạ Địa Ngục môn hỗ trợ cho thiếu hiệp.
Thừa Ân ngần ngừ chưa quyết, Hà trưởng lão thấy vậy liền nói:
- Từ Đạt nham hiểm xảo trá, là kẻ thù của Lục gia, nhưng cũng là tội nhân của võ lâm thiên hạ. Xin Lục thiếu hiệp đừng từ chối nữa.
Thừa Ân thấy lão nhiệt tình như vậy thì vui vẻ gật đầu đồng ý.
Xong chuyện đó chàng bèn đi về phía hai vị cô nương và Chu Phương Ngọc. Chàng thấy Tiểu Miêu hai mắt đỏ hoe, mặt hoa tiều tụy thì đau lòng nói:
- Miêu nhi đứng buồn nữa. Từ nay Lục đại ca sẽ lo lắng chăm sóc cho nàng.
Thừa Ân mở mệng nói những lời đầy tình ý như thế khiến cho Tiểu Miêu bất giác thẹn thùng; hai má đỏ bừng cúi mặt nhìn xuống đất, cất giọng lí nhí hỏi:
- Lục đại ca định đánh Chính Nghĩa bang thật sao ?
- Miêu nhi cùng đi với đại ca chứ ?
Tiểu Miêu đưa mắt nhìn thi hài của sư phụ, nghẹn ngào:
- Miêu nhi phải đưa sư phụ về am đường chôn cất.
Thừa Ân buông một tiếng thở dài não nuột:
- Đoạn Trần tư thái vì con mà đi tu, vì con mà chết. Đoạn Trần nhưng không thể đoạn trần. Từ Đạt tội ác chồng chất không thể tha được, vãn bối Lục Thừa Ân cúi xin sư thái tha thứ cho vãn bối.
Nói xong, Thừa Ân quỳ xuống vái lạy thi hài của bà ta. Lạy xong chàng đứng lên nói:
- Đại ca đưa Miêu nhi đi chôn cất sư thái trước rồi mới quay lại đánh Chính Nghĩa bang, Miêu nhi có đồng ý không?
Dĩ nhiên Miêu nhi vô cùng mừng rỡ, hân hoan ra mặt. Nào ngờ Chu Ngọc Lan đứng bên cạnh nghe hai người nói những câu ngọt ngào tình ý thì tủi thân muốn khóc nhưng vẫn cố kiềm chế. Lúc này nàng

mới lên tiếng:
- Lục đệ ? Đệ đi đánh Chính Nghĩa bang phải thận trọng, không được lơ là khinh xuất.
Thừa Ân đưa mắt nhìn sang Ngọc Lan, gương mặt nàng xinh đẹp như hoa mới nở! Nghĩ lại, nàng đã từng vì chàng làm những việc không màng đến sinh mạng; tình nghĩa của nàng thật không có gì so sánh được. Thừa Ân ngẩn ngơ nhìn nàng không chớp mắt.
Tiểu Miêu nhìn thấy thái độ thì đoán biết tâm sự của chàng. Nàng vì quá yêu Thừa Ân, có thể vì chàng mà hi sinh cả tính mạng thì huống chi là hi sinh một chút tình yêu, miễn sao cho chàng vui vẻ là được.
Nghĩ như vậy, Tiểu Miêu liền nắm tay Ngọc Lan, nói:
- Lan tỷ không cùng Lục đại ca đi đánh Chính Nghĩa bang sao ?
- Tôi...
Ngọc Lan ngập ngừng không thốt ra lời, Tiểu Miêu vốn lém lỉnh liền nói:
- Lan tỷ nỡ lòng nhìn Lục đại ca đi vào chỗ hiểm nguy mà không tương trợ sao ?
Thừa Ân được Tiểu Miêu mở lời thì hết sức vui mừng, đưa mắt nhìn nàng đầy vẻ biết ơn rồi quay sang Nhược Lan nói:
- Tỷ tỷ muốn về Bách Cầm Sơn hãy chờ tiểu đệ đi diệt xong Từ Đạt, chúng ta sẽ cùng lên đường.
Nhược Lan làm ra vẻ miễn cưỡng đồng ý nhưng trong lòg lại vui mừng khôn xiết.
Thừa Ân quay sang nói với Chu Phương Ngọc:
- Chu đại ca ! Tiểu đệ có một việc muốn nhờ đại ta.
- Lục đệ cứ nói đi.
Tiểu đệ có ước hẹn với Không Độ Đại sư, phiền đại ca đến Thiếu Lâm tự báo tin, hẹn Không Độ Đại sư cùng đánh lên Linh Sơn Chính Nghĩa bang.
- Được ta lập tức đi ngay.
Chu Phương Ngọc đi rồi, Thừa Ân quay lại dặn dò bốn vị trưởng lão Địa Ngục môn đóng quân chờ chàng vài hôm. Mọi việc xong xuôi, chàng cùng với hai vị cô nương đưa thi hài của Đoạn Trần sư thái lên một cỗ xe ngựa về am đường của bà mà chôn cất.

Bách Cầm Sơn Chủ

Hồi 22

Đỉnh Linh Sơn Trả Thù Phụ,
Từ Viên Yên Ôm hận Ra Đi

Trên đỉnh Linh Sơn hơn mười tám năm trước tọa lạc một công trình kiến trúc đồ sộ được giang hồ trọng vọng đặt cho cái tên gọi là “Cung Minh Chủ”.
Trước Cung Minh Chủ có một ngôi tiền điện rộng lớn, là nơi hội tụ anh hùng hào kiệt, tiếp đãi tân khách gọi là Quang Minh điện. Sở dĩ có tên gọi điện Quang Minh là bởi vì ở đó Minh chủ Lục Thừa Phong thường xét xử những vụ án trong võ lâm, cũng là vì Lục Minh chủ nổi tiếng là người quang minh lỗi lạc, xét xử công bằng.
Hơn mười tám năm qua “Quang Minh Điện” “Minh Chủ Cung” không có bóng người qua lại, toà cung điện một thời nguy nga ấy giờ hoàn toàn hoang phế, cỏ dại mọc cao quá đầu người, khung cảnh vô cùng thê lương.
Xen trong cỏ dại là hàng trăm bộ xương người rải rác, dấu tích của một tội ác thiên cổ mười tám năm trước.
Đêm đó bỗng có một bóng người phi thân vùn vụt lướt qua điện Quang Minh, chui vào Minh Chủ cung rồi xuất hiện ở hậu viên. Người đó tiếp tục đi vào khu rừng rậm cho đến khi gặp một ngôi mộ rất lớn. Hắn dừng lại trước mộ, một cánh tay giơ lên định dùng chưởng phá hủy ngôi mộ, bỗng có một giọng nói thanh tao mềm mại phát ra:
- Từ Đạt ! Ngươi muốn làm gì ?
Một bóng trắng từ phía sau ngôi mộ bước ra. Thì ra ở đó có hang đá ẩn sâu vào lòng núi. Dưới ánh trăng người thiếu phụ áo trắng xinh đẹp như tiên.
Nàng mặc dù đã trải qua gần hai mươi năm chìm ngập trong nỗi đau mất chồng mất con, nàng mặc dù đã lớn tuổi nhưng nhan sắc dường như không hề suy giảm. Thời gian không có nghĩa với nàng.
Nàng trắng như bông tuyết, mái tóc đen tuyền mềm mại như một dòng suối, gương mặt nàng sáng tợ trăng rằm, mềm mại dịu dàng như tiếng đàn tranh. Nàng chính là Bạch Nguyệt Long Mai Diệp Tố Tố.
Người kia là Từ Đạt, một cánh tay gãy kẹp nẹp treo lủng lẳng trên cổ.
Diệp Tố Tố đến trước mặt Từ Đạt, trợn mắt nhìn hắn:
- Ngươi muốn phá mộ phu quân ta ư?
Thì ra Diệp Tố Tố vẫn còn sống và Lục Thừa Phong đã có một ngôi mộ chứ không phơi nằm phơi xương đồng nội như lời đồn của thiên hạ.

- Từ Đạt thấy Diệp Tố Tố thì ngẩn ngơ nhìn nàng không chớp mắt. Nàng là người đàn bà mà hắn cả đời si mê. Là người mà vì muốn chiếm đoạt, hắn đã nhẫn tâm giết chết người anh kết nghĩa, tạo nên vụ án kinh thiên động địa. Cũng là người gần hai mươi năm trời mặc dù rất thèm muón khát khao nhưng hắn không hề dám chạm đến người nàng, chỉ vì một lý do, hắn sợ nàng tự vẫn mà chết.
Hắn thà để nàng sống, mỗi ngày chiêm ngưỡng nàng, tê tái vì khát khao nàng, còn hơn chiếm đoạt nàng một lần rồi vĩnh viễn mất nàng. Nhưng đêm nay. . .
Đêm nay hắn không còn gì để mất. Diệp Tố Tố nhìn thấy mặt Từ Đạt lúc xanh lúc đỏ, lại thấy cánh tay hắn bị gãy thì ngạc nhiên hỏi:
- Ngươi làm sao thế ? Kẻ nào đả thương ngươi ?
Từ Đạt khẽ nhếch môi nói:
- Nàng nói thật đi, tại sao hơn mười tám năm qua nàng vẫn sống mặc dù cuộc sống đối với nàng không còn ý nghĩa gì nữa ?
- Tại sao đêm nay bỗng dưng ngươi lại hỏi ta câu đó?
- Bởi vì ta có một tin vui cho nàng!
- Tin vui ? Tin vui gì ?
Từ Đạt vẫn nhìn như dán mắt vào Diệp Tố Tố. Một lúc sau, hắn nói:
- Thứ nhất, ta đã giải tán Chính Nghĩa bang.
Diệp Tố Tố khẽ giật mình. Dường như đã có một sự kiện rất trọng đại xảy ra, nàng chưa biết là chuyện gì nhưng đối với nàng bây giờ mà nói mọi chuyện xảy ra trên đời đều không còn ý nghĩa nữa. Nàng thờ ơ nói:
- Chuyện đó thì có liên quan gì đến ta ?
- Nàng không phái vẫn muốn nhìn thấy ta thất bại đó sao ?
Con người độc ác như ngươi sớm muộn gì cũng bị diệt vong, đạo trời là như thế.
- Còn một tin nữa, nàng nghe xong chắc chắn sẽ rất vui mừng. Ta hỏi nàng, có phải bấy lâu nay nàng vần cố gắng là vì nuôi hy vọng đứa con trai của nàng vẫn còn sống ?
Đôi vai Diệp Tố Tố khẽ run lên, giọng nàng đầy vẻ kích động:
- Ngươi mau nói đi, có phải ngươi đã nghe được tin tức của con ta ?
- Phải, con nàng vẫn còn sống.
Toàn thân Diệp Tố Tố run lên, nàng như vừa được tiếp thêm sức sống, gương mặt đẹp tuyệt trần của nàng lúc này lại cáng xinh đẹp hơn.
Gần hai mươi trăm qua nàng đã duy trì hơi thở trong niềm hy vọng mong manh, và bây giờ, niềm hy đọng đã trở thành sự thật. Nàng khẽ gọi hai tiếng “con ơi” rồi nước mắt đổ ra lăn dài trên má nàng.

Từ Đạt hai mắt lóa lên hai tia sáng rùng rợn, hắn nhếch môi nở nụ cười độc ác.
- Nàng đừng vội mừng, bởi vì nàng sẽ không bao giờ có cơ hội được gặp lại con.
- Ngươi...
- Ta sẽ giết chết nàng. Ta muốn nàng cùng ta đi xuống tuyền đài.
Diệp Tố Tố mở to mắt nhìn Từ Đạt, hắn tưởng đâu nàng sẽ hoảng sợ van xin hắn, nhưng ngờ đâu nàng lại nở một nụ cười, hai mươi năm qua đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nụ cười trên môi nàng.
- Từ Đạt ơi Từ Đạt ! - Nàng nói - Đối với ta cuộc sống đến đây là đủ rồi. Con ta vẫ còn sống. Ha ha...- Nàng phát ra tiếng cười sảng khoái
- Đó là tất cả những gì mà ta mong đợi. Đủ rồi, đã đủ lắm rồi ! Ta sống đủ rồi Lục lang ở suối vàng chắc đã chờ ta rất lâu, ta sẽ đi gặp chàng đây.
Từ Đạt nghiến răng quát lên:
- Nhưng trước khi nàng chết, ta phải chiếm đoạt nàng.
- Ngươi đừng hòng ?
Đôi mắt Diệp Tố Tố vụt sáng lên, môi điểm một nụ cười mãn nguyện. Bỗng từ khóe miệng nàng rỉ ra một dòng máu đen, thân hình nàng loạng choạng chực ngã xuống. Từ Đạt giật mình thét lên:
- Nàng không được chết !
Hắn lao tới chụp lấy vai nàng nhưng không còn kịp nữa. Thì ra Diệp Tố Tố từ đầu đã chuẩn bị cho mình một cái chết nhanh nhất, phòng khi Từ Đạt giở trò bỉ ổi. Hoàn thuốc độc cực mạnh nàng ngậm trong kẽ răng đã đưa nàng đi gặp lang quân, chấm dứt mọi niềm hy vọng khát khao của Từ Đạt.
Hắn ôm người đàn bà mà hắn cả đời si mê trong tay, thần thể nàng từ từ giá lạnh, trái tim hắn cũng lạnh buốt. Hắn đã thất bại, hoàn toàn thất bại, một nỗi đau đớn tràn ngập xuyên suốt quả tim, uất khí trào lên khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi! Rồi hắn gào lên một tiếng nghe vô cùng thảm thiết.
Từ Đạt vẫn ôm xác Diệp Tố Tố, hắn lảm nhảm nói:
- Tại sao... tại sao ông trời hại ta ? Tại sao nàng không cho ta một cơ hội nào ? Ta yêu nàng hơn cả mạng sống của ta kia mà. Tại sao nàng không đáp lại tình yêu của ta? Tại sao ? Từ Đạt vừa nói vừa khóc, hết khóc lại cười kể lể lảm nhảm, giống như một người điên.
Đột nhiên có một tiếng cười lạnh phát ra, người đó mặc áo lông sói màu trắng, chính là Quỷ Diện Lang Nha.
Từ Đạt không buồn nhìn lên, trong tay vẫn ôm xác người đẹp thơ thẩn mất hồn. Dường như đối với hắn mọi lẽ sống trên thế gian này

đã theo nàng cả rồi.
Quỷ Diện Lang Nha cười hăng hắc nói:
- Chính Nghĩa bang chủ lại ra nông này hay sao?
Từ Đạt không buồn đáp lại. Quỷ Diện Lang Nha lại hỏi:
- Lão phu nghe đồn ngươi cũng chính là Ám Sát hội chủ, cũng là hung thủ giết chết Lục Thừa Phong. Ái chà! Lão phu thật khâm phục ngươi đấy !
Từ Đạt thủy chung vẫn không mở miệng, khồng buồn nhìn lên. Quỷ Diện Lang Nhá khẽ cáu mày vẻ bực bội:
- Người điếc rồi hay sao ? Lần trước trong lốt Ám Sát hội chủ, lão phu và ngươi vẫn chưa phân thắng bại. Chúng ta tái đấu đi thôi !
Từ Đạt vần ngồi im bất động. Quỷ Diện Lang Nha tức giận gầm lên:
- Khốn kiếp ! Ngươi vì một mụ đàn bà mà ra nông nỗi này thật không còn ra thể thống gì.
Vẫn không có phản ứng gì của Từ Đạt. Đột nhiên xa xa có tiếng đưa đến, tiếng của một em gái và một người đàn ông :
- Cha ơi...
- Phụ thân ! Người ở đâu ?
Tiếng gọi đó lặp tức làm Từ Đạt thức tỉnh, đôi mắt hắn có vẻ hoảng hốt. Quỷ Diện Lang Nha cất tiếng cười khoái trá:
- Hì hì... Hai đứa con của ngươi đang tới đố! Lão phu rất thích con bé xinh đẹp của ngươi.
Từ Đạt quắc mắt nhìn lão quỷ:
- Ngươi mà chạm đến con ta, ta sẽ xé xác ngươi.
Nói rồi, hắn nhẹ nhàng đặt thi hài của Diệp Tố Tố xuống. Xong, hắn đứng lên lừ mắt nhìn Quỷ Diện Lang Nha. Vừa lúc đó những bóng người xuất hiện, chính là Từ Viên Yên và Từ Bách Xuyên.
Từ Đạt nhìn thấy hai con, liền quát lên:
- Hai đứa bay tại sao còn trở lại đây ? Chẳng phải cha đã căn dặn hai đứa trở về Sơn Tây hay sao?
Thì ra Từ Đạt biết trước tai họa sắp đến đã cho giải tán Chính Nghĩa bang, đồng thời bắt hai con lập tức rời về quê ở Sơn Tây lánh nạn. Không ngờ hai người đi rồi trở lại khiên cho Từ Đạt rất lo lắng, đặc biệt là lúc này có sự hiện diện của lão ma đầu Quỷ Diện Lang Nha.
Từ Viên Yên liếc mắt nhìn lão quỷ rồi quay sang cha nói:
- Chúng con phát hiện các đại môn phái đang hợp quân kéo về Linh Sơn. Vì sao cha không cùng đi với chúng con ?
Từ Đạt chưa kịp trả lời thì Từ Bách Xuyên đã hỏi tiếp theo:
- Phụ thân ! Người đàn bà đã chết kia là ai thế ?
Từ Đạt gắt lên:

- Không phải việc cửa ngươi. Hai đứa bay mau mau rời khởi Linh Sơn cho ta.
Từ Viên Yên mở to mất nhìn cha, giọng nàng chợt run rẩy:
- Cha ơi ! Có phải cha là hung thủ không ? Lục đại ca không phải nghi oan cho cha, đúng không cha ?
- Ngươi câm miệng đi !
Quỷ Diện Lang Nha phát ra tiếng cười sằng sặc rồi nói:
- Từ Đạt ơi Từ Đạt ? Ngươi đã dám làm sao không dám nhận. Lão phu nói cho hai đứa bay biết, người đàn bà kia chính là Bạch Nguyệt Lang Mai Diệp Tố Tố, cũng là mẹ Lục Thừa Ân đấy.
Từ Viên Yên tưởng chừng như đất dưới chân sập xuống, mọi hy vọng vào tình yêu với Thừa Ân trong khoảnh khắc tan thành bọt nước. Nàng thét lên một tiếng té nhào xuồng đất hôn mê bất tỉnh.
Từ Bách Xuyên vẻ mặt lạnh lùng nói:
- Phụ thân lẽ ra không nên giấu con. Cha là nam nhi đại trượng phu phải làm nên sự nghiệp lừng lẫy, kinh thiên động địa, điều đó có gì là lạ.
Quỷ Diện Lang Nha kêu lên:
- Úi chà ! Tên tiểu từ này khá lắm ! Lão phu thích ngươi rồi đấy.
Từ Đạt bỗng náy ra một ý liền nói:
- Lão quỷ ! Ta nghe đồn ngươi vẫn có ý tìm hậu nhân, sao ngươi không nhận Bách Xuyên làm đồ đệ đi.
Quỷ Diện Lang Nha con mắt độc nhất hấp háy nhìn Từ Bách Xuyên một lúc rồi gật gù nói:
- Hay lắm ! Lão phu đồng ý.
- Vậy ngươi lập tức đưa nó rời khỏi Linh Sơn đi.
- Đâu có được ! Lão phu phải chờ Lục Thừa Ân đến đánh nhau một trận phân cao thấp đã chứ !
- Hừ ! Ngươi tưởng ngươi có thể thắng được Lục Thừa Ân sao ?
- Câm miệng ! Ngươi không được khinh thường lão phu.
Từ Đạt cười khẩy không thèm nói nữa. Đúng lúc đó bỗng từ xa đưa đến một thứ âm thạnh dồn dập tựa như cuồng phong bão tố. Quỷ Diện Lang Nha thính lực nhạy bén, khẽ cười nói:
- Đến rồi, đã đến rồi ? Không ngờ bọn chúng nhanh như thế.
Từ Đạt cũng tái mặt đưa mắt nhìn hai đứa con. Lão cúi xuống đỡ Viên Yên đứng lên, nàng đã hồi tỉnh, nước mắt đầm đìa trên má.
Từ Đạt dù là bậc gian hùng trong thiên hạ nhưng tình thương con thì vẫn như bao người khác. Lão cất giọng nhẹ nhàng vỗ về:
- Yên nhi hãy nghe lời cha, mau rời khỏi Linh Sơn đi !
Từ Viên Yên lẩm bẩm nói:

- Tại sao... tại sao cha lại làm như vậy ? Lục đại ca hận cha, huynh ấy sẽ không ngó ngàng gì đến con.
Từ Đạt gắt lên:
- Họ Lục có gì hay ho mà con phải đau lòng vì nó ?
Từ Bách Xuyên nói:
- Phụ thân ! Chúng ta lập tức rời khởi Linh Sơn, chỉ cần giữ được mạng sống sau này lo gì không dựng lại cơ nghiệp.
Lúc này tiếng động đã đến rất gần, những âm thanh cuồn cuộn như có muôn vạn hùng binh cùng đổ về Linh Sơn. Đó là tiếng chân, tiếng hò hét của Địa Ngục môn, Thiếu Lâm tự, Võ Đang, Không Động, Nga Mi... dưới quyền chỉ huy của Lục Thừa Ân vây kín Linh Sơn.
Từ Đạt buông tiếng thở dài thảm não:
- Muộn rồi... muộn mất rồi !
Từ dưới chân núi, bóng người thấp thoáng bay lên, dẫn đầu là Lục Thừa Ân. Lần lượt đến Thiếu Lâm Thần Tăng Không Độ Đại sư, Ngộ Tịnh Đại sư, Địa Ngục môn bốn vị trưởng lão, Võ Đang Tịnh Hư Chân Nhân, chưởng môn phải Nga Mi, chưởng môn Không Động... gần mười vị cao thủ cùng xuất hiện, họ đều là những là những bậc trưởng bối, võ lâm tinh tú.
Mọi người dooc toàn lực môn nhân cùng kéo đến Linh Sơn tưởng đâu sẽ xảy ra một trận quyết đấu với Chính Nghĩa bang, không ngờ Từ Đạt đến phút cuối cùng đã tự giải tán môn hạ, cam lòng chịu thất bại. Hành động đó là sự thức thời của Từ Đạt vậy.
Quỷ Diện Lang Nha thấy mọi người cùng có mặt đông dủ thì vui vẻ nói:
- Ôi chao ! Các vị đều đã đến đó ư? Cái hẹn hai mươi năm chưa đến không ngờ các vị cũng nóng lòng quá, thôi thì chúng ta hãy đánh nhau một trận clo sướng tay, người nào chiến thắng sẽ làm minh chủ, các vị thấy thế nào?
Không Độ Đại sư từ tốn niệm một tiếng Phật hiệu rồi nói.
- Lang chủ lầm rồi, chúng tôi lên Linh Sơn không phải để tranh thiên hạ. Vụ án Linh Sơn đến nay đã biết được hung thủ, chúng tôi cùng Lục thí chủ đây quyết đòi lại sự công bằng cho Lục Minh chủ. Còn cái hẹn hai mươi năm phân cao thấp thì cứ chờ đến lúc ấy hẵng tính.
Thừa Ân chiếu tia mất đỏ ngầu; nhìn Từ Đạt, quát hỏi:
- Lão tặc ! Mẹ ta đâu ?
- Ngươi có thìn thấy ngôi mộ kia không? - Từ Đạt chỉ tay nói - Chính là mộ của cha ngươi đấy.
Thừa Ân nhìn thấy ngôi mộ thì toàn thân run lên, lòng thù hận càng sôi sục, Từ Đạt lại chỉ vào thi thể nằm trước cửa động.

- Còn người nằm đó là mẹ của ngươi.
Thừa Ân nhìn thấy xác mẹ thì rú lên một tiếng, thân hình như điện chớp xẹt đến bên thi hài của bà. Chàng quỳ xuống đỡ lấy thi hài người mẹ tội nghiệp, hai dòng nước mắt tuôn ra, trong nước mắt có cả máu.
Từ Viên Yên nhìn thấy cảnh tượng đó thì không chịu được lại ngất đi.
Thừa Ân từ từ đặt mẹ nằm xuống, hai con mắt đỏ lòm của chàng chiếu vào Từ Đạt. Chàng nghiến răng nói:
- Từ Đạt ! Thiếu gia phải phân thây ngươi ra làm trăm mảnh mới hả lòng hả dạ.
Từ lúc Bạch Nguyệt Long Mai Diệp Tố Tố chết đi thì Từ Đạt đã không còn muốn sống nữa. Hắn chỉ lo cho hai đứa con của mình, tuy nhiên Từ Bạch Xuyên đã được Quỷ Diện Lang Nha thu làm đồ đệ hắn cũng yên tâm chỉ còn lo cho Viên Yên.
Hắn nhìn đứa con gái đang nằm thiêm thiếp dưới đất rồi quay sang Thừa Ân nói:
- Ân oán giữa ta và ngươi hi vọng ngươi đừng trút lên đầu Yên nhi.
Thừa Ân lúc ấy đầu óc chỉ nghĩ đến chuyện trả thù, chàng gầm lên:
- Người chuẩn bị tiếp chiêu đi !
Từ Đạt quay lại nhìn Quỷ Diện Lang Nha:
- Lão quỉ ! Ngươi vẫn nhận Bách Xuyên làm đệ tử đãy chứ ?
- Lão phu một lời nói ra lẽ nào còn thay đổi sao?
- Xuyên nhi ! Con đến ra mắt sư phụ đii!
- Phụ thân ! Con...
Từ Đạt gắt lên:
- Nghịch từ ! Người không nghe lời ta sao?
Từ Bách Xuyên không dám cãi lời Cha vội vàng đến trước mặt Quỷ Diện Lang Nha quỳ xuống lạy đủ ba lạy. Quỷ Diện Lang Nha thu được đồ đệ ưng ý thì cất tiếng cười rung cá núi đầy vẻ thích thú.
Từ Đạt sắp xếp xong đâu đó quay lại nhìn Thừa Ân nói:
- Ngươi ra tay đi !
Từ Bách Xuyên kêu lên:
- Phụ thân đang thọ thương, hãy để Xuyên nhi đối phó với họ Lục.
Từ Đạt lạnh lùng phất tay ào, tiềm lực tuôn ra đẩy Từ Bách Xuyên ngã chúi vào Quỷ Diện Lang Nha. Quỷ Diện Lang Nha tiện tay điểm huyệt Bách Xuyên khiến hắn không còn cục cựa được nữa.
Thừa Ân lòng hận thù đã lên đến tột đỉnh, cất tiếng thét to:
- Từ lão tặc, mau nạp mạng cho ta !
Dứt lời, thân hình chàng bay vọt lên, Thiên Long Vô Mệnh Chưởng với mười hai thành công lực chụp xuống người Từ Đạt.

Giữa lúc đó bỗng có một tiếng thét lanh lảnh:
- Lục đại ca xin đừng giết cha muội.
Nhưng đã nuộn, Thiên đong VÔ Mệnh Chưởng chụp xuống đầu Từ đạt nổ "bùng" một tiếng, thi thể hắn nát vụn, máu bắn ra tung toé.
Chính Thừa Ân cũng không ngờ Từ Đạt đã khống phản kháng, hắn cam lòng nhận lãnh cái chết.
Từ Viên Yên rú lên một tiếng hãi hùng, nàng bò lê dưới đất luồn miệng gọi cha, hai bàn tay cố sức nhặt nhạnh những mảnh xương thịt tan nát của Từ Đạt.
Thừa Ân cuối cùng đã trả được đại thù. Chàng đứng trơ ra như một pho tượng, trong lòng cảm thấy có một cái gì đó thật sự không thỏa mãn. Kề thù đền tội nhanh quá, dễ dàng quá, mặc dù hắn đã tan xương nát thịt nhưng chàng vẫn chưa thoả lòng hả dạ.
Từ Viên Yên đứng lên quay lại nhìn Thừa Ân, tóc nàng xõa tung phần phật bay trong gió, đôi mắt nàng sáng rực một thứ ánh sáng rất kỳ lạ, cả người nàng bê bết máu và đất. Giọng nàng như vọng về từ cõi chết.
- Lục Thừa Ân ! Ngươi đã giết chết cha ta, người chết không được toàn thây. Món nợ này sẽ có ngày ta đòi lại ngươi gấp trăm lần.
Nói rồi, nàng cúi xuống nhặt sạch xương cốt của cha bọc vào tay áo, cả người nàng nhuộm đầy máu của cha. Nàng đứng lên đứa mắt nhìn anh rồi chẳng nói chẳng rằng lặng lẽ lê bước từ từ đi xuống núi.
Thừa Ân có linh cảm chàng không được để nàng ra đi. Ngày hôm nay. nếu nàng đi khỏi đây thì cũng giống như năm xưa chàng đã thoát khỏi bàn tay của Từ Đạt. Nếu chàng để nàng đi lịch sử sẽ lặp lại.
Tuy nhiên chàng bản tính nhân hậu, chàng không phải là kẻ sát nhân. Huống chi giữa chàng và nàng đã từng kết bái huynh đệ, cùng vào sanh ra tử.
Quỷ Diện Lang Nha thấy cái chết tan xương nát thịt của Từ Đạt, cho dù lão là một ma đầu cái thế, giết người không gớm tay nhưng bất giác cũng rùng mình ớn lạnh. Vả lại lúc này hầu hết cao thủ có mặt đều đứng về phía Thừa Ân, lão đành gác lại món nợ năm xưa. Lục Thừa Phong đã làm hư của lão một con mắt, lặng lẽ túm lấy Từ Bách Xuyên chuồn khỏi Linh Sơn.
Thừa Ân sau đó chôn cất mẹ bên cạnh mộ cha. Thu lượm hơn một trăm bộ xương khô chôn vào một cái hố lớn. Rồi chàng lên đĩnh núi bái vọng Linh Thông Kiếm cắm sâu trong Tiên thạch. "Quy Nguyên Thần Công" vẫn chôn vùi đâu đó trên đỉnh Linh Sơn, Thừa Ân cũng không muốn tìm kiếm nó nữa.

Chàng từ chối chức Minh chủ võ lâm, đưa Tiểu Miêu nhi và Chu Ngọc Lan về thăm dì dượng rồi ba người khởi hành đi Bách Cầm Sơn. Đối với chàng, cuộc sống an nhàn thanh đạm ở Bách Cầm Sơn mới chính là mơ ước của chàng

Hết

Nguồn: Vietkiem.com
Người đăng: mọt sách
Thời gian: 24/04/2004 3:24:19 CH